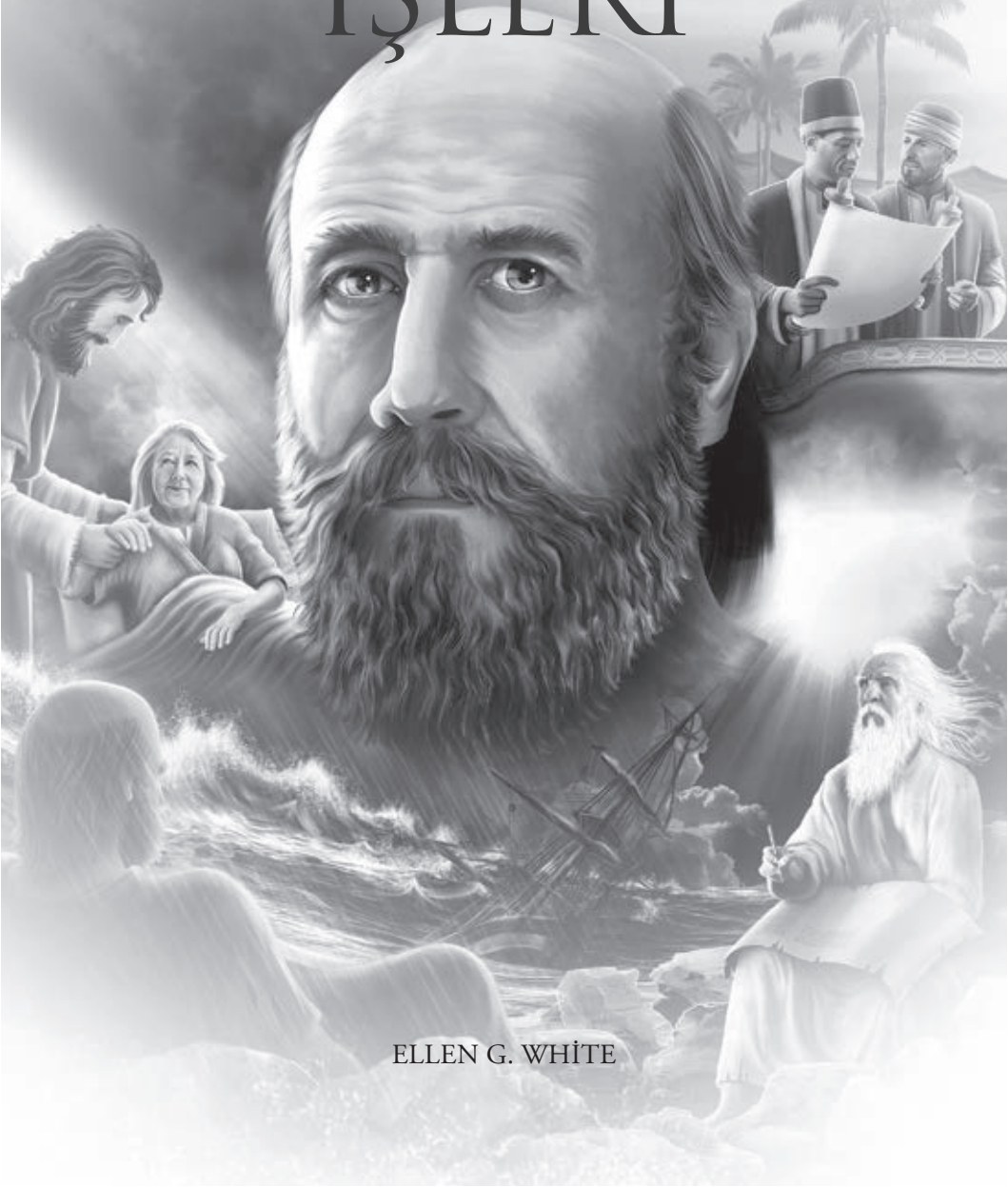

ELÇİLERİN İŞLERİ

ELLEN G. WHITE

ÇAĞLARIN
ÇATIŞMASI

Atalar ve Peygamberler

Peygamberler ve Krallar

Çağların Arzusu

Elçilerin İşleri

Büyük Mücadele

İyilikle kötülük arasındaki evrensel çatışmayı konu alan
beş kitaplık bir dizi.

ELÇİLERİN İŞLERİ

ELLEN G. WHITE

SARSILMAZ İMAN

MIDDLE EAST
PUBLISHERS

ISBN: 978-605-64637-1-6

Elçilerin İşleri (Özgün Adı: Acts of the Apostles)
Çağların Çatışması Serisi - 4. Bölüm

Bu kitabın Türkiye'deki yayın hakları Telif Hakları Kanunu gereğince İstiridyemedyaya aittir

İngilizce aslından çeviren: Bilek Güler
Editörlük: İstiridyemedyaya
Kapak ve Sayfa Tasarımı: Middle East Publishers

Baskı & Cilt: Anadolu Ofset, Davutpaşa Cd. Emintaş Kazım
Dinçol San. Sit. No: 81/87 34030 Topkapı – İSTANBUL
Tel: (0212) 567 8993 www.anadoluofoffset.net

Basım Tarihi: Aralık 2018

Kutsal Kitap [KK] alıntılarının kaynağı:
Kutsal Kitap © The Bible Society in Turkey (Kitabı Mukaddes Şirketi) & The
Translation Trust / Yeni Yaşam Yayınları, 2001, 2008
Eski Çeviri alıntılarının kaynağı:
Kitabı Mukaddes [KM], Kitabı Mukaddes Şirketi, İstanbul.
Kutsal İncil [Kİ] alıntılarının kaynağı:
Kutsal İncil, Lütuf Yayıncılık, İstanbul.

İstiridyemedyaya
Hurşidiye Mahallesi Fevzipaşa Bulvarı No:168 D:402
Konak İZMİR
www.istiridyemedyaya.com
istiridyemedyaya@gmail.com

ÖNSÖZ

Yeni Ahit'in beşinci kitapçığı eski zamanlardan beri Elçilerin İşleri olarak bilinir; fakat bu ad kitabın içinde geçmez. En eski elyazmalarından biri olan Codex Sinaiticus, kitapçığa "İşler" adını verirken, elçilerden hiç bahsetmez. Bunun bir nedeni vardır. Elçilerin İşleri'nin, on iki öğrencinin verdiği hizmetin kısa bir tarihçesinden daha fazlası, dört ana karakteri Petrus, Yakup, Yuhanna ve Pavlus'un çalışmalarındaki başlıca olaylardan çok daha fazlası olması amaçlanmıştı.

Elçilerin İşleri kitabı, Yahudi olmayan bir mühtedi, "sevgili hekim"¹ Luka tarafından, gerek Yahudiler, gerek Yahudi olmayanlar olsun, tüm kilise için yazılmıştı. Otuz yıldan biraz daha uzun bir süreyi kapsamasına rağmen, her çağdaki kilise için önemli derslerle doludur. Elçilerin İşleri kitabında Allah, bugünkü Hristiyanın, Pentikost Günü'nde kudretle gelerek müjde mesajını alevlendiren Ruh'un mevcudiyetini tecrübe edeceğini açıkça belirtmiştir. Kutsal Ruh'un Petrus, Pavlus, Yuhanna, Yakup ve başkaları aracılığı ile yaptığı işler, çağdaş öğrencide tekrarlanabilir.

Elçilerin İşleri kitabının ani şekilde bitişi tesadüfi değildir; kasıtlı olarak, heyecan verici öykünün tamamlanmamış olduğuna işaret eder, Allah'ın Ruh aracılığıyla yaptığı işler de Hristiyanlık dönemi ile devam edecek, her yeni nesil kendinden önceki bölüme güzellik ve güçle dolu bir bölüm daha ekleyecektir. Bu dikkate değer kitapta kaydedilen işler, kelimenin tam anlamıyla Ruh'un işleridir, çünkü elçilerin zamanında Hristiyan önderlerin öğütçüsü ve yardımcısı olarak görünen, Kutsal Ruh'tan başkası değildi. Pentikost Günü, dua eden elçiler ruhla dolmuş ve müjdeyi kudretle vaaz etmişlerdi. Diya-

1 Bkz. Koloseliler 4:14.

kon² olarak seçilen yedi adam, “Ruh’la ve bilgelikle dolu” ydu (Elçilerin İşleri 6:3). Saul’a el konulmasını (9:17); Yahudi olmayanların kilise birlikteliğine kabul edilmelerini (10:44–47); Barnaba ile Saul’un müjdeleme işine atanmalarını (13:2–4); Yerus alim konseyini (15:28); ve Pavlus’un müjdeleme yolculuklarını (16:6, 7) yönlendiren hep Kutsal Ruh’tu. Başka bir zamanda, kilise Romalı ve Yahudi baskıcıların elinden şiddetli bir zulüm gördüğünde, imanlıları destekleyerek onları hata yapmaktan koruyan da Kutsal Ruh’tu.

Elçilerin İşleri, Ellen G. White’in yazdığı son kitaplardan biridir. Ölümünden birkaç yıl önce yayınlanmıştır. Onun verimli kaleminden çıkan en aydınlatıcı ciltlerden biridir. Sıradan bir okuyucu, bu kitapta Hristiyan tanıklığı için ışık bulacaktır. Kitabın mesajı günceldir, günümüzle alakalı olması da yazarın, yirminci yüzyılın Pentikost Günü’nde verilenden daha büyük bir ruhsal gücün armağan edililişine tanıklık edeceğini gösterme gayretiyle dile getirilmiştir. Müjde işi, Kutsal Ruh’un gücünü başlangıçta gösteren belirtiden daha k  k bir belirtiyile kapanmayacaktır.

Duamız ve en samimi dileğimiz, okuyucunun ilk kilisenin muhteşem olaylarının bu yeniden sahnelenilişine katılması ve aynı zamanda ruhların düşmanının sinsi tuzaklarından korunmasıdır. –[Orijinal Pacific Press Yayıncıları]

2 Diyakon: Grekçe “diakonos” kelimesinin T rk eştirilmişi. Fakirlere bakmak ve bunun için toplanan para ve malları dağıtmak için kilise tarafından atfedilmişi kişi. Günümüzde genelde kilise binasının bakımı ve Rabb’in Sofrası ayininde servis gibi görevleri gerçekleştirirler. Kitabın 9. bölümüne bakınız.

TÜRKÇE ÇEVİRİ'YE ÖNSÖZ

Her yazarın kendisine öz bir yazı tarzı, bir kalemi vardır. Bu tarzı ortam, kültür, eğitim, ve yazarın yaşadığı zaman gibi faktörler etkiler. Örneğin, Ellen G. White'ın yazı tarzı, gününe ve ortamına uygun olarak, Kutsal Yazılar'dan kaynaklanan birçok deyim ve anıştırma içerir. Bu çeviri, günümüzün çeşit çeşit okurlarına hizmet etmek amacıyla, orijinal yazarın varsayımlarını açıklamak için birçok dipnot içermektedir. İngilizce orijinalinde bulunan eke dair dipnotlar, ayırım yaratmak için metin içine referans olarak alınmıştır. Diğer dipnotların tümü, okuyucuyu yazarın anıştırdığı Kutsal Yazılar kaynağına doğru yöneltmek için yayın ekibi tarafından eklenmiştir.

Dipnotlara ek olarak, İstiridye Medya alıntılarda Kutsal Kitap'ın üç farklı Türkçe çevirisini kullanmayı tercih etmiştir. Bir çevirinin diğerine tercih edilmesi bunun hatalı kabul edilmesinden değil, yalnızca eserin kolay okunabilir olması içindir.

İÇİNDEKİLER

1	Allah'ın, Kilisesi İçin Tasarısı	11
2	Onikilerin Eğitimi.....	17
3	Büyük Görev.....	23
4	Pentikost	31
5	Ruh Armağanı.....	41
6	Tapınağın Kapısında	49
7	İkiyüzlülüğe Karşı Bir Uyarı.....	61
8	Sanhedrinin Huzurunda.....	67
9	Yedi Görevli	75
10	İlk Hristiyan Şehit.....	83
11	Müjde Samiriye'de.....	89
12	Zulmedicilikten Öğrenciliğe.....	97
13	Hazırlık Günleri.....	107
14	Gerçeği Arayan Biri.....	115
15	Hapisten Kurtuluş.....	125
16	Müjde Mesajı Antakya'da	135
17	İncil'in Müjdecileri.....	145
18	Putperestler Arasında Vaaz.....	155
19	Yahudiler ve Uluslar	165
20	Çarmıhı Yüceltmek	177
21	Öte Bölgelerde	185
22	Selanik	193
23	Veriya ve Atina	201

24	Korint	211
25	Selaniklilere Mektuplar	221
26	Apollos Korint'te	233
27	Efes	243
28	Zahmetli Çalışma ve Denenme Günleri	251
29	Bir Uyarı ve Rica Mesajı.....	257
30	Daha Yüksek Bir Standarda Ulaşmaya Çağrı.....	267
31	Mesaja Kulak Veriliyor	279
32	Cömert Bir Kilise	289
33	Zorluklar Altında Çalışmak.....	299
34	Adanmış Bir Hizmet	309
35	Yahudilere Kurtuluş	321
36	Galatya'daki Sapkınlık	331
37	Pavlus'un Yeruşalim'e Son Yolculuğu	337
38	Pavlus Hapishanede.....	345
39	Sezariye'deki Mahkeme.....	361
40	Pavlus Sezar'a Başvuruyor.....	369
41	“Biraz İle Beni Hristiyan Olmağa İnandırmaktasın”	373
42	Deniz Yolculuğu ve Gemi Kazası	379
43	Roma'da	387
44	Sezar'ın Ev Halkı.....	399
45	Roma'dan Yazılanlar	405
46	Özgür.....	419
47	Son Tutuklanma.....	423
48	Pavlus Nero'nun Önünde.....	425

49	Pavlus'un Son Mektubu	431
50	Ölüme Mahkûm	441
51	Sadık Bir Yardımcı Çoban	445
52	Sonuna Kadar Sadık.....	457
53	Sevgili Yuhanna.....	465
54	Sadık Bir Tanık	471
55	Lütüfla Dönüştürülmüş.....	481
56	Patmos	491
57	Vahiy.....	499
58	Kilise Zafer Kazanıyor	511

ALLAH'IN, KİLİSESİ İÇİN TASARISI

Kilise, Allah'ın insanlığın kurtuluşu için atadığı aracıdır. Hizmet etmek için organize edilmiştir ve görevi, müjdeyi tüm dünyaya taşımaktır. Allah'ın planı başlangıçtan beri, O'nun doluluğunun ve O'nun yeterliliğinin dünyaya O'nun kilisesi aracılığıyla yansıtılması olmuştur. Kilisenin üyeleri, O'nun karanlıktan kendi harika aydınlığına çağırdığı kişiler, O'nun yüceliğini açıklamalıdır. Kilise, Mesih'in lütfunun zenginliklerinin deposudur; ve kilisenin aracılığıyla, Allah'ın sevgisinin son ve tam belirtisi, sonunda “göksel yerlerdeki yönetimlere ve hükümlüklere” dahi bildirilecektir (Efesliler 3:10).

Kutsal Yazılar'da kilise ile ilgili olarak yazılan vaatler pek çok ve harikadır. “Evime ‘Bütün ulusların dua evi’ denecek” (Yeşaya 56:7). “Onları da dağıtımın çevresini de bereketli kılacağım. Yağmuru zamanında yağdıracağım. Bereketli yağmurlar olacak.” “Onlar için ünlü bir fidanlık yetiştireceğim. Artık ülke kıtlıktan yok olmayacak, ulusların aşağılamasına uğramayacaklar. O zaman ben Tanrılarını RAB'bin onlarla birlikte olduğumu ve İsrail soyunun da benim halkım olduğunu anlayacaklar.” Böyle diyor Egemen RAB. ‘Benim koyunlarım, otlağımın koyunları siz insanlarsınız. Ben sizin Tanrınız'ım.’ Böyle diyor Egemen RAB” (Hezekiel 34:26, 29–31).

“Tanıklarım sizlersiniz’ diyor RAB, ‘Seçtiğim kullar sizsiniz. Öyle ki beni tanıyıp bana güvenesiniz, benim O olduğumu anlayasınız. Benden önce bir tanrı olmadı, benden sonra da olmayacak. Ben, yalnız ben RAB’im, benden başka kurtarıcı yoktur. Ben bildirdim, ben kurtardım, ben duyurdum, aranızdaki yabancı ilahlar değil. Tanıklarım sizsiniz.’ ” “Ben, RAB, seni doğrulukla çağırdım, elinden tutacak, seni koruyacağım. Seni halka antlaşma, Uluslara¹ ışık yapacağım. Öyle ki, kör gözleri açasın, zindandaki tutsakları, cezaevi karanlığında yaşayanları özgür kılasın” (Yeşaya 43:10–12; 42:6, 7).

“Lütuf zamanında seni yanıtlayacağım, kurtuluş günü sana yardım edecek, seni koruyacağım. Seni halka antlaşma olarak vereceğim. Öyle ki, yıkık ülkeyi yeniden kurasın, mülk olarak yeni sahiplerine veresin. Tutsaklara, ‘Çıkın’, karanlıktakilere, ‘Dışarı çıkın’ diyeceksin. Yol boyunca beslenecek, her çıplak tepede otlak bulacaklar. Acıkmayacak, susamayacaklar, kavurucu sıcak ve güneş çarpmayacak onları. Çünkü onlara merhamet eden kendilerine yol gösterecek ve onları pınarlara götürecektir. Bütün dağlarını yola dönüştürecek, anayollarım yükseltilecek...

“Ey gökler, sevinçle haykırın, neşeyle coş, ey yeryüzü! Ey dağlar, sevinç çığlıklarına katılın, çünkü RAB halkını avutacak, ezilene merhamet gösterecek. Oysa Siyon, “RAB beni terk etti, Rab beni unuttu” diyordu. Ama RAB, ‘Kadın emzikteki çocuğunu unutabilir mi?’ diyor, ‘Rahminden çıkan çocuktan sevecenliği esirger mi? Kadın unutabilir, ama ben seni asla unutmam. Bak, adını avuçlarıma kazıdım, duvarlarını gözlüyorum sürekli’ ” (Yeşaya 49:8–16).

Kilise Allah’ın kalesidir; isyan eden bir dünyada, koruduğu sığınak kentidir. Kiliseye karşı yapılan her bir ihanet, insanlığı biricik Oğlu’nun kaniyle satın alan Allah’a karşı ihanettir. Başlangıçtan beri, sadık kişiler yeryüzündeki kiliseyi meydana getirmişlerdir. Rabb’in her çağda, içinde yaşadıkları nesle sadık bir tanıklık sunan gözcüleri olmuştur. Bu koruyucular uyarı mesa-

1 Büyük harfle yazılan “Uluslar” ifadesiyle, Yahudiler dışında kalan uluslar kastedilmektedir.

jını verdiler; zırhlarını bir kenara bırakma çağrısını aldıklarında da, işi başkaları devraldı. Allah bu tanıkları kendisiyle antlaşma ilişkisine getirerek, yerdeki kiliseyi gökteki kiliseyle birleştirdi. Kilisesine hizmet etmek için daima meleklerini göndermiştir, ve cehennem kapıları O'nun halkına üstün gelememiştir.²

Allah, kilisesini baskı, çatışma ve karanlığa rağmen yüzyıllarca gözeterek korumuştur. O'nun gelişi için tedarikte bulunmadığı tek bir bulut bile üzerine düşmemiştir; O'nun işine engel olarak, O'nun önceden görmediği hiçbir karşıt güç yükselmemiştir. Her şey O'nun öngördüğü gibi gerçekleşmiştir. O kilisesini terk edilmiş olarak bırakmadı, fakat meydana gelecek olan olayları peygamberlik bildirimleri aracılığıyla özetledi, ve O'nun Ruh'u'nun peygamberlere önceden bildirmeleri için ilham ettiği şeyler meydana geldi. O'nun tüm tasarıları yerine gelecek. O'nun yasası tahtıyla bağlantılıdır, ve kötülüğün hiçbir gücü onu yok edemez. Hakikat Allah tarafından ilham edilir ve korunur; ve tüm muhalefete karşı galip gelecektir.

Ruhsal karanlık çağları boyunca, Allah'ın kilisesi tepeye kurulmuş bir kent olmuştur.³ Çağdan çağa, ilerleyen nesiller boyunca, göğün saf öğretileri onun duvarları içinde açılmaktadır. Gücsüz düşmüş ve kusurlu gibi görünse de, kilise Allah'ın kendi üstün ilgisini özel bir anlamda bahsettiği bir odaktır. O'nun lütfunun sahnesidir, burada O kalpleri değiştirme gücünü zevkle açığa çıkarır.

İsa, "Tanrı'nın egemenliğini neye benzetelim, nasıl bir benzetmeyle anlatalım?" diye sordu (Markos 4:30). Dünyanın krallıklarını bir benzetme olarak kullanamazdı. Toplumda onu karşılaştıracak hiçbir şey bulamadı. Dünyasal krallıklar fiziksel güç üstünlüğüyle hüküm sürer; fakat Mesih'in krallığından her dünyevi silah, her baskı aracı çıkarılmıştır. Bu krallık insanlığı yüceltecek ve asilleştirecektir. Allah'ın kilisesi, çeşitli armağanlarla dolu ve Kutsal Ruh bahşedilmiş olan kutsal yaşam sarayı-

² Bkz. Matta 16:18.

³ Bkz. Matta 5:14.

dır. Üyeler kendi mutluluklarını yardımcı oldukları ve bereketledikleri kişilerin mutluluklarında bulacaklardır.

Allah'ın, kendi adının yüceltilmesi için kilisesi aracılığıyla gerçekleştirmeyi tasarladığı iş harikadır. Bu işin bir resmi, Hezekiel'in şifa nehri görünümünde verilmiştir: “Bu sular doğu bölgesine doğru akıyor, oradan Arava Vadisi'ne, sonra Lut Gölü'ne dökülüyor. Göle dökülünce oradaki sular tatlı suya dönüşecek. Irmağın aktığı yerlerde her çeşit canlı yaratık kaynaşacak... Irmağın her iki yanında her çeşit meyve ağacı yetişecek. Yaprakları solmayacak, meyveleri tükenmeyecek. Her ay meyve verecekler, çünkü tapınaktan çıkan sular oraya akıyor. Meyveleri yiyecek olarak, yaprakları şifa için kullanılacak” (Hezekiel 47:8–12).

Allah başlangıçtan beri dünyaya bereket getirmek için kendi halkı aracılığıyla çalışmıştır. Allah, kadim Mısır ulusuna Yusuf'u bir hayat pınarı yaptı. Yusuf'un dürüstlüğü sayesinde o halkın tamamının hayatı korundu. Allah Daniel aracılığıyla Babil'in tüm bilge kişilerinin hayatlarını kurtardı. Ve bu kurtarılar örnek derslerdir; Yusuf'un ve Daniel'in ibadet ettiği Allah ile bağlantı kurularak dünyaya sunulan ruhsal bereketleri örneklerler. Mesih'in kalbinde yaşadığı herkes, O'nun sevgisini dünyaya gösterecek olan herkes, Allah ile birlikte insanlığın bereketlenmesi için çalışan bir işçidir.⁴ Kurtarıcı'dan başkalarına iletme üzere lütuf aldığı anda, tüm varlığından ruhsal hayat seli akar.

Allah kendi karakterini insanlara açıklamak için İsrail'i seçti. Onların dünyada kurtuluş pınarları gibi olmalarını arzuladı. Onlara göğün öğütleri, Allah'ın isteğinin bildirisi emanet edildi. İsrail'in ilk zamanlarında, dünya ulusları yozlaşmış uygulamaları yüzünden Allah'a dair bilgiyi unutmuşlardı. Bir zamanlar O'nu tanımışlardı; fakat “O'nu Tanrı olarak yüceltmediler, O'na şükretmediler. Tersine, düşüncelerinde budalılığa düştüler;” bu nedenle “anlayışsız yüreklerini karanlık бүрүdü”

⁴ Bkz. 2. Korintliler 6:1.

(Romalılar 1:21). Buna rağmen, merhameti ile Allah onları yok etmedi. Onlara kendi seçilmiş halkı vasıtasıyla yeniden O'nunla tanışma fırsatı vermeyi amaçladı. Kurban ibadetinin öğretileri aracılığıyla Mesih tüm ulusların önünde yüceltilecekti, ve O'na bakan herkes yaşayacaktı. Yahudi sisteminin temeli Mesih'ti. Tiplemeler ve simgelerden oluşan bütün sistem, müjdenin öz olarak verildiği bir peygamberlik sözüydü, kurtuluşa dair vaatleri içeren bir sunumdu.

Fakat İsrail halkı Allah'ın temsilcileri olarak sahip oldukları büyük ayrıcalıkları gözden kaybettiler. Allah'ı unuttular ve kutsal görevlerini yerine getiremediler. Aldıkları bereketler dünyaya hiçbir bereket getirmedi. Tüm avantajlarını kendilerini yüceltmek için kullandılar. Ayartıdan kaçınmak için kendilerini dünyadan soyutladılar. Allah'ın onları putperestlerin uygulamalarına uyum sağlamaktan alıkoymak için putperestlerle ilişkilerine getirdiği kısıtlamaları, kendileri ile diğer tüm uluslar arasına bir ayrılık duvarı örmek için kullandılar. Allah'ı kendilerinden istemiş olduğu ibadetten mahrum bıraktılar, insan kardeşlerini de dinsel yol gösteriş ve kutsal bir örnekten mahrum bıraktılar.

Rahipler ve yöneticiler törenselciliğin rutinine takılıp kaldılar. Yasaya dayalı bir din onları tatmin ediyordu, bu nedenle başkalarına göğün yaşayan gerçeklerini vermeleri imkânsız hale gelmişti. Kendi doğruluklarının her şeye yeterli olduğunu düşündüler ve dinlerine yeni bir unsur getirilmesini istemediler. Allah'ın insanlara gösterdiği iyi niyeti kendilerinden ayrı bir şey olarak kabul etmediler, aksine bunu iyi işlerinden ötürü kendi erdemlerine bağladılar. Sevgiyle çalışan ve canı arındıran iman, Ferisilerin törenlerden ve insanî kurallardan oluşan diniyle hiçbir birlik noktası bulamadı.

Allah İsrail için şöyle bildirmişti: “Ben seni âlâ asma, tam doğru tohum olarak dikmişim; ve bana ecnebi bir asmanın azman çubuklarına nasıl döndün?” (Yeremya 2:21 [KM]). “İsra-

il verimsiz bir asmadır, yalnızca kendine meyve vermektedir”⁵ (Hoşea 10:1). “Ey Yerus alim’de yaşıyanlar ve Yahuda halkı, lütfen benimle bağım arasında hakem olun! Bağım için yapmadığım ne kaldı? Ben  z m vermesini beklerken niçin yabani  z m verdi?”

“Şimdi bağıma ne yapacağımı size söyleyeyim:  itini söküp atacağım, varsın yiyip bitirsinler; duvarını yıkacağım, varsın  iğnesinler. Viraneye çevireceğim onu; budanmayacak,  apalanmayacak; dikenli çalılar bitecek her yanında.  zerine yağmur yağdırmasınlar diye bulutlara buyruk vereceğim. Her Őeyegemen RAB’bin bağı İsrail halkı, hoŐlandıđı fidan da Yahuda halkıdır. RAB adalet bekledi, zorbalık gördü; doğruluk bekledi, feryatlar duydu” (Yeşaya 5:3–7). “Zayıfları g c lendirmediniz, hastaları iyileŐtirmediniz, yaralıların yarasını sarmadınız. Yolunu ŐaŐıranları geri getirmediniz, yitikleri aramadınız. Ancak sertlik ve Şiddetle onlara egemen oldunuz” (Hezekiel 34:4).

Yahudi  nderler kendilerini yol göstermeye ihtiyacı olmayacak kadar bilge, kurtuluşa ihtiyacı olmayacak kadar salih, Mesih’ten gelen Şerefe ihtiyac duymayacak kadar yüce Őereffi görüyorlardı. Kurtarıcı, kötüye kullandıkları ayrıcalıkları ve hafife aldıkları işi başkalarına emanet etmek için onlardan yüz çevirdi. Allah’ın görkemi açığa çıkarılmalı, O’nun sözü temel alınmalıdır. Mesih’in krallığı dünyada kurulmalıdır. Allah’ın kurtarışı çöldeki kentlerde bilinmelidir; ve Yahudi önderlerin gerçekleştiremediği göreve öğrenciler çağrıldı.

⁵ Bu ayetin İbranicesinin genel olarak iki tercemesi bulunmaktadır. Türkçe tercumelerinin hiçbirinin yazarın alıntı yaptığı çeviriyi yansıtmadığı için bu ayet doğrudan İngilizcesinden  evirilmiŐtir.

ONİKİLERİN EĞİTİMİ

Mesih, işini yerine getirmek için Yahudi Sanhedrinin¹ Öğretim veya belagatini, ya da Roma'nın gücünü seçmedi. Kendini beğenmiş Yahudi öğretmenlere aldırış etmeyen Usta İşçi, dünyayı yerinden oynatacak gerçekleri ilan etmek için alçakgönüllü, eğitimsiz adamları seçti. Bu adamları kendi kilisesinin önderleri olarak yetiştirmeyi ve eğitmeyi amaçladı. Onlar da başkalarını eğitecekler ve müjde mesajını duyurmak üzere göndereceklerdi. İşlerinde başarılı olabilmeleri için onlara Kutsal Ruh'un gücü verilecekti. Müjde insanî güçle veya insanî bilgelikle değil, Allah'ın gücü ile duyurulacaktı.

Öğrenciler üç buçuk yıl boyunca dünyanın tanıdığı en büyük Öğretmen'in eğitimi altındaydılar. Mesih, onları kişisel temas ve birliktelik yoluyla kendi hizmeti için eğitti. Günbegün O'nunla birlikte yürüdüler ve konuştular, O'nun yorgun ve ağır yüklü olanlara teselli sözlerini dinlediler ve hastalar ile sıkıntıda olanlar için gücünün tezahürünü gördüler. Kimi zaman onlarla birlikte dağ yamacında otururken onlara öğretirdi; bazen de deniz kenarında ya da yolda yürürken Allah'ın krallığının sırlarını açıklardı. Kalpler ne zaman ilahî mesajı almak için açık olursa, O kurtuluş yolunun gerçeklerini açardı. Öğrencilerine

¹ Sanhedrin: İsa döneminde Yahudilerin milli meclisi olan yetmiş bir kişilik Yüksek Kurul. Önemli rahipler, ihtiyarlar ve din bilginlerinden oluşurdu. Başrahip kurula başkanlık ederdi. Türkçe Kutsal Kitap çevirilerinde "Yüksek Kurul," "Meclis" ve "Millet meclisi" olarak geçmektedir.

bunu yap, şunu yap diye emir vermez, fakat “Ardımdan gel” derdi. Kırlarda ve kentlerde yaptığı yolculuklarda, insanlara nasıl öğrettiğini görmeleri için onları da yanında götürürdü. O’nunla oradan oraya gezdiler. O’nun mütevazı azığını paylaştılar ve O’nun gibi kimi zaman aç kalarak sık sık yoruldular. Kalabalık caddelerde, göl kenarında, ıssız çölde O’nunla birlik-teydiler. O’nu hayatın her aşamasında gördüler.

Mesih’in ayrılışından sonra O’nun işini yeryüzünde sürdüreceğ olan kilisenin kurulmasındaki ilk adım, Onikilerin görevlendirilmesi sırasında atıldı. Bu görevlendirmeye ilgili olarak kayıtlar şöyle diyor: “Dağa çıkıp istediklerini yanına çağırıldı; onlar da yanına gittiler. Ve kendisiyle birlikte bulunsunlar ve onları vaaz etmeye göndersin diye... on iki kişiyi atadı” (Markos 3:13, 14 [Kİ]).

Şu dokunaklı sahneye bakın. O’nun seçtiği Onikiler ile çevrelenmiş göğün Yüceliğine bakın. Onları işleri için ayırmak üzeredir. Bu zayıf araçlar ile, kendi sözü ve Ruhü aracılığıyla, kurtuluşu herkesin ulaşabileceği yere getirmek ister.

Allah ve melekler bu sahneye memnuniyet ve sevinçle baktılar. Baba, bu adamlardan göğün ışığının yansyacağını biliyordu; onlar O’nun Oğlu’na tanıklık ederek konuştuğlarında, söyledikleri sözler zamanın sonuna dek nesilden nesile yankılanacaktı.

Öğrenciler Mesih’in tanıkları olarak dünyaya gidecekler, O’ndan gördüklerini ve duyduklarını dünyaya ilan edeceklerdi. Görevleri, insanların çağrıldıkları görevler arasında en önemlisiydi, yalnızca Mesih’in görevinin ardından geliyordu. İnsanların kurtarılması için Allah’la birlikte çalışan işçiler olacaklardı.² Eski Ahit’te on iki atanın İsrail’in temsilcileri görevini gördükleri gibi, on iki elçi de müjde kilisesinin temsilcileri görevini görmektedir.

Mesih, yeryüzündeki görevi sırasında Yahudiler ile Uluslar arasındaki bölünme duvarını yıkmaya ve tüm insanlığa kurtuluşu vaaz etmeye başlamıştı. Kendisi Yahudi olduğu halde Sa-

² Bkz. 2. Korintliler 6:1.

miriyelilerin arasına karışıyor, Yahudilerin bu hor görülen halka ilişkin Ferisi geleneklerini hiçe sayıyordu. Çatılarının altında uyuyor, sofralarında yemek yiyor ve sokaklarında öğretiyordu.

Kurtarıcı, öğrencilerine İsrail ile diğer uluslar arasındaki “bölme duvarını” yıkmaya ilişkin gerçeği, “Ulusların” da Yahudilerle birlikte “ortak mirasçıları” ve “İncil aracılığıyla Mesih’te O’nun vaadinin ortak paydaşçıları” olmaları gerektiği gerçeğini açmak için can atıyordu (Efesliler 2:14 [Kİ]; 3:6 [Kİ]). Bu gerçek, O Kefarnahum’daki yüzbaşının imanını ödüllendirdiğinde ve ayrıca Sihar kentinin sakinlerine müjdeyi duyurduğunda kısmen açığa çıkmıştı. Fenike’ye yaptığı ziyarette, Kenanlı kadının kızını iyileştirdiği olayda daha da açık bir şekilde ortaya konmuştu. Bu tecrübeler öğrencilerin, çoğu kişi tarafından kurtuluşa layık olmadığı düşünülen kişiler arasında, gerçeğin ışığına acıkmış canlar olduğunu anlamalarını sağlıyordu.

Mesih bu şekilde öğrencilere Allah’ın krallığında hiçbir bölge sınırı, sınıf, aristokrasi olmadığını; kendilerinin bütün uluslara giderek onlara Kurtarıcı’nın sevgisine dair mesajı iletmeleri gerektiğini öğretmeye çalışıyordu. Fakat Allah’ın “önceden tayin ettiği vakitlerini ve yerleşim yerlerinin sınırlarını kararlaştırarak bütün yeryüzünde oturmak üzere insanların her ulusunu bir kandan yarattığını” ancak daha sonra bütünüyle kavrayabildiler; “Öyle ki, Allah’ı arasınlar; belki el yordamıyla da olsa O’nu bulsunlar; gerçi O hiç birbirimizden uzak değildir” (Elçilerin İşleri 17:26, 27 [Kİ]).

Bu ilk öğrenciler arasında belirgin bir farklılık ortaya çıkmıştı. Dünyanın öğretmenleri olacaklardı, ve çeşit çeşit karakter tiplerini temsil ediyorlardı. Çağırıldıkları işi başarıyla yürütebilmek için, mizaç özellikleri ve hayattaki alışkanlıkları farklı olan bu adamların duygu, düşünce ve eylem birliğine gelmeleri gerekiyordu. Mesih’in sağlamayı amaçladığı hedef bu birlikti. Bu amaçla onları kendisiyle birliğe getirmeye çalıştı. Onlar için çalışmasının ana hedefi, Babası’na ettiği duada ifade edilmiştir: “Hepsi bir olsunlar. Baba, senin bende oldu-

ğün ve benim sende olduğum gibi, onlar da bizde olsunlar.” “Ki, dünya beni senin gönderdiğini, beni sevdiğin gibi onları da sevdiğini anlasın” (Yuhanna 17:21, 23). Onlar için sürekli duası, gerçek aracılığıyla kutsal kılınmalarıydı; ve Her Şeye Kadir Olan’ın henüz dünya yaratılmadan önce karar verdiğini bilerek, güvence ile dua ediyordu. Krallığın müjdesinin tüm uluslara tanık olarak vaaz edileceğini biliyordu; Kutsal Ruh’un sınırsız gücüyle silahlanan gerçeğin kötülüğe karşı verilen savaşta galip geleceğini, ve kana bulanmış bayrağın bir gün kendi izleyicilerinin üzerine zaferle dalgalanacağını biliyordu.

Mesih’in yeryüzündeki hizmeti sona yaklaşırken, ve çok yakında öğrencilerini işi kendi kişisel gözetimi olmadan yürütmek üzere terk etmesi gerektiğini anladığında, onları yüreklendirmek ve geleceğe hazırlamak istedi. Onları boş umutlarla kandırmadı. Açık bir kitap gibi, olacakları okudu. Onlardan ayrılmak üzere olduğunu, onları kurtların arasında kuzular gibi bırakacağını biliyordu. Zulüm göreceklerini, havralardan kovulacaklarını, hapse atılacaklarını biliyordu. Kendisine Mesih olarak tanıklıkta bulunmak için, bazılarının ölümü göze alacaklarını biliyordu. Ve onlara bu konularda konuştu. Geleceklerinden bahsederken, gelecek olan denenmede O’nun sözlerini hatırlamaları ve kendisine Kurtarıcı olarak imanlarının güçlenmesi için, kesin ve net konuştu.

Onlara umut ve cesaret sözleri de söyledi. “Yüreğiniz sı-kılmasın” dedi; “Tanrı’ya iman edin, bana da iman edin. Babam’ın evinde kalacak çok yer var. Öyle olmasa size söyledim. Çünkü size yer hazırlamaya gidiyorum. Gider ve size yer hazırlarsam, siz de benim bulunduğum yerde olasınız diye yine gelip sizi yanıma alacağım. Benim gideceğim yerin yolunu biliyorsunuz” (Yuhanna 14:1-4). Sizin uğrunuzda dünyaya geldim; sizin için çalışıyorum. Gittiğimde, sizin için halen gayretle çalışacağım. Bu dünyaya, inanasınız diye size kendimi göstermek için geldim. Sizin adınıza O’nunla işbirliği yapmak için, Benim ve sizin Babamız’a gidiyorum.

“Size doğrusunu söyleyeyim, benim yaptığım işleri, bana iman eden de yapacak; hatta daha büyüklerini yapacaktır. Çünkü ben Baba’ya gidiyorum” (Yuhanna 14:12). Mesih bu sözlerle öğrencilerinin kendisinin yapmış olduğu işlerden daha yüce işler yapacağını değil, ancak onların işinin etkisinin daha büyük olacağını kastetti. Yalnızca mucizeler gerçekleştirmekten değil, fakat Kutsal Ruh’un aracılığıyla meydana gelecek olan her şeyden bahsediyordu. “Baba’dan size göndereceğim Tesellici, Baba’dan çıkan gerçeklik Ruh’u geldiği zaman” dedi, “o benim hakkımda tanıklık edecektir. Ve siz de tanıklık edersiniz, çünkü başlangıçtan beri benimle birliktesiniz” (Yuhanna 15:26, 27 [Kİ]).

Bu sözler harika bir şekilde yerine geldi. Kutsal Ruh’un inişinden sonra, öğrenciler O’na ve O’nun uğrunda öldüklerine öyle büyük bir sevgiyle doldular ki, konuştukları sözlerle ve ettikleri dualarla kalpler eridi. Ruh’un gücüyle konuştular; ve o gücün etkisiyle, binlerce kişi ihtida etti.

Elçiler, Mesih’in temsilcileri olarak dünyada açık bir etki bırakacaklardı. Alt sınıftan adamlar olmaları etkilerini azaltmayacak, aksine arttıracaktı; zira dinleyicilerinin zihinleri onlardan alınarak, görülmemesine rağmen halen onlarla birlikte çalışmakta olan Kurtarıcı’ya götürülecekti. Elçilerin harika öğretileri, cesaret ve güven sözleri, herkesi kendi güçleri ile değil, Mesih’in gücüyle çalıştıklarına ikna edecekti. Kendilerini alçaltarak, Yahudilerin çarmlıca gerdikleri Kişi’nin yaşam Önderi ve yaşayan Allah’ın Oğlu olduğunu, yaptıkları işleri O’nun adıyla yaptıklarını bildireceklerdi.

Kurtarıcı, çarmlıca gerilmesinden önceki gece elçileriyle yaptığı veda konuşmasında, çektiği ve çekeceği sıkıntılardan bahsetmedi. Kendisini bekleyen aşağılanmadan bahsetmedi, aksine onların zihinlerini imanlarını güçlendirecek olan şeye götürmeye çalıştı, böylece galip geleni bekleyen sevinçlere bakmalarını sağladı. İzleyicileri için vaat ettiğinden daha fazlasını yapabileceğinin ve yapacağını bilinciyle sevinç duydu; öyle

ki, O'ndan sevgi ve şefkat akacak, can tapınağını temizleyecek, insanları karakter bakımından O'na benzetecekti; Ruh'un gücüyle silahlanmış olan O'nun gerçeği, zafer kazanmaya ve fethetmeye gidecekti.³

“Bunları size, bende esenliğiniz olsun diye söyledim” dedi, “Dünyada sıkıntınız olacak, ama cesur olun, ben dünyayı yendim” (Yuhanna 16:33). Mesih başarısız olmadı, cesareti de kırılmadı; öğrencilerin de aynı dayanıklı mizaca ait bir iman göstermeleri gerekiyordu. O'nun çalıştığı gibi çalışacaklar, güç için O'na bel bağlayacaklardı. Yolları görünürdeki imkânsızlıklarla kesilse de, O'nun lütfu ile ilerleyecekler, hiçbir şeyden yılgınlığa düşmeyecek, her şeyi umut edeceklerdi.

Mesih kendisine verilen işi tamamlamıştı. İnsanlar arasında kendi işini devam ettirecek olanları toparlamıştı. Ve şöyle dedi: “Ben onlarda yüceltildim. Ve artık ben dünyada değilim, onlar ise dünyadadırlar; ve ben sana geliyorum. Ey Kutsal Baba, bana verdiğin kimseleri adınla koru ki, bizim gibi bir olsunlar.” “Yalnız bunlar için değil, ama onların sözüyle bana iman edecek olanlar için de dilekte bulunuyorum; öyle ki, hepsi bir olsunlar... Ben onlarda ve sen bende, ta ki onlar bir olmak üzere mükemmel kılınsınlar; ve dünya, senin beni gönderdiğini ve beni sevdiğin gibi onları da sevdiğini bilsin” (Yuhanna 17:10, 11, 20–23 [Kİ]).

³ Bkz. Vahiy 6:2.

BÜYÜK GÖREV

Mesih'in ölümünden sonra öğrenciler neredeyse cesaretsizliğe yenik düşmüşlerdi. Efendileri reddedilmiş, mahkûm edilmiş ve çarmıha gerilmişti. Rahipler ve yöneticiler küçümseyerek “Başkalarını kurtardı, kendini kurtaramıyor” demişlerdi, “İsrail'in Kralı imiş! Şimdi çarmıhtan aşağı insan de O'na iman edelim” (Matta 27:42). Öğrencilerinin umudunun güneşi batmış, kalpleri üzerine gece çökmüştü. Sık sık şu sözleri tekrarlıyorlardı: “Biz O'nun, İsrail'i kurtaracak kişi olduğunu ummuştuk” (Luka 24:21). Yalnız ve kederli, O'nun sözlerini hatırladılar: “Yaş ağaca böyle yaparlarsa, kuruya neler olacaktır?” (Luka 23:31).

İsa defalarca öğrencilerine geleceği açmaya teşebbüs etmişti, fakat onlar O'nun sözlerini düşünmek istememişlerdi. Bu nedenle O'nun ölümüne hazırlıksız yakalanmışlardı; sonrasında da, geçmişi değerlendirip inançsızlıklarının sonucunu gördüklerinde, kederle doldular. Mesih çarmıha gerildiği zaman, O'nun dirileceğine inanmıyorlardı. O üçüncü günde dirileceğini açıkça bildirmişti, fakat onların aklı O'nun demek istediğini anlayamayacak kadar karıştı. Bu anlayış eksikliği, O'nun ölümünün zamanında onları tam bir umutsuzluk içinde bıraktı. Büyük bir hayal kırıklığına uğradılar. İmanları, Şeytan'ın ufuklarını kapattığı gölgeyi geçip ötesine bakma-

ya yetmedi. Onlara her şey belirsiz ve gizemli gibi geliyordu. Kurtarıcı'nın sözlerine inanmış olsalardı, ne kadar çok kederden kurtulacaklardı!

Bunalımın, kederin ve umutsuzluğun ağırlığı altında ezilen öğrenciler yukarı odada bir araya geldiler ve sevgili Öğretmenleri'nin kaderine uğramaktan korkarak kapıları kapatıp kilitlediler. Kurtarıcı, dirilişinden sonra, onlara burada göründü.

Mesih kırk gün boyunca yeryüzünde kalarak, öğrencileri kendilerini bekleyen işe hazırladı ve onlara o zamana dek anlayamadıkları şeyleri açıkladı. Kendisinin gelişiyi, Yahudiler tarafından reddedilmesiyle ve ölümüyle ilgili peygamberlik sözlerinden söz ederek, bu sözlerin her bir ayrıntısının yerine geldiğini gösterdi. Onlara, peygamberlik sözünün böylece yerine gelmesinin, gelecekteki işlerinde kendilerine eşlik edecek olan güce dair bir güvence olduğunu söyledi. “Bundan sonra Kutsal Yazılar'ı anlayabilmeleri için zihinlerini açtı” diye okuyoruz, “onlara dedi ki, ‘Şöyle yazılmıştır: Mesih acı çekecek ve üçüncü gün ölümden dirilecek; günahların bağışlanması için tövbe çağrısı da Yeruşalim'den başlayarak bütün uluslara O'nun adıyla duyurulacak.’ ” Ve ekledi: “Sizler bu olayların tanıklarısınız” (Luka 24:45–48).

Mesih'in öğrencileriyle geçirdiği bu günler boyunca, onlar yeni bir tecrübe kazandılar. Sevgili Efendileri'nin meydana gelen tüm olayların ışığında Kutsal Yazılar'ı açıklamasını duyduklarında, O'na imanları tamamen pekişti. “Kime inandığımı biliyorum” diyebilecekleri yere ulaştılar (2. Timoteos 1:12). İşlerinin niteliğini ve kapsamını anlamaya, kendilerine emanet edilen gerçekleri tüm dünyaya duyuracaklarını görmeye başladılar. Mesih'in hayatındaki olaylara, O'nun ölümüne ve dirilişine, bu olaylara işaret eden peygamberlik sözlerine, kurtuluş planının sırlarına, İsa'nın günahları affetme gücüne – tüm bu şeylere tanıklık etmişlerdi, ve bunları tüm dünyaya bildireceklerdi. Tövbe ve Kurtarıcı'nın gücü aracılığıyla selametin ve kurtuluşun müjdesini ilan edeceklerdi.

Mesih, göğe yükselmeden önce öğrencilerine görevlerini verdi. Onlara, kendisinin dünyaya sonsuz hayatın hazinelerini miras bıraktığı vasiyetin uygulayıcıları olacaklarını söyledi. Onlara, dünyanın uğruna yaşadığım fedakâr hayatımın tanıkları oldunuz dedi. İsrail için çalışmalarımı gördünüz. Her ne kadar Benim halkım hayatları olsun diye Bana gelmiyorsa da, rahipler ve yöneticiler Bana tasarladıkları şeyi yapmış olsalar da, Beni reddetmiş olsalar da, Allah'ın Oğlu'nu kabul etmek için yine de başka bir fırsatları olacak. Günahlarını itiraf ederek Bana gelen herkesi, serbestçe kabul ettiğimi gördünüz. Bana gelen kişiyi asla kovmam.¹ Siz öğrencilerime bu merhamet mesajını teslim ediyorum. Hem Yahudilere hem de Yahudi olmayanlara verilecektir – önce İsrail'e, sonra tüm uluslara, dillere ve halklara. İman eden herkes bir kilise olarak toplanacaktır.

Müjdeleme görevi, Mesih'in krallığının anayasasıdır. Öğrenciler canlar için gayretle çalışacak, herkese merhamet davetini vereceklerdi. İnsanların kendilerine gelmesini beklemeyecekler; insanlara mesajlarıyla birlikte kendileri gideceklerdi.

Öğrenciler işlerini Mesih'in adıyla sürdürecektir. Her sözleri ve her eylemleri, günahkârların, sayesinde kurtarılacakları o hayati gücü içeren olarak, O'nun adına dikkat çekecekti. İmanları, merhametin ve gücün kaynağı olan Kişi'de odaklanacaktı. Dualarını O'nun adıyla Baba'ya sunacaklar, ve yanıt alacaklardı. Baba'nın, Oğul'un ve Kutsal Ruh'un adıyla vaftiz edeceklerdi. Mesih'in adı parolaları, ayırt edici işaretleri, birleştirici bağları, hareket tarzlarının yetkisi ve başarılarının kaynağı olacaktı. O'nun krallığında, O'nun adını ve unvanını taşımayan hiçbir şey tanınmayacaktı.

Mesih öğrencilere 'Benim adımla gidin ve iman eden herkesi kiliseye toplayın' dediğinde, onlara açıkça sadeliği koruma gereğini gösterdi. Gereksiz gösteriş ne kadar az olursa, iyiliğe yönelik etkileri o kadar büyük olacaktı. Öğrenciler, Mesih'in

¹ Bkz. Yuhanna 6:37.

konusmuş olduğu sadelikle konuşacaklardı. O'nun kendilerine öğrettiği dersleri dinleyicilerinin zihinlerine işleyeceklerdi.

Mesih öğrencilerine işlerinin kolay olacağını söylemedi. Kendilerine karşı cephe almış muazzam kötülük ittifakını onlara gösterdi. “Yönetimlere, hükümlerlere, bu karanlık dünyanın güçlerine, kötülüğün göksel yerlerdeki ruhsal ordularına kar[şı]” savaşmak zorunda kalacaklardı (Efesliler 6:12). Fakat savaşırken yalnız bırakılmayacaklardı. Onlara, kendileriyle birlikte olacağına dair güvence verdi; ve imanla ilerlemeleri halinde, Her Şeye Kadir Olan'ın kalkanının koruması altında hareket edeceklerdi. Onlardan cesur ve güçlü olmalarını istedi; zira meleklerden daha kudretli olan Kişi saflarında olacaktı – göğün ordularının Generali. O, işlerinin devamı için her şeyi sağladı ve başarısının sorumluluğunu kendi üzerine aldı. O'nun sözüne itaat ettikleri ve O'nunla bağlantılı olarak çalıştıkları sürece, başarısız olamazlardı. Onlara, Tüm uluslara gidin dedi. Yerkürenin yaşanabilir en uzak yerine kadar gidin ve Benim varlığımın orada dahi sizinle birlikte olacağından emin olun. İmanla ve güvenle çalışın; zira sizi terk edeceğim zaman asla gelmeyecek. Daima sizinle birlikte olacağım, görevinizi yerine getirmenize yardım edecek, sizi yönlendirecek, teselli edecek, kutsayacak, gözeteyeceğim, başkalarının dikkatini göğe çekecek olan sözleri söylemede size başarı vereceğim.

Mesih'in insanın yararına kurbanlığı tam ve mükemmeldi. Kefaretin koşulu yerine getirilmişti. Bu dünyaya yapmak üzere geldiği iş tamamlanmıştı. O krallığı kazanmıştı. Bunu Şeytan'ın elinden almış ve tüm şeylerin mirasçısı olmuştu. Gök ordusu tarafından yüceltilmek üzere, Allah'ın tahtına doğru gitmekteydi. Sınırsız yetkiyle kuşanmış olarak, öğrencilerine şu görevi verdi: “Bu nedenle gidin, bütün ulusları öğrencilerim olarak yetiştirin; onları Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un adıyla vaftiz edin; size buyurduğum her şeye uymayı onlara öğretin. İşte ben, dünyanın sonuna dek her an sizinle birlikteyim” (Matta 28:19, 20).

Mesih, öğrencilerinden ayrılmadan hemen önce, krallığının niteliğini bir kez daha açıkça belirtti. Bununla ilgili olarak daha önce onlara söylemiş olduğu şeyleri hatırlarına getirdi. Amacının bu dünyada geçici bir krallık kurmak olmadığını beyan etti. Davut'un tahtında dünyevi bir kral olarak hüküm sürmek üzere atanmamıştı. Öğrenciler O'na "Ya Rab, İsrail'e krallığı bu zamanda mı geri vereceksin?" diye sorduklarında, O şu yanıtı verdi: "Baba'nın kendi yetkisinde koruduğu zamanları ya da mevsimleri bilmek size ait değildir" (Elçilerin İşleri 1:6, 7 [Kİ]). Onların O'nun yaptığı açıklamaların mümkün kıldığından ötesinde geleceği görmelerine gerek yoktu. Onların işi, müjde mesajını duyurmaktı.

Mesih'in görülür varlığı öğrencilerden alınmak üzereydi, fakat kendilerine yeni bir güç bahsedilecekti. Kutsal Ruh bütün doluluğu ile onlara verilecek, onları işleri için mühürlenecekti. Kurtarıcı "İşte" dedi, "ben üzerinize Babamın vaadini göndereceğim; ama yukarıdan size güç giydirilinceye dek siz [Yeruşalim şehrinde] kalın" (Luka 24:49 [Kİ]). "Şöyle ki, Yahya suyla vaftiz etti, ama sizler birkaç güne kadar Kutsal Ruh'la vaftiz edileceksiniz." "Kutsal Ruh üzerinize inince güç alacaksınız. Yeruşalim'de, bütün Yahudiye ve Samiriye'de ve dünyanın dört bucağında benim tanıklarım olacaksınız" (Elçilerin İşleri 1:5, 8).

Kurtarıcı, ne kadar mantıklı olursa olsun hiçbir tezin katı kalpleri eritemeyeceğini ya da dünyasallığın ve bencilliğin sert kabuğunu kıramayacağını biliyordu. Öğrencilerinin göksel yeteneği almaları gerektiğini biliyordu; müjde yalnızca yol, gerçek ve yaşam olan Kişi'ye dair yaşayan bilgi ile ısınmış kalpler ve belagat kazanmış dudaklar tarafından ilan edildiği zaman etkin olacaktı. Öğrencilere teslim edilen iş büyük bir etkinlik gerektirecekti; zira derin ve güçlü şer akımı hızla onlara karşı akıyordu. Karanlığın kuvvetlerinin başında uyanık ve kararlı bir önder vardı, ve Mesih'in izleyicileri yalnızca Allah'ın onlara kendi Ruhunu aracılığıyla vereceği yardım ile doğruluk için savaşabilirlerdi.

Mesih öğrencilerine işlerine Yeruslalm'de başlayacaklarını söyledi. Bu kent O'nun insan nesli için muhteşem kurbanlığına sahne olmuştu. İnsan kisvesine bürünerek insanlarla birlikte orada gezdi ve konuştu, ancak çok az kişi göğün yeryüzüne ne kadar yaklaştığının farkına vardı. Orada mahkûm edildi ve çarmıha gerildi. Yeruslalm'de Nasıralı İsa'nın Mesih olduğuna gizlice iman eden pek çokları, ve rahipler ile yöneticiler tarafından kandırılmış olan pek çokları vardı. Müjdenin bu insanlara duyurulması gerekiyordu. Onlar tövbeye çağrılmalıydılar. Günahların affının yalnızca Mesih aracılığıyla sağlanabileceği şeklindeki harika gerçek açıklanmalıydı. Ve öğrencilerin vaazı, tüm Yeruslalm geçen birkaç haftanın heyecan verici olaylarıyla çalkalanmaktayken en derin etkiyi bırakacaktı.

İsa, hizmeti boyunca, öğrencilerin, dünyanın günahın köleliğinden kurtarılması işinde O'nunla bir olmaları gerektiği gerçeğini sürekli olarak onların gözleri önünde tutmuştu. Onikileri ve sonra da Yetmişleri Allah'ın krallığını ilan etmek üzere gönderirken onlara, kendilerine bildirdiği şeyleri başkalarına iletme görevlerini öğretiyordu. Tüm işinde onları bireysel görevlerine hazırlıyordu, sayıları arttıkça yayılacak, ve sonunda dünyanın dört bucağına ulaşacaklardı. İzleyicilerine verdiği son ders, kurtuluşun sevinçli haberini dünya için emalette tuttuklarıydı.

Mesih'in Babası'na yükselme zamanı geldiğinde, öğrencileri Beytanya'nın yakınlarına kadar götürdü. Orada durakladı, ve O'nun etrafına toplandılar. Ellerini, O'nun koruyucu gözetiminde olduklarını belirtir bir şekilde, kutsamak için uzatarak, yavaşça aralarından yukarı yükseldi. "Ve onları kutsarken yanlarından ayrıldı, göğe alındı" (Luka 24:51).

Öğrenciler yükselen Rableri'ni son bir kez görebilmek için göğe bakarlarırken, O göksel meleklerin sevinçli safları arasına alındı. Bu melekler O'na gökteki saraylara doğru yolda eşlik ederken, zaferle şu ilahiyi söylediler: "Ey yeryüzünün krallıkları, Tanrı'ya ezgiler söyleyin, ilahilerle övün Rab'bi,

göklere, kadim göklere binmiş olanı... Tanrı'nın gücünü tanıyın; O'nun yüceliği İsrail'in üzerinde, gücü göklerde" (Mezmun 68:32-34).

Öğrenciler halen göğe doğru hevesle bakmaktaydılar ki, "o sırada, beyaz giysiler içinde iki adam yanlarında belirdi. 'Ey Celileliler, neden göğe bakıp duruyorsunuz?' diye sordular. 'Aranızdan göğe alınan İsa, göğe çıktığını nasıl gördünüzse, aynı şekilde geri gelecektir' " (Elçilerin İşleri 1:10, 11).

Mesih'in ikinci gelişinin vaadi O'nun öğrencilerinin zihinlerinde her zaman taze tutulmalıydı. Göğe yükseldiğini gördükleri aynı İsa, yeryüzünde kendilerini O'nun hizmetine verenleri kendi yanına almak üzere yeniden gelecekti. Onlara "İşte ben, dünyanın sonuna dek her an sizinle birlikteyim"² diyen aynı ses, onları göksel krallıktaki huzuruna buyur edecekti.

Örneksel hizmette başrahibin rahiplik giysilerini bir kenara bırakarak, sıradan bir rahibin beyaz keten giysileriyle hizmet ettiği gibi; Mesih de kendi kraliyet giysilerini bir kenara bıraktı ve insan kisvesine bürünerek kurban sundu, rahip de kurban da kendisi idi. Başrahibin, en kutsal yerdeki hizmetini yerine getirdikten sonra, rahiplik giysileriyle bekleyen topluluğun huzuruna çıktığı gibi; Mesih de, "yeryüzünde hiçbir çamaşırcının erişemeyeceği bir beyazlık[ta]" bembeyaz giysilere bürünmüş olarak, ikinci kez gelecektir (Markos 9:3). Kendi görkeminde ve Babası'nın görkeminde gelecek; ve tüm melek orduları yolda O'na eşlik edecekler.

Böylece Mesih'in öğrencilerine verdiği "yine gelip sizi yanıma alacağım" vaadi yerine gelecektir (Yuhanna 14:3). Kendisini seven ve bekleyenleri, görkemle, şerefle ve ölümsüzlükle taçlandıracaktır. Ölüler arasındaki doğrular mezarlarından çıkacak, yaşayanlar ise Rabb'i havada karşılamak üzere onlarla birlikte alınıp götürülecekler. Ölümlü kulakların duyduğu her tür müzikten daha tatlı olan ve kendilerine 'Savaşınız kazanıldı' diyen İsa'nın sesini işitecekler. "Sizler, Babam'ın kutsadık-

2 Bkz. Matta 28:20.

ları, gelin! ... Dünya kurulduğundan beri sizin için hazırlanmış olan egemenliği miras alın!” (Matta 25:34).

Öğrencilerin Rableri'nin dönüşü umuduyla sevinmeleri yerindeydi.

PENTİKOST

[Bu bölüm, Elçilerin İşleri 2:1–39 ayetlerine dayanmaktadır.]

Öğrenciler Zeytin Dağı'ndan Yeruşalim'e dönerken, insanlar onlara bakarak yüzlerinde keder, kargaşa ve yenilgi ifadeleri görmeyi bekliyorlardı; fakat bunun yerine memnuniyet ve zafer gördüler. Öğrenciler şimdi yıkılan umutların yasını tutmuyorlardı. Dirilmiş olan Kurtarıcı'yı görmüşlerdi, ve O'nun veda ederken verdiği vaat sürekli olarak kulaklarında yankılanıyordu.

Mesih'in emrine itaat ederek, Baba'nın vaadini, yani Ruh'un dökülmesini Yeruşalim'de beklediler. Boş oturarak beklemediler. Kayıtlar "Sürekli tapınakta bulunuyor, Tanrı'ya övüyorlardı" diyor (Luka 24:53). Ayrıca dileklerini İsa'nın adıyla Baba'ya sunmak için de bir araya geliyorlardı. Gökte bir Temsilcileri, Allah'ın tahtında bir Savunucuları olduğunu biliyorlardı. Ağırbaşlı bir huşu ile diz çökerek dua ediyorlar, şu güvenceyi tekrarlıyorlardı: "Benim adımla Baba'dan ne dilerseniz, size verecektir. Şimdiye dek benim adımla bir şey dilemediniz. Dileyin, alacaksınız. Öyle ki, sevinciniz tam olsun" (Yuhanna 16:23, 24). "Ölmüş, üstelik dirilmiş olan Mesih İsa, Tanrı'nın sağındadır ve bizim için aracılık etmektedir" şeklindeki güçlü sav ile, iman elini yukarı, daha da yukarı uzattılar (Romalılar 8:34).

Öğrenciler vadin yerine gelmesini beklerken, gerçek tövbe ile kalplerini alçalttılar ve inançsızlıklarını itiraf ettiler. Mesih'in ölümünden önce kendilerine söylediği sözleri hatırladıklarında, bunların anlamını daha kapsamlı bir şekilde kavradılar. Hafızalarından silinen hakikatler tekrar zihinlerine getirildi, ve bunları birbirlerine tekrarladılar. Kurtarıcı'yı yanlış anlamalarından ötürü birbirlerini payladılar. O'nun harika hayatı, bir geçit töreni gibi sahne sahne önlerinden geçti. O'nun pak ve kutsal yaşamı üzerine düşündüklerinde, yalnızca kendi hayatlarında Mesih'in karakterinin güzelliğine tanıklıkta bulunabilseler, hiçbir zahmetli işin çok güç, hiçbir fedakârlığın çok büyük olmayacağını hissettiler. Ah, keşke son üç yılı yeniden yaşayabilseler, diye düşündüler, ne kadar da farklı davranırlardı! Efendi'yi yeniden görebilseler, O'nu ne kadar derinden sevdiklerini O'na göstermek için nasıl da gayretle çalışırlardı; O'nu bir imansızlık sözü ya da eylemiyle üzmüş olabilecekleri düşüncesiyle ne kadar da içten kederlendiler! Fakat bağışlandıkları düşüncesiyle teselli buldular. Ve imansızlıkları için, mümkün olduğu kadarınca, dünyanın önünde O'nu cesaretle ikrar ederek, kefarete karar verdiler.

Öğrenciler yoğun bir içtenlikle, insanlarla görüşmeye ve günlük ilişkilerinde günahkârları Mesih'e yönlendirecek sözler konuşmaya uygun olmak için dua ettiler. Tüm farklılıkları, tüm üstünlük arzusunu bir kenara bırakarak, Hristiyan birlikteliğinde birbirlerine yakınlaştılar. Allah'a gitgide daha da yaklaştılar, ve bunu yaptıklarında Mesih'le bu kadar yakından bir ilişki kurmalarına izin verilmesinin kendileri için ne büyük bir ayrıcalık olduğunu fark ettiler. Anlayışlarındaki yavaşlıkla, O'nun kendilerinin iyiliği için onlara öğretmeye çalıştığı dersleri kavrayamayışlarıyla O'nu kaç kez kederlendirdiklerini düşündüklerinde, kalpleri üzüntüyle doldu.

Bu hazırlık günleri kalpleri derinden araştırma günleriydi. Öğrenciler ruhsal ihtiyaçlarını hissettiler ve kendilerini canları kurtarma işine uygun hale getirecek olan kutsal meshediş

için Rabb'e yalvardılar. Salt kendileri için bir bereket istemediler. Üzerlerinde canları kurtarma yükünün ağırlığı vardı. Müjdenin dünyaya taşınması gerektiğinin bilincindeydiler, ve Mesih'in vaat ettiği kudrete sahip çıktılar.

Ataların döneminde Kutsal Ruh'un etkisi çoğunlukla belirgin bir biçimde ifşa edilmişti, ancak hiçbir zaman tümüyle açığa vurulmamıştı. Şimdi, Kurtarıcı'nın sözüne itaat eden öğrenciler, bu armağan için dualarını sunuyorlar, gökte de Mesih kendi arabuluculuğunu ekliyordu. Halkı üzerine dökebilmesi için, Ruh armağanını talep etti.

"Pentikost Günü geldiğinde bütün imanlılar bir arada bulunuyordu. Ansızın gökten, güçlü bir rüzgarın esişini andıran bir ses geldi ve buldukları evi tümüyle doldurdu."

Ruh, bekleyen ve dua eden öğrencilerin üzerine her kalbe ulaşan bir dolulukla geldi. Sınırsız Olan, kendisini kudretle kilisesine gösterdi. Sanki çağlar boyunca bu etki kısıtlanmış gibiydi, şimdi ise Gök, kilise üzerine Ruh'un lütfunun zenginliklerini dökebilmekten sevinç duyuyordu. Ve Ruh'un etkisi altında, tövbe ve itiraf sözleri, bağışlanmış olan günahlar için söylenen övgü ilahilerine karışıyordu. Şükran ve peygamberlik sözleri duyuluyordu. Tüm gök, benzersiz, anlaşılmaz sevginin bilgeliğini görmek ve ona hayranlık duymak için eğilmişti. Bu ihtişam karşısında elçiler, "İşte sevgi budur"¹ diye haykırdılar. Verilen armağanı yakaladılar. Ve ardından ne geldi? Ruh'un kılıcı, henüz kudretle keskinleştirilmiş ve göğün yıldırımlarında yıkanmış olarak, inançsızlığı yarıp geçti. Bir günde binlerce kişi ihtida etti.

Mesih öğrencilerine, "Benim gidişim sizin yararınızdır" dedi; "Gitmezsem, Yardımcı size gelmez. Ama gidersem, O'nu size gönderirim." "O, yani Gerçeğin Ruhu gelince, sizi tüm gerçeğe yöneltecek. Çünkü kendiliğinden konuşmayacak, yalnız duyduklarını söyleyecek ve gelecekte olacakları size bildirecek" (Yuhanna 16:7, 13).

1 Bkz. 1. Yuhanna 4:10.

Mesih'in göğe yükselişi, izleyicilerin vaat edilen bereketi alacaklarına dair işaret olmuştur. İşlerine başlamadan önce bunu beklemeleri gerekiyordu. Mesih göğün kapılarından geçtiğinde, meleklerin tapınmaları arasında tahta oturdu. Bu tören biter bitmez, Kutsal Ruh zengin ölçüde öğrencilerin üzerine indi ve Mesih gerçekten yüceltildi, hatta ezelden beri Baba'yla birlikteyken sahip olduğu görkemle kuşandı. Pentikost Günü'ndeki dökülüş, Kurtarıcı'nın taç giyme töreninin tamamlandığına dair Göğün bildirisiydi. O, verdiği vaade göre, kendisinin rahip ve kral olarak gökte ve yerde tüm yetkiyi aldığına ve kendi halkının üzerinde Meshedilmiş Olan olduğuna dair bir işaret olarak, izleyicilerine gökten Kutsal Ruh'u göndermişti.

"Ateşten dillere benzer bir şeylerin dağılıp her birinin üzerine indiğini gördüler. İmanlıların hepsi Kutsal Ruh'la doldular, Ruh'un onları konuşturduğu başka dillerle konuşmaya başladılar." Kutsal Ruh, ateşten diller görünümünü alarak, toplanmış olanların üzerine indi. Bu öğrencilere o zaman verilen armağanın bir simgesiydi, onların daha önce bilgileri olmadığı dilleri akıcılıkla konuşmalarını sağlıyordu. Ateş olarak görünmesi, elçilerin ateşli bir gayretle çalışacaklarını ve onların işine eşlik edecek olan kudreti simgeliyordu.

"O sırada Yeruşalim'de, dünyanın her ülkesinden gelmiş dindar Yahudiler bulunuyordu." Yahudiler, sürgün edildikleri zamanda dünyada insanların yaşadığı bölgelerin neredeyse her yanına dağılmışlar ve sürgünlüklerinde çeşitli dilleri öğrenmişlerdi. Bu Yahudilerin çoğu bu olay sırasında Yeruşalem'de bulunuyor, o zaman sürmekte olan dinî bayramlara katılıyorlardı. Bir araya gelmiş olanlar bilinen bütün dilleri temsil ediyorlardı. Bu dil çeşitliliği, müjdenin yayılmasının önünde büyük bir engel teşkil edecekti; bu nedenle Allah mucizevi bir biçimde elçilerin eksikliğini telafi etti. Kutsal Ruh onlar için, kendilerinin bir ömür boyu tamamlayamayacakları şeyi gerçekleştirdi. Artık müjdenin hakikatlerini ülke dışında ya-

yabilirler, hizmet ettikleri insanların dillerini doğru şekilde konuşabilirlerdi. Bu mucizevi armağan, görevlerinin Göğün mührünü taşıdığına dair güçlü bir kanıtı dünyaya sunuyordu. Bu zamandan itibaren öğrencilerin dili, ister ana dillerinde, ister yabancı bir dilde konuşsunlar, saf, yalın ve hatasız oldu.

“Sesin duyulması üzerine büyük bir kalabalık toplandı. Herkes kendi dilinin konuşulduğunu duyunca şaşakaldı. Hayret ve şaşkınlık içinde, ‘Bakın, bu konuşanların hepsi Celileli değil mi?’ diye sordular. ‘Nasıl oluyor da her birimiz kendi ana dilini işitiyor?’”

Rahipler ve yöneticiler bu harika tezahürden ötürü çok öfkelenmişlerdi, fakat halkın şiddetine maruz kalmaktan korktukları için kendilerini kötülüklerine kaptırmaya cesaret edemediler. Nasıralı’yı idam ettirmişlerdi; fakat şimdi O’nun hizmetkârları, Celileli eğitimsiz adamlar, o zaman konuşulan tüm dillerde O’nun hayatını ve hizmetini anlatıyorlardı. Öğrencilerin mucizevi gücünü doğal bir yolla açıklamaya kararlı olan rahipler, onların bayram için hazırlanan şaraptan çok içtikleri için sarhoş olduklarını söylediler. Halkın en cahil olanlarından bazıları bu fikri gerçek olarak benimsediler, fakat daha bilgili olanlar bunun yanlış olduğunu biliyorlardı; farklı dilleri anlayanlar da bu dillerin öğrenciler tarafından kullanılış biçiminin doğruluğuna tanıklık ettiler.

Petrus, rahiplerin suçlamalarına karşılık olarak, bu gösterinin Yoel’in peygamberlik sözünün doğrudan yerine gelmesi olduğunu gösterdi, burada böylesi bir gücün insanları özel bir iş için hazırlamak üzere onların üzerine geleceği önceden bildiriliyordu. “Ey Yahudiler ve Yerusulim’de bulunan herkes” dedi, “bu durumu size açıklayayım. Sözlerime kulak verin. Bu adamlar, sandığınız gibi sarhoş değiller. Saat daha sabahın dokuzu! Bu gördüğünüz, Peygamber Yoel aracılığıyla önceden bildirilen olaydır: ‘Son günlerde, diyor Tanrı, bütün insanların üzerine Ruhum’u dökeceğim. Oğullarınız, kızlarınız peygamberlikte bulunacaklar. Gençleriniz görümler, yaşlılarınız düşler

görecek. O günler kadın erkek kullarımın üzerine Ruhum'u dökeceğim, onlar da peygamberlik edecekler.' ”

Petrus açık ve güçlü bir dille, Mesih'in ölümüne ve dirilişine tanıklıkta bulundu: “Ey İsraililer, şu sözleri dinleyin: Bildiğiniz gibi Nasıralı İsa, Tanrı'nın, kendisi aracılığıyla aranızda yaptığı mucizeler, harikalar ve belirtilerle kimliği kanıtlanmış bir kişidir... bu adamı, yasa tanımaz kişilerin eliyle çarmıha çivileyip öldürdünüz. Tanrı ise, ölüm acılarına son vererek O'nu diriltti. Çünkü O'nun ölüme tutsak kalması olanaksızdı.”

Petrus görüşünü kanıtlamak için Mesih'in öğretilerine işaret etmedi, zira dinleyicilerinin önyargısının, bu konudaki sözlerini etkisiz kılacak kadar büyük olduğunu biliyordu. Bunun yerine onlara, Yahudiler tarafından uluslarının atalarından biri olarak kabul edilen Davut'tan bahsetti. “O'nunla ilgili olarak Davut şöyle der: ‘Rab’bi her zaman önümde gördüm, sağımda durduğu için sarsılmam. Bu nedenle yüreğim mutlu, dilim sevinçlidir. Dahası, bedenim de umut içinde yaşayacak. Çünkü sen canımı ölümler diyarına terk etmeyeceksin, Kutsalının çürümesine izin vermeyeceksin...’

“Kardeşler, size açıkça söyleyebilirim ki, büyük atamız Davut öldü, gömüldü, mezarı da bugüne dek yanibaşımızda duruyor.” “Mesih'in ölümden dirilişine ilişkin şunları söyledi: ‘O, ölümler diyarına terk edilmedi, bedeni çürümedi.’ Tanrı, İsa'yı ölümden diriltti ve biz hepimiz bunun tanıklarımız.”

Sahne çok ilginç bir sahnedir. Öğrencilerin İsa'daki gerçeğe ettikleri tanıklığı dinlemek için dört bir yandan gelen insanlara bakın. Kalabalık bir halde tapınağı doldurmaktadırlar. Rahipler ve yöneticiler oradadır, kötülüğün karanlık ve sert bakışı halen yüzlerinde, kalpleri halen Mesih'e karşı sonsuz öfkeyle doludur, elleri dünyanın Kurtarıcısı'nı çarmıha gerdiklerinde dökülen kandan temizlenmemiştir. Elçileri baskının ve cinayetinin güçlü elinin altında korkuyla sinmiş bir halde bulmayı ummuşlardır, fakat onları tüm korkuların üzerine yükselmiş ve Ruh'la dolu bir halde, Nasıralı İsa'nın ilahlığını kudretle ilan

ederken bulurlar. Onların, çok kısa bir süre önce aşağılanan, alay edilen, zalim ellerce dövülen ve çarmıha gerilen Kişi'nin Yaşam Önderi olduğunu ve şimdi Allah'ın sağına yükseltilmiş bulunduğunu cesaretle ilan ettiklerini işitirler.

Elçileri dinleyenlerin bazıları Mesih'in mahkûm edilmesinde ve ölümünde etkin rol almışlardı. Sesleri, O'nun çarmıha gerilmesini isteyen gürhün seslerine karışmıştı. İsa ile Barabba mahkeme salonunda önlerinde dururken, Pilatus "Sizin için kimi salıvermemi istersiniz?" diye sorduğunda, "Bu adamı değil, Barabba'yı isteriz!" diye bağırıyorlardı (Matta 27:17; Yuhanna 18:40). "Pilatus 'O'nu siz alıp çarmıha gerin!' dedi. 'Ben O'nda bir suç bulmuyorum!' " "Ben bu salih kişinin kanından suçsuzum" diyerek Mesih'i onlara teslim ettiğinde, "O'nun kanının sorumluluğu bizim ve çocuklarımızın üzerinde olsun" diye haykırıyorlardı (Yuhanna 19:6; Matta 27:24 [Kİ], 25).

Şimdi öğrencilerin, çarmıha gerilenin Allah'ın Oğlu olduğunu beyan ettiklerini duyuyorlardı. Rahipler ve yöneticiler titredi. İnsanları suçluluk duygusu ve ızdırıp sardı. "Yüreklerine hançer saplanmış gibi oldular. Petrus ve öbür elçilere, 'Kardeşler, ne yapmalıyız?' diye sordular." Öğrencileri dinleyenler arasında inançlarında samimi olan dindar Yahudiler bulunuyordu. Konuşmacının sözlerine eşlik eden kudret, onları İsa'nın gerçekten de Mesih olduğuna ikna etti.

"Petrus onlara şu karşılığı verdi: 'Tövbe edin, her biriniz İsa Mesih'in adıyla vaftiz olsun. Böylece günahlarınız bağışlanacak ve Kutsal Ruh armağanını alacaksınız. Bu vaat sizler, çocuklarınız, uzaktakilerin hepsi için, Tanrımız Rab'bin çağıracağı herkes için geçerlidir."

Petrus, suçluluk duygusu içindeki halka, rahipler ve yöneticiler tarafından kandırıldıkları için Mesih'i reddetmiş oldukları gerçeğini hatırlattı; ve öğüt almak için bu adamlara bakmayı sürdürdükleri ve onların kendilerinden önce Mesih'i ikrar etmelerini bekledikleri takdirde, O'nu hiçbir zaman kabul etmeyeceklerini söyledi. Bu kudretli adamlar, dindarlık

iddiasında buldukları halde, dünyasal zenginliğe ve şerefe tutkundular. Işık almak için Mesih'e gelmeye istekli değildiler.

Bu göksel aydınlığın etkisi altında, Mesih'in öğrencilere açıkladığı kutsal yazılar, mükemmel gerçeğin ışıltısıyla önlerinde duruyordu. Onların yürürlükten kaldırılan şeyi sonuna kadar görmelerini engelleyen perde artık kaldırılmıştı, ve Mesih'in görevinin hedefi ile O'nun krallığının niteliğini mükemmel bir açıklıkla anladılar. Kurtarıcı'nın gücüyle konuşabiliyorlardı; ve dinleyicilerine kurtuluş tasarısını açıklarında, pek çok kişi etkilendi ve ikna oldu. Rahiplerin aşılacağı gelenekler ve batıl inançlar zihinlerinden silinip gitti, ve Kurtarıcı'nın öğretileri kabul edildi.

“Onun sözünü benimseyenler vaftiz oldu. O gün yaklaşık üç bin kişi topluluğa katıldı.”

Yahudi önderler Mesih'in işinin O'nun ölümüyle sona ereceğini sanmışlardı; fakat bunun yerine Pentikost Günü'nün muhteşem manzaralarına tanık oldular. Daha önce bilinmeyen bir kudretle ve enerjiyle kuşanmış öğrencileri işittiler, Mesih'i ilan ediyorlardı, sözleri belirtiler ve harikalarla doğrulanıyordu. Yahudiliğin kalesi olan Yeruşalim'de, binlerce kişi Nasıralı İsa'nın Mesih olduğuna dair imanlarını açıkça duyurdu.

Öğrenciler bu canlar hasadının büyüklüğüne hayret ettiler ve çok memnun oldular. Bu harika devşirmeyi kendi çabalarının sonucu olarak görmediler; başka insanların verdiği emeklerin semeresini gördüklerinin farkındaydılar. Adem'in düşmesinden beri Mesih, kendi sözünün tohumunu, insanların kalplerine ekmeleri için seçilmiş hizmetkârlara teslim etmekteydi. Yeryüzündeki yaşamı boyunca gerçeğin tohumunu ekmiş ve bunu kendi kanıyla sulamıştı. Pentikost Günü meydana gelen ihtidalar bu ekimin sonucuydu, Mesih'in işinin hasadıydı, O'nun öğretisinin gücünü ortaya koyuyordu.

Tek başına elçilerin savları, her ne kadar açık ve ikna edici olsalar da, o kadar çok kanıt karşı direnmiş olan önyargıyı ortadan kaldıramazlardı. Fakat Kutsal Ruh savları ilahî

kudret ile, doğrudan kalplere gönderiyordu. Elçilerin sözleri Her Şeye Kadir Olan'ın sivri okları gibiydi, insanları yücelik Rabbi'nin reddedilmesi ve çarmıha gerilmesindeki suçlarına dair ikna ediyordu.

Öğrenciler, Mesih'in eğitimiyle Ruh'a olan ihtiyaçlarını hissetmeye yönlendirilmişlerdi. Ruh'un öğretisi ile gereken son niteliği kazandılar ve hayatlarının işine başladılar. Artık bilgisiz ve kültürsüz değildiler. Artık birbirinden bağımsız birimlerden ya da uyumsuz, çelişkili unsurlardan meydana gelmiş bir derleme değildiler. Artık umutları dünyasal yüceliğe bağlı değildi. 'Birlik içinde' olan topluluğun "yüreği ve canı bir idi" (Elçilerin İşleri 2:46;² 4:32 [Kİ]). Düşüncelerini Mesih dolduruyordu; hedefleri O'nun krallığının geliştirilmesiydi. Zihin ve karakter açısından Efendileri'ne benzemişlerdi, ve insanlar "onların İsa'yla birlikte bulduklarını farkettiler" (Elçilerin İşleri 4:13).

Pentikost onlara göksel aydınlığı getirmişti. Mesih kendileriyle birlikteyken anlayamadıkları gerçekler şimdi açılıyordu. Daha önceden hiç tanımadıkları bir iman ve güven ile, Kutsal Söz'ün öğretilerini kabul ettiler. Artık Mesih'in Allah'ın Oğlu olması onlar için bir iman konusu değildi. O'nun, insan kisvesine bürünmüş olmasına rağmen gerçekten de Mesih olduğunu biliyorlardı ve tecrübelerini, içinde Allah'ın kendileriyle birlikte olduğuna dair kesin kanaati de taşıyan bir güvenle dünyaya anlattılar.

İsa'nın adını güvenle söyleyebiliyorlardı; zira O onların Dostu ve Ağabeyi değil miydi? Mesih ile yakın birlikteliğe getirilmiş olarak, O'nunla birlikte göksel yerlerde oturdular. O'na tanıklıkta bulunurken, düşüncelerini nasıl da ateşli bir dille giydirdiler! Kalpleri öylesine dolu, öylesine derin, öylesine kapsamlı bir hayırseverlikle dolmuştu ki, onları yeryüzünün dört bucağına giderek, Mesih'in gücüne tanıklıkta bu-

2 "Birlik içinde" ifadesi Türkçe Yeni Ahit çevirilerinde bu şekilde bulunmadığı için İngilizce ifadeden doğrudan çevrilmiştir.

lunmaya sevk ediyordu. O'nun başladığı işi devam ettirmek için yoğun bir arzu ile dolmuşlardı. Göğsü olan borçlarının ve işlerindeki sorumluluklarının büyüklüğünün farkındaydılar. Kutsal Ruh'un desteğiyle güçlendirilmiş olarak, çarmıhın zaferlerini sürdürmek üzere gayretle dolu yola çıktılar. Ruh onları yönlendiriyor ve onlar aracılığıyla konuşuyordu. Mesih'in huzuru yüzlerinde parlıyordu. Hayatlarını hizmet için O'na adanmışlardı, ve kendi görünüşleri dahi yaptıkları teslimiyete tanıklık ediyordu.

RUH ARMAĞANI

Mesih öğrencilerine Ruh vaadini verdiğiinde, yeryüzündeki hizmetinin sonuna yaklaşıyordu. Çarmıhın gölgesinde duruyordu, ve Günahların Taşıyıcısı olarak kendi üzerine konulacak olan suç yükünün tamamen farkındaydı. Kendisini kurbanlık olarak sunmadan önce, izleyicilerine verilecek olan en zaruri ve mükemmel armağanla ilgili olarak öğrencilerine talimat verdi – O'nun lütfunun sınırsız kaynaklarını erişebilir hale getirecek bir armağan. “Ben de Baba'dan dileyeceğim” dedi, “O sonsuza dek sizinle birlikte olsun diye size başka bir Yardımcı, Gerçeğin Ruh'u'nu verecek. Dünya O'nu kabul edemez. Çünkü O'nu ne görür, ne de tanır. Siz O'nu tanıyorsunuz. Çünkü O aranızda yaşıyor ve içinizde olacaktır” (Yuhanna 14:16, 17). Kurtarıcı, Kutsal Ruh'un gelerek kendisinin temsilcisi olarak kudretli bir iş yapacağı zamana işaret etmekteydi. Yüzyıllardır birikmekte olan kötülüğe Kutsal Ruh'un ilahî gücüyle karşı koyulacaktı.

Pentikost Günü'nde Ruh'un dökülüşünün sonucu neydi? Dirilen Kurtarıcı'ya ilişkin sevinçli haber, dünyanın meskûn bölgelerinin dört bir yanına ulaştırıldı. Öğrenciler kurtaran lütfü mesajını ilan ettiklerinde, kalpler bu mesajın gücü önünde boyun eğdi. Kilise, dört bir yandan kendisine katılan mühtedileri gördü. İnançtan uzaklaşanlar yeniden ihtida ettiler.

Günahkârlar, çok değerli inciye¹ arayışta imanlılara katıldılar. Müjdenin en sert karşıtları olan bazıları, onun savunucuları oldular. “Gücsüz kişi Davut gibi, Davut soyu da... RAB’bin meleşği gibi olacak” şeklindeki peygamberlik sözü yerine geldi (Zekeriya 12:8). Her Mesih imanlısı, kardeşinde ilahî sevginin ve hayırseverliğin bir tezahürünü gördü. Bir ilgi galip geldi; bir taklit konusu diğer hepsini yok etti. İmanlıların tutkusu Mesih’in karakterinin suretini ortaya koymak ve O’nun krallığının büyümesi için çalışmaktı.

“Elçiler, Rab İsa’nın ölümden dirildiğine çok etkili bir biçimde tanıklık ediyorlardı. Tanrı’nın büyük lütfü hepsinin üzerindeydi” (Elçilerin İşleri 4:33). Onların çalışmalarıyla, hakikat sözünü aldıktan sonra hayatlarını kendi kalplerini huzur ve sevinçle dolduran umudu başkalarına verme işine adanmış kişiler kiliseye katıldı. Tehditler onları engelleyemiyor ve gözlerini korkutamıyordu. Rab onlar aracılığıyla konuşuyordu, ve oradan oraya gezerlerken, fakirlere müjde vaaz ediliyordu, ilahî lütfun mucizeleri gerçekleşiyordu.

Allah, insanlar kendilerini O’nun Ruhü’nün denetimine verdiklerinde büyük bir kudretle çalışabilir.

Kutsal Ruh’un vaadi herhangi bir dönemle ya da herhangi bir ırkla sınırlı değildir. Mesih, kendi Ruhü’nün ilahî etkisinin zamanın sonuna kadar izleyicileriyle birlikte olacağını beyan etti. Pentikost Günü’nden zamanımıza dek, Tesellici kendini tamamen Rabb’e ve O’nun hizmetine adanmış herkeşe gönderilmiştir. Mesih’i kişisel Kurtarıcı olarak kabul eden herkese, Kutsal Ruh bir danışman, kutsayıcı, kılavuz ve tanık olarak gelmiştir. İmanlılar Allah’a ne kadar yakın yürüdülerse, Kurtarıcı’nın sevgisine ve O’nun kurtaran lütfuna o kadar açık ve güçlü bir şekilde tanıklıkta bulunmuşlardır. Yüzyıllar süren zulüm ve deneme dönemleri boyunca hayatlarında Ruh’un varlığını büyük ölçüde hisseden insanlar, dünyada belirtiler ve harikalar olarak bulunmuşlardır. Meleklerin ve

¹ Bkz. Matta 13:46.

insanların önünde kurtaran sevginin dönüştürücü gücünü ortaya koymuşlardır.

Pentikost Günü yukarıdan gelen güçle kuşananlar, daha fazla ayartıdan ve denenmeden bu sayede kurtarılmadılar. Gerçeğe ve doğruluğa tanıklıkta bulunurlarken, kendilerini Hristiyan deneyimlerinden mahrum bırakmak isteyen tüm gerçeğin düşmanı tarafından sürekli olarak saldırıya uğradılar. Mesih İsa'daki insanların olgunluk düzeyine ulaşmak için kendilerine Allah tarafından verilmiş tüm yeteneklerle çabalamaya zorlandılar. Mükemmelliğe günbegün daha çok yaklaşabilmek için her gün taze lütuf kaynakları için dua ettiler. Kutsal Ruh'un çalışması ile en zayıf olan dahi, Allah'a iman ederek, kendilerine emanet edilen yetenekleri geliştirmeyi, böylece kutsanmayı, arınmayı ve asilleşmeyi öğrendi. Kutsal Ruh'un biçimlendirici etkisine alçakgönüllülükle teslim olduklarında, Tanrılık'ın doluluğundan aldılar ve ilahî olanın suretine dönüştürüldüler.

Zaman aşımı Mesih'in ayrılırken verdiği Kutsal Ruh'u kendi temsilcisi olarak gönderme vaadinde hiçbir değişikliğe neden olmamıştır. Allah'ın lütfunun zenginliklerinin yeryüzüne akarak insanlara ulaşmaması, O'nun koyduğu bir kısıtlamadan dolayı değildir. Vaadin yerine geldiği yeterince görülüyorsa, bunun nedeni vaadin yeterince takdir edilmemesidir. Herkes istekli olsaydı, herkes Ruh'la dolardı. Kutsal Ruh ihtiyacı üzerinde az düşünülen yerlerde ruhsal kuraklık, ruhsal karanlık, ruhsal çöküş ve ölüm görülür. Önemsiz meseleler dikkati meşgul ettiği zaman, kilisenin büyümesi ve gelişmesi için gereken ve diğer tüm bereketleri beraberinde getirecek olan ilahî kudret, sonsuz bollukta sunulmuş olmasına rağmen, eksiktir.

Bu bizim güç alma yolumuz olduğuna göre, neden Ruh'un armağanları için acıkıp susamıyoruz? Neden onun hakkında konuşmuyor, dua etmiyoruz ve vaaz vermiyoruz? Rab kendisine hizmet edenlere Kutsal Ruh'u vermeye, anne-babaların çocuklarına iyi armağanlar vermeye olduğundan daha fazla

isteklidir.² Her işçi, Allah'a Ruh'un günlük vaftizi için duasını sunmalıdır. Hristiyan işçi grupları, hikmetli bir şekilde tasarlamayı ve yerine getirmeyi öğrenmek amacıyla özel yardım, göksel hikmet istemek için bir araya gelmelidir. Özellikle Allah'a, müjdeleme alanlarında bulunan kendi seçilmiş elçilerini Ruh'u'ndan zengin bir ölçüyle vaftiz etmesi için dua etmelidirler. Ruh'un Allah'ın işçilerinin yanındaki varlığı, gerçeğin ilanına dünyanın tüm şerefine ve görkeminin veremeyeceği bir güç verecektir.

Allah'ın adanmış işçisi her nerede olursa olsun, Kutsal Ruh kendisiyle birlikte. Öğrencilere söylenen sözler aynı zamanda bize de söylenmiştir. Tesellici onların olduğu kadar bizindir de. Ruh, dünyanın nefreti ve kendi başarısızlıkları ile hatalarının idraki arasında çabalayıp gürşen canları zor durumlarda ayakta tutan gücü sağlar. Kederde ve sıkıntıda, manzaranın karanlık ve geleceğin kafa karıştırıcı görüldüğü, ve kendimizi çaresiz ve yalnız hissettiğimiz zamanlarda, işte bu zamanlarda Kutsal Ruh, iman duasına yanıt olarak, kalbe teselli getirir.

Bir insanın sıra dışı durumlarda ruhsal bir coşkunluk sergilemesi, onun Mesih imanlısı olduğunun kesin bir kanıtı değildir. Kutsallık coşku demek değildir: Allah'ın iradesine tamamen teslim olmaktır; Allah'ın ağzından çıkan her sözle yaşamaktır; göksel Babamız'ın isteğini yapmaktır; denenmelerde, ışıktaki olduğu gibi karanlıkta da Allah'a güvenmektir; görülenle değil, imanla yürümektir; sorgulamayan bir itimat ile Allah'a dayanmak ve O'nun sevgisinde huzur bulmaktır.

Kutsal Ruh'un tam olarak ne olduğunu tanımlayabilmek bizim için zaruri değildir. Mesih bize Ruh'un Tesellici, "Baba'dan çıkan Gerçeğin Ruh'u" olduğunu söylemektedir. Kutsal Ruh hakkında, insanları tüm gerçeğe yöneltme işinde "Kendiliğinden konuşmayaca[ğı]" açıkça bildirilmiştir (Yuhanna 15:26; 16:13).

Kutsal Ruh'un niteliği bir sırdır. İnsanlar bunu açıklayamaz, çünkü Rab bunu onlara bildirmemiştir. Hayalperest

² Bkz. Luka 11:13.

görüşlere sahip kişiler Kutsal Yazılar'dan bölümleri bir araya getirerek bunların üzerine insanî bir yapı inşa edebilir, fakat bu görüşlerin kabul edilmesi kiliseyi güçlendirmeyecektir. İnsanların anlayamayacağı kadar derin olan bu sırlarla ilgili olarak, sükût altındır.

Kutsal Ruh'un görevi, Mesih'in sözlerinde açıkça belirtilmiştir: "O gelince günah, doğruluk ve gelecek yargı konusunda dünyayı suçlu olduğuna ikna edecektir" (Yuhanna 16:8). Günaha dair ikna eden Kutsal Ruh'tur. Günahkâr kişi Ruh'un uyandırıcı etkisine yanıt verirse, tövbeye yönlendirilecek ve ilahî gerekliliklere itaatini önemini kavrayacaktır.

Kutsal Ruh, doğruluğa acıkıp susayan tövbekâr günahkâra, dünyanın günahını alıp götüren Allah Kuzusu'nu³ gösterir. Mesih "benim olandan alıp size bildirecek" dedi. "Size her şeyi öğretecek, bütün söylediklerimi size hatırlatacak" (Yuhanna 16:14; 14:26).

Ruh, Kurtarıcımız'ın ölümüyle gerçekleşen kurtuluşu etkin hale getirmek üzere, yenileyen bir aracı olarak verilmiştir. Ruh sürekli olarak insanların dikkatini Golgota'daki haçın üzerinde verilen büyük sunuya çekmeye, dünyaya Allah'ın sevgisini açıklamaya ve ikna olan cana Kutsal Yazılar'ın değerli şeylerini açmaya çalışmaktadır.

Kutsal Ruh, günaha dair ikna ettikten ve doğruluk standardını zihnin önüne sunduktan sonra, bağlılıkları bu dünyaya ait şeylerden çekerek canı kutsallık arzusuyla doldurur. Kurtarıcı, "O... sizi tüm gerçeğe yöneltecek" dedi (Yuhanna 16:13). İnsanlar şekillendirilmeye istekli iseler, tüm varlığın kutsanması gerçekleştirilecektir. Ruh Allah'a ait şeyleri alarak bunları cana işleyecektir. O'nun gücüyle hayat yolu, hiç kimşenin yanılığa düşmeyeceği şekilde açıklanacaktır.

Allah başlangıçtan beri Kutsal Ruh'u ile insan araçları vasıtasıyla düşmüş nesil yararına tasarısının gerçekleşmesi için çalışmaktadır. Bu, ataların hayatlarında ortaya konulmuştu.

³ Bkz. Yuhanna 1:30.

Musa'nın zamanında, çöldeki kiliseye de Allah "öğretmek için onlara iyi Ruhunu ver[di]" (Nehemya 9:20 [KM]). Elçilerin günlerinde de, Kutsal Ruh aracılığıyla kendi kilisesi için kudretle çalıştı. Ataları destekleyen, Kalev ile Yeşu'ya iman ve cesaret veren, ve elçisel kilisenin çalışmasını etkin hale getiren güç, takip eden her çağda Allah'ın sadık çocuklarını desteklemiştir. Valdens Hristiyanlar Karanlık Çağ'da Reform'un yolunun hazırlanmasına Kutsal Ruh'un gücüyle yardımcı oldular. Modern müjdeciliğin kurulmasında ve Kutsal Kitap'ın tüm ulusların ve halkların dillerine ve lehçelerine çevrilmesinde öncülük eden asil erkeklerin ve kadınların çabalarını başarılı kılan aynı güçtü.

Günümüzde Allah halen amacının yeryüzünde bilinmesi için kilisesini kullanmaktadır. Bugün çarmıhın müjdecileri kentten kente, ülkeden ülkeye giderek, Mesih'in ikinci gelişinin yolunu hazırlamaktadır. Allah'ın yasasının bayrağı yüceltilmektedir. Her Şeye Kadir Olan'ın Ruhü insanların kalplerinde çalışmaktadır, ve bunun etkisine karşılık verenler Allah'a ve O'nun gerçeğine tanıklık etmektedirler. Pek çok yerde adanmış erkeklerin ve kadınların, kendilerine sağlanan Mesih aracılığıyla kurtuluş yolunu aydınlatan ışığı başkalarıyla paylaştığı görülebilir. Onlar, Pentikost Günü'nde Ruh ile vaftiz olanların yaptığı gibi, ışıklarının parlamasına izin verdikçe, Ruh'un gücünü gitgide daha fazla almaktadırlar. Böylece yeryüzü Allah'ın görkemi ile aydınlanacaktır.

Diğer yanda ise, bazı kişiler mevcut fırsatları hikmetle geliştirmek yerine, başkalarını aydınlatma kabiliyetlerinin büyük ölçüde artacağı özel bir ruhsal yenilenme zamanını beklemektedirler. Mevcut görevleri ve ayrıcalıkları ihmal ederek, ışıklarının sönük yanmasına izin verirler, bir yandan da kendileri herhangi bir çaba göstermeden özel bereketleri alacakları, bununla dönüştürülerek hizmete uygun hale getirilecekleri bir zamanı beklerler.

Sonun zamanında, Allah'ın yeryüzündeki işi sona ererken, adanmış imanlıların Kutsal Ruh'un kılavuzluğunda ortaya koyacakları samimi çabalara, özel ilahî ayrıcalık belirtilerinin eşlik

edeceği doğrudur. İbrani peygamberler, doğu ülkelerinde ekin vaktinde ve hasat mevsiminde yağın ilk yağmur ve son yağmur benzetmelerini kullanarak, Allah'ın kilisesine sıra dışı bir ölçüde verilecek olan ruhsal lütfu önceden bildirdiler. Elçilerin günlerinde Ruh'un dökülüşü, erken yağmurun, ya da ilk yağmurun başlangıcıydı ve sonucu görkemli oldu. Ruh'un mevcudiyeti zamanın sonuna dek gerçek kiliseyle birlikte olacaktır.

Fakat yeryüzünün hasadının sonuna doğru, kiliseyi İnsanoglu'nun gelişine hazırlamak için, özel bir ruhsal lütfun bahşedileceği vaat edilmiştir. Ruh'un bu dökülüşü son yağmurun yağmasına benzetilmiştir; bu ek güç için Mesih imanlıları dualarını "son yağmurlar vaktinde" hasadın Rabbi'ne göndermelidirler. Bunun karşılığında "şimşekler yaratan [RAB]... onlara yağmur sağanakları... verecektir." "Yağmuru, ilk yağmuru ve son yağmuru yağdı[racak]" (Zekeriya 10:1 [KM]; Yoel 2:23 [KM]).

Ancak Allah'ın günümüzdeki kilisesinin üyeleri, tüm ruhsal gelişimin Kaynağı ile yaşayan bir bağlantıları olmadığı sürece, ekin biçme zamanına hazır olmayacaklardır. Kandillerini düzeltilmiş⁴ ve yanar halde tutmadıkları sürece, özel ihtiyaç zamanında ilave lütf almaktan mahrum kalacaklardır.

Yalnızca sürekli olarak taze lütfu erzakları alanların günlük ihtiyaçlarına göre güçleri ve bu gücü kullanmaya yetenekleri olacaktır. Ruhsal gücün özel bir şekilde bahşedilmesiyle can kazanmak için mucizevi bir donanım elde edecekleri gelecekteki bir zamana bakmak yerine, kendilerini gündelik bir şekilde Allah'a teslim etmekte, O'nun kendilerini kendi kullanımına uygun araçlar yapmasına izin vermektedirler. Kullanabilecekleri hizmet fırsatlarını her gün geliştirmektedirler. Her gün, her nerede iseler, ister evde mütevazı bir çalışma ortamında, ister bir kamu alanında kullanışlı olsunlar, Efendi'ye tanıklıkta bulunmaktadırlar.

Adanmış işçi için şu bilgide teselli vardır: Mesih dahi yeryüzündeki hayatında gereksindiği lütfun taze erzaklarını gün-

⁴ Düzeltmek: fitilin ucunu kesip düzeltmek, tazelemek. Bkz. Matta 25:7 (Kİ, derkenar notu).

delik olarak Babası'ndan istedi; ve Allah ile olan bu birlikteliktен yola çıkarak başkalarını güçlendirdi ve bereketledi. Duada Babası'na baş eğmiş olan Allah'ın Oğlu'na bakın! O Allah'ın Oğlu olmasına rağmen imanını dua ile güçlendirmektedir, ve gök ile birliktelik yoluyla kötülüğe karşı direnmek ve insanların ihtiyaçlarına hizmet etmek için kendisine güç toplamaktadır. Neslimizin Ağabeyi olarak, zayıflıklarla kuşatılmış bir halde günah ve ayartı dolu bir dünyada yaşadıkları halde, halen O'na hizmet etmek isteyenlerin ihtiyaçlarını bilmektedir. Göndermeye uygun gördüğü habercilerin zayıf ve hatalı insanlar olduklarını bilir; fakat kendilerini tamamen O'nun hizmetine verenlere ilahî yardım vaadinde bulunur. Kendi örneklığı, imanla –Allah'a tam bir bağlılığa ve O'nun işine kayıtsız şartsız adanmaya yönlendiren bir imanla– içten ve ısrarla Allah'a edilen duanın, insanlara günaha karşı savaşta Kutsal Ruh'un yardımını getireceğine dair güvencedir.

Mesih'in örneklığını izleyen her işçi, Allah'ın yeryüzünün hasadının olgunlaşması için kendi kilisesine vaat ettiği gücü almaya ve kullanmaya hazır olacaktır. İncil'in müjdecileri her sabah Rabb'in önünde diz çökerek O'na olan adanma yeminlerini tazelediklerinde, O da onlara hayat verici, kutsayıcı güce sahip Ruh'u'nun varlığını verecektir. Günün görevlerine başlarlarken, Kutsal Ruh'un görünmeyen aracılığının kendilerini “Allah'ın iş ortakla[rı]”⁵ haline getirdiğinin güvencesine sahiptirler.

5 Bkz. 1. Korintliler 3:9 (Kİ).

TAPINAĞIN KAPISINDA

[Bu bölüm, Elçilerin İşleri 3. bölüme ve 4:1–31 ayetlerine dayanmaktadır.]

Mesih'in öğrencileri kendi yetersizliklerini derinden hissediyorlardı, böylece alçakgönüllülük ve dua ile kendi zayıflıklarını O'nun gücüne, kendi bilgisizliklerini O'nun hikmetine, kendi değersizliklerini O'nun doğruluğuna, kendi fakirliklerini O'nun bitmez tükenmez zenginliğine kattılar. Böylece güçlenerek ve donanarak, Efendi'nin hizmetinde ilerlemekte tereddüt etmediler.

Kutsal Ruh'un inişinden kısa bir süre sonra, ve bir içten dua zamanının hemen ardından, Petrus ile Yuhanna ibadet etmek için tapınağa giderlerken, Güzel Kapı'da doğumundan beri hayatı acı ve hastalık içinde geçmiş, kırk yaşında topal bir adam gördüler. Bu bahtsız adam iyileşebilmek için çoktan beridir İsa'yı görmek istiyordu; fakat neredeyse tamamen acizdi ve büyük Doktor'un çalıştığı yerlerden çok uzaktaydı. Yalvarışları sonunda bazı dostlarını onu tapınak kapısına götürmeye ikna etti, fakat oraya vardığında umutlarını bağladığı Kişi'nin zalimce öldürüldüğünü öğrendi.

Hayal kırıklığına uğraması, onun ne kadar uzun zamandır İsa tarafından iyileştirilmeyi heyecanla beklediğini bilen kişilerde acıma duygusu uyandırdı, bu nedenle yoldan geçenlerin

ona acıyarak ihtiyaçlarını giderecek üç-beş kuruş vermeleri için onu her gün tapınağa getiriyorlardı. Petrus ile Yuhanna geçerlerken, onlardan sadaka istedi. Öğrenciler ona şefkatle baktılar ve “Petrus, ‘Bize bak’ dedi. Adam, onlardan bir şey alacağını umarak gözlerini onların üzerine dikti. Petrus, ‘Bende gümüş ve altın yok’ ” diyerek başladı. Petrus böylece fakirliğini bildirince, total adamın yüzü asıldı; fakat elçi sözüne devam ettiğinde umutla parladı: “ ‘Ama bende olanı sana veriyorum’ dedi. ‘Nasırallı İsa Mesih adıyla kalk ve yürü!’ ”

“Ve onu sağ elinden tutup kaldırdı; ve hemen ayakları ve ayak bileği kemikleri kuvvetlendi. Ve sıçrayıp ayağa kalktı ve yürüdü; ve yürüyüp sıçrayarak, Allah’ı överek onlarla birlikte tapınağa girdi. Bütün halk da onun yürüdüğünü ve Allah’ı övdüğünü gördü. Ve onun, tapınağın Güzel kapısında sadaka için oturanın kendisi olduğunu farkettiler; ve ona olan şey karşısında hayret ve şaşkınlıkla doldular” (Kİ).

“Ve iyileşmiş olan total adam Petrus ile Yuhanna’yı tutmaktayken, bütün halk pek çok şaşarak birlikte Süleyman’ın Eyvanı denilen yere, onların yanına koştu” (Kİ). Öğrencilerin İsa’nın gerçekleştirdiğine benzer mucizeler yapabilmelerine hayret ettiler. Ancak önlerindeydi işte bu adam, kırk yıldır çaresiz bir total, şimdi tüm kollarını ve bacaklarını sevinçle kullanıyor, acıdan kurtulmuş, mutlulukla İsa’ya iman ediyordu.

Öğrenciler halkın hayretini gördüklerinde, Petrus sordu: “Buna neden şaştınız? Neden gözlerinizi dikmiş bize bakıyorsunuz? Kendi gücümüz ya da dindarlığımızla bu adamın yürümesini sağlamışız gibi...!” Onlara, bu tedavinin Allah’ın ölümden dirilttiği Nasırallı İsa’nın adıyla ve erdemleri aracılığıyla gerçekleştirildiğine dair güvence verdi. Elçi “O’nun adına olan imanla, O’nun adı” dedi, “gördüğünüz ve tanıdığınız bu adamı güçlendirdi; ve O’nun aracılığıyla olan iman, hepimizin önünde ona bu tam sağlığı verdi” (Kİ).

Elçiler Yahudilerin Yaşam Önderi’ni reddetmelerinde ve ölüme mahkûm etmelerindeki büyük günahını açıkça bildir-

diler; fakat dinleyicilerini umutsuzluğa sürürkememeye de özen gösterdiler. Petrus, “Kutsal ve adil Olan’ı reddedip” dedi, “bir katilin salıverilmesini istediniz. Siz Yaşam Önderi’ni öldürdünüz, ama Tanrı O’nu ölümden diriltti. Biz bunun tanıklarıyız.” “Şimdi ey kardeşler, yöneticileriniz gibi sizin de bilgisizlikten ötürü böyle davrandığınızı biliyorum. Ama bütün peygamberlerin ağzından Mesih’in acı çekeceğini önceden bildiren Tanrı, sözünü bu şekilde yerine getirmiştir.” Kutsal Ruh’un onları tövbe ve ihtida etmeye çağırdığını bildirdi, ve onlara, çarmıha gerdikleri Kişi’nin merhameti dışında hiçbir kurtuluş umudu olmadığına dair güvence verdi. Günahları yalnızca O’na iman aracılığıyla bağışlanabilirdi.

“Bu nedenle, günahlarınızın silinmesi için tövbe edin ve dönün” diye haykırdı, “öyle ki, Rab’bin önünde tazelenme vakitleri gelsin” (Kİ).

“Sizler, peygamberlerin ve Allah’ın atalarınızla yaptığı antlaşmanın oğullarısınız; nasıl ki İbrahim’e, ‘Ve senin soyunda yerin bütün aileleri mübarek kılınacaktır’ demiştir. Allah, her birinizi kötülüğünüzden geri döndürmekle, sizi kutlu kılarak, kendi oğlu İsa’yı diriltip, O’nu önce size gönderdi” (Kİ).

Öğrenciler böylece İsa’nın dirilişini ilan ettiler. Dinleyenler arasında pek çok kişi bu tanıklığı bekliyordu, ve bunu duyduklarında iman ettiler. Akıllara Mesih’in söylediği sözleri getiriyordu, böylece müjdeyi kabul edenlerin saffarında yerlerini aldılar. Kurtarıcı’nın ektiği tohum filizlenmiş ve meyve vermişti.

Öğrenciler halkla konuşurlarken, “kâhinler, tapınak koruyucularının komutanı ve Sadukiler, ... Petrus’la Yuhanna’nın üzerine yürüdüler. Çünkü onların halka öğretmelerine ve İsa’yı örnek göstererek ölümlerin dirileceğini söylemelerine çok kızmışlardı.”

Mesih’in dirilişinden sonra rahipler her tarafta O’nun bedeninin öğrenciler tarafından Romalı muhafızlar uyurken çalındığı şeklindeki yalan haberi yaymışlardı. Petrus ile Yuhanna’nın, öldürdükleri Kişi’nin dirilişini vaaz ettiklerini

duyduklarında canlarının sıkılması şaşkırtıcı değil. Özellikle Sadukiler çok öfkelenmişlerdi. En önemli öğretmenlerin tehlikede, itibarlarının sallantıda olduğunu hissediyorlardı.

Yeni imana ihtida edenler hızla artıyordu, bu nedenle Ferisiler ile Sadukiler bu yeni öğretmenlerin denetimsiz bırakılmaları durumunda kendi etkilerinin İsa'nın yeryüzünde olduğu zamandan daha büyük tehlike altında kalacağı hususunda anlaşdılar. Buna göre, tapınak koruyucularının komutanı birkaç Saduki'nin de yardımıyla Petrus ile Yuhanna'yı tutuklayarak onları hapse attı, zira o gün vakit onların yargılanması için çok geç olmuştu.

Öğrencilerin düşmanlarının Mesih'in ölüler arasından dirildiğine ikna olmaktan başka seçenekleri yoktu. Kanıtlar şüphe götürmeyecek denli açıktı. Yine de kalplerini katılaştırarak, İsa'yı ölüme mahkûm etmekle işledikleri korkunç eylemden ötürü tövbe etmeyi reddettiler. Yahudi yöneticilere elçilerin ilahî ilhamla konuştuklarına ve davrandıklarına dair bol miktarda kanıt verilmişti, fakat onlar hakikat mesajına inatla direndiler. Mesih bekledikleri biçimde gelmemiştir, ve zaman zaman O'nun Allah'ın Oğlu olduğuna ikna olmuş olsalar da, kanaatlerini basturdular ve O'nu çarmıha gerdiler. Allah merhametle onlara daha da başka kanıtlar verdi, şimdi de O'na dönmeleri için onlara başka bir fırsat verilmişti. O, onlara Yaşam Önderi'ni öldürdüklerini söylemek için öğrencileri gönderdi, ve bu korkunç suçlamanın içinde onlara tövbe etmeleri için bir çağrı daha yaptı. Fakat kendi doğruluklarında kendilerini güvende hisseden Yahudi öğretmenler, kendilerini Mesih'i çarmıha germekle suçlayan adamların Kutsal Ruh'un yönlendirilmesiyle konuştuklarını kabul etmediler.

Kendilerini Mesih'e karşıtlık yoluna adadıklarından, rahipler için her direniş eylemi aynı yolu takip etmek için ilave bir teşvik haline geldi. İnatçılıkta gitgide daha da kararlı hale geldiler. Boyun eğemeyecek olduklarından değildi; egebilirlerdi, fakat eğmeyeceklerdi. Kurtuluştan mahrum kalmalarının

nedeni yalnızca suçlu olmaları ve ölümü hak etmeleri değildi, yalnızca Allah'ın Oğlu'nu ölüme mahkûm etmiş olmaları değildi; bunun nedeni, Allah'a karşıtlıkla silahlanmalarıydı. Işığ ı ısrarla reddettiler ve Ruh'un ikna edişini bastırdılar. İtaatsizlik çocuklarını¹ denetim altında tutan etki onlarda da çalıştı, onları Allah'ın kendileri aracılığıyla çalıştığı adamlara kötü davranmaya itti. Allah'a ve O'nun ilan etmeleri için kendi hizmetkârlarına verdiği mesaja karşı her direniş eylemlerinde, isyanlarının habisliği arttı. Yahudi önderler her gün, tövbe etmeyi reddedişleri ile isyanlarını yeniden başlattılar ve ektiklerini biçmeye hazırladılar.

Allah'ın gazabı tövbesiz günahkârlara karşı, salt işledikleri günahlardan ötürü değil, ancak tövbe etmeye çağrıldıklarında direnişe devam etmeyi seçtikleri, kendilerine verilen ışığı hiçe sayarak geçmişin günahlarını tekrarladıkları için ilan edilir. Yahudi önderler Kutsal Ruh'un ikna edici gücüne teslim olmuş olsalardı, bağışlanacaklardı; fakat onlar boyun eğmemeye kararlıydılar. Aynı şekilde, günahkâr kişi sürekli direniş ile, kendisini Kutsal Ruh'un etkileyemeyeceği bir yere götürmektedir.

Topal adamın iyileştirilmesinin ertesi günü, Hanan ile Kayafa, tapınağın diğer ileri gelenleriyle birlikte mahkeme için bir araya geldiler ve tutuklular huzurlarına getirildi. Aynı salonda ve aynı adamlardan bazılarının önünde, Petrus Rabbi'ni utanılacak bir şekilde inkâr etmişti. Kendi mahkemesi için oraya getirildiğinde bu olay belirgin bir şekilde aklına geldi. Şimdi karşısına korkaklığını telafi edebileceği bir fırsat çıkmıştı.

Petrus'un Efendisi'nin mahkemesinde oynadığı rolü hatırlayan oradaki kişiler, kendilerini şimdi onun hapis ve ölüm tehdidi ile korkutulabileceği düşüncesine inandırdılar. Fakat Mesih'i en çok ihtiyaç duyduğu zamanda inkâr eden Petrus düşüncesizdi ve kendine fazla güveniyordu, yargılanmak üzere Sanhedrinin huzuruna getirilen Petrus'tan çok farklıydı. Dü-

¹ "İtaatsizlik çocukları" sözcüğü, "hayatları Allah'a itaatsizlikle belirlenen kişiler" anlamına gelen İbrani-ce sözcükten çevrilmiştir. KK'de "söz dinlemeyenler" olarak geçer.

şüşünden beri dönüştürülmüştü. Artık gururlu ve övünge değıl, alçakgönüllüydü ve kusursuz olmadığına farkındaydı. Kutsal Ruh'la doluydu, ve bu gücün yardımıyla, daha önce inkâr ettiği adı şereflendirerek, yoldan çıkmasının lekesini temizlemeye kararlıydı.

Bu zamana dek rahipler İsa'nın çarmıha gerilişinden veya dirilişinden bahsetmekten kaçınmışlardı. Fakat şimdi, amaçlarını yerine getirebilmek için, sanıklara total adamın nasıl olup da tedavi edilebildiğini sormaya mecbur kaldılar. "Siz bunu hangi güçle ya da kimin adına dayanarak yaptınız?" diye sordular.

Petrus, kutsal cesaret ve Ruh'un gücüyle şöyle dedi: "Hepiniz ve bütün İsrail halkı şunu bilin: Bu adam, sizin çarmıha gerdiğiniz, ama Tanrı'nın ölümden dirilttiğı Nasıralı İsa Mesih'in adı sayesinde önünüzde sapasağlam duruyor. İsa, 'Siz yapıcılar tarafından hiçe sayılan, ama köşenin baş taşı durumuna gelen taş'tır. Başka hiç kimsede kurtuluş yoktur. Bu göğün altında insanlara bağışlanmış, bizi kurtarabilecek başka hiçbir ad yoktur."

Bu cesur savunma Yahudi önderleri dehşete düşürdü. Öğrencilerin Sanhedrinin huzuruna çıkarıldıklarında korkuya kapılacaklarını ve kafalarının karışacağını sanmışlardı. Aksine, bu tanıklar Mesih'in konuştuğı gibi, düşmanlarını susturan ikna edici bir güçle konuşuyorlardı. Petrus Mesih için "Siz yapıcılar tarafından hiçe sayılan, ama köşenin baş taşı durumuna gelen taş" dediğinde, sesinde korkudan eser yoktu.

Petrus burada rahiplere tanıdık gelen bir mecaz kullandı. Peygamberler reddedilen taştan bahsetmişlerdi; Mesih'in kendisi de, bir keresinde rahiplerle ve ihtiyarlarla konuşurken, şöyle demişti: " 'Yapıcıların reddettikleri taş, köşenin başı oldu; bu Rab'den idi. Ve gözlerimizde şaşılacak şeydir!' diye siz Kutsal Yazılarda hiç okumadınız mı? Bundan dolayı size derim ki, Allah'ın krallığı sizden alınacak ve onun meyvesini verecek bir ulusa verilecektir. Ve bu taşın üzerine düşen parçalanacak; o da kimin üzerine düşerse onu ezip toz edecektir" (Matta 21:42-44 [Kİ]).

Rahipler elçilerin korkusuz sözlerini dinlediklerinde, “onların İsa’yla birlikte bulduklarını farkettiler.”

Mesih’in görünümünün değişmesinden sonra, öğrencilerle ilgili olarak o harika sahnenin sonunda “yalnız İsa’dan başka kimseyi görmediler” diye yazılmıştır (Matta 17:8 [Kİ]). “Yalnız İsa” – bu sözlerde erken kilisenin tarihinde belirgin biçimde gözüken hayat ve kudretin sırrı bulunmaktadır. Öğrenciler Mesih’in sözlerini ilk kez duyduklarında, O’na olan ihtiyaçlarını hissettiler. O’nu aradılar, buldular ve izlediler. Tapınakta, sofrada, dağın yamacında, tarlada O’nunla birlikteydiler. Öğretmenin yanındaki okul öğrencileri gibiydiler, O’ndan günlük olarak ebedî hakikat dersleri alıyorlardı.

Kurtarıcı’nın yükselişinden sonra, sevgi ve ışıkla dolu olan ilahî mevcudiyetin duygusu hâlâ onlarla birlikteydi. Kişisel bir mevcudiyetti. Onlarla birlikte gezen, konuşan ve dua eden, kalplerine umut ve teselli aşıl原因 Kurtarıcı İsa, selamet bildirisi henüz dudaklarında iken, onlardan alınarak göğe yükseltilmişti. Meleklerin arabası O’nu aldığıında, sözleri onlara yetmişti: “İşte ben, dünyanın sonuna dek her an sizinle birlikteyim” (Matta 28:20). O göğe insan biçiminde yükselmişti. O’nun halen kendilerinin Dostu ve Kurtarıcısı olarak Allah’ın tahtının önünde bulunduğunu; duygudaşlıklarının değişmediğini; kendisini her zaman acı çeken insanlıkla özdeşleştireceğini biliyorlardı. O’nun Allah’ın huzurunda kanının erdeminin sunduğunu, kurtardıkları için ödediği bedelin hatırası olarak yaralı ellerini ve ayaklarını gösterdiğini biliyorlardı; bu düşünce de onları O’nun uğruna kınamalara katlanmak için güçlendiriyordu. O’nunla olan birlikleri şimdi yüz yüzeiken olduğundan daha kuvvetliydi. İçlerinde yaşayan Mesih’in ışığı, sevgisi ve gücü onlardan dışarı yansıyor, öyle ki bunu görenler hayrete düşüyorlardı.

Mesih, Petrus’un O’nu savunmak için söylediği sözlerin üzerine mührünü vurmuştu. Öğrencinin hemen yanında, ikna edici bir tanık olarak, mucizevi bir biçimde iyileştirilen adam

duruyordu. Birkaç saat önce çaresiz bir total olan, fakat şimdi sağlığına kavuşturulmuş olan bu adamın görünümü, Petrus'un sözlerine etkin bir tanıklık katıyordu. Rahipler ve yöneticiler suskundular. Petrus'un sözlerini çürütemiyorlardı, buna rağmen öğrencilerin öğretilişine bir son vermeye kararlıydılar.

Mesih'in mucizelerinin doruk noktası olan Lazar'ın diriltmesi, rahiplerin İsa'dan ve O'nun muhteşem işlerinden kurtulma kararlılıklarını perçinlemişti, zira bunlar halk üzerindeki etkilerini hızla yok ediyorlardı. O'nu çarmıha germişlerdi; fakat O'nun adıyla mucizeler gerçekleştirilmesine de, O'nun öğrettiği gerçeğin ilan edilmesine de son veremediklerine dair ikna edici kanıt ortadaydı. Total adamın iyileştirilmesi ve elçilerin vaazları şimdiden Yeruşalim'i heyecanla doldurmuştu.

Rahipler ve yöneticiler, şaşkınlıklarını gizlemek amacıyla, kendi aralarında bir karara varabilmek için elçilerin götürülmesini emrettiler. Adamın iyileştiğini inkâr etmenin faydasız olacağına hemfikirdiler. Ellerinden gelse mucizeyi yalanlar ile memnuniyetle örtbas ederlerdi; fakat bu imkânsızdı, zira gündüz gözüyle, büyük bir insan kalabalığının önünde gerçekleştirilmişti ve şimdiden binlerce kişinin bundan haberi olmuştu. Öğrencilerin işinin durdurulması gerektiğini, aksi halde İsa'nın pek çok izleyici kazanacağını anladılar. Bunu itibarlarını kaybetmeleri izleyecekti, zira Allah'ın Oğlu'nun öldürülmesinden sorumlu tutulacaklardı.

Ancak öğrencileri ortadan kaldırma arzularına rağmen, onları İsa'nın adıyla konuşmaya ya da işlemeye devam etmeleri halinde en sert şekilde cezalandırmakla tehdit etmenin dışında bir şey yapmaya cesaret edemediler. Onları yeniden Sanhedrinin huzuruna çağırarak, İsa'nın adıyla söz söylememelerini ve öğretmemelerini emrettiler. Fakat Petrus ile Yuhanna şöyle karşılık verdi: "Tanrı'nın önünde, Tanrı'nın sözünü değil de sizin sözünüzü dinlemek doğru mudur, kendiniz karar verin. Biz gördüklerimizi ve işittiklerimizi anlatmadan edemeyiz."

Rahipler bu adamları kutsal çağrılarına sarsılmaz sadakatlere ötürü memnuniyetle cezalandırırlardı, fakat halktan korkuyorlardı; “çünkü bütün halk, olup bitenler için Tanrı’yı yüceltiyordu.” Böylece elçiler tekrarlanan tehditler ve ihtarla birlikte serbest bırakıldılar.

Petrus ile Yuhanna hapiste iken, Yahudilerin habisliğini bilen diğer öğrenciler, Mesih’e gösterilen acımasızlığın tekrarlanabileceğinden korkarak kardeşleri için durmadan dua etmişlerdi. Elçiler serbest bırakılır bırakılmaz, öğrencilerin geri kalanını aradılar ve onlara mahkemelerinin sonucunu bildirdiler. İmanlıların sevinci büyük oldu. “Hep birlikte Allah’a ses yükseltip dediler: ‘Ey egemen Rab! Göğü ve yeri ve denizi ve onlarda bulunan her şeyi yaratan Allah sensin; Sen ki kulun Davut’un ağzıyla dedin: “Uluslar neden gururla öfkeleni ve halklar boş şeyler tasarladı? Dünyanın kralları ayağa kalktılar ve hükümdarlar Rab’be karşı ve O’nun Mesih’ine karşı bir araya toplandı;” Çünkü senin elin ve senin düşüncen,² olmasını önceden ne kararlaştırdıysa, hepsini yapmak için hem Hirodes hem de Pontius Pilatus, uluslar ve İsrail halkıyla birlikte meshettiğin kutsal oğlun İsa’ya karşı gerçekten bu şehirde bir araya toplandı.

“Ve şimdi ya Rab, onların tehditlerine bak; ve mukaddes oğlun İsa’nın adıyla şifa vermek için ve belirtiler ile harikaların olması için elini uzatırken, senin sözünü tüm cesaretle söylemeyi kullarına bağışla” (Kİ).

Öğrenciler kendilerine hizmet içinde büyük bir gücün verilmesi için dua ettiler; zira Mesih’in yeryüzündeyken karşılaştığı kararlı karşıtlığın aynısıyla karşılaşacaklarını görmüşlerdi. Birlik içindeki duaları iman ile göğe yükselirken, yanıt geldi. Toplandıkları yer sarsıldı, ve kendilerine Kutsal Ruh yeni baştan verildi. Kalpleri cesaretle doldu, Allah’ın sözünü Yeruslaim’de duyurmaya tekrar başladılar. “Elçiler, Rab İsa’nın ölümden dirildiğine çok etkili bir biçimde tanıklık ediyorlardı” ve Allah onların çabalarını mucizevi bir şekilde bereketliyordu.

2 Bkz. Resullerin İşleri 4:27 (Kİ, derkenar notu).

Öğrencilerin bundan böyle İsa'nın adıyla söz söylememeleri emrine karşılık olarak "Tanrı'nın önünde, Tanrı'nın sözünü değil de sizin sözünüzü dinlemek doğru mudur, kendiniz karar verin" derken korkusuzca uyguladıkları ilke, Reform zamanında müjdenin bağlılarının sürdürmeye çabaladıkları ilkenin aynısıdır. 1529 yılında Alman prensleri Spires Kurultayında toplandıklarında, imparatorun, din özgürlüğünü kısıtlayan ve reform öğretilerinin daha fazla yayılmasını yasaklayan fermanı sunulmuştu. Dünyanın umudu ezilip geçilecek gibi görünüyordu. Prensler fermanı kabul edecekler miydi? Müjdenin ışığı halen karanlıkta olan kitlelerden saklanacak mıydı? Dünya için önemli konular tehlikedeydi. Reform imanını kabul edenler bir araya geldi ve oy birliğiyle aldıkları karar, "Bu fermanı reddedelim. Vicdanla ilgili konularda çoğunluğun hiçbir yetkisi yoktur" oldu. –Merle d'Aubigne, History of the Reformation (Reformun Tarihi), 13. kitap, 5. bölüm.

Bu ilkeyi günümüzde kararlı bir şekilde savunmalıyız. Müjde kilisesinin kurucuları ve o zamandan beri geçen yüzyıllarda Allah'ın tanıkları tarafından yükseltilecek gerçeğin ve din özgürlüğünün bayrağı, bu son çatışmada bizim elimize teslim edilmiştir. Bu muazzam armağanın sorumluluğu, Allah'ın, sözünün bilgisiyle bereketlediği kişilere aittir. Bu sözü mutlak yetki kaynağı olarak kabul etmeliyiz. İnsanî yönetimi ilahî olarak atanmış kabul edip, meşru sınırlar içinde ona itaati kutsal bir görev olarak öğretmeliyiz. Fakat talepleri Allah'ın talepleriyle çeliştiğinde, insanlardan ziyade Allah'a itaat etmeliyiz. Allah'ın sözünün tüm insanî yasaların üzerinde olduğu kabul edilmelidir. Bir "Rab şöyle diyor" ifadesi, "Kilise böyle diyor" ya da "Devlet böyle diyor" için bir kenara bırakılmamalıdır. Mesih'in tacı, dünyevi hükümdarların taçlarının üzerinde yüceltilmelidir.

Yönetimlere karşı gelmemiz bizden talep edilmiyor. Gerek konuşulan, gerek yazılan sözlerimizin, kendimizi yasaya ve düzene muhalif gibi gösterecek ifadeler olarak kayıtlara

geçmemeleri için, dikkatle düşünölmeleri gerekir. Yolumuzu gereksiz şekilde kapatacak şeyler söylememeli ve yapmamalıyız. Mesih'in adıyla yola devam etmeli, bize emanet edilen gerçekleri savunmalıyız. İnsanlar tarafından bu işi yapmamız yasaklanırsa, o zaman elçilerin dediği gibi "Tanrı'nın önünde, Tanrı'nın sözünü değil de sizin sözünüzü dinlemek doğru mudur, kendiniz karar verin. Biz gördüklerimizi ve işittiklerimizi anlatmadan edemeyiz" diyebiliriz.

İKİYÜZLÜLÜĞE KARŞI BİR UYARI

[Bu bölüm, Elçilerin İşleri 4:32–5:11 ayetlerine dayanmaktadır.]

Öğrenciler müjdenin gerçeklerini Yeruşalim’de duyururlarken, Allah onların sözüne tanıklıkta bulundu ve büyük bir topluluk iman etti. Bu ilk imanlıların çoğu Yahudilerin ateşli bağnazlığı nedeniyle aileleri ve arkadaşları tarafından dışlandılar, bu nedenle onlara yiyecek ve kalacak yer sağlamak gerekiyordu.

Kayıtlar “Aralarında yoksul olan yoktu” diyor ve ihtiyacın nasıl karşılandığını belirtiyor. İmanlılar arasında parası ve malları olanlar bunları acil ihtiyaçları karşılamak için memnuniyetle feda ediyordu. Evlerini ya da topraklarını satarak, parayı getirip elçilerin ayakları dibine bırakıyorlardı, “bu da herkese ihtiyacına göre dağıtılırdı.”

İmanlıların bu cömertliği, Ruh’un dökülüşünün sonucuydu. Müjdeye ihtida edenlerin “yüreği ve düşüncesi birdi.” Onları ortak bir fayda yönlendiriyordu – kendilerine emanet edilen görevin başarısı; ve hayatlarında açgözlülüğe yer yoktu. Kardeşlerine ve benimsedikleri davaya olan sevgileri, paraya ve mallara olan sevgilerinden daha büyüktü. İşleri, insanların canlarına dünyasal zenginlikten daha fazla değer verdiklerini doğruluyordu.

Allah'ın Ruhu hayatı denetimine aldığında her zaman böyle olacaktır. Kalpleri Mesih'in sevgisiyle dolu olanlar, O'nun fakirliği aracılığıyla zenginleşebilmemiz için uğrumuza fakir olan Kişi'nin örneklğini izleyeceklerdir. Para, zaman, nüfuz gibi, Allah'ın elinden aldıkları tüm armağanlara, yalnızca müjde işini ilerletmeye yarayan bir araç olarak değer vereceklerdir. Erken kilisede böyleydi; günümüz kilisesinde de Ruh'un gücüyle üyelerin bağlılıklarını bu dünyaya ait şeylerden uzaklaştırdıkları ve insan kardeşlerinin müjdeyi duyabilmeleri için fedakârlıkta bulunmaya istekli oldukları görüldüğünde, ilan edilen gerçekler duyanlar üzerinde güçlü bir etki bırakacaktır.

Hananya ile Safira'nın davranışı, imanlılar tarafından gösterilen hayırseverlik örneğine taban tabana zıttı; ilhamlı kalemin kayıtlara geçirdiği bu deneyim, erken kilisenin tarihinde karanlık bir leke bırakmıştır. Bu sözde öğrenciler, elçilerin vaaz ettiği müjdeyi duyma ayrıcalığını başkalarıyla paylaşmışlardı. Elçiler dua ettikten sonra 'toplanmış oldukları yer sarsılarak hepsinin Kutsal Ruh'la dolduğu' zaman diğer imanlılarla birlikteydiler (Elçilerin İşleri 4:31). Orada bulunan herkese güçlü bir kanaat gelmişti ve Allah'ın Ruhu'nun doğrudan etkisi ile, Hananya ile Safira belli bir mülkün satışından gelecek kazancı Rabb'e vereceklerine söz vermişlerdi.

Hananya ile Safira bundan sonra açgözlülük duygularına boyun eğerek Kutsal Ruh'u kederlendirdiler. Verdikleri sözden pişman olmaya başladılar ve Mesih'in davası için büyük şeyler yapma arzusuyla kalplerini ısıtan bereketin tatlı etkisini çok geçmeden kaybettiler. Çok acele davrandıklarını, kararlarını yeniden gözden geçirmeleri gerektiğini düşündüler. Meseleyi konuştular ve adaklarını yerine getirmemeye karar verdiler. Ancak fakir kardeşlerinin ihtiyaçlarını karşılamak için mallarından ayrılanların imanlılar arasında el üstünde tutulduğunu gördüler; ve bencil canlarının daha önce Allah'a yeminle adanmış oldukları şeyi çok gördüğünü kardeşlerinin öğrenmesinden utanarak, mülklerini satmaya ve tüm kazancı genel fona

verirmiş gibi yaparak, gerçekte büyük bir kısmını kendilerine saklamaya kasıtlı olarak karar verdiler. Böyle ortak stoktan geçimlerini sağlayacaklar, aynı zamanda da kardeşlerinin büyük saygısını kazanacaklardı.

Fakat Allah ikiyüzlülükten ve sahtekârlıktan nefret eder. Hananya ve Safira Allah'la ilişkilerinde hileye başvurdular; Kutsal Ruh'a yalan söylediler, ve günahları hızlı ve korkunç bir yargıyla karşılık buldu. Hananya sunusuyla birlikte geldiğinde, Petrus şöyle dedi: "Hananya, nasıl oldu da Şeytan'a uydun, Kutsal Ruh'a yalan söyleyip tarlanın parasının bir kısmını kendine sakladın?" "Tarla satılmadan önce sana ait değil miydi? Sen onu sattıktan sonra da parayı dilediğin gibi kullanamaz mıydın? Neden yüreğinde böyle bir düzen kurdun? Sen insanlara değil, Tanrı'ya yalan söylemiş oldun."

"Hananya bu sözleri işitince yere yıkılıp can verdi. Olanları duyan herkesi büyük bir korku sardı."

Petrus "Tarla satılmadan önce sana ait değil miydi?" diye sordu. Hananya'nın mal varlığını herkesin iyiliği için feda etmeye zorlanması konusunda üzerine hiçbir haksız etki uygulanmamıştı. Kendi seçimiyle hareket etmişti. Fakat öğrencileri kandırma çalışırken, Her Şeye Kadir Olan'a yalan söylemişti.

"Bundan yaklaşık üç saat sonra Hananya'nın karısı, olanlardan habersiz içeri girdi. Petrus, "Söyle bana, tarlayı bu fiyata mı sattınız?" diye sordu. "Evet, bu fiyata" dedi Safira. Petrus ona şöyle dedi: "Rab'bin Ruhu'nu sınamak için nasıl oldu da sözbirliği ettiniz? İşte, kocanı gömenlerin ayak sesleri kapıda, seni de dışarı taşıyacaklar. Kadını o anda Petrus'un ayakları dibine yıkılıp can verdi. İçeri giren gençler onu ölmüş buldular, onu da dışarı taşıyarak kocasının yanına gömdüler. İmanlılar topluluğunun tümünü ve olayı duyanların hepsini büyük bir korku sardı."

Sınırsız Bilgeliliğin Sahibi, genç kiliseyi ahlâk bozukluğundan korumak için Allah'ın gazabının böyle bir şekilde sergilenmesinin gerekli olduğuna karar verdi. Sayıları hızla artıyordu. Hızla sayıları artan mühtedilerin arasına Allah'a hizmet etme

iddiasında oldukları halde aslında zenginliğe¹ ibadet eden erkeklerin ve kadınların katılması durumunda, kilise tehlikeye düşecekti. Bu yargı insanların Allah'ı kandıramayacaklarını, O'nun kalpteki gizli günahları bildiğini ve O'nunla alay edilemeyeceğini kanıtladı. Kilise için, onları hileden ve ikiyüzlükten kaçınmaya ve Allah'ı soymaktan sakınmaya yönlendirme amaçlı bir uyarı olarak tasarlanmıştı.

Allah'ın açgözlülükten, hileden ve ikiyüzlülükten nefretinin bu örneği, yalnızca erken kiliseye değil, gelecek tüm nesillere bir tehlike işareti olarak verilmiştir. Hananya ile Safıra'nın ilk olarak besledikleri şey açgözlülüktü. Rabb'e vaat ettikleri şeyin bir parçasını kendilerine saklama arzusu onları hileye ve ikiyüzlülüğe yönlendirdi.

Allah müjdenin ilanını, halkının çalışmalarına ve armağanlarına bağlamıştır. İsteyerek verilen sunular ve ondalıklar, Rabb'in işinin gelirlerini meydana getirir. İnsana emanet edilen zenginliklerden, Allah belli bir miktarı –onda biri– talep eder. Herkesi bundan fazlasını verip vermeyeceklerini söylemekte özgür bırakır. Fakat kalp Kutsal Ruh'un etkisiyle harekete geçirilerek, belli bir miktar vermek üzere söz verildiğinde, söz veren kişinin adanan kısım üzerinde artık herhangi bir hakkı yoktur. İnsanlara yapılan bu türden vaatler bağlayıcı olarak görülmektedir; Allah'a yapılanlar daha da bağlayıcı değil midir? Vicdan mahkemesinde incelenen vaatler, insanların yazılı antlaşmalarından daha mı az bağlayıcıdır?

İlahî ışık sıra dışı bir netlik ve kudretle kalbi aydınlattığında, alışlagelmiş bencillik kontrolünü gevşetir ve Allah'ın davası için verme eğilimi öne çıkar. Fakat hiç kimse, o zaman verilmiş sözlerinin, Şeytan'ın karşıtlığı olmadan yerine getirilmesine izin verileceğini düşünmesin. O, Kurtarıcı'nın yeryüzündeki krallığının inşa edildiğini görmekten hoşnut olmaz. Yapılan adağın çok fazla olduğunu, mal edinme ya da

1 Kutsal Kitap'ın orijinal Grekçesinde kullanılan Aramice kökenli "mammon" kelimesi "zenginlik" anlamına gelmektedir.

ailelerinin arzularını tatmin etme uğraşlarını sekteye uğratacağını telkin eder.

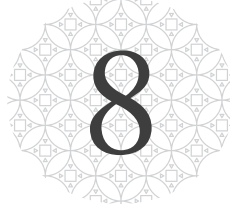
İnsanları mallarla bereketleyen Allah'tır, ve bunu kendi davasının ilerlemesi amacıyla verebilmeleri için yapar. Güneş ışığını ve yağmuru O gönderir. Bitkilerin büyüyüp gelişmelerini O sağlar. Sağlığı ve varlık edinme fırsatını O verir. Sahip olduğumuz tüm bereketler O'nun cömert elinden gelir. Buna karşılık, erkeklerin ve kadınların bu bereketin bir kısmını ondalıklar ve sunular şeklinde kendisine geri getirerek minnettarlıklarını göstermelerini ister – şükür sunuları, gönüllü sunular, günah sunuları olarak. Varlıklar bu ilahî tasarıya göre hazineye akacak olsa –tüm kazancın onda biri, ve gönüllü cömert sunular– Rabb'in işinin ilerletilmesi için büyük bir bolluk olurdu.

Fakat insanların kalpleri bencillikle sertleşir, ve Hananya ile Safira gibi, Allah'ın emirlerini yerine getirir gibi yaparken, ücretin bir kısmını kendilerine saklamak için ayartılırlar. Pek çok kişi kendi arzularını doyurmak için hesapsızca para harcar. İnsanlar keyiflerini düşünür ve zevklerini tatmin ederler, oysa Allah'a neredeyse isteksizce, kısıtlı bir sunu getirirler. Allah'ın bir gün insanlara verdiği mallarının nasıl kullanıldığına dair tam bir hesap isteyeceğini, ve hazineye verdikleri üç kuruşu ancak Hananya ile Safira'nın sunusunu kabul ettiği kadar kabul edeceğini unuturlar.

Allah, bu yalancı şahitlere karşı uygulanan sert cezadan, kendisinin tüm ikiyüzlülüklere ve aldatmacalara karşı öfkесinin ve nefretinin ne kadar derin olduğunu öğrenmemizi ister. Hananya ile Safira her şeyi vermiş gibi yaparak Kutsal Ruh'a yalan söylediler ve bunun sonucunda bu hayatı ve gelecek olan hayatı kaybettiler. Onları cezalandıran Allah, bugün tüm yalancıları mahkûm etmektedir. Yalan söyleyen dudaklar O'nun gözünde iğrençtir. Kutsal Kent'e “murdar hiçbir şe[yin], iğrenç ve aldatıcı işler yapan hiç kimse[nin] asla girmeyece[ğini]” beyan etmektedir (Vahiy 21:27). Gerçeğin söylenmesi gevşek bir elle ya da belirsiz bir kavrayışla tutulmasın. Hayatın bir parçası

haline gelsin. Gerçeği hafife almak ve kişinin kendi bencilce planlarına uyacağı şekilde çarpıtmak, imanın yıkımı anlamına gelir. “Böylece, belinizi gerçekle kuşatmış... olarak yerinizde durun” (Efesliler 6:14). Yalanlar söyleyen kişi ruhunu ucuz bir pazarda satmış olur. Yalanları acil durumlarda işe yarıyor gibi görünebilir; böylece, adil davranarak başaramayacağı derecede işini ilerletiyormuş gibi görünebilir; fakat sonunda hiç kimseye güvenemeyeceği bir yere ulaşır. Kendisi bir sahtekâr olarak, başkalarının sözüne hiç güven duymaz.

Hananya ile Safira'nın durumunda, Allah'a karşı sahtekârlığın günahı hızla cezalandırılmıştı. Aynı günah kilisenin sonraki tarihinde sıklıkla tekrarlandı ve zamanımızda da pek çokları tarafından işlenmektedir. Ancak bunun sonucunda Allah'ın hoşnutsuzluğunun görünür tezahürü ortaya çıkmasa da, O'nun gözünde elçilerin zamanında olduğundan daha az iğrenç değildir. Uyarı verilmiştir; Allah gûnahtan tiksindiğini açıkça göstermiştir; ve kendilerini ikiyüzlülüğe ve açgözlülüğe verenler, kendi canlarını yok ettiklerinden kesinlikle emin olabilirler.

SANHEDRİNİN HUZURUNDA

[Bu bölüm, Elçilerin İşleri 5:12–42 ayetlerine dayanmaktadır.]

Dünyaya umut ve kurtuluş getiren şey, utanç ve işkence aracı olan çarmıhtı. Öğrenciler sadece alt sınıftan adamlardı, zenginlikleri veya Allah'ın sözünden başka silahları yoktu; ancak Mesih'in gücüyle yemliğin ve çarmıhın harika öyküsünü anlatmak üzere yola çıktılar, ve tüm muhalefete karşı galip geldiler. Onlar, dünyasal şeref ya da itibarları olmayan, iman kahramanlarıydılar. Dudaklarından dünyayı sarsan ilahî belagat sözleri dökülüyordu.

En derin önyargıların mevcut olduğu, ve bir suçlu gibi çarmıha gerilen Kişi'ye dair en çapraşık fikirlerin hüküm sürdüğü Yeruşalim'de, öğrenciler hayat sözlerini cesaretle söylemeye, Mesih'in işini ve görevini, O'nun çarmıha gerilişini, dirilişini ve yükselişini Yahudilerin önüne sermeye devam ettiler. Rahipler ve yöneticiler elçilerin açık ve cesur tanıklığını hayretle duyular. Gerçekten de dirilmiş Kurtarıcı'nın kudreti öğrencilerin üzerine gelmişti, ve işlerine eşlik eden belirtiler ile mucizeler iman edenlerin sayısını günden güne arttırıyordu. Öğrencilerin geçeceği sokaklar boyunca, insanlar "Petrus'un hiç değilse gölgesi bazılarının üzerine düşsün diye halk, hasta olanları cad-

delere çıkartıp şilteler ve döşekler üzerine yatırır oldu.” Buraya ayrıca kötü ruhlara tutulanlar da getiriliyordu. Etraflarında kalabalıklar toplanıyordu, ve iyileşenler haykırarak Allah’a övgüler söylüyor, Kurtarıcı’nın adını yüceltiyorlardı.

Rahipler ve yöneticiler, Mesih’in kendilerinden daha fazla övüldüğünü gördüler. Dirilişe inanmayan Sadukiler, elçilerin Mesih’in ölümden dirildiğini ilan ettiğini duyunca öfkeye kapıldılar; elçilerin dirilmiş Kurtarıcı’yı vaaz etmelerine ve O’nun adıyla mucizeler gerçekleştirmelerine izin verilmesi halinde, diriliş olmayacağı öğretisinin çok geçmeden herkes tarafından reddedileceğini ve Saduki mezhebinin yok olacağını anladılar. Ferisiler ise, öğrencilerin öğretisinin Yahudi törenlerini baltalama ve kurban sunularını geçersiz kılma eğiliminde olduğunu gördüklerinden kızgındılar.

Şimdiye dek bu yeni öğretiyi bastırmak için tüm çabalar boşa çıkmıştı; fakat şimdi hem Sadukiler hem de Ferisiler öğrencilerin işinin durdurulması gerektiğine karar verdiler, zira bu öğreti kendilerini İsa’nın ölümünden suçlu çıkarıyordu. Öfkeyle dolan rahipler, Petrus’u ve Yuhanna’yı aniden yakalayıp onları genel hapishaneye koydular.

Yahudi ulusundaki önderler, Allah’ın kendi seçilmiş halkı için tasarısını yerine getirmede göze çarpar biçimde başarısız olmuşlardı. Rabb’in gerçeğin emanetçileri yaptığı kişiler, emanetlerine sadakatsizlik etmişlerdi, böylece Allah kendi işini yapmaları için başkalarını seçti. Bu önderler şimdi, körlük içinde, kendi benimsedikleri öğretileri bir kenara bırakanlara karşı, haklı öfke dedikleri şeye tamamen teslim oluyorlardı. Kendilerinin sözü doğru olarak anlamadıkları, ya da Kutsal Yazıları yanlış yorumladıkları veya yanlış uyguladıkları ihtimalini dahi kabul etmiyorlardı. Mantığını kaybetmiş adamlar gibi davranıyorlardı. ‘Bazıları yalnızca balıkçı olan bu öğretmenlerin, halka öğrettiğimiz doktrinlere aykırı fikirler sunmaya ne hakları var?’ diyorlardı. Bu fikirlerin öğretimini bastırmaya kararlı bir şekilde, bunları sunanları hapse attılar.

Öğrencilerin bu davranıştan gözleri korkmadı ve canları sıkılmadı. Kutsal Ruh zihinlerine Mesih'in söylediği sözleri getirdi: “ ‘Köle efendisinden üstün değildir.’ Bana zulmettilerse, size de zulmedecekler. Benim sözüme uydularsa, sizinkine de uyaçaklar. Bütün bunları size benim adımdan ötürü yapacaklar. Çünkü beni göndereni tanımıyorlar.” “Sizi havra dışı edecekler. Evet, öyle bir saat geliyor ki, sizi öldüren herkes Tanrı'ya hizmet ettiğini sanacak.” “Bunları size şimdiden bildiriyorum. Öyle ki, saati gelince bunları size söylediğimi hatırlayasınız” (Yuhanna 15:20, 21; 16:2, 4).

Göğün Allah'ı, evrenin yüce Hükümdarı, öğrencilerin hapsedilmesi meselesini kendi ellerine aldı, zira insanlar kendi işine karşı savaşıyorlardı. Geceleyin Rabb'in meleği zindan kapılarını açtı ve öğrencilere “Gidin! Tapınağa girip bu yeni yaşama ilgili sözlerin hepsini halka duyurun” dedi. Bu emir Yahudi yöneticilerin verdiği emre taban tabana zıttı; fakat elçiler ‘Bunu yargıçlara danışmadan ve onlardan izin almadan yapamayız’ dediler mi? Hayır; Allah “Gidin” demişti, onlar da itaat ettiler. “Gün doğarken tapınağa girip öğretmeye başladılar.”

Petrus ile Yuhanna imanlıların arasında belirerek meleğin kendilerini hapisanede nöbet tutan askerlerin arasından geçirdiğini, ve onlara yarıda kalan işi yeniden başlatmalarını söylediğini anlattıklarında, kardeşler hayret ve sevinçle doldular.

Bu arada başrahip ile beraberindekiler “Yüksek Kurul'u, İsrail halkının bütün ileri gelenlerini toplantıya çağır[mışlardı].” Rahipler ile yöneticiler öğrencileri isyanla itham etmeyi, Hananya ile Safira'nın cinayetiyle ve rahipleri yetkilerinden etmek için komplo kurmakla suçlamayı tasarladılar. Böylece kalabalığı kıskırtmayı umuyorlardı, ta ki meseleyi ele alsınlar ve aynı İsa'yı hallettikleri gibi öğrencileri de halletsinler. Mesih'in öğretilerini kabul etmeyen pek çok kişinin Yahudi yetkililerin keyfi yönetiminden usandıklarını ve heyecanla bir değişim beklediklerini biliyorlardı. Rahipler, bu hoşnutsuz kişilerin elçiler tarafından ilan edilen gerçekleri kabul etmeleri ve İsa'yı

mesih olarak tanınmaları halinde, tüm halkın öfkesinin din önderlerine karşı kabarcacağından, ve bundan sonra Mesih'in ölümü için hesap vermek zorunda bırakılacaklarından korkuyorlardı. Bunu önlemek için sert önlemler almaya karar verdiler.

Tutukluların huzurlarına getirilmesi için adam gönderdiklerinde, zindan kapılarının sıkı sıkıya kapalı ve muhafızın önünde nöbette olmasına rağmen tutukluların hiçbir yerde bulunamadığı haberi gelince büyük bir şaşkınlığa düştüler.

Çok geçmeden hayret verici haber geldi: “ ‘Bakın, hapse attığınız adamlar tapınakta dikilmiş, halka öğretiyor.’ Bunun üzerine komutanla görevliler gidip elçileri getirdiler. Halkın kendilerini taşlamasından korktukları için zor kullanmadılar.”

Elçiler hapisten mucizevi biçimde kurtarılmalarına rağmen, mahkemeden ve cezadan kurtulmuş değillerdi. Mesih kendileriyle birlikteyken “Siz kendinize dikkat edin! İnsanlar sizi mahkemelere verecek” demişti (Markos 13:9). Allah, onları kurtarmak için bir melek göndererek, onlara sevgisinin bir işaretini ve kendi mevcudiyetinin bir güvencesini vermişti. Müjdesini vaaz ettikleri Kişi'nin uğruna sıkıntı çekme sırası onlara gelmişti.

Peygamberlerin ve elçilerin tarihinde Allah'a sadakatin pek çok asil örneği vardır. Mesih'in tanıkları, Allah'ın emirlerini bozmaktansa hapse atılmaya, işkenceye, hatta ölüme katlanmışlardır. Petrus ile Yuhanna tarafından bırakılan kayıtlar, müjde dönemindeki herhangi birinininki kadar kahramancadır. Yıkımlarına kararlı gibi görünen adamların önünde ikinci kez durduklarında, sözlerinde ya da davranışlarında herhangi bir korku ya da tereddüt izi görülüyordu. Başrahip, “Bu adı kullanarak öğretmeyin diye size kesin buyruk vermiştik... Ama siz öğretinizi Yeruşalim Kenti'nin her tarafına yaydınız. İlle de bizi bu adamın kanını dökmekten sorumlu göstermek istiyorsunuz” dediğinde, Petrus “İnsanlardan çok, Tanrı'nın sözünü dinlemek gerek” yanıtını verdi. Onları hapisten çıkararak ve tapınakta öğretmelerini buyuran, gökten gelen bir melekti.

Onun talimatlarını yerine getirirken ilahî emre itaat ediyorlardı, ve kendilerine neye mal olursa olsun bunu yapmaya devam etmeleri gerekiyordu.

Bundan sonra öğrencilerin üzerine İlham Ruhu geldi; suçlananlar suçlayıcı oldular ve Mesih'in öldürülmesinin suçunu kurulu oluşturanlara yüklediler. Petrus "Atalarımızın Tanrısı, sizin çarmıha gererek öldürdüğünüz İsa'yı diriltti" dedi. "İsrail'e, günahlarından tövbe etme ve bağışlanma fırsatını vermek için Tanrı O'nu Önder ve Kurtarıcı olarak kendi sağına yükseltti. Biz, Tanrı'nın kendi sözünü dinleyenlere verdiği Kutsal Ruh'la birlikte bu olayların tanıklarıyız."

Yahudiler bu sözlere o kadar kızdılar ki, yasayı kendileri uygulamaya ve davayı daha fazla sürdürmeden veya Romalı yöneticilerden yetki almadan, tutukluları öldürmeye karar verdiler. Mesih'in kanından zaten suçluydular, şimdi de ellerini O'nun öğrencilerinin kanıyla lekelemeye hazırdılar.

Ancak kurulda, öğrencilerin konuştuğu sözlerde Allah'ın sesini fark eden birisi vardı. Bu adam, itibarlı bir Ferisi, bilgili ve yüksek mevkide bir adam olan Gamaliel'di. Zihin açıklığıyla, rahiplerin tasarladığı şiddetli eylemin korkunç sonuçlara yol açacağını görmüştü. Orada bulunanlara hitap etmeden önce, tutukluların çıkarılmasını istedi. Uğraşmak zorunda olduğu unsurları çok iyi biliyordu; Mesih'in katillerinin amaçlarını gerçekleştirmek için hiçbir şeyden çekinmeyeceklerini biliyordu.

Sonra büyük bir ihtiyat ve sakinlik ile konuşarak, şunları söyledi: "Ey İsraililer, bu adamlara yapacağınızı iyi düşünün! Bir süre önce Tevdas da kendi kendisiyle ilgili büyük iddialarda bulunarak başkaldırdı. Dört yüz kadar kişi de ona katıldı. Ama adam öldürüldü, izleyicilerinin hepsi dağıtıldı, hareket yok oldu. Ondan sonra, sayım yapıldığı günlerde ortaya çıkan Celileli Yahuda, pek çok insanı ayartıp peşine taktı. Ama o da öldürüldü ve izleyicilerinin hepsi darmadağın oldu. Şimdi size şunu söyleyeyim: Bu adamlarla uğraşmayın, onları rahat bırakın! Çünkü bu girişim, bu hareket insan işiyse, yok olup gide-

cektir. Yok eğer Tanrı'nın işiyse, bu adamları yok edemezsiniz. Hatta kendinizi Tanrı'ya karşı savaşır durumda bulabilirsiniz.”

Rahipler bu görüşlerin makul olduğunu gördüler ve Gamaliel'e katılmak zorunda kaldılar. Yine de önyargıları ve nefretleri zor bastırılıyordu. Büyük bir isteksizlikle, öğrencileri dövdükten ve onları yine hayatlarıyla tehdit ederek İsa'nın adıyla vaaz etmemelerini söyledikten sonra, onları serbest bıraktılar. “Elçiler İsa'nın adı uğruna hakarete layık görüldükleri için Yüksek Kurul'un huzurundan sevinç içinde ayrıldılar. Her gün tapınakta ve evlerde öğretmekten ve Mesih İsa'yla ilgili Müjde'yi yaymaktan geri kalmadılar.”

Mesih, çarpmıha gerilişinden kısa bir süre önce öğrencilerine bir selamet mirası bırakmıştı. “Size esenlik bırakıyorum,” dedi, “size kendi esenliğimi veriyorum. Ben size dünyanın verdiği gibi vermiyorum. Yüreğiniz sıkılmasın ve korkmasın” (Yuhanna 14:27). Bu selamet, dünyaya uyum sağlamakla gelen selamet değildir. Mesih selameti hiçbir zaman kötülüğe taviz vererek satın almadı. Mesih'in öğrencilerine bıraktığı selamet, haricî değil dâhilîdir, ve çekişmeler ile mücadelelerin arasında her zaman O'nun tanıklarıyla birlikte kalacaktır.

Mesih kendisiyle ilgili olarak “Yeryüzüne barış getirmeye geldiğimi sanmayın! Barış değil, kılıç getirmeye geldim” dedi (Matta 10:34). O, Selamet Reisi olmasına rağmen, bölünmenin nedeniydi. Sevinçli haber duyurmaya ve insanoğullarının kalplerinde umut ve neşe yaratmaya gelen Kişi, derinden yanan ve insanın kalbinde yoğun bir tutku uyandıran bir çatışma başlattı. Ve izleyicilerini uyarıyor: “Dünyada sıkıntınız olacak.” “Sizi yakalayıp zulmedecekler. Sizi havralara teslim edecek, zindanlara atacaklar. Benim adımdan ötürü kralların, valilerin önüne çıkarılacaksınız.” “Anne babanız, kardeşleriniz, akraba ve dostlarınız bile sizi ele verecek ve bazılarınızı öldürtecekler” (Yuhanna 16:33; Luka 21:12, 16).

Bu peygamberlik sözü, belirgin şekilde yerine gelmiştir. Şeytan'ın insan kalbini tahrik ederek tasarlamasını sağlayabile-

ceği her hakaret, suçlama ve zulüm, İsa'nın izleyicilerine uygulanmıştır. Ve yine belirgin şekilde gerçekleşecektir; zira dünyasal kalp halen Allah'ın yasasına düşmandır ve onun emirlerine tabi olmayacaktır. Dünya bugün müjdenin ilkeleriyle elçilerin zamanında olduğundan daha uyumlu değildir. "Çarmıha ger! Çarmıha ger!" çığlıklarını attıran nefret, öğrencilerin zulme uğramasına neden olan nefret, itaatsizlik çocuklarında halen çalışmaktadır. Karanlık Çağda erkekleri ve kadınları hapse, sürgüne ve ölüme gönderen, Engizisyon'un şiddetli işkencesini ortaya çıkaran, Aziz Bartolomeus Katliamı'nı tasarlayan ve uygulayan, ve Smithfield'deki ateşleri yakan ruh, yenilenmemiş kalplerde habis enerji ile birlikte iş başındadır. Gerçeğin tarihi her zaman doğru ile yanlış arasındaki mücadeledenin kaydı olmuştur. Müjdenin ilanı bu dünyada her zaman karşıtlığın, tehlikenin, kaybın ve sıkıntıların karşısında gerçekleştirilmiştir.

Geçmişte Mesih'in uğruna zulüm görenlerin gücü neydi? Allah'la birlik, Kutsal Ruh'la birlik, Mesih'le birlikti. Baskı ve zulüm pek çokları dünyadaki dostlarından ayırmıştır, fakat Mesih'in sevgisinden hiçbir zaman ayırmamıştır. Fırtınada denenmiş can, Kurtarıcısı tarafından hiçbir zaman gerçeğin uğruna baskıya katlandığı zamanki kadar derinden sevilmemiştir. Mesih "Ben de onu seveceğim ve kendimi ona göstereceğim" dedi (Yuhanna 14:21). İmanlı, gerçek uğruna dünyasal mahkemelerde yargılandığında, Mesih onun yanında durmaktadır. Zindan duvarlarının içine hapsedildiğinde, Mesih kendisini ona göstererek, kalbini sevgisiyle neşelendirir. Mesih uğruna ölüme katlandığında, Kurtarıcı ona 'Bedeni öldürebilirler, ama cana zarar veremezler'¹ der. "Cesur olun, ben dünyayı yendim!" "Korkma, çünkü ben seninleym, yılma, çünkü Tanrın benim. Seni güçlendireceğim, evet, sana yardım edeceğim; zafer kazanan sağ elimle sana destek olacağım" (Yuhanna 16:33; Yeşaya 41:10).

"RAB'be güvenenler Siyon Dağı'na benzer, sarsılmaz, son-suza dek durur. Dağlar Yeruşalim'i nasıl kuşatmışsa, RAB de

1 Bkz. Matta 10:28.

halkını öyle kuşatmıştır, şimdiden sonsuza dek.” “Canlarını hileden ve zorbalıktan kurtarır, ve gözünde onların kanı değerli olur” (Mezmur 125:1-3; 72:14 [KM]).

“Onları Her Şeye Egemen RAB koruyacak... o gün Tanrıları RAB sürüsü olan halkını kurtaracak. O'nun ülkesinde taç mücevherleri gibi parlayacaklar” (Zekeriya 9:15, 16).

YEDİ GÖREVLİ

[Bu bölüm, Elçilerin İşleri 6:1–7 ayetlerine dayanmaktadır.]

İsa'nın öğrencilerinin sayıca çoğaldığı o günlerde, Grekçe konuşan Yahudiler, günlük yardım dağıtımında kendi dul-larına gereken ilginin gösterilmediğini ileri sürerek İbranice konuşan Yahudiler'den yakınmaya başladılar.”

Erken kilise, pek çok sınıftan, çeşitli milletlere mensup insan-lardan meydana gelmişti. Pentikost Günü'nde Kutsal Ruh'un dökülüşü sırasında, “Yeruşalim'de, dünyanın her ülkesinden gelmiş dindar Yahudiler bulunuyordu” (Elçilerin İşleri 2:5). Yeruşalim'de toplanan İbrani imanına mensup kişilerin arasında Helenistler¹ olarak bilinen bir grup vardı, Filistinli Yahudiler ile aralarında uzun zaman-dan beri süren bir güvensizlik, hatta düşmanlık bulunuyordu.

Elçilerin çalışmalarıyla ihtida edenlerin kalpleri Hristiyan sevgisiyle yumuşamış ve birleşmişti. Geçmişten gelen önyar-gılara rağmen, tümü birbirleriyle uyum içindeydi. Şeytan, bu birlik devam ettiği sürece müjde gerçeğinin ilerleyişini engel-lemekte aciz kalacağını biliyordu; bu nedenle, kiliseye anlaş-mazlık unsurları sokabileceği umuduyla, eski düşünce alışkan-lıklarından faydalanmaya çalıştı.

¹ Helenistler: Babil'de geçirdikleri esaretten sonra M.Ö. 5. yüzyılda farklı ülkelere yayılmış, Grek bölgelerinde bulunup yerel dili ve muhtemelen adetlerin çoğunu benimsemiş olan Yahudiler. Bu insanlar, İbranice ve Aramice konuşan Filistinli Yahudiler tarafından çoğunlukla aşağılanırdı. Helenistler ırk olarak değil, kültürel açıdan Grekti. Bkz. Elçilerin İşleri 6:1.

Böylece, öğrencilerin sayısı arttıkça düşman, önceleri iman kardeşlerine kıskançlıkla bakma ve ruhsal önderlerinde kusur bulma alışkanlığına sahip bazı kişilerde şüphe uyandırmayı başardı, böylece “Grekçe konuşan Yahudiler, İbranice konuşan Yahudiler’den yakınmaya başladılar.” Şikâyetin nedeni, günlük yardımların dağıtılmasında Helenist dulların ihmal edildiği iddiasıydı. Herhangi bir eşitsizlik müjdenin ruhuna aykırı olurdu, ancak Şeytan şüphe uyandırmakta başarılı oldu. Düşmanın imanlılar arasında bölünme yaratma çabalarında başarılı olmaması için, şimdi tüm hoşnutsuzluk fırsatlarının ortadan kaldırılması için acil önlemler alınmalıydı.

İsa’nın öğrencileri deneyimlerinde bir krize gelmişlerdi. Kutsal Ruh’un kudretiyle birlik içinde çalışmakta olan elçilerin bilgece önderliğinde, müjde habercilerine verilen iş hızla geliyordu. Kilise sürekli olarak genişliyordu, üyelerin sayısındaki bu artış da sorumlu kişilerin üzerine gittikçe ağırlaşan yükler yükliyordu. Hiç bir kimse, hatta hiç bir grup, kilisenin başarılı gelişimini tehlikeye atmadan bu yükleri tek başına taşımaya devam edemezdi. Kilisenin ilk günlerinden beri birkaç kişi tarafından sadakatle yerine getirilen sorumlulukların yeniden dağıtılması gereği ortaya çıktı. Elçiler şimdi, bu zamana dek kendilerinin taşıdığı bazı yükleri başkalarına vererek, kilise düzeninin mükemmelleştirilmesinde önemli bir adım atmışlardı.

İmanlılar için bir toplantı düzenleyen elçiler, Kutsal Ruh tarafından kilisenin tüm çalışan güçlerinin daha iyi düzenlenmesi için bir tasarı hazırlamaya yönlendirildiler. Elçiler, kilisenin gözetimini üstlenen ruhsal önderlerin, müjdeyi duyurma işini serbestçe yapabilmeleri için, fakirlere yardım dağıtımı ve benzeri görevlerden alınmalarının zamanının geldiğini belirttiler. “Bu nedenle, kardeşler” dediler, “aranızdan Ruh’la ve bilgelikle dolu, yedi saygın kişi seçin. Onları bu iş için görevlendirelim. Biz ise kendimizi duaya ve Tanrı sözünü yaymaya adayalım.” Bu tavsiye yerine getirildi ve yedi seçilmiş adam,

duayla ve üzerlerine el konularak, diyakon² olarak görevleri için resmi bir şekilde atandılar.

Yedilerin özel işlerin idaresine atanması, kiliseye büyük bereket getirdi. Bu görevliler hem bireysel ihtiyaçları hem de kilisenin genel mali faydasını dikkatle düşündüler; sağduyulu yönetimleri ve dindar örneklikleri ile, diğer görevli kardeşlerine kilisenin çeşitli menfaatlerini bir bütün halinde bir araya getirmede önemli bir yardım sağladılar.

Atılan bu adımın Allah'ın düzen planına göre olduğu, hemen görülen iyi sonuçlardan anlaşılıyor. “Böylece Tanrı'nın sözü yayılıyor, Yeruşalim'deki öğrencilerin sayısı arttıkça artıyor, kâhinlerden³ birçoğu da iman çağrısına uyuyordu.” Canların böylece toplanması, hem elçilerin edindiği daha büyük özgürlüğün hem de yedi diyakonun gösterdiği gayret ve gücün bir sonucuydu. Bu kardeşlere fakirlerin gözetimi özel görevi için el konulmuş olması, onları imanı öğretmekten alıkoymuyordu. Aksine, diğerlerine gerçeği öğretmek için tamamen nitelikliydi ve çalışmaya büyük bir içtenlikle dahil olarak başarı kazandılar.

Erken kiliseye sürekli olarak büyüyen bir iş emanet edilmişti: kendilerini Mesih'in hizmetine vermeye istekli, dürüst canların bulunduğu her yerde ışık ve bereket merkezleri kurmak. Müjdenin duyurulması dünya çapında yaygın olacaktı, ve çarmıhın habercileri, Hristiyan birliğinin bağlarıyla birlik içinde kalıp, bu sayede Allah'ta Mesih'le bir olduklarını dünyaya göstermedikleri sürece, bu önemli görevlerini yerine getirmeyi umut edemezlerdi. İlahî önderleri Baba'ya “Bana verdiğin kimseleri adınla koru ki, bizim gibi bir olsunlar” diye dua etmemiş miydi? Ve öğrencileri için de “Dünya onlardan nefret etti, çünkü ben dünyadan olmadığım gibi onlar da dünyadan

2 Diyakon: Grekçe “diakonos” kelimesinin Türkçeleştirilmiş. Fakirlere bakmak ve bunun için toplanan para ve malları dağıtmak için kilise tarafından atfedilmiş kişi. Günümüzde genelde kilise binasının bakımı ve Rabb'in Sofrası ayininde servis gibi görevleri gerçekleştirirler.

3 Kâhin: İsrail'de Allah ile insanlar arasında aracılık yapıp Allah'a kurban sunma gibi dinsel işlerle uğraşan görevli. Kitabın diğer yerlerinde “rahip” olarak da geçiyor.

değildirler” diye bildirmemiş miydi? Baba’ya yalvararak “Senin beni gönderdiğine dünya iman etsin” diye, onların “bir olmak üzere mükemmel kılın[malarını]” istememiş miydi? (Yuhanna 17:11, 14, 21, 23 [Kİ]). Ruhsal hayatları ve güçleri, kendilerine müjdeyi vaaz etme görevini veren Kişi’yle yakın ilişkilerine bağlıydı.

Öğrenciler yalnızca Mesih’le bir olduklarında Kutsal Ruh’un eşlik eden gücüne ve göğün meleklerinin işbirliğine sahip olmayı umabilirlerdi. Bu ilahî araçların yardımıyla dünyanın önünde birleşik bir cephe görüntüsü sergileyecekler ve karanlığın güçlerine karşı durmaksızın vermek zorunda oldukları mücadeleden başarılı olacaklardı. Birlik içinde çalışmaya devam ettiklerinde, göksel haberciler önlerinden giderek yolu açacaklar; kalpler gerçeği kabul etmeye hazırlanacak ve pek çok kişi Mesih’e kazanılacaktı. Birlik içinde kaldıkları sürece, kilise yoluna “ay kadar güzel, güneş kadar parlak, sancak açmış bir ordu kadar görkemli” bir şekilde devam edecekti (Ezgiler Ezgisi 6:10). Onun ilerleyişine hiçbir şey karşı koyamayacaktı. Kilise zaferden zafere koşacak, müjdeyi dünyaya duyurma şeklindeki ilahî görevini muhteşem bir şekilde yerine getirecekti.

Yeruşalim’deki kilisenin örgütlenişi, gerçeğin habercilerinin müjdeye mühtedi kazanmaları gereken her yerde bulunan kiliselerin örgütlenişi için bir örnek görevi görmelidir. Kilisenin genel gözetimi sorumluluğu verilenler Allah’ın mirası üzerinde üstünlük taslamayacaklar, fakat bilge çobanlar gibi “Allah’ın sürüsünü... sürünün örneği olarak gü[deceklerdi]” (1. Petrus 5:2, 3 [Kİ]); ve diyakonlar da “haklarında iyi tanıklık edilen, Kutsal Ruh ve bilgelikle dolu [adamlar]”⁴ olmalıydılar. Bu adamlar birlik içinde doğrunun yanında yer alacak ve bunu sebat ve kararlılık ile sürdürecektir. Böylece tüm sürünün üzerinde birleştirici bir etkileri olacaktır.

Erken kilisenin tarihinde daha sonraları, dünyanın çeşitli yerlerinde pek çok imanlı toplulukları kiliseler haline geldikle-

⁴ Bkz. Restullerin İşleri 6:3 (Kİ).

rinde, kilisenin örgütlenişi daha da mükemmel hale geldi, böylece düzen ve uyumlu hareket sürdürülebilecekti. Her üye kendi rolünü iyi oynamaya teşvik edildi. Her biri kendisine emanet edilen yetenekleri bilgece kullanacaktı. Bazıları Kutsal Ruh tarafından özel armağanlarla donatılmışlardı: “Tanrı kilisede ilkin elçileri, ikinci olarak peygamberleri, üçüncü olarak öğretmenleri, sonra mucize yapanları, hastaları iyileştirme armağanlarına sahip olanları, başkalarına yardım edenleri, yönetme yeteneği olanları ve çeşitli dillerle konuşanları atadı” (1. Korintliler 12:28). Fakat tüm bu işçi sınıfları uyum içinde çalışmalıydılar.

“Çeşitli ruhsal armağanlar vardır, ama Ruh birdir. Çeşitli görevler vardır, ama Rab birdir. Çeşitli etkinlikler vardır, ama herkeste hepsini etkin kılan aynı Tanrı’dır. Herkesin ortak yararı için herkese Ruh’u belli eden bir yetenek veriliyor. Ruh aracılığıyla birine bilgece konuşma yeteneği, ötekine aynı Ruh’tan bilgi iletme yeteneği, birine aynı Ruh aracılığıyla iman, ötekine aynı Ruh aracılığıyla hastaları iyileştirme armağanları, birine mucize yapma olanakları, birine peygamberlikte bulunma, birine ruhları ayırt etme, birine çeşitli dillerle konuşma, bir başkasına da bu dilleri çevirme armağanı veriliyor. Bunların tümünü etkin kılan tek ve aynı Ruh’tur. Ruh bunları herkese dilediği gibi, ayrı ayrı dağıtır. Beden bir olmakla birlikte birçok üyeden oluşur ve çok sayıdaki bu üyelerin hepsi tek bir beden oluşturur. Mesih de böyledir” (1. Korintliler 12:4–12).

Allah’ın yeryüzündeki kilisesinin önderleri olmaya çağrılanların üzerlerindeki sorumluluklar çok ciddidir. Teokrasi günlerinde, Musa’nın altlarında çok geçmeden yıpranacağı kadar ağır yükleri tek başına taşımaya çalıştığı zaman, Yitro tarafından kendisine sorumlulukların bilgece bir şekilde dağıtımını tasarlaması öğüdü verilmişti. Yitro “Tanrı’nın önünde halkı sen temsil etmeli, sorunlarını Tanrı’ya sen iletmelisin” tavsiyesini verdi, “kuralları, yasaları halka öğret, izlemeleri gereken yolu, yapacakları işi göster.” Yitro ayrıca “biner, yüzer, ellişer, onar kişilik toplulukların başına önder” olarak görev

yapacak olan kişilerin atanmasını önerdi. Bunlar “Tanrı’dan korkan, yetenekli, haksız kazançtan nefret eden dürüst adamlar” olmalıydılar. “Halka sürekli onlar yargıçlık [edecek],” böylece adanmış yardımcıların bilgelikle çözebileceği pek çok önemsiz konuda Musa’yı sorunları düşünmenin yorucu sorumluluğundan kurtaracaklardı.

Allah’ın takdiriyle kilisede önderlik sorumluluğu taşıyan konumlara getirilenlerin zamanları ve güçleri, özel bilgelik ve büyük bir kalp isteyen daha ciddi meselelere harcanmalıdır. Bu kişilere, başkalarının da rahatlıkla çözmeye yeterli olduğu önemsiz sorunların çözümü için başvurulması, Allah’ın düzen planında yoktur. Yitro Musa’ya, “büyük davaları sana getirsinler, küçük davaları kendileri çözsünler” dedi; “Böylece işini paylaşmış olurlar. Yükün hafifler. Eğer böyle yaparsan, Tanrı da buyurursa, dayanabilirsin. Herkes esenlik içinde evine döner.”

Bu plana uygun olarak Musa, “İsraililer arasından yetenekli adamlar seçti. Onları biner, yüzer, ellişer, onar kişilik toplulukların başına önder atadı. Halka sürekli yargıçlık eden bu kişiler zor davaları Musa’ya getirdiler, küçük davaları ise kendileri çözdüler” (Mısır’dan Çıkış 18:19–26).

Daha sonra, kendisiyle birlikte önderlik sorumluluklarını paylaşacak olan yetmiş ihtiyarı seçerken, Musa kendi yardımcıları olarak itibarlı, muhakeme yeteneği kuvvetli ve tecrübeli kişileri seçmeye dikkat etti. Bu ihtiyarların atanması sırasında kendilerine yaptığı konuşmada, bir kişinin kilisede bilge bir yönetici olmasını sağlayan bazı özellikleri belirtti. Musa “Kardeşleriniz arasındaki sorunları dinleyin” dedi, “bir adamla İsraili kardeşi ya da bir yabancı arasındaki davalarda adalette karar verin. Yargılarken kimseyi kayırmayın; küçüğe de, büyüğe de aynı gözle bakın. Hiç kimseden korkmayın. Yargı Tanrı’ya özgüdür” (Yasanın Tekrarı 1:16, 17).

Kral Davut, yönetiminin son günlerinde, kendi zamanında Allah’ın işinin yükünü taşıyanlara çok ciddi bir görev verdi. “İsrail’deki bütün yöneticilerin –oymak başlarının, kralın hizmetindeki

birlik komutanlarının, binbaşların, yüzbaşların, kralla oğullarına ait servetten ve sürüden sorumlu kişilerin, saray görevlilerinin, bütün güçlü adamların ve yiğit savaşçıların—” Yerusalım’de toplanmalarını buyuran yaşlı kral, onlara “Tanrımız’ın önünde, RAB’bin topluluğu olan bütün İsrail’in gözü önünde” ciddiyetle seslenerek, “Tanrınız RAB’bin bütün buyruklarına uymaya dikkat edin” emrini verdi (1. Tarihler 28:1, 8).

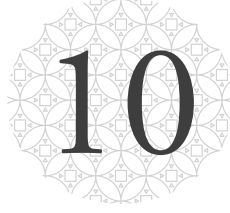
Önderlik sorumluluğu taşıyan konuma çağrılan Süleyman’a, Davut özel bir görev verdi: “Sen, ey oğlum Süleyman, babanın Tanrısı’nı tanı. Bütün yüreğinle ve istekle O’na kulluk et. Çünkü RAB her yüreği araştırır, her düşüncenin ardındaki amacı saptar. Eğer O’na yönelirsen, kendisini sana buldurur. Ama O’nu bırakırsan, seni sonsuza dek reddeder. Şimdi dinle! ... RAB seni seçti. Yürekli ol...” (1. Tarihler 28:9, 10).

Musa’nın ve Davut’un zamanlarında Allah’ın halkını yönetenlerin uyması gereken dindarlık ve adalet ilkeleri, müjde döneminde Allah’ın yeni örgütlenmiş kilisesinin gözetimini üstlenenler tarafından da yerine getirilmeliydi. Elçiler, tüm kiliselerde işleri düzene koyma ve görevlere uygun kişileri atama işlerinde, Eski Ahit Yazıları’nda açıklanan yüksek önderlik standartlarına bağlı kaldılar. Kilisede önderlik sorumluluğu taşıyan konuma çağrılan kişinin “Tanrı evinin kâhyası olduğuna göre, eleştirilecek yönü olmamalı. Dikbaşlı, tez öfkelenen, şarap düşkün, zorba, haksız kazanç peşinde koşan biri olmamalı. Tersine, konuksever, iyiliksever, sağduyulu, adil, pak, kendini denetleyebilen biri olmalı. Hem başkalarını sağlam öğretiyle yüreklendirmek hem de karşı çıkanları ikna edebilmek için imanlılara öğretilen güvenilir söze sımsıkı sarılmalı” ilkelerine uygun olması gerektiğini savundular (Titus 1:7–9).

Erken Hristiyan kilisesinde korunan düzen, onların Allah’ın zırhıyla kuşanmış iyi disiplinli bir ordu olarak sağlam şekilde ilerlemelerini mümkün kıldı. İmanlı toplulukları, geniş bir alana yayılmış olmalarına rağmen, tek bir bedenün üyeleriydiler; hepsi birbiriyle birlik ve uyum içinde hareket ediyordu. Daha

sonraları Antakya'da ve diğer yerlerde olduğu gibi, yerel bir kilisede anlaşmazlıklar başgösterdiğinde ve imanlılar kendi aralarında bir anlaşmaya varamadıklarında, bu meselelerin kilisede bölünme meydana getirmesine izin verilmiyor, ancak çeşitli yerel kiliselerden atanmış temsilcilerin oluşturduğu ve elçiler ile önderlik sorumluluğu taşıyan ihtiyarların da katıldığı tüm imanlılar topluluğunun genel kuruluna götürülüyordu. Böylece Şeytan'ın تنها yerlerdeki kiliselere saldırma çabalarına herkesin birlik içindeki eylemiyle karşılık veriliyor, böylece düşmanın bölme ve yok etme tasarıları boşa çıkarılıyordu.

“Tanrı karışıklık değil, esenlik Tanrısı'dır. Kutsalların bütün topluluklarında böyledir” (1. Korintliler 14:33). Günümüzde kilise işlerinde tıpkı eskiden olduğu gibi bir düzenin ve sistemin yürütülmesini ister. Kendi işinin, üzerine kendi onay mührünü koyabileceği gibi, eksiksiz ve kusursuz bir şekilde ilerletmesini ister. Hristiyan Hristiyanla, kilise kiliseyle birlik olmalı, insan araçlar ilahî olanla işbirliği içinde çalışmalı, her aracı Kutsal Ruh'a bağlı olmalı, ve tümü dünyaya Allah'ın lütuna dair iyi haberi vermek için bir araya gelmelidir.

İLK HRİSTİYAN ŞEHİT

[Bu bölüm, Elçilerin İşleri 6:8–15 ayetleri ve 7. bölüme dayanmaktadır.]

Yedi görevlinin önde geleni olan İstefanos, derin bir takva-ya ve büyük imana sahip bir adamdı. Doğuştan Yahudi olmasına rağmen Grek dilini biliyordu ve Greklerin adetlerine ve görgüsüne aşınaydı. Bu sayede müjdeyi Helenist Yahudilerin¹ havralarında vaaz etme fırsatı bulmuştu. Mesih'in davasında çok etkindi ve imanını cesaretle duyuruyordu. Bilgili hahamlar ve yasa uzmanları onunla topluluk önünde tartışmaya girerek, kendilerinden emin bir şekilde kolay bir zafer bekliyorlardı. Ancak “onun bilgeliğine ve aracılığıyla konuşmuş olduğu Ruh’a karşı koyamıyorlardı” (Kİ). Yalnızca Kutsal Ruh’un gücüyle konuşmakla kalmıyordu, fakat peygamberlik sözlerinin öğrencisi olduğu ve yasaya dair tüm konularda bilgili olduğu da belliydi. İleri sürdüğü gerçekleri ustalıkla savunuyor, karşıtlarını kesin bir yenilgiye uğratiyordu. Şu vaat onun için yerine geliyordu: “Buna göre kendinizi nasıl savunacağınızı önceden düşünmemekte kararlı olun. Çünkü ben size öyle bir konuşma yeteneği, öyle bir bilgelik vereceğim ki, size karşı çıkanların hiçbiri buna karşı direnemeyecek, bir şey diyemeyecek” (Luka 21:14, 15).

¹ Grekçe konuşan, Grek ülkesinden gelen Yahudiler. 9. bölümde 24. dipnota bakınız.

Rahipler ile yöneticiler İstefanos'un vaazına eşlik eden gücü gördüklerinde, şiddetli bir nefretle doldular. Sunduğu kanıtlara boyun eğmek yerine, onu öldürerek sesini susturmaya karar verdiler. Yahudilerin yasayı kendi elleriyle uyguladıkları ve tutukluları kendi ulusal geleneklerine göre yargılayıp, mahkûm ve idam ettikleri durumlarda, Romalı yetkililere ses çıkarmamaları için birkaç kez rüşvet vermişlerdi. İstefanos'un düşmanları kendilerini tehlikeye atmadan böyle bir yolu yeniden izleyebileceklerinden şüphe etmiyorlardı. Olabilecek şeylerin riskini almaya karar verdiler ve böylece İstefanos'u yakalayarak yargılamak için Sanhedrin heyetinin huzuruna getirdiler.

Tutuklunun tezlerini çürütmek amacıyla çevre ülkelerden bilgili Yahudiler çağırılmıştı. Tarsuslu Saul oradaydı ve İstefanos'a karşı ön saflarda durmuştu. Halkı İstefanos'un aldatıcı ve tehlikeli öğretileri vaaz ettiğine ikna etmek için davaya belagatin ağırlığını ve hahamların mantığını uygulamıştı; fakat İstefanos'un şahsında Allah'ın müjdeyi diğer uluslara yaymaktaki amacını tam olarak anlamış birisiyle karşılaştı.

Rahipler ile yöneticiler İstefanos'un açık ve sakin bilgeliğiyle başa çıkamadıklarından, onu başkalarına ibret olsun diye cezalandırmaya karar verdiler; böylece intikam hisleriyle dolu nefretlerini tatmin ederlerken, bir taraftan da korku yoluyla başkalarını onun inancını benimsemekten caydıracaklardı. Onun tapınağa ve yasaya karşı küfürlü sözler söylediğini işittiklerine dair yalancı tanıklık yapmak üzere şahitler tutuldu.

Bu tanıklar " 'Nasıralı İsa burayı yıkacak, Musa'nın bize emanet ettiği töreleri de değiştirecek' dediğini duyduk" dediler.

İstefanos küfür suçlamasına karşılık vermek üzere yargıçlarıyla yüz yüze geldiğinde, çehresinde kutsal bir ışık parladı ve "Kurul'da oturanların hepsi, İstefanos'a baktıklarında yüzünün bir melek yüzüne benzediğini gördüler." Bu ışığı gören pek çok kişi titreyerek yüzünü örttü, fakat yöneticilerin inatçı inançsızlığı ve önyargısı kırılmadı.

İstefanos, kendisine yöneltilen suçlamaların doğru olup olmadığı sorulduğunda, savunmasına konsey salonunda çınlayan net ve etkileyici bir sesle başladı. Kurulu adeta büyüleyen sözlerle, Allah'ın seçilmiş halkının tarihini anlatmaya başladı. Yahudi sistemini ve onun şimdi Mesih aracılığıyla açığa çıkan ruhsal yorumunu iyice bildiğini gösterdi. Musa'nın Mesih'i önceden bildiren sözlerini tekrarladı: "Allahınız Rab size kardeşlerinizin arasından benim gibi bir peygamber kaldıracak, onu dinleyeceksiniz" (Kİ).² Kendisinin Allah'a ve Yahudi imanına bağlı olduğunu açıkça belli ederken, bir taraftan da Yahudilerin kurtuluş için güvendikleri yasanın İsrail'i putpe-restlikten kurtaramadığını gösterdi. İsa Mesih'in tüm Yahudi tarihiyle bağını ortaya koydu. Süleyman tarafından tapınağın inşa edilmesine, ve hem Süleyman'ın hem Yeşaya'nın sözlerine atıfta bulundu: "Oysa en yüce Olan, elle yapılmış tapınaklarda oturmaz; peygamberin dediği gibi: 'Gök benim tahtım ve yer ayaklarımın basamağıdır; siz bana nasıl ev yapacaksınız? Rab diyor; ya da benim rahatımın yeri neresidir? Bütün bu şeyleri Benim ellerim yapmadı mı?'" (Kİ).³

İstefanos bu noktaya geldiğinde, halk arasında kargaşa çıktı. Mesih'in peygamberlik sözleriyle bağlantısını kurduğunda ve tapınaktan böylece bahsettiğinde, dehşete düşmüş gibi yapan rahip giysisini yırttı. İstefanos için bu hareket, sesinin çok geçmeden sonsuza dek susturulacağını gösteren bir işaretti. Sözlerinin karşılaştığı direnci gördü ve son tanıklığını vermekte olduğunu anladı. Vaazının ortasında olmasına rağmen, ani bir şekilde bağlayarak bitirdi.

Takip etmekte olduğu tarihsel olaylar zincirinden birdenbire ayrılarak, öfkeli yargıçlarına döndü ve şöyle haykırdı: "Ey sert enseli, yürekleri ve kulakları sünnetsiz olan sizler! Siz her zaman Kutsal Ruh'a karşı direniyorsunuz; atalarınızın ettiği gibi siz de ediyorsunuz. Atalarınız peygamberlerin hangisine zulmetmediler

² Bkz. Yasanın Tekrarı 18:15, 18.

³ Bkz. Yeşaya 66:1, 2.

ki? Ve salih Olan'ın gelişi hakkında önceden bildirenleri öldürdüler; şimdi siz, O'nun ele verenleri ve katilleri oldunuz. Siz ki, meleklerin düzenlemesiyle Yasa'yı aldınız ve tutmadınız" (Kİ).

Bununla birlikte, rahipler ve yöneticiler öfkeden kendilerini kaybettiler. İnsandan ziyade yırtıcı hayvanlar gibi davranarak, dişlerini gıcırdatıp İstefanos'un üzerine yürüdüler. Tutuklu, çevresindeki zalim yüzlerden kaderini okudu; fakat sendelemedi. Onun için ölüm korkusu yoktu. Onun için öfkeli rahiplerin ve kışkırtılmış kalabalığın korku verici bir yanı yoktu. Önündeki sahne görüşünden yok olup gitti. Ona göğün kapıları aralanmıştı, ve baktığında Allah'ın saraylarının görkemini gördü, ve Mesih, sanki tahtından henüz kalkmış gibi, kendi kulunu gözetmek için hazır bekliyordu. İstefanos, zafer sözleriyle "İşte," diye haykırdı, "göklerin açıldığını ve İnsanoğlu'nun Allah'ın sağında durmakta olduğunu görüyorum" (Kİ).

Gözlerinin gördüğü görkemli sahneyi tanımladığında, ona zulmedenler buna daha fazla dayanamadılar. Sözlerini duymak için kulaklarını tıkayarak ve yüksek sesle bağırarak, birlik halinde onun üzerine koşular ve "onu kentten dışarı at[tılar]." "Stefanos, 'Ya Rab İsa, ruhumu al' derken ve dua ederken onu taşladılar. Ve diz çöküp yüksek sesle, 'Ya Rab, bu günahı onlara yükleme' diye bağırды. Ve bunu söyleyince uyudu."

İstefanos için hiçbir yasal hüküm verilmemişti, ancak Romalı yetkililere davayı araştırmamaları için büyük tutarlarda rüşvet verildi.

İstefanos'un şehitliği buna tanık olan herkes üzerinde derin bir etki bırakmıştı. Yüzü üzerindeki Allah'ın mührünün hatırası; duyanların kalbinin derinliklerine dokunan sözleri, tanık olanların zihinlerinde yer etti ve duyurduğu gerçeğe tanıklıkta bulundu. Ölümü kilise için acı bir denemeydi, fakat sonuç olarak şehidin imanı ile sebatkârlığını, ve çehresine vuran görkemi aklından çıkaramayan Saul ikna oldu.

İstefanos'un yargılanma ve ölüm sahnelerinde, Saul çılginca bir gayretle dolu gibi görünüyordu. Daha sonra, İstefanos'un

tam insanlar tarafından alçaltıldığı zamanda Allah tarafından şerefendirildiği şeklindeki gizli kanaati, onu öfkелendirdi. Saul Allah'ın kilisesine zulmetmeye devam etti, onları arayıp buldu, evlerinde yakaladı ve hapsedilip öldürülmeleri için rahipler ile yöneticilere teslim etti. Bu zulmü devam ettirmekteki gayreti, Yerusâlim'deki Hristiyanlara dehşet saçtı. Romalı yetkililer zalim işi durdurmak için hiçbir çaba göstermediler ve Yahudilerin dostluğunu ve beğenisini kazanmak için gizlice onlara yardım ettiler.

İstefanos'un ölümünden sonra, Saul olayda oynadığı rolden dolayı Sanhedrin heyetine üye olarak seçildi. Bir süre için, Şeytan'ın elinde onun Allah'ın Oğlu'na karşı isyanını sürdürebilmesi için güçlü bir araç oldu. Ancak çok geçmeden bu acımasız zalim, şimdi yıkmakta olduğu kilisenin gelişmesi için çalışacaktı. Şeytan'dan daha Kudretli Biri, şehit edilen İstefanos'un yerini alması, kendi adı için vaaz etmesi ve acı çekmesi, ve kendi kanıyla gerçekleştirilen kurtuluşun haberini dört bir yana yayması için Saul'u seçmişti.

MÜJDE SAMİRİYE'DE

[Bu bölüm, Elçilerin İşleri 8. bölüme dayanmaktadır.]

İstefanos'un ölümünden sonra Yeruslüm'de imanlılara karşı öyle acımasız bir zulüm başladı ki, "bütün imanlılar Yahudiye ve Samiriye'nin her yanına dağıldılar." Saul "inanlılar topluluğunu kırıp geçiriyordu. Ev ev dolaşarak, kadın erkek demeden imanlıları dışarı sürüklüyor, hapse atıyordu." Bu zalim işteki gayretiyle ilgili olarak sonraları şöyle dedi: "Doğrusu ben de, Nasıralı İsa adına karşı elimden geleni yapmam gerektiği düşüncesindeydim. Ve Yeruslüm'de bunu yaptım... kutsallardan birçoğunu hapse attırdım... Bütün havraları dolaşarak sık sık onları cezalandırır, inandıklarına küfretmeye zorlardım. Öylesine kudurmuştum ki, onlara zulmetmek için buldukları yabancı kentlere bile giderdim" Öldürülen tek kişinin İstefanos olmadığı Saul'un kendi sözlerinden anlaşılabilir: "ölüm cezasına çarptırıldıkları zaman oyumu onların aleyhinde kullandım" (Elçilerin İşleri 26:9-11).

Bu tehlike zamanında Nikodim çarmıha gerilen Kurtarıcı'ya olan imanını korkusuzca ilan ederek öne çıktı. Nikodim Sanhedrinin üyesiydi ve başkalarıyla birlikte İsa'nın öğretilerinden etkilenmişti. Mesih'in harika işlerine tanık olduğça, O'nun Allah'ın Gönderdiği olduğuna dair kanaat zihnine yerleşmiş-

ti. Celileli Öğretmen'e sempati duyduğunu açıklayamayacak kadar gururlu olduğundan, gizli bir görüşme ayarlamaya çalışmıştı. Bu görüşmede İsa ona kurtuluş tasarısını ve kendisinin dünyadaki görevini açıklamıştı, fakat Nikodim yine de tereddüt etmişti. Gerçeği kalbinde saklamıştı, üç yıl boyunca da görülen çok az meyve olmuştu. Ancak Nikodim Mesih'i herkesin önünde kabul etmese de, Sanhedrin heyetinde rahiplerin O'nu yok etme tasarılarını defalarca engellemişti. Mesih sonunda haç üzerine kaldırıldığında, Nikodim O'nun Zeytin Dağı'ndaki gece görüşmesinde kendisinde söylediği sözleri hatırladı: "Musa çölde yılanı nasıl yukarı kaldırıyorsa, İnsanoğlu'nun da öylece yukarı kaldırılması gerekir" (Yuhanna 3:14); ve İsa'da dünyanın Kurtarıcısı'nı gördü.

Nikodim, Aramatyalı Yusuf ile birlikte İsa'nın gömülmesinin masraflarını üstlenmişti. Öğrenciler kendilerini Mesih'in izleyicileri olarak açıkça göstermeye korkmuşlardı, fakat Nikodim ve Yusuf cesaretle yardımlarına koşmuşlardı. Bu zengin ve saygın adamların yardımına o karanlık saatte büyük ihtiyaç duyuluyordu. Ölen Efendileri için fakir öğrencilerin yapması imkânsız olan şeyi yapabilmişlerdi; zenginlikleri ve nüfuzları da onları rahipler ile yöneticilerin kötülüğünden büyük ölçüde korumuştular.

Şimdi, Yahudiler başlangıç aşamasındaki kiliseyi yok etmeye çalıştıklarında, Nikodim onu korumak için öne çıktı. Artık tedbirli ve sorgulayıcı değildi, öğrencilerin imanını teşvik ediyordu ve servetini Yeruşalim'deki kiliseyi desteklemekte ve müjde işinin ilerletilmesinde kullanıyordu. Eski günlerde ona saygı gösterenler artık onu hor görüyor ve ona zulmediyorlardı, ve bu dünyanın mallarında fakirleşti; yine de imanını savunmakta sendelemedi.

Yeruşalim'deki kilisenin uğradığı zulüm, müjde işinin büyük bir ivme kazanması sonucunu doğurdu. O yerde sözün hizmeti başarı kazandı, böylelikle öğrencilerin, Kurtarıcı'nın verdiği tüm dünyaya gitme görevine aldırışsızlık ederek, orada

haddinden fazla oyalanmaları tehlikesi başgösterdi. Kötülüğe karşı dayanma gücünün en iyi girişken hizmetle elde edilebileceğini unutarak, Yeruslüm'deki kiliseyi düşmanın saldırılarından korumak kadar önemli bir işleri olmadığını düşünmeye başladılar. Yeni mühtedileri müjdeyi henüz duymamış olan kişilere müjdeyi götürmeleri için eğitecekleri yerde, herkesi başarılan şeyle tatmin olmaya yönlendirecek bir yol tutma tehlikesi içine girdiler. Allah, kendi temsilcilerini başkaları için çalışabilecekleri yurtdışına dağıtmak için, zulme uğramalarına izin verdi. Yeruslüm'den sürülen imanlılar, "Söz'ü, ilân ederek her tarafa gittiler" (Kİ).

Kurtarıcı'nın "Bu nedenle gidin, bütün ulusları öğrencilerim olarak yetiştirin" (Matta 28:19) görevini verdikleri arasında, pek çoğu aşağı sosyal statülerdendi – Rableri'ni sevmeyi öğrenmiş ve O'nun özverili hizmet örneğini izlemeye karar vermiş insanlardı. Kurtarıcı'nın yeryüzündeki hizmeti sırasında O'nunla birlikte olan öğrencilere olduğu kadar, bu mütevazı kişilere de değerli bir emanet verilmişti. Mesih aracılığıyla kurtuluşun sevinçli haberini dünyaya götüreceklerdi.

Zulümle dağıtıldıklarında, müjdeci gayretiyle dolu olarak yola çıktılar. Görevlerinin sorumluluğunun farkındaydılar. Elleriinde açlıktan ölmekte olan bir dünya için yaşam ekmeğini tuttuklarını biliyorlardı; ve Mesih'in sevgisi, onları bu ekmeği ihtiyacı olan herkes için bölmeye zorluyordu. Rab onlar aracılığıyla işliyordu. Gittikleri her yerde hastalar iyileştiriliyor, fakirlere müjde vaaz ediliyordu.

Yedi görevliden biri olan Filipus, Yeruslüm'den sürülenler arasındaydı. O, "Samiriye Kenti'ne gidip oradakilere Mesih'i tanıtmaya başladı. Filipus'u dinleyen ve gerçekleştirdiği belirtileri gören kalabalıklar, hep birlikte onun söylediklerine kulak verdiler. Birçoklarının içinden kötü ruhlar... çıktı; birçok felçli ve kötürüm iyileştirildi. Ve o kentte büyük sevinç oldu." Mesih'in Yakup'un kuyusu başında konuştuğu Samiriyeli kadına verdiği mesajı meyve getirmişti. O'nun sözlerini dinle-

dikten sonra, kadın kente giderek halka şöyle demişti: “Gelin, yaptığım her şeyi bana söyleyen adamı görün. Acaba Mesih bu mudur?” Onunla birlikte gittiler, İsa’yı dinlediler ve O’na iman ettiler. Daha fazlasını dinlemeye can atarak, kalması için O’na yalvardılar. İki gün boyunca yanlarında kaldı ve “O’nun sözü üzerine daha birçokları iman etti” (Yuhanna 4:29, 41).

Öğrencileri Yerus alim’den s ur ld uklerinde, bazıları Samiriyeye’de güvenli bir sığınak buldular. Samiriyeliler bu müjde habercilerini iyi kar ıladılar ve Yahudi mühtediler bir zamanlar en sert düşmanları olan bu kişiler arasında değerli bir hasat topladılar.

Filipus’un Samiriyeye’deki çalışması büyük başarı kazandı, böylece cesaretlenerek, yardım için Yerus alim’e haber gönderdi. Elçiler Mesih’in sözlerinin anlamını Şimdi daha iyi kavriyorlardı: “Yerus alim’de, bütün Yahudiye ve Samiriyeye’de ve dünyanın dört bucağında Benim tanıklarım olacaksınız” (Elçilerin İşleri 1:8).

Filipus halen Samiriyeye’deyken, göksel bir haberci tarafından, “güneye doğru, Yerus alim’den Gazze’ye inen yola” y ndendirildi... “Filipus da kalkıp gitti.”  aęırđı sorgulamadı, itaat etmekte duraksamadı da; zira Allah’ın iradesine uyma dersini öğrenmişti.

“Giderken Etiyopyalı bir hadım gördü. Bu adam Etiyopya Kraliçesi Kandaki’nin vezirlerinden biriydi. Kraliçenin bütün hazinelerinden sorumluydu. Yerus alim’e, tapınmaya gelmişti. Geri dönerken arabasında oturmuş, Peygamber Yeşaya’nın Kitabı’nı okuyordu.” Bu Etiyopyalı, itibarlı ve büyük nüfuz sahibi bir adamdı. Allah bu adamın ihtida ettiğinde, aldığı ıŐđı başkalarına da vereceğini ve müjde yararına g cl  bir etki yapacağını görmüştü. Allah’ın melekleri ıŐđı arayan bu adama eşlik ediyorlardı, o da Kurtarıcı’ya doğru çekiliyordu. Kutsal Ruh’un çalışmasıyla, Rab onu kendisini ıŐđıya y ndendirebilecek olan kişiyle karŐılaŐtırdı.

Filipus Etiyopyalı’ya gitmeye ve ona okumakta olduğu peygamberlik sözünü açıklamaya y ndendirildi. Ruh “Git”

dedi, “Şu arabaya yetiş.” Filipus yaklaştığında hadım sordu: “Acaba okuduklarını anlıyor musun?” “Hadım, ‘Biri bana yol göstermedikçe nasıl anlayabilirim ki?’ diyerek Filipus’un arabaya binip yanına oturmasını rica etti.” Okumakta olduğu yazı, Yeşaya’nın Mesih’e ilişkin peygamberlik sözüydü: “Koyun gibi kesime götürüldü; kırkıcının önünde kuzu nasıl ses çıkarmazsa, O da öylece ağzını açmadı. Aşağılandığında adalet O’ndan esirgendi. O’nun soyunu kim anacak? Çünkü yeryüzündeki yaşamına son verildi.”¹

Hadım “Peygamber kimden söz ediyor?” diye sordu, “kendisinden mi, bir başkasından mı?” Bundan sonra Filipus ona kurtuluşa dair muazzam gerçeği açtı. Aynı yazıdan başlayarak, “ona İsa’yla ilgili Müjde’yi bildirdi.”

Kutsal Yazılar kendisine açıklanırken adamın kalbi ilgilyle coştı; öğrenci sözünü bitirdiğinde ise verilen ışığı almaya hazırı. Yüksek dünyasal konumunu müjdeyi reddetmek için bahane etmedi. “Yolda giderlerken bir suya vardılar ve hadım, ‘İşte su, vaftiz olunmam için beni ne engeller?’ dedi. Filipus da, ‘Eğer bütün yüreğinle iman edersen yasaldır’ dedi. O da cevap verip, ‘İsa Mesih’in, Allah’ın Oğlu olduğuna iman ederim’ dedi. Ve arabanın durmasını emretti; ve hem Filipus hem de hadım, her ikisi de suya indiler ve onu vaftiz etti” (Kİ).

“Sudan çıktıkları zaman Rab’bin Ruhu Filipus’u hemen oradan uzaklaştırdı. Filipus’u bir daha görmeyen hadım sevinç içinde yoluna devam etti. Filipus ise kendini Aşdot Kenti’nde buldu. Sezariye’ye varıncaya dek bütün kentleri dolaşarak Müjde’yi duyurdu.”

Bu Etiyopyalı, Filipus gibi müjdecilerden –Allah’ın sesini dinleyen ve O’nun gönderdiği her yere giden adamlardan– öğrenmesi gereken büyük bir sınıfı temsil ediyordu. Kutsal Yazılar’ı okuyan ve onların gerçek anlamını kavrayamayan pek çok kişi vardır. Dünyanın dört bir yanında insanlar özlemle göğe doğru bakmaktadır. Işığı, lütfu, Kutsal Ruh’u

1 Bkz. Yeşaya 53:7, 8.

arzulayan canlardan dualar, gözyaşları ve sorular yükselmektedir. Pek çoğu krallığın eşliğinde durmakta, yalnızca içeri alınmayı beklemektedir.

Bir melek Filipus'u ışığı arayan ve müjdeyi kabul etmeye hazır olan birine yönlendirdi, bugün de melekler, Kutsal Ruh'un dillerini kutsamasına ve kalplerini arıtarak asilleştirmesine izin veren işçilerin adımlarını yönlendireceklerdir. Filipus'a gönderilen melek Etiyopyalı için kendisi çalışabilirdi, fakat Allah'ın çalışma yöntemi bu değildir. O'nun tasarısı, insanların kendi insan kardeşleri için çalışmalarıdır.

İlk öğrencilere verilen emaneti her çağın imanlıları paylaşmışlardır. Müjdeyi kabul eden herkese, dünyaya iletmek üzere kutsal gerçek verildi. Allah'ın sadık halkı her zaman girişken müjdeciler olmuşlardır, kaynaklarını O'nun adını şereflendirmeye adanmış, yeteneklerini O'nun hizmetinde bilgece kullanmışlardır.

Geçmişteki Mesih imanlılarının özverili çalışmaları bizim için örnek ders ve ilham kaynağı olmalıdır. Allah'ın kilisesinin üyeleri iyi işler için gayretli olmalı, dünyasal ihtirastan ayrılarak, hayatını iyilik yapmakla geçiren Kişi'nin ayak izlerinde yürümelidirler. Kalpleri duygudaşlık ve merhamet ile dolu olarak, yardıma ihtiyacı olanlara hizmet etmeli, günahkârlara Kurtarıcı'nın sevgisine dair bilgiyi getirmelidirler. Böyle bir iş zahmetli çalışma gerektirir, fakat zengin bir ödül getirir. Bu işe halis niyetle giren kişi, canların Kurtarıcı'ya kazanıldığını görecektir, zira ilahî görevin gerçek hayatta uygulanmasına eşlik eden etki karşı konulmazdır.

Bu görevin yerine getirilmesi için harekete geçme sorumluluğu yalnızca atanmış² din görevlilerinin üzerinde değildir. Mesih'i kabul eden herkes, insan kardeşlerinin kurtuluşu için göreve çağrılır. "Ruh ve Gelin, 'Gel!' diyorlar. Ve işiten, 'Gel!' desin" (Vahiy 22:17). Bu daveti verme sorumluluğu tüm kili-

2 Atanmış: Yeni Ahit'te kilise önderi olarak atanmak, özel bir törende kilise yaşlıları veya topluluğun görev alacak kişinin üzerine el koyarak dua edip onu Allah'ın hizmetine ataması ile gerçekleşirdi.

seyi kapsar. Daveti duyan herkes, mesajı tepelerden ve vadilerden yankılayarak “Gel” demelidir.

Canları kazanma işinin yalnızca hizmete dayandığını düşünmek ölümcül bir yanılgıdır. Bağın Efendisi'nin üzerine canlar için bir yük yüklediği alçakgönüllü, adanmış imanlı, Rabb'in daha büyük sorumluluklar yüklediği kişiler tarafından cesaretlendirilmelidir. Allah'ın kilisesinde önderlik görevi üstlenenler, Kurtarıcı'nın verdiği görevin O'nun adına inanan herkese verilmiş olduğunu anlamalıdır. Allah kendi bağına, el konularak hizmete adanmamış olan pek çoklarını gönderecektir.

Kurtuluş bildirisini duymuş olan yüzlerce, hatta binlerce kişi, etkin hizmette bir görev alacak yerde, halen pazar yerinde dolaşır gibi boş durmaktadır. Mesih bunlara “Neden bütün gün burada boş duruyorsunuz?” demektedir, sonra da şunu eklemektedir: “Siz de bağa gidin” (Matta 20:6, 7). Neden daha pek çokları çağrıya karşılık vermemektedir? Kürsüde durmadıkları için kendilerini muaf mı saymaktadırlar? Şunu anlasınlar ki, kürsünün dışında, din görevlisi olmayan kendini adanmış binlerce üye tarafından yapılacak büyük bir iş vardır.

Allah, herkesin kendisi için yeteneğine göre çalışabilmesi için, hizmet ruhunun tüm kiliseye egemen olmasını uzun zaman beklemiştir. Allah'ın kilisesinin üyeleri, yurtdışı ve yurtdışında ihtiyaç duyulan alanlarda kendilerine verilen işleri yaparak, müjde görevini yerine getirdiklerinde, tüm dünya çok geçmeden uyarılacak ve Rab İsa yeryüzüne kudretle ve büyük yücelikle geri dönecektir. “Göksel egemenliğin bu müjdesi bütün uluslara tanıklık olmak üzere dünyanın her yerinde duyurulacak. İşte o zaman son gelecektir” (Matta 24:14).

ZULMEDİCİLİKTEN ÖĞRENCİLİĞE

[Bu bölüm, Elçilerin İşleri 9:1–18 ayetlerine dayanmaktadır.]

Müjdenin duyurulmasındaki başarıdan öfkelenerek harekete geçen Yahudi önderler arasında öne çıkan birisi, Tarsuslu Saul'du. Doğuştan Roma vatandaşı olan Saul, yine de Yahudi soyundandı ve Yerusâlim'de seçkin hahamlar tarafından eğitilmişti. "İsrail soyundan, Benyamin oymağından" olan Saul, "özbeöz İbrani'y[di]. Kutsal Yasa'ya bağlılık dersiniz, Ferisi'y[di]. Gayret dersiniz, kiliseye zulmeden biriy[di]. Yasa'ya dayanan doğruluk dersiniz, kusursuz[du]" (Filipililer 3:5, 6). Hahamlar tarafından büyük umut vaat eden genç bir adam olarak görülüyordu, ve bu adamın kadim imanın yetenekli ve gayretli bir savunucusu olacağına dair büyük ümitler besleniyordu. Sanhedrin heyetinde üyeliğe yükseltilmesi onu güçlü bir konuma yerleştirmişti.

Saul İstefanos'un yargılanmasında ve mahkûm edilmesinde önemli bir rol oynamıştı ve Allah'ın şehitle birlikte olduğuna dair çarpıcı kanıtlar, Saul'un İsa'nın izleyicilerine karşı sürdürdüğü davanın haklılığından şüphe etmesine neden olmuştu. Zihni derinden etkilenmişti. Akli karışarak, bilgeliğine ve muhakeme gücüne tamamen güvendiği kişilere başvurdu.

Rahiplerin ve yöneticilerin tezleri sonunda onu İstefanos'un kâfir olduğuna, şehit edilen öğrencinin vaaz ettiği Mesih'in sahtekâr olduğuna ve kutsal görevde hizmet edenlerin haklı olmaları gerektiğine ikna etti.

Saul bu sonuca varmakta az zorlanmadı. Fakat sonunda eğitimi ve önyargıları, eski öğretmenlerine olan saygısı ve popülerlikten kaynaklanan gururu onu vicdanın sesine ve Allah'ın lütfuna isyan etmeye yönlendirdi. Ve Saul, rahipler ile yazıcıların haklı olduğuna kesin karar vererek, İsa'nın öğrencileri tarafından öğretilen doktrinlere karşıtlığında son derece sertleşti. Kutsal insanların, sırf İsa'ya olan imanlarından ötürü, kimilerinin hapse, kimilerininse ölüme mahkûm edildiği mahkemelere sürüklenmesindeki etkinliği, yeni kurulan kiliseye üzüntü ve kasvet getirdi, ve pek çoklarının güvenliği kaçışta aramasına neden oldu.

Bu zulüm nedeniyle Yerusâlim'den sürülenler "Söz'ü, ilân ederek her tarafa gittiler" (Elçilerin İşleri 8:4 [Kİ]). Gittikleri kentlerden biri, yeni imanın pek çok mühtedi kazandığı Şam'dı.

Rahipler ile yöneticiler, uyanık hareketle ve sert zulümle sapkınlığın bastırılabilceğini ummuşlardı. Şimdi ise yeni öğretiyeye karşı Yerusâlim'de alınan önlemleri başka yerlere de götürmeleri gerektiğini düşünüyorlardı. Şam'da yapmayı istedikleri özel çalışma için, Saul kendi hizmetlerini teklif etti. "Rab'bin öğrencilerine karşı hâlâ tehdit ve ölüm soluyordu. Başkâhine gitti, Şam'daki havralara verilmek üzere mektuplar yazmasını istedi. Orada İsa'nın yolunda yürüyen kadın erkek, kimi bulsa tutuklayıp Yerusâlim'e getirmek niyetindeydi." Böylece, "başkâhinlerden aldı[ğ]ı yetki ve görevle" (Elçilerin İşleri 26:12), Tarsuslu Saul'un, gençliğin gücü ve zindeliği ile ve yanılığlı bir gayretle harekete geçirilerek başladığı bu unutulmaz yolculuğunda yaşayacağı tuhaf olaylar tüm hayatının akışını değiştirecekti.

Yolculuğun son gününde, "öğlende," yorgun yolcular Şam'a yaklaşırlarken, çevredeki dağlardan gelen soğuk akarsuların suladığı bereketli toprakların, güzel bahçelerin ve ve-

rimli meyveliklerin göz alabildiğine uzandığı bir manzarayla karşılaştılar. Issız çöllerde geçen uzun bir yolculuktan sonra, böyle manzaralar gerçekten de ferahlatıcıydı. Saul, yoldaşlarıyla birlikte, aşağıdaki verimli ovaya ve güzel kente hayranlıkla bakarken, “birdenbire,” daha sonra söylediği gibi “gökten gelip benim ve yol arkadaşlarımın çevresini aydınlatan, güneşten daha parlak bir ışık” parladı (Elçilerin İşleri 26:13), öyle ki, ölümlü gözlerin dayanamayacağı kadar görkemliydi. Gözleri kör olan ve şaşkınlığa uğrayan Saul, secde ederek yere düştü.

Işık çevrelerinde parlamaya devam ederken, Saul “bir sesin... İbrani dilinde” (Elçilerin İşleri 26:14) “kendisine, ‘Saul, Saul, neden bana işkence ediyorsun’ dediğini işitti. O da, ‘Sen kimsin, Ya Rab?’ dedi. Ve Rab dedi: ‘Ben senin işkence ettiğin İsa’yım; senin için üvendireye karşı tepmek zordur” (Kİ).

Korkuyla dolan ve ışığın şiddetinden neredeyse kör olan Saul’un beraberindekiler, bir ses duydular fakat hiç kimseyi görmediler. Ancak Saul konuşulan sözleri anladı ve konuşan Kişi ona açıkça bildirildi – Allah’ın Oğlu. Önünde duran görkemli Varlık’ta, Çarmıha Gerilen Kişi’yi gördü. Çarpılmış Yahudinin canı üzerine, Kurtarıcı’nın çehresinin sureti sonsuz dek kazındı. Konuşulan sözler, dehşet verici bir güçle kalbinin derinliklerine işledi. Zihninin karanlık odalarına bir ışık seli akarak, eski hayatının cehaletini ve yanılığını ve Kutsal Ruh’un aydınlatışına şu anda duyduğu ihtiyacı gösterdi.

Saul şimdi, İsa’nın izleyicilerine zulmettiğinde, gerçekte Şeytan’ın işini yapmakta olduğunu anladı. Doğruya ve kendi görevine ilişkin kanaatlerinin, çoğunlukla rahipler ile yöneticilere olan tam itimadına dayalı olduğunu gördü. Kendisine diriliş öyküsünün öğrencilerin ustalıkla uydurması olduğunu söyledikleri zaman onlara inanmıştı. Şimdi İsa’nın kendisi gözü önünde ortaya çıktığında, Saul öğrencilerin ileri sürdüğü iddiaların doğruluğuna ikna oldu.

O göksel aydınlanma saatinde, Saul’un zihni olağanüstü bir hızla çalıştı. Kutsal Yazı’nın peygamberlik kayıtları anla-

yışına açıldı. İsa'nın Yahudilerce reddedilişinin, çarmıha gerilişinin, dirilişinin ve yükselişinin peygamberler tarafından önceden bildirildiğini ve O'nun vaat edilen Mesih olduğunu kanıtladığını gördü. İstefanos'un şehit olmadan önce verdiği vaaz etkili bir şekilde Saul'un zihnine getirildi, ve şehidin "Bakın... göklerin açıldığını ve İnsanoğlu'nun Tanrı'nın sağında durmakta olduğunu görüyorum" dediğinde gerçekten de "Tanrı'nın görkemini" gördüğünü fark etti (Elçilerin İşleri 7:55, 56). Rahipler bu sözlerin küfür olduğunu duyurmuşlardı, fakat Saul artık bunların gerçek olduğunu biliyordu.

Tüm bunlar zulmedici için ne büyük bir bildiriydi! Saul artık vaat edilen Mesih'in bu dünyaya Nasıralı İsa olarak geldiğini ve kurtarmaya geldiği kişiler tarafından reddedilerek çarmıha gerildiğini kesin olarak biliyordu. Ayrıca Kurtarıcı'nın mezardan zaferle dirildiğini ve göğe yükseldiğini de biliyordu. O ilahî vahiy anında, Saul, çarmıha gerilen ve dirilen Kurtarıcı'ya tanıklık eden İstefanos'un kendi buyruğuyla kurban edildiğini, ve daha sonra İsa'nın pek çok değerli izleyicisinin, kendi aracılığıyla, zalim eziyetle gelen ölümlerini dehşet içinde hatırladı.

Kurtarıcı, net mantığı çürütülemez olan İstefanos'un aracılığıyla Saul'a konuşmuştu. Tahsilli Yahudi, şehidin yüzünün Mesih'in görkemini yansıttığını görmüştü – "melek yüzüne" benziyordu (Elçilerin İşleri 6:15). İstefanos'un düşmanlarına karşı müsamahasına ve onları affedişine tanık olmuştu. İşkence ve sıkıntı görmelerine neden olduğu pek çoklarının gösterdiği metanete ve sevinçli boyun eğişe de tanık olmuştu. Hatta bazılarının imanları uğruna sevinerek canlarını verdiklerini görmüştü.

Tüm bu şeyler Saul'a yüksek sesle seslenmişler ve zaman zaman zihninde İsa'nın vaat edilen Mesih olduğuna dair neredeyse ezici bir kanaat bırakmışlardı. Böyle zamanlarda geceler boyu bu kanaate karşı mücadele etmiş ve her defasında İsa'nın Mesih olmadığı ve O'nun izleyicilerinin aldatılmış bağınazlar olduğu yönündeki inancını ikrar ederek konuyu kapatmıştı.

Şimdi Mesih kendi sesiyle Saul'a konuşarak, "Saul, Saul, neden bana işkence ediyorsun?" demişti. "Sen kimsin, ya Rab?" sorusu da, aynı ses tarafından cevaplanmıştı: "Ben senin işkence ettiğin İsa'yım." Mesih burada kendisini halkıyla özdeşleştiriyor. Saul, İsa'nın izleyicilerine zulmettiğinde, doğrudan göğün Rabbi'ne saldırmıştı. Onları haksız yere suçlayarak ve aleyhlerinde tanıklık ederek, dünyanın Kurtarıcısı'nı haksız yere suçlamış ve aleyhinde tanıklık etmişti.

Saul'un zihninde, kendisiyle konuşan Kişi'nin uzun zamandır beklenen Mesih, İsrail'in Tesellisi ve Kurtarıcısı olan Nasıralı İsa olduğuna dair hiçbir şüphe uyanmamıştı. "Titreyip şaşırarak, 'Ya Rab, benim ne yapmamı istiyorsun' " diye sordu. "Ve Rab ona 'Ayağa kalk ve şehre gir ve ne yapman gerektiği sana söylenecektir' dedi."

Görkem onlardan çekildiğinde, ve Saul yerden kalktığında, kendisini görme yetisini tamamen kaybetmiş bir halde buldu. Mesih'in görkeminin parlaklığı ölümlü gözleri için fazla yoğundu; ve gözünün önünden alındığında, gecenin karanlığı görüşünü kapladı. Bu körlüğün, İsa'nın izleyicilerine acımasızca zulmetmesinden dolayı Allah'tan bir ceza olduğuna inanıyordu. Kokunç bir karanlık içinde yolunu el yordamıyla aradı, korku ve hayret içindeki yoldaşları ise "kendisini elinden tutup Şam'a götürdüler."

O olaylı günün sabahında, Saul içinde başrahibin kendisine verdiği güvenden kaynaklanan kendini beğenmişlik duygularıyla Şam'a yaklaşmıştı. Kendisine büyük sorumluluklar verilmişti. Yeni imanın Şam'daki yayılışını mümkünse kontrol ederek, Yahudi dininin faydasına çalışmakla görevlendirilmişti. Görevinde başarılı olmaya kararlıydı ve önünde olduğunu umduğu tecrübeleri sabırsızlıkla bekliyordu.

Fakat kente girişi beklentilerinden ne kadar da farklıydı! Körlükten muzdarip, çaresiz, pişmanlığıyla işkence acısı çeken, kendisini gelecekte ne gibi bir yargının beklediğini bilmez bir halde, Yahuda adlı öğrencinin evini arayıp buldu; burada, yalnız başına, tefekkür ve dua etmek için bol fırsatı oldu.

Saul üç gün boyunca “görmez olup ne yedi ne de içti” (Kİ). Bu can ızdırabı günleri ona yıllar gibi geldi. Tekrar tekrar, sıkıntılı bir ruhla, İstefanos’un şehit edilışinde oynadığı rolü hatırladı. İstefanos’un yüzünün göğün parlaklığıyla aydınlandığında bile kendisinin rahipler ile yöneticilerin kötülüğü ve önyargısı tarafından yönetilmeye izin vermesindeki suçunu korku içinde düşündü. Üzüntüyle ve kırılmış bir ruhla, kaç kez en çarpıcı kanıtlara gözlerini ve kulaklarını kapadığını ve Nasıralı İsa’ya iman edenlere karşı zulmü acımasızca teşvik ettiğini saydı.

Bu kendini yakından inceleme ve kalbini alçaltma günleri, yalnız bir inzivada geçti. Saul’un Şam’a gelmekteki amacı hakkında uyarılan imanlılar, kendilerini daha kolay kandırabilmek için rol yapıyor olabileceğinden korktular; ve ona yakınlık göstermeyi reddederek kendilerini uzak tuttular. Onun, daha önceden imanlılara zulmetmekte birlik olmayı planladığı, ihtida etmemiş olan Yahudilere yaklaşmak gibi bir arzusu yoktu; zira onların kendi hikâyesini dinlemeye dahi yanaşmayacaklarını biliyordu. Böylece, tüm insanî yakınlıktan soyutlanmış gibi görünüyordu. Onun tek umudu merhametli bir Allah’taydı, ve kırık bir kalple O’na yalvardı.

Saul, Allah’la başbaşa kaldığı uzun saatlerde, Kutsal Yazı’nın Mesih’in ilk gelişine atıfta bulunan pek çok bölümünü hatırladı. Zihnini sarmış olan kanaat sayesinde keskinleşen hafızasıyla, tarih boyunca gelen peygamberlik sözlerini dikkatle inceledi. Bu peygamberlik sözlerinin anlamı üzerinde düşünürken, önceki anlayış körlüğüne ve Yahudilerin onları İsa’yı vaat edilen Mesih olarak kabul etmemeye yönlendiren genel körlüğüne hayret etti. Aydınlanan görüşüne şimdi her şey çok açık görünüyordu. Önceki önyargısının ve inançsızlığının ruhsal kavrayışını bulandırdığını ve kendisini Nasıralı İsa’yı peygamberlik sözlerinin bildirdiği Mesih olarak tanımaktan alıkoyduğunu anladı.

Saul kendisini Kutsal Ruh’un ikna edici gücüne tamamen teslim ettiğinde, hayatındaki hataları gördü ve Allah’ın yasa-

sının geniş kapsamlı taleplerinin farkına vardı. Önceden iyi işleriyle akladığına emin olan gururlu bir Ferisi olan kişi, şimdi Allah'ın önünde küçük bir çocuğun alçakgönüllülüğü ve basitliği ile eğiliyor, kendi değersizliğini itiraf ederek, çarmıha gerilmiş ve dirilmiş olan Kurtarıcı'nın erdemlerini talep ediyordu. Saul, Baba ve Oğul'la tam bir uyum ve birlik içinde olmayı arzuluyordu; bağışlanma ve kabul edilme arzusunun yoğunluğu içinde, lütuf tahtına coşkun dualar sundu.

Tövbekâr Ferisinin duaları boşuna değildi. Kalbinin derinliklerindeki düşünceler ve duygular lütufla dönüştürülmüştü; asalet yetileri ise Allah'ın ebedî amaçlarıyla uyumlu hale getirilmişti. Mesih ve O'nun doğruluğu, Saul için tüm dünyadan daha önemli hale gelmişti.

Saul'un ihtidası, Kutsal Ruh'un insanları günaha dair ikna etmekteki mucizevi gücüne çarpıcı bir kanıt sunmaktadır. Gerçekten Nasıralı İsa'nın Allah'ın yasasına saygısızlıkta bulunduğu ve öğrencilerine artık yürürlükten kalktığını öğrettiğine inanmıştı. Fakat Saul ihtida etmesinden sonra, İsa'nın bu dünyaya özellikle Babası'nın yasasını savunma amacıyla gelmiş olan kişi olduğunu anladı. İsa'nın tüm Yahudi kurbanlık sisteminin yaratıcısı olduğuna ikna oldu. Çarmıhta örneğin aslıyla bulunduğu, İsa'nın İsrail'in Kurtarıcısı'na ilişkin Eski Ahit peygamberlik sözlerini yerine getirdiğini gördü.

Saul'un ihtidasının kaydında, bize her zaman aklımızda tutmamız gereken önemli ilkeler verilmiştir. Saul doğrudan Mesih'in huzuruna götürülmüştü. O, Mesih'in çok önemli bir işe koymayı amaçladığı kişi, O'na "seçilmiş bir araç" olacak kişiydi; fakat Rab kendisine atanan görevi ona hemen söylemedi. Onu yolunda yakaladı ve günaha dair ikna etti; fakat Saul "Benim ne yapmamı istiyorsun" diye sorduğunda, Kurtarıcı sorgulayan Yahudi'yi, kendisiyle ilgili Allah'ın isteğini öğrenmek üzere, Allah'ın kilisesiyle bağlantıya geçirdi.

Saul'un karanlığını aydınlatan harika ışık Rabb'in işiydi; fakat onun için öğrenciler tarafından yapılması gereken bir

iş daha vardı. Mesih ifşa ve ikna işini gerçekleştirmişti; şimdi tövbe-kâr kişi, Allah'ın gerçeğini öğretmek üzere atadığı kişilerden öğrenebilecek durumdaydı.

Saul Yahuda'nın evinde inzivada duaya ve niyaza devam ederken, Rab bir görünümde “Şam'da Hananya adında bir [öğrenciye]” görünerek, ona Tarsus'lu Saul'un dua ettiğini ve yardımına ihtiyacı olduğunu söyledi. Göksel elçi “Kalk” dedi, “Doğru Sokak denilen sokağa git ve Yahuda'nın evinde Saul adında Tarsuslu birini sor. Şu anda orada dua ediyor. Görümünde yanına Hananya adlı birinin geldiğini ve gözlerini açmak için ellerini kendisinin üzerine koyduğunu görmüştür.”

Hananya, meleğin sözlerine zorlukla inanabildi; zira Saul'un Yerusâlim'de kutsallara ettiği şiddetli zulmün haberleri dört bir yana yayılmıştı. İtiraz etmeye yeltendi: “Ya Rab, birçoklarının bu adam hakkında neler anlattıklarını duydum. Yerusâlim'de Senin kutsallarına nice kötülük yapmış! Burada da senin adını anan herkesi tutuklamak için başkâhinlerden yetki almıştır.” Fakat emir kesindi: “Git..! Bu adam, benim adımımı öteki uluslara, krallara ve İsrailoğulları'na duyurmak üzere seçilmiş bir aracıdır.”

Hananya, meleğin talimatına itaat ederek, daha kısa bir süre önce İsa'nın adına inanan herkese karşı tehditler solumuş olan adamı arayıp buldu; ve ellerini muzdarip tövbe-kârın başı üzerine koyarak şöyle dedi: “Saul kardeş... sen buraya gelirken yolda sana görünen Rab, yani İsa, gözlerin açılsın ve Kutsal Ruh'la dolasın diye beni yolladı.”

“O anda Saul'un gözlerinden balık pulunu andıran şeyler düştü. Saul yeniden görmeye başladı. Kalkıp vaftiz oldu.”

Böylece İsa örgütlü kilisesinin yetkisini onayladı ve Saul'u yeryüzünde atadığı araçlarıyla bağlantıya geçirdi. Mesih'in şimdi yeryüzünde temsilcisi olan bir kilisesi vardı, ve tövbe eden günahkârı hayat yoluna döndürme görevi ona aitti.

Pek çok kişi, aldıkları ışık ve deneyimleri için yalnızca Mesih'e karşı sorumlu olduklarını, O'nun yeryüzündeki ta-

nınan izleyicilerinden bağımsız olduklarını düşünür. İsa günahkârların dostudur, ve onların üzüntüleri O'nun kalbine dokunur. O hem gökte hem de yeryüzünde tüm kudrete sahiptir; fakat insanların aydınlatılması ve kurtuluşu için atadığı aracıya saygı gösterir; günahkârları, dünyaya bir ışık kanalı yaptığı kiliseye yönlendirir.

Saul, kör yanılığının ve önyargısının içindeyken, zulmetmekte olduğu Mesih'in bildirimini kendisine verildiğinde, dünyanın ışığı olan kiliseyle doğrudan bağlantıya geçirilmiştir. Bu durumda Hananya Mesih'i temsil etmektedir, ve aynı zamanda Mesih'in yerine hareket etmek için atanan, O'nun yeryüzündeki hizmetkârlarını temsil etmektedir. Mesih'in yerine Hananya, görebilmesi için Saul'un gözlerine dokunur. Mesih'in yerine ellerini onun üzerine koyar ve Mesih'in adıyla dua ederken, Saul Kutsal Ruh'u alır. Her şey Mesih'in adında ve O'nun yetkisiyle yapılmıştır. Mesih kaynaktır; kilise iletişim kanalıdır.

HAZIRLIK GÜNLERİ

[Bu bölüm, Elçilerin İşleri 9:19–30 ayetlerine dayanmaktadır.]

Pavlus vaftiz olduktan sonra orucunu bozdu ve “birkaç gün Şam’daki öğrencilerin yanında kaldı. Havralarda İsa’nın Tanrı’nın Oğlu olduğunu hemen duyurmaya başladı.” Nasıralı İsa’nın uzun zamandır beklenen Mesih olduğunu cesaretle ilan etti; O, “Kutsal Yazılar uyarınca... günahlarımıza karşılık öl[müş], gömül[müş] ve... üçüncü gün ölümden diril[mişti],” ve bundan sonra Onikiler ve diğerleri tarafından görülmüştü. Pavlus, “Son olarak zamansız doğmuş bir çocuğa benzeyen bana da göründü” diye ekledi (1. Korintliler 15:3, 4, 8). Peygamberlik sözlerinden çıkardığı savları o kadar ikna ediciydi ve işlerine Allah’ın kudreti o kadar açık bir şekilde eşlik ediyordu ki, Yahudilerin akılları karıştı ve ona cevap veremediler.

Pavlus’un ihtida haberi Yahudilere büyük bir sürpriz olmuştu. “Başkâhinler tarafından yetki ve görev ile” (Elçilerin İşleri 26:12 [Kİ]) imanlıları tutuklamak ve onlara zulmetmek üzere Şam’a seyahat etmiş kişi, şimdi çarşıya gerilmiş ve dirilmiş Kurtarıcı’nın müjdesini vaaz ediyor, bu müjdenin halihazırda öğrencileri olanların ellerini güçlendiriyor ve önceleri son derece sert bir şekilde karşı çıktığı imana sürekli olarak yeni mühtediler getiriyordu.

Pavlus önceden Yahudi dininin gayretli bir savunucusu ve İsa'nın izleyicilerine yorulmak bilmeden zulmeden biri olarak tanınıyordu. Cesur, bağımsız ve azimliydi, yetenekleri ve eğitimi onun herhangi bir görevde hizmet etmesini sağlayabilirdi. Sıra dışı bir netlikle tartışabiliyordu, ve susturucu iğnelemeleri ile rakibini gıpta edilmeyecek bir hale getirebiliyordu. Şimdi ise Yahudiler sıra dışı bir umut vaat eden bu genç adamın eskiden zulmettikleriyle birleştiğini ve İsa'nın adıyla korkusuzca vaaz ettiğini görüyorlardı.

Muharebede öldürülen bir general kendi ordusu için bir kayıptır, fakat ölümü düşmana fazladan bir güç vermez. Fakat önemli bir adam karşıt güçlere katıldığında, yalnızca hizmetleri kayıp olmakla kalmaz, ayrıca katıldığı kişiler de kesin bir avantaj kazanır. Tarsuslu Saul, Şam'a giderken Rab tarafından rahatlıkla vurulup öldürülebilirdi, böylece zulmeden güçten büyük bir kuvvet çekilip alınmış olurdu. Fakat Allah, takdiri ile Saul'un hayatını bağışlamakla kalmadı, fakat onu dönüştürdü, böylece düşmanın tarafından bir savunucuyu Mesih'in tarafına geçirdi. Belagatli bir konuşmacı ve sert bir eleştirmen olan Pavlus, kararlı hedefleri ve yılmaz cesareti ile, erken kili-sede ihtiyaç duyulan niteliklere bizzat sahipti.

Pavlus Şam'da Mesih'i ilan ederken, onu duyan herkes hayret etti ve "Yeruşalim'de bu adı ananları kırıp geçiren adam bu değil mi? Buraya da, öylelerini tutuklayıp başkâhinlere götürmek amacıyla gelmedi mi?" dediler. Pavlus, imanındaki bu değişikliğin bir dürtüyle veya bağnazlıkla değil, karşı konulmaz kanıtlarla meydana geldiğini beyan etti. Müjdeyi sunduğunda, Mesih'in ilk gelişine dair peygamberlik sözlerini açıkça ortaya koymaya gayret etti. Bu peygamberlik sözlerinin Nasıralı İsa'da tam anlamıyla yerine geldiğini kesin olarak gösterdi. İmanının temeli, kesin peygamberlik sözleriydi.

Pavlus hayret içindeki dinleyicilerini "tövbe edip Tanrı'ya dönmeye ve bu tövbeye yaraşır işler yapmaya" (Elçilerin İşleri 26:20) çağırdıkça, "daha çok güçlendi; ve Mesih budur

diye kanıtlayarak Şam'da oturan Yahudileri şaşırttı” (Kİ). Fakat pek çoğu kalplerini katılaştırarak, onun mesajına karşılık vermeyi reddetti, böylece çok geçmeden onun ihtidasına olan hayretleri, İsa'ya göstermiş oldukları nefrete benzer yoğun bir nefrete dönüştü.

Karşıtlık o kadar sertleşti ki, Pavlus Şam'daki çalışmalarını sürdüremedi. Gökten bir elçi ona bir süreliğine ayrılmasını bildirdi, böylece güvenli bir sığınak bulduğu “Arabistan'a git[ti]” (Galatyalılar 1:17).

Pavlus burada, çölün ıssızlığında, sessiz çalışma ve tefekkür için bol bol fırsat buldu. Geçmiş deneyimini sakın kafayla değerlendirdi ve kesin olarak tövbe etti. Allah'ı tüm kalbiyle aradı ve tövbesinin kabul edilip günahının bağışlandığından tam olarak emin oluncaya dek durup dinlenmedi. Yaklaşmakta olan hizmetinde İsa'nın kendisiyle beraber olacağına güvencesini derinden arzuladı. Canını, önceden hayatını şekillendirmiş olan önyargılardan ve geleneklerden arındırdı ve gerçeğin Kaynağı'ndan talimat aldı. İsa onunla iletişim kurdu ve onu imanda sağlamlaştırdı, ve ona zengin ölçüde bilgelik ve lütuf verdi.

İnsanın zihni Allah'ın zihniyle, sınırlı olan Sınırsız Olan'la birliktelik kurduğunda, bunun beden ve zihin üzerindeki etkisi tahminlerin ötesinde olur. En yüksek seviyede eğitim böylesi bir birliktelikte bulunur. Bu, Allah'ın kendi gelişim yöntemidir. “Şimdi onunla dost ol” (Eyüp 22:21 [KM]), O'nun insanlığa mesajıdır.

Pavlus'a Hananya ile görüştüğünde verilen ciddi görev, sürekli artan bir ağırlıkla kalbinde duruyordu. Pavlus “Saul kardeş, gözlerin görsün” sözüne karşılık olarak bu dindar adamın yüzüne ilk kez baktığında, Hananya Kutsal Ruh'un ilhamıyla ona şöyle dedi: “Atalarımızın Tanrısı, kendisinin isteğini bilmen ve Adil Olan'ı görüp O'nun ağzından bir ses işitmen için seni seçmiştir... Görüp işittiklerini bütün insanlara duyurarak O'nun tanıklığını yapacaksın. Haydi, ne bekliyorsun? Kalk,

O'nun adını anarak vaftiz ol ve günahlarından arın!" (Elçilerin İşleri 22:13–16).

Bu sözler, Saul'u Şam yolunda yakaladığında İsa'nın kendisinin söylediği sözlerle uyum içindeydi: "Seni hizmetimde görevlendirmek için sana göründüm. Hem gördüklerine, hem de kendimle ilgili sana göstereceklerime tanıklık edeceksin. Seni kendi halkının ve öteki ulusların elinden kurtaracağım. Seni, ulusların gözlerini açmak ve onları karanlıktan ışığa, Şeytan'ın hükümlerinden Tanrı'ya döndürmek için gönderiyorum. Öyle ki, bana iman ederek günahlarının affına kavuşsunlar ve kutsal kılınanların arasında yer alsınlar" (Elçilerin İşleri 26:16–18).

Pavlus bu şeyleri kalbinde uzun uzun düşündüğünde, "Tanrı'nın isteğiyle Mesih İsa'nın elçisi olmaya" çağrılmasının anlamını gitgide daha net bir şekilde kavradı (1. Korintliler 1:1). Çağrısı "insanlarca ya da insan aracılığıyla değil, İsa Mesih ve... Baba Tanrı aracılığıyla" gelmişti (Galatyalılar 1:1). Önündeki işin büyüklüğü onu Kutsal Yazılar'ı çok çalışmaya yönlendiriyordu, öyle ki, müjdeyi "Mesih'in çarmıhtaki ölümü boşa gitmesin diye, bilgece sözlere dayanmaksızın" "Ruh'un kanıtlayıcı gücüne daya[narak]" vaaz edebilecek, böylece işiten herkesin imanı "insan bilgeliğine değil, Tanrı gücüne" dayalı olacaktı (1. Korintliler 1:17; 2:4, 5).

Pavlus Kutsal Yazılar'ı araştırdığında, çağlar boyunca "bedene göre çağrılmış birçok bilgeler, birçok güçlüler, birçok soylular" olmadığını öğrendi. "Ama Allah, bilgeleri utandırсын diye, dünyanın akılsız şeylerini seçti; ve Allah, güçlü şeyleri utandırсын diye, dünyanın zayıf şeylerini seçti; ve Allah, olan şeyleri iptal etsin diye, olmayan şeyleri ve dünyanın aşağı şeylerini ve hor görülen şeyleri seçti; öyle ki, O'nun önünde hiçbir insan övünmesin" (1. Korintliler 1:26–29 [Kİ]). Böylece, dünyanın bilgeliğini çarmıhın ışığında değerlendiren Pavlus, "İsa Mesih'ten ve O'nun çarmıha gerilişinden başka hiçbir şey bilmemeye karar [verdi]" (1. Korintliler 2:2).

Pavlus, hizmetinin ilerleyen zamanlarında, bilgeliğinin ve gücünün Kaynağı'nı hiçbir zaman gözden kaybetmedi. Yıllar sonra, halen “benim için, yaşamak Mesih'tir” diye beyan ettiğini duyuyoruz (Filipililer 1:21). Ve yine: “uğruna her şeyi yitirdiğim Rabbim İsa Mesih'i tanımanın üstün değeri yanında her şeyi zarar sayıyorum... Öyle ki, Mesih'i kazanayım ve Kutsal Yasa'ya dayanan kişisel doğruluğa değil, Mesih'e iman etmekle kazanılan, iman sonucu Tanrı'dan gelen doğruluğa sahip olarak Mesih'te bulunayım... O'nu tanımak, dirilişinin gücünü ve acılarına ortak olmanın ne demek olduğunu bilmek... istiyorum” (Filipililer 3:8–10).

Pavlus Arabistan'dan “yine Şam'a döndü” (Galatyalılar 1:17), ve “İsa adını... korkusuzca duyur[du].” Savlarının bilgeliğine karşılık veremeyen “Yahudiler Saul'u öldürmek için bir düzen kurdular.” Kentin kapıları kaçışını engellemek için gece gündüz dikkatle gözetleniyordu. Bu kriz öğrencileri ciddiyetle Allah'ı aramaya yönlendirdi, ve sonunda “geceleyin kendisini aldılar, kentin surlarından sarkıttıkları bir küfe içinde aşağı indirdiler” (Elçilerin İşleri 9:25).

Pavlus Şamdan kaçışından sonra, ihtida etmesinden yaklaşık üç yıl geçtikten sonra, Yerusolim'e gitti. Bu ziyareti yapmakta asıl amacı, kendisinin sonradan belirttiği gibi, “Petrus ile tanışmak”tı (Galatyalılar 1:18 [Kİ]). Bir zamanlar “zulmedici Saul” olarak tanındığı kente vardığında, “oradaki öğrencilere katılmaya çalıştı. Ama hepsi ondan korkuyor, İsa'nın öğrencisi olduğuna inanamıyorlardı.” Onlar için böyle bağınaz bir Ferisinin, hatta kiliseyi yok etmek için bu kadar çok çalışmış birisinin, İsa'nın samimi bir izleyicisi olabileceğine inanmak çok zordu. “O zaman Barnaba onu alıp elçilere götürdü. Onlara, Saul'un Şam yolunda Rab'bi nasıl gördüğünü, Rab'bin de onunla konuştuğunu, Şam'da ise onun İsa adını nasıl korkusuzca duyurduğunu anlattı.”

Öğrenciler bunu duyduklarında onu aralarına kabul ettiler. Çok geçmeden onun Hristiyan deneyiminin gerçekliğine

dair bol miktarda kanıt gördüler. Gelecekte Uluslara gönderilecek olan elçi, şimdi eski dostlarından çoğunun yaşadığı yerdeydi, ve bu Yahudi önderlere, Kurtarıcı'nın gelişiyile yerine gelmiş olan Mesih'e ilişkin peygamberlik sözlerini açıklamaya can atıyordu. Pavlus, bir zamanlar çok iyi tanıdığı bu İsraili öğretmenlerin kendisi gibi samimi ve dürüst olduklarından emindi. Fakat Yahudi kardeşlerinin ruhunu yanlış değerlendirmişti ve onların çabucak ihtida etmeleri umudunda acı bir hayal kırıklığına mahkûm oldu. Her ne kadar “Rab İsa'nın adıyla cesaretle konu[şu]yor” ve “Hellenistlerle konuşup tartışıyor[duysa]” da, Yahudi topluluğunun başında bulunanlar inanmayı reddettiler, ancak “kendisini öldürme girişiminde bulundular” (Kİ). Kalbini keder doldurdu. Eğer birini gerçeğe dair bilgiye getirecek olsa, hayatını seve seve verirdi. İstefanos'un şehit edilmesinde oynadığı rolü utançla düşündü ve şimdi huzursuzluğunda, yalan yere suçlanan kişinin üzerindeki lekeyi silmek için, İstefanos'un uğruna hayatını verdiği gerçeği doğrulamaya çalıştı.

İnanmayı reddedenlerin sorumluluğunun yüküyle, Pavlus tapınakta dua ediyordu; sonradan tanıklık ettiği gibi, bu sırada bir vecit¹ haline girdi; burada göksel bir haberci önünde belirerek ona “Çabuk ol” dedi, “Yeruşalim'den hemen ayrıl. Çünkü benimle ilgili tanıklığını kabul etmeyecekler” (Elçilerin İşleri 22:18).

Pavlus, karşıtlığa göğüs gerebileceği Yeruşalim'de kalma eğilimindeydi. Ona göre kaçmak bir korkaklık işaretiydi; zira kalarak bir ihtimal bazı inatçı Yahudileri müjde mesajının gerçekliğine dair ikna edebilirdi, kalmak hayatına mal olsa bile. Böylece şu yanıtı verdi: “Ya Rab... benim havradan havraya giderek sana inananları tutuklayıp dövdüğümü biliyorlar. Üstelik sana tanıklık eden İstefanos'un kanı döküldüğü zaman, ben de oradaydım. Onu öldürenlerin kaftanlarına bekçilik

¹ Vecit hali (ayet bağlamında): Doğal algı ve duyarlılığın geçici olarak dışına çıkma. Duygu ve düşünce dışı, ama uyanık hal. Vecit haline genellikle bir görüm eşlik eder.

ederek yapılanları onayladım.” Fakat kulunun hayatını gereksiz yere tehlikeye atması Allah’ın tasarısına uygun değildi; ve göksel elçi şu karşılığı verdi: “Git... seni uzaktaki uluslara göndereceğim” (Elçilerin İşleri 22:19–21).

Kardeşler bu görüşü öğrendiklerinde, Pavlus’un suikaste uğramasından korkarak Yerus alim’den gizli kaçışını hızlandırdılar. “Onu Sezariye’ye götürüp oradan Tarsus’a yolladılar.” Pavlus’un ayrılışı Yahudilerin sert karşıtlığını bir süre için durdurdu, böylece kilise bir dinlenme dönemine kavuştu ve bu sürede pek çok kişi imanlılar arasına katıldı.

GERÇEĞİ ARAYAN BİRİ

[Bu bölüm, Elçilerin İşleri 9:32–11:18 ayetlerine dayanmaktadır.]

Elçi Petrus, hizmeti sırasında Lidda'daki imanlıları ziyaret etti. Burada, sekiz yıldır felçli olup yatağa mahkûm olan Eneas'ı iyileştirdi. Elçi “Eneas, İsa Mesih seni iyileştiriyor” dedi; “Kalk, yatağını topla.” “Eneas hemen ayağa kalktı. Lidda ve Şaron'da yaşayan herkes onu gördü ve Rab'be döndü.”

Lidda yakınlarında olan Yafa'da Tabita¹ adlı bir kadın vardı; iyi işleri sayesinde pek çok seviliyordu. İsa'nın değerli bir öğrencisiydi ve hayatı şefkatli işlerle doluydu. Kimin rahat elbiselere ihtiyacı olduğunu, kimin yakınlığa ihtiyaç duyduğunu biliyordu, ve fakirler ile kederlilere çekinmeden hizmet ediyordu. Yetenekli parmakları dilinden daha çok çalışıyordu.

“O günlerde hastalanıp öldü.” Yafa'daki kilise kayıplarının farkındaydı, Petrus'un Lidda'da bulunduğunu duyduklarında, ona haberciler göndererek “‘Vakit kaybetmeden yanımıza gel’ diye yalvardılar. Petrus kalkıp onlarla birlikte gitti. Eve varınca onu üst kattaki odaya çıkardılar. Bütün dul kadınlar ağlayarak Petrus'un çevresinde toplandılar. Ona, Ceylan'ın kendileriyle birlikteyken diktiği entarilerle üstlükleri gösterdiler.” Tabita'nın yaşadığı hizmet hayatının ışığın-

¹ Tabita: Ceylan anlamına gelen Aramice sözcük. Grekçe'de ve Grekçe'den doğrudan aktarılan bazı çevirilerde Dorkas (İngilizce: Dorcas) olarak geçmektedir. Bkz. Elçilerin İşleri 9:39.

da, yas tutmalarına, sıcak gözyaşlarının hareketsiz toprağa düşmesine şaşmamak gerek.

Elçi onların acısını gördüğünde, kalbi onlara karşı şefkatle doldu. Sonra, ağlayan arkadaşların odadan çıkarılmasını buyurarak, diz çöktü ve Allah'a Tabita'ya hayatını ve sağlığını geri vermesi için coşkunlukla dua etti. Ölüye dönerek, " 'Tabita, kalk' dedi. Kadın gözlerini açtı, Petrus'u görünce doğrulup oturdu." Tabita kiliseye büyük hizmette bulunmuştu, bu nedenle Allah onu düşman topraklarından geri getirmeyi uygun gördü, öyle ki yetenekleri ve enerjisi başkalarına bereket olmaya devam edebilsin, ve O'nun gücünün bu tezahürü ile de Mesih'in davası güçlensin.

Petrus halen Yafa'dayken Allah tarafından müjdeyi Sezariye'deki Kornelius'a iletmek üzere çağrıldı.

Kornelius Romalı bir yüzbaşıydı. Zengin ve doğuştan soylu bir adamdı, ayrıca güven ve şeref duyulan bir konumdaydı. Doğuştan putperestti ve bu yönde eğitilmiş ve tahsil almıştı, ancak Yahudilerle kurduğu ilişki dolayısıyla Allah'a dair bilgi edinmişti, O'na tüm kalbiyle ibadet ediyordu ve imanının samimiyetini fakirlere şefkat göstererek belli ediyordu. Dört bir yanda hayır işleriyle tanınıyordu ve dürüst yaşamı sayesinde hem Yahudiler hem de Uluslar arasında itibar kazanmıştı. Karşılaştığı herkeste bereket getiren bir etki bırakıyordu. İlham edilmiş kayıtlar onu "dindar bir adamdı. Hem kendisi hem de bütün ev halkı Tanrı'dan korkardı. Halka çok yardımda bulunur, Tanrı'ya sürekli dua ederdi" sözleriyle tanımlıyor. Allah'ın göğün ve yerin yaratıcısı olduğuna inanan Kornelius, O'na saygı gösteriyor, O'nun yetkisini kabul ediyor ve hayatın tüm meselelerinde O'nun öğüdünü soruyordu. Ev hayatında ve resmi görevlerinde Yehova'ya sadıktı. Evine Allah'ın sunağını kurmuştu, zira Allah'ın yardımını olmadan tasarılarını gerçekleştirmeye veya sorumluluklarını yerine getirmeye cüret etmiyordu.

Kornelius peygamberlik sözlerine inansa ve gelecek olan Mesih'i beklese de, İsa'nın hayatında ve ölümünde açıklan-

miş olan müjde hakkında bilgisi yoktu. Yahudi topluluğunun bir üyesi değildi ve hahamlar tarafından putperest ve murdar olarak görülüp aşağılanırdı. Fakat İbrahim için “Onu tanıyorum”² diyen Kutsal Gözcü, Kornelius’u da tanıyordu, ve ona doğrudan gökten gelen bir mesaj iletti.

Melek, Kornelius’a duadayken göründü. Yüzbaşı kendisine adıyla hitap edildiğini duyduğunda korktu, yine de habercinin Allah’tan geldiğini anladı ve “Nedir, ya Rab?” dedi. Melek şöyle yanıtladı: “Duaların ve sadakaların anılmak için Allah’ın önüne çıktılar. Ve şimdi Yafa’ya adamlar gönder ve Petrus takma adlı Simun denilen birisini getirt. Evi deniz kıyısında olan derici Simun adlı birisinin yanında misafir kalıyor” (Kİ).

Bu talimatların açıklığı, hatta Petrus’un yanında kaldığı adamın mesleğinin dahi belirtilmesi, Göğün hayatın her durağında insanların tarihini ve işlerini yakından tanıdığını göstermektedir. Allah, tahtı üzerinde oturan kralın olduğu kadar, alt sınıftan işçinin de deneyimini ve işlerini bilmektedir.

“Yafa’ya adamlar gönder ve ... Simun denilen birisini getirt.” Böylece Allah, müjde hizmetine ve örgütlü kilisesine olan ilgisinin kanıtını verdi. Melek, Kornelius’a çarmıhın öyküsünü anlatmakla görevlendirilmemişti. Ona çarmıha gerilen ve dirilen Kurtarıcı’yı anlatacak olan kul, yüzbaşının kendisi gibi insanî zayıflıklara ve ayartılara tabi olan birisi olacaktı.

Allah, insanlar arasında temsilcileri olarak düşmemiş olan melekleri değil, kurtarmaya çalıştıkları kişilerle benzer tutku-ları olan insanları seçer. Mesih, insanlığa ulaşabilmek için insanlığı giyindi. Dünyaya kurtuluş getirmek için ilahî-insanî bir Kurtarıcı’ya ihtiyaç vardı. Ve “Mesih’in akıl ermez zenginliğini” bildirmenin kutsal emaneti erkeklere ve kadınlara teslim edildi (Efesliler 3:8).

Rab bilgeliği ile, gerçeği arayanları gerçeği bilen kardeşleriyle bir araya getirir. Işığın alanların bunu karanlıkta olanlara iletmesi Göğün tasarısıdır. Etkinliğini büyük bilgelik

2 Bkz. Yaratılış 18:19.

Kaynağı'ndan alan insanlık, müjdenin, zihin ve kalp üzerindeki dönüştürücü gücünü kendisi aracılığıyla gerçekleştirdiği vasıta ve çalışan aracı durumuna getirilmiştir.

Kornelius görüme memnuniyetle itaat etti. Melek gittiğinde, yüzbaşı “iki uşağıyla özel yardımcılarından dindar bir askeri çağır-
dı. Kendilerine her şeyi anlattıktan sonra onları Yafa'ya gönderdi.”

Melek, Kornelius'la bu görüşmenin ardından Yafa'da bulunan Petrus'a gitti. Bu sırada Petrus konakladığı evin çatısında dua ediyordu, ve şunları okuyoruz: “pek acıkıp yemek istedi; ve yemeği hazır ederlerken, üzerine bir vecit hali geldi” (KM). Petrus'un acıktığı yalnızca fiziksel yiyecek değildi. Bulunduğu çatıdan Yafa kentini ve çevre köyleri gördüğünde, yurttaşlarının kurtuluşu için acıktı. Onlara Kutsal Yazılar'dan Mesih'in acılarına ve ölümüne ilişkin peygamberlik sözlerini açıklamak için güçlü bir arzu duyuyordu.

Petrus görümde “göğün açıldığını ve büyük bir çarşafı andıran bir nesnenin dört köşesinden sarkıtılarak yeryüzüne indirildiğini gördü. Çarşafın içinde, yeryüzünde yaşayan her türden dört ayaklı hayvanlar, sürüngenler ve kuşlar vardı. Bir ses ona, ‘Kalk Petrus, kes ve ye!’ dedi. ‘Asla olmaz, ya Rab!’ dedi Petrus. ‘Hiçbir zaman bayağı ya da murdar³ herhangi bir şey yemedim.’ Ses tekrar, ikinci kez duyuldu; Petrus'a, ‘Tanrı'nın temiz kıldıklarına sen bayağı deme’ dedi. Bu, üç kez tekrarlandı. Sonra çarşafı andıran nesne hemen göğe alındı.”

Bu görüm Petrus'a hem uyarı hem de talimat veriyordu. Ona Allah'ın amacını açıklıyordu – Mesih'in ölümüyle Uluslar, Yahudilerle birlikte kurtuluşun bereketine ortak mirasçılar yapılıydılar. O zamana dek öğrencilerden hiçbiri müjdeyi Uluslara vaaz etmemişti. Mesih'in ölümü sayesinde yıkılan aradaki bölünme duvarı zihinlerinde halen mevcuttu; ve Uluslara müjdenin bereketinden dışlanmış gözüyle baktıklarından dolayı çalışmaları Yahudilerle sınırlıydı. Şimde Rab Petrus'a ilahî tasarının dünya çapındaki kapsamını öğretmeye çalışıyordu.

3 Murdar: Kirli. Ayet bağlamında, “dinsel açıdan yenmesi sakıncalı şeyler” anlamına gelmektedir.

Uluslardan pek çok kişi Petrus'un ve diğer elçilerin vaazlarını ilgiyle dinlemişlerdi, ve pek çok Grekçe konuşan Yahudi Mesih'e iman etmişti, fakat Kornelius'un ihtidası Uluslar arasında göze çarpan ilk olacaktı.

Mesih'in kilisesinin girmesi gereken tamamen yeni bir çalışma aşamasının vakti gelmişti. Pek çok Yahudi mühtedinin Uluslara karşı kapadığı kapı, şimdi ardına kadar açılacaktı. Ve müjdeyi kabul eden Uluslar, sünnet törenini uygulama zorunluluğu olmaksızın, Yahudi öğrencilerle eşit kabul edileceklerdi.

Rab, Petrus'un zihninde Yahudi eğitiminden kaynaklanan, Uluslara karşı sabit bir şekilde yerleşmiş önyargıyı yenmek için ne kadar da dikkatle çalıştı! Çarşaf ve içindekiler görümlüyle, elçinin zihnini bu önyargıdan kurtarmaya ve gökte hiçbir ayrımcılık olmadığı; Allah'ın gözünde Yahudinin ve Uluslardan olanın aynı derecede kıymetli olduğu; Mesih aracılığıyla putperest uluslardan gelenlerin de müjdenin bereketlerinden ve ayrıcalıklarından pay alabileceği önemli gerçeğini öğretmeye çalıştı.

Petrus görümün anlamı üzerinde düşünürken, Kornelius'un gönderdiği adamlar Yafa'ya vardı ve Petrus'un kaldığı evin kapısının önünde durdular. Bundan sonra Ruh ona "Bak, üç kişi seni arıyor" dedi. "Haydi kalk, aşağı in. Hiç çekinmeden onlarla git. Çünkü onları ben gönderdim."

Petrus için bu zor bir emirdi ve kendisine verilen görevi her adımda isteksizlikle yerine getirdi; fakat itaatsizliğe cüret edemedi. O da "aşağı inip adamlara, 'Aradığınız kişi benim' dedi. 'Gelişinizin sebebi ne acaba?' " Onlar da tek görevlerini belirterek, " 'Doğru ve Tanrı'dan korkan, bütün Yahudi ulusunca iyiliğiyle tanınan, Kornelius adında bir yüzbaşı var' dediler. 'Kutsal bir melek ona, seni evine çağırıp senin söyleyeceklerini dinlemesini buyurdu.' "

Elçi, Allah'tan henüz almış olduğu talimatlara itaat ederek, onlarla birlikte gitmeye söz verdi. Ertesi sabah, yanına kardeşlerinden altısını alarak, Sezariye'ye doğru yola koyuldu. Bu kişiler, Uluslardan olanları ziyaret ettiği sırada söyleyeceği ve

yapacağı her şeye tanık olacaklardı, zira Petrus Yahudi yasını böylece açıktan çiğnediği için sorguya çekileceğini biliyordu.

Petrus Uluslardan olan adamın evine girdiğinde, Kornelius onu sıradan bir ziyaretçi gibi değil, Gökten şereflendirilmiş ve kendisine Allah'tan gönderilmiş biri gibi selamladı. Bir hükümdarın ya da yüksek mevki sahibi birinin önünde eğilmek ve çocukların anne-babalarının önünde eğilmesi bir Doğu geleneğidir; fakat Kornelius Allah tarafından kendisine öğretmek üzere gönderilen adamın önünde saygıdan ezilerek, elçinin ayaklarına kapandı ve ona tapındı. Petrus dehşete düştü ve “Kalk, ben de insanım” diyerek yüzbaşığı kaldırdı.

Kornelius'un habercileri görevlerine gittiğinde, o da, kendisi gibi müjdenin vaaz edilmesini duyabilmeleri için, “akraba ve yakın dostlarını toplamış[tı].” Petrus geldiğinde, sözlerini dinlemeyi hevesle bekleyen büyük bir kalabalık buldu.

Petrus, toplananlara ilk olarak Yahudilerin adetinden bahsetti ve Yahudilerin sosyal ortamda Uluslara karışmasının yasa dışı olarak görüldüğünü, bunu yapmanın törensel kirliliğe yol açtığını söyledi. “Bir Yahudi'nin başka ulustan biriyle ilişki kurmasının, onu ziyaret etmesinin töremize aykırı olduğunu bilirsiniz” dedi; “Oysa Tanrı bana, hiç kimseye bayağı ya da murdar dememem gerektiğini gösterdi. Bu nedenle, çağrıldığım zaman hiç itiraz etmeden geldim. Şimdi, beni ne amaçla çağırttığınızı sorabilir miyim?”

Böylece Kornelius kendi deneyimini ve meleşin sözlerini anlatarak, sözlerini şöyle bağladı: “Bunun üzerine sana hemen adam yolladım. Sen de lütfedip geldin. İşte şimdi biz hepimiz, Rab'bin sana buyurduğu her şeyi dinlemek üzere Tanrı'nın önünde toplanmış bulunuyoruz.”

Petrus “Tanrı'nın insanlar arasında ayırım yapmadığını, ama kendisinden korkan ve doğru olanı yapan kişiyi, ulusuna bakmaksızın kabul ettiğini gerçekten anlıyorum” dedi.

Sonra elçi, dikkatli dinleyicilerden oluşan o topluluğa Mesih'i -O'nun hayatını, mucizelerini, ele verilmesini ve çar-

mıha gerilmesini, dirilişini ve göğe yükselişini, ve gökte insanların temsilcisi ve savunucusu olarak yaptığı işi- vaaz etti. Petrus orada bulunanlara İsa'yı günahkârın tek umudu olarak gösterirken, kendisi de gördüğü görümün anlamını daha iyi kavradı ve kalbi sunmakta olduğu gerçek ruhuyla coştı.

Konuşma Kutsal Ruh'un inişiyle birdenbire kesildi. "Petrus daha bu sözleri söylerken Kutsal Ruh, konuşmayı dinleyen herkesin üzerine indi. Petrus'la birlikte gelen Yahudi imanlılar, Kutsal Ruh armağanının öteki Uluslardan olanların da üzerine dökülmesini şaşkınlıkla karşıladılar. Çünkü onların, bilmedikleri dillerle konuşup Tanrı'yı yüceltiklerini duyuyorlardı.

"O zaman Petrus, 'Bunlar, tıpkı bizim gibi Kutsal Ruh'u almışlar. Suyu vaftiz olmalarına kim engel olabilir?' dedi. Böylelikle onların İsa Mesih adıyla vaftiz olmalarını buyurdu."

Böylece müjde önceden yabancı olanlara götürülerek, onları da kutsallarla hemşehri haline getirdi ve Allah'ın ev halkının üyeleri yaptı. Kornelius'un ve ev halkının ihtidaları, devşirilecek olan bir hasadın yalnızca ilk meyveleriydi. Bu haneden, o putperest kente geniş kapsamlı bir lütfet çalışması gerçekleştirildi.

Bugün Allah üst sınıftan olduğu kadar alt sınıftan insanlar arasında da canlar aramaktadır. Rabb'in dünyadaki işiyle bağlantıya geçirmek istediği, Kornelius gibi pek çok insan vardır. Duyguları Rabb'in halkının yanındadır, fakat onları dünyaya bağlayan bağlar, kendilerini sıkıca tutmaktadır. Mesih'in yanında yer almaları medeni cesaret gerektirmektedir. Sorumlulukları ve bağlantıları nedeniyle, son derece büyük bir tehlike içinde bulunan bu canlar için özel bir çaba gösterilmelidir. Allah, müjdeyi üst sınıflara taşıyacak samimi ve alçakgönüllü işçileri çağırılmaktadır. Gerçek ihtidalarda gerçekleşecek olan mucizeler, şimdi farkına varılmayan mucizeler vardır. Bu dünyanın en büyük adamları, harikalar yaratan Allah'ın gücünün etkisi dışında değillerdir. O'nunla birlikte çalışan işçiler fırsatları değerlendirir, görevlerini cesaretle ve sadakatle yapar-

larsa, Allah sorumlu konumlardaki kişileri, bilgili ve nüfuzlu adamları ihtida ettirecektir. Kutsal Ruh'un gücü ile pek çok kişi ilahî ilkeleri kabul edecektir. Gerçeğe ihtida etmiş olarak, Allah'ın elinde ışığı iletmek için araçlar olacaklardır. Bu ihmal edilmiş sınıftan olan diğer canlar için özel bir yük hissedeceklerdir. Rabb'in işine zaman ve para adanacak, kiliseye yeni bir etkinlik ve güç katılacaktır.

Kornelius aldığı tüm talimatlara itaat ederek yaşadığından, Allah olayları ona daha fazla gerçek verileceği şekilde düzenledi. Kornelius'un kendisini daha büyük ışığa yönlendirebilecek olan kişiyle temasa geçebilmesi için, Romalı subaya ve Petrus'a gökteki saraylardan bir haberci gönderildi.

Dünyamızda, Allah'ın krallığına sandığımızdan daha yakın olan pek çok kişi bulunmaktadır. Bu karanlık günah dünyasında Rabb'in pek çok kıymetli mücevheri vardır, ve habercilerini onlara yönlendirecektir. Her yerde, Mesih'in yanında saf tutacak olan kimseler vardır. Pek çok kişi Allah'ın bilgeliğine her dünyasal menfaatten daha çok değer verecek, ve sadık ışık taşıyıcılar olacaklardır. Mesih'in sevgisiyle sevk edilerek, başkalarını da aynı şekilde O'na gelmeye sevk edeceklerdir.

Yahuda'daki kardeşler, Petrus'un Uluslardan olan bir kişinin evine gittiğini ve orada toplananlara vaaz ettiğini duyduklarında şaşırıldılar ve gücendiler. Kendilerine küstahça gelen bu yolu tutmanın, kendi öğretisinin etkisini ortadan kaldıracağından korkuyorlardı. Petrus'u bir daha gördüklerinde, "Sünnetsiz kişilerin evine gidip yemek yemişsin!" diyerek ona sertçe çıktılar.

Petrus bütün meseleyi onlara açtı. Görümle ilgili deneyimini anlattı ve bunun kendisini sünnetlilik ve sünnetsizlik arasındaki törensel farkı artık gözetmemesi, ayrıca Uluslardan olanlara kirli gözüyle bakmaması için uyardığını bildirdi. Onlara, Uluslardan olanlara gitme emrini, habercilerin gelişini, Sezariye'ye yaptığı yolculuğu ve Kornelius'la görüşmesini anlattı. Yüzbaşıyla yaptığı görüşmenin özünü, ve onun kendisini Petrus'a yönlendiren görümüyle ilgili olayları onlara anlattı.

Deneyimini anlatırken “Ben konuşmaya başlayınca” dedi, “Kutsal Ruh, başlangıçta bizim üzerimize indiği gibi onların da üzerine indi. O zaman Rab’bin söylediği şu sözü anımsadım: ‘Yahya suyla vaftiz etti, sizler ise Kutsal Ruh’la vaftiz edileceksiniz.’ Böylelikle Tanrı, Rab İsa Mesih’e inanmış olan bizlere verdiği armağanın aynısını onlara verdiyse, ben kimim ki Tanrı’ya karşı koyayım?”

Kardeşler bunu duyduklarında sustular. Petrus’un tuttuğu yolun Allah’ın tasarısının doğrudan gerçekleşmesi olduğuna, ve kendi önyargılarının ve dışlayıcılıklarının müjdenin ruhuna taban taban zıt olduğuna ikna olarak, Allah’ı yüceltiler ve “Demek ki Tanrı, tövbe etme ve yaşama kavuşma fırsatını öteki uluslara da vermiştir” dediler.

Böylece, çatışma olmaksızın, önyargı kırıldı ve çağların geleneğinden gelen dışlayıcılık terk edildi, böylece müjdenin Uluslara ilan edilmesinin yolu açıldı.

HAPİSTEN KURTULUŞ

[Bu bölüm, Elçilerin İşleri 12:1–23 ayetlerine dayanmaktadır.]

Osırada kral Hirodes, kiliseden bazı kişilere eziyet etmeye başladı.” Yahudiye’nin yönetimi o günlerde Roma İmparatoru Klavdius’un tebası olan Hirodes Agrippa’nın elindeydi. Hirodes aynı zamanda Celile tetrarkı¹ konumunu da elinde tutuyordu. Güya Yahudilik imanına dönmüş olan birisiydi, ve görünürde Yahudi kanununun törenlerini yerine getirmede çok gayretliydi. Yahudilerin gözüne girmeye ve bu sayede yetkilerini ve itibarını korumaya çalışarak, onların Mesih’in kilisesine zulmetmek, imanlıların evlerini ve eşyalarını yağmalamak ve kilisenin önde gelen üyelerini hapse atırmak gibi arzularını uygulamaya koydu. Yuhanna’nın kardeşi Yakup’u hapse attırdı, ve başka bir Hirodes’in Yahya peygamberin başını kestirdiği gibi, Yakup’u kılıçla öldürmesi için bir cellat gönderdi. Yahudilerin bu eylemlerden çok memnun olduğunu görünce, Petrus’u da hapse attırdı.

Bu zulümler Fısıh bayramı sırasında işlendi. Yahudiler Mısır’dan kurtuluşlarını kutlayıp Allah’ın yasanı için büyük gayret gösterir gibi yaparlarken, aynı zamanda Mesih’e iman edenlere zulmetmek ve öldürmekle o yasanın tüm ilkelerini çiğniyorlardı.

¹ Tetrark: Dörde bölünmüş bir il veya ülkenin dört hükümdarından her biri.

Yakup'un ölümü imanlılar arasında büyük kedere ve şaşkınlığa neden oldu. Petrus da hapsedildiğinde, tüm kilise oruç tutup dua etmeye başladı.

Hirodes'in Yakup'u öldürtmesi Yahudiler tarafından memnuniyetle karşılandı, gerçi bazıları bunun halka açık bir şekilde gerçekleştirilmemesinden şikâyet ederek, aleni bir idamın imanlıların ve onlara sempati besleyenlerin gözünü daha sağlam bir şekilde korkutacağını savundular. Bu nedenle Hirodes Petrus'u, halka açık bir şekilde idam ederek Yahudileri daha fazla tatmin etme düşüncesiyle gözaltında tuttu. Fakat kıdemli elçiyi o günlerde Yerusâlim'de toplanmış olan herkesin önünde idam etmenin güvenli olmayacağı belirtildi. Onun ölüme çıkarılış manzarasının kalabalığın acıma duygusunu uyandırabileceğinden korkuluyordu.

Rahipler ile ihtiyarlar Petrus'un, halka sıklıkla İsa'nın hayatını ve karakterini öğrenmeye yönlendiren güçlü konuşmalarından birini yapmasından da korkuyorlardı – bu konuşmaları tüm tezlerini ileri sürerek dahi çürütemiyorlardı. Petrus'un Mesih'in davasını savunmaktaki gayreti pek çok kişiyi müjdenin yanında saf tutmaya yönlendirmişti, bu nedenle yöneticiler ibadet etmek için kente gelmiş olan kalabalığın huzurunda ona imanını savunma fırsatı verilmesi halinde, kraldan salıverilmesinin talep edileceğinden korkuyorlardı.

Petrus'un idamı çeşitli bahanelerle Fısıh bayramından sonrasına ertelenirken, kilisenin üyeleri kalplerini derinden araştırmak ve samimiyetle dua etmek için zaman buldular. Petrus için durmaksızın dua ediyorlardı, zira onun dava için vazgeçilmez olduğunu düşünüyorlardı. Allah'ın özel yardımı olmazsa, Mesih'in kilisesinin yok olacağı bir noktaya ulaştıklarının farkına varmışlardı.

Bu esnada her milletten ibadet edenler, Allah'a ibadete adanmış olan tapınağa gelmeye çalışıyorlardı. Altın ve değerli taşlarla parıldayan tapınak, bir güzellik ve ihtişam manzarasıydı. Fakat Yehova artık o güzellik sarayında bulunmuyordu.

İsrail ulus olarak kendisini Allah'tan boşamıştı. Mesih, yeryüzündeki hizmetinin sonuna doğru, tapınağın içine doğru son kez bakarak "İşte, eviniz size ıssız bırakıldı" demişti (Matta 23:38 [Kİ]). O zamana kadar tapınağı Babası'nın evi olarak adlandırmıştı; fakat Allah'ın Oğlu o duvarlardan çıkar çıkmaz, Allah'ın mevcudiyeti görkemi için yapılmış olan tapınaktan sonsuza dek çekildi.

Petrus'un idam günü sonunda belirlendi, fakat imanlıların duaları halen göğe yükseliyordu; onların tüm enerjileri ve duyguları yardım için coşkun niyazlarda göğe seslenirken, Allah'ın melekleri hapisteki elçiyi gözetiyorlardı.

Elçilerin hapisten önceki kaçışını hatırlayan Hirodes, bu olayda önlemleri iki katına çıkarmıştı. Petrus, tüm serbest kalma ihtimalini önlemek için, kendisini farklı nöbetlerde gece gündüz gözetleyen on altı askerin sorumluluğuna verilmişti. Hücresinde iki askerin arasına konmuştu ve iki zincirle bağlanmıştı, her zincir askerlerden birinin bileğine bağlıydı. Onların bilgisi olmadan hareket edemiyordu. Hapishane kapıları sıkıca kapalı ve önlerinde güçlü bir muhafız olarak, insanî yollarla tüm kurtarıma ya da kaçma şansı kesilmişti. Fakat insanın sınırları, Allah'ın fırsattır.

Petrus, kapıları sıkı sıkıya kapalı ve sürgüler ve payandalarla sağlamlaştırılmış olan, kayaya oyulmuş bir hücrede hapsedilmişti; nöbetteki askerler de mahkûmun göz altında tutulmasından sorumlu kılınmışlardı. Fakat insanî tüm yardımı etkin bir şekilde kesen sürgüler, payandalar ve Romalı muhafızlar, yalnızca Petrus'un kurtarılışında Allah'ın zaferini tamamlamaya yarayacaklardı. Hirodes elini Her Şeye Kadir Olan'a karşı kaldırıyordu ve kesin bir yenilgiye uğratılacaktı. Allah, kendi kudretini ortaya sererek, Yahudilerin sona erdirmeyi tasarladıkları değerli hayatı kurtarmak üzereydi.

Belirlenen idam tarihinden önceki son gecedir. Gökten Petrus'u kurtarmak üzere kudretli bir melek gönderilir. Allah'ını kutsalını hapseden sağlam kapılar, insan elinin yardımı

olmaksızın açılırlar. Yüceler Yücesi'nin meleği bunlardan geçer ve kapılar arkasından sessizce kapanır. Hücreye girer ve orada Petrus, mükemmel güvenin huzurlu uykusunu uyumaktadır.

Meleği çevreleyen ışık hücreyi doldurur, fakat elçiyi uyan-dırmaz. Meleğin elinin dokunuşunu hissetmeden ve “Çabuk, kalk!” diyen sesi işitmeden, hücresinin göğün ışığıyla aydınlan-mış olduğunu ve büyük görkemli bir meleğin karşısında dur-duğunu görecektedir kadar uyanamaz. Kendisine söylenen sözlerle mekanik bir şekilde itaat eder ve kalkarken elini kaldırdığında, zincirin bileklerinden düştüğünün tam olarak farkında değildir.

Göksel elçinin sesi ona tekrar buyruk verir: “Kuşağını bağ-la, çarıklarını giy,” ve Petrus yine mekanik olarak itaat eder, hayret içindeki bakışları ziyaretçisinin üzerindedir ve kendi-sini rüyada ya da görümde sanmaktadır. Melek bir kez daha komut verir: “Abanı giy, beni izle.” Kapıya doğru gider, arka-sından normalde konuşkan olan, fakat şimdi hayretten dilini yutmuş gibi olan Petrus izler. Muhafızın üzerinden atlarlar ve sürgülerle güçlendirilmiş kapıya ulaşırlar, kapı kendiliğinden açılır ve derhal kapanır, bu esnada içerideki ve dışarıdaki mu-hafızlar nöbet yerlerinde hareketsizdir.

Yine içerideki ve dışarıdaki muhafızlar tarafından korunan ikinci kapıya ulaşılır. İlk kapı gibi, menteşeleri gıcırdamadan ve demir sürgüleri takırdamadan açılır. Kapıdan geçerler, ve yine aynı şekilde sessizce kapanır. Aynı şekilde üçüncü kapıdan geçerler ve kendilerini sokağın açıklığında bulurlar. Hiçbir söz konuşulmaz; ayak sesi yoktur. Göz kamaştırıcı parlaklıkta bir ışıkla çevrelenmiş olan melek önde süzülmekte, hayret için-deki ve halen kendini rüyada sanan Petrus kurtarıcısını izle-mektedir. Böylece bir sokak geçerler, ve bundan sonra görevi tamamlanan melek birdenbire ortadan kaybolur. Göksel ışık azalıp yok oldu ve Petrus kendisini zifirî karanlıkta gibi hisset-ti; fakat gözleri alışıkça, karanlık yavaş yavaş azalmaya başla-dı ve kendisini sessiz sokakta yalnız başına, serin gece havası alnına eserken buldu. Şimdi serbest kaldığının farkına vardı,

kentin aşına bir yerindeydi; orayı sık sık geçtiği ve ertesi gün son kez geçmeyi beklemiş olduğu bir yer olarak tanıdı.

Birkaç saniye önceki olayları hatırlamaya çalıştı. İki asker arasında bağlı, çarıklarını ve üst giysilerini çıkarmış olarak uykuya daldığını hatırladı. Kendisini yokladı ve tamamen ginyinip kuşanmış olduğunu gördü. Zalim demirleri takmaktan şişmiş bilekleri, kelepçelerden kurtulmuştu. Özgürlüğünün hayal, rüya ya da görünüm değil, ancak kutlu bir gerçek olduğunu fark etti. Ertesi gün ölüme götürülecekti, fakat işte, bir melek onu hapisten ve ölümden kurtarmıştı. “O zaman kendine gelen Petrus, ‘Rab’bin bana meleğini gönderdiğini şimdi gerçekten anlıyorum’ dedi. ‘O beni Hirodes’in elinden ve Yahudi halkının uğrayacağı umduğu bütün belalardan kurtardı.’ ”

Elçi bir an önce kardeşlerinin toplandığı ve o esnada kendisi için samimiyetle dua etmekte oldukları eve gitti. “Petrus’un dış kapıyı çalması üzerine Roda adlı bir hizmetçi kız kapıya bakmaya gitti. Petrus’un sesini tanıyan kız, sevincinden kapıyı açmadan tekrar içeri koşarak, ‘Petrus kapıda duruyor!’ diye haber verdi. ‘Çıldırılmışsın sen!’ dediler ona. Ama kız üsteleynince, ‘Onun meleği olmalı’ dediler.

“Petrus ise kapıyı çalmaya devam etti. Kapıyı açıp onu görünce şaşır kaldılar. Petrus, eliyle susmalarını işaret ederek Rab’bin onu zindandan nasıl çıkardığını anlattı.” Sonra da “oradan ayrılıp başka bir yere gitti.” İmanlıların kalpleri sevinç ve hamt ile doldu, zira Allah dualarını duymuş ve yanıtlamış, ve Petrus’u Hirodes’in elinden kurtarmıştı.

Sabahleyin elçinin idamına tanık olmak üzere büyük bir kalabalık toplandı. Hirodes Petrus’u getirtmek üzere hapishaneye görevliler gönderdi; silahlı muhafızların gösterişi arasında getirilecekti, bunun nedeni yalnızca kaçmasına engel olmak değil, aynı zamanda tüm sempatizanların gözünü korkutmak ve kralın gücünü göstermekti.

Kapının önündeki gözcüler Petrus’un kaçmış olduğunu gördüklerinde, dehşete kapıldılar. Sorumluluğunu üstlendik-

lerini kişinin canından kendi canları pahasına mesul oldukları açıkça belirtilmişti, bu nedenle bilhassa tedbirli olmuşlardı. Görevliler Petrus'u almak için geldiklerinde, askerler halen hapisanenin kapısındaydılar, sürgüler ve payandalar halen takılıydı, zincirler halen iki askerin bileklerine bağlıydı; fakat tutuklu gitmişti.

Petrus'un kaçtığı haberi Hirodes'e verildiğinde öfkeden deliye döndü. Hapishane muhafızlarını sadakatsizlikle suçlayarak, öldürmelerini emretti. Hirodes Petrus'u hiçbir insanî gücün kurtarmış olamayacağını biliyordu, fakat tasarısını ilahî bir gücün bozduğunu itiraf etmemeye kararlıydı, ve Allah'a cüretkârlıkla kafa tutmaya devam etti.

Petrus'un hapisten kurtulmasının üzerinden kısa bir süre sonra Hirodes Sezariye'ye gitti. Oradayken, halkın hayranlığını uyandırmak ve takdirini toplamak amacıyla büyük bir şölen düzenledi. Bu şölene dört bir yandan zevk düşkünleri katıldı, pek çok yemekler yenilip şaraplar içildi. Hirodes büyük debeli bir törenle halkın karşısına çıktı ve belagatli bir konuşma yaptı. Gümüş ve altınla parıldayan, parlak katlarında güneş ışıklarını yansıtan ve bakanların gözlerini kamaştıran bir kaftan giyinmiş, muhteşem bir suretti. Görünümünün görkemi ve iyi seçilmiş kelimelerden oluşan konuşmasının tesiri, topluluğu muazzam bir güç ile etkiledi. Ziyafetten ve içilen şaraplardan zaten duyguları coşmuş olduğundan, Hirodes'in süslerinden de gözleri kamaştı ve duruşu ile konuşmasından büyülendiler; heyecandan çılgına dönmüş bir halde ona övgüler yağdırdılar, hiçbir ölümlünün böyle bir görünüm sergileyemeyeceğini ve böyle etkileyici bir belagatle konuşamayacağını söylediler. Ayrıca, şimdiye dek ona hep bir hükümdar olarak saygı göstermiş olmalarının yanı sıra, bundan böyle ona bir ilah olarak ibadet etmeleri gerektiğini bildirdiler.

Şimdi aşağılık bir günahkârı yüceltirken duyulan bu seslerden bazıları, yalnızca birkaç yıl önce çılgıncasına 'İsa'yı ortadan kaldırın! Çarmıha ger, çarmıha ger!' çılgılıklarını yükseltmiş-

lerdi. Yahudiler, kaba kumaştan yapılmış ve sıklıkla seyahatten kirlenmiş giysileri ilahî sevgi kalbini örten Mesih'i kabul etmeyi reddetmişlerdi. Mesih'in gücü hiçbir sıradan insanın yapamayacağı işlerle gözlerinin önünde açığa çıkmış olmasına rağmen, gözleri hayat ve yücelik Rabbi'ni alçakgönüllü dış görünüşü altında seçememişti. Fakat gümüş ve altından yapılmış görkemli giysileri yozlaşmış ve zalim kalbini örten kibirli krala tanrı olarak tapınmaya hazırdılar.

Hirodes kendisine sunulan övgü ve saygıyı hiç hak etmediğini biliyordu, yine de halkın putperestliğini kendi hakkıymış gibi kabul etti. Halkın yükselen çığlığını duyduğunda kalbi zafer duygusuyla atıyor ve okşanan gururunun heyecanı yüzüne yayılıyordu: “Bu bir insanın sesi değil, bir ilahın sesidir!” Fakat aniden üzerine korkunç bir değişim geldi. Yüzü ölüm gibi soldu ve ızdırapla bozuldu. Gözeneklerinden büyük ter damlaları çıkmaya başladı. Bir an için acı ve dehşet içinde donakaldı; sonra beyazlamış ve morarmış yüzünü dehşete düşmüş dostlarına dönerek, boşluktan gelen, umutsuz bir sesle haykırdı: İlah olarak yücelttiğiniz kişi ölümle vurulmuştur.

En acı verici sıkıntıdan muzdarip olarak, şölen ve gösteriş havasından uzaklaşmıştı. Bir saniye önce bu büyük kalabalığın övgüsünü ve tapınmasını gururla kabul etmekteydi; şimdi ise kendisinden daha yüce bir Hükümdar'ın elinde olduğunun farkına varıyordu. Pişmanlık onu sardı; Mesih'in izleyicilerine karşı işlediği acımasız zulümleri hatırladı; masum Yakup'u zalim biçimde öldürme emrini ve Petrus'u öldürtme tasarısını hatırladı; küçük düştüğünde ve hayal kırıklığına uğrayarak öfkelenildiğinde hırsını mantıksız bir biçimde nasıl hapishane muhafızlarından çıkardığını hatırladı. Şimdi de Allah'ın kendisiyle, acımasız zalimle ilgilendiğini hissediyordu. Bedeninin acısından ve zihninin ızdırabından kurtuluş bulamıyordu, ummuyordu da.

Hirodes Allah'ın “Benden başka tanrın olmayacak” (Mısır'dan Çıkış 20:3) diyen yasasına aşınaydı; ve insanların

kendisine tapınmasını kabul ettiğinde fesadının ölçüsünü doldurduğunu ve Yehova'nın haklı gazabını kendi üzerine getirdiğini biliyordu.

Krallık saraylarından Petrus'u kurtarmak için gelen melek, Hirodes için gazap ve yargı habercisi olmuştu. Melek Petrus'u uykusundan uyandırmak için vurmuştu; kötü kralı vurması farklı bir vuruşla oldu, gururunu yere serip Her Şeye Kadir Olan'ın cezasını onun üzerine getirdi. Hirodes, Allah'ın cezalandırıcı yargısının altında, büyük bir beden ve zihin ızdırabıyla öldü.

Bu ilahî adalet gösterisi halk üzerinde güçlü bir etki bıraktı. Mesih'in elçisinin mucizevi biçimde hapisten ve ölümden kurtarılışının, aynı esnada ona zulmeden kişinin Allah'ın lanetiyle vurulmasının haberi dört bir yana ulaştı ve pek çok kişinin Mesih'e iman etmesine vesile oldu.

Gökten gelen bir melek tarafından gerçeği arayan bir kişiyle buluşacağı yere gitmeye yönlendirilen Filipus'un deneyimi; Allah'tan mesaj getiren bir melek tarafından ziyaret edilen Kornelius'un deneyimi; ölüme mahkûm bir halde hapiste bulunurken bir melek tarafından güvenliğe ulaştırılan Petrus'un deneyimi – bunların tümü gök ile yeryüzü arasındaki bağlan-tının yakınlığını göstermektedir.

Meleklerin bu ziyaretlerinin kayıtları Allah için çalışan işçiye güç ve cesaret vermelidir. Bugün de, elçilerin günlerinde olduğu kadar kesin bir biçimde, göksel haberciler yeryüzünü boydan boya geçmekte, acılı olanlara teselli vermeye, tövbesizleri korumaya ve insanların kalplerini Mesih'e kazanmaya çalışmaktadırlar. Onları kendimiz göremeyiz; ancak onlar yine de bizimle birlikte, yönlendirmekte, yol göstermekte, korumaktadırlar.

Tabanı sağlam biçimde yeryüzüne dikilmiş, üst kısmı ise Sınırsız Olan'ın tahtına uzanan gizemli merdiven ile, gök yere yakınlaştırılmaktadır. Melekler sürekli olarak ışıltıyla parlayan bu merdiveni inip çıkmakta, ihtiyaç ve sıkıntı içindekilerin dualarını gökteki Baba'ya taşımakta, insan oğullarına bereket ve umut, cesaret ve yardım getirmektedirler. Bu ışık melekleri

canın çevresinde göksel bir ortam oluşturmakta, bizi kaldırarak görülmeyene ve ebedî olana yaklaştırmaktadırlar. Doğal gözlerimizle şekillerini göremeyiz; göksel şeyleri yalnızca göksel görüş sayesinde ayırt edebiliriz. Göksel seslerin harmonisini yalnızca ruhsal kulak duyabilir.

“RAB’bin meleği O’ndan korkanların çevresine ordugâh kurar, kurtarır onları” (Mezmun 34:7). Allah meleklerine seçilmişlerini belalardan kurtarmalarını, onları “karanlıkta dolaşan hastalıktan” ve “öğleyin yok eden kırgından” korumalarını buyurur (Mezmun 91:6). Melekler bir insanın arkadaşıyla konuştuğu gibi insanoğullarıyla tekrar tekrar konuşarak onları güvenli yerlere yönlendirmişlerdir. Meleklerin cesaret verici sözleri tekrar tekrar sadıkların solgun ruhlarını yenilemiştir ve zihinlerini dünyaya ait şeylerin üzerine taşıyarak, galip gelenlerin büyük beyaz tahtın çevresine toplandıklarında alacakları beyaz kaftanları, taçları ve zaferin hurma dallarını imanla görmelerini sağlamışlardır.

Denenenlerin, sıkıntı çekenlerin, ayartılanların yardımına koşmak meleklerin işidir. Mesih’in uğruna öldüğü kişilerin yararına yorulmak bilmeden çalışırlar. Günahkârlar kendilerini Kurtarıcı’ya vermeye yönlendirildiklerinde, melekler iyi haberi göğe taşır ve göksel ordular arasında büyük sevinç olur. “Gökte, tövbe eden tek bir günahkâr için, tövbeyi gereksinmeyen doksan dokuz doğru kişi için duyulandan daha büyük sevinç duyulacaktır” (Luka 15:7). Karanlığı dağıtmak ve Mesih’in bilgisini dört bir yana yaymak için tarafımızdan yapılan her başarılı çalışmada, göğe bir rapor sunulur. İş, Baba’nın huzurunda okunduğunda, göksel ordular arasında heyecanlı bir sevinç yayılır.

Göğün yönetimleri ve hükümlerleri, Allah’ın hizmetkârlarının görünürde cesaret kırıcı şartlar altında sürdürdükleri savaşı izlemektedirler. Kurtarıcı’nın bayrağı etrafında toplanan Mesih imanlıları imanın iyi savaşını vermek üzere ilerledikçe,² yeni fetihler yapılmakta, yeni şerefler kazanılmaktadır. Göğün tüm melekleri Allah’ın alçakgönüllü ve inançlı

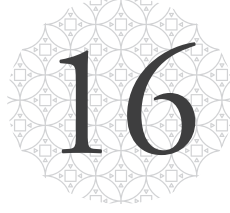
2 Bkz. 1 Timoteos 6:12.

halkının hizmetindedir; Rabb'in buradaki işçiler ordusu övgü ilahilerini söylediğinde, yukarıdaki koro Allah'a ve Oğlu'na övgüler vererek onlara katılmaktadır.

Meleklerin görevini şimdi anladığımızdan daha iyi anlamalıyız. Allah'ın her gerçek çocuğunun göksel varlıkların işbirliğine sahip olduğunu hatırlamak iyi olacaktır. Görünmez ışık ve kudret orduları, iman eden ve Allah'ın vaatlerini talep eden yumuşak huylu ve alçakgönüllü kişilere eşlik etmektedir. Keruvim ve serafim,³ ve kudretli melekler Allah'ın sağında durmaktadır, “hepsi, kurtuluşu miras alacak olanlara hizmet için gönderilen hizmet edici ruhlar”dır (İbraniler 1:14 [Kİ]).

---

3 Keruvim ve Sarafim, Keruv'un ve Seraf'ın çoğul halidir. Keruv sözcüğü Kutsal Kitap'ta ilk olarak Yaratılış 3:24 ayetinde geçer ve kökeni belirsizdir; bir tür göksel varlığı simgelemektedir. Seraf, İbranice'de “yakmak” anlamına gelen “saraf” kökünden türemektedir; bir tür göksel varlığı ifade etmektedir.

MÜJDE MESAJI ANTAKYA'DA

[Bu bölüm, Elçilerin İşleri 11:19–26;
13:1–3 ayetlerine dayanmaktadır.]

Öğrenciler zulüm nedeniyle Yeruşalim'i terk etmek zorunda kaldıktan sonra, müjde mesajı Filistin sınırlarının dışında kalan bölgelerde hızla yayıldı; ve önemli merkezlerde pek çok küçük imanlı toplulukları meydana geldi. Bazı öğrenciler “Fenike, Kıbrıs ve Antakya'ya kadar gittiler. Tanrı sözünü... duyuruyorlardı.” Çalışmaları çoğunlukla, o zamanda neredeyse dünyanın tüm kentlerinde büyük kolonileri bulunan İbranilerle ve Helenist Yahudilerle sınırlıydı.

Müjdenin memnuniyetle kabul edildiği belirtilen yerlerden biri, o günlerde Suriye'nin bir metropolü olan Antakya'ydı. Bu kalabalık merkezden yürütülen yaygın ticaret, kente çeşitli uluslardan pek çok kişiyi getiriyordu. Bundan başka Antakya, sağlığa uygun konumu, güzel çevresi ve kentte bulunan zenginlik, kültür ve gelişmişlik sayesinde, rahatına ve zevkine düşkün kişiler için bir tatil yeri olarak ün yapmıştı. Elçilerin günlerinde bir lüks ve ahlâksızlık kenti haline gelmişti.

Müjde Antakya'da, "Rab İsa'nın İncilini ilân ederek" gelen Kıbrıslı ve Kireneli bazı öğrenciler tarafından halka öğretilmişti (Kİ). "Rab'bin eli onlarlaydı" ve samimi çalışmaları meyve veriyordu (Kİ). "Çok sayıda insanlar iman edip Rab'be döndüler" (Kİ).

"Olup bitenlerin haberi, Yeruşalim'deki kiliseye ulaştı. Bunun üzerine imanlılar Barnaba'yı Antakya'ya gönderdiler." Barnaba yeni çalışma alanına vardığında ilahî lütuf ile şimdiden gerçekleşmiş işi gördü ve "sevindi. Herkesi, candan ve yürekten Rab'be bağlı kalmaya özendirdi."

Barnaba'nın Antakya'daki çalışmaları bol bol bereketlendi, böylece oradaki imanlılar arasına pek çok kişi katıldı. Çalışma geliştikçe Barnaba, Allah'ın açılan lütfundan faydalanmak için yardıma ihtiyaç duydu, ve bir süre önce Yeruşalim'den ayrıldığından beri "Suriye ve Kilikya bölgele[rinde]" çalışmakta ve "önceleri yıkmaya çalıştığı imanı" duyurmakta olan Pavlus'u aramak için Tarsus'a gitti (Galatians 1:21, 23). Barnaba Pavlus'u bulmakta ve onu hizmette kendisine yoldaş olarak geri dönmeye ikna etmekte başarılı oldu.

Pavlus, kalabalık Antakya kentinde mükemmel bir çalışma alanı buldu. Bilgisi, hikmeti ve gayreti bu kültür kentinin sakinlerinde ve sürekli ziyaretçilerinde güçlü bir etki bırakıyordu; böylece tam da Barnaba'nın ihtiyacı olan yardımı sağlıyordu. İki öğrenci bir yıl boyunca birlik olarak sadıkça hizmet ettiler ve pek çok kişinin dünyanın Kurtarıcısı Nasıralı İsa'ya dair kurtarıcı bilgiye kavuşmasını sağladılar.

Öğrencilere ilk kez Antakya'da Hristiyan¹ denildi. Bu ad onlara verildi çünkü Mesih vaazlarının, öğretilerinin ve konuşmalarının ana konusuydu. Sürekli olarak O'nun dünyada hizmet ettiği, öğrencilerinin O'nun kişisel mevcudiyetiyle bereketlendiği günlerde meydana gelmiş olan olayları anlatıyorlardı. Yorulmak bilmeden O'nun öğretilerinin ve şifa verme mucizelerine

¹ Hristiyan: "Meshedilmiş olan" anlamına gelen Grekçe "Khristos" sözcüğünden türetilen bu sözcük, "Mesihçi, Mesih imanlısı" anlamlarına gelir.

rinin üzerinde duruyorlardı. O'nun titreyen dudaklarla ve yaşlı gözlerle bahçede çektiği ızdırabı, ele verilmesini, yargılanmasını ve idam edilmesini, düşmanlarının O'na ettiği hakaretlere ve işkencelere katlandığında gösterdiği tahammül ve alçakgönüllülüğü, ve kendisine zulmedenler için dua etmekle gösterdiği Tanrısal şefkati anlatıyorlardı. O'nun dirilişi ve göğe yükselişi, ve gökte düşmüş insanın yararına yaptığı Arabulucu işi, üzerinde durmaktan zevk aldıkları konulardı. Putperestler onlara haklı olarak Mesihçi adını verebilirlerdi, zira Mesih'i vaaz ediyorlar ve Allah'a dualarını O'nun aracılığıyla gönderiyorlardı.

Onlara Hristiyan adını veren Allah'tı. Bu, Mesih'le bir olan herkese verilen şerefli bir addır. Yakup daha sonra bu ad için şöyle yazdı: “Zenginler size zulmetmezler mi? Ve sizi mahkemelerin önüne sürüklemeler mi? Onlar, sizin çağrılmış olduğunuz iyi isme küfretmezler mi?” (Yakup 2:6, 7 [Kİ]). Petrus da şöyle beyan etti: “Mesih inanlısı olduğu için acı çeken, bundan utanç duymasın. Taşdığı bu adla Tanrı'yı yüceltsin.” “Mesih'in adından ötürü hakarete uğrarsanız, ne mutlu size! Çünkü Tanrı'nın yüce Ruhü üzerinizde bulunuyor” (1. Petrus 4:16, 14).

Antakya'daki imanlılar Allah'ın “kendisini hoşnut edeni hem isteme[leri] hem de yapma[ları] için” hayatlarında çalışmak istediğini fark ettiler (Filipililer 2:13). Ebedî değere sahip şeyleri hiç önemsemiyormuş gibi görünen bir halkın arasında yaşadıkları için, kalbi dürüst olanların dikkatini çekmeye ve sevip hizmet ettikleri Kişi'ye olumlu tanıklıkta bulunmaya çalıştılar. Alçakgönüllü hizmetlerinde, hayat sözünü etkin hale getirmek için Kutsal Ruh'un gücüne bağlı olmayı öğrendiler. Böylece çeşitli sosyal statülerden insanlar arasında günden güne Mesih'e olan imanlarına tanıklıkta bulundular.

Mesih'in Antakya'daki izleyicilerinin örneği, günümüzde dünyanın büyük kentlerinde yaşayan her imanlı için ilham kaynağı olmalıdır. Adanmış ve yetenekli seçilmiş işçilerin nüfusun yoğun olduğu önemli merkezlerde kamu çalışmaları yürütmek üzere görevlendirilmeleri Allah'ın emridir; bunun yanı

sıra, bu kentlerde yaşayan kilise üyelerinin de Allah tarafından verilmiş yeteneklerini canlar için çalışmada kullanmaları O'nun tasarısıdır. Allah'ın çağrısına tam olarak teslim olanları zengin bereketler beklemektedir. Bu işçiler İsa'ya canlar kazanmak için çalıştıkça, akıllıca uygulanan kişisel gayretlere karşılık vermeye hazır ve başka türlü hiçbir zaman ulaşılamayacak olan pek çok kişi olduğunu göreceklerdir.

Allah'ın davasının günümüzde yeryüzünde Kutsal Kitap gerçeğinin yaşayan temsilcilerine ihtiyacı vardır. Atanmış² din görevlileri, büyük kentlerdeki uyarı görevi için tek başlarına yeterli değildirler. Allah, uyarılmamış kentlerin ihtiyaçlarını dikkate almaları için yalnızca din görevlilerini değil, aynı zamanda doktorları, hemşireleri, gezici kitap satıcılarını, Kutsal Kitap işçilerini ve din görevlisi sınıfı dışından, Allah'ın sözü-nü ve O'nun lütfunun gücünü bilen, çeşitli yeteneklere sahip, kendini adanmış kimseleri de çağırılmaktadır. Zaman hızla geçmektedir ve yapılacak çok iş vardır. Mevcut fırsatların bilgece değerlendirilebilmesi için her araç işleme konulmalıdır.

Pavlus'un Antakya'da Barnaba'yla birlikte yürüttüğü çalışmalar, onun Rabb'in kendisini Uluslar için özel bir hizmet yürütmek üzere çağırdığı şeklindeki kanaatini güçlendirdi. Pavlus ihtida ettiği zaman, Rab onun Uluslara, "Bana iman ederek günahlarının affına kavuşsunlar ve kutsal kılınanların arasında yer alsınlar" diye, "gözlerini açmak ve onları karanlıktan ışığa, Şeytan'ın hükümranlığından Tanrı'ya döndürmek için" görevli olacağını bildirmişti (Elçilerin İşleri 26:18). Hananya'ya görünen melek, Pavlus hakkında "Bu adam, benim adımla öteki Uluslara, krallara ve İsrailoğulları'na duyurmak üzere seçilmiş bir aracımdır" demişti (Elçilerin İşleri 9:15). Pavlus'un kendisi de, Hristiyan deneyiminin sonraki bir aşamasında, Yeruşalim'deki tapınakta dua ederken, gökten gelen ve kendisine "Git... seni uzaktaki uluslara göndereceğim" emrini veren bir melek tarafından ziyaret edilmişti (Elçilerin İşleri 22:21).

2 11. bölümde 32 numaralı dipnota bakınız.

Böylece Rab, Pavlus'a alabildiğine geniş olan Uluslara müjdecilik alanına girme görevini vermişti. Allah onu bu kapsamlı ve zor göreve hazırlamak için kendisiyle yakın ilişki kurmasını sağlamış, vecit³ halinde gözünün önüne göğün güzellik ve görkem görüntülerini getirmişti. Ona “sonsuz çağlardan beri saklı tutulan sırrı” (Romalılar 16:25); “kendi iradesinin sırrını” (Efesliler 1:9 [Kİ]) açıklama hizmeti verilmişti. Şöyle beyan ediyor: “O'nun kutsal resullerine ve peygamberlere Ruh'ta şimdi açıklandığı gibi, ulusların ortak mirasçıları ve bedeninin ortak üyeleri ve İncil aracılığıyla Mesih'te O'nun vadinin ortak paydaşçıları oldukları o sır ki, diğer kuşaklarda insan oğullarına bildirilmemişti... ben İncil'in hizmetçisi oldum. Uluslar arasında İncil'i, Mesih'in keşfolunmaz zenginliğini ilân etmek; ve her şeyi İsa Mesih aracılığıyla yaratan Allah'ta çağlardan beri saklı bulunan sırrın paydaşlığının ne olduğunu herkesin görmesini sağlamak, işte bu inayet bütün kutsalların en küçüğünden daha aşağı olan bana verildi; öyle ki, Allah'ın çok yönlü bilgeliği, Rabbimiz Mesih İsa'da amaçladığı çağların amacına göre, kilise topluluğu aracılığıyla göksel yerlerdeki hakimiyetlere ve yetkilere şimdi bildirilmiş olsun” (Efesliler 3:5–11 [Kİ]).

Allah, Antakya'da imanlılarla birlikte kaldıkları yıl içinde Pavlus ile Barnaba'nın çalışmalarını fazlasıyla bereketlemiştir. Ancak henüz ikisi de resmi olarak müjde hizmetine atanmamıştı. Hristiyan deneyimlerinde şimdi Allah'ın onlara zor bir müjdecilik görevi emanet edeceği bir noktaya ulaşmışlardı: bu görevin yürütülmesinde kilise aracılığıyla elde edilebilecek olan her avantaja ihtiyaçları olacaktı.

“Antakya'daki kilisede peygamberler ve öğretmenler vardı: Barnaba, Niger denilen Şimon, Kireneli Lukius... Menahem ve Saul. Bunlar Rab'be tapınıp oruç tutarlarken Kutsal Ruh kendilerine şöyle dedi: 'Barnaba'yla Saul'u, kendilerini çağırılmış olduğum görev için bana ayırın.' ” Putperest dünyaya müjdeciler olarak gönderilmeden önce, bu elçiler oruçla, duayla

3 Vecit halinin açıklaması için 13. bölümde 33 no'lu dipnota bakınız.

ve üzerlerine el konularak törenle Allah'a adandılar. Böylece kilise tarafından, yalnızca gerçeği öğretmek için değil, ayrıca vaftiz törenini yürütmek ve tüm kilise yöneticisi yetkilerine sahip olarak kiliseler kurmak için de yetkilendirilmiş oldular.

Hristiyan kilisesi bu zamanlarda önemli bir döneme giriyordu. Uluslar arasında müjdeyi duyurma işi şimdi gayretle yürütülmeliydi; bunun sonucunda kilise pek çok canın devşirilmesiyle güçlenecekti. Bu çalışmada önderlik edecek olan elçiler şüpheye, önyargılara ve kıskançlığa maruz kalacaklardı. Yahudilerin ve Ulusların dünyalarını uzun zamandır ayırmakta olan "aradaki engel duvarı[nın]" (Efesliler 2:14) yıkılmasına ilişkin öğretileri onları doğal olarak sapkınlık suçlamalarına maruz bırakacaktı, müjdenin hizmetkârları olarak sahip oldukları yetki de pek çok gayretkeş imanlı Yahudi tarafından sorgulanacaktı. Allah, kullarının göğüs germeleri gereken zorlukları görmüştü ve işlerinin sorgulanamaz olması için, kiliseye vahiy yoluyla onları hizmet işine alenen atamaları talimatını verdi. Görevlendirilişleri, Uluslara müjdenin iyi haberini taşımak şeklindeki ilahî görevlerinin topluluk tarafından tanınmasıydı.

Hem Pavlus hem de Barnaba görevlerini bizzat Allah'tan almışlardı; üzerlerine el konulması töreni ise yeni bir lütuf ya da gerçek bir nitelik eklememişti. Bu, belirlenen bir göreve atanmanın kabul edilen biçimi ve bir kimsenin o görevdeki yetkisinin tanınmasıydı. Bununla, Allah'ın işine kilisenin mührü vurulmuştu.

Yahudiler için bu şekil şartı kayda değermişti. Yahudi bir baba çocuklarını bereketlediğinde, ellerini saygıyla başları üzerine koyardı. Bir hayvan kurban olarak adandığında, rahiplik yetkisine sahip olan kişi ellerini kurbanın başı üzerine koyardı. Ve Antakya'daki imanlılar topluluğunun din görevlileri ellerini Pavlus'un ve Barnaba'nın üzerine koyduklarında, bu hareketleri ile Allah'tan, atandıkları özel göreve adanmışlıklarında, seçilen elçilere bereketini vermesini istemiş oluyorlardı.

Sonraki zamanlarda el konularak göreve atama töreninin anlamı büyük ölçüde saptırıldı; sanki bu şekilde atanan kişinin üzerine bir anda bir güç geliyormuş ve onu her tür din görevi hizmetinde yetkin kılıyormuş gibi, bu eyleme dayanaksız bir önem atfedildi. Fakat bu iki elçinin görev için ayrılmalarında, salt el koyma eylemi üzerine herhangi bir erdem atfedildiğine dair hiçbir kayıt bulunmamaktadır. Yalnızca görevlendirilmelerinin ve bunun gelecekteki işleri üzerindeki etkisinin basit kaydı vardır.

Pavlus'un ve Barnaba'nın Kutsal Ruh tarafından belli bir hizmet kolu için ayrılmalarıyla bağlantılı olaylar, Rabb'in örgütlü kilisesi içinde atanmış aracılar yoluyla çalıştığını açıkça göstermektedir. Yıllar önce, Pavlus'la ilgili ilahî tasarı Kurtarıcı'nın kendisi tarafından ilk kez ona açıklandığında, Pavlus bunun hemen ardından Şam'daki yeni örgütlenmiş kilisenin üyeleriyle temasa geçirilmişti. Ayrıca, oradaki kilise de ihtida eden Ferisinin kişisel deneyimiyle ilgili olarak uzun süre karanlıkta bırakılmamıştı. Ve şimdi, o zaman verilen ilahî görevin daha mükemmel bir şekilde gerçekleştirileceği vakit, Kutsal Ruh Pavlus'un müjdeyi Uluslara götürmek üzere seçilmiş olan araç olduğuna yeniden tanıklıkta bulunarak, kiliseye onu ve işçi kardeşini göreve atama vazifesini verdi. Antakya'daki kilisenin önderleri "Rab'be tapınıp oruç tutarlarken Kutsal Ruh kendilerine şöyle dedi: 'Barnaba'yla Saul'u, kendilerini çağırılmış olduğum görev için bana ayırın.' "

Allah yeryüzündeki kilisesini bir ışık kanalı yapmıştır, ve onun aracılığıyla kendi amaçlarını ve isteğini bildirir. Hizmetkârlarından birine, kilisenin deneyiminden bağımsız ve buna aykırı bir deneyim vermez. Ayrıca Mesih'in bedeni olan kilise karanlıkta bırakılmışken, tüm kiliseye ilişkin isteğine dair bilgiyi tek bir kişiye de vermez. O, kendi takdiriyle hizmetkârlarını kilisesiyle yakın ilişkiye getirir, öyle ki kendilerine daha az güvensinler ve O'nun işini ilerletmek için O'nun yönlendirdiği diğerlerine daha fazla güven duysunlar.

Kilise içinde her zaman sürekli olarak bireysel bağımsızlığa yönelen kişiler olmuştur. Ruhun bağımsız oluşunun, insanı kendisine haddinden fazla güven duymaya ve kardeşlerinin, özellikle de Allah'ın kendi halkına önderlik etmek üzere atadığı görevlerde bulunanların öğüdüne saygı duyarak muhakemelerini dikkate almaktan ziyade, kendi muhakemesine güvenmeye yönlendirdiğini fark edememektedirler. Allah, kilisesine özel bir yetki ve güç vermiştir; bu yetki ve gücü dikkate almamakta ve küçümsemekte hiç kimse haklı bulunmaz, zira bunu yapan kişi Allah'ın sesini küçümsemektedir.

Kendi kişisel muhakemelerini üstün görme eğiliminde olanlar ciddi bir tehlike içindedirler. Böyle kişileri Allah'ın yeryüzündeki işini kurmak ve ilerletmek üzere yetiştirmiş olduğu ışık kanallarından ayırmak, Şeytan'ın üzerinde çalışmış olduğu tasarısıdır. Allah'ın gerçeğin ilerletilmesiyle bağlantılı olarak önderlik sorumluluğu taşımak üzere atadığı kişileri göz ardı etmek ya da küçümsemek, O'nun kendi halkına yardımcı olmak, onları teşvik etmek ve cesaretlendirmek için atadığı araçları reddetmek demektir. Rabb'in gayesi için çalışan herhangi bir işçinin bunlara aldırışsızlık etmesi ve kendisine gelen ışığın yalnızca doğrudan Allah'tan gelmesi gerektiğini düşünmesi, kendisini düşman tarafından aldatılabilecek ve bozguna uğratılabilecek bir konuma koymasına gelir. Rab bilgeliği ile, tüm imanlıların koruması gereken yakın ilişki sayesinde Hristiyanın Hristiyanla, kilisenin kiliseyle birlik olmasını ayarlamıştır. Böylece insanî araçların ilahî olanla işbirliğinde bulunmaları sağlanacaktır. Her aracı Kutsal Ruh'a tabi olacak, tüm imanlılar dünyaya Allah'ın lütfuna dair sevinçli haberi iletmede örgütlü ve iyi yönetilen bir çalışmada birlik içinde olacaklardır.

Pavlus resmi olarak atanması olayını, mesleğinde yeni ve önemli bir dönemin başlangıcı olarak kabul etti. Daha sonraları Hristiyan kilisesinde elçiliğinin başlangıcını bu zamandan itibaren tarihledi.

Müjdenin ışığı Antakya'da parlak bir şekilde ışıldarken, Yeruslüm'de kalan elçiler tarafından önemli bir çalışma sürdürülüyordu. Her yıl bayramlar zamanında, tüm ülkelerden Yahudiler tapınakta ibadet etmek üzere Yeruslüm'e gelirdiler. Bu hacıların bazıları gayretli dindarlar ve peygamberlik sözlerini samimiyetle inceleyen öğrencilerdi. İsrail'in umudu olan vaat edilmiş Mesih'in gelişini özlemle bekliyorlardı. Yeruslüm bu yabancılarla doluyken, bunu yapmakla hayatlarını sürekli bir tehlikeye attıklarını bilmelerine rağmen, elçiler gözü kara bir cesaretle Mesih'i vaaz ettiler. Allah'ın Ruhu onların çalışmaları üstüne mührünü vurdu; imana pek çok mühtedi kazanıldı; ve bu kişiler dünyanın çeşitli yerlerinde bulunan memleketlerine döndüklerinde, gerçeğin tohumlarını tüm uluslar ve toplumun tüm katmanları arasında yaydılar.

Bu çalışmaya katılan elçiler arasında ön plana çıkan Petrus, Yakup ve Yuhanna, Allah'ın kendilerini memleketteki yurttaşları arasında Mesih'i duyurmak için atadığından emindiler. Gördükleri ve işittikleri şeylere tanıklıkta bulunup sadakatle ve bilgelikle çalıştılar, ve "İsrail halkı" nı Yahudilerin "çarmıha gerdi[ği] İsa'yı" Allah'ın "hem Rab hem Mesih yap[tığına]" (Elçilerin İşleri 2:36) dair ikna etmek için, "daha emin peygamberlik sözü" ne başvurdular (2. Petrus 1:19 [Kİ]).

İNCİL'İN MÜJDECİLERİ

[Bu bölüm, Elçilerin İşleri 13:4–52 ayetlerine dayanmaktadır.]

Pavlus ile Barnaba, Antakya'da kardeşler tarafından görevlendirilmelerinin ardından “Kutsal Ruh’un buyruğuyla yola çıka[rak]... Selefkkiye’ye gittiler, oradan da gemiyle Kıbrıs’a geçtiler.” Böylece elçiler ilk müjdeleme yolculuklarına başladılar.

Kıbrıs, İstefanos’un ölümünün ardından başlayan zulüm nedeniyle imanlıların Yeruşalim’den kaçarak gittikleri yerlerden biriydi. Antakya’ya seyahat ederek “Rab İsa’nın İncilini ilân [eden]” kişiler Kıbrıs’tan gelmişlerdi (Elçilerin İşleri 11:20 [Kİ]). Barnaba’nın kendisi “Kıbrıs doğumlu” idi (Elçilerin İşleri 4:36); şimdi de o ve Pavlus, Barnaba’nın akrabalarından olan Yuhanna Markos ile birlikte, bu adayı ziyaret ediyorlardı.

Markos’un annesi Mesih inancına dönmüş bir mühtediydi, ve Yeruşalim’deki evi öğrenciler için bir sığınak gibiydi. Orada her zaman içtenlikle karşılanacaklarından ve dinlenme zamanı bulacaklarından emin oluyorlardı. Markos, elçilerin annesinin evine yaptığı bu ziyaretlerden birinde, Pavlus ile Barnaba’ya müjdeleme yolculuklarında kendilerine eşlik etmeyi teklif etti. Allah’ın lütfunu kalbinde hissediyordu ve kendisini tamamen müjdeleme hizmetine adanmayı arzu ediyordu.

Salamis’e varan elçiler “Yahudiler’in havralarında Tanrı’nın sözünü duyurmaya başladılar... Adayı baştan başa geçerek

Baf'a geldiler. Orada büyücü ve sahte peygamber Baryeşu adında bir Yahudi'yle karşılaştılar. Baryeşu, Vali Sergius Pavlus'a yakın biriydi. Akıllı bir kişi olan vali, Barnaba'yla Saul'u çağırıp Tanrı'nın sözünü dinlemek istedi. Ne var ki Baryeşu –büyücü anlamına gelen öbür adıyla Elimas– onlara karşı koyarak valiyi iman etmekten caydırmaya çalıştı.”

Şeytan, Allah'ın krallığının yeryüzünde mücadele verilmenden inşa edilmesine izin veremez. Kötülüğün güçleri, müjdenin yayılmasıyla görevlendirilmiş araçlara karşı bitmeyen bir savaş halindedirler; saygın ve bütünüyle dürüst kişilerin huzurunda gerçek ilan edildiğinde karanlığın bu güçleri bilhassa etkin olurlar. Kıbrıs valisi Sergius Pavlus müjde mesajını dinlerken de böyle oldu. Vali, elçilerin iletmeye geldiği mesajı öğrenmek için onları çağırtmıştı, şimdi ise büyücü Elimas aracılığıyla çalışan kötülüğün güçleri şeytani teklifleriyle onu imandan döndürmeye, böylece Allah'ın amacını engellemeye çalışıyorlardı.

Düşkün düşman her zaman, ihtida ettikleri takdirde Allah'ın gayesine etkin hizmet verebilecek olan nüfuzlu kişileri bu şekilde kendi saflarında tutmaya çalışır. Fakat sadık müjde işçisi düşmanın elinde bozguna uğramaktan korkmamalıdır; zira o, her şeytani etkiye dayanmak için yukarıdan gelen güçle kuşanma ayrıcalığına sahiptir.

Pavlus, Şeytan tarafından ciddi şekilde kuşatılmasına rağmen, düşmanın birlikte çalıştığı kişiyi azarlayacak cesarete sahipti. “Kutsal Ruh'la dolan” elçi, “gözlerini Elimas'a dikerek, ‘Ey İblis’in oğlu!’ dedi. ‘Yüreğin her türlü hile ve sahtekârlıklarla dolu; doğru olan her şeyin düşmanısın. Rab'bin düz yollarını çarpıtmaktan vazgeçmeyecek misin? İşte şimdi Rab'bin eli sana karşı kalktı. Kör olacaksın, bir süre gün ışığını göremeyeceksin.’ O anda adamın üzerine bir sis, bir karanlık çöktü. Dört dönerek, elinden tutup kendisine yol gösterecek birilerini aramaya başladı. Olanları gören vali, Rab'le ilgili öğretiyi hayranlıkla karşıladı ve iman etti.”

Büyücü gözünü müjde gerçeğinin kanıtlarına kapamıştı, Rab de, adil bir öfkeyle, onun doğal gözlerini kapatarak onu gün ışığında mahrum bıraktı. Bu körlük kalıcı değil, yalnızca bir süreliğineydi, tövbe etmek için uyarılması ve acı verici bir şekilde gücendirdiği Allah'ın affını istemesi için verilmişti. Bu şekilde içine düşürüldüğü kargaşa, Mesih'in öğretisine karşı kullandığı sinsi sanatlarını tamamen faydasız hale getirdi. Kör olarak yolunu el yordamıyla aramaya zorlanmış olması, elçilerin gerçekleştirdiği ve Elimas'ın elçabukluğu olarak küçümsemediği tüm mucizelerin Allah'ın gücüyle gerçekleştirildiğini kanıtlıyordu. Elçilerin öğrettiği doktrinin gerçekliğine ikna olan vali, müjdeyi kabul etti.

Elimas eğitilmiş bir adam değildi, ancak Şeytan'ın işini yapmak için özellikle uygundu. Allah'ın gerçeğini vaaz edenler kurnaz düşmanla pek çok değişik şekillerde karşılaşacaklardır. Bu, Şeytan'ın canları kandırmakta başarılı araçlar olmak üzere eğittiği, kimi zaman bilgili, fakat çoğunlukla cahil kişiler şeklinde olacaktır. Mesih'in hizmetkârının görevi, Allah korkusuna ve O'nun kudretinden gelen güce sahip olarak, nöbet yerinde beklemektir. Böylelikle Şeytan'ın ordularını kargaşaya uğratabilir ve Rabb'in adıyla zafer kazanabilir.

Pavlus ve beraberindekiler yolculuklarına devam ederek, Pamfilya bölgesindeki Perge kentine gittiler. Yolları çok zahmetliydi; zorluklarla ve mahrumiyetlerle karşılaştılar, ve dört bir yandan tehlikelerle kuşatıldılar. Geçtikleri kentlerde ve kasabalarda, ve ıssız yollar boyunca, görülen ve görülmeyen tehlikelerle çevrelendiler. Fakat Pavlus ile Barnaba Allah'ın kurtarıcı gücüne itimat etmeyi öğrenmişlerdi. Kalpleri, mahvolmakta olan canlara karşı gayretli sevgiyle doluydu. Kayıp koyunları arayan sadık çobanlar olarak, kendi rahatlıklarını ve kolaylıklarını hiç düşünmediler. Kendi benliklerini unutarak, yorgun ve aç olduklarında ve üşüdüklerinde sendelemediler. Gözlerinin önünde tek bir hedef vardı – sürüden ayrılarak çok uzaklaşanların kurtuluşu.

İşte burada Markos, korkusunun ve cesaretinin kırılmasının altında ezilerek, kendini Rabb'in işine yürekten verme hedefinde bir süreliğine sendeledi. Zorluklara alışkın olmadığından, yoldaki tehlikelerden ve mahrumiyetlerden ötürü cesareti kırıldı. Uygun koşullar altında başarıyla çalışmıştı; fakat şimdi, öncü işçiyi sıklıkla kuşatan karşıtlıkların ve tehlikelerin ortasında, çarmihın iyi bir askeri olarak zorluklara göğüs germede başarısız oldu. Tehlikeye, zulme ve zorluklara cesur bir kalple karşı koymayı henüz öğrenmemişti. Elçiler yollarına devam ettiğinde, ve daha da büyük zorlukların beklentisi ortaya çıktığında, Markos'un gözü korktu, tüm cesaretini kaybederek ilerlemeyi reddetti ve Yerusolim'e döndü.

Bu terkediş Pavlus'un Markos'u bir süreliğine kötü, hatta sert bir şekilde yargılamasına neden oldu. Öte yandan Barnaba ise onu tecrübesizliğinden ötürü mazur görme eğilimindeydi. Markos'un hizmeti bırakmasından endişe ediyordu, zira onda kendisini Mesih için faydalı bir işçi olmaya uygun hale getirecek nitelikler görüyordu. İleriki yıllarda Markos için gösterdiği özenin semeresini bol bol gördü, zira genç adam kendini kayıtsızca Rabb'e verdi ve müjdeyi zorlu alanlarda duyurma işine girdi. Allah'ın bereketi ve Barnaba'nın bilgece eğitimiyle, değerli bir işçiyi dönüştü.

Pavlus daha sonra Markos'la barıştı ve onu işçi kardeşi olarak kabul etti. Onu ayrıca "Allah'ın krallığı için" iş arkadaşı ve "bana teselli" olan biri olarak, Koloselilere tavsiye etti (Koloseliler 4:11 [Kİ]). Yine, kendi ölümünden kısa bir süre önce, Markos'tan "hizmet için" kendisine "yararlı" olarak bahsetti (2. Timoteos 4:11 [Kİ]).

Markos'un ayrılışından sonra Pavlus ile Barnaba Pisidyadaki Antakya'yı ziyaret ederek, Sebt günü Yahudi havrasına gidip oturdular. "Kutsal Yasa ve peygamberlerin yazıları okunduktan sonra, havranın yöneticileri onlara, 'Kardeşler, halka verecek bir öğüdünüz varsa buyurun, konuşun' diye haber yolladılar." Bu şekilde konuşmaya çağrılan "Pavlus ayağa kalk-

tı, eliyle bir işaret yaparak, ‘Ey İsraililer ve Tanrı’dan korkan yabancılar, dinleyin’ dedi.” Bunu harika bir konuşma izledi. Rabb’in Yahudilerle Mısır’daki esaretten kurtuldukları zamandan beri ilgilenişinin, ve Davut’un soyundan bir Kurtarıcı’nın nasıl vaat edildiğinin hikâyesini anlatarak devam etti, ve cesaretle şunları söyledi: “Tanrı, verdiği sözü tutarak bu adamın soyundan İsrail’e bir Kurtarıcı, İsa’yı gönderdi. İsa’nın gelişinden önce Yahya, bütün İsrail halkını, tövbe edip vaftiz olmaya çağırırdı. Yahya görevini tamamlarken şöyle diyordu: ‘Beni kim sanıyorsunuz? Ben Mesih değilim. Ama O benden sonra geliyor. Ben O’nun ayağındaki çarığın bağını çözmeye bile layık değilim.’ ” Böylece İsa’yı insanların

Kurtarıcısı, peygamberlik sözlerinde bildirilen Mesih olarak güçlü bir şekilde ilan etti.

Pavlus bu beyanda bulunduktan sonra sözüne devam etti: “Kardeşler, İbrahim’in soyundan gelenler ve Tanrı’dan korkan yabancılar, bu kurtuluş bildirisini bize gönderildi. Çünkü Yerusâlim’de yaşayanlar ve onların yöneticileri İsa’yı reddettiler. O’nu mahkûm etmekle her Şabat Günü okunan peygamberlerin sözlerini yerine getirmiş oldular.”

Pavlus, Kurtarıcı’nın Yahudi önderler tarafından reddedişiyle ilgili açık gerçeği duyurmakta tereddüt etmedi. Elçi “O’nda ölüm cezasını gerektiren herhangi bir suç bulamadıkları halde” dedi, “Pilatus’tan O’nun idamını istediler. O’nunla ilgili yazılanların hepsini yerine getirdikten sonra O’nu çarımıhtan indirip mezara koydular. Ama Tanrı O’nu ölümden diriltti. İsa, daha önce kendisiyle birlikte Celile’den Yerusâlim’e gelenlere günlerce görüldü. Bu kişiler şimdi halka O’nun tahtlığını yapıyor.”

Elçi sözlerine “Biz de size Müjde’yi duyuruyoruz” diye devam etti, “Tanrı İsa’yı diriltmekle, atalarımıza verdiği sözü, onların çocukları olan bizler için yerine getirmiştir. İkinci Mezmur’da da yazıldığı gibi: ‘Sen benim Oğlum’sun, bugün ben sana Baba oldum.’ Tanrı, O’nu asla çürümemek üzere

ölümünden dirilttiğini şu sözlerle belirtmiştir: ‘Size, Davut’a söz verdiğim kutsal ve güvenilir nimetleri vereceğim.’ Bunun için başka bir yerde de şöyle der: ‘Kutsalının çürümesine izin vermeyeceksin.’ Davut, kendi kuşağında Tanrı’nın amacı uyarınca hizmet ettikten sonra gözlerini yaşama kapadı, ataları gibi gömüldü ve bedeni çürüyüp gitti. Oysa Tanrı’nın dirilttiği Kişi’nin bedeni çürümedi.”

Ve şimdi, Mesih’e ilişkin bilinen peygamberlik sözlerinin yerine gelişini açıkça bildirdikten sonra, Pavlus onlara tövbeyi ve Kurtarıcıları İsa’nın erdemleri aracılığıyla günahların bağışlanmasını vaaz etti. “Şunu bilin ki” dedi, “Günahların bu Kişi aracılığıyla bağışlanacağı size duyurulmuş bulunuyor. Şöyle ki, iman eden herkes, Musa’nın yasasıyla aklanamadığınız her suçtan O’nun aracılığıyla aklanır.”

Konuşulan sözlere Allah’ın Ruhu eşlik etti, ve kalplere dokunuldu. Elçinin Eski Ahit peygamberlik sözlerine atıfta bulunması, ve bunların Nasıralı İsa’nın hizmetinde yerine geldiğini beyan etmesi, vaat edilen Mesih’in gelişini özlemle bekleyen pek çok can için ikna edici oldu. Ve konuşmacının kurtuluşa dair “sevinçli haber”in hem Yahudiler hem de Uluslardan olanlar için olduğuna ilişkin verdiği güvence, bedene göre İbrahim’in çocukları arasında sayılmayanlara umut ve sevinç getirdi.

“Yahudiler havradan çıkarırken, Uluslar bu sözlerin gelecek Sebt günü kendilerine söylenmesini yalvardılar” (Kİ). Topluluk sonunda dağılırken, o gün kendilerine sunulan sevinçli haberi kabul etmiş olan “Yahudiler ve Yahudiliğe dönüp Tanrı’ya tapan yabancılardan birçoğu onların ardından gitti. Pavlus’la Barnaba onlarla konuşarak onları devamlı Tanrı’nın lütfunda yaşamaya özendirdiler.”

Pisidy’a’nın Antakya’sında Pavlus’un konuşmasına gösterilen ilgi sayesinde, ertesi Sebt günü “hemen hemen bütün şehir Allah’ın sözünü dinlemek için toplanmıştı. Ama Yahudiler kalabalıkları görünce, kıskançlıkla doldular ve karşı koyup küfrederek Pavlus tarafından söylenen şeylere karşı geldiler” (Kİ).

Pavlus ve Barnaba ise cesaretle şöyle karşılık verdiler: “Tanrı’nın sözünü ilk önce size bildirmemiz gerekiyordu. Siz onu reddettiğinize ve kendinizi sonsuz yaşama layık görmediğinize göre, biz şimdi öteki uluslara gidiyoruz. Çünkü Rab bize şöyle buyurmuştur: ‘Yeryüzünün dört bucağına kurtuluş götürmen için Seni uluslara ışık yaptım.’”

“Öteki uluslardan olanlar bunu işitince sevindiler ve Rabb’in sözünü yücelttiler. Sonsuz yaşam için belirlenmiş olanların hepsi iman etti.” Mesih’in kendilerini Allah’ın çocukları olarak tanımış olmasına fazlasıyla sevindiler, ve minnettar kalplerle vaaz edilen sözü dinlediler. İman edenler müjde mesajını başkalarına iletmede gayretliyidiler, böylece “Rabb’in sözü bütün yörede yayıldı.”

Yüzyıllar önce ilhamla yazan kalem, Ulusların bu devşirilmesini tasvir etmişti; ancak bu peygamberlik ifadeleri yalnızca belli belirsiz anlaşılabilmişti. Hoşea şöyle demişti: “Yine de İsraililer’in sayısı denizin kumu gibi sayılamaz, ölçülemez olacak. Kendilerine, ‘Siz halkım değilsiniz’ denilen yerde, ‘Yaşayan Tanrı’nın çocuklarısınız’ denecek.” Ve yine: “Onu ülkede kendim için ekeceğim, merhamete ermemiş olana acıyacağım, halkım olmayana, ‘Halkımsın’ diyeceğim; onlar da bana, ‘Tanrım’ diyecekler” (Hoşea 1:10; 2:23).

Kurtarıcı’nın kendisi, yeryüzündeki hizmeti sırasında, müjdenin Uluslar arasında yayılışını önceden bildirmişti. Bağ benzetmesinde, tövbesiz Yahudilere “Allah’ın krallığı sizden alınacak ve onun meyvesini verecek bir ulusa verilecektir” dedi (Matta 21:43 [Kİ]). Dirilişinden sonra da, öğrencilerine ‘bütün dünyaya’ gitmeleri ve ‘tüm uluslara öğretmeleri’ emrini verdi. Uyarılmamış hiç kimse bırakmamalı, ancak “Müjde’yi bütün yaratılışa duyur[malıydılar]” (Matta 28:19; Markos 16:15).

Pavlus ile Barnaba, Pisidya Antakyası’nda ilgilerini Uluslara çevirdikleri halde, dinleyici bulmak için olumlu fırsat ortaya çıkan her yerde Yahudiler için çalışmaktan da geri kalmadılar. Daha sonra, Selanik’te, Korint’te, Efes’te ve diğer önemli

merkezlerde, Pavlus ve çalışma arkadaşları müjdeyi hem Yahudilere hem de Uluslara vaaz ettiler. Fakat bundan böyle enerjilerinin büyük bölümünü, putperest bölgesinde, gerçek Allah ve O'nun Oğlu'na ilişkin çok az bilgisi olan ya da hiç bilgisi olmayan halkların arasında Allah'ın krallığını kurmaya yönelik olarak kullanacaklardı.

Pavlus'un ve çalışma arkadaşlarının kalpleri, "Mesihsiz, İsrail'de vatandaşlıktan yoksun, vaade dayanan antlaşmalara yabancı, dünyada umutsuz ve tanrısız" olanlar için merhametle doldu. Elçilerin Uluslara yaptığı yorulmak bilmeyen hizmet sayesinde, "bir zamanlar uzak olan" "yabancı ve garip[ler]," "Mesih'in kanı sayesinde yakın" kıldıklarını, ve O'nun kefareti edici kurbanlığına iman aracılığıyla "kutsallarla birlikte yurttaş ve Tanrı'nın ev halkı" olabileceklerini öğrendiler (Efesliler 2:12, 13, 19).

İmanda ilerleyen Pavlus, İsrail'deki öğretmenler tarafından göz ardı edilenler arasında Allah'ın krallığının geliştirilmesi için durmaksızın çalışıyordu. Mesih İsa'yı daima "kralların Kralı, rablerin Rabbi" (1. Timoteos 6:15) olarak yüceltiyor, ve imanlıları 'O'nda köklenip gelişmeye, ve imanda güçlenmeye' teşvik ediyordu (Koloseliler 2:7).

İman edenler için Mesih sağlam temeldir. Bu diri taş üzerine hem Yahudiler hem de Uluslar inşa edebilir. Herkese yetecek kadar geniş, tüm dünyanın ağırlığını ve yükünü kaldırabilecek kadar sağlamdır. Bu, Pavlus'un kendisi tarafından açıkça anlaşılmış bir gerçektir. Hizmetinin son dönemlerinde, müjde gerçeğine olan sevgilerinde sadık kalmış olan Uluslardan bir grup imanlıya hitap eden elçi, şöyle yazdı: "Elçilerle peygamberlerden oluşan temel üzerine inşa edildiniz. Köşe taşı Mesih İsa'nın kendisidir" (Efesliler 2:20).

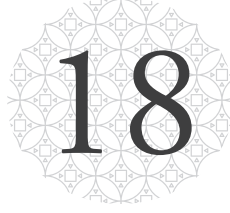
Müjde mesajı Pisidyada yayıldığında, Antakyalı inançsız Yahudiler, kör önyargıları ile "Tanrı'ya tapan saygın kadınlarla kent inleri gelen erkeklerini kışkırttılar, Pavlus'la Barnaba'ya karşı bir baskı hareketi başlatıp onları bölge sınırlarının dışına attılar."

Gördükleri bu muameleden ötürü elçilerin cesareti kırılmadı; Efendileri'nin sözlerini hatırladılar: “Benim yüzümden insanlar size sövüp zulmettikleri, yalan yere size karşı her türlü kötü sözü söyledikleri zaman ne mutlu size! Sevinin, sevinçle coşun! Çünkü göklerdeki ödülünüz büyüktür. Sizden önce yavaşayan peygamberlere de böyle zulmettiler” (Matta 5:11, 12).

Müjde mesajı ilerliyordu, ve elçilerin yüreklenmeleri için pek çok nedenleri vardı. Antakya'da Pisidyalılar arasında yaptıkları çalışmalar bol bol bereketlenmişti, ve çalışmayı bir süreliğine yalnız başlarına sürdürmek için yanlarından ayrıldıkları imanlılar “sevinç ve Kutsal Ruh'la doluydu.”

PUTPERESTLER ARASINDA VAAZ

[Bu bölüm, Elçilerin İşleri 14:1–26 ayetlerine dayanmaktadır.]

Pavlus ile Barnaba, Pisidya Antakya'sından Konya'ya gittiler. Burada, Antakya'da olduğu gibi, çalışmalarına kendi halklarının havrasında başladılar. Dikkat çekici bir başarı sağladılar; “hem Yahudiler'den hem de Grekler'den çok kişi iman etti.” Fakat elçilerin çalıştığı diğer yerlerde olduğu gibi, Konya'da da “inanmayan Yahudiler, öteki uluslardan olanları kardeşlere karşı kıskırtarak zihinlerini bulandırdılar.”

Ancak elçiler görevlerinden dönmediler, zira pek çok kişi Mesih'in müjdesini kabul ediyordu. Karşıtlığın, kıskançlığın ve önyargıların karşısında çalışmalarına devam ediyorlar, “Rab hakkında cesaretle konuşuyorlardı” ve Allah “onlara belirtiler ve harikalar yapma gücü vererek kendi lütfunu açıklayan bildiriye doğruladı.” İlahî onayın bu kanıtları, zihinleri ikna edilmeye açık olanlar üzerinde güçlü bir etki bıraktı ve müjdeye ihtida edenler çoğaldı.

Elçilerin getirdiği mesajın gitgide artan popülerliği inançsız Yahudileri kıskançlık ve öfkeyle doldurdu, böylece Pavlus ile Barnaba'nın çalışmalarını bir an önce durdurmaya karar verdiler. Yalan ve abartılmış haberlerle, yetkilileri tüm kentin isya-

na tahrik edilme tehlikesi altında olduğu yolunda korkuttular. Çok sayıda kişinin elçilere katıldığını belirttiler ve bunun gizli ve tehlikeli tasarılar içerdiğini iddia ettiler.

Bu suçlamalar sonucunda elçiler defalarca yetkililer huzuruna çıkarıldılar; fakat savunmaları öyle açık ve mantıklı, ve öğrettikleri şeyi ifade edişleri öyle sakin ve kapsamlıydı ki, lehlerine güçlü bir kanı oluştu. Hakimler yalan beyanlar nedeniyle onlara karşı önyargıyla dolu olsalar da, onları mahkûm etmeye cüret edemediler. Pavlus'un ve Barnaba'nın öğretilerinin insanları erdemli, yasaya bağlı yurttaşlar haline getirme eğiliminde olduğunu, ve elçilerin öğrettiği gerçekler kabul edilecek olsa kentin ahlâkî seviyesinin yükselerek düzeninin iyileşeceğini doğrulamaktan başka yapacakları bir şey yoktu.

Öğrencilerin yüzyüze geldiği karışıklık sayesinde gerçeğe dair mesajın daha çok reklamı oldu; Yahudiler yeni öğretmenlerin çalışmasını engelleme çabalarının yalnızca yeni imana çok sayıda insanın katılmasına yol açtığını gördüler. “Kent halkı ikiye bölündü. Bazıları Yahudiler'in, bazıları da elçilerin tarafını tuttu.”

Yahudilerin önderleri olayların gidişatına o kadar sinirlendiler ki, amaçlarına şiddetle ulaşmaya karar verdiler. Cahil ve gürültücü kalabalığın en kötü tutkularını uyandırarak kargaşa yaratmayı başardılar, bunu da öğrencilerin öğretilerine dayandırdılar. Bu asılsız suçlama ile amaçlarını gerçekleştirmede hakimlerin desteğini alabileceklerini umdular. Elçilerin kendilerini temize çıkarmak için hiçbir fırsatları olmamasını, kalabalığın da Pavlus ile Barnaba'yı taşıyarak araya girmesini ve böylece çalışmalarına son vermesini kararlaştırdılar.

Elçilerin dostları, imansız olmalarına rağmen, onları Yahudilerin habis tasarılarına karşı uyardılar ve kendilerini kalabalığın öfkesine gereksiz yere maruz bırakmamalarını, aksine canlarını kurtarmak için kaçmalarını öğütlediler. Pavlus ile Barnaba bu öğüde uyararak Konya'dan gizlice ayrılarak, imanlıları bir süreliğine çalışmayı yalnız başlarına yürütmek

üzere bıraktılar. Ancak hiçbir şekilde kesin olarak ayrılmadılar; heyecan dindiğinde dönmeyi ve başlanan işi tamamlamayı amaçlıyorlardı.

Her çağda ve her ülkede, Allah'ın habercileri, göğün ışığını kasıtlı olarak reddetmeyi seçenlerden gelecek olan sert karşıtığa göğüs germeye çağrılmışlardır. Müjdenin düşmanları çoğunlukla, yanlış yönlendirme ve yalancılıkla, görünürde zafere kazanmışlar, Allah'ın habercilerinin halka ulaşabilecekleri kapıları kapatmışlardır. Ancak bu kapılar sonsuza dek kapalı kalmaz ve çoğunlukla, Allah'ın hizmetkârları bir süre sonra çalışmalarına kaldığı yerden başlamak için geri döndüklerinde, Rab onlar adına kudretle işlemiş, O'nun adını yüceltmek üzere anıtlar kurabilmelerini sağlamıştır.

Konya'dan zulümle sürülen elçiler, Likaonya'daki Listra ve Derbe'ye gittiler. Bu kasabaların halkları çoğunlukla putperest ve batıl inançlı insanlardı, fakat aralarında müjde mesajını duymaya ve kabul etmeye istekli olanlar da vardı. Elçiler, Yahudilerin önyargılarından ve zulümlerinden uzak kalmayı umarak, bu kentlerde ve çevre köylerde çalışmaya karar verdiler.

Listra'da yaşayan birkaç Yahudi olmasına rağmen, kentte Yahudi havrası yoktu. Listralıların çoğu Jüpiter'e adanmış bir tapınakta ibadet ediyorlardı. Pavlus ile Barnaba kente gelerek Listralıları çevrelerine topladığında ve onlara müjdenin basit gerçeklerini açıkladığında, pek çoğu bu öğretileri Jüpiter inancındaki kendi batıl inançlarıyla bağdaştırmaya çalıştı.

Elçiler bu putperestlere Yaratıcı Allah'a ve insan neslinin Kurtarıcısı olan O'nun Oğlu'na ilişkin bilgi vermeye çalıştılar. Öncelikle dikkatlerini Allah'ın harika işlerine çektiler – güneşe, aya ve yıldızlara, tekrarlanan mevsimlerin güzel sırasına, başları karlı yüce dağlara, heybetli ağaçlara ve insan algılayışının ötesinde bir beceri gerektiren doğanın çeşitli diğer harikalarına. Elçiler, Her Şeye Kadir Olan'ın bu işleri aracılığıyla, putperestlerin zihinlerini evrenin yüce Hükümdarı'nı düşünmeye yönlendirdiler.

Yaratıcı'yla ilgili bu temel gerçekleri açıklayan elçiler, Listralılara insan oğullarını sevdiği için gökten dünyamıza gelen Allah'ın Oğlu'nu anlattılar. O'nun hayatından ve hizmetinden, kurtarmak için geldiği kişiler tarafından reddedilişinden, yargılanmasından ve çarmıha gerilişinden, dirilişinden ve insanın savunucusu olarak görev yapmak üzere göğe yükselişinden bahsettiler. Böylece Pavlus ile Barnaba Allah'ın Ruhu'nun ve gücünün yardımıyla Listra'da müjdeyi vaaz ettiler.

Bir keresinde Pavlus insanlara Mesih'in hastaları ve sıkıntıda olanları iyileştirme işini anlatırken, gözleri dinleyiciler arasında olan ve onun sözünü işitip iman eden total bir adama takıldı. Pavlus'un kalbi, "iyileştirilebileceğine imanı olduğunu" gördüğü bu sıkıntılı adam için sempatiyle doldu. Pavlus, putperest topluluğun huzurunda topala ayaklarının üzerine dikilmesini emretti. İstıraplı adam o zamana dek yalnızca oturur durumda durabiliyordu, ancak şimdi Pavlus'un emrine derhal itaat etti ve hayatında ilk kez ayakları üzerinde durdu. Bu iman gayretiyle birlikte güç geldi, ve o zaman dek total olan adam "yerinden fırlayıp yürümeye başladı."

"Pavlus'un ne yaptığını gören halk Likaonya dilinde, 'Tanrılar insan kılığına girip yanımıza inmiş!' diye haykırdı." Bu ifade, tanrıların zaman zaman yeryüzünü ziyaret ettiği şeklindeki gelenekleriyle tutarlıydı. Barnaba'ya saygıdeğer görünümü, ağırbaşlı duruşu ve yüzünden okunan yumuşaklık ve hayırseverlik ifadesi nedeniyle tanrıların babası Jüpiter¹ dediler. Pavlus'un da, "konuşmada öncülük ettiği için," samimi ve etkin, ve uyarı ve öğüt sözlerinde belegatli olduğundan dolayı, Merkür² olduğuna inandılar.

Minnettarlıklarını göstermekte istekli olan Listralılar, Jüpiter rahibini ikna ettiler; o da "kent kapılarına boğalar ve çelenkler getirdi, halkla birlikte elçilere kurban sunmak istedi."

1 Kutsal Kitap çevirilerinde "Zeus" olarak geçer; Jüpiter, Grek panteonunun baş tanrısı Zeus'un Roma'daki adıdır.

2 Kutsal Kitap çevirilerinde "Hermes" olarak geçer; Merkür, Grek ticaret, yolculuk, buluş ve söz söyleme tanrısı, tanrıların habercisi olan Hermes'in Roma'daki adıdır.

Bir köşeye çekilip dinlenmeye çalışan Pavlus ile Barnaba'nın ise bu hazırlıklardan haberleri yoktu. Ancak çok geçmeden müziğin sesi ve kalmakta oldukları eve gelen büyük kalabalığın heyecanlı bağrıışları dikkatlerini çekti.

Elçiler bu ziyaretin ve buna eşlik eden heyecanın nedenini öğrendiklerinde, olayların büyümesini engellemeyi umarak “giysilerini yırtarak kalabalığın içine daldılar.” Pavlus, halkın bağrıışlarını bastıran gür ve çınlayan bir sesle dikkatlerini çekti; ve kargaşa birdenbire kesildiğinde, şöyle dedi: “Efendiler, neden böyle şeyler yapıyorsunuz? ... Biz de sizin gibi insanız, aynı yaradılışa sahibiz. Size müjde getiriyoruz. Sizi bu boş şeylerden vazgeçmeye, yeri, göğü, denizi ve bunların içindekilerin hepsini yaratan, yaşayan Tanrı'ya dönmeye çağırıyoruz. Geçmiş çağlarda Tanrı, bütün ulusların kendi yollarından gitmelerine izin verdi. Yine de kendini tanıksız bırakmadı. Size iyilik ediyor. Gökten yağmur yağıdırıyor, çeşitli ürünleriyle mevsimleri düzenliyor, sizi yiyeceklerle doyurup yüreklerinizi sevinçle dolduruyor.”

Elçilerinin kendilerinin ilahî olduklarını kesin şekilde reddetmelerine ve Pavlus'un halkın zihinlerini ibadete layık olan tek varlık olarak gerçek Allah'a yönlendirme çabalarına rağmen, putperestleri kurban sunma niyetlerinden geri döndürmek neredeyse imkânsızdı. Bu adamların gerçekten de tanrılar olduğuna dair inançları o kadar sağlamdı ve heyecanları o kadar büyüktü ki, hatalarını kabul etmeye hiç istekli değildiler. Kayıtlar, onları “güçlkle engelleyebildiler” diyor.

Lisralılar, elçilerin uyguladığı mucizevi gücü kendi gözleriyle gördükleri mantığını yürütmüşlerdi. Daha önce hiç yürüyememiş olan topal bir adamın mükemmel bir sağlık ve sağlamlıkla sevindirildiğini görmüşlerdi. Ancak Pavlus'un ikna için pek çok çaba göstermesinden ve onlara kendisinin ve Barnaba'nın, göğün Allahı'nın ve O'nun en büyük Şifa Verici olan Oğlu'nun temsilcileri olarak görevini dikkatle açıkladık-tan sonra, halk amaçlarından vazgeçmeye ikna oldu.

Pavlus ile Barnaba'nın Listra'daki çalışmaları, elçilerin Likaonyalılar arasındaki işlerinin başarısını öğrenen ve onları izleyip kendilerine zulmetmeye karar veren "Antakya ve Konya'dan gelen bazı Yahudiler" in kötülüğü ile birden kesintiye uğradı. Bu Yahudiler Listra'ya geldikten sonra çok geçmeden halkı kendi zihinlerini harekete geçiren aynı acı ruhla aşılama'yı başardılar. Yanlış yönlendirici ve iftiralı sözler sayesinde, kısa bir süre önce Pavlus ile Barnaba'yı ilahî varlıklar olarak gören kişiler, elçilerin gerçekte katillerden daha aşağılık olduklarına ve ölümü hak ettiklerine ikna edildiler.

Listralıların elçilere kurban sunma ayrıcalığının reddedilmesiyle yaşadıkları hayal kırıklığı, onları Pavlus ile Barnaba'ya karşı, onlara tanrılar olarak saygı duydukları zaman gösterdiklerine yakın bir coşkuyla, aleyhlerine dönmeye yönlendirdi. Yahudiler tarafından tahrik edilerek, elçilere kuvvet kullanılarak saldırmayı tasarladılar. Yahudiler onları Pavlus'a konuşma fırsatı vermemeleri için tembihlediler, ona bu ayrıcalığı verilerse halkı büyüleyeceğini ileri sürdüler.

Çok geçmeden müjdenin düşmanlarının öldürücü tasarıları uygulamaya konuldu. Kötülüğün etkisine boyun eğen Listralılar şeytani bir öfkeye tutuldular ve Pavlus'u yakalayıp merhametsizce taşladılar. Elçi sonunun geldiğini düşündü. İstefanos'un şehit edilişi ve kendisinin o olayda oynadığı zalim rol canlı bir şekilde zihnine geldi. Her tarafı berelenmiş olarak ve acıdan bayılarak yere düştü, ve kızgın kalabalık "onu ölmüş sanarak kentin dışına sürükledi."

Bu karanlık denenme saatinde, Pavlus ve Barnaba'nın hizmeti aracılığıyla İsa'nın imanına ihtida etmiş olan Listralı imanlı topluluğu, doğru ve sadık kaldı. Düşmanlarının akıl almaz karşıtlığı ve acımasız zulmü bu kendini adanmış kardeşlerin yalnızca imanını doğrulamaya yaradı; şimdi ise, tehlikenin ve aşağılanmanın karşısında, ölü sandıkları kişinin etrafında üzüntüyle toplanarak sadakatlerini gösterdiler.

Ağıtlarının orta yerindeyken beklemedikleri bir şekilde elçi aniden başını kaldırdı ve dudaklarında Allah'a övgülerle ayakları üzerine kalktı. İmanlılar için Allah'ın hizmetkârının beklenmedik şekilde sağlığına kavuşması ilahî gücün bir mucizesi olarak görülmüştü ve sanki inançlarındaki değişiklik üzerine Göğün mühürü vurulmuş gibiydi. Tarifsiz bir memnuniyetle sevindiler ve yenilenmiş bir imanla Allah'ı övdüler.

Listra'da ihtida edenlerin ve Pavlus'un çektiği ızdıraba tanıklık edenlerin arasında, daha sonradan Mesih'in önde gelen işçilerinden biri olacak ve elçinin zorlu alanlarda öncü hizmette bulunurken tattığı sıkıntıları ve sevinçleri onunla paylaşacak olan biri vardı. Bu, Timoteos adında genç bir adamdı. Pavlus sürüklenerek kentten çıkarıldığında bu genç öğrenci, onun görünürde cansız bedeninin yanında duranlar ve onun yaralarla ve kanla kaplı olduğu halde Mesih uğruna sıkıntı çekmesine izin verdiği için dudaklarında övgülerle ayağa kalktığını görenlerden biriydi.

Pavlus'un taşlanması ertesi günü elçiler Derbe'ye gittiler, burada çalışmaları bereketlendi ve pek çok can Mesih'i kurtarıcı olarak kabul etmeye yönlendirildi. Ancak "o kentte de Müjde'yi duyurup birçok öğrenci edin[dikten]" sonra, ne Pavlus ne de Barnaba, kısa bir süre önce çalıştıkları yerlerde bir süreliğine yalnız bırakmak zorunda kaldıkları mühtedilerin imanını doğrulamadan başka bir yerde çalışmayı içlerine sindiremediler. Böylece, tehlikeden yılmadan "Listra'ya, Konya'ya ve Antakya'ya dönerek, öğrencilerin canlarını pekiştirip... imanda durmalarını teşvik ediyorlardı" (Kİ). Pek çok kişi müjdenin iyi haberini kabul etmiş ve böylece kendilerini kınanmaya ve karşıtığa maruz bırakmışlardı. Elçiler, yapılan işin kalıcı olabilmesi için bu kişileri imanda güçlendirmek istiyorlardı.

Bu yeni mühtedilerin ruhsal gelişiminde önemli bir faktör olarak, elçiler onları müjde düzeninin koruyuculuğuyla çevrelemeye dikkat ediyorlardı. Likaonya'da ve Pisidyada imanlıların bulunduğu her yerde kiliseler gerektiği şekilde örgütlendi.

Her kilisede görevliler atandı ve imanlıların ruhsal esenliğine ilişkin tüm meselelerin yürütülmesi için uygun bir düzen ve sistem kuruldu.

Bu, müjdenin Mesih'e iman eden herkesi bir bedende birleştirme planına uygundu ve Pavlus hizmeti boyunca bu planı izlemeye dikkat etti. Herhangi bir yerde onun çalışması aracılığıyla Mesih'i Kurtarıcı olarak kabul etmeye yönlendirilenler, uygun zamanda kilise olarak örgütlendirildiler. İmanlıların sayısı bir avuç olduğunda bile bu yapıldı. Böylece Hristiyanlara, "Nerede iki ya da üç kişi benim adımla toplanırsa, ben de orada, aralarındayım" vaadini hatırlayarak, birbirlerine yardımcı olmaları öğretildi (Matta 18:20).

Pavlus bu şekilde kurulan kiliseleri unutmadı da. Bu kiliselerin gözetimi zihninde sürekli artan bir yük olarak varlığını korudu. Bir topluluk ne kadar küçük olursa olsun, yine de onun sürekli olarak ilgilendiği bir konu oldu. Küçük kiliseleri büyük bir özenle izledi, üyelerinin hakikatte güçlenebilmeleri ve çevrelerindeki insanlar için samimi ve özverili çabalarda bulunmayı öğrenebilmeleri için, bu kiliselerin özel ihtimama ihtiyaçları olduğunu biliyordu.

Pavlus ile Barnaba tüm müjdecilik çalışmalarında Mesih'in gönüllü fedakârlık ve canlar için sadakatle ve ciddiyetle çalışma örneğini izlemeye uğraştılar. Tamamen uyanık olarak, gayretle, yorulmak bilmeden, kendi isteklerini yerine getirmeye ve rahatlıklarını sağlamaya çalışmadan, hep duayla ve heyecanla, durmaksızın çalışarak gerçeğin tohumlarını ektiler. Ve tohumları ekerken, elçiler müjdenin yanında yer alan herkese tarifsiz değerdeki pratik talimatları vermeye özen gösteriyorlardı. Bu içtenlik ve Allah korkusu ruhu, yeni öğrencilerin zihinlerinde müjde mesajının önemine ilişkin kalıcı bir etki bırakıyordu.

Timoteos örneğinde olduğu gibi umut vaat eden ve yetenekli kimseler ihtida ettiklerinde, Pavlus ile Barnaba onlara bağda çalışmanın gerekliliğini göstermek için samimiyetle çalışıyorlardı. Ve elçiler başka bir yere gitmek için oradan ayrıldıklarında, bu

adamların imanını yıkılmıyor, aksine artıyordu. Rabb'in yolunda sadakatle eğitilmişlerdi ve insan kardeşlerinin kurtuluşu için özveriyle, samimiyetle, sebatla çalışmayı öğrenmişlerdi. Yeni mühtedilerin bu şekilde dikkatle eğitilmeleri, Pavlus ile Barnaba'nın putperest ülkelerde müjdeyi vaaz ederken kazandıkları dikkate değer başarıda önemli bir etken olmuştu.

İlk müjdeleme yolculuğu hızla sonuna yaklaşıyordu. Yeni örgütlenmiş kiliseleri Rabb'e emanet eden elçiler Pamfilya'ya gittiler, "Perge'de Tanrı sözünü bildirdikten sonra Antalya'ya gittiler. Oradan gemiyle... Antakya'ya döndüler."

YAHUDİLER VE ULUSLAR

[Bu bölüm, Elçilerin İşleri 15:1–35 ayetlerine dayanmaktadır.]

Müjdeleme görevlerine başladıkları yer olan Suriye'deki Antakya'ya varan Pavlus ile Barnaba, ellerine erken geçen bir fırsatı değerlendirerek imanlıları bir araya topladılar ve “Tanrı'nın kendileri aracılığıyla neler yaptığını, öteki uluslara iman kapısını nasıl açtığını anlattılar” (Elçilerin İşleri 14:27). Antakya'daki kilise büyük ve gelişen bir kiliseydi. Müjdecilik faaliyetlerinin bir merkeziydi ve Hristiyan imanlıların en önemli topluluklarından biriydi. Üyeleri, hem Yahudilerden hem de Uluslardan, pek çok sınıftan insanlar arasından geliyorlardı.

Elçiler Mesih'e pek çok can kazanmak için ciddi bir gayretle Antakya'daki din görevlileriyle ve din görevlisi olmayan üyelerle bir araya geldiklerinde, Yahudiyeli “Ferisi mezhebinden” bazı imanlılar ortaya bir soru attılar, bu soru çok geçmeden kilisede yaygın bir çatışmaya yol açarak, Uluslardan olan imanlıları şaşkınlığa düşürdü. Bu Yahudileşme yanlısı öğretmenler kendilerinden son derece emin bir şekilde, kurtulabilmek için sünnet olmanın ve tüm törensel yasayı tutmanın şart olduğunu öğretiyorlardı.

Pavlus ile Barnaba bu sahte öğretiye hızla karşılık verdiler ve konunun Uluslardan olanlara açılmasına karşı çıktılar. Öte

yandan, Antakyalı imanlı Yahudilerin çoğu, kısa süre önce Yahudiye'den gelmiş olan kardeşlerin tarafını tutuyorlardı.

Yahudi mühtediler çoğunlukla Allah'ın takdiriyle yolun açıldığı hızla ilerlemeye istekli değillerdi. Elçilerin Uluslar arasındaki çalışmalarının sonuçlarından anlaşıldığı kadarıyla, bunlardan gelecek olan mühtedilerin sayısı Yahudi mühtedileri kat kat geçecekti. Yahudiler, yasalarının zorunlu kıldığı kısıtlamaların ve törenlerin Uluslar üzerine kilise birlikteliğinin bir koşulu olarak konulmaması halinde, Yahudileri şimdikiye dek diğer tüm halklardan ayrı kılmış olan ulusal niteliklerinin müjde mesajını almış olanlar arasından sonunda kaybolacağından korkuyorlardı.

Yahudiler her zaman ilahî olarak belirlenmiş olan ibadetleriyle gurur duymuşlardı, ve Mesih inancına ihtida etmiş olan pek çoğu, Allah'ın İbrani ibadet tarzını bir kez açıkça belirlemiş olduğundan dolayı, O'nun bu ibadetin niteliklerinde herhangi bir değişikliğe izin vermesini ihtimal dışı olarak görüyorlardı. Yahudi yasalarının ve törenlerinin, Hristiyan dininin ibadetlerine dahil edilmesi gerektiğinde ısrar ediyorlardı. Tüm kurban sunularının yalnızca Allah'ın Oğlu'nun ölümünün önceden örneklenmesi olduğunu, bu olayda örneğin aslıyla bulunduğunu, ve bundan sonra Musa'nın dönemine ait ayinlerin ve törenlerin artık bağlayıcı olmadığını kavramakta zorlanıyorlardı.

Pavlus, ihtidasından önce kendisini "Yasa'da olan salâha göre kusursuz" olarak görüyordu (Filipililer 3:6 [Kİ]). Fakat kalbinin değişmesinden beri, Kurtarıcı'nın tüm insan soyunun, hem Yahudilerin hem de Ulusların Kurtarıcısı olarak görevine dair açık bir anlayış edinmiş, yaşayan iman ile ölü şekilcilik arasındaki farkı öğrenmişti. Müjdenin ışığında İsrail'e teslim edilen ayinler ve törenler yeni ve daha derin bir anlam kazanmıştı. Bunların önceden göstererek gölgesi oldukları gerçek şey meydana gelmiş, müjde döneminde yaşayanlar bunların uygulanmasından özgür kılınmışlardı. Ancak Pavlus,

Allah'ın değişmeyen On Emir yarasını hem kelime anlamıyla hem de ruhta tutmaya devam ediyordu.

Antakya'daki kilisede sünnet sorununun ele alınması büyük tartışmaya ve çekişmeye neden olmuştu. Kilise üyeleri sonunda devam eden tartışmanın aralarında bölünmeye yol açmasından korkarak, Pavlus ile Barnaba'yı kiliseden bazı sorumlularla birlikte meseleyi elçilerin ve ihtiyarların önüne getirmek üzere Yerusallim'e göndermeye karar verdiler. Farklı kiliselerden temsilcilerle ve yaklaşmakta olan bayramlara katılmak üzere Yerusallim'e gelmiş olan kişilerle buluşacaklardı. Bu esnada, genel kurulda nihaî bir karar verilene dek, tüm tartışmalar kesilecekti. Bundan sonra bu karar ülke çapındaki farklı kiliseler tarafından genel kabul görecekkti.

Yerusallim'e giden yolda elçiler geçtikleri kentlerdeki imanlıları ziyaret ettiler ve Allah'ın hizmetindeki deneyimlerini ve Uluslardan olanların ihtida edişlerini anlatarak onları yüreklendirdiler.

Yerusallim'de, Antakya'dan gelen temsilciler genel bir toplantı için gelmiş olan çeşitli kiliselerden kardeşlerle bir araya geldiler, ve onlara Uluslar arasında yaptıkları hizmette elde ettikleri başarıyı anlattılar. Sonra da, ihtida etmiş olan bazı Ferisilerin Antakya'ya gelerek Uluslardan olan mühtedilerin kurtulabilmek için sünnet olmaları ve Musa'nın yarasını tutmaları gerektiğini bildirmelerinden doğan kargaşanın açık bir özetini verdiler.

Bu sorun toplantıda hararetle tartışıldı. Sünnet sorunuyla yakından bağlantılı olarak, dikkatli çalışma gerektiren birkaç sorun daha vardı. Bunlardan biri, putlara sunulan etlerin kullanımına ilişkin nasıl bir tavır alınacağı sorunuuydu. Uluslardan olan mühtedilerin çoğu, putlara sık sık kurban sunan cahil ve batıl inançlı toplumların arasında yaşamaktaydılar. Bu putpe-rest ibadetinin rahipleri kendilerine getirilen sunularla büyük çaplı ticaret yapıyorlardı; Yahudiler, Uluslardan olan mühtedilerin putlara sunulmuş olan şeyleri satın alarak Hristiyanlığın

itibarını sarsacaklarından, böylelikle putperest gelenekleri bir anlamda onaylamış olacaklarından korkuyorlardı.

Yine, Uluslar boğularak öldürülmüş hayvanların etini yemeye alışkındılar, Yahudiler ise hayvanların yiyecek için öldürüldükleri zaman kanın vücuttan akmasına özel ihtimam göstermeleri için ilahî talimat almışlardı; aksi takdirde et sağlıklı sayılmıyordu. Allah bu kuralları Yahudilere onların sağlığını korumak amacıyla vermişti. Yahudiler kanı bir yiyecek maddesi olarak kullanmayı günah sayıyorlardı. Kanın hayat olduğuna, ve kanın dökülmesinin günahın sonucunda olduğuna inanıyorlardı.

Uluslar ise, kurban edilen hayvandan akan kanı toplayarak bunu yemeğin hazırlanmasında kullanıyorlardı. Yahudiler Allah'ın özel yönlendirişi altında benimsedikleri adetleri değiştirmeleri gerektiğine inanamıyorlardı. Bu nedenle, o zamanki duruma göre, bir Yahudi ile Uluslardan olan birisi aynı masada yemek yemeye kalktığına, Yahudi diğeri tarafından şaşkınlığa uğratılacak ve öfkelenirilecekti.

Uluslar, özellikle Grekler son derece şehvet düşkünüydü-ler, ve kalbinde ihtida etmemiş olan bazılarının kötü uygulamalarını terk etmeden iman iddiasında bulunmaları tehlikesi söz konusuydu. Yahudi Hristiyanlar putperestler tarafından suç olarak dahi görülme-yan ahlâksızlığa katlanamıyorlardı. Bu nedenle Yahudiler sünnetin ve törensel yasanın tutulmasının Uluslardan olan mühtediler üzerine samimiyetlerini ve adanmışlıklarını ölçen bir deneme olarak yüklenmesini gayet yerinde buluyorlardı. Bunun, daha sonraları ahlâksızlık ve aşırılıklarla davaya gölge düşürebilecek olan kalbi gerçekten dönüştürülmeden imanı benimseyenlerin kiliseye katılmalarını engelleyeceğine inanıyorlardı.

Söz konusu olan temel sorunun çözümüne dahil olan çeşitli konular, kurulun önüne aşılabilir zorluklar çıkarıyor gibi gözüküyordu. Fakat Kutsal Ruh, Hristiyan kilisesinin esenliği, hatta asıl mevcudiyeti bağlamış gibi görünen bu sorunu gerçekte çoktan çözmüştü bile.

“Uzunca bir tartışmadan sonra Petrus ayağa kalkıp onlara, ‘Kardeşler’ dedi, ‘Öteki uluslar Müjde’nin bildirisini benim ağzımdan duyup inansınlar diye Tanrı’nın uzun zaman önce aranızdan beni seçtiğini biliyorsunuz.’” Kutsal Ruh’un tartışmalı konuyu sünnetsiz Uluslar ve sünnetli Yahudiler üzerine eşit güçle inerek karara bağladığı fikrini ileri sürdü. Allah’ın onun önüne her türden dört ayaklı hayvanlarla dolu bir çarşaf koyduğu ve kesip yemesini emrettiği görümünü anlattı. Hiçbir zaman bayağı ya da murdar bir şey yemediğini belirterek, bunu reddettiği zaman, aldığı yanıt “Tanrı’nın temiz kıldıklarına sen bayağı deme” olmuştu (Elçilerin İşleri 10:15).

Petrus bu sözlerin açık yorumunu, yani kendisine neredeyse hemen verilen, yüzbaşıya gitme ve onu Mesih’in imanında eğitime davetini anlattı. Bu mesaj Allah’ın kişiler arasında ayırım yapmadığını, ancak kendisinden korkan herkesi kabul ettiğini ve tanıdığını gösteriyordu. Petrus, Kornelius’un evinde toplananlara hakikat sözlerini söylerken, hem Uluslar hem de Yahudiler arasından olan dinleyicilerini Kutsal Ruh’un denetim altına aldığına tanık olduğunda yaşadığı şaşkınlığı anlattı. Sünnetli Yahudilerin yüzünden yansıyan aynı ışık ve görkem, sünnetsiz Ulusların yüzlerinde de ışıldıyordu. Bu Allah’ın Petrus’a bir kişiyi diğerinden aşağı görmemesi için uyarısıydı; zira Mesih’in kanı tüm kirliliklerden temizleyebilirdi.

Petrus, Kornelius’un ve arkadaşlarının ihtidasıyla, ve kendisinin onlarla birlikteliğiyle ilgili olarak, kardeşleriyle daha önce bir kez tartışmıştı. O zaman Kutsal Ruh’un Uluslar üzerine nasıl yağdığını anlatırken, “Böylelikle Tanrı, Rab İsa Mesih’e inanmış olan bizlere verdiği armağanın aynısını onlara verdiyse, ben kimim ki Tanrı’ya karşı koyayım?” demişti (Elçilerin İşleri 11:17). Şimdi de, aynı coşkunculuk ve kudretle, şöyle dedi: “İnsanın yüreğini bilen Tanrı, Kutsal Ruh’u tıpkı bize verdiği gibi onlara da vermekle, onları kabul ettiğini gösterdi. Onlarla bizim aramızda hiçbir ayırım yapmadı, iman etmeleri üzerine yüreklerini arındırdı. Öyleyse, ne bizim ne

de atalarımızın taşıyamadığı bir boyunduruğu öğrencilerin boynuna geçirerek şimdi neden Tanrı'yı deniyorsunuz?" Bu boyunduruk, yasanın bağlayıcı buyruklarına karşı çıkan bazılarınin iddia ettiği gibi, On Emir yasası değildir; Petrus burada Mesih'in çarmıha gerilişle hükümsüz hale getirilen törenler yasasından bahsediyordu.

Petrus'un konuşması topluluğu Pavlus ile Barnaba'yı sabırla dinleyebilecekleri bir noktaya getirdi, onlar da Uluslar arasındaki çalışmalarında tecrübelerini anlattılar. "Bütün topluluk sustu ve Barnaba'yla Pavlus'u dinlemeye başladı. Barnaba'yla Pavlus, Tanrı'nın kendileri aracılığıyla öteki uluslar arasında yaptığı harikalarla belirtileri tek tek anlattılar."

Yakup da kararlılıkla kendi tanıklığını vererek, Allah'ın tasarısının Yahudilere verilmiş olan ayrıcalıkları ve bereketleri Uluslara da bahşetmek olduğunu bildirdi.

Kutsal Ruh törensel yasayı Uluslardan olan mühtedilere yüklememeyi uygun gördü, ve elçilerin bu konudaki düşüncesi, Allah'ın Ruhunun düşüncesiyle aynıydı. Yakup heyete başkanlık ediyordu, ve nihaî kararı "Bu nedenle, kanımca öteki uluslardan Tanrı'ya dönenlere güçlük çıkarmamalıyız" oldu.

Bu tartışmayı bitirdi. Bu olayda, Roma Katolik Kilisesi'nin Petrus'un kilisenin başı olduğu şeklindeki öğretisinin çürütüldüğünü görüyoruz. Papalar olarak, onun halefleri olma iddiasında bulunan kişilerin, iddialarına dayanak olarak Kutsal Yazılardan hiçbir kanıtları yoktur. Petrus'un hayatındaki hiçbir şey, onun Yüceler Yücesi'nin vekili olarak kardeşlerinin üzerinde yükseltildiği iddiasını doğrulamaz. Petrus'un halefleri olarak ilan edilen kişiler onun örneğini izlemiş olsalardı, her zaman kardeşleriyle eşit olarak kalmaya razı olurlardı.

Bu olayda Yakup, kurul tarafından alınan kararı açıklayacak kişi olarak seçilmiş gibi görünüyor. Törensel yasanın, özellikle de sünnet ritüelinin Uluslardan olanlar üzerine zorunlu kılınmaması, hatta onlara tavsiye dahi edilmemesi, onun kararıydı. Yakup, Uluslardan olanların Allah'a dönmekle hayatlarında

büyük bir değişiklik gerçekleştirdikleri, dolayısıyla, Mesih'i izlemekten gözlerinin korkutulmaması için, akıl karıştırıcı ve şüpheli sorunlarla onları sıkıntıya sokmamak için son derece dikkatli olunması gerektiği gerçeğiyle kardeşlerinin zihinlerini etkilemek istedi.

Ancak Uluslardan olan mühtediler, Hristiyanlığın ilkelerine uygun olmayan adetlerini bırakmalıydılar. Bu nedenle elçiler ve ihtiyarlar, mektup yazarak Uluslara putlara sunulan etlerden, zinadan, boğulmuş hayvanlardan ve kandan kaçınmaları gerektiğini öğretmek üzerinde anlaştılar. Emirleri tutmaya ve kutsal hayatlar yaşamaya teşvik edilmeliydiler. Ayrıca kendilerine, sünnetin zorunlu olduğunu bildiren kişilerin bunu yapmak için elçilerden yetki almadığına dair güvence verilecekti.

Pavlus ile Barnaba, hayatlarını Rab için tehlikeye atan kişiler olarak onlara tavsiye edildiler. Bu elçilerle birlikte, kurulun kararını sözlü olarak Uluslardan olanlara bildirmek üzere Yahuda ile Silas gönderildi: "Kutsal Ruh ve bizler, gerekli olan şu kuralların dışında size herhangi bir şey yüklememeyi uygun gördük: Putlara sunulan kurbanların etinden, kandan, boğularak öldürölen hayvanların etinden ve fuhuştan sakınmalısınız. Bunlardan kaçınırsanız, iyi edersiniz." Allah'ın dört hizmetkârı, tüm tartışmalara son verecek olan mektupla ve mesajla birlikte Antakya'ya gönderildi; zira bu, yeryüzündeki en yüksek otoritenin sesiydi.

Bu davada karar veren kurul, Yahudiler ve Uluslardan Hristiyan kiliseler kurup geliştirmekte öne çıkan elçiler ve öğretmenlerden, ve çeşitli yerlerden seçilerek gelen temsilcilerden oluşuyordu. Yeruşalim'den ihtiyarlar ve Antakya'dan gelen temsilciler mevcuttu, ve en etkili kiliseler temsil ediliyordu. Kurul, aydınlanmış muhakemenin sesine uygun olarak ve ilahî iradeyle kurulmuş olan kilisenin saygınlığı ile hareket ediyordu. Müzakerelerinin sonucunda tümü, söz konusu sorununa Allah'ın kendisinin Uluslara Kutsal Ruh'u vererek yanıt verdiğini gördüler; ve kendilerinin üstüne düşenin Ruh'un yol göstericiliğini izlemek olduğunun farkına vardılar.

Sorun hakkında oy vermek üzere tüm Mesih imanlıları topluluğu çağrılmadı. “Elçiler ve ihtiyarlar,” etkili ve muhakkeme sahibi kişiler kararı tasarladılar ve çıkardılar, ve bu karar Hristiyan kiliseleri tarafından genel olarak kabul edildi. Ne var ki, karardan herkes memnun olmadı; karara katılmayan ihtiraslı ve kendine fazla güvenen kardeşlerden oluşan bir hizip de vardı. Bu adamlar işe tamamen kendi yetkilerine dayanarak girişmeye cüret ettiler. Pek çok söylenerek ve eleştirilerde bulunarak, yeni tasarılar önerdiler ve Allah’ın müjde mesajını öğretmek için atadığı kişilerin çalışmasını baltalamaya uğraştılar. Kilise, ilk zamanlarından beri böyle engellerle karşılaşmıştır ve zamanın sonuna dek her zaman karşılaşacaktı.

Yeruşalim Yahudilerin metropolüydü, ve en büyük dışlayıcılık ve bağınazlık burada bulunuyordu. Tapınak her zaman gözleminin önünde olarak yaşayan Yahudi Hristiyanlar, doğal olarak zihinlerinin Yahudilerin ulusal ayrıcalıklarına meyiletmesine izin veriyorlardı. Hristiyan kilisesinin Yahudiliğin törenlerinden ve geleneklerinden uzaklaştığını gördüklerinde ve Yahudi adetlerinin içerdiği hususi kutsallığın yeni imanın ışığında çok geçmeden ortadan kaybolacağını anladıklarında, pek çok kişi bu değişime büyük ölçüde neden olan Pavlus’a içerledi. Öğrencilerin dahi tümü kurulun kararını gönüllü olarak kabul etmeye hazır değildi. Bazıları törensel yasaya gayretle bağlıydılar ve bu nedenle Pavlus’tan hoşlanmıyorlardı, zira onun Yahudi yasasının zorunluluklarına ilişkin ilkelerinin gevşek olduğunu düşünüyorlardı.

Genel kurulun geniş kapsamlı ve uzaklara erişen kararları Uluslardan olan imanlılara güven getirdi, ve Allah’ın davası ilerledi. Antakya’da kilise Yahuda ve Silas’ın mevcudiyetleriyle lütuf buldu, bu kişiler Yeruşalim’deki toplantıdan elçilerle birlikte dönmüş olan özel habercilerdi. “Kendileri peygamber olan Yahuda ile Silas, birçok konuşmalar yaparak kardeşleri yüreklendirip ruhça pekiştirdiler.” Bu dindar adamlar bir süre Antakya’da kaldılar. “Pavlus’la Barnaba ise Antakya’da kaldılar, birçoklarıyla birlikte öğretip Rab’bin sözünü müjdelediler.”

Petrus daha sonraki bir tarihte Antakya'yı ziyaret ettiğinde, Uluslardan olan mühtedilere sağduyulu davranışıyla pek çoğunun güvenini kazandı. Bir süre, gökten verilen ışığa uygun olarak davrandı. Şimdiye dek doğal önyargısını yenerek, Uluslardan olan mühtedilerle birlikte sofraya oturmuştu. Fakat törensel yasaya gayretle bağlı olan bazı Yahudiler Yeruşalim'den geldiklerinde, Petrus putperestlikten ihtida edenlere karşı tavrını tedbirsizce değiştirdi. Yahudilerin bir kısmı da "onun gibi ikiyüzlülük ettiler. Sonunda Barnaba bile onların ikiyüzlülüğüne kapıldı." Önderler olarak saygı ve sevgi duyulan kişilerin zayıflığının bu şekilde ortaya çıkması, Uluslardan olan imanlıların zihinleri üzerinde çok acı verici bir izlenim bıraktı. Kilise bölünme tehdidi altına girdi. Ancak Petrus'un ikili oynamasının kiliseye yaptığı yıkıcı etkiyi gören Pavlus, gerçek duygularını gizlediği için onu açıkça azarladı. Pavlus kilisenin huzurunda Petrus'a "Yahudi olduğun halde Yahudi gibi değil, öteki uluslardan biri gibi yaşıyorsun, nasıl olur da Ulusları Yahudi gibi yaşamaya zorlarsın?" diye sordu (Galatyalılar 2:13, 14).

Petrus içine düştüğü hatayı gördü, ve derhal yapmış olduğu kötülüğü elinden geldiği kadarıyla düzeltmeye koyuldu. Sonu başlangıçtan itibaren bilen Allah, Petrus'un bu karakter zaaflığını göstermesine izin verdi; öyle ki, denenen elçi kendisinde övünebileceği hiçbir şey olmadığını görsün. İnsanların en iyisi bile, kendi başına bırakılırsa, muhakemede yanılıya düşecektir. Allah ayrıca gelecek günlerde bazı kişilerin, yalnızca Allah'a ait olan yüceltilmiş imtiyazları Petrus ve onun halefi olma iddiasındakiler için iddia edecek kadar aldatılacaklarını da görmüştü. Böylece, elçinin zayıflığına dair bu kayıt da onun yanılabilirliğinin ve hiçbir şekilde diğer elçilerden üstün olmadığını bir kanıtı olarak kalacaktı.

Doğru ilkelere bu şekilde ayrılışın tarihçesi, Allah'ın gayesinde güven mevkilerinde bulunan kişiler için, dürüstlükte sürçmemeleri, ancak ilkelere sıkı sıkıya bağlanmaları için ciddi bir uyarı görevi görmektedir. İnsanî aracının üzerine yüklenen

sorumluluk ne kadar büyük, ve onun emir ve kontrol etme imkânları ne kadar genişse, Rabb'in yolunu dikkatle izlememesi ve imanlıların genel topluluğunun birleşik kurulda alınan kararlarıyla uyumlu olarak çalışmaması halinde vereceği kesin olan zarar da o kadar büyük olur.

Petrus'un tüm hatalarından sonra; düşüşünden ve eski yerine iade olunuşundan, uzun hizmet süresinden, Mesih'le yakın ilişkisinden, Kurtarıcı'nın doğru ilkeleri dosdoğru bir şekilde uyguladığına dair bilgisinden sonra; aldığı tüm eğitimden, sözü vaaz ederek ve öğreterek kazandığı tüm armağanlar, bilgi ve etkiden sonra, ikiyüzlülük etmesi ve insanlardan korkusu, veya saygı kazanma arzusu nedeniyle müjdenin ilkelerini bırakması tuhaf değil mi? Doğruluğa olan bağlılığında sürçmesi garip değil mi? Allah herkesin kendi çaresizliğini, gemisini limana doğru ve güvenli bir şekilde yanaştırmadaki acizliğini fark etmesini sağlasın.

Pavlus, hizmetinde sıklıkla tek başına durmaya zorlanıyordu. O Allah tarafından özel olarak eğitilmişti ve ilkeleri içeren tavizler vermeye cüret edemiyordu. Zaman zaman yük ağır oluyordu, fakat Pavlus doğruluk için sağlam duruyordu. Kilisenin hiçbir zaman insanî gücün denetimine verilmemesi gerektiğini anlamıştı. İnsanî gelenekler ve ilkeler vahiyle bildirilmiş olan gerçeğin yerini almamalıdır. Müjde mesajının ilerleyişi, kilisedeki konumları ne olursa olsun, insanların önyargıları ve tercihleri tarafından engellenmemelidir.

Pavlus kendisini ve tüm güçlerini Allah'ın hizmetine adanmıştı. Müjdenin gerçeklerini doğrudan gökten almıştı, ve hizmeti boyunca göksel araçlarla hayati bir bağlantıyı sürdürdü. Uluslardan olan Hristiyanlar üzerine gereksiz yükler yüklenmemesi konusunda Allah tarafından eğitilmişti; bu nedenle Yahudileşme yanlısı imanlılar Antakya kilisesine sünnet sorununu getirdiklerinde, Pavlus Allah'ın Ruhu'nun bu öğretiyile ilgili düşüncesini biliyordu ve kiliseleri Yahudi ayinlerinden ve törenlerinden özgür kılan, sağlam ve kararlı bir duruş sergiledi.

Pavlus, kişisel olarak Allah tarafından eğitilmesine rağmen, bireysel sorumluluğa ilişkin kuruntulara sahip değildi. Doğrudan yönlendirme almak için Allah'a bakarken, kilise kardeşliğinde bir araya gelmiş olan imanlılar topluluğunda bulunan yetkiyi tanımaya her zaman hazırды. Tavsiye ihtiyacını hissediyordu, ve önemli konular ortaya çıktığında, bunları kilisenin önüne getirmekten ve doğru kararları vermek için Allah'tan bilgelik istemekte kardeşleriyle birlik olmaktan memnun oluyordu. "Peygamberlerin ruhları" dahi, "peygamberlerin denetimi altındadır" diye yazdı. "Çünkü Tanrı karışıklık değil, esenlik Tanrısı'dır. Kutsalların bütün topluluklarında böyledir" (1. Korintliler 14:32, 33). Petrus'la birlikte, kilisenin yetkisi altında bir araya gelmiş olan herkesin "birbirine tâbi" olması gerektiğini öğretti (1. Petrus 5:5 [Kİ]).

ÇARMIHI YÜCELTMEK

[Bu bölüm, Elçilerin İşleri 15:36–41; 16:1–6 ayetlerine dayanmaktadır.]

Bir süre Antakya’da hizmet ettikten sonra, Pavlus çalışma arkadaşına başka bir müjdeleme yolculuğuna çıkmayı teklif etti. Barnaba’ya, “Rab’bin sözünü duyurduğumuz bütün kentlere dönüp kardeşleri ziyaret edelim, nasıl olduklarını görelim” dedi.

Hem Pavlus hem de Barnaba kendi hizmetleri sayesinde yakın zamanda müjde mesajını kabul etmiş olanlar için tatlı bir sevgi duyuyorlardı ve onları bir kez daha görmeyi arzuyorlardı. Pavlus bu ilgisini hiçbir zaman kaybetmedi. İlk çalışma yerlerinden çok uzak olan müjdeleme alanlarında dahi, bu mühtedileri “Tanrı korkusuyla kutsallıkta yetkinleş[rek]” sadık kalmaya teşvik etmenin yükünü kalbinde taşıdı (2. Korintliler 7:1). Sürekli olarak, onların imanda güçlü, gayrette coşkun, Allah’a ve O’nun krallığını geliştirme işine adanmışlıklarında samimi, özgüvenli ve gelişen Mesih imanlıları olmalarına yardımcı olmaya çalıştı.

Barnaba, Pavlus ile birlikte gitmeye hazırdı, ancak yanlarında kendisini yeniden hizmete adamaya karar vermiş olan Markos’u da götürmek istiyordu. Pavlus buna karşı çıktı. İlk müjdeleme yolculukları sırasında kendilerini ihtiyaç zamanında terk eden kişiyi “yanlarında götürmeyi uygun görmedi.” Markos’un evin güvenliği ve rahatlığı için işi bırakmakta gös-

terdiği zayıflığı bağışlama eğiliminde değildi. Dayanma gücü bu kadar az olan bir kişinin sabır, özveri, cesaret, adanmışlık, iman ve fedakârlık, hatta gerekirse kendi hayatını feda etmeyi gerektiren bu işe uygun olmadığına ısrar etti. Aralarında öylesine keskin bir anlaşmazlık çıktı ki, Pavlus ile Barnaba birbirlerinden ayrıldılar, Barnaba kendi kanaatlerini izleyerek Markos'u yanında götürdü. "Barnaba Markos'u alıp Kıbrıs'a doğru yelken açtı. Silas'ı seçen Pavlus ise, kardeşlerce Rab'bin lütfuna emanet edildikten sonra yola çıktı."

Pavlus ile Silas, Suriye ile Kilikya'dan geçerek buradaki kiliseyi güçlendirdiler ve sonunda Likaonya bölgesindeki Derbe ile Listra'ya geldiler. Pavlus Listra'dayken taşlanmıştı, buna rağmen onu önceden tehlike yaşadığı sahnede tekrar görüyoruz. Kendi çalışmaları aracılığıyla müjdeyi kabul edenlerin denenmelere nasıl dayandığını görmek için sabırsızlanıyordu. Hayal kırıklığına uğramadı, zira Listralı imanlıların sert muhalefet karşısında sağlam kaldıklarını gördü.

Pavlus burada yine Timoteos'la buluştu, Timoteos onun Listra'ya ilk ziyaretinin sonunda çektiği sıkıntılara tanık olmuş ve o zaman edindiği izlenim zihninde zamanla derinleşmiş, sonunda kendisini tamamen hizmet işine adanmasının görevi olduğu kanaatini edinmişti. Pavlus'la kalpleri birbirine bağlanmıştı ve yol açıldıkça elçiye yardımcı olarak onun çalışmalarını paylaşmak için arzu duyuyordu.

Pavlus'un çalışma arkadaşı Silas, denenmiş bir işçiydi ve peygamberlik ruhu armağanına sahipti; fakat yapılması gereken iş o kadar büyüktü ki, aktif hizmet için daha fazla işçilerin eğitilmesine ihtiyaç vardı. Pavlus Timoteos'ta bir din görevlisinin işinin kutsallığını takdir eden; sıkıntı çekme ve zulüm görme ihtimalinden gözü korkmayan; ve öğretim almaya istekli olan birini görmüştü. Ancak elçi, denenmemiş bir genç olan Timoteos'a, öncelikle karakterinden ve geçmiş hayatından tamamen emin olmadan, müjde hizmetinde eğitim verme sorumluluğunun riskini göze almadı.

Timoteos'un babası Grek, annesi ise Yahudiydi. Kutsal Yazılar'ı çocukluğundan beri biliyordu. Evinde sağlam ve mantıklı bir dindarlık görmüştü. Annesinin ve büyükannesinin kutsal öğütlere olan imanı, ona Allah'ın iradesini yerine getirmekteki bereketi sürekli olarak hatırlatıyordu. Bu iki dindar kadının Timoteos'u yönlendirdikleri kural, Allah'ın sözüydü. Onlardan aldığı derslerin ruhsal gücü, onun konuşmada pak ve kendisini çevreleyen kötü etkilerden lekelenmeden kalmasını sağlamıştı. Evdeki eğitimcileri, onu yükleri taşımaya hazırlarken Allah'la böylece işbirliği yapmışlardı.

Pavlus Timoteos'un sadık, sebatkâr ve doğru olduğunu görmüştü, ve onu çalışmalarda ve yolculuklarda yoldaş olarak seçti. Çocukluğunda Timoteos'u yetiştirenler, gözettikleri oğullarının büyük elçiyle yakın birliktelikte olduğunu görek ödüllendirildiler. Timoteos Allah tarafından öğretmen olmak üzere seçildiğinde yalnızca bir gençti, fakat ilkeleri ilk eğitimiyle öylesine köklemişti ki, Pavlus'un yardımcısı olarak yerini almaya uygun görüldü. Ve genç olmasına rağmen, sorumluluklarını Hristiyan yumuşak huyluluğu ile taşıyordu.

Pavlus ihtiyati bir önlem olarak, bilgece bir şekilde Timoteos'a sünnet olmasını tavsiye etti – Allah bunu istediğinden değil, fakat Yahudilerin zihinlerinden Timoteos'un hizmetine itiraz olarak ileri sürebilecekleri şeyleri silmek için. Pavlus çalışması sırasında pek çok ülkede kentten kente yolculuk edecekti, ve çoğunlukla Mesih'i Yahudi havralarında ve diğer toplantı yerlerinde vaaz etme fırsatı bulacaktı. Çalışma arkadaşlarından birinin sünnetsiz olduğu duyulsaydı, çalışması Yahudilerin önyargıları ve bağnazlığıyla büyük ölçüde engellenebilirdi. Elçi her yerde kararlı karşıtlıkla ve sert zulümle karşılaşıyordu. Hem Yahudi kardeşlerine hem de Uluslardan olanlara müjde bilgisini getirmeyi arzuluyordu, bu nedenle de, imanla tutarlı olduğu kadarıyla, karşıtlık için ileri sürülebilecek her bahaneyi ortadan kaldırmayı amaçlıyordu. Ancak Yahudi önyargısına bu ölçüde ödün vermesine rağmen, sün-

netli ya da sünnetsiz olmanın hiçbir şey olmadığını, Mesih'in müjdesinin ise her şey olduğunu öğretiyordu.

Pavlus Timoteos'u "imanda öz oğlu" olarak seviyordu (1. Timoteos 1:2). Büyük elçi sık sık genç öğrenciyi bir kenara çekiyor, ona Kutsal Yazı tarihiyle ilgili sorular soruyordu, ve oradan oraya yolculuk ederlerken ona başarılı işin nasıl yapılacağını dikkatle öğretiyordu. Hem Pavlus hem de Silas, Timoteos ile tüm ilişkilerinde, onun zihninde zaten işlenmiş olan müjde hizmetkârının işinin kutsal ve ciddi niteliğine dair anlayışını derinleştirmeye çalışıyorlardı.

Timoteos işinde sürekli olarak Pavlus'un tavsiyelerini ve talimatlarını arıyordu. Dürtülerine göre hareket etmiyor, ancak dikkatli ve sakin bir şekilde düşünüyor, her adımda 'Bu Rabb'in yolu mudur?' diye soruyordu. Kutsal Ruh onda, ilahî.

Mevcudiyet'in içinde yaşayacağı bir tapınak olarak şekillendirilip düzenlenebilecek birini bulmuştu.

Kutsal Kitap dersleri günlük hayata işlendikçe, karakter üzerinde derin ve kalıcı bir etki bırakır. Timoteos bu dersleri öğreniyor ve uyguluyordu. Bilhassa parlak yeteneklere sahip değildi, ancak çalışması değerliydi çünkü Allah tarafından verilen yeteneklerini Efendi'nin hizmetinde kullanıyordu. Dindarlığının uygulamaya dayalı olması onu diğer imanlılardan ayırıyor ve kendisine etkinlik kazandırıyor.

Canlar için çalışanlar, sıradan bir çaba ile kazanılabileceğinden daha derin, daha tam, daha net bir Allah bilgisine ulaşmalıdırlar. Tüm enerjilerini Efendi'nin işi için harcamalıdır. Yüce ve kutsal bir çağrıya katılmışlardır, ve çalışmaları sayesinde canlar kazanmak istiyorlarsa, Allah'a sıkı sıkıya sarılmalı, tüm bereketin Kaynağı'ndan gündelik olarak lütuf ve güç almalıdırlar. "Çünkü Tanrı'nın bütün insanlara kurtuluş sağlayan lütfü ortaya çıkmıştır. Bu lütuf, tanrısızlığı ve dünyasal arzuları reddedip şimdiki çağda sağduyulu, doğru, Tanrı yoluna yaraşır bir yaşam sürebilmemiz için bizi eğitiyor. Bu arada, mübarek umudumuzun gerçekleşmesini, ulu Tanrı ve

Kurtarıcımız İsa Mesih'in yücelik içinde gelmesini bekliyoruz. Mesih bizi her suçtan kurtarmak, arıtıp kendisine ait, iyilik etmekte gayretli bir halk yapmak üzere kendini bizim için feda etti" (Titus 2:11-14).

Pavlus ile yoldaşları yeni bölgelere ilerlemeden önce, Pisidya'da ve çevre bölgelerde kurulmuş olan kiliseleri ziyaret ettiler. "Kent kent dolaşarak Yeruslaim'deki elçilerle ihtiyarların aldığı kararları imanlılara iletiyor, bunlara uymalarını istiyorlardı. Böylelikle toplulukların imanı güçleniyor ve sayıları günden güne artıyordu."

Elçi Pavlus, kendisinin çalışmaları sayesinde ihtida etmiş olanlar için derin bir sorumluluk duyuyordu. Her şeyin ötesinde, "boşuna koşmadığımı, boşuna emek vermediğimi göerek Mesih'in gününde övünecek bir nedenim olsun" diyerek, sadık kalmalarını arzu ediyordu (Filipililer 2:16). Hizmetinin sonucu için kaygılanıyordu. Görevini yerine getirmekte başarısız olması ve kilisenin canların kurtuluşu işinde kendisiyle işbirliği yapamaması halinde, kendi kurtuluşunun dahi tehlikeye girebileceğini hissediyordu. Yalnızca vaaz vermenin imanlıları hayat sözünü ilan etmek üzere eğitmekte yeterli olmayacağını biliyordu. Onlara buyruk üstüne buyruk, kural üstüne kural, biraz şurdan, biraz burdan,¹ Mesih'in işinde ilerlemenin öğretilmesi gerektiğini biliyordu.

Bir kimse Allah tarafından verilen güçlerini kullanmayı reddettiğinde, bu güçlerin çürümesi ve yok olması evrensel bir ilkedir. Yaşanmayan, başkasına aktarılmayan hakikat, hayat verme gücünü, şifa verici özelliğini kaybeder. Elçi işte bu yüzden herkesi Mesih'te mükemmel olarak sunamaktan korkuyordu. Pavlus'un gök umudu, kiliseye ilahî olanın yerine insanî olanın şeklini vermeyle sonuçlanacak olan bir başarısızlığa uğrayacağını düşündüğü zaman azalıyordu. Bilgisi, belagati, mucizeleri, üçüncü göğe² çıkarıldığında gördüğü

¹ Bkz. Yeşaya 28:10, 13.

² Bkz. 2. Korintliler 12:2, 4.

ebedî sahneler – bunların tümü, çalışmalarında herhangi bir sadakatsizlikten dolayı uğurlarına çalıştığı insanların Allah'ın lütfundan mahrum kalmaları durumunda boşuna olacaktır. Böylece, Mesih'i kabul etmiş olanlardan, sözle ve yazıyla, “hayat sözünü sıkı tutarak, dünyada ışıklar olarak... eğri ve sapık kuşağın ortasında kusursuz ve saf, Allah'ın lekesiz çocukları” olmalarını sağlayacak bir yol tutmalarını istedi (Filipililer 2:15, 16 [Kİ]).

Her gerçek hizmetkâr, kendi gözetimine emanet edilmiş olan imanlıların ruhsal ilerleyişi için yoğun bir sorumluluk hisseder, onların Allah'ın emektaşları olmaları için büyük bir arzu duyar.³ Kilisenin esenliğinin büyük ölçüde, kendisine Allah tarafından verilen işi sadakatle yerine getirmesine bağlı olduğunu fark eder. Kiliseye eklenecek her bir kişinin, kurtuluş planının yerine getirilmesinde bir aracı daha olacağını

hatırlayarak, samimiyetle ve yorulmaksızın imanlılara Mesih için canlar kazanma arzusunu aşlamaya çalışır.

Psidya ve komşu bölgedeki kiliseleri ziyaret eden Pavlus ile Silas, yanlarındaki Timoteos ile, “Frikya ve Galatya bölgesinden geçtiler,” burada kurtuluşun sevinçli haberini büyük bir güç ile ilan ettiler. Galatyalılar putlara tapınmaya teslim olmuş haldeydiler; fakat elçiler kendilerine vaaz ettikçe, günahın köleliğinden kurtuluş vaat eden mesajı duyunca sevindiler. Pavlus ve çalışma arkadaşları, Mesih'in kefaret edici kurbanlığına iman aracılığı ile aklanma öğretisini ilan ediyorlardı. Mesih'i, düşkün neslin çaresiz durumunu gördükten sonra, Allah'ın yasasına itaat hayatı sürerek ve itaatsizliğin cezasını ödeyerek insanları kurtarmaya gelen Kişi olarak tanıttılar. Ve çarmıhın ışığında, daha önce gerçek Allah'ı hiç tanımamış olan pek çok kişi, Baba'nın sevgisinin büyüklüğünü kavramaya başladı.

Böylece Galatyalılara “Babamız Tanrı” hakkındaki ve “Babamız Tanrı'nın isteğine uyararak bizi şimdiki kötü çağdan kurtarmak için günahlarımıza karşılık kendini feda et[miş]” olan

³ Bkz. 1. Korintliler 3:9.

“Rab İsa Mesih” hakkındaki temel gerçekler öğretildi. “İman haberini işitmekle” Allah’ın Ruhunu aldılar ve “Mesih İsa’ya iman aracılığıyla... Allah’ın oğulları” oldular (Galatyalılar 1:3, 4; 3:2, 26 [Kİ]).

Pavlus’un Galatyalılar arasındaki yaşam tarzı, daha sonradan “size yalvarıyorum, benim gibi olun” diyebileceği gibiydi (Galatyalılar 4:12). Dudaklarına sunaktan alınan kızgın korla dokunulmuştu,⁴ ve bedensel zayıflıkların üzerine çıkarak,⁵ İsa’yı günahkârın tek umudu olarak sunmasına izin verilmişti. Onu işitenler, onun İsa ile birlikte olduğunu anlıyorlardı. Yukarıdan gelen güçle kuşanmış olarak, ruhsal şeyleri ruhsal şeylerle karşılaştırabiliyor⁶ ve Şeytan’ın sağlam kalelerini yıkabiliyordu.⁷ Onun Allah’ın biricik Oğlu’nun kurban edilişinde açığa çıkan sevgisini sunuşuyla kalpler parçalanıyor, ve pek çok kişi ‘Kurtulmak için ne yapmam gerekir?’ diye sormaya sevk ediliyordu.

Müjdenin bu şekilde sunumu, elçilerin Uluslar arasındaki hizmeti boyunca çalışmalarının başlıca niteliğiydi. Golgota’daki çarmıhı her zaman önlerinde bulunduruyordu. Deneyiminin sonraki yıllarında şöyle dedi: “Biz kendimizi ilan etmiyoruz; ama Mesih İsa’yı Rab, kendimizi de İsa uğruna kullarınız ilan ediyoruz. Çünkü, ‘Işık karanlıktan parlayacak’ diyen Tanrı, İsa Mesih’in yüzünde parlayan kendi yüceliğini tanımamızdan doğan ışığı bize vermek için yüreklerimizi aydınlattı” (2. Korintliler 4:5, 6).

Hristiyanlığın ilk günlerinde mahvolmakta olan dünyaya kurtuluşun sevinçli haberini taşıyan adanmış elçiler, Mesih’i ve O’nun çarmıha gerilişini sunmalarını baltalayacak olan kendini yüceltme düşüncelerine hiçbir zaman izin vermediler. Ne yetkiye ne de üstünlüğe tamah etmediler. Benliği Kurtarıcı’da gizleyerek, büyük kurtuluş planını ve bu planın

4 Bkz. Yeşaya 6:6, 7.

5 Bkz. Galatyalılar 4:13.

6 Bkz. 1. Korintliler 2:13.

7 Bkz. 2. Korintliler 10:4.

Tasarlayıcısı ve Tamamlayıcısı olan Mesih'in hayatını yüceltiler.⁸ Öğretilerinin temel konusu, dün, bugün ve sonsuza dek aynı olan Mesih'ti.⁹

Bugün Allah'ın sözünü öğretmekte olanlar Mesih'in çarmihini daha da fazla yüceltselerdiler, hizmetleri çok daha başarılı olurdu. Günahkârlar çarmıha içten bir şekilde bakmaya yönlendirilebilirlerse, çarmıha gerilmiş Kurtarıcı'yı tümüyle görebilirlerse, Allah'ın merhametinin derinliğini ve günahın kötülüğünü anlayacaklardır.

Mesih'in ölümü, Allah'ın insana duyduğu büyük sevgiyi kanıtlar. Bu bizim kurtuluş güvencemizdir. Mesih imanlısından çarmıhı çıkarmak, gökten güneşi silmek gibi olurdu. Çarmıh bizi Allah'a yakınlaştırarak, O'nunla barıştırır. Yehova, baba sevgisinin yumuşak merhameti ile, Oğlu'nun insanlığı ebedî ölümden kurtarmak için katlandığı acılara bakar ve bizi Sevgili'de kabul eder.

Çarmıh olmadan insan ve Baba arasında bir birlik olamazdı. Tüm umutlarımız buna bağlıdır. Bundan Kurtarıcı'nın sevgisinin ışığı yansır, ve günahkâr kişi çarmıhın dibinde kendisini kurtarmak için ölen Kişi'ye baktığında tam bir sevinçle sevinebilir, zira günahları bağışlanmıştır. Çarmıhta imanla diz çökerek, insanın ulaşabileceği en yüksek yere varmıştır.

Çarmıh aracılığıyla, göksel Baba'nın bizi sınırsız bir sevgiyle sevdiğini öğreniyoruz. Pavlus'un "Bana gelince, Rabbimiz İsa Mesih'in çarmihinden başka bir şeyle asla övünmem" demesi şaşılacak şey midir (Galatyalılar 6:14)? Çarmıhta övünmek bizim ayrıcalığımızdır, kendisini bizim için veren Kişi'ye kendimizi bütünüyle teslim etmek bizim ayrıcalığımızdır. Böylece, Golgota'dan akıp gelen ışık yüzümüzde parlayarak, bu ışığı karanlıkta olanlara göstermek üzere ilerleyebiliriz.

⁸ Bkz. İbraniler 12:2.

⁹ Bkz. İbraniler 13:8.

ÖTE BÖLGELERDE

[Bu bölüm, Elçilerin İşleri 16:7–40 ayetlerine dayanmaktadır.]

Müjdenin Küçük Asya sınırlarının ötesinde ilan edilmesi-
nin zamanı gelmişti. Pavlus'un ve çalışma arkadaşlarının
Avrupa'ya geçmeleri için yol hazırlanıyordu. Akdeniz sınırla-
rındaki Troas'da, “gece Pavlus bir görüm gördü. Önünde Ma-
kedonyalı bir adam durmuş, ona yalvarıyordu: ‘Makedonya'ya
geçip bize yardım et’ diyordu.”

Çağrı zaruriydi, gecikme kabul etmezdi. Pavlus, Silas ve
Timoteos'a Avrupa'ya yolculuklarında eşlik eden Luka, “gördü-
ğü bu görümden sonra” diyor, “hemen Makedonya'ya gitmenin
bir yolunu aradık. Çünkü Tanrı'nın bizi, Müjde'yi oradakilere
duyurmaya çağırdığı sonucuna varmıştık. Troas'tan denize açı-
lıp doğru Semadirek Adası'na, ertesi gün de Neapolis'e gittik.
Oradan da Filipi'ye geçtik. Burası bir Roma yerleşim merkezi
ve Makedonya'nın o bölgesinde önemli bir kenti.”

Luka şöyle devam ediyor: “Şabat Günü kent kapısından çıkıp
ırmak kıyısına gittik. Orada bir dua yeri olacağını düşünüyör-
duk. Oturduk, orada toplanmış kadınlarla konuşmaya başladık.
Bizi dinleyenler arasında Tiyatira Kenti'nden Lidya adında bir
kadın vardı. Mor kumaş ticareti yapan Lidya, Tanrı'ya tapan bi-
riydi. ... Rab onun yüreğini açtı.” Lidya gerçeği memnuniyetle

kabul etti. O ve ev halkı ihtida ederek vaftiz oldular, ve elçilere evini kendi evleri gibi görmelerini rica etti.

Çarmıhın habercileri öğretim görevlerine devam ederken, falcılık ruhuna sahip bir kadın onları izleyerek “ ‘Bu adamlar yüce Tanrı’nın kullarıdır, size kurtuluş yolunu bildiriyorlar!’ diye bağırıp durdu. Ve günlerce sürdürdü bunu.”

Bu kadın Şeytan’ın özel bir aracıydı ve falcılıkla efendilerine büyük kazanç sağlıyordu. Onun etkisi putperestliğin güçlenmesine yardımcı olmuştu. Şeytan krallığının işgale uğradığını biliyordu, ve Allah’ın işine engel olmak için bu araca başvuruyor, kendi safsatalarını müjde mesajını duyuranların öğrettiği gerçeklerle karıştırabileceğini umuyordu. Bu kadının söylediği tavsiye sözleri gerçeğin davasına zarar getiriyor, insanların zihinlerini karıştırarak elçilerin öğretisinden uzaklaştırıyor ve müjdenin itibarını sarsıyordu, ve bu sözler sayesinde pek çok kişi, gerçekte Allah’ın Ruhu’yla ve gücüyle konuşan kişilerin Şeytan’ın temsilcisiyle aynı ruh tarafından harekete geçirildiğini düşünmeye sürükleniyordu.

Elçiler bir süre bu karıştılgı tahammül ettiler; sonra Pavlus Kutsal Ruh’un ilhamıyla kötü ruha kadından çıkmasını emretti. Kadının derhal susması, elçilerin Allah’ın hizmetkârları olduğunu ve cinin onların bu niteliğini tanıyarak emirlerine itaat ettiğini gösterdi.

Kötü ruhtan kurtulan ve zihin sağlığına kavuşan kadın, Mesih’in izleyicisi olmayı seçti. Böylece kadının efendileri kazanç kaynakları için telaşlandılar. Onun fallarından ve kehanetlerinden para kazanmak için tüm umutlarının son bulduğunu ve elçilerin müjde çalışmasına devam etmelerine izin verilmesi halinde çok yakında gelir kaynaklarının tamamen kesileceğini gördüler.

Kentteki pek çok kişi şeytani aldatmacalar aracılığıyla para kazanmaya çalışıyordu ve bunlar, işlerini böylesine etkili bir şekilde durdurabilecek olan gücün tesirinden korkarak, Allah’ın hizmetkârlarına karşı güçlü bir ses yükselttiler. Elçileri

şöyle bir suçlama ile yargıçların önüne getirdiler: “Bu adamlar Yahudi’dir... Kentimizi altüst ettiler. Biz Romalılar için benimsenmesi ve uygulanması yasak birtakım töreler yayıyorlar.”

Heyecanlı bir çılgnlıkla harekete geçirilen kalabalık, elçilere saldırdı. Güruh ruhu hüküm sürüyordu ve elçilerin giysilerini yırtıp kırbaçlanmalarını emreden yetkililer tarafından da onaylanmıştı. “Onları iyice dövdürdükten sonra hapse attılar. Zindancıya, onları sıkı güvenlik altında tutmasını buyurdular. Bu buyruğu alan zindancı onları hapishanenin iç bölmesine atarak ayaklarını tomruğa vurdu.”

Elçiler içinde bırakıldıkları acı verici konum yüzünden büyük işkence çektiler, fakat şikâyet etmediler. Bunun yerine, zindanın mutlak karanlığı ve ıssızlığı içinde, dua sözleriyle birbirlerini cesaretlendirdiler ve Allah’ın adı için aşağılanmaya layık görüldükleri için O’na övgü ilahileri söylediler. Kalpleri Kurtarıcıları’nın davası için derin ve samimi bir sevgiyle teselli oldu. Pavlus önceden Mesih’in öğrencilerine yapılması için aracı olduğu zulmü düşündü ve bir zamanlar küçük gördüğü görkemli gerçeklerin gücünü görmek için gözlerinin ve hissetmek için kalbinin açıldığına sevindi.

Diğer tutuklular hapishanenin iç bölmesinden gelen dua ve ilahi seslerini duyunca hayrete düştüler. Gecenin sessizliğini bölen feryatlar ve inilti, hakaretler ve küfürler duymaya alışkındılar; fakat o kasvetli hücreden dua ve övgü sözlerinin yükseldiğini daha önce hiç duymamışlardı. Gardiyanlar ve tutuklular şaşarak, birbirlerine bu adamların kim olduğunu, nasıl olup da üşümüş, aç ve işkence görmüş olmalarına rağmen sevinebildiklerini sordular.

Bu esnada yargıçlar evlerine dönmüşlerdi, hızlı ve kesin önelimler alarak bir kargaşayı önledikleri için kendi kendilerini tebrik ediyorlardı. Fakat yolda, kırbaç ve hapis cezası verdikleri adamların karakteri ve işi hakkında daha başka ayrıntılar duydu. Şeytani etkiden kurtulan kadını gördüler ve onun yüzündeki ve tavrındaki değişimden çok etkilendiler. Geç-

mişte kentin başına çok fazla dert açmıştı; şimdi ise sakin ve huzurluydu. Büyük ihtimalle iki masum adamı Roma yasasının sert cezalarına mahkûm etmiş olduklarını anladıklarında kendilerine kızdılar ve sabahleyin elçilerin gizlice salıverilerek kalabalığın şiddetinden zarar görmeyecek şekilde kentten çıkarılmalarını emretmeye karar verdiler.

Ancak insanlar zalim ve kindar, ya da üzerlerine düşen ciddi sorumluluklar konusunda suç derecesinde ihmalkâr olsalar da, Allah kendi hizmetkârlarına karşı lütufluk olmayı unutmamıştı. Tüm gök Mesih'in uğruna sıkıntı çeken adamlarla ilgileniyordu ve hapishaneyi ziyaret etmek üzere melekler gönderilmişti. Yürüyüşlerinden yer sarsılıyordu. Ağır sürgülerle kilitlenmiş kapılar açıldı; zincirler ve prangalar tutsakların ellerinden ve ayaklarından düştü; ve zindanı parlak bir ışık doldurdu.

Zindan bekçisi hapisteki elçilerin dualarını ve ilahilerini hayretle dinlemişti. Onlar getirilirlerken şişmiş ve kanayan yaralarını fark etmişti, ayaklarının tomruklara vurulmasını ise kendisi emretmişti. Onlardan acı inilti ve sövgüler duymayı beklemiş, fakat bunun yerine sevinç ve övgü ilahileri duymuştu. Zindancı kulaklarında bu seslerle uyuyakalmıştı, bu uykudan depremle ve hapishane duvarlarının sarsılmasıyla uyandı.

Telaşla ayağa fırladı ve hapishanenin tüm kapılarının açık olduğunu dehşetle fark etti, birden tutsakların kaçmış olabileceği korkusuyla doldu. Pavlus ile Silas'ın bir önceki gece kesin bir emirle kendi gözetimine emanet edilişlerini hatırladı ve görünüşteki bu sadakatsizliğinin cezasının ölüm olacağından emin-di. Acılaştan ruhuyla, canını kendi eliyle almasının utanç verici bir idama teslim olmaktan daha iyi olacağını düşündü. Kılıcını çekip kendini öldürmek üzereyken, Pavlus'un teselli verici sözler söyleyen sesini duydu: "Canına kıyma, hepimiz buradayız!" Hapishane mahkûmlarından birinin eliyle uygulanan Allah'ın kudretiyle kısıtlanmış olarak, herkes yerli yerindeydi.

Zindancının elçilere sert davranışı onlarda nefret uyandırmamıştı. Pavlus ve Silas'ta intikam ruhu değil, Mesih'in ruhu

vardı. Kurtarıcı'nın sevgisiyle dolu olan kalplerinde, kendilerine zulmedenlere karşı kötü niyete yer yoktu.

Zindancı kılıcını düşürdü ve ışık isteyerek aceleyle zindanın iç bölmesine geçti. Kendilerine edilen zulme nezaketle karşılık veren bu kişilerin nasıl adamlar olduklarını görmek istedi. Elçilerin bulunduğu yere ulaştı ve önlerinde yere kapanarak kendilerinden af diledi. Sonra da onları açık avluya çıkararak "Efendiler, kurtulmak için ne yapmam gerekir?" diye sordu.

Zindancı depremde açığa çıkan Allah'ın gazabını gördüğünde titremişti; tutsakların kaçtığına sandığında kendi eliyle kendi canını almaya hazırды; fakat şimdi zihnini altüst eden yeni ve tuhaf olay karşısında bu şeyler önemsiz görünüyordu, sıkıntı ve zulüm altındaki elçilerin gösterdiği sükûnet ve sevince sahip olmak istiyordu. Yüzlerinde göğün ışığını gördü; Allah'ın onların hayatlarını kurtarmak için mucizevi bir şekilde araya girdiğini anladı; ve cine tutulmuş kadının sözleri alışılmadık bir güçle aklına geldi: "Bu adamlar yüce Tanrı'nın kullarıdır, size kurtuluş yolunu bildiriyorlar!"

Büyük bir alçakgönüllülük ile elçilerden kendisine hayat yolunu göstermelerini istedi. "Rab İsa'ya iman et, sen de ve ev halkın da kurtulursunuz" yanıtını verdiler; ve "kendisine ve ev halkının hepsine Rab'bin sözünü bildirdiler." Zindancı bundan sonra elçilerin yaralarını yıkadı ve onlara hizmet etti, sonra da tüm ev halkıyla birlikte onlar tarafından vaftiz edildi. Hapisteki tutuklular arasında kutsayıcı bir etki yayıldı, ve tümünün zihinleri elçiler tarafından konuşulan gerçekleri dinlemek üzere açıldı. Bu adamların kulluk ettikleri Allah'ın onları mucizevi bir şekilde esaretten kurtardığına kanaat getirmişlerdi.

Filipililer deprem nedeniyle büyük dehşete kapılmışlardı, sabahleyin hapis hane görevlileri yargıçlara gece olan olayları anlattığında yargıçlar telaşa kapılarak elçileri serbest bırakmak üzere görevlileri gönderdiler. Fakat Pavlus, "Roma vatandaşı olduğumuz halde, bizi yargılamadan herkesin önünde dövüp

hapse attılar. Şimdi bizi gizlice mi kovacaklar? Olmaz böyle şey! Kendileri gelsinler, bizi alıp çıkarınsınlar!” dedi.

Elçiler Roma vatandaşıydılar ve bir Romalıyı açıkça şahit olunmuş bir suçun cezası olması dışında kırbaçlamak, ya da adil bir yargılama yapmadan özgürlüğünü kısıtlamak yasa dışıydı. Pavlus ile Silas halkın gözü önünde hapsedilmişlerdi, şimdi ise yargıçların uygun bir açıklama yapmadan kendilerini gizlice serbest bırakmalarını reddediyorlardı.

Bu söz yetkililere iletildiğinde, elçilerin imparatora şikâyetle bulunacağı korkusuyla telaşlandılar, bir an önce hapishaneye giderek Pavlus ile Silas’tan kendilerine yapılan adaletsizlik ve zulüm nedeniyle özür dileyip onları hapisten bizzat çıkardılar ve kentten ayrılmalarını rica ettiler. Yargıçlar elçilerin halk üzerindeki etkisinden korkuyorlardı, ayrıca bu masum insanların hesabına araya giren Güç’ten de korkmuşlardı.

Mesih tarafından verilen talimata göre hareket eden elçiler, istenmedikleri yerde kalmak için ısrar etmeyeceklerdi. “Pavlus’la Silas zindandan çıkınca Lidy’a’nın evine gittiler. Kardeşlerle görüşüp onları yüreklendirdikten sonra oradan ayrıldılar.”

Elçiler Filipî’de yaptıkları çalışmayı boşa gitmiş saymıyorlardı. Büyük muhalefetle ve zulümlerle karşılaşmışlardı; fakat İlahî Takdir’in kendi hesaplarına araya girmesi ve zindancı ile ev halkının ihtida etmeleri, katlandıkları aşığılanmayı ve sıkıntıları fazlasıyla telafi etmişti. Haksız yere hapse atılmalarının ve mucizevi şekilde kurtuluşlarının haberi tüm bölgede yayıldı ve bu, elçilerin çalışmasının başka türlü ulaşılamayacak olan büyük bir kalabalık tarafından fark edilmesini sağladı.

Pavlus’un Filipî’deki çalışmaları, üyeleri sürekli olarak artan bir kilise kurulmasıyla sonuçlandı. Gayreti ve bağlılığı, ve hepsinden öte Mesih uğruna sıkıntı çekmeye razı oluşu, mühtediler üzerinde derin ve kalıcı bir etki bırakıyordu. Elçinin uğruna büyük fedakârlıkta bulunduğu kıymetli gerçeklere büyük değer veriyorlar ve Kurtarıcıları’nın davası için içten bir bağlılıkla kendilerini adıyorlardı.

Bu kilisenin zulümden kaçmadığı, Pavlus'un onlara gönderdiği mektuptaki bir ifadeyle gösterilmektedir. "Mesih uğruna size yalnız Mesih'e iman etmek değil, daha önce bende gördüğünüz... zorlu çabanın aynısını göstererek Mesih uğruna acı çekmek ayrıcalığı da verildi" diyor. Ancak imandaki kararlılıkları öyle büyüktü ki, "Sizi hatırladıkça Tanrım'a şükrediyorum. İlk günden şimdiye dek Müjde'nin yayılmasındaki işbirliğinizden dolayı her duamda hepiniz için her zaman sevinçle dilekte bulunuyorum" diye beyan ediyor (Filipililer 1:29-30, 3-5).

Gerçeğin habercilerinin çalışmaya çağrıldığı önemli merkezlerde meydana gelen, iyiliğin ve kötülüğün güçlerinin mücadelesi korkunçtur. Pavlus, "savaşımız insanlara karşı değil" diyor, "yönetimlere, hükümlerlere, bu karanlık dünyanın güçlerine... karşıdır" (Efesliler 6:12). Zamanın sonuna dek, Allah'ın kilisesi ile kötü meleklerin denetimi altındaki kişiler arasında bir çatışma olacaktır.

İlk Hristiyanlar çoğunlukla karanlığın güçleriyle yüz yüze gelmeye çağrılıyorlardı. Düşman, yanıltmaca ve zulüm yoluyla onları gerçek imandan döndürmeye çalışıyordu. Tüm dünyasal şeylerin sonunun hızla yaklaşmakta olduğu şimdiki zamanda, Şeytan dünyayı tuzağa düşürmek için can havliyle çalışmaktadır. Zihinleri meşgul etmek ve dikkati kurtuluş için zaruri olan gerçeklerden uzaklaştırmak için pek çok plan tasarlamaktadır. Onun aracıları her kentte hummalı bir faaliyetle Allah'ın yasasına karşı olanları gruplar halinde örgütlemektedir. Baş aldatici, kargaşa ve isyan unsurları getirmek için çalışmakta ve insanlar bilgiye dayanmayan bir gayretle ateşlenmektedirler.

Kötülük daha önce hiçbir zaman ulaşılamayan bir yüksekliğe erişmekte, buna rağmen müjdenin pek çok hizmetkârı "esenlik ve güvenlik"¹ diye haykırmaktadır. Fakat Allah'ın sadık habercileri işlerini kararlılıkla sürdürmelidirler. Göğün

1 Bkz. 1. Selanikliler 5:3.

tüm teçhizatıyla donatılmış olarak, korkusuzca ve zaferle ilerlemeli, ulaşabilecekleri her can bu zamana ait gerçek mesajını alana dek savaşmayı hiçbir zaman bırakmamalıydılar.

SELANİK

[Bu bölüm, Elçilerin İşleri 17:1–10 ayetlerine dayanmaktadır.]

Pavlus ile Silas, Filipi'den ayrıldıktan sonra Selanik'e gittiler. Burada, Yahudi havrasında büyük topluluklara hitap etme ayrıcalığı buldular. Görünüşleri kısa süre önce gördükleri utanç verici muamelenin izlerini taşıyordu ve olan bitene dair bir açıklama gerektiriyordu. Bunu kendilerini yüceltmek yerine, kurtuluşlarını sağlayan Kişi'yi överek yaptılar.

Pavlus, Selaniklilere vaaz ederken Mesih'e ilişkin Eski Ahit peygamberlik sözlerine atıfta bulundu. Mesih kendi hizmeti sırasında öğrencilerinin zihinlerini bu peygamberlik sözlerine açmıştı; “Musa'nın ve bütün peygamberlerin yazılarından başlayarak, Kutsal Yazılar'ın hepsinde kendisiyle ilgili olanları onlara açıkladı” (Luka 24:27). Petrus Mesih'i vaaz ederken kanıtlarını Eski Ahit'ten getirmişti. İstefanos aynı yolu izlemişti. Pavlus da, kendi hizmetinde Mesih'in doğumunu, çekeceği acıları, ölümünü, dirilişini ve göğe yükselişini önceden bildiren kutsal yazılara atıfta bulundu. Musa'nın ve peygamberlerin ilhamla yazılmış tanıklıkları aracılığıyla, Nasıralı İsa'nın Mesih olarak kimliğini açıkça kanıtladı ve Adem'in zamanından beri ataların ve peygamberlerin ağzıyla konuşanın Mesih'in sesi olduğunu gösterdi.

Vaat Edilen Kişi'nin gelişine dair açık ve özel peygamberlik sözleri verilmişti. Adem'e, Kurtarıcı'nın gelişine ilişkin güvence verilmişti. Şeytan için verilen hüküm, "Seninle kadını, onun soyuyla senin soyunu birbirinize düşman edeceğim. Onun soyu senin başını ezecek, sen onun topuğuna saldıracaksın" (Yaratılış 3:15), ilk anne-babamız için Mesih aracılığıyla gerçekleştirilecek olan kurtuluşun bir vaadiydi.

İbrahim'e, dünyanın Kurtarıcısı'nın kendi soyundan geleceği vaadi verilmişti: "Soyunun aracılığıyla yeryüzündeki bütün uluslar kutsanacak" (Yaratılış 22:18); "Tanrı birçok kişiden söz ediyormuş gibi, 'Ve soyundan olanlara' demiyor; 'Soyundan olana' demekle tek bir kişiden, yani Mesih'ten söz ediyor" (Galatyalılar 3:16).

Musa, İsrail'in önderi ve öğretmeni olarak çalışmasının sonlarına doğru, gelecek olan Mesih'i açık bir şekilde önceden haber verdi. Bir araya gelmiş olan İsrail topluluğuna şöyle bildirdi: "Tanrınız RAB size aranızdan, kendi kardeşlerinizden benim gibi bir peygamber çıkaracak. Onu dinleyin." Ve Musa İsraililere, bunu kendisine Horev Dağı'ndayken bizzat Allah'ın bildirdiğine dair güvence verdi, O şöyle demişti: "Onlara kardeşleri arasından senin gibi bir peygamber çıkaracağım. Sözlerimi onun ağzından işiteceksiniz. Kendisine buyurduklarımın tümünü onlara bildirecek" (Yasanın Tekrarı 18:15, 18).

Mesih kraliyet soyundan olacaktı, zira Yakup tarafından söylenen peygamberlik sözünde Rab şöyle demişti: "Sahibi gelene kadar krallık asası Yahuda'nın elinden çıkmayacak, yönetim hep onun soyunda kalacak, uluslar onun sözünü dinleyecek." (Yaratılış 49:10).

Yeşaya şöyle peygamberlikte bulundu: "İşay'ın kütüğünden yeni bir filiz çıkacak, kökünden bir fidan meyve verecek." "Kulak verin, bana gelin. Dinleyin ki yaşayasınız. Ben de sizinle sonsuz bir antlaşma, Davut'a söz verdiğim kalıcı iyilikleri içeren bir antlaşma yapayım. Bakın, onu halklara tanık, önder ve komutan yaptım. Tanımadığınız ulusları çağıracaksınız, sizi

tanımayan uluslar koşa koşa size gelecek. Tanrınız RAB'den, İsrail'in Kutsalı'ndan ötürü gelecekler. Çünkü RAB sizleri yüceltecek" (Yeşaya 11:1; 55:3-5).

Yeremya da Kurtarıcı'nın Davut'un ailesinden bir Önder olarak gelişine tanıklıkta bulundu: " 'İşte Davut için doğru bir dal çıkaracağım günler geliyor' diyor RAB. 'Bu kral bilgece egemenlik sürecek, ülkede adil ve doğru olanı yapacak. Onun döneminde Yahuda kurtulacak, İsrail güvenlik içinde yaşayacak. O, 'RAB doğruluğumuzdur' adıyla anılacak.' " Ve yine: "RAB şöyle diyor: İsrail tahtı üzerinde oturan Davut soyunun ardı arkası kesilmeyecek. Levili kâhinlerden önümde yakmalık sunu sunacak, tahıl sunusu yakacak, kurban kesecek biri hiç eksik olmayacak" (Yeremya 23:5, 6; 33:17, 18).

Mesih'in doğum yeri dahi önceden bildirilmişti: "Sen, ey Beytlehem Efrata, Yahuda boyları arasında önemsiz olduğun halde, İsrail'i benim adıma yönetecek olan senden çıkacak. Onun kökeni öncesizliğe, zamanın başlangıcına dayanır" (Mika 5:2).

Kurtarıcı'nın yeryüzünde yapacağı işin planı bütün ayrıntılarıyla çizilmişti: "RAB'bin Ruhu, bilgelik ve anlayış ruhu, öğüt ve güç ruhu, bilgi ve RAB korkusu ruhu onun üzerinde olacak. RAB korkusu hoşuna gidecek." Bu şekilde meshedilen Kişi, "yoksullara müjde ile[tecek]... yüreği ezik olanların yaralarını sa[racak], tutsaklara serbest bırakılacaklarını, zindanlarda bulunanlara kurtulacaklarını, RAB'bin lütuf yılını, Tanrımız'ın öç alacağı günü ilan [edecek], yas tutanların hepsini avu[tacak], Siyon'da yas tutanlara yardım sağla[yacak], kül yerine çelenk, yas yerine sevinç yağı, çaresizlik ruhu yerine onlara övgü giysisini ve[recekti]... Öyle ki, RAB'bin görkemini yansıtmak için, Onlara 'RAB'bin diktiği doğruluk ağaçları' densin" (Yeşaya 11:2, 3; 61:1-3).

"İşte kendisine destek olduğum, gönlümün hoşnut olduğum seçtiğim kulum! Ruhum'u onun üzerine koydum. Adaleti uluslara ulaştıracak. Bağırıp çağırılmayacak, sokakta sesini yükseltmeyecek. Ezilmiş kamışı kırmayacak, tüten fitili söndür-

meyecek. Adaleti sadakatle ulaştıracak. Yeryüzünde adaleti sağlayana dek umudunu, cesaretini yitirmeyecek. Kıyı halkları onun yasasına umut bağlayacak” (Yeşaya 42:1–4).

Pavlus, ikna edici bir güçle Eski Ahit Yazıları’ndan, “Mesih’in acı çekip ölümden dirilmesi gerektiği[ni]” açıklarak tartıştı. Mika, “İsrail’i yönetenin yanağına değnekle vuracaklar” diye peygamberlik etmemiş miydi (Mika 5:1)? Ve Vaat Edilen Kişi, kendisi hakkında Yeşaya aracılığıyla, “Bana vuranlara sırtımı açtım, yanaklarımı uzattım sakalımı yollarla. Aşağılamalardan, tükürükten yüzümü gizlemedim” diye peygamberlikte bulunmamış mıydı (Yeşaya 50:6)? Mesih, mezmurcu aracılığıyla insanlardan göreceği muameleyi önceden bildirmişti: “İnsanlar beni küçümsüyor, halk hor görüyor. Beni gören herkes alay ediyor, sırtıp baş sallayarak diyorlar ki, ‘Sırtını RAB’be dayadı, kurtarsın bakalım onu, madem onu seviyor, yardım etsin!’ ” “Bütün kemiklerimi sayar oldum, gözlerini dikmiş, bana bakıyorlar. Giysilerimi aralarında paylaşıyor, elbisem için kura çekiyorlar.” “Kardeşlerime yabancı, annemin öz oğullarına uzak kaldım. Çünkü evin için gösterdiğim gayret beni yiyip bitirdi, sana edilen hakaretlere ben uğradım.” “Hakaret kalbimi kırdı, dertliyim, acılarımı paylaşacak birini bekledim, çıkmadı, avutacak birini aradım, bulamadım” (Mezmunur 22:6–8, 17, 18; 69:8, 9, 20).

Yeşaya’nın Mesih’in çekeceği acıları ve ölümünü bildiren peygamberlik sözleri ne kadar da şüphe götürmez bir şekilde açıktı! Peygamber, “Verdiğimiz habere kim inandı? RAB’bin gücü kime açıklandı?” diye soruyordu. “O RAB’bin önünde bir fidan gibi, kurak yerdeki kök gibi büyüdü. Bakılacak biçimden, güzellikten yoksundu. Gönlümüzü çeken bir görünüşü de yoktu. İnsanlarca hor görüldü, yapayalnız bırakıldı. Acılar adamıydı, hastalığı yakından tanıdı. İnsanların yüz çevirdiği biri gibi hor görüldü, ona değer vermedik.

“Aslında hastalıklarımızı o üstlendi, acılarımızı o yükledi. Bizse Tanrı tarafından cezalandırıldığını, vurulup ezildiğini san-

dık. Oysa, bizim isyanlarımız yüzünden onun bedeni deşildi, bizim suçlarımız yüzünden o eziyet çekti. Esenliğimiz için gerekli olan ceza ona verildi. Bizler onun yaralarıyla şifa bulduk.

“Hepimiz koyun gibi yoldan sapmıştık, her birimiz kendi yoluna döndü. Yine de RAB hepimizin cezasını ona yükledi. O baskı görüp eziyet çektiyse de ağzını açmadı. Kesime götürülen kuzu gibi, kırkıcıların önünde sessizce duran koyun gibi açmadı ağzını. Acımasızca yargılanıp ölüme götürüldü. Halkımın isyanı ve hak ettiği ceza yüzünden yaşayanlar diyarından atıldı. Onun kuşağından bunu düşünen oldu mu?” (Yeşaya 53:1–8).

O’nun ölümünün biçimi dahi haber verilmişti. Çölde tunç yılanın yukarı kaldırıldığı gibi, gelecek Kurtarıcı’nın da o şekilde yukarı kaldırılması gerekiyordu, “öyle ki, O’na iman edenlerin hiçbiri mahvolmasın, hepsi sonsuz yaşama kavuşsun” (Yuhanna 3:16).

“Ve biri ona diyecek: Kollarının arasındaki bu yaralar ne? Ve diyecek: Dostlarımın evinde aldığım yaralar” (Zekeriya 13:6 [KM]).

“Şiddete başvurmadığı, ağzından hileli söz çıkmadığı halde, ona kötülerin yanında bir mezar verildi, ama öldüğünde zenginin yanındaydı. Ne var ki, RAB onun ezilmesini uygun gördü, acı çekmesini istedi” (Yeşaya 53:9, 10).

Fakat kötü insanların elinde ölüme katlanması gereken Kişi, günaha ve mezara galip gelmiş olarak yeniden dirilecekti. İsrail’in Tatlı Dilli Ozanı, Her Şeye Kadir Olan’ın verdiği ilhamla, diriliş sabahındaki görkeme tanıklık etti. Sevinçle, “Bedenim güven içinde” diye ilan etti. “Çünkü sen beni ölümler diyarına [mezara] terk etmezsin, sadık kulunun çürümesine izin vermezsin” (Mezmur 16:9, 10).

Pavlus, Allah’ın kurban ibadetini “kesime götürülen kuzu gibi” olan Kişi’yle ilgili peygamberlik sözlerine nasıl yakın bir ilişkiyle bağladığını gösterdi. Mesih, hayatını “suç sunusu” olarak vermeliydi. Kurtarıcı’nın kefaretinin sahnelerine yüz-

yıllar ötesinden bakan Yeşaya peygamber, Allah'ın Kuzusu'na ilişkin tanıklıkta bulundu: “canını feda etti, başkaldıranlarla bir sayıldı. Pek çoklarının günahını O üzerine aldı, başkaldıranlar için de yalvardı” (Yeşaya 53:7, 10, 12).

Peygamberlik sözünün bildirdiği Kurtarıcı, Yahudi ulusunu dünyasal zulümcülerinden kurtaracak dünyevi bir kral olarak değil, insanlar arasında fakir ve alçakgönüllü bir hayat yaşayarak, en sonunda aşağılanacak, reddedilecek ve öldürülecek olan, bir insan olarak gelecekti. Eski Ahit Yazıları'nda önceden bildirilen Kurtarıcı, kendisini düşkün nesil yararına kurban olarak sunacak, böylece çiğnenmiş olan yasanın her gereğini yerine getirecekti. O'nda, kurban örnekleri asıllarıyla buluşacak, O'nun çarmıh üzerindeki ölümü tüm Yahudi sisteminin asıl anlamını tümüyle ortaya koyacaktı.

Pavlus, Selanikli Yahudilere kendisinin önceden törensel yasa için gösterdiği gayreti ve Şam kapısındaki harika tecrübesini anlattı. İhtida etmesinden önce kalıtsal bir dindarlığa güveniyordu; bu boş bir umuttu. İmanı Mesih'e bağlı değildi; bunun yerine şekillere ve törenlere itimat etmişti. Yasa için gösterdiği gayret Mesih'e imandan kopuktu, dolayısıyla hiçbir yararı yoktu. Bir yandan yasanın gereklerini yerine getirmede kusursuz olmakla övünürken, yasaya bütün değerini kazandıran Kişi'yi reddetmişti.

Fakat ihtida ettiği zaman her şey değişmişti. Nasıralı İsa, kutsallarının şahsında eziyet ettiği Kişi, ona vaat edilen Mesih olarak görüldü. Zulmedici, O'nu Allah'ın Oğlu olarak, yeryüzüne peygamberlik sözlerini yerine getirmek için gelmiş, Kutsal Yazılar'ın tüm ayrıntılarının hayatında yerine getirildiği Kişi olarak gördü.

Pavlus müjdeyi Selanik'teki havrada kutsal bir cesaretle ilan ederken, tapınak ibadetiyle ilişkili ayinlerin ve törenlerin gerçek anlamının üzerine bir ışık seli döküldü. Dinleyicilerinin zihinlerini dünyasal ibadetlerin ve Mesih'in göksel tapınaktaki hizmetinin ötesine, Mesih'in arabuluculuk görevini tamam-

ladıktan sonra kudretle ve büyük görkemle yeniden gelerek yeryüzünde kendi krallığını kuracağı zamana taşıdı. Pavlus, Mesih'in ikinci gelişine inanan biriydi; bu olayla ilgili gerçekleri öylesine net ve etkili bir şekilde sundu ki, dinleyenlerin çoğunun zihinlerinde hiçbir zaman silinmeyen bir izlenim meydana geldi.

Pavlus Selaniklilere peş peşe üç Sebt günü vaaz etti, onlarla “dünya kurulalıdan beri boğazlanmış Kuzu” olan Mesih'in hayatı, ölümü, dirilişi, gökteki işi ve gelecekteki görkemi hakkındaki Kutsal Yazılar'dan kanıtlarla tartıştı (Vahiy 13:8). Mesih'i yüceltti, zira O'nun görevini doğru şekilde anlamak, Eski Ahit Yazıları'nı açarak, bunların zengin hazinelerine erişimi sağlayan anahtardır.

Müjdenin gerçekleri Selanik'te böylece büyük bir güç ile ilan edildikçe, büyük kalabalıkların dikkati çekildi. “Onlardan bazıları, Tanrı'ya tapan Grekler'den büyük bir topluluk ve ileri gelen kadınların da birçoğu ikna olup Pavlus'la Silas'a katıldılar.”

Elçiler daha önce gittikleri yerlerde olduğu gibi, sert bir muhalefetle karşılaştılar. “İman etmeyen Yahudiler” kıskançlıkla doldular (Kİ). Bu Yahudiler o zamanlar Roma gücünün takdirini kazanabilmiş değillerdi, çünkü kısa bir süre önce Roma'da bir isyan çıkarmışlardı. Kendilerine şüpheyle bakılıyordu ve özgürlükleri de bir ölçüde kısıtlanmıştı. Şimdi ise ortamın avantajını kullanarak yeniden takdir kazanmak ve aynı zamanda elçiler ile Mesih inancına ihtida etmiş olanları karalamak için bir fırsat elde ettiklerini görmüşlerdi.

Bu işe “çarşı pazardan topladıkları bazı kötü insanlar[la]” bir araya gelerek giriştiler, ve bu sayede “kentte kargaşalık çıkart[mayı]” başardılar. Elçileri bulma umuduyla “Yason'un evine saldırdılar;” ancak ne Pavlus'u ne de Silas'ı bulamadılar. Ve “onları bulamayınca,” toplanan kalabalık çılginca bir hayal kırıklığı içinde “Yason ile bazı kardeşleri kent yetkililerinin önüne sürüklediler. ‘Dünyayı altüst eden o adamlar buraya da geldiler’ diye bağırıyorlardı. ‘Yason onları evine aldı. Onların

hepsi, İsa adında başka bir kral olduğunu söyleyerek Sezar'ın buyruklarına karşı geliyorlar.' ”

Pavlus ile Silas bulunamadığından, hakimler huzuru sağlamak için suçlanan imanlıları tutukladılar. Şiddetin büyümesinden korkan “kardeşler hemen o gece Pavlus'la Silas'ı Veriya Kenti'ne gönderdiler.”

Bugün rağbet görmeyen gerçekleri öğretenlerin, zaman zaman, Hristiyan olma iddiasındakilerden dahi olsa, Pavlus ve çalışma arkadaşlarının aralarında çalıştıkları insanlardan gördüğünden daha iyi bir kabul görmezlerse, cesaretleri kırılmamalıdır. Çarmıhın habercileri her zaman İsa'nın adında çalışarak, uyanıklık ve dua ile silahlanmalı, iman ve cesaretle ilerlemelidirler. Mesih'i, insanın göksel tapınaktaki arabulucusu, Eski Ahit düzeninin tüm kurbanlarının üzerine odaklandığı, ve kefaret edici kurbanlığıyla Allah'ın yasasını çiğneyenlerin O'nda huzur ve bağışlanma bulacağı Kişi olarak yüceltmelidirler.

VERİYA VE ATİNA

[Bu bölüm, Elçilerin İşleri 17:11–34 ayetlerine dayanmaktadır.]

Pavlus Veriya’da öğrettiği gerçekleri araştırmaya istekli Yahudiler buldu. Luka’nın kaydı onlardan şöyle söz ediyor: “Veriya’daki Yahudiler Selanik’tekilerden daha açık fikirliydi. Tanrı sözünü büyük ilgiyle karşılayarak her gün Kutsal Yazılar’ı inceliyor, öğretilenlerin doğru olup olmadığını araştırıyorlardı. Böylelikle içlerinden birçokları ve çok sayıda saygın Grek kadın ve erkek iman etti.”

Veriyalıların zihinleri önyargılarla daralmamıştı. Elçiler tarafından vaaz edilen öğretilerin doğruluğunu araştırmaya istekliydiler. Meraktan değil, fakat vaat edilen Mesih’le ilgili olarak yazılan şeyleri öğrenebilmek için, Kutsal Kitap’ı çalışıyorlardı. Her gün ilhamla yazılmış kayıtları araştırıyorlardı, ve yazıları birbiriyle karşılaştırırlarken, göğün melekleri yanlarında durarak zihinlerini aydınlatıyor ve kalplerini etkiliyorlardı.

Müjdenin gerçeklerinin ilan edildiği her yerde, içtenlikle doğru olanı yapmak isteyenler Kutsal Yazılar’ı dikkatle araştırmaya yönlendirilirler. Bu dünyanın kapanış sahnelerinde, zor gerçeklerin kendilerine ilan edildiği kişiler Veriyalıların örneğini izleyerek Kutsal Yazılar’ı her gün araştırsalar ve kendilerine getirilen mesajı Allah’ın sözüyle karşılaştırsalar, şimdi nispeten az olan Allah’ın yasaının ilkelerine sadıkların sayısı büyük bir

sayıya ulaşırdı. Fakat Kutsal Kitap'ın rağbet görmeyen gerçekleri sunulduğunda, pek çok kişi bu araştırmayı yapmayı reddetmektedir. Kutsal Yazı'nın açık öğretilerini çürütmeyi başarmadıkları halde, sunulan kanıtları çalışmak için büyük bir isteksizlik göstermektedirler. Bazıları bu doktrinler gerçekten doğru olsa bile yeni ışığı kabul edip etmemelerinin pek önemli olmadığını düşünmekte, ve düşmanın canları yoldan çıkarmak için kullandığı hoş masallara tutunmaktadırlar. Böylece zihinleri yanılıyla körelmektedir ve gökten ayrı düşmektedirler.

Herkes, kendisine verilen ışığa göre yargılanacak. Rab, elçilerini kurtuluş mesajıyla gönderir, duyanları da, O'nun hizmetkârlarının sözlerine ettikleri muameleye göre sorumlu tutacaktır. Gerçeği içtenlikle arayanlar, kendilerine sunulan öğretileri Allah'ın sözünün ışığında dikkatle araştıracaklardır.

Selanikli imansız Yahudiler, elçilere karşı kıskançlık ve nefretle dolu ve onları kendi kentlerinden çıkarmış olmaktadır tatmin olmamış bir halde, onları Veriya'ya kadar izlediler ve onlara karşı alt sınıfın tahrik edilmeye açık duygularını uyandırdılar. Pavlus'un orada kalması halinde şiddete uğrayacağından korkan kardeşler, onu imanı yeni kabul etmiş bazı Veriyalılar'ın eşliğinde Atina'ya gönderdiler.

Böylece zulüm, gerçeğin öğretmenlerini kentten kente izledi. Mesih'in düşmanları müjdenin ilerleyişini önleyemiyorlardı, ancak elçilerin işini son derece zorlaştırmayı başardılar. Ancak Pavlus, muhalefetin ve çatışmanın karşısında yoluna durmadan devam etti, Yeruşalim'de gördüğü görümde kendisine bildirilen Allah'ın tasarısını gerçekleştirmeye kararlıydı: "Seni uzaktaki uluslara göndereceğim" (Elçilerin İşleri 22:21).

Pavlus'un Veriya'dan aceleyle ayrılması, Selanik'teki kardeşleri ziyaret etme fırsatından mahrum kalmasına neden oldu.

Elçi Atina'ya vardığında, Veriyalı kardeşleri Silas ve Timoteos'u kendisine hemen katılmalarını bildiren bir mesajla geri gönderdi. Timoteos Veriya'ya Pavlus'un ayrılışından önce gelmişti ve Silas'la birlikte çok iyi başlayan çalışmayı de-

vam ettirmek ve yeni mühtedileri imanının ilkelerinde eğitmek için orada kalmıştı.

Atina kenti putperestliğin metropolüydü. Pavlus burada Lистра'da olduğu gibi cahil ve her şeye inanan bir kalabalıkla değil, bilgileri ve kültürleriyle ünlü bir halkla karşılaştı. Her yerde tanrılarının ve tanrılaştırılmış tarihsel ve şiirsel kahramanlarının heykelleri göze çarpıyordu; muhteşem mimari ve resimler ise ulusal ihtişamı ve putperest tanrılarına yapılan yaygın ibadeti temsil ediyordu. Halkın duyguları sanatın güzelliği ve görkemiyle büyüleniyordu. Her yerde, hesapsız masraflarla yapılmış ibadethaneler ve tapınaklar, heybetli görünüşleriyle göğe yükseliyorlardı. Silahlı kuvvetlerin zaferleri ve saygın kişilerin işleri heykellerde, sunaklarda ve yazıtlarda anılıyordu. Tüm bunlar Atina'yı muazzam bir sanat galerisi haline getiriyordu.

Pavlus kendisini çevreleyen güzelliğe ve ihtişama baktığında ve kentin tamamen putperestliğe teslim olduğunu gördüğünde, ruhu her tarafta aşağılandığını gördüğü Allah için kiskançlıkla titredi ve kalbi, yüksek düşünsel kültürlerine rağmen gerçek Allah'tan habersiz olan Atina halkı için acımayla doldu.

Elçi, bu öğrenim merkezinde gördüğü şeylerden aldanmamıştı. Ruhsal doğası göksel şeylerin cazibesine karşı o kadar duyarlıydı ki, hiçbir zaman yok olmayacak olan zenginliklerin sevinci ve görkemi, kendisini çevreleyen şatafat ve ihtişamı gözlerinde değersiz bir hale getiriyordu. Atina'nın görkemini gördüğünde onun sanat ve bilim sevenler üzerindeki ayartıcı gücünü fark etti, ve zihni önünde duran işin öneminden derinden etkilendi.

Allah'a ibadet edilmeyen bu büyük kentte, Pavlus bir yalnızlık duygusu altında bunalıyor, çalışma arkadaşlarının duygudaşlığını ve yardımını özliyordu. İnsanî dostluk sözü konusunu olduğu kadarıyla, kendisini tamamen yalnız hissediyordu. Selanikilere mektubunda duygularını "Atina'da yalnız bırakılma" sözleriyle ifade etti (1. Selanikililer 3:1). Aşılmaz gibi gö-

rünen engeller karşısına çıkarak, insanların kalplerine ulaşmak için teşebbüste bulunmasının neredeyse ümitsiz gibi görünmesini sağladılar.

Pavlus, Silas ve Timoteos'u beklerken boş durmadı. "Gerek havrada Yahudiler'le ve Tanrı'ya tapan yabancılarla, gerek her gün çarşı meydanında karşılaştığı kişilerle tartışıp durdu." Fakat Atina'daki başlıca işi, kurtuluş haberini Allah'ı bilinçli bir şekilde tanımayan ve O'nun düşkün nesil yararına tasarısını bilmeyenlere götürmekti. Elçi çok yakında putperestlikle en incelikli, en cezbedici biçiminde tanışacaktı.

Atina'nın önemli kişileri çok geçmeden kentlerinde insanların önüne yeni ve tuhaf öğretiler getiren bir öğretmenin varlığından haberdar oldular. Bu adamlardan bazıları Pavlus'u arayıp buldular ve onunla tartışmaya giriştiler. Kısa bir süre içinde etraflarına bir dinleyiciler kalabalığı toplandı. Bazıları elçiyle kendilerinden hem sosyal hem de düşünsel olarak çok daha aşağı bir düzeyde gördüklerinden alay etmeye niyetliydiler, bunlar kendi aralarında dalga geçerek "Bu lafebesi ne demek istiyor?" dediler. Diğerleri "Galiba yabancı ilahların haberciliğini yapıyor" dediler; "çünkü Pavlus, İsa'yla ve dirilişle ilgili Müjde'yi duyuruyordu."

Pavlus'la pazar yerinde karşılaşanlar arasında "Epikürcü ve Stoacı bazı filozoflar" da vardı; fakat bunlar ve onunla görüşen diğer herkes çok geçmeden onun bilgi dağarcığının kendilerinkinden bile büyük olduğunu gördüler. Düşünsel gücü bilgin kişilerin saygısını kazanıyordu; samimi ve mantıksal çıkarımları ile hitabetindeki güç ise dinleyicilerin tümünün dikkatini canlı tutuyordu. Dinleyicileri onun acemi olmadığını, fakat her sınıftan insanla, öğrettiği doktrinleri destekleyecek ikna edici tezler sunarak tartışabileceğini fark ettiler. Böylece elçi korkusuzca durarak ve muhalifleriyle kendi sahalarında karşı karşıya gelerek, mantığa mantıkla, felsefeye felsefeyle, belagate belagate karşılık verdi.

Putperest muhalifleri dikkatini, yabancı tanrılar ortaya koyduğu için ölüme mahkûm edilen Sokrates'in kaderine çektiler;

Pavlus'a da hayatını aynı şekilde tehlikeye atmamasını tavsiye ettiler. Fakat elçinin konuşmaları halkın dikkatini kendine bağlıyor, yapmacıksız bilgeliği saygılarını ve hayranlıklarını kazanıyordu. Felsefecilerin bilgisiyle ya da ince alaylarıyla susturulamıyordu, aralarındaki görevini tamamlamaya ve öyküsünü ne pahasına olursa olsun anlatmaya kararlı olduğunu gördüklerinde, onun adil bir şekilde dinlenmesine karar verdiler.

Böylece onu Ares Tepesi'ne götürdüler. Burası tüm Atina'daki en kutsal yerlerden biriydi ve çağrıştırdığı hatıralar ile onunla bağdaştırılan şeyler bazılarının zihinlerinde dehşete varan dinsel bir saygı uyandırıyor. Genelde bütün önemli ahlâkî ve medeni sorular üzerinde nihaî kararı veren hakim görevini görecektir adamların dinle ilgili konuları dikkatle inceledikleri yer de burasıydı.

Elçi burada, kalabalık caddelerin gürültüsünden ve telaşından, ve karmakarışık tartışmaların kargaşasından uzakta, sözü kesilmeden dinlenebilirdi. Çevresine şairler, ressamalar, filozoflar – Atina'nın alim ve bilge kişileri toplanarak, ona şöyle hitap ettiler: “Yaydığın bu yeni öğretinin ne olduğunu öğrenebilir miyiz? ... Kulağımıza yabancı gelen bazı konulardan söz ediyorsun. Bunların anlamını öğrenmek isteriz.”

O ciddi sorumluluk anında, elçi sakin ve serinkanlıydı. Kalbinde önemli bir mesajın yükü vardı ve dudaklarından dökülen sözler dinleyicilerini kendisinin boş sözler söyleyen biri olmadığına ikna etti. “Ey Atinalılar” dedi, “sizin her bakımdan çok dindar olduğunuzu görüyorum. Ben çevrede dolaşırken, tapındığınız yerleri incelerken üzerinde, Bilinmeyen Tanrı'ya diye yazılmış bir sunağa bile rastladım. Sizin bilmeden tapındığınız bu Tanrı'yı ben size tanıttım.” Tüm zekâlarına ve genel bilgilerine rağmen, evreni yaratan Tanrı'dan habersizdiler. Ancak yine de daha fazla ışık arzulayan bazıları vardı. Onlar, Sınırsız Olan'a ulaşmaya çalışıyorlardı.

Elini putlarla dolu tapınağa doğru uzatan Pavlus, ruhunun yükünü döktü ve Atinalıların dininin yanlışlıklarını ifşa etti.

Onun yürüttüğü mantığı dinlerken, dinleyicilerinin en bilge olanları bile hayrete düştü. Onların sanat eserlerine, edebiyatlarına ve dinlerine aşına olduğunu gösterdi. Heykellerine ve putlarına işaret ederek, Allah'ın insan tasarısı şekillere benzeti-lemeyeceğini beyan etti. Bu oyma putlar, Yehova'nın görkemi- ni en solgun şekilde bile temsil edemezlerdi. Onlara bu tasvir-lerin ve oyma putların hayatı olmadığını, fakat insan gücüyle kontrol edildiklerini, yalnızca insanların elleri tarafından hare- ket ettirildikleri zaman hareket ettiklerini; dolayısıyla aslında onlara ibadet edenlerin ibadet ettikleri şeyden her bakımdan üstün olduklarını hatırlattı.

Pavlus, putperest dinleyicilerinin zihinlerini sahte dinleri- nin sınırlarının ötesine çekerek, "Bilinmeyen Tanrı" olarak ad- landırdıkları Allah'ın gerçek görünümüne yönlendirdi. Şimdi onlara bildirmekte olduğu bu Varlık insandan bağımsızdı, kendi gücü ve yüceliğine bir şey eklemek için insan ellerinden gelecek bir şeye ihtiyaç duymuyordu.

Halk, Pavlus'un gerçek Allah'ın niteliklerini –O'nun yara- tıcı gücünü ve her şeyin üzerindeki takdirini– ciddi ve man- tıklı bir şekilde sunuşuna hayran kalarak heyecanlandı. Elçi, samimi ve ateşli bir belagatle şöyle duyurdu: "Dünyayı ve için- dekilerin tümünü yaratan, yerin ve göğün Rabbi olan Tanrı, elle yapılmış tapınaklarda oturmaz. Herkese yaşam, soluk ve her şeyi veren kendisi olduğuna göre, bir şeye gereksinmesi varmış gibi O'na insan eliyle hizmet edilmez." Gökler Allah'ı içerebilecek kadar büyük değildiler, insan eliyle yapılmış tapı- naklar ise ne kadar daha az!

İnsan haklarının çoğunlukla tanınmadığı bu kast çağında, Pavlus insan kardeşliğinin muazzam gerçeğini ortaya koyarak, Allah'ın "bütün ulusları tek insandan türetti[ğini] ve onları yeryüzünün dört bucağına yerleştirdi[ğini]" beyan etti. Buna göre Allah'ın gözünde tüm insanlar eşittir, ve her bir insan Yaraticı'ya en üst düzeyde bağlılık göstermeye borçludur. Bundan sonra elçi, Allah'ın insanlarla olan tüm ilişkilerinden

oluşan kumaşa O'nun lütuf ve merhamet tasarısının altın bir ip gibi nasıl dokunmuş olduğunu gösterdi. O, "ulusların sürelerini ve yerleşecekleri bölgelerin sınırlarını önceden saptadı. Bunu, kendisini arasınlar ve el yordamıyla da olsa bulabilsinler diye yaptı. Aslında Tanrı hiçbirimizden uzak değildir."

Çevresindeki muhteşem insanlık örneklerine işaret ederek, kendi şairlerinden birinden alıntı yaptığı sözlerle, sınırsız Allah'ı kendilerinin çocukları olduğu bir Baba olarak resmetti. "O'nda yaşıyor ve hareket ediyoruz; O'nda varız" dedi; "Bazı ozanlarınızın belirttiği gibi, 'Biz de O'nun soyundanız.' Tanrı'nın soyundan olduğumuza göre, tanrısal özün, insan düşüncesi ve becerisiyle biçimlendirilmiş altın, gümüş ya da taştan bir nesneye benzediğini düşünmemeliyiz."

"Tanrı, geçmiş dönemlerin bilgisizliğini görmezlikten geldi; ama şimdi her yerde herkesin tövbe etmesini buyuruyor." Mesih'in gelişinden önceki karanlık dönemlerinde ilahî Hükümdar, dinsizlerin putperestliğini görmezden gelmişti; fakat şimdi Oğlu aracılığıyla insanlara doğruluk ışığını göndermişti; ve herkesten kurtuluşa yönelik tövbe bekliyordu, yalnızca fakir ve alt sınıflardan olanlardan değil, gururlu filozoflardan ve yeryüzünün hükümdarlarından da. "Dünyayı, atadığı Kişi aracılığıyla adaletle yargılayacağı günü saptamıştır. Bu Kişi'yi ölümden diriltmekle bunun güvencesini herkese vermiştir." Pavlus ölümlerin dirilişinden bahsettiğinde, "kimi alay etti, kimi de, 'Seni bu konuda bir daha dinlemek isteriz' dedi."

Elçinin putperest öğrenim merkezi olan Atina'daki çalışmaları böylece sonuçlandı, zira Atinalılar putperestliklerine ısrarla sarılarak gerçek dinin ışığından yüz çevirdiler. İnsanlar kendi becerilerinden tamamen memnun olduklarında, onlardan çok daha fazlası beklenmemelidir. Atinalılar bilgileriyle ve incelikleriyle övünseler de, gitgide daha fazla yozlaşıyorlar ve putperestliği belirsiz sırlarından daha fazla tatmin oluyorlardı.

Pavlus'un sözlerini dinleyenler arasında, sunulan gerçeklerin zihinlerini ikna ettiği bazı kişiler vardı, ancak bunlar ken-

dilerini alçaltıp Allah'ı tanımak ve kurtuluş tasarısını kabul etmek istemiyorlardı. Günahkârı hiçbir sözün belagati, hiçbir tezin gücü ihtida ettiremez. Yalnızca Allah'ın gücü gerçeği kalbe işleyebilir. Bu güçten ısrarla yüz çeviren kişiye ulaşılamaz. Grekler bilgeliğin peşindeydiler, ancak çarmıhın mesajı onlara aptallık gibi geliyordu, zira kendi bilgeliklerine yukarıdan gelen bilgelikten daha çok değer veriyorlardı.

Müjde mesajının Atinalılar arasında nispeten daha az başarılı olmasının nedeni, onların insan zekâsından ve hikmetinden duydukları gururda bulunabilir. Fakir ve kayıp günahkârlar olarak Mesih'e gelen dünyasal bilgelige sahip kişiler, kurtuluş için bilge kılınacaklardır;¹ fakat kendi bilgeliklerini öven seçkin kişiler olarak gelenler, yalnızca O'nun verebileceği ışığı ve bilgiyi alamayacaklardır.

Pavlus, kendi zamanının putperestliğine böyle karşı çıktı. Atina'daki çalışmaları tamamen boşuna değildi. Önde gelen yurttaşlardan biri olan Dionisios ve daha birkaç kişi, müjde mesajını kabul ederek imanlılarla tamamen birlik oldular.

Vahiy, bize tüm bilgilerine, inceliklerine ve sanatlarına rağmen fesada batmış olan Atinalıların hayatından bir kesit göstermiştir; öyle ki Allah'ın gururlu ve kendi kendine yeten bir halkın günahlarını ve putperestliği kendi kulu aracılığıyla nasıl kınadığı görülsün. İlhamla yazan kalemin kayıtlara geçirdiği elçinin sözleri ve tavrının ve içinde bulunduğu ortamın tanımı, gelecek tüm nesillere verilecek, onun sarsılmayan güvenine, yalnızlıktaki ve düşmanlık karşısındaki cesaretine, ve putperestliğin orta yerinde Hristiyanlık adına kazandığı zafere tanıklıkta bulunacaktı.

Pavlus'un sözleri kilise için bir bilgi hazinesi içermektedir. Gururlu dinleyicilerini sinirlendirerek kendisini sıkıntıya sokabilecek sözleri kolaylıkla söyleyebilecek bir konumdaydı. Konuşması onların tanrılarına ve kentnin önemli kişilerine doğrudan bir saldırı niteliği taşıyaydı, Sokrates'in kaderini

1 Bkz. 2. Timoteos 3:15.

paylaşma tehlikesi altında kalacaktı. Fakat ilahî sevgiden doğan bir davranış inceliği ile, onlar için bilinmeyen gerçek Allah'ı onlara açıklayarak, zihinlerini dikkatlice putperest ilahlarından uzaklaştırdı.

Bugün Kutsal Yazılar'ın gerçekleri, Allah'ın yasasına itaat ile kötülüğün efendisine bağlılık arasında seçim yapabilmeleri için dünyanın önemli kişilerinin önüne getirilmelidir. Allah onların önüne sonsuza dek kalıcı gerçeği – kendilerini kurtuluş için bilge kılacak gerçeği koymakta, fakat onları bunu kabul etmeye zorlamamaktadır. Bundan yüz çevirirlerse, kendi işlerinin meyveleriyle dolmak üzere onları kendi başlarına bırakmaktadır.

“Çarmıhla ilgili bildiri mahva gidenler için saçmalık, biz kurtulmakta olanlar içinse Tanrı gücüdür. Nitekim şöyle yazılmıştır: ‘Bilgelerin bilgeliğini yok edeceğim, akıllıların aklını boşa çıkaracağım.’ ” “Tanrı bilgeleri utandırmak için dünyanın saçma saydıklarını, güçlüleri utandırmak için de dünyanın zayıf saydıklarını seçti. Dünyanın önemli gördüklerini hiçe indirmek için dünyanın önemsiz, soysuz, değersiz gördüklerini seçti” (1. Korintliler 1:18; 19, 27, 28). Pek çok büyük bilim adamı ve devlet adamı, dünyanın en önde gelen kişileri bu son günlerde ışıktan yüz çevirecektir, çünkü dünya bilgelikle Allah'ı tanımaz. Yine de Allah'ın hizmetkârları gerçeği bu kişilere ulaştırmak için her fırsatı değerlendirmelidir. Bazıları Allah'a dair şeylere olan cehaletlerini kabul edecek ve Usta Öğretmen İsa'nın ayakları dibinde alçakgönüllü öğrenciler olarak yerlerini alacaklardır.

Allah için çalışan işçi, üst sınıflara ulaşmak için göstereceği her çabada güçlü imana ihtiyaç duyar. Manzara ürkütücü görünebilir, ancak en karanlık saatte dahi yukarıda ışık vardır. Allah'ı sevip O'na hizmet edenlerin gücü günden güne yenilenecektir. Sınırsız Olan'ı anlamak, hizmetlerinde yer eder, öyle ki O'nun amaçlarını yerine getirirken hata etmesinler. Bu işçiler, Allah'ın gerçeğinin ışığının dünyamızı kuşa-

tan karanlıkta parlaması gerektiğini hatırlayarak, başlangıçtaki güvenlerini sonuna kadar kararlılıkla korusunlar. Allah'ın hizmetinde ümitsizliğe yer olmamalıdır. Adanmış işçinin imanı, üzerine yüklenecek olan her denemeye dayanabilmelidir. Allah, hizmetkârlarına ihtiyaç duydukları tüm gücü bahşetmeye ve çeşitli ihtiyaçlarının gerektirdiği bilgeliği vermeye kadirdir ve isteklidir. O, kendisine itimat edenlerin en yüksek beklentilerini gerçekleştirmekten daha da fazlasını yapacaktır.

KORİNT

[Bu bölüm, Elçilerin İşleri 18:1–18 ayetlerine dayanmaktadır.]

Hristiyanlık Dönemi'nin ilk yüzyılında, Korint yalnızca Yunanistan'ın değil, tüm dünyanın önde gelen kentlerinden biriydi. Grekler, Yahudiler ve Romalılar, her ülkeden yolcularla birlikte, hevesle iş ve zevk peşinde koşarak sokaklarını dolduruyorlardı. Roma İmparatorluğu'nun her yerinden kolayca erişilebilecek büyük bir ticari merkez olan burası, Allah ve O'nun gerçeği için anıtlar kurulabilecek önemli bir yerdi.

Korint'te yaşayan Yahudiler arasında, sonradan Mesih için samimi işçiler olarak öne çıkacak olan Akvila ile Priskilla vardı. Bu kişilerin kim olduklarını anlayan Pavlus, "onlarla kaldı."

Pavlus bu işlek seyahat yolundaki çalışmalarının en başında, her yerde işinin ilerlemesine engel olacak ciddi engeller gördü. Kent neredeyse tamamen putperestliğe teslim olmuştu. Gözde tanrıçaları Venüs'tü, ve Venüs ibadetiyle bağlantılı pek çok ahlâk bozucu ayin ve tören vardı. Korintliler büyük ahlâksızlıkları nedeniyle putperestler arasında bile göze çarpıyorlardı. Zamanın zevklerinin ve sevinçlerinin dışında çok az düşünceleri veya endişeleri var gibiydiler.

Elçi, müjdeyi Korint'te duyururken, Atina'daki çalışmalarını nitelendirenden daha farklı bir yol izledi. Atina'da tarzını

dinleyicilerinin karakterine göre ayarlamaya çalışmış; mantığa mantıkla, bilime bilimle, felsefeye felsefeyle karşılık vermişti. Bu şekilde harcanan zamanı düşündüğünde ve Atina'da verdiği öğretinin çok az meyve getirdiğini fark ettiğinde, Korint'te ilgisizlerin ve aldırışsızların dikkatini çekebilmek için farklı bir çalışma planı izlemeyi kararlaştırdı. Ayrıntılı tezlerden ve tartışmalardan kaçınmaya ve Korintliler arasında "İsa Mesih'ten ve O'nun çarmıha gerilişinden başka hiçbir şey bilmemeye" karar verdi. Onlara "insan bilgeliliğinin ikna edici sözlerine değil, Ruh'un kanıtlayıcı gücüne" dayanarak vaaz edecekti (1. Korintliler 2:2, 4).

Pavlus'un Korint'teki Greklere sunmak üzere olduğu İsa, alt sınıflardan gelen bir Yahudi'ydi ve kötülüğüyle meşhur bir kasabada yetişmişti. Kendi ulusu tarafından reddedilmiş, en sonunda bir suçlu olarak çarmıha gerilmişti. Grekler insan neslinin yüceltilmesi gerektiğine inanıyorlardı, ancak felsefe ve bilim çalışmasını gerçek yücelmenin ve şeref elde etmenin tek yolu olarak görüyorlardı. Pavlus onları, bu pek tanınmayan Yahudinin gücüne edilen imanın, insanın her gücünü yücelteceğine ve asilleştireceğine inanmaya sevk edebilecek miydi?

Günümüzde yaşayan pek çok kişinin zihninde Golgota'daki haç kutsal hatıralarla kuşatılmıştır. Çarmıha gerilme sahneleri kutsal çağrışımlar yapmaktadır. Fakat Pavlus'un zamanında çarmıh, nefret ve dehşet hisleriyle anılıyordu. Çarmıh üzerinde ölen birisini insanlığın Kurtarıcısı olarak yüceltmenin alaylar ve karşıtlık getirmesi doğal olurdu.

Pavlus mesajının Korint'in hem Grekleri hem de Yahudileri tarafından nasıl karşılanacağını çok iyi biliyordu. Bunu "Biz çarmıha gerilmiş Mesih'i duyuruyoruz. Yahudiler bunu yüzkarası, öteki uluslar da saçmalık sayarlar" diyerek kabul etti (1. Korintliler 1:23). Yahudi dinleyicileri arasında ilan etmek üzere olduğu mesaj yüzünden öfkelenen pek çok kişi vardı. Sözleri Greklerin gözünde saçmalık ve delilik olarak görülecekti. Çarmıhın insan neslinin yüceltilmesiyle ya da in-

sanlığın kurtuluşuyla nasıl bir bağlantısı olduğunu göstermeye çalıştığı için, kendisine akli kıt olarak bakılacaktı.

Fakat Pavlus için çarmıh, en büyük ilginin gösterilmesi gereken tek nesneydi. Çarmıha gerilmiş Nasıralı'nın izleyicilerine karşı yürüttüğü zulüm kariyerinde yakalanıp durdurulduğu günden beri, çarmıhla övünmekten hiçbir zaman geri durmamıştı. O zaman kendisine Mesih'in ölümünde açıklanmış olan Allah'ın sınırsız sevgisinin bir bildirisi verilmiş; ve hayatında muhteşem bir dönüşüm gerçekleşerek, tüm tasarılarını ve amaçlarını gökle uyumlu hale getirmişti. O andan itibaren Mesih'te yeni bir insan olmuştu. Bir günahkârın Baba'nın sevgisini O'nun Oğlu'nun kurbanlığında gördüğü gibi gördüğünde ve ilahî etkiye boyun eğdiğinde, kalpte bir değişimin meydana geleceğini ve bundan böyle Mesih'in her şey ve her şeyde¹ olacağını kişisel tecrübesiyle biliyordu.

Pavlus, ihtida ettiği zaman, insan kardeşlerinin Nasıralı İsa'yı dönüştürme ve kurtarma kudretine sahip yaşayan Allah'ın Oğlu olarak görmelerine yardımcı olma arzusuyla yanıp tutuşuyordu. Bundan böyle onun hayatı tamamen Çarmıha Gerilmiş Olan'ın sevgisini ve gücünü resmetmeye yönelik bir çabaya adandı. Duygudaşlıkla dolu kalbi tüm sınıftan insanları içine aldı. "Grekler'e ve Grek olmayanlara, bilgelere ve bilgisizlere karşı sorumluluğum var" diye beyan etti (Romalılar 1:14). Kutsallarının şahsında acımasızca zulmetmiş olduğu Yücelik Rabbi'ne duyduğu sevgi, davranışının harekete geçirici ilkesi, onun motive edici gücüydü. Görev yolundaki gayreti zayıflayacak olursa, çarmıha ve orada açıklanan hayret verici sevgiye bir tek bakış zihnini eyleme hazırlamasına² ve kendini inkâr yolunda ilerlemesine yeterli oluyordu.

Korint'teki sinagogda vaaz eden, Musa'nın ve peygamberlerin yazılarından konuları tartışarak, dinleyicilerini vaat edilen Mesih'in gelişine getiren elçiye bakın. Kurtarıcı'nın insanlığın

¹ Bkz. Koloseliler 3:11.

² Bkz. 1. Petrus 1:13.

büyük başkâhini³ olarak işini, yani kendi hayatını kurban vererek günaha ilk ve son kez olarak kefarete edip ve bundan sonra göksel tapınaktaki görevine başlayacağını açıklarken onu dinleyin. Pavlus'un dinleyicileri, gelişini özlemle bekledikleri Mesih'in zaten geldiğini, O'nun ölümünün tüm kurban sunularının örneklediği olayın aslı olduğunu, ve gökteki tapınakta yerine getirdiği hizmetin geriye doğru gölge ederek Yahudi rahiplerinin hizmetini açıklayan büyük nesne olduğunu anladılar.

Pavlus "Yahudilere, İsa'nın Mesih olduğuna dair tanıklık ediyordu." Eski Ahit Yazıları'ndan, peygamberlik sözlerine ve Yahudilerin evrensel beklentilerine göre Mesih'in İbrahim'in ve Davut'un soyundan olacağını gösterdi; sonra da ata İbrahim'den mezmurcu krala ve sonrasına kadar İsa'nın soyunun izini sürdü. Peygamberlerin vaat edilen Mesih'in karakterine ve çalışmasına ve O'nun yeryüzünde karşılanışına ve göreceği muameleye ilişkin tanıklıklarını okudu; sonra da tüm bu öngörülerin Nasıralı İsa'nın hayatında, hizmetinde ve ölümünde yerine geldiğini gösterdi.

Pavlus Mesih'in, kurtuluşu öncelikle Mesih'in gelişini ulusal varlıklarının doruk noktası ve görkemi olarak beklemekte olan ulusa sunmak üzere gelmiş olduğunu gösterdi. Fakat o ulus kendilerine hayat verecek olan Kişi'yi reddederek, hükümlanlığı ölümle sonuçlanacak olan başka bir önderi seçmişti. Dinleyicilerini Yahudi ulusunu yaklaştırmakta olan yıkımdan yalnızca tövbenin kurtarabileceği gerçeğine ikna etmeye çalışıyordu. Tamamen anlıyor olmalarının başlıca övünç ve şeref kaynakları olan o Kutsal Yazılar'ın anlamına ilişkin cehaletlerini açığa çıkardı. Dünyasallıklarını, mevki, unvan ve gösteriş sevgilerini ve aşırı bencilliklerini kınadı.

Pavlus Ruh'un gücüyle, kendi mucizevi ihtidasının ve Nasıralı İsa'da son derece mükemmel bir şekilde yerine gelmiş olan Eski Ahit Yazıları'na olan güveninin öyküsünü anlattı. Söz-

3 Bkz. İbraniler 4:14.

lerini ciddi bir samimiyetle söylüyordu ve dinleyicileri onun çarmıha gerilen ve dirilen Kurtarıcı'yı tüm kalbiyle sevdiğini anlamadan edemediler. Zihninin Mesih'e odaklı olduğunu, tüm hayatının Rabbi'ne bağlı olduğunu görüyorlardı. Sözleri o kadar etkileyiciydi ki, yalnızca Hristiyan dinine karşı en sert nefretle dolu kişiler bunlardan etkilenmeden durabilirdi.

Fakat Korintli Yahudiler elçi tarafından böylesine net bir şekilde sunulan kanıtlara gözlerini kapadılar ve onun yalvarışlarını dinlemeyi reddettiler. Onları Mesih'i reddetmeye yönlendiren ruh, O'nun hizmetkârına karşı gazap ve öfke ile doldurdu; Allah onu müjde mesajını Uluslara iletmeye devam edebilmesi için özel olarak korumasaydı, hayatına son verebilirlerdi.

“Ama Yahudiler karşı gelip ona sövmeye başlayınca Pavlus, giysilerini silkererek, ‘Başınıza geleceklerin sorumlusu sizsiniz!’ dedi. ‘Sorumluluk benden gitti. Bundan böyle öteki uluslara gideceğim.’ Pavlus oradan çıktı, Tanrı'ya tapan Titius Yustus adlı birinin evine gitti. Yustus'un evi havranın bitişiğindeydi.”

Silas ile Timoteos, Pavlus'a yardım etmek için “Makedonya'dan gel[mişlerdi]” ve birlikte Uluslar için çalıştılar. Pavlus ve yoldaşları, Mesih'i düşkün neslin Kurtarıcısı olarak hem putperestlere hem de Yahudilere ilan ettiler. Çarmıhın habercileri karmaşık ve zorlayıcı tartışmalardan kaçınarak, dünyanın Yaratıcısı'nın, evrenin Yüce Hükümdarı'nın nitelikleri üzerinde durdular. Kalpleri Allah'ın ve O'nun Oğlu'nun sevgisiyle ışıldayarak, putperestlere insanlık yararına verilen sonsuz kurbanlığa bakmaları için yalvardılar. Çoktan beridir putperestliğin karanlığı içinde yollarını el yordamıyla bulmaya çalışanların Golgota'daki haçtan yayılan ışığı bir görseler Kurtarıcı'ya doğru çekileceklerini biliyorlardı. Kurtarıcı, “Ben yerden yukarı kaldırıldığım zaman bütün insanları kendime çekeceğim” diye beyan etmişti (Yuhanna 12:32).

Korint'te çalışan müjde işçileri, kendileri için çalıştıkları insanların canlarını tehdit eden korkunç tehlikeleri gördüler; ve onlara İsa'da olan gerçeği kendilerine verilen sorumluluğun

bilinciyle sundular. Mesajları açık, sade ve kararlıydı – hayata götüren hayat kokusu, ya da ölüme götüren ölüm kokusu.⁴ Ve müjde yalnızca sözlerinde değil, aynı zamanda günlük hayatlarında da açıklanıyordu. Melekler onlarla işbirliği yaptı ve Allah'ın lütfu ile gücü pek çok kişinin ihtidasında ortaya kondu. “Havranın yöneticisi Krispus bütün ev halkıyla birlikte Rab’be inandı. Pavlus’u dinleyen Korintliler’den birçoğu da inanıp vaftiz oldu.”

Yahudilerin elçilere karşı her zaman gösterdikleri nefret şimdi şiddetlenmişti. Krispus’un ihtidası ve vaftizi, bu inatçı muhalifleri ikna edeceği yerde daha da öfkelenmişti. Pavlus’un vaazlarının aksini kanıtlayacak tezler getiremiyorlardı ve bu kanıtların yokluğu nedeniyle aldatmacaya ve habis saldırılara başvurdular. Müjdeye ve İsa’nın adına küfrettiler. Kör öfkeleri içinde, hiçbir söz söyleyemeyecekleri kadar acı, hiçbir araç kullanamayacakları kadar aşığılık değildi. Mesih’in mucizeler yaptığını inkâr edemiyorlardı; fakat O’nun bu mucizeleri Şeytan’ın gücüyle yaptığını beyan ettiler; ve Pavlus’un yaptığı harika işlerin de aynı aracı tarafından gerçekleştirildiğini söylemeye cüret ettiler.

Pavlus Korint’te bir ölçüde başarı kazanmış olsa da, o yozlaşmış kentte gördüğü ve duyduğu kötülükler neredeyse cesaretini kırıyordu. Uluslar arasında tanık olduğu ahlâksızlık ve Yahudilerden gördüğü nefret ve hakaretler ruhuna büyük bir ızdırap veriyordu. Orada bulduğu malzemedan bir kilise inşa etmeye çalışmanın bilgece olduğundan şüphe etti.

Kentten ayrılıp daha umut verici bir yere gitmeyi planlarken ve görevini anlamak için samimiyetle uğraşırken, Rab bir görünümde ona görünerek: “Korkma” dedi, “Konuş, susma! Ben seninle birlikteyim; hiç kimse sana dokunmayacak, kötülük yapmayacak. Çünkü bu kentte benim halkım çoktur.” Pavlus bunu Korint’te kalması için bir emir ve Rabb’in ekilmiş tohumları arttıracığına dair bir garanti olarak anladı.

⁴ Bkz. 2. Korintliler 2:16.

Güçlenmiş ve yüreklenmiş olarak, orada gayretle ve sebatla çalışmaya devam etti.

Elçinin çabaları topluluk karşısında konuşmayla sınırlı değildi; o şekilde ulaşılamayacak olan pek çok kişi vardı. Evden eve çalışmayla pek çok zaman geçirdi, böylece ev ortamının sıcak ilişkilerinden faydalandı. Hastaları ve kederlileri ziyaret etti, sıkıntılı olanları teselli etti ve zulüm görenlere moral verdi. Ve sözylediği ve yaptığı her şeyde İsa'nın adını yüceltti. Böylece “zayıflıkta ve korkuda ve çok titreme içinde” çalıştı (1. Korintliler 2:3 [Kİ]). Öğretisinin ilahî olandan ziyade insanî olanın etkisini ortaya koymasından korkarak titriyordu.

Pavlus sonradan şöyle beyan etti: “Olgun kişiler arasında bilgece sözler söylüyoruz; ama bu bilgelik ne şimdiki çağın, ne de bu çağın gelip geçici önderlerinin bilgeliğidir. Tanrı'nın saklı bilgeliğinden gizemli biçimde söz ediyoruz. Zamanın başlangıcından önce Tanrı'nın bizim yüceliğimiz için belirlediği bu bilgeliği bu çağın önderlerinden hiçbiri anlamadı. Anlasalardı yüce Rab'bi çarmıha germezlerdi. Yazılmış olduğu gibi, ‘Tanrı'nın kendisini sevenler için hazırladıklarını hiçbir göz görmedi, hiçbir kulak duymadı, hiçbir insan yüreği kavramadı.’ Oysa Tanrı Ruh aracılığıyla bunları bize açıkladı. Çünkü Ruh her şeyi, Tanrı'nın derin düşüncelerini bile araştırır. İnsanın düşüncelerini, insanın içindeki ruhundan başka kim bilebilir? Bunun gibi, Tanrı'nın düşüncelerini de Tanrı'nın Ruhu'ndan başkası bilemez.

“Tanrı'nın bize lütfettiklerini bilelim diye, bu dünyanın ruhunu değil, Tanrı'dan gelen Ruh'u aldık. Ruhsal kişilere ruhsal gerçekleri açıklarken, Tanrı'nın lütfettiklerini insan bilgeliğinin öğrettiği sözlerle değil, Ruh'un öğrettiği sözlerle bildiririz” (1. Korintliler 2:6–13).

Pavlus yeterliliğinin kendisinde değil, Kutsal Ruh'un mevcudiyetinde olduğunu anladı; O'nun lütufkâr etkisi kalbini doldurarak, her düşüncenin Mesih'e tabi olmasını sağlıyordu. Kendisinden “İsa'nın yaşamı bedenimizde açıkça görül-

sün diye İsa'nın ölümünü her an bedenimizde taşıyoruz” diye bahsetti (2. Korintliler 4:10). Elçinin öğretisinde, Mesih odak noktasıydı. “Artık ben yaşamıyorum” dedi, “Mesih bende yaşıyor” (Galatyalılar 2:20). Benlik gizlenmişti; Mesih ise ilan edilmiş ve yüceltilmişti.

Pavlus belagatli bir konuşmacıydı. İhtida etmesinden önce çoğunlukla dinleyicilerini uzun konuşmalarla etkilemeye çalışıyordu. Ancak şimdi bunların hepsini bir yana bırakmıştı. Pavlus, duyguları tatmin ederek hayal gücünü besleyebilecek olan, ancak günlük deneyime dokunmayan şairane tanımlamalar ve düşsel tasvirlerle başvurmak yerine, hayati öneme sahip gerçekleri basit bir dil kullanarak kalplere getirmeye çalışıyordu. Gerçeğin düşsel tasvirleri duygu coşkuluğuna neden olabilir, ancak bu şekilde sunulan gerçekler çoğunlukla imanlı kişiyi hayatın savaşına karşı güçlendirmek ve sağlamlaştırmak için gerekli olan besini sağlamaz. Mücadele veren canların acil ihtiyaçları ve mevcut denemeleri – bunlar Hristiyanlığın temel ilkelerine dair sağlam ve pratik bir eğitim verilerek karşılanmalıdır.

Pavlus'un Korint'teki çabaları meyvesiz kalmadı. Pek çok kişi putlara tapmaktan dönerek yaşayan Allah'a hizmet etmeye başladı ve Mesih'in bayrağı altında büyük bir kilise oluştu. Bazıları Ulusların en sefihleri arasından kurtarılarak, Allah'ın merhametinin ve Mesih'in kanının günahıtan temizlemede etkinliğinin anıtları haline geldiler.

Pavlus'un Mesih'i sunmakta kazandığı artan başarı, imansız Yahudileri daha kararlı bir karşıtlığa sevk etti. “Gallio'nun Ahaya Valisi olduğu sıralarda, hep birlikte Pavlus'a karşı gelen Yahudiler onu mahkemeye çıkardılar.” Yetkililerin önceki olaylarda olduğu gibi kendileriyle aynı safta yer almalarını bekliyorlardı; böylece yüksek ve kızgın seslerle elçiye karşı şikâyetlerini seslendirdiler ve “Bu adam Yasa'ya aykırı biçimde Tanrı'ya tapınmaları için insanları kandırıyor” dediler.

Yahudi dini Roma gücünün koruması altındaydı, bu nedenle Pavlus'u suçlayanlar ona kendi dinlerinin kanunlarını

çiğneme suçunu isnat edebildikleri takdirde, yargılanması ve mahkûm edilmesi için büyük ihtimalle kendilerine teslim edileceğini düşündüler. Böylece ölümünü tasarlamayı umuyorlardı. Fakat Gallio dürüst bir adamdı, bu nedenle kıskanç ve entrikacı Yahudilerin kuklası olmayı reddetti. Onların bağnazlıklarından ve kendini beğenmişliklerinden tiksinierek, suçlamaları hiçbir şekilde dikkate almadı. Pavlus kendisini savunmak için konuşmaya hazırlanırken, Gallio ona bunun gerekli olmadığını söyledi. Sonra kızgın suçlayıcılara dönerek şöyle dedi: “ ‘Ey Yahudiler, davanız bir haksızlık ya da ciddi bir suçla ilgili olsaydı, sizleri sabırla dinlemem gerekirdi. Ama sorun bir öğreti, bazı adlar ve kendi yasanızla ilgili olduğuna göre, bu davaya kendiniz bakın. Ben böyle şeylere yargıçlık etmek istemem.’ ” Sonra Gallio onları mahkemedен kovdu.”

Hem Yahudiler hem de Grekler Gallio'nun kararını merakla beklemişlerdi; onun davayı kamu yararıyla hiçbir ilgisi olmadığını için hemen düşürmesi ise Yahudilerin şaşkın ve kızgın bir şekilde geri çekilmeleri için bir işaret olmuştu. Valinin kararlı tutumu, Yahudilere yarıdakçılık etmekte olan gürültücü kalabalığın gözlerini açtı. Pavlus'un Avrupadaki çalışmaları sırasında ilk kez kalabalık ondan tarafa döndü; valinin gözleri önünde ve onun müdahalesi olmadan, elçiyi suçlayanların en önde gelenlerini şiddetli bir şekilde sıkıştırdılar. “Hep birlikte, havranın yöneticisi Sostenis'i yakalayıp mahkemenin önünde dövdüler. Gallio ise olup bitenlere hiç aldırmadı.” Böylece Hristiyanlık parlak bir zafer kazandı.

“Pavlus Korint'teki kardeşlerin yanında bir süre daha kaldı.” Elçi bu noktada Korint'ten ayrılmaya zorlanacak olsaydı, İsa'nın imanına ihtida edenler tehlikeli bir konuma itileceklerdi. Yahudiler kazandıkları avantajın devamını getirmeye, bölgede Hristiyanlığı yok etmeye çalışacaklardı.

SELANİKLİLERE MEKTUPLAR

[Bu bölüm, Selanıklilere Mektuplar'a dayanmaktadır.]

Pavlus'un Korint'te kaldığı sırada Silas ile Timoteos'un Makedonya'dan gelişleri elçiyi çok sevindirdi. Ona, müjde habercilerinin Selanik'e yaptığı ilk ziyaret sırasında gerçeği kabul edenlerin 'imanına ve sevgisine' ilişkin 'güzel haberler' getirdiler.¹ Pavlus'un kalbi, denemelerin ve düşmanlıkların ortasında Allah'a sadık kalan bu imanlılar için sempatiyle doldu. Onları bizzat ziyaret etmeyi arzuluyordu, fakat bu o zaman için mümkün olmadığından onlara yazdı.

Selanik'teki kiliseye yazılan bu mektupta elçi, imanlarındaki artışa dair sevindirici haber için Allah'a şükranlarını ifade etmektedir. "Kardeşler," diye yazdı, "bütün çile ve sıkıntılarımız arasında, imanınızdan ötürü sizinle teselli bulduk. Çünkü siz Rab'be bağlı kalırsanız, biz asıl o zaman yaşarız. Tanrımız'ın önünde sizden ötürü büyük sevinç duymaktayız. Buna karşılık Tanrımız'a sizin için yeterince nasıl şükredebiliriz? Sizinle yüz yüze görüşmek, iman konusundaki eksiklerinizi tamamlamak için gece gündüz var gücümüzle dua ediyoruz."²

¹ Bkz. 1. Selanıkliler 3:6.

² Bkz. 1. Selanıkliler 3:7-10.

“Dualarımızda sizleri anıyor, her zaman hepimiz için Tanrı’ya şükrediyoruz. İmanın ürünü olan etkinliğinizi, sevgiye dayanan emeğinizi ve Rabbimiz İsa Mesih’e bağladığınızı umuttan kaynaklanan dayanıklılığınızı Babamız Tanrı’nın önünde durmadan anıyoruz.”³

Selanikteki imanlıların çoğu “yaşayan gerçek Tanrı’ya kulluk etmek... üzere putlardan” dönmüşlerdi. Tanrı sözünü “büyük sıkıntılara karşın” kabul etmişlerdi ve kalpleri “Kutsal Ruh’un verdiği sevinçle” doluydu. Elçi, Rabb’i izlemekteki sadakatleriyle “Makedonya ve Ahaya’daki bütün imanlılara örnek” olduklarını beyan etti. Bu övgü sözleri hak edilmiş değildi; şöyle yazıyordu: “Rab’bin sözü sizden yayıldı. Tanrı’ya imanınızın haberi yalnız Makedonya ve Ahaya’ya değil, her yere ulaştı.”⁴

Selanikli imanlılar gerçek müjdecilerdi. Kalpleri, kendilerini “gelecek gaza[bın]”⁵ korkusundan kurtaran Kurtarıcıları için gayretle yanıp tutuşuyordu. Mesih’in lütfuyla hayatlarında muhteşem bir dönüşüm meydana gelmişti, ve onlar aracılığıyla konuşulan Rabb’in sözüne büyük bir güç eşlik ediyordu. Sunulan gerçekler aracılığıyla kalpler kazanılıyor, imanlıların arasına yeni canlar katılıyordu.

Pavlus bu ilk mektupta, Selanikliler arasındaki çalışma şekline bahsetti. Aldatmaca veya hile yoluyla mühtediler kazanmaya çalışmadığını beyan etti. “Tanrı tarafından Müjde’yi emanet almaya layık görüldüğümüz için, insanları değil, yüreklerimizi sınavan Tanrı’yı hoşnut edecek biçimde konuşuyoruz. Bildiğiniz gibi, hiçbir zaman pohpohlayıcı sözlerle ya da açgözlülüğü örten bir maskeyle gelmedik. Tanrı buna tanıktır. İnsanlardan –ne sizden ne başkalarından– gelecek övgünün peşinde de değildik. Mesih’in elçileri olarak size ağırlığımızı hissettirebilirdik. Ama çocuklarını bağına basan bir anne gibi

3 Bkz. 1. Selanikliler 1:2-3.

4 Bkz. 1. Selanikliler 1:9, 6-8.

5 Bkz. 1. Selanikliler 1:10.

size şefkatle davrandık. Sizlere öylesine gönülden bağlanmıştık ki, sizinle yalnız Tanrı'nın Müjdesi'ni değil, kendi canlarımızı da paylaşmaya razıydık. Çünkü sizi o denli çok sevdi!"⁶

Elçi şöyle devam ediyordu: "İman eden sizlere karşı davranışımızın ne denli kutsal, adil, kusursuz olduğuna siz tanıksınız; Tanrı da buna tanıktır. Bildiğiniz gibi, bir baba çocuklarına nasıl davranırsa, her birinize öyle davrandık. Sizi yüreklendirdik, teselli ettik; sizleri egemenliğine ve yüceliğine çağıran Tanrı'ya yaraşır biçimde yaşamaya özendirdik."⁷

"Tanrı'ya sürekli şükretmemiz için bir neden daha var: Tanrı sözünü bizden duyup kabul ettiğiniz zaman bunu insan sözü olarak değil, gerçekte olduğu gibi, Tanrı sözü olarak benimsediniz. Siz imanlılarda etkin olan da bu sözdür."⁸ "Umutumuz, sevincimiz kimdir? Rabbimiz İsa geldiğinde O'nun önünde övüneceğimiz zafer tacı nedir? Siz değil misiniz? Evet, övüncümüz ve sevincimiz sizsiniz."⁹

Selanikli imanlılara yazdığı ilk mektubunda, Pavlus onları ölümlerin gerçek durumuna ilişkin olarak eğitmeye çalıştı. Ölenlerin uykuda olduğunu söyledi – bir tür bilinçsizlik halindeydiler: "Ey kardeşler, ümidi olmayan diğer insanlar gibi kederlenmeyesiniz diye, uyuyanlar hakkında cahil olmanızı istemem. Çünkü İsa'nın öldüğüne ve dirildiğine iman ediyorsak, böylece de Allah, İsa'da uyuyanları O'nunla birlikte geri getirecektir... Çünkü Rab'bin kendisi, bir emir çağrısıyla, baş meleğin sesiyle ve Allah'ın borusuyla gökten inecek ve önce Mesih'te ölen ölümler dirilecekler; ondan sonra biz yaşamakta olanlar, kalmış olanlar, Rab'bi havada karşılamak üzere onlarla birlikte bulutlarda alınıp götürüleceğiz; ve böylece daima Rab'le birlikte olacağız."¹⁰

Selanikliler, Mesih'in yaşamakta olan imanlıları değiştirmek ve onları kendisiyle birlikte götürmek üzere gelmekte

6 Bkz. 1. Selanikliler 2:4–8.

7 Bkz. 1. Selanikliler 2:10–12.

8 Bkz. 1. Selanikliler 2:13.

9 Bkz. 1. Selanikliler 2:19–20.

10 Bkz. 1. Selanikliler 4:13–17 (Kİ, derkenar notu).

olduğu fikrini hevesle kabul etmişlerdi. Ölerək Rableri'nin gelişinde almayı umdukları bereketi kaybetmemeleri için, dostlarının canlarını dikkatle korumuşlardı. Fakat sevdikleri kişiler birbiri ardınca kendilerinden alınmıştı, ve Selanikliler ölülerinin yüzüne ızdırap içinde son bir kez daha bakmışlar, onlarla gelecekteki bir hayatta tekrar buluşmayı umut etmekte bile zorlanmışlardı.

Pavlus'un mektubu açılıp okunduğunda, ölülerin gerçek durumunu açıklayan sözler sayesinde kiliseye büyük bir sevinç ve teselli gelmişti. Pavlus, Mesih'in geleceği zamanda yaşayanların Rableri'ni karşılamaya İsa'da uyumuş olanlardan önce gitmeyeceklerini gösterdi. Başmeleğin sesi ve Allah'ın borazanı uyumakta olanlara ulaşacak, böylece ölümsüzlük dokunuşu yaşamakta olanlara verilmeden önce Mesih'te ölmüş olanlar dirileceklerdi. "Sonra biz yaşamakta olanlar, hayatta olanlar, onlarla birlikte Rab'bi havada karşılamak üzere bulutlar içinde alınıp götürüleceğiz. Böylece sonsuza dek Rab'le birlikte olacağız. İşte birbirinizi bu sözlerle teselli edin."¹¹

Bu güvencenin Selanik'teki genç kiliseye getirdiği umut ve sevinç, bizim tarafımızdan kolaylıkla anlaşılabilir. Müjdedeki babaları tarafından kendilerine gönderilen mektuba inandılar ve değer verdiler, ve kalpleri o na karşı sevgiyle doldu. Bu şeyleri onlara önceden söylemişti; fakat o zaman zihinleri yeni ve tuhaf gelen öğretileri kavramaya uğraşıyordu, bu yüzden bazı noktaların gücünün zihinlerinde canlı bir şekilde yer etmemiş olması da şaşırtıcı değildir. Ancak gerçeğe acıkmışlardı ve Pavlus'un mektubu onlara yeni bir umut ve güç verdi, ayrıca ölümü aracılığıyla hayatı ve ölümsüzlüğü ışığa çıkarmış¹² olan Kişi'ye daha sağlam bir imana sahip olmalarını ve daha derin bir sevgi duymalarını sağladı.

Şimdi, imanlı dostlarının Allah'ın krallığında sonsuza dek yaşamak üzere mezardan kaldırılacaklarının bilgisiyle

¹¹ Bkz. 1. Selanikliler 4:17-18.

¹² Bkz. 2. Timoteos 1:10.

seviniyorlardı. Ölülerin dinlenme yerini kuşatan karanlık dağılmıştı. Hristiyan imanını yeni bir ihtişam taçlandırıyor-
du ve Mesih'in hayatında, ölümünde ve dirilişinde yeni bir
görmek görüyorlardı.

Pavlus, "aynı şekilde Tanrı, İsa'ya bağlı olarak gözlerini ya-
şama kapamış olanları da O'nunla birlikte geri getirecektir"
yazdı.¹³ Pek çok kişi bu metni uyumakta olanların Mesih'le
birlikte gökten getirilecekleri şeklinde yorumlamaktadır; fakat
Pavlus burada Mesih'in ölümden diriltildiği gibi, Allah'ın da
uyumakta olan kutsalları mezarlarından çağıracağını ve onları
O'nunla birlikte göğe götüreceğini kastetmişti. Ne değerli bir
teselli! Ne yüce bir umut! Yalnızca Selanik kilisesi için değil,
fakat her nerede olurlarsa olsunlar, bütün Hristiyanlar için.

Pavlus Selanik'te çalışırken, İnsanoğlu'nun göğün bulutla-
rı içinde görünüşünden önce hangi olayların gerçekleşeceğini
göstererek, zamanların belirtileri konusunu öyle kapsamlı bir
şekilde işlemişti ki, bu konuda tekrar uzun uzadıya yazmaya
gerek görmedi. Ancak anlamlı bir şekilde önceki öğretilerine
işaret etti. "Bu olayların zamanı ve tarihi konusunda" dedi,
"size yazmaya gerek yoktur. Çünkü siz de çok iyi bilirsiniz ki,
Rab'bin günü gece hırsız nasıl gelirse öyle gelecektir. İnsanlar,
'Her şey esenlik ve güvenlik içinde' dedikleri bir anda... anı-
zın yıkıma uğrayacak[lar]."¹⁴

Günümüzde dünyada Mesih'in insanları kendi gelişine
dair uyarlamak için verdiği kanıtlara karşı gözlerini yuman
pek çok kişi vardır. Tüm endişeleri susturmaya çalışırlar, oysa
aynı anda sonun belirtileri hızla yerine gelmektedir ve dünya
İnsanoğlu'nun göğün bulutlarıyla ortaya çıkacağı zamana doğ-
ru hızla ilerlemektedir. Pavlus, Mesih'in ikinci gelişinden önce
ortaya çıkacak belirtilere kayıtsız kalmanın günah olduğunu
öğretmektedir. Bu umursamazlıktan suçlu olanları gecenin ve
karanlığın çocukları olarak adlandırır. Uyanık ve tetikte olan-

¹³ Bkz. 1. Selanikliler 4:14.

¹⁴ Bkz. 1. Selanikliler 5:1-3.

ları şu sözlerle yüreklendirir: “Ama kardeşler, siz karanlıkta değilsiniz ki, o gün sizi hırsız gibi yakalasin. Hepiniz ışık çocukları, gündüz çocuklarısınız. Geceye ya da karanlığa ait değiliz. Öyleyse başkaları gibi uyumayalım, ayık ve uyanık olalım.”¹⁵

Elçinin bu nokta üzerindeki öğretileri zamanımızdaki kilise için bilhassa önemlidir. Büyük olaya böylesine yakın bir zamanda yaşamakta olanlar için, Pavlus’un sözleri etkili bir güçle gelmelidir: “Gündüze ait olan bizlerse, iman ve sevgi zırhını kuşanıp başımıza miğfer olarak kurtuluş umudunu giyerek ayık duralım. Çünkü Tanrı bizi gazaba uğrayalım diye değil, Rabbimiz İsa Mesih aracılığıyla kurtuluşa kavuşalım diye belirledi. Mesih bizler için öldü; öyle ki, ister uyanık ister uykuda olalım, O’nunla birlikte yaşayalım.”¹⁶

Tetikte olan Hristiyan, çalışan bir Hristiyan’dır; müjdenin ilerlemesi için elinden geleni gayretle yapmaya çalışır. Kurtarıcısı’na olan sevgisi arttıkça, insan kardeşlerine olan sevgisi de artar. Efendisi’nin geçtiği gibi şiddetli denemelerden geçer; fakat sıkıntıların moralini bozmasına ya da ruhsal huzurunu yok etmesine izin vermez. Denemenin, doğru idare edilirse, kendisini incelteceğini ve arıtacağını, ve Mesih’le daha yakın bir birlikteliğe ulaşacağını bilir. Mesih’in acılarından pay alanlar, O’nun tesellisinden de pay alacaklar, en sonunda O’nun yüceliğine de hissedar olacaklardır.

Pavlus Selaniklilere mektubuna şöyle devam etti: “Kardeşler, aranızda çalışanların, Rab yolunda size önderlik edip öğüt verenlerin değerini bilmenizi rica ederiz. Yaptıkları işten ötürü onlara sınırsız saygı, sevgi gösterin. Birbirinizle barış içinde yaşayın.”¹⁷

Selanikli imanlılar kendi aralarına fanatik fikirler ve öğretilerle gelen adamlara çok bozuluyorlardı. Bazıları “boş ge[ziyor]... hiçbir iş yapmıyor, başkalarının işine karışıp duruyorlar[dı].”¹⁸ Kilise gerektiği gibi örgütlenmiş, din görev-

15 Bkz. 1. Selanikliler 5:4–6.

16 Bkz. 1. Selanikliler 5:8–10.

17 Bkz. 1. Selanikliler 5:12, 13.

18 Bkz. 2. Selanikliler 3:11.

lileri ve diyakonlar olarak çalışacak görevliler atanmıştı. Ancak kilisenin yetkili konumlarında bulunanlarına tabi olmayı kabul etmeyen, inatçı ve tez canlı bazı kişiler vardı. Bunlar hem kendi kafalarında yargıda bulunmanın hem de kendi görüşlerini açıkça kiliseye dayatmanın hakları olduğunu ileri sürüyorlardı. Bu durum karşısında Pavlus, Selaniklilerin dikkatini kilisede yetkili konumlarda bulunan kişilere saygı ve riayet edilmesi gereğine çekti.

Elçi, Selanik'teki imanlıların Allah korkusunda yürümelelerine yönelik endişesiyle, onlardan günlük hayatta pratik dindarlık sergilemelerini rica etti. “Kardeşler,” diye yazdı, “nasıl yaşamanız, Tanrı’yı nasıl hoşnut etmeniz gerektiğini bizden öğrendiniz. Nitekim öyle yaşıyorsunuz. Son olarak bu konuda daha da ilerlemeniz için Rab İsa adına size rica ediyor, yalvarıyoruz. Rab İsa’nın yetkisiyle size hangi buyrukları ilettiğimizi biliyorsunuz. Tanrı’nın isteği şudur: Kutsal olmanız, fuhuştan kaçınmanız... Çünkü Tanrı bizi ahlâksızlığa değil, kutsal bir yaşam sürmeye çağırırdı.”¹⁹

Elçi, kendisinin çalışmaları sonucunda ihtida edenlerin ruhsal esenliğinden büyük ölçüde sorumlu olduğunu düşünüyordu. Onlar için arzusu, tek gerçek Allah’a ve O’nun göndermiş olduğu İsa Mesih’e dair bilgilerinin artmasıydı. Hizmeti sırasında çoğunlukla İsa’yı seven insanlardan oluşan küçük topluluklarla bir araya geliyor, onlarla birlikte baş eğip dua ederek, Allah’tan onlara O’nunla canlı bir bağlantıyı sürdürmeyi öğretmesini diliyordu. Müjde gerçeğinin ışığını başkalarına iletmenin en iyi yöntemini bulmak için çoğunlukla onlara danışırdı. Ve sık sık, kendileri için bu şekilde çalıştığı kişilerden ayrı kaldığında, Allah’a onları kötülüklerden koruması ve samimi ve etkin müjdeciler olmalarına yardımcı olması için yalvarırdı.

Gerçek ihtidanın en güçlü kanıtlarından biri, Allah’a ve insana sevgidir. İsa’yı Kurtarıcıları olarak kabul edenler, aynı

¹⁹ Bkz. 1. Selanikliler 4: 1–3, 7.

değerli imana sahip olan diğerleri için derin ve samimi bir sevgi beslerler. Selanik'teki imanlılar için de böyleydi. Elçi, “Kardeşlik sevgisi konusunda kimsenin size bir şey yazmasına gerek yoktur” diye yazdı; “çünkü Tanrı size birbirinizi sevmeyi öğretti. Gerçekte bütün Makedonya'daki kardeşlerin hepsini seviyorsunuz. Kardeşler, size rica ediyoruz, bu konuda daha da ilerleyin. Size buyurduğumuz gibi, sakın bir yaşam sürmeyi, kendi işinize bakmayı, ellerinizle çalışmayı amaç edin. Öyle ki, kimseye muhtaç olmadan öbür insanların önünde saygın bir yaşam süresiniz.”²⁰

“Rab birbirinize ve bütün insanlara beslediğiniz sevgiyi, bizim size beslediğimiz sevgi ölçüsünde çoğaltıp artırsın! Öyle ki, Rabbimiz İsa bütün kutsallarıyla geldiğinde, Babamız Tanrı'nın önünde kutsallıkta kusursuz olmanız için yüreklerinizi pekiştiresin.”²¹

“Size yalvarırız, kardeşler, boş gezenleri uyarın, yüreksizleri cesaretlendirin, güçsüzlere destek olun, herkese karşı sabırlı olun. Sakın kimse kötülüğe kötülükle karşılık vermesin. Birbiriniz ve bütün insanlar için her zaman iyiliği amaç edin. Her zaman sevinin. Sürekli dua edin. Her durumda şükredin. Çünkü Tanrı'nın Mesih İsa'da sizin için istediği budur.”²²

Elçi Selaniklileri peygamberlik armağanını hor görmeleri için uyardı ve “Ruh'u söndürmeyin. Peygamberlik sözlerini küçümsemeyin. Her şeyi sınavın, iyi olana sınımsız tutunun” sözleriyle sahteyi gerçekten ayırmak için dikkatlice ayırım yapmalarını teşvik etti. Onların “her çeşit kötülükten kaçın[malarını]” diledi; ve mektubunu şöyle bir duayla bitirdi: “Esenlik kaynağı olan Tanrı'nın kendisi sizi tümüyle kutsal kılsın. Ruhunuz, canınız ve bedeniniz Rabbimiz İsa Mesih'in gelişinde eksiksiz ve kusursuz olmak üzere korunsun.” “Sizi çağırın Tanrı güvenilir; bunu yapacaktır” diye de ekledi.²³

20 Bkz. 1. Selanikliler 4:9–12.

21 Bkz. 1. Selanikliler 3:12–13.

22 Bkz. 1. Selanikliler 5:14–18.

23 Bkz. 1. Selanikliler 5:19–24.

Pavlus'un Selaniklilere birinci mektubunda Mesih'in ikinci gelişine ilişkin olarak gönderdiği öğütler, önceki öğretisiyle mükemmel bir uyum içindeydi. Ancak sözleri bazı Selanikli kardeşler tarafından yanlış anlaşıldı. Kendisinin Kurtarıcı'nın gelişine dek yaşayacağı umudunu ifade ettiğini sandılar. Bu inanç onların heveslerini ve heyecanlarını artırdı. Daha önceden sorumluluklarını ve görevlerini ihmal edenler, şimdi hatalı görüşlerini ileri sürmede daha ısrarcı oldular.

Pavlus ikinci mektubunda onların bu öğretiyi yanlış anlayışlarını düzeltmeye ve kendi gerçek konumunu onların önüne getirmeye çalıştı. Tekrar dürüstlüklerine olan güvenini, ve imanlarının güçlü oluşundan ve birbirlerine ve Efendileri'nin davasına olan sevgilerinin çok büyük oluşundan ötürü şükranlarını ifade etti. Onlara, kendilerini diğer kiliselere zulme ve sıkıntılara cesaretle dayanan sabırlı ve sebatkâr imanın bir örneği olarak sunduğunu söyledi ve zihinlerini Allah'ın halkının tüm kaygılarından ve kargaşalarından dinleneceği Mesih'in ikinci gelişinin zamanına yönlendirdi.

Şöyle yazdı: “Bizler, katlandığınız bütün zulüm ve sıkıntılar karşısındaki sabır ve imanınızdan ötürü Tanrı'nın kiliseleri arasında sizinle övünüyoruz... Tanrı... sıkıntı çeken sizleriyse bizimle birlikte rahata kavuşturacaktır. Bütün bunlar Rab İsa alev alev yanan ateş içinde güçlü melekleriyle gökten gelip görüldüğü zaman olacak. Rabbimiz İsa, Tanrı'yı tanımayanları ve kendisiyle ilgili Müjde'ye uymayanları cezalandıracak. Böyleleri Rab'bin varlığından ve yüce gücünden uzak kalarak sonsuza dek mahvolma cezasına çarptırılacaklar. ... İşte bu nedenle Tanrımız sizi çağrısına layık görsün, iyiliğe yönelik her dileğinizi, imana dayanan her uğraşınızı kendi gücüyle sonuçlandırсын diye sizin için her zaman dua ediyoruz. Öyle ki, Tanrımız'ın ve Rab İsa Mesih'in lütfuyla Rabbimiz İsa'nın adı sizde yüceltilsin, siz de O'nda yüceltilirsiniz.”²⁴

²⁴ Bkz. 2. Selanikliler 1:4, 7-9, 11, 12.

Ancak Mesih'in gelişinden önce, dinsel dünyada peygamberlik sözlerinde önceden bildirilen önemli gelişmelerin meydana gelmesi gerekiyordu. Elçi şöyle beyan etti: "Rab'bin gününün geldiğini ileri süren herhangi bir ruh, bir söz ya da bizden gelmiş gibi gösterilen bir mektup hemen aklınızı karıştırmamasın, sizi telaşlandırmamasın. Hiç kimse hiçbir şekilde sizi aldatmasın. Çünkü imandan dönüş başlamadıkça, mahvolacak olan o yasa tanımaz adam ortaya çıkmadıkça o gün gelmeyecektir. Bu adam, tanrı diye anılan ya da tapılan her şeye karşı gelerek kendini hepsinden yüce gösterecek, hatta kendisini Tanrı ilan ederek Tanrı'nın Tapınağı'nda oturacaktır."²⁵

Pavlus'un sözleri yanlış yorumlanmamalıydı. Onun özel bir vahiy yoluyla Selaniklileri Mesih'in çok yakında gelişine dair uyardığı öğretilmemeliydi. Böyle bir durum imanda kargaşaya yol açardı; zira hayal kırıklığı çoğunlukla inançsızlığa neden olur. Elçi bu nedenle kardeşleri kendisinden gelmiş gibi gösterilen böyle bir mesajı kabul etmemeleri için uyardı ve Daniel peygamber tarafından öylesine açıkça tarif edilen papalık gücünün yükselmesine ve Allah'ın halkına karşı savaş açmasına henüz daha zaman olduğunu vurguladı. Bu güç ölümcül ve küfürlü işini yerine getirene dek, kilisenin Rableri'nin gelişini beklemeleri boşuna olacaktı. Pavlus, "Daha yanınızdayken bunları size söylediğimi hatırlamıyor musunuz?"²⁶ diye sordu.

Gerçek kiliseyi kuşatacak olan denemeler korkunçtu. Elçinin yazdığı zamanda dahi, "yasa tanımazlığın gizli gücü" çalışmaya başlamıştı. Gelecekte meydana gelecek olan gelişmeler, "her türlü mucizede, yanıtıcı belirtilerle harikalarda ve mahvolanları aldatan her türlü kötülükte sergilenen Şeytan'ın etkinliğiyle" olacaktı.²⁷

Elçinin bilhassa "gerçeğin sevgisini" kabul etmeyenlerle ilgili ifadesi çok ciddidir. Gerçek mesajlarını kasti olarak redde-

25 Bkz. 2. Selanikliler 2:2-4.

26 Bkz. 2. Selanikliler 2:5.

27 Bkz. 2. Selanikliler 2:7, 9, 10.

den herkesle ilgili olarak “İşte bu nedenle” dedi, “Tanrı yalana kanmaları için onların üzerine yanıtıcı bir güç gönderiyor. Öyle ki, gerçeğe inanmayan ve kötülükten hoşlananların hepsi yargılsın.”²⁸ İnsanlar, Allah’ın merhametiyle gönderdiği uyarıları reddedip cezasız bırakılamazlar. Allah, bu uyarılardan yüz çevirmekte ısrar edenlerden Ruhü’nu geri çekerek, onları sevdikleri aldatmacalarla baş başa bırakır.

Pavlus böylece Mesih’in ikinci gelişinden önce yüzyıllarca sürecek olan karanlık ve zulüm dönemlerinde işleyecek olan bu kötülük gücünün uğursuz işini özetlemiş oldu. Selanikli imanlılar hemen kurtarılmayı ummuşlardı; şimdi ise önlerinde duran işe cesurca ve Allah korkusuyla girişmeleri tavsiye ediliyordu. Elçi onları görevlerini ihmal etmemeleri ve boş bekleyişe teslim olmamaları için tembihledi. Hemen kurtarılabacaklarına ilişkin coşkulu beklentilerinden sonra, günlük hayatın sıkıntıları ve göğüs germeleri gereken karışıklık onlara iki kat daha korkutucu görünecekti. Bu nedenle onları imanda kararlılığa teşvik etti:

“Öyleyse dayanın, kardeşlerim! İster sözle ister mektupla, size ilettiğimiz öğretilere sınıksız tutunun. Rabbimiz İsa Mesih’in kendisi ve bizi sevip lütfuyla bize sonsuz cesaret ve sağlam bir umut veren Babamız Tanrı sizi yüreklendirsin, her iyi eylem ve sözde pekiştirisin.”²⁹ “Rab güvenilirdir. O sizi pekiştirecek, kötü olandan koruyacaktır. Buyurduklarımızı yaptığınıza ve yapacağınıza dair Rab’de size güveniyoruz. Rab yüreklerinizi Tanrı’nın sevgisine, Mesih’in sabrına yöneltsin.”³⁰

İmanlıların işi kendilerine Allah tarafından verilmişti. Gerçeğe sadakatle sarılarak, almış oldukları ışığı başkalarına da vermeliydiler. Elçi onlardan iyilik yapmakta yorulmamalarını istedi ve onlara Mesih’in davası için yorulmak bilmeyen bir gayretle çalışırken, dünyasal meselelerde de özenle çalışmasına dair ken-

28 Bkz. 2. Selanikliler 2:10 (Kl), 11–12.

29 Bkz. 2. Selanikliler 2:15–17.

30 Bkz. 2. Selanikliler 3:3–5.

di örneğini gösterdi. Kendilerini tembelliğe ve amaçsız heyecanlara verenleri kınadı ve onların “sakin bir şekilde çalışıp kendi kazançlarından ye[melerini]” salık verdi. Kiliseye de, Allah’ın hizmetkârları tarafından verilen talimatı hiçe saymakta ısrar edenleri birliktelikten ayırma talimatı verdi. “Yine de” diyerek ekledi, “onu düşman saymayın, bir kardeş olarak uyarın.”³¹

Pavlus bu mektubu da, hayatın zorlukları ve denemeleri arasında Allah’ın esenliğinin ve Rab İsa Mesih’in lütfunun onların tesellisi ve desteği olması duasıyla bitirdi.³²

---

31 Bkz. 2. Selanikliler 3:12–15.

32 Bkz. 2. Selanikliler 3:16–18.

APOLLOS KORİNT’TE

[Bu bölüm, Elçilerin İşleri 18:18–28 ayetlerine dayanmaktadır.]

Korint’ten ayrıldıktan sonra Pavlus’un bir sonraki çalışma yeri Efes oldu. Yaklaşmakta olan bir bayrama katılmak üzere Yerus alim’e gidiyordu, dolayısıyla Efes’te kalış s uresi zorunlu olarak kısa oldu. Havrada Yahudilerle tartıştı ve üzerlerinde bıraktığı izlenim o kadar olumlu oldu ki, kendisinden aralarındaki çalışmasına devam etmesini rica ettiler. Yerus alim’i ziyaret etme tasarısı o zaman için orada kalmasını engelledi, fakat “Tanrı dilerse” yanlarına geri dönmeye söz verdi. Akvila ile Priskilla Efes’e kadar kendisine eşlik etmişlerdi, o da başlamış olduğu işi devam ettirmeleri için onları orada bıraktı.

Bu sıralarda “İskenderiye doğumlu Apollos adında bir Yahudi Efes’e geldi. Üstün bir konuşma yeteneği olan Apollos, Kutsal Yazılar’ı çok iyi biliyordu.” Vaftizci Yahya’nın vaazını duymuş, tövbe vaftizi olmuştu, böylece peygamberin çalışmalarının boşuna olmadığının yaşayan bir tanıklığıydı. Kutsal Yazılar Apollos hakkında “Rab’bin yolunda eğitilmiş bir kişiydi. Ateşli bir ruhla konuşuyor ve sadece Yahya’nın vaftizini bildiği halde İsa’yla ilgili gerçekleri doğru öğretiyordu” diyor.

Apollos Efes’teyken “havrada cesaretle konuşmaya başladı.” Dinleyicileri arasında olan Akvila ile Priskilla, onun müjdenin ışığını tam olarak almamış olduğunu görüp, “onu yanla-

rına alarak Tanrı yolunu ona daha doğru biçimde açıkladılar.” Onların öğretisi sayesinde Kutsal Yazılar’a dair daha net bir anlayışa sahip oldu ve Hristiyan imanının en yetkin savunucularından biri haline geldi.

Apollos Ahaya’ya gitme arzusundaydı, bu nedenle Efes’teki kardeşler, Mesih’in kilisesiyle tamamen uyum içinde bir öğretmen olarak “onu iyi karşılamaları için oradaki öğrencilere mektup yazdılar.” Korint’e gitti, burada topluluk içinde ve evlerde konuşarak “Kutsal Yazılar’dan, İsa’nın Mesih olduğunu kanıtlayarak Yahudiler’in iddialarını açıkça ve güçlü bir şekilde çürüttü.” Pavlus gerçeğin tohumunu ekmişti; Apollos da şimdi onu suluyordu. Apollos’un müjdeyi vaaz etmekte kazandığı başarı, bazı imanlıları onun çalışmalarını Pavlus’un çalışmalarından çok yüceltmeye yönlendirdi. İnsanın insanla bu şekilde kıyaslanması, kiliseye müjdenin ilerleyişini büyük ölçüde tehdit eden bir gruplaşma ruhu getirdi.

Pavlus Korint’te geçirdiği bir buçuk yıl boyunca müjdeyi kasıtlı olarak basit bir şekilde sunmuştu. Korintlilere “söz ustalığıyla ya da üstün bilgelikle” değil; korkuyla ve titreyerek gelmişti, ve “iman[ları] insan bilgeliğine değil, Tanrı gücüne dayansın” diye “Tanrı’yla ilgili bildiriye... Ruh’un kanıtlayıcı gücü” ile ilan etmişti (1. Korintliler 2:1, 4, 5).

Pavlus öğretim tarzını zorunlu olarak kilisenin durumuna göre uyarlamıştı. Daha sonra onlara şöyle açıkladı: “Kardeşler, ben sizinle ruhsal kişilerle konuşur gibi konuşamadım. Benliğe uyanlarla, Mesih’te henüz bebeklik çağında olanlarla konuşur gibi konuştum. Size süt verdim, katı yiyecek değil. Çünkü katı yiyeceği henüz yiyemiyordunuz. Şimdi bile yiyemezsiniz” (1. Korintliler 3:1, 2). Korintli imanlıların çoğu, onlara öğretmeye çalıştığı dersleri zorlukla öğrenmişlerdi. Ruhsal bilgedeki ilerleyişleri sahip oldukları ayrıcalıklar ve fırsatlarla orantılı olmamıştı. Hristiyan deneyiminde çok ileri bir noktada olmaları ve sözün daha derin gerçeklerini anlayarak uygulayabilmeleri gerektiği halde, Mesih’in öğrencilere “Size daha çok söyleye-

ceklerim var, ama şimdi bunlara dayanamazsınız” dediği zaman öğrencilerin durduğu noktada durmaktaydılar (Yuhanna 16:12). Kıskançlık, kötü zanlar ve suçlamalar, pek çok Korintlili imanının kalbini “her şeyi, Tanrı'nın derin düşüncelerini bile araştı[ran]” Kutsal Ruh'un tam çalışmasına kapatmıştı (1. Korintliler 2:10). Dünyasal bilgide ne kadar bilge olurlarsa olsunlar, Mesih'in bilgisinde yalnızca bebektiler.

Korintlili mühtedilere Hristiyan imanının temel bilgilerini, yani alfabesini öğretmek Pavlus'un işi olmuştu. Onlara ilahî gücün kalp üzerindeki işleyişinden habersiz insanlar olarak eğitim vermeye mecbur kalmıştı. O zaman kurtuluşun sırlarını anlayamamışlardı; zira “doğal kişi, Tanrı'nın Ruhu'yla ilgili gerçekleri kabul etmez. Çünkü bunlar ona saçma gelir, ruhça değerlendirildikleri için bunları anlayamaz” (1. Korintliler 2:14). Pavlus tohumu ekmeye çabalamıştı, başkaları da bunu sulamalıydı. Onu izleyenler işi onun bıraktığı noktadan itibaren devam ettirmeli, zamanı gelince, kilisenin dayanabildiği ölçüde, ruhsal ışık ve bilgi vermeliydiler.

Elçi Korint'teki işine başladığında, öğretmeyi dilediği muazzam gerçekleri büyük bir dikkatle sunması gerektiğinin farkına vardı. Dinleyicileri arasında insanî kuramlara gururla inanan kişiler ve sahte ibadet sistemlerinin savunucuları olacağını biliyordu; bunlar kör gözlerle el yordamıyla araştırarak, doğa kitabında Kutsal Yazılar'da açıklanan ruhsal ve ölümsüz hayata dair gerçekle çelişecek olan kuramlar bulmayı umacaklardı. Ayrıca, eleştiricilerin bildirilmiş olan sözün Hristiyanca yorumunu çürütmeye çalışacaklarını ve şüphecilerin Mesih'in müjdesini alaya alacaklarını da biliyordu.

Pavlus, canları çarmıhın dibine yönlendirmeye çalışırken, ahlâksız kişileri doğrudan azarlamaya, ya da günahlarının kutsal bir Tanrı'nın gözünde ne kadar iğrenç olduğunu göstermeye teşebbüs etmedi. Bunun yerine önlerine hayatın gerçek amacını koydu ve ilahî Öğretmen'in derslerini zihinlerine işlemeye çalıştı; bu dersler alınırsa onları dünyasallıktan ve gü-

nahtan çıkararak paklığa ve doğruluğa yüceltecekti. Özellikle, Allah'ın krallığında bir yere lâyük sayılacakların sahip olmaları gereken pratik dindarlık ve kutsallık üzerinde duruyordu. Ahlâk dışı uygulamalarının Allah'ın gözünde ne kadar çirkin olduğunu görebilmeleri için, Mesih'in müjdesinin ışığının zihinlerindeki karanlığı delip geçmesini arzuluyordu. Bu nedenle aralarında verdiği öğretinin ana fikrini Mesih ve O'nun çarmıha gerilişi oluşturuyordu.¹ Onlara, en ciddi çalışmalarının ve en büyük sevinçlerinin Allah'a tövbe ederek ve Rab İsa Mesih'e iman ederek elde edilen kurtuluşa dair harika gerçek olması gerektiğini göstermeye çalıştı.

Filozof kurtuluşun ışığından yüz çevirir, çünkü onun gururlu kuramlarını gölgede bırakmaktadır; dünyasal kişi kurtuluşu almayı reddeder, çünkü onu dünyevi putlarından ayıracaktır. Pavlus, insanların Mesih'i sevebilmelerinden veya çarmıhı iman gözüyle görebilmelerinden önce, O'nun karakterinin anlaşılması gerektiğini görmüştü. Kurtulanların tüm sonsuzluk boyunca bilimi ve ilahisi olacak olan çalışma burada başlamalıdır. İnsan canının gerçek değeri yalnızca çarmıhın ışığında takdir edilebilir.

Allah'ın lütfunun arındırıcı etkisi insanın doğal mizacını değiştirir. Bedensel zihinde olanlar için gök arzu edilir bir yer olmaz; onların doğal ve kutsanmamış kalpleri o pak ve kutsal yer için hiçbir cazibe hissetmez, girmeleri mümkün olsa da orada kendilerine uygun hiçbir şey bulamazlar. Düşkün insan göğe girmeye ve pak ve kutsal meleklerle birlikteliğin tadını çıkarmaya uygun hale gelmeden önce, doğal kalbi kontrol eden eğilimler Mesih'in lütfu tarafından denetim altına alınmalıdır. İnsan günaha öldüğünde ve Mesih'te yeni hayata uyandığında, kalbini ilahî sevgi doldurur; anlayışı kutsallaştırılır; tükenmez bir sevinç ve bilgi pınarından içer ve ebedî bir günün ışığı yolu üzerinde parlar, zira hayat Işığı sürekli olarak onunla birliktedir.

¹ Bkz. 1. Korintliler 2:2.

Pavlus, Korintliler kardeşlerinin zihinlerine, kendisinin ve kendisiyle birlikte olan hizmetkârların yalnızca Allah tarafından gerçeği öğretmekle görevlendirilmiş kişiler oldukları, tümünün aynı işte çalıştıkları ve çalışmalarında başarı elde etmek için Allah'a bağımlı oldukları gerçeğini işlemeye çalıştı. Kilisede farklı hizmetkârların göreceli erdemleriyle ilgili olarak ortaya çıkan tartışma Allah'ın düzeninde değildi, ancak doğal kalbin özelliklerini beslemenin sonucuydu. "Biriniz, 'Ben Pavlus yanlıyım', ötekiniz, 'Ben Apollos yanlıyım' diyorsa, öbür insanlardan ne farkınız kalır? Apollos kim, Pavlus kim? İman etmenize aracı olmuş hizmetkârlardır. Rab her birimize bir görev vermiştir. Tohumu ben ektim, Apollos suladı. Ama Tanrı büyüttü. Önemli olan, eken ya da sulayan değil, ekilene büyüten Tanrı'dır" (1. Korintliler 3:4-7).

Müjdeyi Korint'te ilk olarak vaaz eden ve oradaki kiliseyi örgütleyen Pavlus'tu. Ona Rab tarafından verilen iş buydu. Daha sonra, Allah'ın talimatıyla, kendi paylarında ve yerlerinde çalışmak üzere başka işçiler getirildi. Ekilen tohumun sulanması gerekir, bunu da Apollos yapacaktı. Daha fazla eğitim vermek ve ekilen tohumun gelişmesine yardımcı olmak üzere, Pavlus'un çalışmalarını sürdürdü. İnsanların kalplerini kazandı, fakat çoğaltan Allah'tı. Karakterin dönüşümünü sağlayan insanî değil, ilahî güçtür. Ekenler ve sulayanlar tohumun gelişmesini sağlamazlar; onlar Allah'ın atanmış araçları olarak, O'nun işinde O'nunla işbirliği içinde bulunarak, O'nun emrinde çalışırlar. Başarıyla birlikte gelen şeref ve yücelik, Usta İşçi'ye aittir.

Allah'ın hizmetkârlarının tümü aynı armağanlara sahip değillerdir, ancak tümü O'nun işçileridir. Her biri Büyük Öğretmen'i öğrenmeli, sonra da öğrendiklerini aktarmalıdır. Allah, habercilerinin her birine kişisel bir iş vermiştir. Çeşitli armağanlar vardır, ancak tüm işçiler uyum içinde kaynaşmalı, Kutsal Ruh'un günahlardan arındırıcı etkisinin denetimi altında olmalıdırlar. Onlar kurtuluş müjdesini duyurdukça, pek çok kişi Allah'ın gücüyle ikna olacak ve ihtida ettirilecektir.

İnsanî aracılık Mesih'le birlikte Allah'ta saklıdır,² ve Mesih on binlerin arasından seçkin olan,³ tepeden tırnağa güzel⁴ olan Kişi olarak görünmektedir.

“Ekenle sulayanın değeri birdir. Her biri kendi emeğinin karşılığını alacaktır. Biz Tanrı'nın emektaşlarıyız. Sizler de Tanrı'nın tarlası, Tanrı'nın binasisınız” (1. Korintliler 3:8, 9). Elçi bu yazıda kiliseyi, çiftçilerin içinde çalışarak Rabb'in diktiği asmalara baktığı ekili bir tarlaya; ayrıca gelişerek Rab için kutsal bir tapınak haline gelmesi gereken bir binaya benzetmektedir. Allah Usta İşçi'dir ve herkesi kendi işine atamıştır. Tümü O'nun gözetimi altında çalışmalı, O'nun kendi işçileri için ve onlar aracılığıyla çalışmasına izin vermelidirler. O onlara incelik ve beceri verir, O'nun talimatına kulak verirlerse çabalarını başarıyla taçlandırır.

Allah'ın hizmetkârları, müşfik ve nezaketli bir düzen içinde kaynaşarak, birbirlerine “saygı göstermekte yarı[şarak]” birlikte çalışmalıdır (Romalılar 12:10). Yıkıcı eleştiriler, başkalarının işini paramparça etmek olmamalıdır; ayrı gruplar da olmamalıdır. Rabb'in kendisine bir mesaj emanet ettiği herkesin kendine özgü bir işi vardır. Her birinin kendisine ait şahsiyeti vardır, başkasının şahsiyetinin kendisinininkine baskın gelmesine izin vermemelidir. Ancak her biri kardeşleriyle uyum içinde çalışmalıdır. Bu hizmette Allah'ın işçileri özde bir olmalıdırlar. Hiç kimse kendisini ölçüt olarak belirlememeli, işçi kardeşleri hakkında saygısızca konuşmamalı veya onları aşağı seviyede görmemelidir. Her biri, Allah'ın emrinde, diğer işçiler tarafından saygı duyularak, sevilerek ve teşvik edilerek, kendilerine verilen işi yapmalıdır. İş hep birlikte tamamlama noktasına doğru ileri götürmelidirler.

Pavlus'un Korint kilisesine ilk mektubunda bu ilkelere üzerinde ayrıntılı olarak durulmaktadır. Elçi “Mesih'in

2 Bkz. Koloseliler 3:3.

3 Bkz. Ezgiler Ezgisi 5:10.

4 Bkz. Ezgiler Ezgisi 5:16.

hizmetkârları”ndan “Tanrı’nın sırlarının kâhyaları” olarak bahsetmekte ve işleri hakkında şunları söylemektedir: “Kâhyada aranan başlıca nitelik güvenilir olmasıdır. Sizin tarafınızdan ya da olağan bir mahkeme tarafından yargılanırsam hiç aldırım. Kendi kendimi de yargılamıyorum. Kendimde bir kusur görmüyorum. Ama bu beni aklamaz. Beni yargılayan Rab’dir. Bu nedenle, belirlenen zamandan önce hiçbir şeyi yargılamayın. Rab’bin gelişini bekleyin. O, karanlığın gizlediklerini aydınlığa çıkaracak, yüreklerdeki amaçları açığa vuracaktır. O zaman herkes Tanrı’dan payına düşen övgüyü alacaktır” (1. Korintliler 4:1–5).

Allah’ın farklı hizmetkârları arasında yargılama yapma yetkisi hiçbir insana verilmemiştir. İnsanın işinin yargıca yalnızca Rab’dir, ve o her birine hak ettiği karşılığı verecektir.

Sözlerine devam eden elçi, kendi çalışmalarıyla Apollos’un çalışmaları arasında yapılan kıyaslamalara doğrudan atıfta bulundu: “Kardeşler, bizden örnek alarak, ‘Yazılmış olanın dışına çıkmayın’ sözünün anlamını öğrenmeniz için bu ilkeleri sizin yararınıza kendime ve Apollos’a uyguladım. Öyle ki, hiç kimse biriyle övünüp bir başkasını hor görmesin. Seni başkasından üstün kılan kim? Tanrı’dan almadığın neyin var ki? Madem aldın, niçin almamış gibi övünüyorsun?” (1. Korintliler 4:6, 7).

Pavlus, kendisinin ve çalışma arkadaşlarının Mesih için hizmet ederlerken sabırla göğüs gerdikleri tehlikeleri ve zorlukları açıkça kilisenin önüne getirdi. “Şu ana dek” dedi, “aç, susuz, çıplağız. Dövülüyoruz, barınacak yerimiz yok. Kendi ellerimizle çalışıp emek veriyoruz. Bize sövenlere iyilik diliyoruz, zulmedilince sabrediyoruz. İftiraya uğrayınca tatlılıkla karşılık veriyoruz. Şu ana dek adeta dünyanın süprüntüsü, her şeyin döküntüsü olduk. Bunları sizi utandırmak için değil, siz sevgili çocuklarımı uyarmak için yazıyorum. Çünkü Mesih’in yolunda sayısız eğiticiniz olsa da çok sayıda babanız yoktur. Size Müjde’yi ulaştırmakla Mesih İsa’da manevi babanız oldum” (1. Korintliler 4:11–15).

Dinleyiciler arasında gözde bir hizmetkâra başka bir öğretmenin çalışmalarını kabul etmeye isteksizlik olacak denli güçlü bir bağlılık sergilendiğinde, müjde işçilerini kendi elçileri olarak gönderen Kişi'nin adına leke sürülür. Rab halkına yardım gönderir; her zaman onların kendi seçimlerine göre değil, fakat ihtiyaçlarına göre; zira insanlar öngörüden yoksundurlar ve kendileri için en iyi olanı ayırt edemezler. Tek bir hizmetkârın bir kiliseyi Hristiyanlığın tüm gereklerine göre mükemmel hale getirmek için gereken tüm niteliklere sahip olması çok nadirdir; bu nedenle Allah çoğunlukla onlara başka hizmetkârlar gönderir, bunlardan her biri, diğerlerinin eksik olduğu noktalarda bazı niteliklere sahiptirler.

Kilise Mesih'in bu hizmetkârlarını, Efendi'nin kendisini kabul eder gibi, minnettarlıkla kabul etmelidir. Her bir hizmetkârın onlara Allah'ın sözünden verebileceği eğitimden mümkün olan tüm yararı elde etmeye çalışmalıdırlar. Allah'ın hizmetkârlarının getirdiği gerçekler alçakgönüllülüğün verdiği uysallık ile kabul ve takdir edilmeli, ancak hiçbir hizmetkâr putlaştırılmamalıdır.

Mesih'in lütfu ile, Allah'ın hizmetkârları ışık ve bereket habercileri yapılmışlardır. İçten ve sebatkâr dua ile elde edilen Kut-sal Ruh'un donatımıyla ve kalpleri çarmıhın zaferlerini sürdürme gayretiyle dolu olarak, canları kurtarma yükünün ağırlığıyla yola koyulduklarında, çalışmalarının meyvelerini göreceklerdir. İnsanî bilgelik sergilemeyi veya benliği yüceltmeyi kararlılıkla reddettiklerinde, Şeytan'ın saldırılarına dayanacak bir iş gerçekleştireceklerdir. Pek çok can karanlıktan ışığa döndürülecek ve pek çok kilise kurulacaktır. İnsanlar, insanî aracılığa değil, Mesih'e ihtida edeceklerdir. Benlik arka planda tutulacak; yalnızca İsa, Golgota'da ölen Adam görünecektir.

Bugün Mesih için çalışanlar, elçilerin döneminde müjdeyi ilan edenlerin gösterdiği aynı ayırt edici üstün nitelikleri sergileyebilirler. Allah bugün hizmetkârlarına, tıpkı Pavlus'a ve Apollos'a, Silas'a ve Timoteos'a, Petrus'a, Yakup'a ve Yuhanna'ya verdiği güç gibi, güç vermeye hazırdır.

Elçilerin zamanında, Mesih'e iman etme iddiasında bulunan, ancak O'nun elçilerine saygı göstermeyi reddeden yanlış yola sapmış bazı canlar vardı. Hiçbir insan öğretmeni izlemediklerini, fakat müjdenin hizmetkârlarının yardımı olmadan doğrudan Mesih tarafından öğretildiklerini ilan ediyorlardı. Ruhta bağımsız ve kilisenin sesine itaat etmekte isteksizdiler. Bu adamlar ciddi bir aldatılma tehlikesi altındaydılar.

Allah kiliseye kendi atanmış yardımcılarını çeşitli becerilere sahip kişileri yerleştirdi, öyle ki pek çok kişinin bilgeliğinin bir araya gelmesiyle Ruh'un düşüncesi yerine getirilebilirdi. Allah'ın işinde uzun bir deneyimi olanlarla aynı boyunduruğa girmeyi reddederek, kendi güçlü karakter özelliklerine göre hareket eden kişiler, özgüvenle körleşecek ve doğru ile yanlış birbirinden ayıramaz hale geleceklerdir. Böylelerinin kilisede önder olarak seçilmeleri emniyetli değildir; zira kardeşlerinin kararı ne olursa olsun kendi kararlarını ve planlarını izleyeceklerdir. Düşmanın, kendileri her adımda nasihata ihtiyaç duymalarına rağmen, Mesih'in alçakgönüllülüğünü öğrenmeden, kendi güçlerine dayanarak canların koruyuculuğuna girişen kişiler aracılığıyla çalışması çok kolaydır.

İzlenimler, yalnız başına görev için güvenli bir kılavuz değildir. Düşman insanları çoğunlukla kendilerini Allah'ın yönlendirdiğine ikna eder, gerçekte ise yalnızca insanî dürtüleri izlemektedirler. Fakat dikkatle izler ve kardeşlerimize danışırızsak, Rabb'in iradesinin anlayışı bize verilecektir, zira "Alçakgönüllülere adalet yolunda öncülük eder, kendi yolunu öğretir onlara" vaadi verilmiştir (Mezmur 25:9).

İlk Hristiyan kilisesinde Pavlus'u ve Apollos'u tanımayı reddeden, fakat önderlerinin Petrus olduğunu ileri süren bazı kişiler vardı. Efendi yeryüzündeysen Petrus'un Mesih'e en yakın kişi olduğunu, Pavlus'un ise önceden imanlılara zulmeden biri olduğunu bildiriyorlardı. Görüşleri ve duyguları önyargılarla kuşatılmıştı. Mesih'in kalpte yaşadığını ortaya koyan cömertliği, asilliği ve şefkati göstermiyorlardı.

Bu gruplaşma ruhunun Hristiyan kilisesine büyük kötülük getirmesi tehlikesi mevcuttu ve Pavlus'a Rab tarafından samimi uyarı ve ciddi itiraz sözleri söylemesi talimatı verildi. Elçi, “ ‘Ben Pavlus yanlısıyım’, ‘Ben Apollos yanlısıyım’, ‘Ben Kefas⁵ yanlısıyım’ ya da ‘Ben Mesih yanlısıyım’ ” diyenlere şöyle soruyordu: “Mesih bölündü mü? Sizin için çarmıha gerilen Pavlus muydu? Pavlus’un adıyla mı vaftiz edildiniz?” “Hiç kimse insanlarla övünmesin” diye rica etti. “Pavlus, Apollos, Kefas, dünya, yaşam ve ölüm, şimdiki ve gelecek zaman, her şey sizindir. Siz Mesih’insiniz, Mesih de Tanrı’nındır (1. Korintliler 1:12, 13; 3:21–23).

Pavlus ile Apollos mükemmel uyum içindeydiler. Apollos Korint kilisesinde meydana gelen anlaşmazlıktan ötürü hayal kırıklığına uğramış ve kederlenmişti; kendisine gösterilen tercihten yararlanmadı ve bunu teşvik de etmedi, ancak çekişme alanından aceleyle ayrıldı. Pavlus sonradan kendisini Korint’i yeniden ziyaret etmeye teşvik ettiğinde bunu geri çevirdi ve çok uzun zaman sonra kilise daha iyi bir ruhsal duruma ulaşana kadar da orada çalışmadı.

⁵ Kefas: İsa’nın “Petrus” olarak bilinen elçisi Simun’un Grekçe “kaya” anlamına gelen isminin orijinal Aramiccesi.

EFES

[Bu bölüm, Elçilerin İşleri 19:1–20 ayetlerine dayanmaktadır.]

Apollos Korint'te vaaz ederken, Pavlus Efes'e geri dönme vaadini yerine getirdi. Yeruşalim'e kısa bir ziyarette bulunmuş ve ilk çalışmalarını yaptığı yer olan Antakya'da biraz zaman geçirmişti. Buradan Küçük Asya üzerinden "Galatya bölgesini ve Frikya'yı dolaşarak" (Elçilerin İşleri 18:23) seyahat etti, kendi kurmuş olduğu kiliseleri ziyaret ederek imanlıların imanlarını kuvvetlendirdi.

Elçilerin zamanında Küçük Asya'nın batı bölgesi Roma'nın Asya eyaleti olarak biliniyordu. Başkent Efes büyük bir ticaret merkeziydi. Limanı gemilerle doluydu, sokakları ise her ülkeden gelen insanlarla dolup taşıyordu. Korint gibi burası da müjdecilik çalışması için umut vaat eden bir alan sunuyordu.

Şimdi tüm medeni ülkelere geniş ölçüde yayılmış olan Yahudiler, çoğunlukla Mesih'in gelişini bekliyorlardı. Vaftizci Yahya vaaz ederken, pek çok kişi yıllık bayramlar için Yeruşalim'e geldiklerinde onu dinlemek üzere Şeria nehrinin kıyılarına çıkmışlardı. Orada İsa'nın Vaat Edilen Kişi olarak ilan edildiğini duymuşlar ve bu haberi dünyanın dört bir yanına götürmüşlerdi. İlahî Takdir böylece elçilerin çalışmaları için yolu hazırlamıştı.

Pavlus Efes'e vardığında, Apollos gibi Vaftizci Yahya'nın öğrencileri olan ve yine onun gibi Mesih'in görevi hakkında bir

miktar bilgi edinmiş olan on iki kardeşle karşılaştı. Apollos'un yeteneğine sahip değildiler, ancak edinmiş oldukları bilgiyi aynı samimiyet ve imanla dört bir yana yaymaya çalışıyorlardı.

Bu kardeşler Kutsal Ruh'un görevi hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı. Pavlus onlara Kutsal Ruh'u alıp almadıklarını sorduğunda, "Kutsal Ruh'un varlığından haberimiz yok ki!" yanıtını verdiler. Pavlus, "öyleyse neye dayanarak vaftiz oldunuz?" diye sorduğunda, "Yahya'nın öğretilerine dayanarak vaftiz olduk" dediler.

Bundan sonra elçi, Hristiyan'ın umudunun temeli olan muhteşem gerçekleri onlara açtı. Onlara Mesih'in bu dünyadaki hayatını ve utanç dolu ve korkunç ölümünü anlattı. Yaşam Rabbi'nin mezarın engellerini nasıl kırdığını ve ölüm üzerinde zafer kazanarak dirildiğini onlara anlattı. Kurtarıcı'nın öğrencilerine verdiği görevi tekrarladı: "Gökte ve yeryüzünde bütün yetki bana verildi. Bu nedenle gidin, bütün ulusları öğrencilerim olarak yetiştirin; onları Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un adıyla vaftiz edin" (Matta 28:18, 19). Onlara ayrıca Mesih'in Tesellici'yi gönderme vaadinden de söz etti; O'nun gücü aracılığıyla muhteşem belirtiler ve mucizeler gerçekleştirilecekti, ve bu vadin Pentikost Günü nasıl mükemmel bir şekilde yerine geldiğini açıkladı.

Kardeşler Pavlus'un sözlerini derin bir ilgiyle, minnettar ve hayretli bir sevinçle dinlediler. Mesih'in kefaret edici kurbanlığına dair harika gerçeği imanla kavradılar ve O'nu Kurtarıcıları olarak kabul ettiler. Bundan sonra İsa'nın adıyla vaftiz oldular ve "Pavlus ellerini onların üzerine koyunca" Kutsal Ruh'un vaftizini de aldılar, bu sayede başka ulusların dillerini konuşarak peygamberlik edebildiler. Böylece Efes ve civarında müjdeciler olarak çalışabilme, ayrıca müjdeyi Küçük Asya'da duyurabilme niteliğine sahip oldular.

Bu adamlar alçakgönüllü ve öğretilerle bir ruhu besleyerek, hasat tarlasına işçiler olarak gidebilmelerini sağlayan tecrübe elde ettiler. Örneklilikleri Hristiyanlara büyük değeri olan

bir ders sunmaktadır. Öğrenci konumunda bulunamayacak kadar kendilerine yettiklerini düşündükleri için ilahî yaşamda çok az ilerleme kaydedebilen pek çok kişi vardır. Allah'ın sözüne dair yüzeysel bir bilgiyle yetinmektedirler. İmanlarını ve uygulamalarını değiştirmeyi arzulamazlar, bu nedenle daha fazla ışık almak için çaba göstermezler.

Mesih'in izleyicileri, bilgeliği samimiyetle arasalardı, henüz kendileri için hiç bilinmeyen zengin gerçek tarlalarına yönlendirilirlerdi. Kendisini tamamen Allah'a veren kişi, ilahî el tarafından yönlendirilecektir. Alt tabakadan ve görünürde yeteneksiz olabilir; ancak sevgi ve güven dolu bir kalple Allah'ın iradesinin her bildirimine itaat ederse, güçleri arındırılacak, asilleştirilecek, artırılacak ve yetenekleri çoğaltılacaktır. O, ilahî bilgelik derslerine değer verdikçe, kendisine kutsal bir görev emanet edilecektir; hayatıyla Allah'ı şereflendirmesi ve dünyaya bereket getirmesi sağlanacaktır. "Sözlerinin açıklanışı aydınlık sağlar, saf insanlara akıl verir" (Mezmur 119:130).

Bugün de Kutsal Ruh'un kalp üzerinde çalışmasından Efes'teki imanlılar kadar habersiz pek çok kişi vardır; ancak hiçbir gerçek Allah'ın sözünde bundan daha açık bir şekilde öğretilmemiştir. Peygamberler ve elçiler bu konu üzerinde durmuşlardır. Mesih'in kendisi, Ruh'un ruhsal hayatın sürdürülmesindeki aracılığının bir örneği olarak, dikkatimizi bitkilerin gelişimine çekmektedir. Asmanın özsuyu kökten yukarı çıkarak dallara dağılır ve gelişimin sürmesini sağlayarak çiçekler ve meyve üretir. Kutsal Ruh'un hayat veren gücü de, Kurtarıcı'dan kaynaklanarak cana işler, güdülerini ve bağlılığı yeniler, hatta düşünceleri dahi Allah'ın iradesine itaate getirerek, gücü alan kişinin kutsal işlerin değerli meyvelerini vermesini sağlar.

Bu ruhsal hayatın Yaratıcısı görünmezdir ve bu hayatın verilmesinin ve sürdürülmesinin tam yöntemini açıklayabilmek insanî felsefenin gücünü aşar. Ancak yine de Ruh'un işleyişi her zaman yazılı sözle uyum içindedir. Doğal dünyada nasılsa,

ruhsal dünyada da öyledir. Doğal hayat ilahî güç tarafından an be an korunmaktadır; ancak doğrudan bir mucize ile değil, ulaşabileceğimiz yere konulmuş olan bereketlerin kullanımı yoluyla sürdürülmektedir. Ruhsal hayat da, İlahî Takdir'in sağladığı o araçlarla sürdürülmektedir. Mesih'in izleyicisi "yetkinliğe, Mesih doluluğundaki olgunluk düzeyine" (Efesliler 4:13) erişinceye dek geliyecekse, yaşam ekmeğini yemeli ve kurtuluş suyunu içmelidir. Her şeyde Allah'ın kendi sözünde bildirdiği talimatlarına kulak vererek, uyanık kalmalı, dua etmeli ve çalışmalıdır.

O Yahudi mühtedilerin deneyiminde bizim için başka bir ders daha vardır. Yahya'nın eliyle vaftiz olduklarında, İsa'nın Günahların Taşiyicisi olarak görevini tam olarak anlamamışlardı. Ciddi yanılığalar besliyorlardı. Fakat daha net ışıkla Mesih'i Kurtarıcıları olarak memnuniyetle kabul ettiler, ve bu ileri adımla birlikte görev zorunluluklarında bir değişim meydana geldi. Daha saf bir iman aldıklarında, hayatlarında da buna bağlı bir değişim oldu. Bu değişimin bir göstergesi ve Mesih'e olan imanlarının kabulü olarak, İsa'nın adıyla yeniden vaftiz edildiler.

Pavlus adeti olduğu üzere Efes'teki çalışmasına Yahudilerin havrasında vaaz ederek başladı. Orada "Allah'ın krallığı ile ilgili şeyleri tartışıp ikna ederek"¹ üç ay boyunca çalıştı. Başlangıçta iyi bir kabul gördü; ancak diğer yerlerde olduğu gibi çok geçmeden sert bir muhalefetle karşılaştı. "Bazıları sert bir tutum takınıp ikna olmamakta direndiler ve İsa'nın yolunu halkın önünde kötölemeye başladılar." Bunlar müjdeyi ısrarla geri çevirdikleri için, elçi havrada vaaz etmeyi bıraktı.

Pavlus'un kendi vatandaşları için çalışmalarında, Allah'ın Ruhu onunla birlikte ve onun aracılığıyla çalışmıştı. Gerçeği bilmeyi samimiyetle arzulayan herkesi ikna etmeye yeterli kanıtlar sunulmuştu. Fakat pek çok kişi kendilerinin önyargı ve inançsızlık tarafından kontrol edilmelerine izin verdi ve en kesin kanıtlara bile boyun eğmeyi reddettiler. İmanlıların ima-

1 Bkz. Elçilerin İşleri 19:8 (Kİ).

nının bu gerçek karşıtlarıyla sürekli ilişki halinde olmaları durumunda tehlikeye düşeceğini gören Pavlus onlardan ayrıldı ve öğrencileri ayrı bir grup halinde topladı, halka verdiği öğretilere de önemli bir öğretmen olan Tiranus'un okulunda devam etti.

Pavlus önünde "büyük ve etkili... bir kapı" açıldığını görüyordu, gerçi "karşı çıkanlar çok[tu]" (1. Korintliler 16:9). Efes Asya'nın yalnızca en muhteşem değil, aynı zamanda en yozlaşmış kentiydi. Batıl inançlar ve tensel zevkler kalabalık nüfusu üzerinde hüküm sürüyordu. Tapınaklarının gölgesinde her nitelikte suçlu barınak buluyor, en aşağılık ahlâksızlıklar yaygınlaşıyordu.

Efes, Diana ibadetinin gözde bir merkeziydi. "Efesliler'in [Dianası]"nın² muhteşem tapınağının ünü tüm Asya'ya ve dünyaya yayılmıştı. Eşsiz görkemi onu yalnızca kentin değil, bütün ulusun gururu haline getiriyordu. Tapınağın içindeki putun gökten düştüğü geleneksel olarak anlatılıyordu. Üzerinde büyük güç ihtiva ettiğine inanılan sembolik karakterler yazılıydı. Efesliler tarafından bu sembollerin anlamını ve kullanımını açıklamak üzere kitaplar yazılmıştı.

Bu pahalı kitapları dikkatle inceleyenler arasında, tapınaktaki heykele batıl bir inançla tapınanların zihinleri üzerinde güçlü bir etkiye sahip olan pek çok büyücü vardı.

Elçi Pavlus'a Efes'teki çalışmalarında ilahî lütfun özel işaretleri verildi. Çabalarına Allah'ın gücü eşlik etti ve pek çok kişi fiziksel hastalıklardan iyileşti. "Tanrı, Pavlus'un eliyle olağanüstü mucizeler yaratıyordu. Şöyle ki, Pavlus'un bedenine değen peşkir ve peştamallar hasta olanlara götürüldüğünde, hastalıkları yok oluyor, kötü ruhlar içlerinden çıkıyordu." Doğüstü gücün bu tezahürleri Efes'te daha önce tanık olunan her şeyden çok daha etkiliydi ve bir gözbağcının yeteneğiyle ya da büyücünün büyüleriyle taklit edilemeyecek nitelikteydi. Nasıralı İsa'nın adıyla bu mucizeler gerçekleştirildikçe, halk göğün Allahı'nın tanrıça Diana'ya tapınan büyücülerden daha

2 Grek tanrıçası Artemis'in Roma'daki adı Diana'dır.

kudretli olduğunu görme fırsatına sahip oldu. Böylece Rab kendi hizmetkârını putperestlerin önünde büyücülerin en güçlülere ve en gözdelelerinden kat kat fazla yüceltti.

Fakat tüm kötülük ruhlarının kendisine tabi olduğu ve kendi hizmetkârlarına onlar üzerinde yetki veren Kişi, kendi kutsal adını hor gören ve kirletenler üzerine daha büyük bir utanç ve yenilgi getirmek üzereydi. Büyücülük Musa'nın yasa-sı tarafından ölüm cezasıyla yasaklanmıştı, ancak zaman zaman sapkın Yahudiler tarafından gizlice yapılmıştı. Pavlus'un Efes'e ziyareti sırasında kentte "çevrede dolaşp kötü ruhları kovmakla uğraşan bazı Yahudiler" bulunuyordu, bunlar onun yaptığı harikaları görerek "kötü ruhlara tutsak olanları Rab İsa'nın adını anarak kurtarmaya kalkıştılar." "Skeva adlı bir Yahudi başkâhinin yedi oğlu" da bir teşebbüste bulundular. Cine tutulmuş bir adam bularak ona "Pavlus'un tanıttığı İsa'nın adıyla size emrediyoruz!" dediler. Ancak "kötü ruh ise onlara şöyle karşılık verdi: 'İsa'yı biliyor, Pavlus'u da tanıyorum, ama siz kimsiniz?' İçinde kötü ruh bulunan adam onlara saldırdı, hepsini alt ederek bozguna uğrattı. Öyle ki, o evden çıplak ve yaralı olarak kaçtılar."

Böylece Mesih'in adının kutsallığına açık bir kanıt verilmiş oldu ve bu adı Kurtarıcı'nın görevinin ilahî niteliğine iman etmeden çağırmaya çalışanların uğrayacağı tehlike belli oldu. "Hepsini bir korku aldı ve Rab İsa'nın adı büyük bir saygınlık kazandı."

Önceden gizli olan gerçekler şimdi açığa çıkıyorlardı. Bazı imanlılar Hristiyanlığı kabul ederken batıl inançlarından tamamıyla vazgeçmemişlerdi. Büyü uygulamasına bir ölçüde halen devam ediyorlardı. Şimdi ise hatalarına ikna olan "iman edenlerin birçoğu geliyor, yaptıkları kötülükleri itiraf edip anlatıyordu." İyi çalışma bizzat büyücülerin bazılarına dek uzandı; ve "büyücülükle uğraşmış bir sürü kişi de kitaplarını toplayıp herkesin önünde yaktılar. Kitapların değerini hesapladıklarında toplam elli bin gümüş tuttuğunu

gördüler. Böylelikle Rab'bin sözü güçlü biçimde yayılıp etkinlik kazanıyordu.”

Efesli mühtediler büyü kitaplarını yakarak bir zamanlar zevk aldıkları şeylerden artık tiksindiklerini gösterdiler. Bilhassa büyü aracılığıyla Allah'ı öfkelendirmişler ve canlarını tehlikeye atmışlardı; ve bu büyük kızgınlığı büyüye karşı gösterdiler. Böylece gerçek ihtidanın kanıtını verdiler.

Falcılık üzerine yazılmış bu eserler kötü ruhlarla iletişimin kurallarını ve biçimlerini içeriyordu. Bunlar Şeytan'a ibadetin yönetmeliği – onun yardımını istemek ve ondan bilgi almak için talimatları. Öğrenciler bu kitapları ellerinde tut-salar kendilerini ayartıya maruz bırakacaklardı; satsalar başkalarının yoluna ayartı çıkarıyor olacaklardı. Karanlığın krallığını terk etmişlerdi ve onun gücünü yok etmek için hiçbir fedakârlıktan kaçınmadılar. Böylece gerçek, insanların önyargıları ve para sevgileri üzerinde zafer kazandı.

Mesih'in gücünün bu tezahürüyle, batıl inancın sağlam kalesinde Hristiyanlık adına muazzam bir zafer kazanıldı. Meydana gelmiş olan olayın etkisi Pavlus'un fark ettiğinden bile daha fazla yayıldı. Haber Efes'ten bir çok yere yayıldı ve Mesih'in davası büyük bir enerji kazandı. Elçinin kendisi görevini bitirip öldükten uzun süre sonra, bu sahneler insanların hafızasında hâlâ yaşıyor ve müjdeye mühtediler kazanmaya aracı oluyordu.

Putperest batıl inançlarının yirminci yüzyılın medeniyetinden önce kaybolup gittikleri saf bir şekilde varsayılmaktadır. Fakat Allah'ın sözü ve gerçeklerin acımasız tanıklığı, büyüün bu çağda da eski zaman büyücülerinin günlerinde olduğu gibi uygulanmakta olduğunu bildirmektedir. Geçmiş çağların büyü düzeni, gerçekte bugün modern ruhçuluk olarak bilinen başka bir şey değildir. Şeytan, kendisini yeryüzünden ayrılan dostların kılığında sunarak binlerce zihne erişmektedir. Kutsal Yazılar “ölüler hiçbir şey bilmiyor” diye açıkça bildirmektedir (Vaiz 9:5). Düşünceleri, sevgileri, nefretleri yok olup

gitmiştir. Ölüler yaşayanlarla birliktelikte bulunmaz. Ancak Şeytan, ilk kurnazlığına sadık kalarak, zihinlerin denetimini ele geçirmek için bu aracı kullanır.

Ruhçuluk aracılığıyla pek çok hasta, yaşlı ve meraklı kişi kötü ruhlarla iletişim kurmaktadır. Bunu yapmaya cüret edenlerin tümü tehlikeli zemindedir. Gerçek sözü Allah'ın onlara nasıl baktığını beyan eder. O, eski zamanlarda putperest bir kâhine danışmak için adamlarını yollayan bir kralı sert bir şekilde mahkûm etmişti: “İsrail’de Tanrı yok mu ki Ekron ilahı Baalzevuv’a danışmaya gidiyorsunuz?’ Kralınıza deyin ki, ‘RAB, Yattığın yataktan kalkamayacak, kesinlikle öleceksin! diyor’ ” (2. Krallar 1:3, 4).

Putperest zamanların büyücüleri bugün karşılıklarını ruhçu medyumlarda, psişiklerde ve falcılarda bulmaktadır. Eny-Dor’da ve Efes’te konuşan gizemli sesler halen yalanlı sözlerle insanoğullarını kandırmaktadır. Perde gözlerimizin önünden kaldırılsaydı, kötü meleklerin aldatmak ve yok etmek için tüm becerilerini kullandıklarını görebilirdik. İnsanların Allah’ı unutmalarını sağlamak için bir etki bırakılan her yerde, Şeytan büyüleyici gücünü kullanmaktadır. İnsanlar onun etkisine teslim olduklarında, farkına bile varamadan zihin şaşkınlığa uğrar ve can kirlenir. Elçinin Efes kilisesine verdiği tavsiyeye bugün Allah’ın halkı kulak vermelidir: “Karanlığın meyvesiz işlerine katılmayın. Tersine, onları açığa çıkarın” (Efesliler 5:11).

ZAHMETLİ ÇALIŞMA VE DENENME GÜNLERİ

[Bu bölüm, Elçilerin İşleri 19:21–41; 20:1 ayetlerine dayanmaktadır.]

Efes üç yıldan uzun bir süredir Pavlus'un çalışmasının merkeziydi. Burada gelişen bir kilise kurulmuştu ve müjde bu kentten tüm Asya eyaletine, hem Yahudiler hem de Uluslar arasına yayılıyordu.

Elçi bir süredir başka bir müjdeleme yolculuğu tasarlamaktaydı. “Makedonya ve Ahaya'dan geçip Yeruşalim'e gitmeye karar verdi. ‘Oraya gittikten sonra Roma'yı da görmem gerek’ diyordu.” Bu plana uygun olarak “yardımcılarından ikisini, Timoteos ile Erastus'u Makedonya'ya gönder[di];” fakat Efes'teki çalışmanın halen kendi varlığını gerektirdiğini hissederek, Pentikost'tan sonrasına kadar kalmaya karar verdi. Ancak çok geçmeden gidişini hızlandıran bir olay meydana geldi.

Efes'te yılda bir kez tanrıça Diana'nın şerefine özel törenler düzenleniyordu. Bunlar, eyaletin dört bir yanından pek çok kişiyi oraya çekiyordu. Bu süre içinde, büyük şatafat ve ihtişamla eğlenceler düzenleniyordu.

Bu şenlik dönemi imana yeni gelmiş olanlar için bir deneme zamanı oldu. Tiranus'un okulunda bir araya gelen imanlılar topluluğu bayram korosunda ahenksiz bir nota olmuşlardı

ve her türlü alaylara, kınamalara ve hakaretlere maruz kalıyorlardı. Pavlus'un çalışmaları putperest ibadetine etkili bir darbe indirmişti, bunun sonucunda ulusal bayrama katılımında ve ibadet edenlerin coşkunluğunda gözle görülür bir düşüş meydana gelmişti. Öğretilerinin etkisi imana ihtida eden kişilerin çok ötesine uzanıyordu. Yeni öğretileri açıkça kabul etmeyen pek çok kişi, kendi putperest tanrılarına tüm güvenlerini yitirecek kadar aydınlanmışlardı.

Ayrıca başka bir hoşnutsuzluk nedeni daha vardı. Efes'te Diana'nın tapınağının ve görünümünün modeli olarak yapılan küçük kutsal maketlerin ve heykelciklerin üretiminden ve satışından geniş ve kârlı bir iş türemişti. Bu iş koluyla ilgilenenler kazançlarının azaldığını gördüler ve tümü bu hoş gitmeyen değişimi Pavlus'un çalışmalarına bağlamak için birleştiler.

Gümüş maket üreticisi olan Dimitrios, kendi meslektaşlarını bir araya toplayarak şöyle dedi: "Efendiler, bu işten büyük kazanç sağladığımızı biliyorsunuz. Ama Pavlus denen bu adamın, elle yapılan tanrıların gerçek tanrılar olmadığını söyleyerek yalnız Efes'te değil, neredeyse bütün Asya İli'nde çok sayıda kişiyi kandırıp saptırdığını görüyor ve duyuyorsunuz. Hem bu sanatımız saygınlığını yitirmek tehlikesiyle karşı karşıyadır, hem de ulu tanrıça Artemis'in Tapınağı'nın hiçe sayılması ve bütün Asya İli'yle bütün dünyanın tapındığı tanrıçanın, ululuğundan yoksun kalması tehlikesi vardır." Bu sözler halkın tahrik edilmeye uygun duygularını uyandırdı. "Oradakiler bunu duyunca öfkeyle doldular. 'Efesliler'in Artemisi uludur!' diye bağırmaya başladılar."

Bu konuşmanın haberi hızla yayıldı. "Kent büsbütün karıştı." Pavlus'u aradılar, fakat elçi bulunamadı. Tehlikeyi haber alan kardeşleri onu oradan uzaklaştırmışlardı. Elçiyi korumak için Allah'ın melekleri gönderilmişti; şehit olarak öleceği zaman henüz gelmemişti.

Kalabalık, öfkelerini gösterecek asıl hedefi bulamayınca, "Pavlus'un yol arkadaşlarından Makedonyalı Gayus ve Aristarhus'u yakalayıp sürükleyerek birlikte tiyatroya koştu."

Pavlus'un saklanma yeri fazla uzak değildi ve çok geçmeden sevgili kardeşlerinin içine düştükleri tehlikeyi öğrendi. Kendi güvenliğini unutarak, kargaşa çıkaranlara hitap etmek üzere bir an önce tiyatroya gitmek istedi. Fakat "öğrenciler onu bırakmadı." Gayus ve Aristarhus halkın istediği kurban değillerdi; onların ciddi bir zarara uğranması beklenmiyordu. Ancak elçinin solgun ve endişelerden yorgun düşmüş yüzü görülecek olsa, hemen kalabalığın en hiddetli duygularını uyandıracak ve hayatını insanî yöntemlerle kurtarmanın en küçük olasılığı bile olmayacaktı.

Pavlus halen kalabalığın huzurunda gerçeği savunmaya can atıyordu, fakat en sonunda tiyatrodan gelen bir uyarı mesajıyla durduruldu. "Pavlus'un dostu olan bazı Asya İli yöneticileri ona haber yollayarak tiyatrodaki görünmemesi için yalvardılar."

Tiyatrodaki kargaşa sürekli olarak artıyordu. "Topluluk karışıklık içindeydi. Her kafadan bir ses çıkıyordu. Çoğu ne için toplandığını bile bilmiyordu." Pavlus'un ve bazı yoldaşlarının İbrani soyundan olmaları, Yahudilerin telaşla kendilerinin ona ve işine sempati beslemediklerini açıkça göstermeye çalışmalarına neden oldu. Bu nedenle konuyu halkın önünde çözmek için kendi aralarından birini öne çıkardılar. Seçilen kişi zanaatkarlardan biri, bakırcı olan İskender'di; Pavlus daha sonraları onun kendisine çok kötülük ettiğinden bahsetti (2. Timoteos 4:14). İskender muazzam yeteneğe sahip bir adamdı ve tüm enerjisini halkın gazabını yalnızca Pavlus'a ve yoldaşlarına yönlendirmek üzere kullandı. Fakat kalabalık İskender'in Yahudi olduğunu görerak onu bir kenara itti ve "hep bir ağızdan yaklaşık iki saat boyunca, 'Efesliler'in Artemisi uludur!' diye bağırıp durdu."

En sonunda iyice yorulduklarından sustular ve bir anlık bir sessizlik oldu. O zaman kentin sicil memuru kalabalığın dikkatini çekti ve görevi sayesinde sesini duyurabilirdi. Halka kendi zeminlerinde karşılık verdi ve mevcut kargaşa için hiçbir neden olmadığını gösterdi. Onların mantığına hitap etti. " 'Ey Efesli-

ler' dedi, 'Efes Kenti'nin, ulu Artemis Tapınağı'nın ve gökten düşen kutsal taşın bekçisi olduğunu bilmeyen var mı? Bunları hiç kimse inkâr edemez. Bunun için sakin olmanız ve düşünce-siz bir şey yapmamanız gerekir. Buraya getirdiğiniz bu adamlar, ne tapınakları yağma ettiler, ne de tanrıçamıza sövdüler. Dimitrios ve sanatçı arkadaşlarının herhangi birinden şikâyeti varsa, mahkemeler açık, yargıçlar da var. Karşılıklı suçlamalarını orada yapsınlar. Soruşturacağınız başka bir durum varsa, bunun yasal bir toplantıda çözümlenmesi gerekir. Bugünkü olaylardan ötürü ayaklanma suçundan yargılanmak tehlikesindeyiz. Hiçbir gerekçesi olmayan bu kargaşanın hesabını veremeyeceğiz.' Bunları söyledikten sonra topluluğu dağıttı.”

Dimitrios konuşmasında “Bu sanatımız [tehlikeyle] karşı karşıyadır” demişti. Bu sözler Efes'teki kargaşanın asıl nedenini ve elçileri çalışmalarında izleyen pek çok zulmün nedenini ortaya koymaktadır. Dimitrios ve meslektaşları müjdenin öğretilmesi ve yayılmasıyla heykel yapımıcılığı işinin tehlikeye girdiğini görmüşlerdi. Pagan rahiplerin ve zanaatkârların gelirleri tehlike altındaydı, bu nedenle Pavlus'a karşı bu kadar sert bir düşmanlıkla ayaklandılar.

Sicil memurunun ve kentte saygıdeğer makamlarda bulunan diğer kişilerin kararı Pavlus'u halkın önünde kanunsuz davranış suçlamalarından aklamıştı. Bu, Hristiyanlığın yanılığlar ve batıl inançlar üzerindeki başka bir zaferiydi. Allah, kendi elçisini korumak ve başıboş kalabalığı kontrol altında tutmak için yüksek bir bürokrati çıkarmıştı. Pavlus'un kalbi, hayatı korunduğu ve Efes'teki kargaşayla Hristiyanlığın itibarı sarsılmadığı için Allah'a karşı minnetle doldu.

“Pavlus, kargaşalık yatıştıktan sonra öğrencileri çağırıp onları yüreklendirdi. Sonra kendilerine veda ederek Makedonya'ya gitmek üzere yola çıktı.” Bu yolculukta kendisine iki sadık Efesli kardeş, Tihikos ile Trofimos eşlik ediyordu.

Pavlus'un Efes'teki çalışmaları sonuçlanmıştı. Oradaki hizmeti, pek çok denemenle ve derin acılarla geçen aralıksız bir

çalışma dönemi olmuştu. Kamuya açık yerlerde ve evden eve gezerek halka öğretmiş, pek çok gözyaşı dökerek onları eğitmiş ve uyarmıştı. Sürekli olarak, halkın duygularını ona karşı kıskırtmak için hiçbir fırsatı kaçırmayan Yahudilerin düşmanlığıyla karşılaşmıştı.

Bir yandan düşmanlığa karşı savaş verirken, müjde işini yorulmak bilmeyen bir gayretle ilerletirken ve imanda henüz genç olan bir kilisenin çıkarlarını gözetirken, Pavlus aynı zamanda canında tüm kiliseler için ağır bir yük taşıyordu.

Kendi kurduğu bazı kiliselerden gelen sapkınlık haberleri ona büyük acı veriyordu. Onların yararına gösterdiği çabaların boşuna olduğunun ortaya çıkmasından korkuyordu. Kendi işini etkisiz hale getirmek üzere kullanılan yöntemleri öğrendiğinde, pek çok uykusuz geceyi duayla ve ciddi düşüncelerle geçirdi. Fırsat buldukça ve kiliselerin durumu gerektirdikçe onlara yazarak, takdir, öğüt, uyarı ve cesaret verdi. Bu mektuplarda elçi kendi denemeleri üzerinde durmaz, ancak Mesih'in davasında çalışmalarının ve çektiği sıkıntıların izleri ara sıra görülür. Kırbaçlanmaya ve hapse atılmaya, soğuk, açlık ve susuzluğa, karadaki ve denizdeki, kentteki ve çöldeki, kendi yurttaşlarından, putperestlerden ve sahte kardeşlerden gelen tehlikelere – tüm bunlara müjdenin uğruna dayanıldı. “İftiraya uğra[dı],”¹ “sövüldü,”² “her şeyin döküntüsü”³ oldu, “şaşı[r]mış”⁴ halde kaldı, “zulmedil[di],”⁵ “her yönden sıkıştırıl[dı],”⁶ “her saat... tehlikeye”⁷ atıldı, “İsa uğruna sürekli olarak ölüme teslim edil[di].”⁸

Sürekli düşmanlık fırtınasının, düşmanların gürültüsünün ve dostların terk edişlerinin arasında, cesur elçi neredeyse ce-

1 Bkz. 1. Korintliler 4:13.

2 Bkz. 1. Korintliler 4:12.

3 Bkz. 1. Korintliler 4:13.

4 Bkz. 2. Korintliler 4:8.

5 Bkz. 1. Korintliler 4:12.

6 Bkz. 2. Korintliler 4:8.

7 Bkz. 1. Korintliler 15:30.

8 Bkz. 2. Korintliler 4:11.

saretini kaybedecekti. Fakat geriye dönüp Golgota'ya baktı ve Çarmıha Gerilmiş Olan'a dair bilgiyi yaymak için yeni bir gayretle, ısrarla devam etti. O yalnızca Mesih'in kendisinden önce yürümüş olduğu kan lekeli yolda yürüyordu. Zırhını Kurtarıcısı'nın ayakları dibine koyuncaya dek, hiçbir zaman savaştan terhis olmayı istemedi.

BİR UYARI VE RİCA MESAJI

[Bu bölüm, Korintlilere Birinci Mektup'a dayanmaktadır.]

Korint kilisesine ilk mektup elçi Pavlus tarafından Efes'te kaldığı zamanın ikinci yarısında yazılmıştır. Korint'teki imanlılar için başka hiç kimseye hissetmediği kadar derin bir ilgi duymuş, hiç kimse için göstermediği kadar yorulmak bilmez bir çaba göstermişti. Bir buçuk yıl aralarında çalışmış, onlara tek kurtuluş yolu olarak çarmıha gerilen ve dirilen Kurtarıcı'yı göstermiş ve onları O'nun lütfunun dönüştürücü gücüne kesin bir şekilde güvenmeye teşvik etmişti. Hristiyanlık imanı ikrarında bulunanları kilise birlikteliğine kabul etmeden önce onlara Hristiyan imanının ayrıcalıklarına ve görevlerine dair özel bir eğitim vermeye dikkat etmiş, onların vaftiz yeminlerine sadık kalmalarına yardımcı olabilmek için samimiyetle çaba göstermişti.

Pavlus, her canın sürekli olarak aldatmaya ve tuzağa düşürmeye çalışan kötülüğün aracılara karşı vermesi gereken savaşı çok iyi anlıyordu ve imanda genç olanları güçlendirmek ve pekiştirmek için yorulmak bilmeden çalışmıştı. Onlardan Allah'a tamamen teslim olmalarını rica etmişti; zira can tam teslim olamadığında günahın terk edilmediğini, arzuların ve tutkuların üstünlük için halen çekişmekte olduklarını ve ayartıların vicdanı kargaşaya sürüklediğini biliyordu.

Teslimiyet tam olmalıdır. Rabb'e tamamen boyun eğen her zayıf, şüpheli ve mücadele içindeki can, galip gelebilmesine imkân sağlayan araçlarla doğrudan iletişime geçirilir. Gök ona yakındır ve her deneme ve ihtiyaç anında merhamet meleklerinin desteğine ve yardımına sahip olur.

Korint'teki kilisenin üyelerinin çevresi putperestliğin ve şehvetin en cezbedici biçimiyle sarılmıştı. Elçi onlarla beraberken bu etkiler üzerlerinde ancak çok küçük bir güce sahip oluyordu. Pavlus'un sağlam imanı, coşkun duaları, ciddi eğitici sözleri ve hepsinden en önemlisi Allah'a adanmış yaşamı, onlara günahın zevklerinin keyfini çıkarmaktansa Mesih'in uğruna benliği inkâr etmelerinde yardımcı olmuştu.

Ancak Pavlus'un gidişinden sonra olumsuz durumlar ortaya çıktı; düşmanın ettiği deliceler buğdayın arasında görüldü¹ ve bunlar çok geçmeden kötü meyvelerini vermeye başladılar. Bu, Korint kilisesi için şiddetli bir deneme zamanıydı. Elçi artık gayretlerini arttırmak ve Allah'la uyum içinde yaşamaya çabalarında onlara yardımcı olmak için yanlarında değildi, böylece yavaş yavaş pek çok kişi dikkatsizleşti ve ilgisizleşti; doğal zevklerinin ve eğilimlerinin kendilerini denetim altına almasına izin verdiler. Onlara sıklıkla paklığa ve doğruluğa ilişkin yüksek idealler aşıl原因an kişi artık aralarında değildi, böylece ihtida ettikleri zamanda kötü alışkanlıklarını bırakmış olan azımsanamayacak sayıda kişi putperestliğin alçaltıcı günahlarına geri döndü.

Pavlus kiliseye kısaca yazarak onları ahlâksızlıkta ısrar edenlerle "arkadaşlık etmeme[leri]"² için uyarıyordu; fakat imanlıların pek çoğu elçinin sözlerini anlamından saptırdılar, dedikleri üzerine anlamsızca münakaşa ettiler ve onun talimatını dikkate almamalarından ötürü kendilerini mazur gösterdiler.

Kilise tarafından Pavlus'a, çeşitli konularda öğüt isteyen, ancak aralarında varlığını sürdüren korkunç günahlardan hiç

1 Bkz. Matta 13:24-30, 36-43.

2 Bkz. 1. Korintliler 5:9.

bahsetmeyen bir mektup gönderilmişti. Ancak Kutsal Ruh, kilisenin gerçek durumunun gizlendiğini ve bu mektubun kendisinden yazarların kendi amaçlarına hizmet edecek şekilde yorumlayabilecekleri ifadeler çıkarmaya yönelik bir çaba olduğunu elçiye kuvvetli bir şekilde hissettirdi.

Bu sıralarda Korint'te büyük saygınlık kazanmış Hristiyan bir aile olan Kloï ailesinin fertleri Efes'e geldiler. Pavlus onlara işlerin durumunu sordu, onlar da ona kilisenin hizipleriyle bölündüğünü söylediler. Apollos'un ziyareti sırasında hüküm süren anlaşmazlıklar büyük ölçüde artmıştı. Sahte öğretmenler üyeleri Pavlus'un talimatlarını hor görmeye yönlendiriyorlardı. Müjdenin öğretileri ve kuralları çarpıtılmıştı. Bir zamanlar Hristiyan yaşamında gayretli olanlar arasında gurur, putpe-restlik ve şehvet düşkünlüğü sürekli olarak artıyordu.

Önüne bu resim sunulduğunda, Pavlus en kötü korkularının ve daha fazlasının gerçekleştiğini gördü. Fakat bu yüzden çalışmasının başarısızlıkla sonuçlandığı düşüncesine kapılmadı. "Yürek acısıyla" ve "gözyaşları içinde"³ Allah'tan öğüt istedi. İzlenecek en akıllıca yol olsaydı, Korint'i hemen memnuniyetle ziyaret ederdi. Fakat imanlıların mevcut durumları içinde kendi çalışmalarından faydalanamayacaklarını biliyordu, bu nedenle kendisinin daha sonra gerçekleştireceği bir ziyarete yol hazırlamak için Titus'u gönderdi. Sonra elçi, davranışları böylesi tuhaf bir sapkınlık ortaya koyan kişilerin tuttuğu yola ilişkin tüm kişisel hislerini bir kenara bırakarak ve canını Allah'a sabitlemiş olarak, Korint'teki kiliseye en zengin, en eğitici, en güçlü mektuplarından birini yazdı.

Kilisenin ileri sürdüğü çeşitli sorulara kayda değer bir netlikle yanıt vermeye ve kulak verildiği takdirde onları daha yüksek bir ruhsal düzleme çıkartacak olan genel ilkeleri ortaya koymaya başladı. Tehlike altındaydılar, ve bu kritik zamanda onların kalplerine ulaşamama düşüncesine dayanamıyordu. Sadakatle, onları yüz yüze oldukları tehlikelere karşı uyardı ve

³ Bkz. 2. Korintliler 2:4.

günahlarından ötürü azarladı. Onları yeniden Mesih'e doğru yönlendirdi ve önceki bağılıklarının coşkunu yeniden alevlendirmeye çalıştı.

Elçinin Korintlilere olan büyük sevgisi, onun kiliseye verdiği şefkatli selamlamada ortaya konuldu. Onların putpe-restlikten gerçek Allah'a ibadet ve hizmete dönme deneyimlerine atıfta bulundu. Onlara almış oldukları Kutsal Ruh'un armağanlarını hatırlattı ve Mesih'in paklığına ve kutsallığına ulaşınca kadar Hristiyan yaşamında sürekli olarak ilerlemelerinin onların ayrıcalığı olduğunu gösterdi. "Mesih'le ilgili tanıklığımız sizde pekiştiği gibi" yazdı, "Mesih'te her bakımdan –her tür söz ve bilgi bakımından– zenginleştiniz. Şöyle ki, Rabbimiz İsa Mesih'in görünmesini beklerken hiçbir ruhsal armağandan yoksun değilsiniz. Rabbimiz İsa Mesih kendi gününde kusursuz olmanız için sizi sonuna dek pekiştirecektir."⁴

Pavlus Korint kilisesinde ortaya çıkmış olan anlaşmazlıklardan açıkça bahsetti ve üyeleri çekişmeyi sona erdirmeye teşvik etti. "Kardeşler, Rabbimiz İsa Mesih'in adıyla yalvarıyorum: Hepiniz uyum içinde olun, aranızda bölünmeler olmadan aynı düşünce ve görüşte birleşin" diye yazdı.⁵

Elçi, kilisedeki bölünmelerden nasıl ve kimin aracılığıyla haberdar olduğunu serbest şekilde yazdı. "Kardeşlerim, Kloï'nin ev halkından aranızda çekişmeler olduğunu öğrendim."⁶

Pavlus, kendisine ilham verilmiş bir elçiydi. Başkalarına öğrettiği gerçekleri "vahiy yoluyla" almıştı; ancak Rab kendi halkının durumunu her zaman ona doğrudan bildirmiyordu. Bu olayda, Korint'teki kilisenin esenliğiyle ilgili ve içeri sızan kötülükleri gören kişiler durumu elçinin dikkatine sunmuşlardı, o da daha önceden aldığı ilahî vahiyler sayesinde bu gelişmelerin niteliğini değerlendirmeye hazırlıktı. Rab'in ona o özel zaman için yeni bir vahiy vermemesine rağmen, ger-

⁴ Bkz. 1. Korintliler 1:5–8.

⁵ Bkz. 1. Korintliler 1:10.

⁶ Bkz. 1. Korintliler 1:11.

çekten ışığı arayan kişiler onun mesajını Mesih'in düşüncesini ifade eden bir bildiri olarak kabul ettiler. Rab ona kiliselerde ortaya çıkacak olan zorlukları ve tehlikeleri göstermişti, ve bu kötülükler geliştikçe elçi bunların önemlerinin farkına vardı. Kilisenin savunması için hazırlanmıştı. Allah'a hesap vermesi gereken biri olarak canları izlemeliydi; aralarındaki anarşi ve bölünmelerle ilgili olarak verilen haberleri dikkate almak da onun açısından tutarlı ve doğru değil miydi? Muhakkak; ve onlara gönderdiği azarlama da diğer tüm mektupları kadar kesin bir şekilde Allah'ın Ruhu'nun verdiği ilhamla yazılmıştı.

Elçi, kendi çalışmalarının meyvesini yok etmeye çalışan sahte öğretmenlerden hiç bahsetmedi. Kilisedeki karanlıktan ve bölünmeden ötürü, birilerinin gerçekten tamamen yüz çevirmesi korkusuyla onları bu tür göndermelerde bulunarak rahatsız etmekten bilgece kaçındı. Aralarında yaptığı "bilge bir mimar"ın⁷ eserine benzer çalışmaya dikkat çekti, o temeli koymuş, diğerleri üzerine inşa etmişti. Fakat bununla kendini yüceltmedi; zira "biz Tanrı'nın emektaşlarıyız"⁸ diye bildirdi. Kendisi için bilgelik iddiasında bulunmadı, fakat gerçeği Allah'ı hoşnut edecek bir şekilde sunmasını yalnızca ilahî kudretin sağladığını kabul etti. Tüm öğretmenlerin en büyüğü olan Mesih ile birlik olan Pavlus, tüm sınıflardan insanların ihtiyaçlarını karşılayan ve her zaman, her yerde ve her koşulda geçerli olacak ilahî bilgelik derslerini iletmeye yetkinleştirilmişti.

Korintliler imanlılar arasında gelişen en ciddi kötülükler arasında, putperestliğin pek çok aşağılayıcı adetlerine dönüş vardı. Eski bir mühtedi doğru yoldan o kadar uzaklaşmıştı ki, şehvet düşkünlüğüyle Uluslar tarafından uygulanan düşük ahlâk standardını dahi çiğnemişti. Elçi kiliseden o "kötü adamı"⁹ kendi aralarından uzaklaştırmalarını rica etti. Onları şöyle uyardı: "Azıcık mayanın bütün hamuru kabarttığını bil-

7 Bkz. 1. Korintliler 3:10.

8 Bkz. 1. Korintliler 3:9.

9 Bkz. 1. Korintliler 5:13.

miyor musunuz? Yeni bir hamur olabilmek için eski mayadan arınıp temizlenin. Zaten mayasızsınız.”¹⁰

Kilisede ortaya çıkmış olan başka bir büyük kötülük de kardeşlerin birbirlerini mahkemeye vermeleriydi. İmanlıların arasındaki anlaşmazlıkların çözümü için pek çok şey sağlanmıştı. Mesih’in Kendisi böyle meselelerin nasıl halledileceğine dair açık bir talimat vermişti. Kurtarıcı şu öğüdünü vermişti: “Eğer kardeşin sana karşı günah işlerse, ona git, suçunu kendisine göster. Her şey yalnız ikinizin arasında kalsın. Kardeşin seni dinlerse, onu kazanmış olursun. Ama dinlemezse, yanına bir ya da iki kişi daha al ki, söylenen her şey iki ya da üç tanığın sözüyle doğrulansın. Onları da dinlemezse, durumu inanlılar topluluğuna bildir. Topluluğu da dinlemezse, onu putperest ya da vergi görevlisi say. Size doğrusunu söyleyeyim, yeryüzünde bağlayacağınız her şey gökte de bağlanmış olacak. Yeryüzünde çözeceğiniz her şey gökte de çözülmüş olacak” (Matta 18:15–18).

Pavlus, bu açık öğüdü gözden kaybeden Korintlilere çok kesin uyarı ve azar ifadeleriyle yazdı. Şöyle sordu: “Sizden birinin öbürüne karşı bir davası varsa kutsallar önünde değil de, imansızlar önünde yargılanmaya cesaret eder mi? Kutsalların dünyayı yargılayacağını bilmiyor musunuz? Madem dünyayı yargılayacaksınız, böyle önemsiz davaları görmeye yeterli değil misiniz? Bu yaşamla ilgili davalar bir yana, melekleri bile yargılayacağımızı bilmiyor musunuz? Bu yaşamla ilgili davalarınız olduğunda, inanlılar topluluğunda en önemsiz sayılanları mı yargıç atıyorsunuz? Sizi utandırmak için söylüyorum bunu. Kardeşler arasındaki davalarda yargıçlık edecek kadar bilge biri yok mu aranızda? Kardeş kardeşe karşı dava açıyor, üstelik imansızlar önünde! Aslında birbirinizden davacı olmanız bile sizin için düpedüz yenilgidir. Haksızlığa uğrasanız daha iyi olmaz mı? ... Bunun yerine, siz kendiniz haksızlık edip başkasını dolandırıyorsunuz.

¹⁰ Bkz. 1. Korintliler 5:6, 7.

Üstelik bunu kardeşlerinize yapıyorsunuz. Günahkârların, Tanrı Egemenliği'ni miras almayacağını bilmiyor musunuz?"¹¹

Şeytan sürekli olarak Allah'ın halkının arasına güvensizlik, yabancılaşma ve fesat sokmaya çalışmaktadır. Sıklıkla, böyle hissetmek için hiçbir haklı neden olmadığında dahi, haklarımızın ihlal edildiğini hissetmemiz için ayartılırız. Benliğe olan sevgileri, Mesih'e ve O'nun davasına olan sevgilerinden daha güçlü olanlar, kendi çıkarlarını ön plana alacaklar ve bunları korumak ve sürdürmek için neredeyse her türlü çareye başvuracaklardır. Vicdan sahibi Hristiyanlar olarak görülen pek çok kişinin dahi, yanılığında olduklarını düşündükleri kimselerle Mesih'in ruhu ile konuşmak ve birbirleri için dua etmek üzere onlara özel olarak gitmeleri, gurur ve kendini beğenmişlik tarafından engellenmektedir. Bazı kişiler, kardeşleri tarafından incitildiklerini düşündüklerinde, Kurtarıcı'nın kuralını izlemek yerine mahkemeye dahi başvuracaklardır.

Hristiyanlar kilise üyeleri arasında ortaya çıkabilecek anlaşmazlıkları çözmek için devlet mahkemelerine başvurmamalıdır. Bu tür anlaşmazlıklar, Mesih'in talimatına uygun olarak kendi aralarında ya da kilise tarafından çözümlenmelidir. Haksızlık yapılmış olsa bile, yumuşak huylu ve alçakgönüllü İsa'nın izleyicisi kilisedeki kardeşlerinin günahlarını dünyanın önünde açmaktansa "haksızlığa uğra[mayı]"¹² yeğleyecektir.

Kardeşler arasındaki davalar, gerçeğin davası için bir yüzkasıdır. Birbirlerinden davacı olan Hristiyanlar, kiliseyi düşmanlarına alay konusu yapmakta ve karanlığın güçlerinin üstün gelmesine neden olmaktadır. Mesih'i yeniden yaralamakta ve O'nu açık bir utanca düşürmektedirler. Kilisenin yetkisini gözdardı ederek, kiliseye bu yetkiyi veren Allah'a saygısızlık etmektedirler.

Pavlus Korintlilere bu mektubunda onlara Mesih'in kendilerini kötülükten koruma gücünü göstermeye çalıştı. Ortaya konulan koşullara uydukları takdirde Kudretli Olan'ın gücüy-

¹¹ Bkz. 1. Korintliler 6:1-9.

¹² Bkz. 1. Korintliler 6:7.

le güçlü olacaklarını biliyordu. Günahın köleliğinden kurtulmalarına ve Rab korkusunda kutsallığı tamamlamalarına yardımcı olacak bir araç olarak, Pavlus onlara ihtida ettikleri zamanda hayatlarını adanmış oldukları Kişi'nin taleplerini vur-guladı. "Siz Mesih'insiniz"¹³ diye bildirdi. "Kendi kendinizin değilsiniz... Bir paha ile satın alındınız; o zaman Allah'a ait olan bedeninizde ve ruhunuzda Allah'ı yüceltin."¹⁴

Elçi, paklık ve kutsallık yaşantısından putperestliğin yozlaşmış uygulamalarına dönüşün sonucunu açık bir şekilde özetledi. "Aldanmayın!" yazdı; "ne fuhuş yapanlar Tanrı'nın Egemenliği'ni miras alacaktır, ne puta tapanlar, ne zina edenler... ne hırsızlar, ne açgözlüler, ne ayyaşlar, ne sövücüler, ne de soyguncular."¹⁵ Onlara bayağı tutkuları ve arzuları denetim altına almaları için yalvardı. "Bedeninizin, Tanrı'dan aldığınız ve içinizdeki Kutsal Ruh'un tapınağı olduğunu bilmiyor musunuz?"¹⁶ diye sordu.

Pavlus üstün zihinsel yetilere sahip olsa da, hayatı daha ender görülen bir bilgeliğin gücünü ortaya koyuyordu; bu güç ona kavrayışta keskinlik ve kalpte duygudaşlık kazandırıyor, başkalarıyla yakın iletişim kurmasını sağlayarak mizaçlarının daha iyi yönlerini uyandırmasına ve onları daha yüce bir hayat için çabalamaya teşvik etmesine imkân sağlıyordu. Kalbi Korintli imanlılar için samimi bir sevgiyle doluydu. Onların kendilerini ayartıya karşı kuvvetlendirecek olan içsel bir dindarlık sergilediklerini görmeye can atıyordu. Hristiyanlık yolunun her adımında Şeytan'ın havrasının onlara karşı koyacağını ve her gün çatışmalara girmek zorunda kalacaklarını biliyordu. Düşmanın sinsi yaklaşımına karşı tetikte olmak zorunda kalacaklar, eski alışkanlıkları ve doğal eğilimleri geri iterek her zaman dua etmek için ayık bulunacaklardı. Pavlus yüksek Hristiyan ideallerine ancak çok dua ile ve sürekli uyanık durarak

13 Bkz. 1. Korintliler 3:23.

14 Bkz. 1. Korintliler 6:19, 20 (Kİ).

15 Bkz. 1. Korintliler 6:9, 10.

16 Bkz. 1. Korintliler 6:19.

ulaşılabilineceğini biliyordu ve bunu onların zihinlerine aşılama çalıştı. Fakat aynı zamanda çarmlıha gerilen Mesih'te, canı dönüştürmeye yeterli ve onların kötülüğün tüm ayartılarına karşı koyabilmelerini sağlamak için ilahî olarak uyarlanmış bir güç sunulduğunu da biliyordu. Allah'a iman zırhları, O'nun sözü savaş silahları olarak, düşmanın saldırılarını püskürtmelerine imkân sağlayacak olan iç güçle donatılacaklardı.

Korintli imanlıların Allah'a ait şeylerde daha derin bir tecrübeye ihtiyaçları vardı. O'nun yüceliğini görmenin ve bir karakterden başka bir karaktere dönüştürülmenin ne anlama geldiğini tam olarak bilmiyorlardı. O yüceliğin yalnızca şafağının ilk ışıklarını görmüşlerdi. Pavlus'un onlar için arzusu Allah'ın tüm doluluğuyla dolmaları, çıkması tan gibi gerçek olan Kişi'yi tanımaya devam etmeleri ve mükemmel müjde imanının tam öğle güneşi parlaklığına ulaşıncaya kadar O'nun hakkında öğrenmeyi sürdürmeleriydi.

DAHA YÜKSEK BİR STANDARDA ULAŞMAYA ÇAĞRI

[Bu bölüm, Korintlilere Birinci Mektup'a dayanmaktadır.]

Korintli imanlıların zihinlerine sağlam özdenetimin, sıkı itidalin ve Mesih'in hizmetinde yorulmak bilmez gayretin önemini canlı bir şekilde işleyebilme umuduyla, Pavlus mektubunda onlar için Hristiyan'ın savaşıyla Korint yakınlarında belirli aralıklarla düzenlenen ünlü koşu yarışları arasında çarpıcı bir benzerlik kurdu. Grekler ve Romalılar arasında düzenlenen tüm oyunlar arasında, koşu yarışları en eskisi ve en itibarlısıydı. Krallar, asiller ve devlet adamları bunları izliyordu. Mevki ve zenginlik sahibi genç adamlar bunlara katılıyor ve ödülü kazanmak için gereken hiçbir çabadan ve disiplinden kaçınmıyorlardı.

Yarışlar katı kurullarla yönetiliyordu, bunlara karşı itiraz kabul edilmiyordu. Adlarını ödül için yarışanlar arasına yazdırmak isteyenler önce sert bir hazırlık eğitiminden geçmek zorundaydı. Arzuların zararlı bir şekilde beslenmesi, ya da zihinsel veya fiziksel zindeliği düşürecek olan başka her türlü zevk kesinlikle yasaktı. Bir kimsenin bu güç ve hız denemele-

rinde herhangi bir başarı umudu olması için, kaslar güçlü ve esnek, sinirler çok iyi kontrol altında olmalıydı. Her hareket kesin, her adım hızlı ve sarsılmaz olmalıydı; fiziksel güçler en yüksek noktaya ulaşmalıydı.

Yarıştaki yarışmacılar bekleyen kalabalığın önünde yerlerini alırlarken, adları ilan edilir ve yarışın kuralları açıkça belirtilirdi. Sonra hep birlikte başlardı; seyircilerin sabit dikkati onlara kazanma kararlılığı ilham ederdi. Hakemler yarışı başından sonuna izleyebilmek ve ödülü gerçek galibe verebilmek için varış noktasının yakınında otururlardı. Bir kişi kural dışı bir avantaj kullanarak varış noktasına ilk ulaşırsa, kendisine ödül verilmezdi.

Bu yarışlarda büyük riskler sözkonusuydu. Bazı kişiler geçirdikleri fiziksel zorlamaların hasarından hiçbir zaman kurtulamıyorlardı. İnsanların yarış parkurunda düşmeleri, ağızlarının ve burunlarının kanaması olağan dışı durumlar değildi; kimi zaman bir yarışmacı ödülü almak üzereyken aniden düşüp ölürdü. Fakat hayat boyu sürecek olan sakatlık veya ölüm olasılığı, başarılı yarışmacıya verilen şeref uğruna göze alınmayacak bir risk olarak görülüyordu.

Kazanan varış yerine yaklaşırken, kalabalık seyirci kitlesinin tezahüratı havayı yırtar ve çevre dağlarla tepelerden yankılanırdı. Hakem, izleyicilerin gözleri önünde ona zafer simgelerini sunardı: defne yaprağından bir taç ve sağ elinde taşıyacağı bir hurma dalı. Tüm ülkede ona övgüler düzülürdü; anne-babası da bu şereften kendi paylarına düşeni alırlardı; hatta yaşadığı kent dahi böylesi büyük bir atleti çıkardığı için büyük saygıya layık görülürdü.

Pavlus bu yarışlardan Hristiyan'ın savaşının bir simgesi olarak bahsettiğinde, yarışmacıların yarışta başarılı olması için gereken hazırlığı vurguluyordu: temel disiplin, kanaatkâr beslenme düzeni, itidal zorunluluğu. “Yarışa katılan herkes” dedi, “kendini her yönden denetler.”¹ Koşucular, yarışma günü gel-

1 Bkz. 1. Korintliler 9:25.

diğinde güçlerini en çok zorlayabilmek için, fiziksel güçleri zayıflatma olasılığı olan her zevki bir kenara bırakıyor, sert ve sürekli disiplin ile kaslarını güçlendirebilmek ve dayanıklı hale getirebilmek için eğitiyorlardı. Ebedî menfaatleri söz konusu olan Hristiyan'ın, arzularını ve tutkularını mantığa ve Allah'ın iradesine tabi kılması ne kadar daha önemlidir! Dikkatinin eğlencelerle, lüksle ya da rahatlıkla dağılmasına hiçbir zaman izin vermemelidir. Tüm alışkanlıkları ve tutkuları en sıkı disiplin altına alınmalıdır. Allah'ın sözüyle aydınlatılmış ve O'nun Ruhü tarafından yönlendirilen mantık, kontrol dizginlerini tutmalıdır.

Bu yapıldıktan sonra da, Hristiyan zaferi kazanmak için en büyük gayretini ortaya koymalıdır. Korint oyunlarında, yarışmacılar son birkaç adımlarını hızlarını düşürmeden tempolarını korumak için acı verici bir çabayla atarlardı. Hristiyan da, hedefe yaklaşırken, yolunun başlangıcında olduğundan daha da büyük bir coşkunluk ve kararlılıkla bastıracaktı.

Pavlus, koşu yarışlarında galip gelenin aldığı solup gidecek olan defneden taç ile Hristiyan yarışında zaferle koşana verilecek olan ölümsüz yücelik tacı arasındaki zıtlığı sunmaktadır. “Böyleleri bunu çürüyüp gidecek bir defne tacı kazanmak için yaparlar. Bizse hiç çürümeyecek bir taç için yapıyoruz”² der. Grek koşucular yok olup gidecek bir ödül kazanmak için hiçbir zahmetli çalışmadan ve disiplinden kaçınmıyorlardı. Biz sonsuz kez daha değerli bir ödül için çabalıyoruz, bu sonsuz yaşam tacıdır. Bizim çabamız ne kadar daha dikkatli, fedakârlığımız ve özverimiz ne kadar daha gönüllü olmalıdır!

İbranilere mektupta, Hristiyan'ın sonsuz hayat için yarışını nitelemesi gereken kararlı amaca dikkat çekilmektedir: “Biz de her yükü ve bizi kolayca kuşatan günahı üzerimizden sıyrıp atalım ve önümüze konan yarışı sabırla koşalım. Gözümüzü imanımızın öncüsü ve tamamlayıcısı İsa'ya dikelim” (İbraniler 12:1, 2). Kıskançlık, fesat, kötü düşünce, kötü konuşma, ta-

2 Bkz. 1. Selanikiler 4: 1-3, 7.

mah – bunlar Hristiyan’ın ölümsüzlük yarışında başarıyla koşabilmesi için bir kenara bırakması gereken yüklerdir. Günaha yönlendiren ve Mesih’in adını lekeleyen her alışkanlık veya adet, feda edilmesi gereken şey ne olursa olsun, bir kenara atılmalıdır. Göğün bereketi, ebedî doğruluk ilkelerini ihlal eden hiçbir insana eşlik edemez. Beslenen tek bir günah, karakteri bozmaya ve başkalarını yanlış yönlendirmeye yeterlidir.

Kurtarıcı, “Eğer elin günah işlemene neden olursa” dedi, “onu kes. Tek elle yaşama kavuşman, iki elle sönmez ateşe, cehenneme gitmeden iyidir. Eğer ayağın günah işlemene neden olursa, onu kes. Tek ayakla yaşama kavuşman, iki ayakla cehenneme atılmadan iyidir” (Markos 9:43–45). Bedeni ölümden kurtarmak için elin ya da ayağın kesilmesi, hatta gözün çıkarılması gerekiyorsa, cana ölüm getiren günahı bir kenara atmak için Hristiyan kişi ne kadar daha ciddi olmalıdır!

Kadim oyunlardaki yarışmacılar, kendilerini feragate ve katı disipline teslim ettikten sonra bile zaferden emin olamıyorlardı. Pavlus, “Koşu alanında yarışanların hepsi koştuğu halde ödülü bir kişinin kazandığını bilmiyor musunuz?”³ diye sordu. Koşucular ne kadar büyük hevesle ve ciddiyetle çabalarlarsa çabala-sınlar, ödül yalnızca bir kişiye verilebiliyordu. Herkesin gözünün olduğu çelengi yalnızca bir el tutabiliyordu. Bazıları ödülü almak için en büyük çabayı sarf ediyor olabilirdi, fakat tam onu elde etmek üzere ellerini uzattıklarında, bir anlık farkla önlerine geçen başka biri arzulanı hazineyi ele geçirebilirdi.

Hristiyan’ın savaşında durum böyle değildir. Şartlara uyan bir tek kişi bile yarışın sonunda hayal kırıklığına uğramayacaktır. Ciddi ve sebatkâr olan bir tek kişi bile başarıdan geri kalmayacaktır. Yarış hızlı olana, savaş da güçlüye ait değildir.⁴ En güçlü gibi, en zayıf kutsal da ölümsüz yücelik tacını takabilir. İlahî lütfun gücü aracılığıyla hayatlarını Mesih’in iradesine uygun hale getiren herkes kazanabilir. Hayatın ayrıntıları içinde,

³ Bkz. 1. Korintliler 9:24.

⁴ Bkz. Vaiz 9:11.

Allah'ın sözünde belirlenmiş olan ilkelerin uygulanışına çoğunlukla önemsizmiş gibi, dikkate değmeyecek kadar sıradan bir konuymuş gibi bakılmaktadır. Fakat tehlikede olan konunun ışığında, yardım edecek ya da engelleyecek olan hiçbir şey küçük değildir. Hayatın zaferini ya da bozgununu belirleyen tartıya her eylem kendi ağırlığını koymaktadır. Böylece, kazananlara verilen ödül de, onların gayret göstermiş oldukları enerjiyle ve ciddiyetle orantılı olacaktır.

Elçi kendisini yarışta koşan, ödülü kazanmak için her bir sınırını zorlayan bir adama benzetti. “Bunun içindir ki” diyor, “amaçsızca koşan biri gibi koşmuyorum. Yumruğumu havayı döver gibi boşa atmıyorum. Müjde’yi başkalarına duyurduktan sonra kendim reddedilmemek için bedenime eziyet çekti-rip onu köle ediyorum.”⁵ Pavlus, Hristiyanlık yarışında karar-sızca ya da rastgele koşmaması için, kendisini sıkı bir eğitime tabi tuttu. “Bedenime eziyet çektiyorum” sözleri, arzuları, dürtüleri ve tutkuları sıkı bir disiplin içinde geri püskürtmek anlamına gelir.

Pavlus, başkalarına vaaz ettikten sonra kendisinin reddedilmiş bir kimse olmasından korkuyordu. İnanıldığı ve vaaz ettiği ilkeleri kendi hayatında yerine getirmediği takdirde, başkalarının yararına yaptığı çalışmaların kendisine hiçbir fayda sağlamayacağını farkındaydı. Konuşması, etkisi, kendi arzularına esir olmayı reddedişi, dininin yalnızca bir ikrardan ibaret olmadığını, fakat Allah’la gündelik ve yaşayan bir bağlantı olduğunu ortaya koymalıydı. Bir hedefi her zaman gözünün önünde tuttu ve ulaşmak için ciddiyetle çaba gösterdi: “iman sonucu Tanrı’dan gelen doğrulu[ğu]” (Filipililer 3:9).

Pavlus, hayat devam ettiği sürece kötülüğe karşı vereceği savaşın sona ermeyeceğini biliyordu. Dünyasal arzuların ruhsal gayreti yenmemesi için kendi nefesine hakim olması ihtiyacının her zaman farkındaydı. Doğal eğilimlere karşı bütün gücüyle mücadele vermeye devam etti. Erişilmesi

5 Bkz. 1. Korintliler 9:26, 27.

gereken ideali her zaman gözünün önünde bulundurdu ve Allah'ın yasasına gönüllü itaat yoluyla bu ideale ulaşmaya çalıştı. Sözleri, eylemleri, tutkuları – tümü Allah'ın Ruhu'nun denetimi altına getirilmişti.

Pavlus, Korintli imanlıların yaşamlarında ebedî hayat yarışını kazanmak için bu kararlı amacın sergilendiğini görmeyi arzu ediyordu. Mesih'in onlar için belirlediği ideale ulaşabilmeleri için, önlerinde hiçbir kaçış yolu olmayacağı bir hayat mücadelesi olduğunu biliyordu. Onlardan, gün be gün takva ve ahlâkî mükemmellik arayışında bulunarak, yasaya uygun bir şekilde çabalamalarını rica etti. Her ağırlığı bırakmaları ve Mesih'te mükemmellik hedefine doğru ilerlemeleri için onlara yalvardı.

Pavlus Korintlilerin dikkatini eski İsrail'in deneyimine, itaatlerini ödüllendiren bereketlere ve suçlarını izleyen yargılara çekti. Onlara, İbraniler'in Mısır'dan gündüz bulutun, gece ateş sütununun koruması altında nasıl mucizevi bir biçimde çıkarıldıklarını hatırlattı. Böylece Kızıldeniz'den güvenli bir şekilde geçirilmişlerdi, aynı şekilde geçmeye kalkışan Mısırlılar'ın ise tümü boğulmuştu. Allah bu eylemlerle İsrail'i kendi kilisesi olarak tanımış oldu. Onların “hepsi aynı ruhsal yiyeceği yedi; hepsi aynı ruhsal içeceği içti. Artlarından gelen ruhsal Kayadan içtiler; o Kaya Mesih'ti.”⁶ İbraniler'in tüm yolculuklarında önderleri Mesih'ti. Üzerine vurulan kaya, kurtuluş nehrinin herkese akabilmesi için insanların günahlarından dolayı yaralanacak olan Mesih'i örnekliyordu.

Allah'ın İbraniler'e gösterdiği lütfâ rağmen, Mısır'da geride bıraktıkları lüklere olan arzuları ve günahları ile isyanları yüzünden Allah'ın yargıları üzerlerine geldi. Elçi, Korintli imanlılara İsrail'in deneyiminde yer alan dersi dikkate almalarını tembih etti. “Bu olaylar, onlar gibi kötü şeylere özlem duymamamız için bize ders olsun diye oldu”⁷ dedi. Rahatın ve zevk sevgisinin, nasıl Allah'ın özel intikamını gerektiren günahların

⁶ Bkz. 1. Korintliler 10:3, 4.

⁷ Bkz. 1. Korintliler 10:6.

işlenmesine yol hazırladığını gösterdi. İsrailoğulları, yasanın verilmesini dinledikleri zaman hissettikleri Allah korkusunu, yiyip içmek için oturdukları ve oynamak için kalktıkları zaman bir kenara attılar; Allah'ı temsil etmesi için altından bir buzağı yaparak ona ibadet ettiler. Ve pek çok İbrani, Baal–Peor'a ibadet için düzenlenen şaşaalı bir şölede yiyip içtikten sonra, ahlâksızlık ile sürçtü. Allah'ın öfkesi alevlendi, ve O'nun komutuyla “yirmi üç bini”⁸ bir günde vebadan öldü.

Elçi Korintlileri şöyle uyardı: “Ayakta sağlam durduğunu sanan dikkat etsin, düşmesin!”⁹ Övünge ve kendine fazla güvenli olarak, uyanık durup dua etmeyi ihmal etmeleri halinde, korkunç bir günaha düşerek, Allah'ın gazabını kendi üzerlerine çekeceklerdi. Ancak Pavlus onların bunalıma teslim olmalarını ya da cesaretlerinin kırılmasını istemiyordu. Onlara şu güvenceyi verdi: “Tanrı güvenilirdir, gücünüzü aşan biçimde denenmenize izin vermez. Dayanabilmeniz için denemeyle birlikte çıkış yolunu da sağlayacaktır.”¹⁰

Pavlus kardeşlerini, sözlerinin ve eylemlerinin başkaları üzerinde hangi etkiyi bırakacağını kendilerine sormaya ve özünde ne kadar masum olursa olsun, putperestliği onaylar gibi görünecek ya da imanda zayıf olanların vicdanını rahatsız edecek hiçbir şey yapmamaya teşvik etti. “Sonuç olarak, ne yer ne içerseniz, ne yaparsanız, her şeyi Tanrı'nın yüceliği için yapın. Yahudiler'in, Grekler'in ya da Tanrı topluluğunun tökezleyip düşmesine neden olmayın.”¹¹

Elçinin Korint kilisesine söylediği uyarı sözleri tüm zamanlar için geçerlidir, özellikle de günümüz için uygundur. Putperestlikten kastı yalnızca putlara tapmak değildi, ancak benliğe hizmeti, rahatlık sevgisini, arzuların ve tutkuların tatmin edilmesini de kastediyordu. Yalnızca Mesih'e imanın ikrarı, gerçeğe dair kibirli bir bilgi insanı Hristiyan yapmaz. Yalnızca

8 Bkz. 1. Korintliler 10:8.

9 Bkz. 1. Korintliler 10:12.

10 Bkz. 1. Korintliler 10:13.

11 Bkz. 1. Korintliler 10:31, 32.

gözü, kulağı ve zevkleri tatmin etmeye çalışan ya da zevk düşkünlüğünü onaylayan bir din, Mesih'in dini değildir.

Elçi, kiliseyi insan bedenine benzeterek, Mesih'in kilisesinin tüm üyeleri arasında olması gereken yakın ve uyumlu ilişkiyi gayet uygun bir şekilde örnekledi. "İster Yahudi ister Grek, ister köle ister özgür olalım" diye yazdı, "hepimiz bir beden olmak üzere aynı Ruh'ta vaftiz edildik ve hepimizin aynı Ruh'tan içmesi sağlandı. İşte beden tek üyeden değil, birçok üyeden oluşur. Ayak, 'El olmadığım için bedene ait değilim' derse, bu onu bedenden ayırmaz. Kulak, 'Göz olmadığım için bedene ait değilim' derse, bu onu bedenden ayırmaz. Bütün beden göz olsaydı, nasıl duyardık? Bütün beden kulak olsaydı, nasıl koklardık? Gerçek şu ki, Tanrı bedeninin her üyesini dilediği biçimde bedene yerleştirmiştir. Eğer hepsi bir tek üye olsaydı, beden olur muydu? Gerçek şu ki, çok sayıda üye, ama tek beden vardır. Göz ele, 'Sana ihtiyacım yok!' ya da baş ayaklara, 'Size ihtiyacım yok!' diyemez... Tanrı, değeri az olana daha çok değer vererek bedende birliği sağladı. Öyle ki, bedende ayrılık olmasın, üyeler birbirini eşit biçimde gözetin. Bir üye acı çekerse, bütün üyeler birlikte acı çeker; bir üye yüceltilirse, bütün üyeler birlikte sevinir. Sizler Mesih'in bedenisiniz, bu bedeninin ayrı ayrı üyelerisiniz."¹²

Bundan sonra Pavlus, bugüne dek insanlara ilham kaynağı olmuş ve cesaret vermiş olan sözlerle, Mesih'in izleyicilerinin beslemesi gereken sevginin önemini ortaya koydu: "İnsanların ve meleklerin diliyle konuşsam, ama sevgim olmasa, ses çıkaran bakırdan ya da çınlayan zilden farkım kalmaz. Peygamberlikte bulunabilsem, bütün sırları bilsem, her bilgiye sahip olsam, dağları yerinden oynatacak kadar büyük imanım olsa, ama sevgim olmasa, bir hiçim. Varımı yoğunumu sadaka olarak dağıtsam, bedenimi yakılmak üzere teslim etsem, ama sevgim olmasa, bunun bana hiçbir yararı olmaz."¹³

12 Bkz. 1. Korintliler 12:13-27.

13 Bkz. 1. Korintliler 13:1-3.

İkrar ne kadar büyük olursa olsun, kalbi Allah'a ve insan kardeşlerine karşı sevgiyle dolu olmayan kişi Mesih'in gerçek bir öğrencisi değildir. Büyük bir imana sahip olsa ve mucizeler yapacak gücü olsa dahi, sevgi olmadan imanı değersiz olur. Büyük bir cömertlik sergileyebilir; fakat gerçek sevgiden başka bir güdüyle tüm mallarını fakirleri doyurmak için bağışlasa, bu eylem ona Allah'ın hoşnutluğunu kazandırmaz. Gayretiyle şehit gibi dahi ölebilir, ancak bu sevgiyle harekete geçirilmemişse, Allah tarafından aldatılmış bir gayretli ya da tutkulu bir ikiyüzlü olarak görülecektir.

“Sevgi sabırlıdır, sevgi şefkatlidir. Sevgi kıskanmaz, övünmez, böbürlenmez.”¹⁴ En saf sevinç, en derin alçakgönüllülükten kaynaklanır. En sağlam ve en asil karakterler, sabır, sevgi ve Allah'ın iradesine teslimiyet temeli üzerine inşa edilirler.

“Sevgi kaba davranmaz, kendi çıkarını aramaz, kolay kolay öfkelenmez, kötülüğün hesabını tutmaz.”¹⁵ Mesih'e yaraşır sevgi, başkalarının amaçlarını ve eylemlerini en iyi şekilde yorumlar. Onların hatalarını gereksiz yere açığa çıkarmaz; olumsuz haberleri can kulağıyla dinlemez, ancak başkalarının iyi niteliklerini akla getirmeye çalışır.

“Sevgi haksızlığa sevinmez, gerçek olanla sevinir. Sevgi her şeye katlanır, her şeye inanır, her şeyi umut eder, her şeye dayanır.” Bu sevgi “asla son bulmaz.”¹⁶ Değerini hiçbir zaman kaybetmez; göksel bir niteliktir. Değerli bir hazine olarak, sahibi tarafından Allah'ın kentinin kapılarından içeri taşınacaktır.

“İşte kalıcı olan üç şey vardır: İman, umut, sevgi. Bunların en üstünü de sevgidir.”¹⁷

Korintlî imanlılar arasında ahlâkî standartlar düşerken, imanlarının bazı temel unsurlarından vazgeçen bazı kimeler vardı. Bazıları diriliş öğretisini inkar edecek kadar ileri gitmişlerdi. Pavlus bu sapkınlığa Mesih'in dirilişinin açık ka-

14 Bkz. 1. Korintlîler 13:4.

15 Bkz. 1. Korintlîler 13:5.

16 Bkz. 1. Korintlîler 13:6-8.

17 Bkz. 1. Korintlîler 13:13.

nıtlarına ilişkin çok net bir tanıklıkla karşılık verdi. Mesih'in, ölümünden sonra "Kutsal Yazılar uyarınca üçüncü gün ölümden dirildi[ğini]" beyan etti; bundan sonra O, "Kefas'a, sonra Onikiler'e görüldü. Daha sonra da beş yüzden çok kardeşe aynı anda görüldü. Bunların çoğu hâlâ yaşıyor, bazılarıysa öldüler. Bundan sonra Yakup'a, sonra bütün elçilere, son olarak... bana da görüldü."¹⁸

Elçi, ikna edici bir güçle dirilişe dair muazzam gerçeği ortaya koydu. Şu tezi ileri sürdü: "Ölüler dirilmezse, Mesih de dirilmemiştir. Mesih dirilmemişse, bildirimiz de imanınız da boştur. Bu durumda Tanrı'yla ilgili tanıklığımız da yalan demektir. Çünkü Tanrı'nın, Mesih'i dirilttiğine tanıklık ettik. Ama ölüler gerçekten dirilmezse, Tanrı Mesih'i de diriltmemiştir. Ölüler dirilmezse, Mesih de dirilmemiştir. Mesih dirilmemişse imanınız yararsızdır, siz de hâlâ günahlarınızın içindediniz. Buna göre Mesih'e ait olarak ölmüş olanlar da mahvolmuşlardır. Eğer yalnız bu yaşam için Mesih'e umut bağlamışsak, herkesten çok acınacak durumdayız. Oysa Mesih, ölmüş olanların ilk örneği olarak ölümden dirilmiştir."¹⁹

Elçi, Korintlil imanlıların zihinlerini, uyuyan tüm kutsalların artık Rableri'yle birlikte sonsuza dek yaşamak üzere diriltilecekleri diriliş sabahının zaferlerine götürdü. Elçi, "İşte" dedi, "size bir sır açıklıyorum. Hepimiz ölmeyeceğiz; son borazan çalınınca hepimiz bir anda, göz açıp kapayana dek değiştirileceğiz. Evet, borazan çalınacak, ölüler çürümez olarak dirilecek, ve biz de değiştirileceğiz. Çünkü bu çürüyen beden çürümezliği, bu ölümlü beden ölümsüzlüğü giyinmelidir. Çürüyen ve ölümlü beden çürümezliği ve ölümsüzlüğü giyinince, 'Ölüm yok edildi, zafer kazanıldı!' diye yazılmış olan söz yerine gelecektir. 'Ey ölüm, zaferin nerede? Ey ölüm, dikenin nerede?' ... Rabbimiz İsa Mesih aracılığıyla bizi zafere ulaştıran Tanrı'ya şükürler olsun!"²⁰

18 Bkz. 1. Korintliler 15:4-8.

19 Bkz. 1. Korintliler 15:13-20.

20 Bkz. 1. Korintliler 15:51-57.

Sadıkları bekleyen zafer çok görkemlidir. Korintlil imanlıların önündeki imkânların farkına varan elçi, insanı bencil ve şehvi olandan uzaklaştırarak hayatı ölümsüzlük umuduyla yücelten şeyi onların önüne koymaya çalıştı. Onları Mesih'teki yüce çağrılarına sadık kalmaya ciddiyetle teşvik etti. "Sevgili kardeşlerim" diyerek şu ricada bulundu: "Rab yolunda verdiğiniz emeğin boşa gitmeyeceğini bilerek dayanın, sarsılmayın, Rab'bin işinde her zaman gayretli olun."²¹

Böylece elçi, en kararlı ve etkileyici bir şekilde, Korint kilisesinde hüküm sürmekte olan yanlış ve tehlikeli fikirleri ve uygulamaları düzeltmeye çalıştı. Açıkça, fakat canlarına sevgi duyarak konuştu. Onun uyarılarında ve azarlarında, Allah'ın tahtından gelen ışık üzerlerinde parlıyor ve hayatlarını kirlletmekte olan gizli günahları açığa çıkarıyordu. Bu nasıl kabul edilecekti?

Mektup iletildikten sonra, Pavlus yazdıklarının yarar görmesini arzuladığı kişileri çok derinden yaralayabileceğinden korktu. Daha fazla yabancılaşma olmasından ciddi şekilde korktu ve kimi zaman sözlerini geri alabilmeyi diledi. Elçinin ruhsal çöküntüsünü ve kendi kendini suçlamasını en iyi, onun gibi, sevgili kiliseler ya da kurumlar için bir sorumluluk duygusu hissetmiş olan kişiler anlayabilir. Allah'ın işinin yükünü bu zamanda taşıyan O'nun hizmetkârları, büyük elçinin hissesine düşen çalışma, çatışma ve endişeli ilgi deneyimine dair bir şeyler bilirler. O, kilisedeki bölünmelerin ağırlığı altındaydı, duygudaşlık ve destek beklediği bazı kişilerden nankörlük ve ihanet görüyordu, içinde fesat barındıran kiliselerin karşı karşıya oldukları tehlikenin farkındaydı, günahı kınamak için kendini etkili ve nüfuz edici bir tanıklıkta bulunmak zorunda hissediyordu, aynı zamanda onlara haddinden fazla sert davranmış olabileceği korkusunun ağırlığı altında kalıyordu. Heyecanlı bir endişe ile, mesajının nasıl karşılandığına ilişkin bir haber almayı bekledi.

²¹ Bkz. 1. Korintliler 15:58.

MESAJA KULAK VERİLİYOR

[Bu bölüm, Korintlilere İkinci Mektup'a dayanmaktadır.]

Pavlus Efes'ten başka bir müjdeleme gezisine çıktı, bu sırada Avrupa'daki eski çalışma yerlerini bir kez daha ziyaret etmeyi umuyordu. “Mesih’in Müjdesi’ni yaymak amacıyla”¹ bir süre Troas'ta kaldığında, mesajını dinlemeye hazır olan kim-seleri buldu. Daha sonra buradaki çalışmalarıyla ilgili olarak, “Rab’bin işi için bana bir kapı açıl[dı]”² dedi. Ancak Troas'taki çalışmaları ne kadar başarılı olduysa da, orada fazla kalamadı. “Bütün kiliseler için her gün çekti[ği] kay[ığı],”³ bilhassa da Korint'teki kilisenin kaygısı kalbinde ağırlık ediyordu. Troas'ta Titus'la buluşmayı ve ondan Korintli kardeşlere gönderdiği öğüt ve azar sözlerinin nasıl karşılandığını öğrenmeyi ummuştu, fakat bu konuda hayal kırıklığına uğradı. Bu deneyimle ilgili olarak, “Kardeşim Titus'u orada bulamadığım için iç huzurum yoktu”⁴ şeklinde yazdı. Bu nedenle Troas'tan ayrıldı ve Makedonya'ya geçti, buradaki Filipi'de Timoteos'la buluştu.

Korint'teki kilise için kaygılandığı bu süre içinde Pavlus en iyiyi umut etti; ancak zaman zaman, öğütlerinin ve uyarılarının yanlış anlaşılması korkusuyla, ruhuna derin üzüntü hisleri

1 Bkz. 2. Korintliler 2:12.

2 Bkz. 2. Korintliler 2:12.

3 Bkz. 2. Korintliler 11:28.

4 Bkz. 1. Korintliler 2:13.

çöküyordu. Sonradan, “Hiç rahat yüzü görmedik” diye yazdı, “her bakımdan sıkıntı çekiyorduk. Dışarıda kavgalar, yüreğimizde korkular vardı. Ama yüreği ezik olanları teselli eden Tanrı, Titus’un yanımıza gelişle ... bizi teselli etti.”⁵

Bu sadık haberci, Korintliler arasında harika bir değişim meydana geldiğine dair sevindirici haberi getirdi. Pek çok kişi Pavlus’un mektubunda yer alan talimatları kabul etmiş ve günahlarından tövbe etmişlerdi. Hayatları artık Hristiyanlık için bir yüzkarası değildi, fakat pratik dindarlık yararına güçlü bir etki bırakıyorlardı.

Sevinçle dolan elçi Korintliler’e bir mektup daha gönderecek, onlarda işlenen iyi işten dolayı kalbindeki memnuniyeti ifade etti: “Mektubumla size acı verdim bile pişman değilim. Aslında pişman olmuştum...”⁶ Sözlerinin hor görüleceği korkusuyla sıkıntılı saatler geçirdiğinde, zaman zaman bu kadar kesin ve katı yazmış olduğuna pişman olmuştu. “Şimdi seviniyorum” diye devam etti; “acı duymanıza değil, bu acınızın sizi tövbeye yöneltmesine seviniyorum. Tanrı’nın isteğine uygun olarak acı çektiniz. Böylece hiçbir şekilde bizden zarar görmediniz. Tanrı’nın isteğiyle çekilen acı, kişiyi kurtuluşla sonuçlanan ve pişmanlık doğurmayan tövbeye götürür.”⁷ İlahî lütfun kalbin üzerindeki etkisiyle ortaya çıkarılan bu tövbe, günahın itiraf ve terk edilmesine yönlendirir. Bunlar, elçinin Korintliler imanlıların hayatlarında görüldüğünü beyan ettiği meyvelerdi. “Sizde ne büyük ciddiyet, paklanmak için ne büyük istek yarattı! Sizde ne büyük öfke, korku, özlem, gayret... uyandırdı!”⁸

Pavlus bir süredir kiliseler için canında bir yük taşımaktaydı – bu o kadar ağır bir yükü ki zorlukla tahammül edebiliyordu. Sahte öğretmenler onun imanlılar üzerindeki etkisini yok etmeye ve müjde gerçeğinin yerine kendi öğretilerini yerleştirmeye çalışıyorlardı. Pavlus’u kuşatan şaşkınlıklar ve en-

5 Bkz. 2. Korintliler 7:5, 6.

6 Bkz. 2. Korintliler 7:8.

7 Bkz. 2. Korintliler 7:9, 10.

8 Bkz. 2. Korintliler 7:11.

geller şu sözlerde ortaya konuluyor: “Dayanabileceğimizden çok ağır bir yük altındaydık. Öyle ki, yaşamaktan bile umudumuzu kesmiştik.”⁹

Ancak şimdi endişe nedenlerinden biri giderilmişti. Korintliler’e gönderdiği mektubun iyi kabul edildiği haberi geldiğinde, Pavlus sevinçle şu sözleri yazdı: “Her türlü tesellinin kaynağı olan Tanrı’ya, merhametli Baba’ya, Rabbimiz İsa Mesih’in Tanrısı ve Babası’na övgüler olsun! Kendisinden aldığımız teselliyle her türlü sıkıntıda olanları teselli edebilmemiz için bizi bütün sıkıntılarımızda teselli ediyor. Çünkü Mesih’in acılarını nasıl büyük ölçüde çekiyorsak, Mesih sayesinde büyük teselli de buluyoruz. Sıkıntı çekiyorsak, bu sizin teselliniz ve kurtuluşunuz içindir. Teselli buluyorsak bu, bizim çektiğimiz acıların aynısına dayanmanızda etkin olan bir teselli bulmanız içindir. Size ilişkin umudumuz sarsılmaz. Çünkü acılarımıza olduğu gibi, tesellimize de ortak olduğunuzu biliyoruz.”¹⁰

Pavlus, yeniden ihtidalarından ve lütufta gelişmelerinden ötürü sevincini ifade ederken, bu kalp ve hayat dönüşümü için tüm övgüyü Allah’a verdi. “Bizi her zaman Mesih’in zafer alayında yürüten, O’nu tanımanın güzel kokusunu aracılığıyla her yerde yayan Tanrı’ya şükürler olsun!” dedi. “Çünkü biz hem kurtulanlar hem de mahvolanlar arasında Tanrı için Mesih’in güzel kokusuyuz.”¹¹ O günlerde savaşta zafer kazanan bir generalin geri dönerken yanında bir dizi esir getirmesi adettendi. Böyle durumlarda tütsü taşıyıcılar görevlendirilirdi, ordu muzaffer bir şekilde kendi memleketine giderken, hoş kokulu tütsü öldürülmeleri kararlaştırılmış esirler için ölüm kokusu olur, infazlarının zamanının yaklaştığını gösterirdi; ancak kendilerini esir edenlerin beğenisini kazanan ve canları bağışlanacak olan tutuklular için yaşam kokusu olurdu, yani onlara özgürlüklerinin yakında olduğunu gösterirdi.

9 Bkz. 2. Korintliler 1:8.

10 Bkz. 2. Korintliler 1:3–7.

11 Bkz. 2. Korintliler 2:14, 15.

Pavlus şimdi iman ve umutla doluydu. Allah'ın Korint'teki işine karşı Şeytan'ın zafer kazanamayacağını hissediyordu ve kalbindeki minnettarlığı övgü sözcükleriyle döktü. O ve çalışma arkadaşları, Mesih'in ve gerçeğin düşmanlarına karşı kazandıkları zaferi, Kurtarıcı'ya dair bilgiyi yaymak için yeni bir gayretle ilerleyerek kutlayacaklardı. Müjdenin hoş kokusu tütsü gibi tüm dünyaya yayılmalıydı. Mesih'e iman edecek olanlar için bu mesaj hayata götüren hayat kokusu olacaktı; fakat imansızlıkta ısrar edecek olanlar için, ölüme götüren ölüm kokusu olacaktı.

İşin ezici büyüklüğünün farkında olan Pavlus, “Böylesi bir işe kim yeterlidir?”¹² diye sordu. Mesih'in düşmanlarının haberciyi ya da getirdiği haberi aşağılamak için hiçbir haklı nedenleri olamayacağı şekilde, Mesih'i kim vaaz edebilir? Pavlus, imanlılara müjde hizmetinin ciddi sorumluluğunu aşılmasını arzuluyordu. Yalnızca pak ve tutarlı bir yaşamla birlikte sözü vaaz ederken gösterilecek sadakat, hizmetkârların çabalarını Allah için makbul ve canlar için yararlı bir hale getirebilir. İşin büyüklüğü hissini ağırlığı altında ezilen günümüzün hizmetkârları da elçiyle birlikte haykırabilirler: “Böylesi bir işe kim yeterlidir?”

Pavlus'u ilk mektubunu yazdığında kendisini övmekle suçlayan kimseler vardı. Elçi şimdi, kilise üyelerine kendi güdülerini bu şekilde değerlendirip değerlendirmediklerini sorarak, buna atıfta bulunuyordu. “Kendimizi yine tavsiye etmeye mi başlıyoruz?” diye sordu; “yoksa bazıları gibi size ya da sizden tavsiye mektuplarına ihtiyacımız mı var?”¹³ Yeni bir yere taşınan imanlılar çoğunlukla yanlarında daha önceden üyesi oldukları kiliselerden tavsiye mektupları götürürlerdi; fakat önde gelen işçilerin, bu kiliselerin kurucularının, böylesi tavsiye mektuplarına ihtiyacı yoktu. Putlara tapmaktan müjde imanına yönlendirilmiş olan Korintlililerin kendileri, Pavlus'un ihtiyaç duyduğu

12 Bkz. 2. Korintliler 2:16 .

13 Bkz. 2. Korintliler 3:1.

tek tavsiyeydi. Gerçeği kabul edişleri ve hayatlarında meydana gelen yenilenme, onun çalışmalarının sadakatine ve Mesih'in bir hizmetkârı olarak öğüt verme, azarlama ve uyarma yetkisine anlamlı bir tanıklıkta bulunuyordu.

Pavlus, Korintli imanlıları kendi tanıklığı olarak görüyordu. “Bütün insanlarca bilinen ve okunan, yüreklerimize yazılmış mektubumuz sizsiniz” dedi; “hizmetimizin sonucu olup mürekkeple değil, yaşayan Tanrı'nın Ruhu'yla, taş levhalara değil, insan yüreğinin levhalarına yazılmış Mesih'in mektubu olduğunuz açıktır.”¹⁴

Günahkârların ihtida etmesi ve gerçek aracılığıyla kutsanmaları, bir hizmetkârın kendisini Allah'ın göreve çağırılmış olduğuna dair elinde olabilecek en güçlü kanıtıdır. Onun elçiliğinin delili ihtida etmiş olanların kalplerinde yazılıdır ve yenilenen hayatlarıyla buna tanıklıkta bulunmaktadır. Mesih, yücelik umudu olarak insanın içinde oluşmaktadır. Bir hizmetkâr, hizmetinin bu delilleriyle büyük ölçüde güçlendirilir.

Bugün Mesih'in hizmetkârlarının, Korint kilisesinin Pavlus'un çalışmalarına tanıklık ettiği gibi, benzer tanıkları olmalıdır. Ancak bu çağda pek çok vaiz olmasına rağmen, becerili ve kutsal hizmetkârlar, Mesih'in kalbinde yaşayan sevgiyle dolu adamlar çok nadirdir. Gurur, aşırı özgüven, dünya sevgisi, kusur bulma, acılık, kıskançlık; bunlar Mesih'in dininden olduklarını iddia eden pek çok kimsenin verdiği meyvelerdir. Yaşamları, Kurtarıcı'nın yaşamına taban tabana zıt bir şekilde, ihtida etmelerini sağlamış olan hizmet çalışmasına çoğunlukla üzücü bir tanıklıkta bulunur.

Bir kişi, Allah tarafından müjdenin becerili bir hizmetkârı olarak kabul edilmekten daha büyük bir şerefe sahip olamaz. Ancak Rabb'in kendi işinde güçle ve başarıyla bereketlediği kişiler övünmezler. Kendiliklerinden hiçbir güçlerinin olmadığının bilincinde olarak, O'na tamamen bağımlı olduklarını itiraf ederler. Pavlus'la birlikte şöyle derler: “Biz, birşeyi ken-

¹⁴ Bkz. 2. Korintliler 3:2, 3.

dimizdenmiş gibi saymak için kendimizce yeterli değiliz; ama yeterliliğimiz Allah'tandır; O ki, bizi Yeni Antlaşma'nın hizmetçileri olarak yeterli de kılmıştır.”¹⁵

Gerçek bir hizmetkâr, Efendi'nin işini yapar. İşinin önemini hisseder, kiliseyle ve dünyayla, Mesih'in sürdürdüğü ilişkiye benzer bir ilişki sürdürdüğünün farkındadır. Günahkârları, galip gelenin ödülünü alabilmeleri için, daha asil, daha yüce bir hayata yönlendirmek için yorulmaksızın çalışır. Dudaklarına sunaktan alınan kızgın korla dokunulmuştur,¹⁶ ve İsa'yı günahkârın tek umudu olarak yüceltir. Onu duyanlar, coşkun ve etkili duayla Allah'a yaklaştığını bilirler. Kutsal Ruh üzerine inmiştir, canı hayatî ve göksel olan ateşi hissetmiştir, ve ruhsal olan şeyleri ruhsal şeylerle kıyaslayabilmektedir. Ona Şeytan'ın güçlü kalelerini yıkmak üzere güç verilmiştir. Onun Allah'ın sevgisini sunuşuyla kalpler parçalanır ve pek çok kişi, “Kurtulmak için ne yapmam gerekir?”¹⁷ diye sormaya sevk edilir.

“Bu hizmeti Tanrı'nın merhametiyle üstlendiğimiz için cesaretimizi yitirmeyiz. Utanç verici gizli yolları reddettik. Hileye başvurmayız, Tanrı'nın sözünü de çarpıtmayız. Gerçeği ortaya koyarak kendimizi Tanrı'nın önünde her insanın vicdanına tavsiye ederiz. Yayıdığımız Müjde örtülüysen de, mahvolanlar için örtülüdür. Tanrı'nın görünümü olan Mesih'in yüceliğiyle ilgili Müjde'nin ışığı imansızların üzerine doğmasın diye, bu çağın ilahı onların zihinlerini kör etmiştir. Biz kendimizi ilan etmiyoruz; ama Mesih İsa'yı Rab, kendimizi de İsa uğruna kullarınız ilan ediyoruz. Çünkü, ‘Işık karanlıktan parlayacak’ diyen Tanrı, İsa Mesih'in yüzünde parlayan kendi yüceliğini tanımamızdan doğan ışığı bize vermek için yüreklerimizi aydınlattı.”¹⁸

Böylece elçi, Mesih'in bir hizmetkârı olarak kendisine verilen kutsal emanette gösterilen Allah'ın lütfunu ve merhameti-

15 Bkz. 2. Korintliler 3:5, 6 (Kl).

16 Bkz. Yeşaya 6:6,7.

17 Bkz. Elçilerin İşleri 16:30.

18 Bkz. 2. Korintliler 4:1-6.

ni yüceltti. O ve kardeşleri zorluklarda, sıkıntılarda ve tehlikelerde Allah'ın bol merhametiyle desteklenmişlerdi. İmanlarını ve öğretilerini dinleyicilerinin arzularına uygun olarak şekillendirmemişlerdi, ne de öğretilerini daha cazip hale getirmek için kurtuluş için zaruri olan gerçekleri gizlemişlerdi. Gerçeği sadelikle ve netlikle sunmuşlar, canların ikna olmaları ve ihtida etmeleri için dua etmişlerdi. Sunulan gerçeğin kendisini her insanın vicdanına aşılabilmesi için, kendi davranışlarını da kendi öğretilerine uygun hale getirmeye çabalamışlardı.

Elçi devam etti: “Üstün gücün bizden değil, Tanrı'dan kaynaklandığı bilinsin diye bu hazineye toprak kaplar içinde sahibiz.”¹⁹ Allah kendi gerçeğini günahsız melekler aracılığıyla ilan edebilirdi, fakat bu O'nun planı değildir. O, kendi tasarılarının gerçekleştirilmesinde araçlar olarak insanoğullarını, zayıflıklarla kuşatılmış adamları seçer. Paha biçilemez hazine, topraktan kaplara konur. O'nun bereketleri insanlar aracılığıyla dünyaya iletilmelidir. O'nun yüceliği günahın karanlığına doğru onlar aracılığıyla parlamalıdır. Sevgi dolu bir hizmetle, günahkârlarla ve ihtiyaç içindekilerle buluşmalı ve onları çarmıha yönlendirmelidirler. Ve tüm işlerinde yüceliği, şerefi ve övgüyü her şeyin üzerinde ve ötesinde olan Kişi'ye vermelidirler.

Pavlus, kendi deneyimine atıfta bulunarak, Mesih'in hizmetini seçerken bencil güdüler tarafından yönlendirilmediğini, zira bu yolun denemelerle ve ayartılarla kuşatılmış olduğunu gösterdi. Şöyle yazdı: “Her yönden sıkıştırılmışız, ama ezilmiş değiliz. Şaşırılmışız, ama çaresiz değiliz. Kovalanıyoruz, ama terk edilmiş değiliz. Yere yıkılmışız, ama yok olmuş değiliz. İsa'nın yaşamı bedenimizde açıkça görülsün diye İsa'nın ölümünü her an bedenimizde taşıyoruz.”²⁰

Pavlus kardeşlerine, Mesih'in habercileri olarak kendisinin ve çalışma arkadaşlarının sürekli olarak tehlike içinde olduk-

¹⁹ Bkz. 2. Korintliler 4:7.

²⁰ Bkz. 2. Korintliler 4: 8–10.

larını hatırlattı. Katlandıkları zorluklar güçlerini tüketiyordu. “İsa’nın yaşamı ölümlü bedenimizde açıkça görülsün diye biz yaşayanlar İsa uğruna sürekli olarak ölüme teslim ediliyoruz. Böylece ölüm bizde, yaşamsa sizde etkin olmaktadır”²¹ diye yazdı. Mahrumiyet ve zahmetli çalışmayla fiziksel olarak sıkıntı çeken Mesih’in bu hizmetkârları, O’nun ölümüne uyum gösteriyorlardı. Fakat onlarda ölüm meydana getiren şey, Korintlilere ruhsal hayat ve sağlık getiriyordu, böylece gerçeğe inanarak ebedî hayata ortak ediliyorlardı. Bunun ışığında, İsa’nın izleyicileri ihmal ve hoşnutsuzluk yoluyla işçilerin yüklerini ve denemelerini arttırmamaya dikkat etmeliydiler.

Pavlus şöyle devam ediyordu: “İman ettim, bu nedenle konuştum” diye yazılmıştır. Aynı iman ruhuna sahip olarak biz de iman ediyor ve bu nedenle konuşuyoruz.”²² Pavlus kendisine emanet edilmiş olan hakikatin gerçekliğine tamamen ikna olmuş olduğundan, hiçbir şey onu Allah’ın sözünü hileyle kullanmaya ya da canının kanaatlerini gizlemeye sevk edemezdi. Dünyanın fikirlerine uyum sağlayarak zenginlik, şeref ya da zevk satın almayacaktı. Korintliler’e vaaz etmiş olduğu imandan dolayı sürekli olarak şehit olma tehlikesi altında olmasına rağmen gözü korkmuyordu, zira ölmüş olan ve tekrar dirilen Kişi’nin kendisini mezardan kaldıracığını ve Baba’ya sunacağını biliyordu.

“Bütün bunlar sizin yararınızdır” dedi, “böylelikle Tanrı’nın lütfu çoğalıp daha çok insana ulaştıkça, Tanrı’nın yüceliği için şükran da artsın.”²³ Elçiler müjdeyi kendilerini yüceltmek için vaaz etmiyorlardı. Onları hayatlarını bu işe adamaya sevk eden şey, canları kurtarma umuduydu. Ve onları olası tehlikeler ya da gerçek sıkıntılar karşısında çabalarını sona erdirmekten alıkoyan şey, işte bu umuttu.

Pavlus “Bu nedenle” dedi, “cesaretimizi yitirmeyiz. Her ne kadar dış varlığımız harap oluyorsa da, iç varlığımız gün-

21 Bkz. 2. Korintliler 4:11, 12.

22 Bkz. 2. Korintliler 4:13.

23 Bkz. 2. Korintliler 4:15.

den güne yenileniyor.”²⁴ Pavlus düşmanın gücünü hissediyordu; ancak kendi fiziksel gücünün azalmasına rağmen yine de Mesih’in müjdesini sadakatle ve korkusuzca duyurdu. Allah’ın tüm zırhlarını kuşanmış olan bu çarmıh kahramanı, çatışmada ileri atıldı. Sevinçli sesi kendisini savaşta muzaffer ilan ediyordu. Gözlerini sadıkların alacağı ödüle dikerek, zafer sesiyle şöyle haykırdı: “Geçici, hafif sıkıntılarımız bize, ağırlıkta hiçbir şeyle karşılaştırılamayacak kadar büyük, sonsuz bir yücelik kazandırmaktadır. Gözlerimizi görünen şeylere değil, görünmeyenlere çeviriyoruz. Çünkü görünenler geçicidir, görünmeyenlerse sonsuza dek kalıcıdır.”²⁵

Elçinin Korintli kardeşlerine Kurtarıcı’nın eşsiz sevgisini yeniden düşünmeleri için ricası çok ciddi ve dokunaklıdır. “Rabbimiz İsa Mesih’in lütfunu bilirsiniz” diye yazdı; “O’nun yoksulluğuyla siz zengin olabilirsiniz diye, zengin olduğu halde sizin uğrunuza yoksul oldu.”²⁶ O’nun üzerinden aşağı doğru eğildiği yüksekliği, indiği alçaltılmanın derinliğini bilirsiniz. Bir kez özveri ve fedakârlık yoluna girdikten sonra, kendi hayatını verinceye dek geri dönmedi. O’nun için taht ile çarmıh arasında hiçbir dinlenme yoktu.

Mektubunu okuyacak olanların Kurtarıcı’nın kendi yararlarına gösterdiği harika tenezzülü tamamen kavrayabilmeleri için, Pavlus birbiri ardınca pek çok noktanın üzerinde durdu. Mesih’i Allah’la eşit olduğu ve O’nunla birlikte meleklerden hürmet gördüğü zamanki haliyle sunan elçi, O’nun alçaltılmasının en aşağı derinliklerine ulaşıncaya kadar gittiği yolu izledi. Pavlus, onların göğün Yüceliği tarafından yapılan hayret verici fedakârlığı anlayabilmelerinin sağlanması halinde, hayatlarından tüm bencilliğin silineceğine ikna olmuştu. Allah’ın Oğlu’nun, düşkün insanı aşağılanmadan kaldırarak göğün umuduna ve sevincine ulaştırabilmek için, kendi yü-

24 Bkz. 2. Korintliler 4:16.

25 Bkz. 2. Korintliler 4:17, 18.

26 Bkz. 2. Korintliler 8:9.

celiğini nasıl bir kenara bıraktığını, kendisini insan tabiatının koşullarına nasıl tabi kıldığını, ve sonra ölüme, “çarmıh üzerinde ölüme bile” (Filipililer 2:8) boyun eğerek kendisini bir hizmetkâr olarak nasıl alçalttığını gösterdi.

İlahî karakteri çarmıhın ışığında incelediğimizde, eşitlik ve adaletle harmanlanmış merhamet, şefkat ve bağışlayıcılık görürüz. Tahtın ortasında, insanı Allah’la barıştırmak için katlanılmış olan acının izlerini ellerinde, ayaklarında ve böğründe taşıyan Kişi’yi görürüz. Sınırsız olan, yaklaşılmaz ışıktaki yaşayan,²⁷ fakat yine de Oğlu’nun erdemleri aracılığıyla bizi kendisine kabul eden bir Baba görürüz. Yalnızca sefaleti ve umutsuzluğu tehdit eden intikam bulutu, çarmıhtan yansıyan ışıktaki Allah’ın yazısını ortaya çıkarır: Yaşa, günahkâr, yaşa! Ey siz tövbekâr, imanlı canlar, yaşayın! Ben bir fidyeye ödedim.

Mesih’i düşündüğümüzde, ölçsüz olan bir sevginin kıyısında vakit geçiririz. Bu sevgiyi anlatmaya çalışırız, fakat dil bize yetersiz gelir. O’nun yeryüzündeki hayatını, bizim için verdiği kurbanlığı, savunucumuz olarak gökteki işini ve O’nu sevenler için hazırladığı konutları düşünürüz, böylece ancak ‘Ah, Mesih’in sevgisinin yüksekliği ve derinliği!’ diye haykırabiliriz. “Tanrı’yu biz sevmiş değildik, ama O bizi sevdi ve Oğlu’nu günahlarımızı bağışlatan kurban olarak dünyaya gönderdi. İşte sevgi budur.” “Bakın, Baba bizi o kadar çok seviyor ki, bize ‘Tanrı’nın çocukları’ diyor!” (1. Yuhanna 4:10; 3:1).

Her gerçek öğrencide bu sevgi, kutsal ateş gibi, kalbin sunağı üzerinde yanar. Allah’ın sevgisi Mesih aracılığıyla yeryüzünde açığa vuruldu. O’nun çocukları bu sevgiyi kusursuz hayatlar ile yeryüzünde yansıtmalıdır. Böylece günahkârlar Allah’ın Kuzusu’nu görmek üzere çarmıha yönlendirileceklerdir.

27 Bkz. 1. Timoteos 6:16.

CÖMERT BİR KİLİSE

Pavlus, Korint kilisesine ilk mektubunda imanlılara Allah'ın yeryüzündeki işine destek olmanın altında yatan genel ilkelerle ilgili talimatlar verdi. Onların yararına yaptığı elçisel çalışmalarla ilgili yazarak, şunları sordu:

“Kim kendi parasıyla askerlik yapar? Kim bağ diker de ürünü yemez? Kim sürüyü güder de sütünden içmez? İnsansal açıdan mı söylüyorum bunları? Kutsal Yasa da aynı şeyleri söylemiyor mu? Musa'nın Yasası'nda, 'Harman döven öküzün ağzını bağlamayacaksın' diye yazılmıştır. Tanrı'nın kaygısı öküzler mi, yoksa bunu özellikle bizim için mi söylüyor? Kuşkusuz, bizim için yazılmıştır bu. Çünkü çift sürenin umutla sürmesi, harman dövenin de harmana ortak olma umuduyla dövmesi gerekir.”

Elçi ayrıca “Aranıza ruhsal tohumlar ektiyseniz, sizden maddesel bir harman biçmemiz çok mu?” diye sordu. “Başkalarının sizden yardım almaya hakları varsa, bizim daha çok hakkımız yok mu? Ama biz bu hakkımızı kullanmadık. Mesih Müjdesi'nin yayılmasına engel olmayalım diye her şeye katlanıyoruz. Tapınakta çalışanların tapınıktan beslendiklerini, sunakta görevli olanların da sunakta adanan adaklardan pay aldıklarını bilmiyor musunuz? Bunun gibi, Rab Müjde'yi yapanların da geçimlerini Müjde'den sağlamasını buyurdu” (1. Korintliler 9:7-14).

Elçi burada, Rabb'in tapınakta hizmet eden rahiplerin geçimiyle ilgili planına atıfta bulunuyordu. Bu kutsal görev için ayrılan kişiler, hizmet ederek ruhsal bereketleri almalarını sağladıkları kardeşleri tarafından destekleniyorlardı. “Leviogulları’ndan olup kâhinlik görevini üstlenenlere Kutsal Yasa uyarınca halktan... ondalık almaları buyrulmuştur” (İbraniler 7:5). Levi oymağı Rab tarafından tapınakla ve rahiplikle ilgili kutsal görevler için seçilmişti. Rahiple ilgili olarak, “Tanrınız RAB, önünde dursunlar, her zaman adıyla hizmet etsinler diye... onu ve oğullarını seçti” denilmişti (Yasanın Tekrarı 18:5). Tüm kazancın onda biri Rab tarafından kendisinin olarak talep ediliyor, ondalığı vermemek de O'nun tarafından soygun olarak görülüyordu.

Pavlus, “Bunun gibi, Rab Müjde’yi yayanların da geçimlerini Müjde’den sağlamasını buyurdu” derken, hizmeti desteklemek için tasarlanmış olan bu plana atıfta bulunuyordu. Daha sonra elçi, Timoteos’a yazdığıında, “İşçi ücretini hak eder” dedi (1. Timoteos 5:18).

Ondalık ödenmesi Allah’ın hizmetinin desteklenmesi için tasarısının yalnızca bir bölümüydü. Çeşitli armağanlar ve sunular ilahî olarak belirlenmişti. Yahudi sisteminde halka hem Allah’ın davasını desteklemek hem de muhtaç durumda olanların ihtiyaçlarını karşılamak için cömertlik ruhu beslemeleri öğretiliyordu. Özel olaylar için gönüllü sunular vardı. Hasatta ve bağbozumunda, tarlanın ilk ürünleri –tahıllar, şarap ve yağ– Rabb’e bir sunu olarak adanıyordu. Hasat sonrası kalan başaklar ve tarlanın köşeleri fakirler için ayrılıyordu. Koyunlar kırıldığında yünün ve harman yerinde buğday dövüldüğünde tahılın ilk ürünleri Allah için ayrılıyordu. Tüm hayvanların ilk doğanları için de böyleydi, ayrıca ilk doğan oğul için bir kefarete ücreti ödeniyordu. İlk ürünler tapınakta Rabb’in önünde sunulmalıydı, bundan sonra da rahiplerin kullanımına ayrılıyorlardı.

Rab bu hayırseverlik sistemi ile İsrail’e her şeyde kendisinin ilk sırada olması gerektiğini öğretmeye çalıştı. Böylece onlara,

tarlalarının, büyükbaş ve küçükbaş hayvan sürülerinin asıl sahibinin Allah olduğu; ekini büyüten ve olgunlaştıran günışığını ve yağmuru onlara gönderenin O olduğu hatırlatılıyordu. Sahip oldukları her şey O'nundu; onlar yalnızca O'nun mallarının vekilharçlarıydılar.

Ayrıcalıkları Yahudi ulusunun ayrıcalıklarından kat kat fazla olan Hristiyanların, Yahudilerin verdiğinden daha az serbest bir şekilde vermeleri Allah'ın tasarısı değildir. Kurtarıcı, "Kime çok verilmişse, ondan çok istenecek" diye beyan etti (Luka 12:48). İbraniler'den istenen cömertlik, büyük ölçüde kendi uluslarının yararınaydı; bugün Allah'ın işi dünyanın dört bir yanına yayılmaktadır. Mesih, izleyicilerinin ellerine müjdenin hazinelerini vermiş ve onlara kurtuluşun sevinçli haberini dünyaya iletme sorumluluğunu yüklemiştir. Şüphesiz bizim yükümlülüklerimiz eski İsrail'in yükümlülüklerinden çok daha büyüktür.

Allah'ın işi büyüdükçe, yardım çağrıları gitgide daha sık gelecektir. Bu çağrılara yanıt verilebilmesi için, Hristiyanların "Tıpnağımda yiyecek bulunması için bütün ondalıklarınızı ambara getirin" emrine kulak vermeleri gerekir (Malaki 3:10). Hristiyanlık iddiasındakiler ondalıklarını ve sunularını sadakatle Allah'a getirselerd, O'nun hazinesi dolu olacaktı. O zaman, müjdenin desteklenmesi amacıyla para toplamak için kermeslere, piyango-lara veya coşkulu partilere başvurmaya gerek kalmazdı.

İnsanlar servetlerini zevk düşkünlüğünde, arzuların tatmin edilmesinde, kişisel süslerde ya da evlerinin süslenmesinde kullanmaları için ayartılmaktadır. Pek çok kilise üyesi bu amaçlar için serbestçe, hatta müsrifçe harcama yapmaktan kaçınmamaktadır. Fakat Rabb'in yeryüzündeki işini ilerletmek için O'nun hazinesine vermeleri istendiğinde itiraz etmektedirler. Bazen, başka türlü yapamayacaklarını hissederek, gereksiz zevklere harcadıklarından çok daha düşük bir miktarı azar azar vermektedirler. Mesih'in hizmeti için gerçek bir sevgi, canların kurtuluşuna ciddi bir ilgi göstermezler. Böylele-

rinin Hristiyan hayatlarının ancak sefil ve hastalıklı bir halde olmasına şaşmamalı!

Kalbi Mesih'in sevgisiyle ışıldayan kimse, insana teslim edilmiş en yüce ve en kutsal görev olan iyiliğin, merhametin ve gerçeğin hazinelerini dünyaya sunulması işinin ilerlemesine yardımcı olmayı yalnızca bir görev değil, aynı zamanda zevk sayar.

İnsanları haklı bir şekilde Allah'a ait olan serveti benliğin tatmini için kendi ellerinde tutmaya yönlendiren şey açgözlülük ruhudur, bu ruh ise şimdi de O'nun için peygamberi aracılığıyla halkını azarladığı zamanki kadar iğrençtir; o zaman şöyle demişti: "İnsan Tanrı'dan çalar mı? Oysa siz benden çalışıyorsunuz. 'Senden nasıl çalışıyoruz?' diye soruyorsunuz. Onadalıkları, sunuları çalışıyorsunuz. Siz lanete uğradınız. Çünkü bütün ulus benden çalışıyorsunuz" (Malaki 3:8, 9).

Cömerlik ruhu göğün ruhudur. Bu ruh en yüce tezahürünü Mesih'in çarmıh üzerinde verdiği kurbanlığında bulur. Baba bizim yararımıza biricik Oğlu'nu verdi; Mesih de, sahip olduğu her şeyi bırakarak, insanın kurtulabilmesi için kendisini verdi. Golgota'daki haç, Kurtarıcı'nın her izleyicisinin hayırseverlik duygularına hitap etmelidir. Orada örneklenen ilke, her zaman vermektir. "Tanrı'da yaşıyorum" diyen, Mesih'in yürüdüğü yolda yürümelidir" (1. Yuhanna 2:6).

Öte yandan, bencillik ruhu ise Şeytan'ın ruhudur. Dünyaya ait olanların hayatlarında örneklenen ilke, her zaman almaktır. Böylece mutluluk ve rahatlık sağlamayı umarlar, ancak ettikleri tohumların meyvesi sefalet ve ölümdür.

Allah çocuklarını bereketlemeyi bırakıncaya dek onlar O'nun talep ettiği kısmı O'na iade etmeye borçludur. Yalnızca Rabb'e ait olan kısmı O'na vermekle kalmamalı, ayrıca O'nun hazinesine şükran sunusu olarak cömert bir armağan da getirmelidirler. Aldıkları bereketlerin ilk ürünlerini, yani en seçkin mallarını, en iyi ve en kutsal hizmetlerini sevinçli kalplerle Yaratacı'ya adanmışlardır. Böylelikle zengin bereketler elde edeceklerdir. Allah onların canlarını suları tükenmeyen sulanmış

bir bahçe¹ gibi yapacaktır. Ve son büyük hasat toplandığında, Efendi'ye getirmelerinin sağlandığı demetler, kendilerine verilen yeteneklerin özverili kullanımının karşılığı olacaktır.

Hararetli çalışma içinde yer alan Allah'ın seçilmiş habercileri, hiçbir zaman kardeşlerinin duygudaş ve gönülden yardımlarıyla desteklenmeden, 'kendi paralarıyla askerlik yapmaya' zorlanmamalıdır. Kilise üyelerinin üzerine düşen, kendilerini hizmette verebilmek için dünyasal işlerini bırakan kişilerle cömertçe ilgilenmektir. Allah'ın hizmetkârları teşvik edildiğinde, O'nun davası büyük ölçüde ilerler. Fakat insanların bencilliği nedeniyle hak ettikleri destek alıkonulduğunda elleri zayıflar ve çoğunlukla yararlılıkları ciddi biçimde zarar görür.

O'nun izleyicileri olma iddiasında bulunmalarına rağmen, kendini adanmış işçilerin etkin hizmette yer alırlarken hayatın gerekliliklerini karşılayamamalarına izin verenlere karşı Allah'ın hoşnutsuzluğu alevlenir. Bu bencil kişiler yalnızca Rabb'in parasını kötüye kullanmalarından dolayı değil, ayrıca tuttukları yolun O'nun sadık hizmetkârlarının üzerine getirdiği sıkıntı ve kederden ötürü de hesap vermeye çağrılacaklardır. Hizmet işine çağrılan ve göreve çağrıldıklarında her şeyden vazgeçerek Allah'ın hizmetinde yer alan kişiler, özverili çabalarından ötürü kendilerini ve ailelerini geçindirmeye yetecek ücreti almalıdırlar.

Dünyasal işlerin zihinsel ve fiziksel olan çeşitli dallarında, sadık işçiler iyi ücretler kazanabilirler. Gerçeği yayma ve canları Mesih'e yönlendirme işi, sıradan herhangi bir iş kolundan daha fazla öneme sahip değil midir? Ve bu işte sadakatle çalışanlar, bol ücreti adil bir şekilde hak etmemekte midirler? Ahlâkî ve fiziksel iyilik için çalışmanın görece değerini takdir etmemizle, dünyasal olana nazaran göksel olanı nasıl değerlendirdiğimizi gösteririz.

Hizmetin desteklenmesi amacıyla hazinede kaynaklar bulunabilmesi ve müjdeleme teşebbüslerindeki yardım çağrılarının

1 Bkz. Yeşaya 58:11.

karşılanabilmesi için, Allah'ın halkının sevinçle ve cömertçe vermeleri gereklidir. Allah'ın davasının ihtiyaçlarını kiliselerin gözünün önünde tutmak ve onlara cömert olmayı öğretmek için, hizmetkârlar üzerine ciddi bir sorumluluk düşmektedir. Bu ihmal edildiğinde ve kiliseler başkalarının ihtiyaçları için vermekten geri kaldığında, yalnızca Rabb'in işi zarar görmekle kalmaz, ayrıca imanlılara gelmesi gereken bereketler de alıkonulur.

Çok fakir olanlar dahi sunularını Allah'a getirmelidir. İhtiyaçları kendilerinininkinden daha acil olanlara yardım etmek için özveri göstererek, Mesih'in lütfunun paydaşları olmalıydılar. Fakir kişinin armağanı, özverinin meyvesi, Allah'ın önüne hoş kokulu tütsü gibi gelir. Ve her fedakârlık eylemi veren kişinin kalbinde hayırseverlik ruhunu güçlendirir, onu zengin olan, fakat fakirliği aracılığıyla zengin olabilmemiz için bizim uğrumuza fakir olan Kişi'yle daha yakın bir müttefik haline getirir.

Hazineye iki bakır para –tüm varlığını– atan dul kadının eylemi, fakirlikle boğuşmasına rağmen Allah'ın davasına kendi armağanlarıyla yardımcı olmayı arzu eden kimseleri teşvik etmek için kayda geçirilmiştir. Mesih, öğrencilerin dikkatini “geçinmek için elinde ne varsa, tümünü” vermiş olan bu kadına çekti (Markos 12:44). O, kadının verdiği armağanı, bağışları özveri gerektirmeyen kişilerin büyük sunularından daha değerli saydı. Bu kişiler sahip oldukları bolluklardan küçük bir kısmını vermişlerdi. Dul kadın sunusunu verebilmek için kendisini hayatın gereksinimlerinden bile mahrum bırakmış, ertesi günkü ihtiyaçlarını karşılaması için Allah'a güvenmişti. Kurtarıcı onunla ilgili olarak şunları söyledi: “Size doğrusunu söyleyeyim... bu yoksul dul kadın kutuya herkesten daha çok para attı” (43. ayet). Böylece O, armağanın değerinin miktarla değil, verilen oranla ve vereni harekete geçiren güdüyle değerlendirildiğini öğretti.

Elçi Pavlus kiliseler arasındaki hizmetinde, yeni mühtedilerin kalplerine Allah'ın davası için büyük işler yapma arzusunu ilham edebilmek için yorulmak bilmeden çaba gösteriyordu.

Çoğunlukla onları cömertlik göstermeye teşvik ediyordu. Efesli ihtiyarlara aralarında önceden yapmış olduğu işlerden bahsederek şunları söyledi: “Yaptığım her işte sizlere, böyle emek vererek güçsüzlere yardım etmemiz ve Rab İsa’nın, ‘Vermek, almaktan daha büyük mutluluktur’ diyen sözünü unutmamamız gerektiğini gösterdim.” Korintlilere, “Az eken az biçer” diye yazdı, “çok eken çok biçer. Herkes yüreğinde niyet ettiği gibi versin; isteksizce ya da zorlanmış gibi değil. Çünkü Tanrı sevinçle vereni sever” (Elçilerin İşleri 20:35; 2. Korintliler 9:6, 7).

Neredeyse tüm Makedonyalı imanlılar bu dünyanın malları bakımından fakirdiler, fakat kalpleri Allah’a ve O’nun gerçeğine sevgiyle dolup taşıyordu, böylece müjdeyi desteklemek için memnuniyetle verdiler. Yahudi imanlılara yardım için Ulusların kiliselerinde genel sunular toplandığında, Makedonya’daki mühtedilerin cömertliği diğer kiliselere örnek gösteriliyordu. Korintli imanlılara yazan elçi, onların dikkatini “Tanrı’nın Makedonya’daki kiliselerine sağladığı lütuf[a]” çaktı; “büyük sıkıntılarla denendiklerinde, coşkun sevinçleri ve aşırı yoksullukları tam bir cömertliğe dönüştü. Ellerinden geldiği kadarını, hatta daha fazlasını kendi istekleriyle verdi[ler] ... Kutsallara yapılan yardıma katkıda bulunma ayrıcalığının kendilerine verilmesi için bize yalvarıp yakardılar” (2. Korintliler 8:1–4).

Makedonyalı imanlıların fedakârlıkta bulunmaya isteklilikleri, samimi adanmışlığın bir sonucuydu. Allah’ın Ruhu tarafından harekete geçirilerek, “kendilerini önce Rab’be... adadılar” (2. Korintliler 8:5), sonra da müjdenin desteklenmesi için kendi kazançlarından serbestçe vermeye istekli oldular. Onları vermeye teşvik etmek gerekli değildi; aksine, onlar başkalarının ihtiyaçlarını karşılamak için kendilerini zaruri şeylerden dahi mahrum bırakmanın ayrıcalığından mutluluk duyuyorlardı. Elçi onları engellemeye çalıştığında, onlar sunularını kabul etmesi için kendisine ısrar ettiler. Sadelikleri ve

dürüstlükleriyle, ve kardeşlerine olan sevgileriyle, memnuniyetle özveri gösterdiler, böylece hayırseverliğin meyveleri kendilerinde çoğaldı.

Paulus, Titus'u Korint'teki imanlıları güçlendirmek üzere oraya gönderdiğinde, ona o kiliseyi vermek lütfunda geliştirmesi talimatını verdi, ayrıca imanlılara gönderdiği kişisel bir mektubunda kendi ricasını da ekledi. "İmanda, söz söylemekte, bilgide, her tür gayrette, bize beslediğiniz sevgide, her şeyde üstün olduğunuz gibi" dedi, "bu hayırlı işte de üstün olmaya bakın," "Şimdi bu işi tamamlayın; bunu candan arzuladığınız gibi, elinizden geldiğince tamamlamaya bakın. Çünkü istek varsa, insanın elinde olmayana göre değil, elindekine göre yardımda bulunması uygundur." "Her zaman, her yönden, her şeye yeterli ölçüde sahip olarak her iyi işe cömertçe katkıda bulunabilmeniz için, Tanrı her nimeti size bol bol sağlayacak güçtedir. ... her durumda cömert olmanız için her bakımdan zenginleştirilyorsunuz. Cömertliğiniz bizim aracılığımızla Tanrı'ya şükran nedeni oluyor" (2. Korintliler 8:7, 11, 12; 9:8-11).

Özverili cömertlik ilk kiliseyi coşkun bir sevince taşımıştı; zira imanlılar gösterdikleri çabaların müjde mesajının karanlıktaki kimselere iletilmesine katkıda bulunduğunu biliyorlardı. Hayırseverlikleri, Allah'ın lütfunu boşuna almadıklarına tanıklıkta bulunuyordu. Böylesi bir cömertliği Ruh'un kutsamasından başka ne meydana getirebilirdi? İmanlıların ve imansızların gözünde bu bir lütuf mucizesiydi.

Ruhsal zenginlik, Hristiyan cömertliğiyle yakından bağlantılıdır. Mesih'in izleyicileri hayatlarında Kurtarıcıları'nın iyiliğini ortaya koyma ayrıcalığından dolayı sevinmelidirler. Rabb'e verdiklerinde, hazinelerinin kendilerinden önce göksel saraylara gittiği güvencesine sahiptirler. İnsanlar mülklerini güvenceye almak mı istiyorlar? Onu çarımha gerilmenin izlerini taşıyan ellere bıraksınlar. Zenginliklerinin tadını çıkarmak mı istiyorlar? Onu muhtaç durumda olanları ve sıkıntı çekenleri bereketlemek için kullansınlar. Mallarını arttırmak mı isti-

yorlar? İlahî uyarıya kulak versinler: “Servetinle ve ürününün turfandasıyla RAB’bi onurlandır. O zaman ambarların tıka basa dolar, teknelerin yeni şarapla dolup taşar” (Süleyman’ın Özdeyişleri 3:9–10). Mal varlıklarını bencil amaçlarla ellerinde tutmaya çalıştıklarında, bu ebedî kayıplarına neden olacaktır. Fakat hazinelerini Allah’a bıraktıklarında, o andan itibaren O’nun imzasını taşır. O’nun değişmezliğiyle mühürlenir.

Allah, “Sulak yerde tohum eken... sizlere ne mutlu!” diye bildirmektedir (Yeşaya 32:20). Allah’ın davası ya da insanlığın ihtiyaçları yardımımızı talep ettiğinde Allah’ın armağanlarını sürekli olarak vermek, fakirliğe neden olmaz. “Adam var ki, dağıtır, ve daha ziyade kazanır; ve adam var ki, aşırı tutumludur, ancak yoksulluğa erer” (Süleyman’ın Özdeyişleri 11:24 [KM]). Tohum eken, tohumunu atarak çoğaltır. Allah’ın armağanlarını dağıtmakta sadık olanlar için de böyledir. Sahip oldukları bereketleri vererek arttırırlar. Allah, “Verin, size verilecektir” vaadinde bulundu; “iyice bastırılmış, silkelenmiş ve taşmış, dolu bir ölçekle kucağınıza boşaltılacak” (Luka 6:38).

ZORLUKLAR ALTINDA ÇALIŞMAK

Pavlus, Kutsal Yazılar'ın Allah'ın işinin uygun şekilde desteklenmesine ilişkin açık öğretilerini mühtedilerinin önünde açmaya dikkat ettiyse de, ve müjdenin bir hizmetkârı olarak kendisi için geçimini sağlamak amacıyla dünyasal bir işte 'çalışmama yetkisi' (1. Korintliler 9:6 [Kİ]) talep ettiyse de, hizmeti sırasında çeşitli zamanlarda, büyük medeniyet merkezlerinde, kendi geçimini sağlamak için bir el sanatında çalışıyordu.

Yahudiler arasında fiziksel çalışma tuhaf ya da aşağılayıcı olarak görülüyordu. İbranilere Musa aracılığıyla çocuklarını çalışkanlığı adet edinecekleri şekilde eğitmeleri bildirilmişti, ayrıca gençlerin fiziksel çalışmadan habersiz şekilde büyümelerine izin vermek günah sayılıyordu. Bir çocuk kutsal görev için yetiştirilecekse dahi, pratik hayata dair bilginin zorunlu olduğu düşünülüyordu. Anne–babası zengin de olsa, fakir de olsa, her gence bir zanaat öğretiliyordu. Çocukları için böyle bir eğitim sağlamayı ihmal eden anne–babalara Rabb'in talimatından sapmış gözüyle bakılıyordu. Pavlus bu geleneğe uygun olarak erken yaşlarda çadırcılık zanaatını öğrenmişti.

Pavlus Mesih'in öğrencisi olmadan önce yüksek bir kolumdaydı ve geçimini sağlamak için bedensel çalışmaya bağımlı değildi. Fakat sonradan, tüm servetini Mesih'in davasına

destek olmak için kullandıktan sonra, zaman zaman geçim sağlamak için zanaatına başvurdu. Özellikle güdülerinin yanlış anlaşılabilceği yerlerde çalıştığında böyle oluyordu.

Pavlus'un sözü vaaz ederken kendisini geçindirmek için elleriyle çalıştığını ilk olarak Selanik'te okuyoruz. Oradaki imanlılar kilisesine yazarak, onlara aslında kendilerine 'yük olabileceğini' hatırlattı ve şunları ekledi: "Kardeşler, nasıl uğraşıp didindiğimizi anımsarsınız. Hiçbirinize yük olmamak için gece gündüz çalıştık, Tanrı'nın Müjdesi'ni size duyurduk" (1. Selanikliler 2:6, 9). Ve yine, onlara yazdığı ikinci mektubunda, kendisinin ve çalışma arkadaşının onlarla birlikteyken "kimsenin ekmeğini karşılıksız" yemediğini bildirdi. "Herhangi birinize yük olmamak için" gece gündüz çalıştıklarını yazdı; "yardımlarınızı hak etmediğimiz için değil, izleyebileceğiniz bir örnek bırakmak için böyle yaptık" (2. Selanikliler 3:8, 9).

Pavlus Selanik'te elleriyle çalışmayı reddedenlerle karşılaşmıştı. Bu sınıfla ilgili olarak sonradan şunları yazdı: "Aranızda bazılarının boş gezdiğini duyuyoruz. Bunlar hiçbir iş yapmıyor, başkalarının işine karışıp duruyorlarmış. Böylelerine Rab İsa Mesih adına yalvarıyor, şunu buyuruyoruz: Sakin bir şekilde çalışıp kendi kazançlarından yesinler." Pavlus, Selanik'te çalışırken böyle kişilerin önüne doğru bir örnek koymaya dikkat etmişti. "Hatta sizinle birlikteyken" yazdı, "şu buyruğu vermiştik: 'Çalışmak istemeyen yemek de yemesin!' " (11-12, 10. ayetler).

Şeytan her çağda kiliseye bağnazlık ruhu getirerek Allah'ın hizmetkârlarının çabalarını zarara uğratmaya çalışmıştır. Pavlus'un zamanında da böyleydi, sonraki yüzyıllarda Reform zamanında da böyleydi. Wycliffe, Luther ve etkileriyle ve imanlarıyla dünyayı bereketlemiş olan daha pek çok kişi, düşmanın aşırı gayretli, dengesiz ve kutsanmamış zihinleri bağnazlığa sevk etmek için kullandığı hilelerle karşılaştılar. Yanlış yönlendirilmiş canlar, gerçek kutsallığa erişmenin zihni tüm dünyasal düşüncelerin üzerine taşıdığını ve insanları çalışmayı tamamen bırakmaya sevk ettiğini öğretiler. Diğerle-

ri, bazı Kutsal Yazı metinlerini uç noktalardan yorumlayarak, çalışmanın günah olduğunu, Hristiyanların kendilerinin ya da ailelerinin dünyasal refahıyla ilgili hiçbir düşüncede bulunmamaları, ancak hayatlarını tamamen ruhsal şeylere adanmaları gerektiğini öğrettiler. Elçi Pavlus'un öğretisi ve örnekliği bu aşırıcı görüşlere bir azar niteliğindedir.

Pavlus Selanik'teyken geçinmek için tamamen bedensel çalışmaya bağımlı değildi. Daha sonra Filipili imanlılara yazdığında, o kentteki deneyimlerinden bahsederek, oradayken onlardan aldığı armağanları bildirdi ve şunları söyledi: "Ben Selanik'teyken de, ihtiyacım olduğunda birkaç kez bana yardımda buldunuz" (Filipililer 4:16). Bu yardımı almış olmasına rağmen Selaniklilere bir gayret örneği vermeye dikkat ediyordu, öyle ki hiç kimse kendisini haklı bir şekilde açgözlülükle suçlayamasın, ayrıca bedensel çalışmayla ilgili bağınaz görüşlere sahip olanlar kendi verdiği örnek yoluyla azarlanabilsin.

Pavlus Korint'i ilk kez ziyaret ettiğinde, kendisini yabancıların güdülerinden şüphelenen bir toplumun arasında buldu. Deniz kıyısında yaşayan Grekler gözü açık tüccarlardı. Kendilerini kurnazca ticaret uygulamalarında o kadar uzun zamandır yetiştirmişlerdi ki, kazancın dindarlık olduğuna ve para kazanmanın ister adil ister haksız yollarla olsun övgüye değer olduğuna inanmaya başlamışlardı. Pavlus onların özelliklerini tanıyordu ve onlara müjdeyi kendisini zenginleştirmek için vaaz ettiğini söylemeleri için hiçbir fırsat bırakmayacaktı. Korintliler dinleyicilerinden haklı olarak destek talep edebilirdi; ancak bir hizmetkâr olarak yararlılığının ve başarısının müjdeyi kazanç açısından vaaz ettiğine dair haksız şüphelerle yaralanmaması için bu haktan feragat etmeye gönüllüydü. Mesajının gücünün kaybolmaması için, çarpıtmaya neden olacak tüm bahaneleri ortadan kaldırmak istiyordu.

Pavlus Korint'e vardikten kısa bir süre sonra, "Pontus doğumlu, Akvila adında bir Yahudi ile karısı Priskilla'yı buldu. Bunlar... kısa süre önce İtalya'dan gelmişlerdi." Bu kişiler

kendisiyle “aynı meslekten” di. Klaudius’un tüm Yahudilerin Roma’dan ayrılmalarını emreden fermanıyla sürgün edilmiş olan Akvila ile Priskilla Korint’e gelmiş, burada çadır imalatçıları olarak bir iş kurmuşlardı. Pavlus onlar hakkında araştırma yaptı ve Allah’tan korkan kişiler olduklarını, kendilerini çevreleyen kirletici etkilerden uzak kalmaya çalıştıklarını öğrendiğinde “onlarla kalıp çalıştı... her Şabat Günü havrada tartışarak hem Yahudiler’i hem Grekler’i ikna etmeye çalışıyordu” (Elçilerin İşleri 18:2–4).

Daha sonra Silas ile Timoteos Korint’te Pavlus’a katıldılar. Bu kardeşler yanlarında işin desteklenmesi için Makedonya’daki kiliseler tarafından verilen kaynakları getirmişlerdi.

Pavlus Korintlilere, orada güçlü bir kilise kurduktan sonra yazdığı ikinci mektubunda, aralarında sürdürdüğü yaşam tarzını gözden geçirdi. “Yücelmeniz için kendimi alçaltarak Tanrı’nın Müjdesi’ni size karşılıksız bildirmekle günah mı işledim?” diye sordu. “Size hizmet etmek için yardım aldığım başka kiliseleri adeta soydum. Aranızdayken ihtiyacım olduğu halde hiçbirinize yük olmadım. Çünkü Makedonya’dan gelen kardeşler eksiklerimi tamamladılar. Size yük olmamaya hep özen gösterdim, bundan böyle de özen göstereceğim. Mesih’in gerçeğine sahip olarak kesinlikle diyebilirim ki, Ahaya İli’nde hiç kimse beni böyle övünmekten alıkoyamaz” (2. Korintliler 11:7–10).

Pavlus Korint’te neden bu yolu izlediğini söylüyor. “Fırsatçılara” bir kınama nedeni vermemek için böyle yaptı (2. Korintliler 11:12). Çadırcılık işinde çalışırken aynı zamanda müjdenin ilanında da sadakatle çalışmıştı. Kendisi, çalışmalarını için şunları söylüyor: “Elçiliğimin kanıtları aranızda büyük bir sabırla, belirtiler, harikalar ve mucizelerle gösterildi.” Ve ekliyor, “Size yük olmayışımın başka öbür kiliselerden ne eksisiniz var ki? Bu haksızlığımı bağışlayın! İşte, üçüncü kez yanınıza gelmeye hazırım ve size yük olmayacağım. Çünkü sizde olanı değil, sizi istiyorum... Ben de canlarınız uğruna malımı da kendimi de seve seve harcayacağım” (2. Korintliler 12:12–15).

Pavlus, Efes'teki uzun hizmet döneminde, bölgede üç yıl boyunca girişken bir müjdeleme çalışması sürdürürken, tekrar zanaatında çalıştı. Elçi, Efes'te olduğu gibi Korint'te de ikinci müjdeleme yolculuğunun sonunda Asya'ya dönerken kendisine eşlik eden Akvila ile Priskilla'nın varlığıyla teselli oldu.

Pavlus'un bedensel olarak çalışmasına, bunun müjde hizmetkârının işine aykırı olduğunu belirterek karşı çıkan bazı kişiler vardı. En üst düzeyde bir hizmetkâr olan Pavlus neden mekanik çalışmayı sözün ilan edilmesiyle bu şekilde birleştiriyordu? İşçi ücretini hak etmez miydi? Görünüşe göre daha iyi değerlendirilebilecek olan zamanı neden çadır yaparak harcıyordu?

Fakat Pavlus bu şekilde harcanan zamanı kayıp olarak görmüyordu. Akvila'yla birlikte çalışırken Büyük Öğretmen'le her zaman bağlantıdaydı, Kurtarıcı'ya tanıklıkta bulunmak için hiçbir fırsatı kaçırmıyor, yardıma ihtiyacı olanlara yardımda bulunuyordu. Zihni her zaman ruhsal bilgiye ulaşmaya çalışıyordu. Çalışma arkadaşlarına ruhsal konularda bir şeyler öğretiyordu, aynı zamanda çalışkanlıkta ve titizlikte örnek oluyordu. Hızlı ve yetenekli bir işçiydi, işinde gayretliydi, "ruhta ateş[liydi]... Rab'be kulluk edi[yordu]" (Romalılar 12:11). Elçi zanaatında çalıştıkça, başka türlü ulaşamayacağı sınıftan insanlara erişme fırsatı buldu. Çalışma arkadaşlarına yaygın sanatlarda yetenekli olmanın, hem armağanı hem de onu doğru kullanmak için bilgeliği veren Allah'tan bir armağan olduğunu gösterdi. Allah'ın gündelik işlerde dahi şerefliendirilmesi gerektiğini öğretti. Zahmetli çalışmayla nasırlaşmış elleri, bir Hristiyan hizmetkâr olarak yaptığı etkili ricaların gücünden hiçbir şey eksiltmedi.

Pavlus kimi zaman yalnızca kendisini geçindirmek için değil, çalışma arkadaşlarına da destek olabilmek amacıyla gece gündüz çalışıyordu. Kazancını Luka'yla paylaşıyor, ayrıca Timoteos'a yardımda bulunuyordu. Zaman zaman, başkalarının ihtiyaçlarını karşılayabilmek için açlık dahi çekti. Onun yaşamı özverili bir yaşamdı. Milet'te, hizmetinin sonlarına

doğru Efes’li ihtiyarlara yaptığı veda konuşmasında, yorgun ellerini onların önünde kaldırarak şunları söyledi: “Ben hiç kimsenin altınına, gümüşüne ya da giysisine göz dikmedim. Siz de bilirsiniz ki, bu eller hem benim hem de benimle birlikte olanların gereksinmelerini karşılamak için hizmet etmiştir. Yaptığım her işte sizlere, böyle emek vererek güçsüzlere yardım etmemiz ve Rab İsa’nın, ‘Vermek, almaktan daha büyük mutluluktur’ diyen sözünü unutmamamız gerektiğini gösterdim” (Elçilerin İşleri 20:33–35).

Hizmetkârlar Mesih’in davasında zorluklara ve mahrumiyetlere katlandıklarını düşünüyorlarsa, hayallerinde Pavlus’un çalıştığı atölyeyi ziyaret etsinler. Allah’ın bu seçilmiş adamının çadır bezine şekil verirken, elçi olarak çalışmalarıyla haklı bir şekilde kazandığı ekmeğe için çalışmakta olduğunu akıllarında tutsunlar.

Çalışmak bir lanet değil, berekettir. Tembellik ruhu dindarlığı yok eder ve Allah’ın Ruhunu kederlendirir. Durgun bir su pistir, ancak pak ve çağlayan bir akarsu toprağın üzerine sağlık ve mutluluk yayar. Pavlus, fiziksel çalışmayı ihmal edenlerin çok geçmeden güçsüz düşeceklerini biliyordu. Genç hizmetkârlara, elleriyle çalışarak, kaslarına ve enerjilerine alıştırtma yaptırarak, müjde alanında kendilerini bekleyen zahmetli çalışmalara ve mahrumiyetlere dayanacak kadar güçlü olacaklarını öğretmeye çalıştı. Ve sistemin tüm parçalarına sürekli olarak uygun şekilde alıştırtma yaptırmazsa, kendi öğretilerinin de canlılığını ve gücünü kaybedeceğini biliyordu.

Tembeller, hayatın sıradan görevlerinin sadakatle yerine getirilmesiyle elde edilen paha biçilmez deneyimi kaybetmektedirler. Yalnızca birkaç kişi değil, binlerce insan, yalnızca Allah’ın merhametiyle kendilerine bahsettiği bereketleri tüketmek için mevcuttur. Rabb’e kendilerine emanet ettiği zenginlikler için şükran sunuları getirmeyi unuturlar. Kendilerine ödünç verilen yetenekleri bilgece kullanarak tüketici oldukları kadar üretici de olmaları gerektiğini unutmaktadırlar. Rabb’in

onlardan, kendisinin yardımcı eli olarak yapmalarını arzu ettiği işi anlasalar, sorumluluktan kaçınmazlardı.

Allah tarafından vaaz etmek üzere çağrıldıklarını hisseden genç adamların yararlılığı, büyük ölçüde işlerine başlama tarzlarına bağlıdır. Hizmet işi için Allah tarafından seçilenler aldıkları yüce çağırının kanıtını verecekler ve mümkün olan her yöntemle gelişerek becerili işçilere dönüşmeye çalışacaklardır. Kendilerini planlamaya, organize etmeye ve yürütmeye uygun hale getirecek olan bir deneyim kazanmaya çalışacaklardır. Aldıkları çağırının kutsallığını takdir ederek, özdisiplin yoluyla gitgide daha fazla Efendileri'ne benzeyecekler, O'nun iyiliğini, sevgisini ve gerçeğini sergileyeceklerdir. Onlar kendilerine emanet edilen yeteneklerin geliştirilmesinde samimiyet gösterirken, kilise de makul biçimde onlara yardımcı olmalıdır.

Vaaz vermeye çağrıldığını düşünen herkes, sürekli maaşlı olarak kendini ve ailelerini bir an önce kilisenin üzerine yıkmaya teşvik edilmemelidir. Kısıtlı deneyime sahip bazı kişilerin övgülerle şımarmaları ve akıllıca olmayan teşviklerle kendileri herhangi bir ciddi çaba göstermeden tam destek beklmeleri tehlikesi vardır. Allah'ın işinin yayılmasına adanmış kaynaklar, yalnızca destek elde etmek ve böylece rahat bir yaşam açısından bencilce bir tutkuyu tatmin etmek için vaaz vermeyi arzu eden kişilerce tüketilmemelidir.

Sahip oldukları armağanları hizmet işinde kullanmayı arzulayan genç adamlar, Pavlus'un Selanik'te, Korint'te, Efes'te ve diğer yerlerde gösterdiği örneklikte faydalı bir ders bulacaklardır. Belagatli bir konuşmacı ve Allah tarafından özel bir iş yürütmek üzere seçilmiş olmasına rağmen, kendini hiçbir zaman çalışmanın üzerinde görmedi ve sevdiği dava için fedakârlıkta bulunmaktan yorulmadı. Korintlilere, “Şu ana dek” yazdı, “aç, susuz, çıplağız. Dövülüyoruz, barınacak yerimiz yok. Kendi ellerimizle çalışıp emek veriyoruz. Bize sövenlere iyilik diliyoruz, zulmedilince sabrediyoruz” (1. Korintliler 4:11, 12).

İnsan öğretmenlerin en büyüklerinden biri olan Pavlus, en yüce görevleri olduğu kadar en aşağı görevleri de memnuniyetle yerine getirdi. Efendisi için yürüttüğü hizmet sırasında şartların gereksinimi görüldüğünde, kendi zanaatında seve seve çalıştı. Bununla birlikte, müjdenin düşmanlarının muhalefetine karşılık vermek, ya da canları İsa'ya kazanmak için karşısına çıkan özel bir fırsatı değerlendirmek amacıyla, kendi dünyasal işini bir kenara bırakmaya her zaman hazır durdu. Onun gayreti ve çalışkanlığı, tembelliğe ve rahatlık arzusuna bir azar niteliğindedir.

Pavlus, o zamanlar kilisede etki kazanmakta olan, müjdenin yalnızca fiziksel çalışma gerekliliğinden tamamen kurtulmuş kişiler tarafından başarıyla ilan edilebileceği düşüncesine karşı bir örnek teşkil ediyordu. İnsanların müjdenin gerçeğinden habersiz oldukları pek çok yerde, din görevlisi sınıftan olmayan kendini adanmış kişiler tarafından ne yapılabileceğini pratik bir şekilde örnekledi. Onun tuttuğu yol pek çok alçakgönüllü işçiye, gündelik işleriyle kendilerini geçindirirken Allah'ın davası için de ellerinden geleni yapma arzusunu ilham etti. Akvila ile Priskilla tüm zamanlarını müjde hizmetine vermeye çağrılmamışlardı, ancak bu alçakgönüllü işçiler Allah tarafından Apollos'a gerçeğin yolunu daha mükemmel bir şekilde göstermek için kullanıldılar. Rab kendi amacının gerçekleştirilmesi için çeşitli araçlar kullanır, özel yetenekleri olan bazı kişiler tüm enerjilerini müjdeyi öğretme ve vaaz etme işine adanmaları için seçilirken, üzerlerine din görevliliğine atamak için hiçbir zaman insan eli konulmamış olan pek çok diğerleri de canların kurtarılmasında önemli bir rol oynamak üzere çağırılırlar.

Kendi geçimini sağlayan müjde işçisinin önünde açık olan geniş bir alan vardır. Pek çok kişi zamanın bir bölümünde bir tür fiziksel iş yaparken hizmette de değerli deneyimler kazanabilir, ve bu yöntemle ihtiyaç duyulan alanlarda önemli hizmetler görecektir olan güçlü işçiler yetiştirilebilir.

Sözde ve öğretilerde yorulmadan çalışan Allah'ın özverili hizmetkârı, kalbinde ağır bir yük taşımaktadır. Çalışmasını saatlerle ölçmez. Ücreti onun çalışmasını etkilemez, ne de elverişsiz koşullar nedeniyle görevinden geri döner. Görevini gökten almıştır ve kendisine emanet edilen iş yapıldığında alacağı karşılık için göğe bakar.

Bu işçilerin, Pavlus'un Timoteos'a verdiği "Bu konuların üzerinde dur, kendini bunlara ver" emrini yerine getirmek üzere tam bir fırsatları olabilmesi için, gereksiz heyecandan kurtarılmaları Allah'ın tasarısıdır (1. Timoteos 4:15). Zihni ve bedeni dinç tutmak için yeterli ölçüde çalışmaya dikkat etmeleri gerekse de, zamanlarının büyük kısmını dünyasal bir işte çalışarak geçirmeye zorlanmaları Allah'ın planı değildir.

Bu sadık işçiler, müjde uğruna harcamaya ve harcanmaya gönüllü olsalar da, ayartılardan muaf değillerdir. Kilisenin onlara yeterli mali desteği vermemesi nedeniyle engellendiklerinde ve endişe yükü altında kaldıklarında, bazıları ayartıcı tarafından şiddetli bir şekilde kuşatılır. Çalışmalarının hafife alınarak değerlendirildiğini gördüklerinde bunalıma girerler. Evet, haklı ödülleri için yargılama zamanına doğru bakarlar, bu da onlara moral verir; fakat bu arada ailelerinin yiyeceğe ve giyeceğe ihtiyacı vardır. İlahî görevlerinden özgür kılındıklarını hissedebilseler, elleriyle seve seve çalışacaklardır. Ancak, kendilerine yeterli kaynakları sağlaması gerekenlerin basiretsizliğine rağmen, zamanlarının Allah'a ait olduğunun farkındadırlar. Kendilerini çok geçmeden mahrumiyetten kurtaracak olan uğraşlara girişme ayartılarının üzerine yükselerek, kendileri için hayattan daha değerli olan davanın ilerlemesi için çalışmaya devam ederler. Ne var ki, bunu yapabilmek için Pavlus'un örneğini izlemeye ve hizmet işini yürütmeye devam ederken bir süreliğine bedensel işlerle de uğraşmaya zorlanabilirler. Bunu kendi çıkarlarını değil, Allah'ın yeryüzündeki davasının çıkarlarını iletirmek için yaparlar.

Güçlü ve sağlam bir iş yürütmek için gereken araçların yokluğundan ötürü, yapılması gereken işin Allah'ın hizmetkârına imkânsız gibi görüldüğü zamanlar olur. Bazıları ellerindeki imkânlarla görevleri olduğunu düşündükleri her şeyi gerçekleştiremeyeceklerinden korkar. Fakat imanda ilerledikleri takdirde, Allah'ın kurtarışı açığa çıkacak ve çabalarına başarı eşlik edecektir. Kendi izleyicilerine dünyanın dört bir yanına gitmeleri emrini veren Kişi, emrine itaat ederek mesajını iletmeye çalışan her işçiyi destekleyecektir.

Rab, işinin gelişiminde hizmetkârlarının önüne her şeyi her zaman açıkça koymaz. Kimi zaman halkını imanda ilerlemeye zorlayacak koşulları meydana getirerek onların güvenini dener. Sıklıkla onları çetin ve uğraştırıcı yerlere getirerek, ayakları Şeria Nehri'nin sularına değer gibi görüldüğünde onlara ilerlemelerini emreder. Allah böyle zamanlarda, hizmetkârlarının duaları samimi bir imanla kendisine yükseldiğinde, onların önünde yolu açar ve onları geniş bir yere çıkarır.

Allah'ın habercileri Rabb'in bağının ihtiyaç içindeki kısımlarına karşı olan sorumluluklarının farkına vardığında ve Usta İşçi'nin ruhuyla canların ihtidası için yorulmaksızın çalıştıklarında, Allah'ın melekleri onların önünde yolu hazırlayacak ve işin devam etmesi için gereken araçlar sağlanacaktır. Aydınlanmış olanlar, kendileri yararına yapılan işi desteklemek için serbestçe vereceklerdir. Her yardım çağrısına cömertçe karşılık verecekler ve Allah'ın Ruhü, Rabb'in davasını yalnızca memleketlerindeki alanlarda değil, öte bölgelerde de desteklemek için kalplerinde çalışacaktır. Böylece diğer yerlerdeki çalışan güçlerin üzerine kudret gelecek, Rabb'in işi O'nun belirlediği şekilde ilerleyecektir.

ADANMIŞ BİR HİZMET

Mesih kendi hayatında ve derslerinde, kaynağı Allah'ta olan özverili hizmetin mükemmel bir örneğini vermiştir. Allah kendisi için yaşamaz. Dünyayı yaratmasıyla ve her şeyi desteklemesiyle, O sürekli olarak başkalarına hizmet etmektedir. “O, güneşini hem kötülerin hem iyilerin üzerine doğdurur; yağmurunu hem doğruların hem eğrilerin üzerine yağdırır” (Matta 5:45). Baba, hizmete dair bu ülküyü Oğlu'na teslim etmiştir. İsa, kendi örneğiyle hizmet etmenin ne demek olduğunu öğretmek için, insanlığın başında durmak üzere verilmişti. O'nun tüm hayatı hizmet yasası altındaydı. O herkese hizmet etti, herkese yardımda bulundu.

İsa kendi ilkesini öğrencileri arasında pekiştirmek için defalarca uğraştı. Yakup ile Yuhanna üstünlük için ricada bulduklarında şöyle dedi: “Aranızda büyük olmak isteyen, ötekilerin hizmetkârı olsun. Aranızda birinci olmak isteyen, ötekilerin kulu olsun. Nitekim İnsanoğlu, hizmet edilmeye değil, hizmet etmeye ve canını birçokları için fidyeye veremeye geldi” (Matta 20:26–28).

Mesih, göğe yükselişinden beri yeryüzündeki işini seçilmiş elçiler ile yürütmüştür, onlar aracılığıyla insanoğullarına konuşmakta ve ihtiyaçlarına hizmet etmektedir. Kilisenin büyük

Başı, işini Allah tarafından O'nun temsilcileri görevini görmek üzere atanmış olan insanlar aracılığıyla denetler.

Allah tarafından O'nun kilisesini inşa etmek üzere sözde ve öğretide çalışmaya çağrılanların konumu, ciddi sorumluluk taşıyan bir konumdur. Mesih'in namına insanlara Allah'la barışmalarını rica etmelidirler ve bu görevlerini ancak yukarıdan bilgelik ve güç alarak yerine getirebilirler.

Mesih'in hizmetkârları, kendi gözetimlerine emanet edilmiş olan insanların ruhsal koruyucularıdır. İşleri gözcülerin işine benzetilmiştir. Eski zamanlarda kentlerin surları üzerine çoğunlukla nöbetçiler yerleştirilirdi, bunlar seyir noktalarından korunması gereken önemli konumları gözetleyebilir, düşmanın yaklaşmakta olduğu uyarısını verebilirlerdi. İçerideki herkesin güvenliği onların sadakatine bağlıydı. Belirli aralıklarla, tümünün uyanık olduğundan ve hiçbirinin zarar görmediğinden emin olmak için, birbirlerine seslenmeleri gerekiyordu. Moral ya da uyarı çağrısı birinden diğerine iletilir, her biri tüm kentin çevresinde yankılanıncaya dek çağrıyı tekrarlardı.

Rab her bir hizmetkâra şöyle bildiriyor: “İnsanoğlu, seni İsrail halkına bekçi atadım. Benden bir söz duyar duymaz onları benim yerime uyaracaksın. Kötü kişiye, ‘Ey kötü kişi, kesinlikle öleceksin’ dediğim zaman, onu uyarılmaz, kötü yolundan döndürmek için konuşmazsan, o kişi günahı içinde ölecek; ama onun kanından seni sorumlu tutacağım. Ancak kötü kişiyi uyardığın halde yolundan dönmezse... sen canını kurtarmış olacaksın” (Hezekiel 33:7-9).

Peygamberin sözleri, Allah'ın kilisesinin koruyucuları, Allah'ın sırlarının kâhyaları¹ olarak atanan kişilerin ciddi sorumluluğunu beyan etmektedir. Siyon'un surları üzerinde gözcüler olarak durmalı, düşman yaklaştığında alarm sinyalini vermelidirler. Canlar ayartılar altında düşme tehlikesi içindedir ve Allah'ın hizmetkârları kendilerine emanet edilen sorumluluğu yerine getirmedikleri takdirde bu canlar yok ola-

1 Bkz. 1. Korintliler 4:1.

caklardır. Herhangi bir nedenle ruhsal algıları tehlikeyi fark edemeyecek kadar hissizleşirse ve uyarı verememeleri yüzünden insanlar yok olursa, Allah kaybolanların kanını onların elinden arayacaktır.

Allah'ın insanlara içlerinde buldukları tehlikeyi söylemek ve onlara güvenli yeri göstermek üzere kendileri aracılığıyla çalışabilmesi için, Allah'a bu kadar yakında yaşamak ve O'nun Ruhunun etkisine açık olmak, Siyon surları üzerindeki gözcülerin ayrıcalığıdır. Onları günahın kesin sonuçlarına dair sadakatle uyarmalı ve kilisenin çıkarlarını sadakatle korumalıdır. İhtiyatlarını hiçbir zaman gevşetemezler. Onların görevi, varlığın tüm yetilerinin çalıştırılmasını gerektiren bir iştir. Sesleri boru sesiyle birlikte yükseltilmelidir ve hiçbir zaman titrek ve kararsız bir nota vermemelidirler. Ücret için değil, başka türlü yapamadıkları için, müjdeyi vaaz etmekte başarısız oldukları takdirde üzerlerine düşecek bir üzüntü olduğunu fark ettikleri için çalışmalıdırlar. Allah tarafından seçilmiş, takdis kanıyla mühürlenmiş olarak, insanları yaklaşan yıkımdan kurtarmalıdırlar.

Mesih'in çalışma arkadaşı olan hizmetkâr, işinin kutsallığını ve bunu başarıyla yerine getirmek için gereken zahmetli çalışma ile fedakârlığı derinden hissedecektir. Kendi rahatlığı ya da kolaylığı için çabalamaz. Kendi benliğini unuttur. Kayıp koyunu ararken kendisinin yorulduğunu, üşüdüğünü ve acıktığını fark etmez. Gözünün önünde yalnızca bir hedef vardır: kayıp olanların kurtarılması.

İmmanuel'in kana bulanmış bayrağının altında hizmet eden kişi, kahramanca bir çaba ve sabırla dayanma gücü gerektirecek olan şeyi yapmalıdır. Fakat çarmanın askeri savaşın cephesinde sarsılmaz bir şekilde ayakta durur. Düşman ona karşı saldırıya geçtiğinde o yardım için güçlü kaleye döner, ve sözün vaatlerini Rabb'e getirdiğinde o saatin görevleri için güçlendirilir. Yukarıdan olan güce ihtiyacının farkındadır. Kazandığı zaferler kendisini yüceltmesine yol açmaz, fakat Kud-

retli Olan'a gitgide daha fazla bel bağlamasını sağlar. Bu Güce dayanarak, kurtuluş mesajını başka zihinlerde titreşecek kadar güçlü bir şekilde sunması sağlanır.

Sözü öğreten kişinin kendisi, Allah ile dua ve O'nun sözünü çalışma yoluyla bilinçli ve sürekli bir birliktelik içinde yaşmalıdır, zira güç kaynağı buradadır. Allah ile birliktelik, hizmetkârın çabalarına vaazının etkisinden daha büyük bir güç katacaktır. Kendisinin bu güçten yoksun kalmasına izin vermemelidir. Reddedilemeyecek bir samimiyetle, kendisini görev ve deneme için güçlendirmesi ve dudaklarına hayat veren ateşle dokunması için Allah'a yalvarmalıdır. Mesih'in elçilerinin çoğunlukla ebedî gerçeklikler üzerine hakimiyetleri çok zayıftır. İnsanlar Allah'la birlikte yürürlerse, O onları Kaya'nın oyuğuna saklayacaktır.² Bu şekilde saklanarak, Allah'ı Musa'nın gördüğü gibi görebilirler. O'nun verdiği güçle ve ışıkla, kendi sınırlı muhakemelerinin mümkün kıldığından daha fazlasını kavrayabilir ve daha fazlasını gerçekleştirebilirler.

Şeytan'ın sanatı en başarılı bir şekilde bunalımda olanlara karşı kullanılabilir. Yılgınlık hizmetkârı ezmekle tehdit ettiğinde, Allah'ın önüne ihtiyaçlarını açsın. Pavlus Allah'a en sağlam şekilde gök başının üzerinde tunç gibiyken³ güvendi. Sıkıntının anlamını çoğu kişiden daha iyi biliyordu; fakat ayartılarla ve çatışmalarla kuşatıldığında, adımını göğe doğru atarken seslendirdiği zaferli feryadı dinleyin: “Geçici, hafif sıkıntılarımız bize, ağırlıkta hiçbir şeyle karşılaştırılmayacak kadar büyük, sonsuz bir yücelik kazandırmaktadır. Gözlerimizi görünen şeylere değil, görünmeyenlere çeviriyoruz” (2. Korintliler 4:17, 18). Pavlus'un gözleri her zaman görünmeyen ve ebedî olana dikiliydi. Doğaüstü güçlere karşı savaştığının bilincinde olarak, tüm bağımlılığını Allah'a veriyordu ve gücü bunda yatıyordu. Ancak görünmez olan Kişi görülerek cana

² Bkz. Mısır'dan Çıkış 33:19–23.

³ Bkz. Yasanın Tekrarı 28:23.

güç ve zindelik kazandırılır ve dünyanın zihin ile karakter üzerindeki gücü kırılır.

Bir pastör kendileri için çalıştığı insanların arasına karışmalıdır, zira onları yakından tanıyarak öğretisini onların ihtiyaçlarına nasıl uyarlayacağını bilebilir. Bir din görevlisi vaaz verdiğinde, işi ancak yeni başlamıştır. Yapması gereken kişisel iş vardır. İnsanları evlerinde ziyaret etmeli, onlarla samimiyetle ve alçakgönüllülükle konuşmalı ve dua etmelidir. Allah'ın lütfunun vekilharçları evlerine girerek onlara daha yüce olan yolu göstermediği müddetçe O'nun sözünün gerçeklerinin hiçbir zaman ulaşamayacağı aileler vardır. Ancak bu işi yapanların kalpleri Mesih'in kalbiyle birlik içinde çarpmalıdır.

“Çıkıp yolları ve çit boylarını dolaş, bulduklarını gelmeye zorla da evim dolsun” emri çok şeyi kapsamaktadır (Luka 14:23). Din görevlileri gerçeği ailelerde anlatsın, kendileri için çalıştıkları kimselere yaklaşsınlar, böylece Allah'la işbirliği yaparlarken, O da onları ruhsal güçle donatacaktır. Mesih onları işlerinde yönlendirecek, konuşmaları için onlara dinleyicilerinin kalplerinin derinliklerine ulaşacak sözler verecektir. Pavlus'la birlikte şu sözleri söylemek her din görevlisinin ayrıcalığıdır: “Tanrı'nın isteğini size tam olarak bildirmekten çekinmedim.” “Yararlı olan herhangi bir şeyi size duyurmaktan, gerek açıkta gerek evden eve dolaşarak size öğretmekten çekinmedim... tövbe edip Tanrı'ya dönmeye ve Rabbimiz İsa'ya inanmaya çağırdım” (Elçilerin İşleri 20:27, 20, 21).

Kurtarıcı evden eve gezerek hastaları iyileştirdi, yaşlıları teselli etti, sıkıntıda olanları yatıştırdı ve kederli olanlara huzur sözleri söyledi. Küçük çocukları kollarına alarak onları kutsadı, yorgun annelere umut ve teselli sözleri söyledi. Eksilmez bir şefkat ve nezaket ile her tür insanî üzüntüye ve sıkıntıya karşılık verdi. Kendisi için değil başkaları için çalıştı. O herkesin hizmetkârıydı. Karşılaştığı herkese umut ve güç getirmek O'nun yiyeceği ve içeceğiydi. Ve insanlar O'nun dudaklarından dökülen, hahamların öğrettiği geleneklerden ve dogma-

lardan son derece farklı olan gerçekleri dinlediklerinde, kalplerinde umut filizlendi. O'nun öğretisinde sözlerini ikna edici bir güçle vicdana ulaştırılan bir samimiyet vardı.

Allah'ın hizmetkârları, O'nun sözünün ambarından kendileri için çalıştıkları kişilerin ruhsal ihtiyaçlarını karşılayacak olan şeyleri alabilmeleri için, Mesih'in çalışma yöntemini öğrenmelidirler. Görevlerini ancak bu şekilde yerine getirebilirler. Mesih'in sürekli olarak almakta olduğu talimatları iletirken içinde yaşayan aynı ruh, bilgilerinin kaynağı ve Kurtarıcı'nın yeryüzündeki işini gerçekleştirmekteki güçlerinin sırrı olmalıdır.

Hizmette çalışan bazı kişiler, dikkatlerini bölünmemiş olarak Rabb'in işine vermedikleri için başarı kazanamamışlardır. Hizmetkârların, canları Kurtarıcı'ya yönlendirmenin büyük işi haricinde, zihinlerini sürekli meşgul eden başka bir konu olmamalıdır. Mesih'in çağırdığı balıkçılar hemen ağlarını bırakarak O'nu izlediler. Hizmetkârlar aynı anda hem Allah için makbul bir iş yapıp hem de büyük kişisel ticari girişimlerin yükünü taşıyamazlar. Böyle bir ilgi bölünmesi ruhsal algılarını karartır. Zihin ve kalp dünyasal şeylerle meşgul olur ve Mesih'in hizmeti ikincil bir yer alır. Şartları Allah'ın taleplerine göre şekillendirmek yerine, Allah için yaptıkları işi şartlara göre şekillendirmeye çalışırlar.

Hizmetkârın aldığı yüce çağrı için onun tüm enerjisine ihtiyaç vardır. Onun en iyi kuvvetleri Allah'a aittir. Kendisini önemli işinden geri döndürecek olan spekülasyonlarla ya da diğer ticari işlerle uğraşmamalıdır. Pavlus, "Askerlik yapan kişi günlük yaşamla ilgili işlere karışmaz; kendisini askerliğe çağıranı hoşnut etmeye çalışır" dedi (2. Timoteos 2:4). Elçi böylece hizmetkârın kendisini Efendi'nin hizmetine kayıtsız şartsız adaması ihtiyacını vurguladı. Allah'a tamamen adanmış olan hizmetkâr, kendisini bütünüyle kutsal çağrısına vermesini engelleyecek olan işle uğraşmayı reddeder. Dünyasal şeref ya da zenginlik için uğraşmaz; tek amacı, insanoğullarına ebedî hayatın zenginliklerini getirmek için kendisini feda

eden Kurtarıcı'yı başkalarına anlatmaktadır. En yüce arzusu bu dünyada hazineler biriktirmek değil, ebediyetin gerçeklerini ilgisizlerin ve sadakatsizlerin dikkatine sunmaktır. Kendisinden büyük dünyasal kazanç vaat eden girişimlere katılması istenebilir, fakat böyle ayartılara karşı şu yanıtı verir: “İnsan bütün dünyayı kazanıp da canından olursa, bunun kendisine ne yararı olur?” (Markos 8:36).

Şeytan, kabul etmesi halinde dünyanın asla fidyeyle kurtarılamayacağını bilerek, bu teşviği Mesih'e sundu. Ve farklı kisveler altında aynı ayartıyı bugün Allah'ın hizmetkârlarına sunmakta, buna kanacak olanların kendilerine verilen emanete sadık kalmayacaklarını bilmektedir.

Hizmetkârlarının zengin olmaya çalışmaları Allah'ın arzusu değildir. Pavlus bu konuda Timoteos'a şunları yazdı: “her türlü kötülüğün bir kökü de para sevgisidir. Kimileri zengin olma hevesiyle imandan saptılar, kendi kendilerine çok acı çektirdiler. Ama sen, ey Tanrı adamı, bu şeylerden kaç! Doğruluğun, Tanrı yolunun, imanın, sevginin, sabrın, uysallığın ardından koş.” Mesih'in elçisi ilke ve örnek olarak “şimdiki çağda zengin olanlara gururlanmamalarını, gelip geçici zenginliğe umut bağlamamalarını buyur[malıdır]. Zevk almamız için bize her şeyi bol bol veren Tanrı'ya umut bağlasınlar. İyilik yapmalarını, iyilikten yana zengin, eliaçık ve paylaşmaya istekli olmalarını buyur[malıdır]. Böylelikle gerçek yaşama kavuşmak üzere gelecek için kendilerine sağlam temel olacak bir hazine biriktirmiş olurlar” (1. Timoteos 6:10, 11, 17–19).

Elçi Pavlus'un deneyimleri ve hizmetkârın işinin kutsallığına dair açıklamaları, müjde hizmetinde yer alanlar için bir yardım ve ilham kaynağıdır. Pavlus'un kalbi günahkârlar için sevgiyle yanıyordu ve tüm enerjisini can kazanma işine veriyordu. Daha özverili, daha sebatkâr bir işçi hiçbir zaman yaşamamıştır. Aldığı bereketlere, başkalarını bereketlemede kullanılacak olan pek çok fayda olarak değer verdi. Kurtarıcı'dan bahsetmek ya da zor durumda olanlara yardım etmek için

hiçbir fırsatı kaçırmadı. Mesih'in müjdesini vaaz ederek ve kiliseler kurarak oradan oraya gitti. Kendisini dinleyen kişileri bulabildiği her yerde yanlılığı etkisiz hale getirmeye ve insanların ayaklarını doğruluk yoluna döndürmeye çalıştı.

Pavlus kurmuş olduğu kiliseleri unutmadı. Bir müjdeleme gezisi yaptıktan sonra, o ve Barnaba adımlarını tekrar izleyerek, kurdukları kiliseleri ziyaret ettiler ve aralarından müjdeyi ilan ederken birlik üzere eğitebilecekleri kişiler seçtiler.

Pavlus'un çalışmasının bu özelliği, bugünkü hizmetkârlar için önemli bir ders içermektedir. Elçi, genç adamları hizmet görevi için eğitmeyi işinin bir parçası haline getirdi. Onları müjdeleme yolculuklarında yanına aldı, böylece daha sonra sorumluluk isteyen konumları doldurabilmelerini sağlayan bir tecrübe edindiler. Onlardan ayrıldıktan sonra halen onların çalışmalarıyla bağlantısını sürdürdü, Timoteos'a ve Titus'a yazdığı mektuplar onların başarısı için arzusunun ne kadar derin olduğunu kanıtlarındır.

Günümüzde deneyimli işçiler, tüm yükü kendileri taşımaya çalışmak yerine, genç işçiler yetiştirip yükleri onların omuzlarına koyduklarında, asil bir iş yapmaktadırlar.

Pavlus Mesih'in bir hizmetkârı olarak kendi üzerine düşen sorumluluğu, ya da kendi tarafından yapılan sadakatsizlik nedeniyle canların kaybolması halinde Allah'ın kendisini sorumlu tutacağını hiçbir zaman unutmadı. Müjde hakkında şöyle bildirdi: "Tanrı'nın sizin yararınıza bana verdiği görevle kilisenin hizmetkârı oldum. Görevim, Tanrı'nın sözünü, yani geçmiş çağlardan ve kuşaklardan gizlenmiş, ama şimdi O'nun kutsallarına açıklanmış olan sırrı eksiksiz duyurmaktır. Tanrı kutsallarına bu sırrın uluslar arasında ne denli yüce ve zengin olduğunu bildirmek istedi. Bu sırrın özü şudur: Mesih içinizdedir. Bu da size yüceliğe kavuşma umudunu veriyor. Her insanı Mesih'te yetkinleşmiş olarak Tanrı'ya sunmak için herkesi uyararak ve herkesi tam bir bilgelikle eğiterek Mesih'i tanıtıyoruz. O'nun kudretle bende

etkin olan gücüne dayanarak uğraşıp emek vermemin amacı da budur” (Koloseliler 1:25–29).

Bu sözler Mesih’in işçisinin önüne yüksek bir ideal koymaktadır, ancak bu ideale kendilerini Büyük Öğretmen’in denetimine vererek Mesih’in okulunda her gün öğrenen herkes ulaşabilir. Allah’ın emrindeki güç sınırsızdır, ve büyük ihtiyacı içindeyken Rab’le başbaşa kalan hizmetkâr, dinleyicileri için hayata götüren hayat kokusu⁴ olacak olan şeyi alacağından emin olabilir.

Pavlus’un yazıları, müjde hizmetkârının öğrettiği gerçeklere örnek teşkil etmesi, “hizme[tin] kötülenmemesi için hiçbir konuda hiç kimsenin sürçmesine neden olma[ması]” gerektiğini göstermektedir. Korintliler imanlılara mektubunda bize kendi çalışmasına dair bir resim bırakmıştır: “Tanrı’nın hizmetkârları olarak olağanüstü dayanmada, sıkıntı, güçlük ve elemelerde, dayak, hapis, karışıklık, emek, uykusuzluk ve açlıkta; pak yaşayışta, bilgi, sabır, iyilik, Kutsal Ruh ve içten sevgide; gerçeğin ilanında ve Tanrı’nın gücünde; sağ ve sol ellerimizde doğruluğun silahlarıyla, yücelikte ve onursuzlukta, iyi ünde ve kötü ünde, kendimizi her durumda örnek gösteriyoruz. Aldatanlar sayılıyorsak da dürüst kişileriz. Tanınmıyor gibiyiz, ama iyi tanınıyoruz. Ölümün ağzındayız, ama işte yaşıyoruz. Dövülüyorsak bile öldürülmüş değiliz. Kederliyiz ama her zaman seviniyoruz. Yoksuluz ama birçoklarını zengin ediyoruz” (2. Korintliler 6:3, 4–10).

Titus’a şunları yazdı: “Genç erkekleri de sağduyulu olmaya özendir. İyi olanı yaparak her konuda onlara örnek ol. Öğretilişinde dürüst ve ağırbaşlı ol, kimsenin kınayamayacağı doğru sözler söyle. Öyle ki bize karşı gelen, hakkımızda söyleyecek kötü bir söz bulamayıp utansın” (Titus 2:6–8).

Allah’ın gözünde, gerçeğin tohumlarını ekmek üzere yeryüzünün ıssız yerlerine gidip hasat zamanını bekleyen Kendi hizmetkârlarından daha değerli bir şey yoktur. Ken-

⁴ Bkz. 2. Korintliler 2:16.

di hizmetkârlarının kayıp olanı ararken gösterdikleri özeni Mesih'ten başka hiç kimse ölçemez. Onlara Kendi Ruhu'nu verir ve onların çabalarıyla canlar günahattan doğruluğa dönmeğe yönlendirilir.

Allah, Kendisi için müjdeciler olmak üzere çiftliklerini, işlerini, gerekirse ailelerini bırakmaya gönüllü olan insanları çağırılmaktadır. Ve bu çağrı yanıtlanacaktır. Geçmişte, Mesih'in sevgisiyle ve kayıp olanların ihtiyaçlarıyla harekete geçirilerek, evlerinin rahatlığını ve arkadaş topluluklarını, hatta eşlerini ve çocuklarını geride bırakıp, merhamet mesajını duyurmak üzere yabancı ülkelere, putperestlerin ve vahşilerin arasına giden kişiler olmuştur. Pek çok kişi bu teşebbüste hayatlarını kaybetmiştir, ancak işi devam ettirmek üzere başkaları çıkarılmıştır. Böylece Mesih'in davası adım adım ilerledi ve kederle ekilen tohum hasatta bol ürün verdi. Allah'a dair bilgi büyük ölçüde yayıldı ve çarmıhın bayrağı putperest ülkelere dikildi.

Hizmetkâr, bir tek günahkârın ihtida etmesi için kendi kaynaklarını sonuna kadar zorlamalıdır. Allah'ın yarattığı ve Mesih'in kurtardığı can, önündeki imkânlardan, kendisine bahşedilen ruhsal faydalardan, Allah'ın sözü ile canlandırılması halinde sahip olabileceği yeteneklerden ve müjdede sunulan umut aracılığıyla kazanabileceği ölümsüzlükten dolayı büyük değere sahiptir. Ve eğer Mesih bir tek kayıp koyunu aramak ve kurtarmak için doksan dokuz koyunu bıraktıysa, bizim daha azını yapmamız haklı çıkarılabilir mi? Mesih'in çalıştığı gibi çalışmanın, O'nun fedakârlıkta bulunduğu gibi fedakârlıkta bulunmanın ihmal edilmesi, kutsal emanetlere ihanet, Allah'a hakaret değil midir?

Gerçek hizmetkârın kalbi, canları kurtarmak için yoğun bir arzuyla doludur. Zaman ve güç harcanır, zahmetli çabalardan kaçınılmaz; zira kendi canına böylesi mutluluk, huzur ve sevinç getiren gerçekleri başkaları da duymalıdır. Mesih'in Ruhu onun üzerindedir. Canları, hesap vermesi gereken biri gibi gözetir. Gözleri Golgota'daki çarmıha dikili, yüceltilmiş

olan Kurtarıcı'ya bakarak, O'nun lütfuna bel bağlayarak, O'nun kendi kalkını, kendi gücü, kendi etkinliği olarak sona kadar kendisiyle birlikte olacağına inanarak, Allah için çalışır. Allah'ın sevgisine dair güvencelerle karışık davetler ve ricalarla, canları İsa'ya kazanmaya çalışır, ve gökte "çağrılmış, seçilmiş ve O'na sadık kalmış olanlar" arasında sayılır (Vahiy 17:14).

YAHUDİLERE KURTULUŞ

[Bu bölüm, Romalılara Mektup'a dayanmaktadır.]

Pek çok kaçınılmaz gecikmeden sonra, Pavlus en sonunda geçmişte pek çok istekli çalışmalar yaptığı ve bir süreliğine derin endişesinin konusu olan Korint'e ulaştı. İlk imanlılardan pek çoğunun kendisine, onlara müjdenin ışığını ilk getiren kişi olarak, halen sevgiyle baktıklarını gördü. Bu öğrencileri selamladığında ve onların sadakatlerinin ve gayretlerinin kanıtlarını gördüğünde, Korint'teki çalışmasının boşuna olmadığına sevindi.

Bir zamanlar Mesih'teki yüce çağrılarını gözden kaybetmeye çok meyilli olan Korintli imanlılar, güçlü bir Hristiyan karakteri geliştirmişlerdi. Sözleri ve eylemleri Allah'ın lütfunun dönüştürücü gücünü ortaya koyuyordu, artık kendileri de o putperestlik ve batıl inançlar merkezinde iyilik için güçlü bir kuvvettiler. Sevgili yoldaşlarının ve bu sadık mühtedilerin toplumunda, elçinin yorgun ve sıkıntılı ruhu rahat buldu.

Pavlus Korint'te kaldığı süre içinde yeni ve daha geniş hizmet alanları düşünmek için zaman buldu. Bilhassa Roma'ya yapmayı tasarladığı yolculuk düşüncelerini meşgul ediyordu. Hristiyan imanının bilinen dünyanın büyük merkezinde sağlam şekilde tesis edildiğini görmek en sevgili umutlarından ve en değerli planlarından biriydi. Roma'da zaten bir kilise

kurulmuştu ve elçi İtalya'da ve diğer ülkelerde gerçekleştirilecek çalışma için oradaki imanlıların işbirliğini sağlamayı arzu ediyordu. Pek çoğu henüz kendisine yabancı olan bu kardeşler arasında çalışmasına yol hazırlamak için, onlara bir mektup göndererek Roma'yı ziyaret etme amacını ve çarmıhın sancağını İspanya'ya dikme arzusunu açıkladı.

Pavlus Romalılara mektubunda müjdenin önemli ilkelerini ortaya koydu. Yahudilerin ve Uluslardan olanların kiliselerini kışkırtan sorular hakkında kendi görüşünü belirtti ve bir zamanlar bilhassa Yahudilere ait olan umutların ve vaatlerin şimdi Uluslara da sunulmakta olduğunu gösterdi.

Elçi büyük bir netlik ve güç ile Mesih'e imanla aklanma öğretisini sundu. Roma'daki Hristiyanlara gönderilen talimatların diğer kiliselere de yardımcı olabileceğini umdu; fakat sözlerinin geniş kapsamlı etkisini ne kadar da belli belirsiz öngörebilmişti! Tüm çağlar boyunca, muazzam imanla aklanma gerçeği, tövbekâr günahkârları hayat yoluna yönlendirecek kudretli bir deniz feneri gibi durmuştur. Luther'in zihnini kuşatmış olan karanlığı dağıtan ve ona Mesih'in kanının günahattan temizleme gücünü açıklayan bu ışıktı. Aynı ışık, günah yükünün ağırlığı altında ezilen binlerce canı bağışlanmanın ve huzurun gerçek Kaynağı'na yönlendirmiştir. Roma'daki kiliseye yazılan mektup için, her Hristiyan'ın Allah'a şükretmesi için nedeni vardır.

Pavlus bu mektupta Yahudiler yararına taşıdığı yükü serbestçe ifade etti. İhtida ettiği günden beri, Yahudi kardeşlerine müjde mesajına dair net bir anlayış edinebilmeleri için yardımcı olmayı arzuluyordu. "İsrailîlerin kurtulmasını yürekten özlüyor, bunun için Tanrı'ya yalvarıyorum" dedi.¹

Elçinin hissettiği sıradan bir arzu değildi. Nasıralı İsa'yı vaat edilen Mesih olarak tanıyamamış olan İsrailîler için sürekli olarak Allah'a yalvarıyordu. Roma'daki imanlılara güvence verdi: "Mesih'e ait biri olarak gerçeği söylüyorum, yalan söyle-

¹ Bkz. Romalılar 10:1.

miyorum. Vicdanım da söylediklerimi Kutsal Ruh aracılığıyla doğruluyor. Yüreğimde büyük bir keder, dinmeyen bir acı var. Kardeşlerimin, soydaşlarım olan İsraililer'in yerine ben kendim lanetlenip Mesih'ten uzaklaştırılmayı dilerdim. Evlatlığa kabul edilenler, Tanrı'nın yüceliğini görenler onlardır. Antlaşmalar, buyrulan Kutsal Yasa, tapınma düzeni, vaatler onlarındır. Büyük atalar onların atalarıdır. Mesih de bedence onlardandır. O her şeyin üzerinde hüküm süren, sonsuza dek övülecek Tanrı'dır!"²

Yahudiler Allah'ın seçilmiş halkıydı; O onlar aracılığıyla tüm insan neslini bereketlemeyi tasarlamıştı. Allah aralarından pek çok peygamber çıkarmıştı. Bu peygamberler, Kendisini Vaat Edilen Kişi olarak ilk tanınması gereken kişiler tarafından reddedilecek ve öldürülecek olan bir Kurtarıcı'nın gelişini önceden bildirmişlerdi.

Yeşaya peygamber yüzyılların ötesinden bakarak ve birbiri ardınca peygamberlerin ve en sonunda Allah'ın Oğlu'nun reddedilişine tanık olarak, ilham altında Kurtarıcı'nın daha önce hiçbir zaman İsrailoğulları arasında sayılmamış olan kişiler tarafından kabul edilişiyle ilgili yazdı. Bu peygamberlik sözüyle ilgili olarak Pavlus şunları bildiriyor: "Yeşaya cesaretle, 'Aramayanlar beni buldu, sormayanlara kendimi gösterdim' diyor. Öte yandan İsrail için şöyle diyor: 'Söz dinlemeyen, asi bir halka bütün gün ellerimi uzatıp durdum.'"³

İsrail O'nun Oğlu'nu reddetmiş olmasına rağmen, Allah onları reddetmedi. Fikir yürütmeyi sürdüren Pavlus'u dinleyin: "Öyleyse soruyorum: Tanrı kendi halkından yüz mü çevirdi? Kesinlikle hayır! Ben de İbrahim soyundan, Benyamın oymağından bir İsraili'yim. Tanrı önceden bildiği kendi halkından yüz çevirmedi. Yoksa İlyas'la ilgili bölümde Kutsal Yazı'nın ne dediğini, İlyas'ın Tanrı'ya nasıl İsrail'den yakındığını bilmez misiniz? 'Ya Rab, senin peygamberlerini öldürdüler,

² Bkz. Romalılar 9:1-5.

³ Bkz. Romalılar 10:20, 21.

senin sunaklarını yıktılar. Yalnız ben kaldım. Beni de öldürmeye çalışıyorlar.’ Tanrı’nın ona verdiği yanıt nedir? ‘Baal’ın önünde diz çökmemiş yedi bin kişiyi kendime ayırdım.’ Aynı şekilde, şimdiki dönemde de Tanrı’nın lütfuyla seçilmiş küçük bir topluluk vardır.”⁴

İsrail tökezlemiş ve düşmüştü, fakat bu onların yeniden ayağa kalkmalarını imkânsız hale getirmedi. Elçi, “İsraililer, bir daha kalkmamak üzere mi sendeleyip düştüler?” sorusuna yanıt olarak şunları söylüyor: “Kesinlikle hayır! Ama onların suçu yüzünden öteki uluslara kurtuluş verildi; öyle ki, İsraililer onlara imrensin. Eğer İsraililer’in suçu dünyaya zenginlik, bozgunu uluslara zenginlik getirdiyse, bütünlüğü çok daha büyük bir zenginlik getirecektir! Öteki uluslardan olan sizlere söylüyorum: Uluslara elçi olarak gönderildiğim için görevimi yüce sayarım. Böylelikle belki soydaşlarımı imrendirip bazılarını kurtarırım. Çünkü onların reddedilmesi dünyanın Tanrı’yla barışmasını sağladıysa, kabul edilmeleri ölümden yaşama geçiş değil de nedir?”⁵

Allah’ın lütfunun İsraililer arasında olduğu gibi Uluslar arasında da açığa çıkarılması O’nun tasarısıydı. Bu, Eski Ahit’teki peygamberlik sözlerinde açıkça ortaya konulmuştu. Elçi, fikir yürütmesinde bu peygamberlik sözlerinin bazılarını kullanıyor. “Çömlekçinin aynı kil yığınının bir kabı onurlu iş için, ötekini bayağı iş için yapmaya hakkı yok mu?” diye soruyor. “Eğer Tanrı gazabını göstermek ve gücünü tanıtmak isterken, gazabına hedef olup mahvolmaya hazırlananlara büyük sabırla katlandıysa, ne diyelim? Yüceltmek üzere önceden hazırlayıp merhamet ettiklerine yüceliğinin zenginliğini göstermek için bunu yaptıysa, ne diyelim? Yalnız Yahudiler arasından değil, öteki uluslar arasından da çağırdığı bu insanlar biziz. Tanrı Hoşea Kitabı’nda şöyle diyor: ‘Halkım olmayana halkım, sevgili olmayana sevgili diyeceğim. Kendilerine, “Siz

⁴ Bkz. Romalılar 11:1-5.

⁵ Bkz. Romalılar 11:11-15.

halkım değilsiniz” denilen yerde, Yaşayan Tanrı’nın çocukları diye adlandırılacaklar.’”⁶ Hoşea 1:10 ayetine bakın.

İsrail’in ulus olarak başarısız olmasına rağmen, aralarında kurtarılacak olan iyi bir geri kalanlar grubu vardı. Kurtarıcı’nın gelişi zamanında Vaftizci Yahya’nın mesajını memnuniyetle alan, böylelikle Mesih’le ilgili peygamberlik sözlerini yeniden araştırmaya yönlendirilen sadık insanlar vardı. İlk Hristiyan kilisesi kurulduğunda, Nasıralı İsa’yı gelişini özlemle bekledikleri kişi olarak tanıyan bu sadık Yahudilerden oluşuyordu. Pavlus, “Hamurun ilk parçası kutsalsa, tümü kutsaldır; kök kutsalsa, dallar da kutsaldır”⁷ yazarken bu geri kalanlara atıfta bulunmaktadır.

Pavlus İsrail’in geri kalanlarını bazı dalları kesilmiş olan asil bir zeytin ağacına benzetmektedir. Ulusları, ana gövdeye aşılınmış olan yabancı bir zeytin ağacının dallarına benzetmektedir. Uluslardan olan imanlılara, “zeytin ağacının bazı dalları kesildiye” yazar, “ve sen yabancı bir zeytin filiziyken onların yerine aşılınıp ağacın semiz köküne ortak oldunsa, o dallara karşı övünme. Eğer övünüyorsan, unutma ki, sen kökü taşı-mıyorsun, kök seni taşıyor. O zaman, ‘Ben aşılınayım diye dallar kesildi’ diyeceksin. Doğru, onlar imansızlık yüzünden kesildiler. Sense imanla yerinde duruyorsun. Böbürlenme, kork! Çünkü Tanrı asil dalları esirgemediyse, seni de esirgemeseyektir. Onun için Tanrı’nın iyiliğini de sertliğini de gör. O, düşenlere karşı serttir; ama O’nun iyiliğine bağlı kalırsan, sana iyi davranır. Yoksa sen de kesilip atılırsın!”⁸

İsrail, Göğün kendisi için tasarısına imansızlık ederek ve onu reddederek, ulus olarak Allah’la olan bağlantısını kaybetmişti. Fakat Allah, ana gövdeden ayrılmış olan dalları, İsrail’in gerçek gövdesiyle, yani atalarının Tanrısı’na sadık kalan geri kalanlarla yeniden birleştirmeye kadirdi. Elçi bu kopuk dal-

6 Bkz. Romalılar 9:21–26.

7 Bkz. Romalılar 11:16.

8 Bkz. Romalılar 11:17–22.

larla ilgili olarak “imansızlıkta direnmezlerse” diyor, “İsrailliler de öz ağaca aşılacaklar. Çünkü Tanrı’nın onları eski yerlerine aşılama gücü vardır.” Uluslardan olanlara “eğer sen” yazıyor, “doğal yapısı yabanıl zeytin ağacından kesilip doğaya aykırı olarak cins zeytin ağacına aşılandınsa, asıl dalların öz zeytin ağacına aşılacakları çok daha kesindir! Kardeşler, bilgiçliğe kapılmamanız için şu sırdan habersiz kalmanızı istemem: İsrailliler’den bir bölümünün yüreği, öteki uluslardan kurtulacakların sayısı tamamlanıncaya dek duyarsız kalacaktır.

“Sonunda bütün İsrail kurtulacaktır. Yazılmış olduğu gibi: ‘Kurtarıcı Siyon’dan gelecek, Yakup’un soyundan tanrısızlığı uzaklaştıracak. Onların günahlarını kaldıracığım zaman kendileriyle yapacağım antlaşma budur.’ İsrailliler Müjde’yi reddederek sizin uğrunuz Tanrı’ya düşman oldular; ama Tanrı’nın seçimine göre, ataları sayesinde sevilmeaktedirler. Çünkü Tanrı’nın armağanları ve çağrısı geri alınamaz. Bir zamanlar Tanrı’nın sözünü dinlemeyen sizler şimdi İsrailliler’in sözdinlemeziğinin sonucu merhamete kavuştunuz. Bunun gibi, İsrailliler de, sizin kavuştuğunuz merhametle merhamete erişmek için şimdi söz dinlemez oldular. Çünkü Tanrı, merhametini herkese göstermek için herkesi söz dinlemeziğin tutsağı kıldı.

“Tanrı’nın zenginliği ne büyük, bilgeliği ve bilgisi ne derindir! O’nun yargıları ne denli akil ermez, yolları ne denli anlaşılmazdır! ‘Rab’bin düşüncesini kim bilebildi? Ya da kim O’nun öğütçüsü olabildi?’ ‘Kim Tanrı’ya bir şey verdi ki, karşılığını O’ndan isteyebilsin?’ Her şeyin kaynağı O’dur; her şey O’nun aracılığıyla ve O’nun için var oldu. O’na sonsuza dek yücelik olsun!”⁹

Böylece Pavlus, Allah’ın hem Yahudilerin hem de Uluslardan olanların kalplerini dönüştürmeye ve Mesih’e inanan her imanlıya İsrail’e vaat edilen bereketleri vermeye fazlasıyla muktedir olduğunu göstermektedir. Yeşaya’nın Allah’ın halkına ilişkin bildirisini tekrarlar: “ ‘İsrailoğulları’nın sayısı

9 Bkz. Romalılar 11:23–36.

denizin kumu kadar çok olsa da, ancak pek azı kurtulacak. Çünkü Rab yeryüzündeki yargılama işini tez yapıp bitirecek.’ Yeşaya’nın önceden dediği gibi: ‘Her Şeye Egemen Rab soyumuzu sürdürecektir birkaç kişiyi sağ bırakmamış olsaydı, Sodom gibi olur, Gomora’ya benzerdik.’¹⁰

Yeruşalim’in yıkıldığı ve tapınağın harap edildiği zaman, binlerce Yahudi putperest ülkelerde köle olarak hizmet etmek üzere satılmıştı. Çöl kıyısındaki harabeler gibi ulusların arasında dağıldılar. Yahudiler bin sekiz yüz yıl boyunca tüm dünyada o ülkeden bu ülkeye gezdiler ve ulus olarak eski zamanlarda sahip oldukları itibarı yeniden kazanma ayrıcalığı hiçbir yerde kendilerine verilmedi. Aşağılanarak, nefret edilerek ve zulüm göyerek, yüzyıllar boyunca mirasları sıkıntı oldu.

Nasıralı İsa’yı reddettikleri zaman ulus olarak Yahudiler için verilen hükme rağmen, çağlar boyunca sessizce sıkıntı çeken pek çok asil ve Allah korkusuna sahip Yahudi kişi yaşadı. Allah onların acılı kalplerini teselli etti ve korkunç durumlarına merhametle baktı. O’nun sözünü doğru bir şekilde anlayabilmek için O’nu tüm kalpleriyle arayanların ızdıraplı dualarını işitti. Bazıları, atalarının reddedip çarmıha gerdikleri alçakgönüllü Nasıralı’da İsrail’in gerçek Mesih’i’ni görmeyi öğrendiler. Zihinleri çoktan beridir geleneklerin ve yanlış yorumlamaların kararttığı tanıdık peygamberlik sözlerinin önemini kavradığında, kalpleri Allah’ın Mesih’i kendi kişisel Kurtarcısı olarak kabul etmeyi seçen tüm insanlara bahşettiği tarif edilemez armağan için O’na karşı minnetle doldu.

Yeşaya, “Ancak pek azı kurtulacak” dediği peygamberlik sözünde işte bu sınıftan bahsediyordu. Pavlus’un zamanından günümüze dek, Allah Kutsal Ruh’u aracılığıyla hem Yahudileri hem de Uluslardan olanları çağırmaktadır. Pavlus, “Tanrı insanlar arasında ayırım yapmaz”¹¹ diye bildirdi. Elçi kendisini Yahudilere olduğu kadar “Grekler’e ve Grek olma-

10 Bkz. Romalılar 9:27–29.

11 Bkz. Romalılar 2:11.

yanlara... karşı sorumlu”¹² sayıyordu; fakat Yahudilerin diğerlerine nazaran sahip oldukları belirgin üstünlükleri hiçbir zaman gözden kaybetmedi, zira “ilk olarak, Tanrı’nın sözleri Yahudiler’e emanet edilmiştir.”¹³ “Müjde” dedi, “iman eden herkesin –önce Yahudiler’in, sonra Yahudi olmayanların– kurtuluşu için Tanrı gücüdür. Tanrı’nın insanı akladığı, Müjde’de açıklanır. Aklanma yalnız imanla olur. Yazılmış olduğu gibi, ‘İmanla aklanan yaşayacaktır.’”¹⁴ İşte Pavlus’un Romalılara mektubunda utanmadığını beyan ettiği müjde, hem Yahudiler hem de Uluslardan olanlar için aynı ölçüde etkili olan Mesih’in bu müjdesidir.

Bu müjde Yahudilere tüm doluluğuyla sunulduğunda, pek çoğu İsa’yı Mesih olarak kabul edecektir. Hristiyan müjdeciler arasında Yahudi halkı için çalışmak üzere çağrıldığını hisseden çok az kimse vardır; ancak Mesih’in merhamet ve umut mesajı tüm diğerlerine olduğu gibi çoğunlukla görmezden gelinenlere de ulaştırılmalıdır.

Müjdenin son duyuruluşunda, daha önceden ihmal edilen sınıflardan insanlar için özel bir çalışma yapılması gerekeceği zaman, Allah, habercilerinin yeryüzünün her yerinde bulacakları Yahudi halkına özel bir ilgi göstermesini beklemektedir. Eski Ahit Yazıları Yehova’nın ebedî amacının bir açıklaması ile Yeni Ahit’le kaynaştığında, bu pek çok Yahudi için yeni bir yaratılışın şafağı, canın dirilişi olacaktır. Müjde döneminin Mesih’i’nin Eski Ahit Yazıları’nda resmedildiğini gördüklerinde ve Yeni Ahit’in Eski Ahit’i ne kadar açık bir şekilde açıkladığını kavradıklarında, uyuyan yetileri uyanacak ve Mesih’i dünyanın Kurtarıcısı olarak tanıyacaklar. Pek çoğu Mesih’i imanla Kurtarıcıları olarak kabul edecek. Onlar için “Kendisini kabul edip adına iman edenlerin hepsine Tanrı’nın çocukları olma hakkını verdi” sözleri yerine gelecek (Yuhanna 1:12).

12 Bkz. Romalılar 1:14.

13 Bkz. Romalılar 3:2.

14 Bkz. Romalılar 1:16, 17.

Yahudiler arasında Tarsuslu Saul gibi Kutsal Yazılar'da çok güçlü olan kişiler bulunmaktadır, ve bunlar Allah'ın yasınının değişmezliğini harika bir kudret ile duyuracaklardır. İsrail'in Allahı bunu bizim günümüzde gerçekleştirecektir. O'nun kolu kısalmamıştır ki kurtarabilsin. O'nun hizmetkârları çoktan beridir ihmal edilen ve hor görülenler için imanla çalıştıklarında, O'nun kurtarışı açığa çıkacaktır.

“İbrahim'i kurtarmış olan RAB Yakup soyuna diyor ki, ‘Yakup soyu artık utanmayacak, yüzleri korkudan sararmayacak. Elimini yapıtı olan çocuklarını aralarında gördüklerinde adımı kutsal sayacaklar; evet, Yakup'un Kutsalı'nı kutsal sayacak, İsrail'in Tanrısı'ndan korkacaklar. Yoldan sapmış olanlar kavrayışa, yakınıp duranlar bilgiye kavuşacak” (Yeşaya 29:22–24).

GALATYA'DAKİ SAPKINLIK

[Bu bölüm, Galatyalılara Mektup'a dayanmaktadır.]

Korint'te kalırken, Pavlus'un şimdiye dek kurulmuş olan kiliselerden bazılarıyla ilgili ciddi endişe duymak için nedeni vardı. Yeruşalim'de imanlılar arasında ortaya çıkan sahte öğretmenlerin etkisiyle, Galatya'daki imanlılar arasında bölünme, sapkınlık ve şehvet düşkünlüğü hızla yaygınlaşmaktaydı. Bu sahte öğretmenler Yahudi geleneklerini müjdenin gerçekleriyle karıştırıyorlardı. Yeruşalim'deki genel kurulun kararını hiçe sayarak, Uluslardan olan mühtedileri törensel yasayı yerine getirmeye teşvik ediyorlardı.

Durum kritikti. Getirilen kötülükler Galatya kiliselerini hızla yok etmekle tehdit ediyordu.

Pavlus kalbinden yaralanmıştı ve müjdenin ilkelerini sadakatle öğrettiği kişiler tarafından gösterilen bu açık sapkınlık yüzünden ruhu titremişti. Hemen aldatılmış olan imanlılara yazarak, kabul ettikleri yanlış kuramları ifşa etti ve imandan ayrılmakta olanları büyük bir ciddiyetle azarladı. Galatyalıları "Babamız Tanrı'dan ve Rab İsa Mesih'ten sizlere lütuf ve esenlik olsun"¹ sözleriyle selamladıktan sonra, onlara şu sert azar sözleriyle hitap etti:

"Sizi Mesih'in lütfuyla çağıranı bırakıp değişik bir müjdeye böylesine çarçabuk dönmenize şaşıyorum. Gerçekte başka bir

¹ Bkz. Galatyalılar 1:3.

müjde yoktur. Ancak aklınızı karıştırıp Mesih'in Müjdesi'ni çarpıtmak isteyenler vardır. İster biz, ister gökten bir melek size bildirdiğimize ters düşen bir müjde bildirirse, lanet olsun ona!"² Pavlus'un öğretileri Kutsal Yazılar'la uyumlu olmuştu ve Kutsal Ruh onun çalışmalarına tanıklık etmişti; bu nedenle kardeşlerini onlara öğretmiş olduğu gerçeklerle çelişen hiçbir şeyi dinlememeleri için uyardı.

Elçi, Galatyalı imanlılara Hristiyan yaşamındaki ilk tecrübelerini dikkatle düşünmelerini emretti. "Ey akılsız Galatyalılar!" diye haykırdı, "Sizi kim büyüledi? İsa Mesih çarmıha gerilmiş olarak gözlerinizin önünde tasvir edilmedi mi? Sizden yalnız şunu öğrenmek istiyorum: Kutsal Ruh'u, Yasa'nın gereklerini yaparak mı, yoksa duyduklarınıza iman ederek mi aldınız? Bu kadar akılsız mısınız? Ruh'la başladıktan sonra şimdi insan çabasıyla mı bitirmeye çalışıyorsunuz? Boş yere mi bu kadar acı çektiniz? Gerçekten boşuna mıydı? Size Kutsal Ruh'u veren ve aranızda mucizeler yaratan Tanrı, bunu Yasa'nın gereklerini yaptığınız için mi, yoksa duyduklarınıza iman ettiğiniz için mi yapıyor?"³

Böylece Pavlus Galatya'daki imanlıları kendi vicdanlarının mahkemesinde yargıladı ve onları tuttukları bu yoldan geri çevirmeye çalıştı. Allah'ın kurtarıcı gücüne dayanan ve sapkın öğretilerin doktrinlerini tanımayı reddeden elçi, mühtedilerin fena halde aldatılmış olduklarını, fakat müjdedeki eski inançlarına dönerek Şeytan'ın tasarısını yine de boşa çıkarabileceklerini görmelerini sağlamaya çalıştı. Kararlılıkla gerçeğin ve doğruluğun yanında yer aldı; büyük imanı ve taşıdığı mesaja olan güveni, imanı tükenmiş olan pek çoklarının Kurtarıcı'ya olan bağlılıklarına geri dönmelerine yardımcı oldu.

Pavlus'un Korint kilisesine yazma şekli Galatyalılara karşı izlediği yoldan ne kadar farklıydı! Bunlardan birincisini dikkatle ve şefkatle, ikincisini ise acımasız kınama sözleriyle azar-

2 Bkz. Galatyalılar 1:6-8.

3 Bkz. Galatyalılar 3:1-5.

ladı. Korintliler ayartıya yenik düşmüşlerdi. Yanılgıları gerçek kisvesi altında sunan öğretmenlerin ustaca safsataları ile aldatılarak, akılları karışmış ve şaşkınlığa uğramışlardı. Onlara yanlış doğrudan ayırmayı öğretmek dikkat ve sabır gerektiriyordu. Pavlus'un sertlikle ya da düşüncesiz bir aceleyle davranması, yardımcı olmayı arzu ettiği pek çokları üzerindeki etkisini yok edebilirdi.

Galatya kiliselerinde açık ve örtüsüz yanılgı, müjde mesajının yerini alıyordu. İmanın gerçek temeli olan Mesih, Yahudiliğin geçerliliğini yitirmiş törenleri için neredeyse terk ediliyordu. Elçi, Galatya'daki imanlıların kendilerini tehdit eden tehlikeli etkilerden kurtarılmaları için, en kararlı önlemlerin alınması ve en sert uyarıların verilmesi gerektiğini gördü.

Masih'in her hizmetkârının öğrenmesi gereken önemli bir ders, kendi çalışmalarını yararlandırmaya çalıştığı kişilerin durumuna göre uyarlamaktır. Şefkat, sabır, kararlılık ve metanet aynı şekilde gereklidir; fakat bunlar uygun bir ayırmayla kullanılmalıdır. Çeşitli durumlar ve koşullar altında, farklı sınıflardan zihinlerle bilgece bir şekilde uğraşmak, Allah'ın Ruhu tarafından aydınlatılan ve kutsanan bilgelik ve muhakeme gücü gerektiren bir iştir.

Pavlus Galatyalı imanlılara mektubunda, kendi ihtidasıyla ve ilk Hristiyan deneyimiyle ilgili önemli olayları gözden geçirdi. Bu şekilde, müjdenin harika gerçeklerini görmeye ve kavramaya ilahî gücün özel bir tezahürü vasıtasıyla yönlendirilmiş olduğunu göstermeye çalıştı. Pavlus Galatyalıları böyle ciddi ve olumlu bir şekilde uyarmaya ve onlara öğüt vermeye Allah'ın ta kendisinden aldığı talimat ile yönlendirilmişti. Tereddüt ve şüphe ile değil, fakat yerleşik kanaatin ve mutlak bilginin verdiği güvenle yazdı. İnsan tarafından öğretilmiş olmakla doğrudan Mesih'ten talimat almak arasındaki farkı açıkça ortaya koydu.

Elçi Galatyalıları kendilerini yanlış yönlendiren sahte kılavuzları bırakmaya ve ilahî onayın yanlış anlaşılabilir ka-

nıtlarıyla desteklenmiş olan imana geri dönmeye teşvik etti. Onları müjdeye olan imanlarından geri döndürmeye çalışmış olan kişiler, kalpleri kutsallıktan uzak ve yaşamları yozlaşmış ikiyüzlülerdi. Dinleri, yerine getirilmesi yoluyla Allah'ın hoşnutluğunu kazanmayı umdukları bir dizi törenden meydana geliyordu. “Bir kimse yeniden doğmadıkça Tanrı'nın egemenliğini göremez” sözüne itaat gerektiren bir müjdeyi hiç arzulamıyorlardı (Yuhanna 3:3). Böyle bir doktrin üzerine kurulu olan bir dinin çok fazla fedakârlık gerektirdiğini düşünüyorlar, böylece kendi yanlışlarına sarılarak kendilerini ve başkalarını aldatıyorlardı.

Kalpte ve yaşamda kutsallık yerine dış görünüşe dair dinsel şekilleri geçirmek, yenilenmemiş mizaç için halen bu Yahudi öğretmenlerin zamanında olduğu kadar memnuniyet vericidir. O zaman olduğu gibi bugün de, doktrinlerini pek çok kişinin can kulağıyla dinlediği sahte ruhsal kılavuzlar bulunmaktadır. Zihinleri Mesih'e iman ve Allah'ın yasasına itaat yoluyla kurtuluş umudundan uzaklaştırmak, Şeytan'ın üzerinde çalışılmış tasarısıdır. Baş düşman her çağda ayartılarını aldatmaya çalıştığı kişilerin önyargılarına ya da eğilimlerine uyarlamaktadır. O, elçilerin zamanında Yahudileri törensel yasayı yüceltme ve Mesih'i reddetmeye yönlendirdi; günümüzde Hristiyan olma iddiasındaki pek çok kişiyi, Mesih'i şereflendirme kisvesi altında, ahlâki yasaya karşı nefret uyandırmak ve onun ilkeleri çiğnendiği halde cezasız kalılabileceğini öğretmek üzere kandırmaktadır. Allah'ın her hizmetkârının görevi, imanı saptıran bu kişilere metanetle ve kararlılıkla karşı durmak ve onların yanlışlarını gerçeğin sözüyle korkusuzca ifşa etmektir.

Pavlus, Galatya'daki kardeşlerinin güvenlerini yeniden kazanma çabasıyla, Mesih'in bir elçisi olarak konumunu ustaca savundu. Kendisinin “insanlarca ya da insan aracılığıyla değil, İsa Mesih ve O'nu ölümden dirilten Baba Tanrı aracılığıyla”⁴ elçi olduğunu beyan etti. Görevini insanlardan değil, gökte-

⁴ Bkz. Galatyalılar 1:1.

ki en yüksek Yetki Kaynağı'ndan almıştı. Ve onun konumu Yeruşalim'de genel bir kurul tarafından tanınmış, Pavlus Uluslar arasındaki tüm çalışmalarında bu kurulun kararlarına uymuştu.

Pavlus'un, "en üstün derecedeki resullerden hiçbir şeyde geride olmadığı[nı]" kendisinin elçiliğini inkâr edenlere bu şekilde sunması, kendi benliğini yüceltmek için değil, Allah'ın lütfunu övmek içindi (2. Korintliler 11:5 [Kİ]). Onun çağrısını ve çalışmasını küçümsemeye çalışanlar, lütfu ve kudreti Pavlus aracılığıyla tezahür eden Mesih'e karşı savaşıyorlardı. Elçi, düşmanlarının karşıtlığı yüzünden kendi konumunu ve yetkisini savunmak için kararlı bir duruş sergilemeye zorlanıyordu.

Pavlus bir zamanlar hayatlarında Allah'ın gücünü görmüş olanlara, müjde gerçeğine duydukları ilk sevgiye dönmeleri için yalvardı. Karşı konulamaz tezlerle, kefaret edici lütfu aracılığıyla tam teslim olan herkesin O'nun doğruluğunun kaftanını giyindiği Mesih'te özgür insanlar olma ayrıcalıklarını önlerine getirdi. Kurtarılacak olan her canın, Allah'a dair şeylerde hakiki ve kişisel bir tecrübeleri olması gerektiği görüşünü savundu.

Elçinin samimi rica sözleri sonuçsuz kalmadı. Kutsal Ruh kudretli bir güçle çalıştı ve ayakları yabancı yollara girmiş olan pek çok kişi müjdeye olan eski inançlarına geri döndü. Bundan böyle Mesih'in kendilerini özgür kılmış olduğu hürriyette sadakatle durdular. Hayatlarında Ruh'un meyveleri –"sevgi, sevinç, esenlik, sabır, şefkat, iyilik, bağlılık, yumuşak huyluluk, özdenetim"⁵ açığa çıktı. Allah'ın adı yüceltildi ve tüm bölgede pek çok kişi imanlılar arasına katıldı.

5 Bkz. Galatyalılar 5:22–23.

PAVLUS'UN YERUŞALİM'E SON YOLCULUĞU

[Bu bölüm, Elçilerin İşleri 20:4-38; 21:1-16 ayetlerine dayanmaktadır.]

Pavlus Fısıh bayramından önce Yerus alim'e ulaşmayı çok arzu ediyordu, zira bu sayede bayrama katılmak için d n-yanının dört bir yanından gelenlerle buluşma fırsatı bulacaktı. İmansız yurttaşlarının önyargılarının giderilerek müjdenin değerli işiğını kabul etmeye y nlendirilebilmelerinde bir Şekilde bir araç olabileceği umudunu her zaman besledi. Ayrıca Yerus alim'deki kiliseyle buluşarak, Uluslardan olanların kiliseleri tarafından Yahuda'daki fakir kardeşlere gönderilen armağanları onlara götürmeyi arzu ediyordu. Ve bu ziyaret ile Yahudi ve Uluslardan olan mühtediler arasında daha sağlam bir birlik sağlamayı umuyordu.

Korint'teki işini tamamladıktan sonra, Filistin kıyısındaki limanlardan birine doğrudan gemiyle gitmeye karar verdi. Tüm hazırlıklar yapılmıştı ve gemiye binmek üzereydi ki, Yahudiler tarafından kendisini öldürmek üzere yapılan bir plan kendisine bildirildi. Geçmişte imanın bu düşmanlarının elçinin işini sonlandırmak için gösterdikleri bütün çabalar engellenmişti.

Müjdenin ilan edililişindeki başarı Yahudilerin öfkesini yeniden alevlendirdi. Yahudilerin törensel yasanın ayinleri-

ni yerine getirmekten özgür kılındığı ve Uluslardan olanlara İbrahim'in çocukları olarak Yahudilerle eşit haklar verildiği yeni doktrinin yayılışıyla ilgili olarak dört bir yandan haberler geliyordu. Pavlus Korint'te vaaz ederken, mektuplarında büyük bir kudretle ileri sürdüğü savları sunuyordu. Önemle vurguladığı "Grek ve Yahudi, sünnetli ve sünnetsiz... yoktur" ifadesi (Koloseliler 3:11), düşmanları tarafından cüretkâr bir küfür olarak görülüyordu, bu nedenle sesinin susturulması gerektiğine karar verdiler.

Komploya dair uyarıyı alan Pavlus, Makedonya üzerinden dolaşarak gitmeye karar verdi. Yeruşalim'e Fısıh kutlamaları için zamanında ulaşma planından vazgeçmek zorunda kaldı, fakat Pentikost zamanı orada olmayı umuyordu.

Pavlus ile Luka'ya, "Veriyalı Sopater, Selanikliler'den Aristarhus ile Sekundus, Derbeli Gayus, Timoteos ve Asya İli'nden Tihikos ile Trofimos" eşlik ediyorlardı. Pavlus yanında Uluslardan olanların kiliselerinden büyük miktarda para getirmişti, bunları Yahuda'daki çalışmadan sorumlu olan kardeşlere teslim etmeyi amaçlıyordu; bu nedenle katkıda bulunan çeşitli kiliselerden bu temsilci kardeşlerin kendisine Yeruşalim'e kadar eşlik etmelerini ayarladı.

Pavlus Filipi'de oyalanarak Fısıh bayramını kutladı. Yalnızca Luka onunla birlikte kaldı, gruptaki diğer kişiler Troas'a geçerek onu orada beklediler. Filipililer elçinin mühtedileri arasında en sevgi dolu ve vefalı olanlardı, sekiz günlük bayram boyunca onlarla huzurlu ve mutlu bir birliktelik geçirdi.

Filipi'den denize açılan Pavlus ile Luka beş gün sonra Troas'da yoldaşlarına ulaştılar ve yedi gün oradaki imanlılarla birlikte kaldılar.

Orada kaldığı son akşam, kardeşler "ekmek bölmek için bir araya toplandı[lar]." Sevgili öğretmenlerinin ayrılıyor oluşu, her zamankinden daha kalabalık bir topluluğu bir araya getirmişti. Üçüncü katta bir "yukarı odada"¹ toplandılar. Elçi

1 Bkz. Elçilerin İşleri 20:8 (Kİ).

orada onlara olan sevgisinin ve ilgisinin şevkiyle gece yarısına kadar vaaz etti.

Açık pencerelerden birinde Eftihos adında bir genç oturuyordu. Bu tehlikeli konumda uykuya daldı ve aşağıdaki avluya düştü. Bir anda ortalığı telaş ve kargaşa kapladı. Gencin yerden ölüsü kaldırıldı ve pek çok kişi feryatlarla ve ağıtlarla çevresine toplandılar. Fakat Pavlus korku içindeki topluluğun arasından geçerek onu kucakladı ve Allah'ın ölüyü yaşama geri döndürmesi için samimi bir dua sundu. Ricası kabul edildi. İnilti ve ağıt seslerinin arasında, elçinin “Telaşlanmayın, yaşıyor!” diyen sesi işitildi. İmanlılar sevinçle tekrar yukarı odaya toplandılar. Rabb'in Sofrası'nı paylaştılar ve bundan sonra Pavlus “gün doğuncaya dek onlarla uzun uzun konuştu.”

Pavlus ve yoldaşlarının yolculuklarına devam edecekleri gemi yola çıkmak üzereydi, bu nedenle kardeşler aceleyle bindiler. Elçinin kendisi ise, Troas ile Assos arasındaki daha kısa olan kara yoluyla giderek, yoldaşlarıyla Assos'ta buluşmayı tercih etti. Bu sayede kısa bir derin düşünce ve dua zamanı elde etti. Yeruşalim'e yapacağı ziyaretle ilgili zorluklar ve tehlikeler, oradaki kilisenin kendisine ve çalışmasına karşı tavrı, ayrıca kiliselerin durumları ve diğer alanlardaki müjde çalışmasının menfaatleri ciddi ve endişeli düşünce konularıydı, o da güç ve rehberlik vermesi yolunda Allah'a yönelmek için bulduğu bu özel fırsatı değerlendirdi.

Yolcular Assos'tan güneye doğru yelken açarken, uzun zaman elçinin çalışmalarının sahnesi olmuş olan Efes kentinden geçtiler. Pavlus oradaki kiliseyi ziyaret etmeyi çok arzulamıştı, zira onlara vereceği önemli talimatlar ve öğütler vardı. Ancak düşününce acele etmeye karar verdi, çünkü kendisi için mümkünse “Pentikost Günü Yeruşalim'de olabilme[yi]” arzu ediyordu. Ancak Efes'ten yaklaşık elli kilometre uzaktaki Milet'e vardığında, gemi hareket etmeden önce kiliseyle haberleşmesinin mümkün olabileceğini öğrendi. Bu nedenle hemen ihtiyarlara bir mesaj göndererek, yolculuğuna devam etmeden

önce kendileriyle görüşebilmek için aceleyle Milet'e gelmelerini istedi.

Çağrısına karşılık olarak geldiler ve onlara güçlü, etkileyici sözlerle bir öğüt ve veda konuşması yaptı. "Asya İli'ne ayak bastığım ilk günden beri" dedi, "sizinle bulunduğum bütün süre boyunca, nasıl davrandığımı biliyorsunuz. Yahudiler'in kurduğu düzenlerden çektiğim sıkıntıların ortasında Rab'be tam bir alçakgönüllülükle, gözyaşları içinde kulluk ettim. Yararlı olan herhangi bir şeyi size duyurmaktan, gerek açıkta gerek evden eve dolaşarak size öğretmekten çekinmedim. Hem Yahudiler'i hem de Grekler'i, tövbe edip Tanrı'ya dönmeye ve Rabbimiz İsa'ya inanmaya çağırdım."

Pavlus ilahî yasayı her zaman yüceltmmişti. Yasada insanları itaatsizliğin cezasından kurtaracak bir güç olmadığını göstermişti. Günahkârlar günahlarından tövbe ederek, yarasını çiğneyerek haklı gazabına maruz kaldıkları Allah'ın önünde kendilerini alçaltmalı, ayrıca tek bağışlanma araçları olarak Mesih'in kanına iman etmelidirler. Allah'ın Oğlu onların kurbanlığı olarak ölmüş ve savunucuları olarak Baba'nın huzurunda durmak üzere göğe yükselmişti. Tövbe ve iman yoluyla günahın mahkûmiyetinden kurtulabilirler ve Mesih'in lütfu aracılığıyla bundan böyle Allah'ın yasasına itaat edebilirlerdi.

Pavlus devam etti: "Şimdi de Ruh'a boyun eğerek Yeruşalim'e gidiyorum. Orada başıma neler geleceğini bilmiyorum. Ancak Kutsal Ruh, beni zincirler ve sıkıntıların beklediğine dair her kentte beni uyarıyor. Canımı hiç önemsemiyorum, ona değer vermiyorum. Yeter ki yarışı bitireyim ve Rab İsa'dan aldığım görevi, Tanrı'nın lütfunu bildiren Müjde'ye tanıklık etme görevini tamamlayayım. Şimdi aralarında dolaşıp Tanrı'nın Egemenliği'ni duyurduğum sizlerden hiçbirinin yüzümü bir daha görmeyeceğini biliyorum."

Pavlus bu tanıklıkta bulunmayı tasarlamamıştı; fakat konuşurken İlham Ruhu üzerine geldi ve bunun Efesli kardeşleriyle son toplantısı olacağına dair korkularını doğruladı.

“Bu yüzden bugün size şunu açıkça söyleyeyim: Ben kimsenin uğrayacağı cezadan sorumlu değilim. Tanrı'nın isteğini size tam olarak bildirmekten çekinmedim.” Hiçbir gücendirme korkusu, hiçbir dostluk ya da beğeni görme arzusu, Pavlus'u Allah'ın kendisine onları eğitmek, uyarmak ya da düzeltmek için vermiş olduğu sözleri alıkoymaya sevk edemezdi. Allah bugün hizmetkârlarından, sözü vaaz ederken ve gerekliliklerini yerine getirirken korkusuzluk talep etmektedir. Mesih'in hizmetkârı insanlara yalnızca en hoşâ gidecek gerçekleri sunarken onlara acı verebilecek olan diğer gerçekleri gizlemelidir. Karakter gelişimini büyük bir ilgiyle takip etmelidir. Sürüsünden herhangi birinin günahı beslediğini görürse, sadık bir çoban olarak onlara Allah'ın sözünden durumlarına uygun olan talimatı vermelidir. Özgüvenleri içinde uyarılmadan yollarına devam etmelerine izin verirse, onların canlarından sorumlu tutulacaktır. Bu yüce görevi yerine getiren her pastör, kendi halkına Hristiyan inancının her noktasında sadakatle eğitim vermeli, Allah'ın gününde mükemmel olarak durabilmeleri için ne olmaları ve ne yapmaları gerektiğini onlara göstermelidir. Yalnızca gerçeğin sadık bir öğretmeni olan kişi çalışmasının sonunda Pavlus'la birlikte “Ben kimsenin uğrayacağı cezadan sorumlu değilim”² diyebilecektir.

Elçi kardeşlerine, “onun için kendinize ve Allah'ın kendi kanı ile edinmiş olduğu kilise topluluğunu gütmek için, Kutsal Ruh'un sizi içinde gözetici koyduğu bütün sü[rü]ye dikkat edin” diye öğüt verdi (Kİ). Müjdenin hizmetkârları Mesih'in kanyla satın alınanlarla ilgilendiklerini sürekli olarak akıllarında tutsalardı, işlerinin önemine dair daha derin bir anlayışa sahip olurlardı. Kendilerine ve sürülerine dikkat etmelidirler. Kendi örneklikleriyle verdikleri talimatları göstermeli ve uygulamalıdır. Hayat yolunun öğretmenleri olarak gerçeğe sövülmesine³ fırsat vermemelidirler. Mesih'in temsilcileri olarak,

² Bkz. Elçilerin İşleri 20:26, dipnot.

³ Bkz. 2. Petrus 2:2.

O'nun adının şerefini korumalıydılar. Adanmışlıklarıyla, pak yaşamlarıyla, Allah korkusu taşıyan konuşmalarıyla, yüce çağrılarına lâıyk olduklarını kanıtlamalıydılar.

Efes'teki kiliseye saldıracak olan tehlikeler elçiye bildirilmişti. "Ben gittikten sonra" dedi, "sürüyü esirgemeyen yırtıcı kurtların aranızda gireceğini biliyorum. Hatta öğrencileri kendi peşlerinden sürüklemek için sizin aranızdan da sapık sözler söyleyen kişiler çıkacak." Pavlus geleceğe bakarak kilisenin hem dışarıdaki hem de içerideki düşmanlarından görmesi gereken saldırıları gördüğünde kilise için titredi. Kardeşlerine kendilerine verilen kutsal emanetleri ihtiyatlı bir şekilde korumalarını ciddi bir samimiyetle bildirdi. Örnek olarak onlara kendilerinin arasında yaptığı yorulmak bilmez çalışmaları gösterdi: "Bunun için uyanık durun. Üç yıl boyunca, aralıksız, gece gündüz demeden, gözyaşı dökerek her birinizi nasıl uyardığımı hatırlayın."

"Şimdi sizi Tanrı'ya ve O'nun lütfunu bildiren söze emanet ediyorum" diye devam etti, "bu söz, sizi ruhça geliştirecek ve kutsal kılınmış olan bütün insanlar arasında mirasa kavuşturacak güçtedir. Ben hiç kimsenin altınına, gümüşüne ya da giysisine göz dikmedim." Efesli kardeşlerden bazıları zengindi, fakat Pavlus onlardan hiçbir zaman kişisel fayda sağlamaya çalışmamıştı. Kendi ihtiyaçlarına dikkat çekmek mesajının hiçbir bölümünde yoktu. "Bu eller" dedi, "hem benim, hem de benimle birlikte olanların gereksinmelerini karşılamak için hizmet etmiştir." Mesih'in davası için gerçekleştirdiği gayretli çalışmalar ve uzun yolculuklar arasında, yalnızca kendi ihtiyaçlarını karşılamaya değil, ayrıca çalışma arkadaşlarını desteklemek ve hak eden fakirlere⁴ yardımında bulunmak için de bir şeyler arttırmaya muktedir olmuştu. Bunu ancak sürekli bir gayretle ve çok sıkı bir tutumlulukla gerçekleştirmişti.

⁴ Bkz. 2. Selanikiler 3:10-12. Yazarın "hak eden fakirler" ifadesini kullanmasının nedeni, bazı fakirlerin hastalık, sakatlık ya da başka talihsizlikler nedeniyle değil, sırf tembellik nedeniyle çalışmamlarından ya da yaptıkları yanlış seçimlerden dolayı fakir olmalarıdır, dolayısıyla bunlar yardımı "hak etmezler."

“Yaptığım her işte sizlere, böyle emek vererek güçsüzlere yardım etmemiz ve Rab İsa'nın, ‘Vermek, almaktan daha büyük mutluluktur’ diyen sözünü unutmamamız gerektiğini gösterdim” dediğinde, kendi örneğine haklı olarak değinebilirdi.

“Pavlus bu sözleri söyledikten sonra diz çöküp onlarla birlikte dua etti. Sonra hepsi acı acı ağlayarak Pavlus'un boynuna sarıldılar, onu öptüler. Onları en çok üzen, ‘Yüzümü bir daha görmeyeceksiniz’ demesi oldu. Sonra onu gemiye kadar geçirdiler.”

Yolcular Milet'ten “denize açılıp doğru İstanköy'e... ertesi gün Rodos'a, oradan da Patara'ya” gittiler, burası Küçük Asya'nın güneybatı kıyısındaydı, buradan “Fenike'ye gidecek bir gemi bu[larak], buna binip denize açıldı[lar].” Geminin yükünün boşaltıldığı Sur'da birkaç öğrenci bularak yedi gün boyunca yanlarında kaldılar. Bu öğrenciler Kutsal Ruh aracılığıyla Yeruşalim'de Pavlus'u bekleyen tehlikelere dair uyarılmışlardı, bu nedenle ona “Yeruşalim'e gitmemesi[ni]” tembihlediler. Fakat elçi sıkıntı ve hapse düşme korkusunun kendisini amacından döndürmesine izin vermedi.

Sur'da geçirilen haftanın sonunda tüm kardeşler eşleri ve çocuklarıyla birlikte Pavlus'la gemiye gittiler ve o binmeden önce kıyıda diz çökerek birbirleri için dua ettiler.

Güneye doğru seyahatlerini sürdüren yolcular Sezariye'ye geldiler ve “Yediler'den biri olan müjdeci Filipus'un evine giderek onun yanında kaldı[lar].” Pavlus burada birkaç huzurlu ve mutlu gün geçirdi – uzun bir süre boyunca yararlanabileceği son mükemmel özgürlüktü.

Pavlus'un Sezariye'ye varışından birkaç gün sonra “Yahudiye'den Hagavos adlı bir peygamber geldi.” Luka, “Bu adam bize yaklaşıp Pavlus'un kuşağını aldı” diyor, “bununla kendi ellerini ayaklarını bağlayarak dedi ki, ‘Kutsal Ruh şöyle diyor: “Yahudiler, bu kuşağın sahibini Yeruşalim'de böyle bağlayıp öteki uluslara teslim edecekler.’”

Luka şöyle devam ediyor: “Bu sözleri duyunca hem bizler hem de oralılar Yeruşalim'e gitmemesi için Pavlus'a yalvardık.”

Fakat Pavlus görev yolundan sapmayacaktı. Mesih'i gerekirse hapse ve ölüme dek takip edecekti. "Ne yapıyorsunuz, ne diye ağlayıp yüreğimi sızlatıyorsunuz?" diye haykırdı; "Ben Rab İsa'nın adı uğruna Yeruşalim'de yalnız bağlanmaya değil, ölmeye de hazırım." Niyetini değiştiremeden ona yalnızca acı verdiklerini gördüklerinde, kardeşler ısrarlarına son vererek yalnızca "Rab'bin istediği olsun" dediler.

Sezariye'deki kısa konaklama süresi çok geçmeden sona erdi ve Pavlus ile beraberindekiler kardeşlerden bazılarının eşliğinde Yeruşalim'e gitmek üzere yola koyuldular, kalpleri yaklaşmakta olan kötülüğün önsezisiyle derinden sıkıntılıydı.

Elçi daha önce hiç Yeruşalim'e bu kadar üzgün bir kalple gitmemişti. Çok az dost ve pek çok düşman bulacağını biliyordu. Allah'ın Oğlu'nu reddetmiş ve öldürmüş olan, şimdi de üzerinde ilahî gazabın uyarıları asılı bulunan kente yaklaşıyordu. Mesih'in izleyicilerine karşı kendi önyargısının ne kadar acı olmuş olduğunu hatırlayarak, aldatılmış yurttaşlarına karşı çok derin bir acıma hissi duydu. Ve yine de onlara yardımcı olabileceği umudu ne kadar azdı! Bir zamanlar kendi kalbinde yanan aynı kör öfke, şimdi tüm ulusun kalplerini kendisine karşı tarif edilemez bir güçle ateşliyordu.

Ayrıca imandaki kendi kardeşlerinin dahi duygudaşlığına ve desteğine güvenemiyordu. Onun yolunu bu kadar yakından izlemiş olan ihtida etmemiş Yahudiler onunla ve işiyle ilgili en olumsuz haberleri hem bizzat hem de mektupla Yeruşalim'e yetiştirmekte yavaş davranmamışlardı; ve bazı kişiler, hatta elçilerin ve ihtiyarların bazıları bu haberleri gerçek olarak kabul edip onlara karşı çıkmak için hiçbir çaba göstermemiş, onunla aynı safta olmak için hiçbir arzu sergilememişlerdi.

Yine de elçi cesaret kırıcı bu ortamda umutsuz değildi. Kendi kalbine konuşmuş olan Ses'in bir süre sonra yurttaşlarının kalplerine de konuşacağına, kendi öğrenci dostlarının sevdiği ve hizmet ettiği Efendi'nin müjde işinde onların kalplerini kendi kalbiyle birleştireceğine güveniyordu.

PAVLUS HAPİSHANEDE

[Bu bölüm, Elçilerin İşleri 21:17–23:35 ayetlerine dayanmaktadır.]

Yeruşalim'e vardığımız zaman kardeşler bizi sevinçle karşıladılar. Ertesi gün Pavlus'la birlikte Yakub'u görmeye gittik. İhtiyarların hepsi orada toplanmıştı.”

Bu olayda Pavlus ile yoldaşları, Uluslardan olanların kiliseleri tarafından Yahudi kardeşler arasındaki fakirleri desteklemek için iletilen bağışları Yeruşalim'deki çalışmanın önderlerine resmi olarak sundular. Bu bağışların toplanması elçiye ve çalışma arkadaşlarına pek çok zamana, endişeli düşüncelere ve yorucu çalışmalara mal olmuştu. Yeruşalim'deki ihtiyarların beklentisinin çok ötesine ulaşan toplam, Uluslardan olan imanlıların katlandığı pek çok fedakârlıkları, hatta ciddi mahrumiyetleri temsil ediyordu.

Bu gönüllü sunular Uluslardan olan mühtedilerin Allah'ın dünya çapındaki örgütlü işine olan sadakatini gösteriyordu ve herkes tarafından minnettarlık duyularak alınmalıydı, ancak Pavlus'a ve yoldaşlarına, şimdi önlerinde durdukları kişiler arasında dahi armağanları teşvik eden kardeşlik sevgisi ruhunu takdir edemeyecek olanlar olduğu belli olmuştu.

Uluslar arasındaki müjdeleme işinin ilk yıllarında Yeruşalim'deki önde gelen kardeşlerden bazıları, eski önyargılarına ve düşünce alışkanlıklarına sarılarak, Pavlus ve çalışma arkada-

larıyla içtenlikle işbirliği yapmamışlardı. Birkaç anlamsız şekli ve töreni koruma endişesi içinde, Rabb'in işinin bütün parçalarını bir araya getirme çabası gösterildiğinde kendilerine ve sevdikleri davaya gelebilecek olan bereketi gözden kaybetmişlerdi. Hristiyan kilisesinin menfaatlerini koruma arzusunda olmalarına rağmen Allah'ın sürekli olarak karşılıklarına çıkardığı fırsatlara ayak uyduramamışlar, insanî bilgelikleri ile işçilere pek çok gereksiz kısıtlama getirmeye çalışmışlardı. Böylece değişen şartları ve işçilerin uzak alanlarda karşıladıkları özel ihtiyaçları bizzat bilmeyen, fakat bu alanlardaki kardeşlerini belirli özel çalışma yöntemlerini izlemek üzere yönetme yetkisine sahip olduklarında ısrar eden bir grup insan ortaya çıkmıştı. Müjdenin vaaz edilmesi işinin kendi görüşlerine uygun olarak yürütülmesi gerektiğini düşünüyorlardı.

Yeruşalim'deki kardeşlerin diğer önde gelen kiliselerden temsilcilerle birlikte Uluslar için çalışanların izledikleri yöntemler hakkında ortaya çıkan akıl karıştırıcı soruları dikkatli bir şekilde ele almalarının üzerinden birkaç yıl geçmişti. Bu kurulun sonucunda, kardeşler kiliselere sünnet dahil olmak üzere belirli törenler ve adetlerle ilgili kesin tavsiyelerde bulunmakta birleşmişlerdi. Kardeşlerin Barnaba ile Pavlus'u her imanlının tam güvenine layık işçiler olarak Hristiyan kiliselerine tavsiye etmekte birleşmeleri de bu genel kurulda olmuştu.

Bu toplantıda hazır bulunanlar arasında, müjdeyi Uluslara iletme görevinin önemli yükü üzerlerine düşen elçilerin izlediği çalışma yöntemlerini sert bir şekilde eleştiren bazı kişiler vardı. Fakat kurul sırasında Allah'ın tasarısına dair görüşleri genişlemişti ve tüm imanlılar topluluğunu bir beden haline getirmeyi mümkün kılan bilgece kararlar almakta kardeşleriyle birleşmişlerdi.

Daha sonra, Uluslardan olanların arasında mühtedilerin sayısının hızla arttığı anlaşıldığında, Yeruşalim'deki önde gelen kardeşler arasında Pavlus'un ve çalışma arkadaşlarının yöntemlerine karşı eski önyargılarını yeniden beslemeye başlayan kişiler ortaya çıktı. Bu önyargılar yıllar geçtikçe güçlendi, en

sonunda bazı önderler müjdenin vaaz edilmesi işinin bundan böyle kendi fikirlerine uygun olarak yürütülmesi gerektiğine karar verdiler. Pavlus kendi yöntemlerini onların savunduğu belli hareket tarzlarına uygun hale getirirse onun işini tanıyacak ve destekleyeceklerdi; aksi halde buna artık müsamaha gösteremezler ve desteklerini veremezlerdi.

Bu adamlar, Allah'ın kendi halkının öğretmeni olduğu; O'nun davasında çalışan her işçinin doğrudan yönlendirme için insanlara bakmayarak ilahî Önder'i izlemekte bireysel bir tecrübe edinmesi gerektiği; ve O'nun işçilerinin insanların fikirlerine göre değil, ilahî surete göre şekillendirilmeleri ve dönüştürülmeleri gerektiği gerçeğini gözden kaybetmişlerdi.

Elçi Pavlus halka, “insan bilgeliğinin ikna edici sözlerine değil, Ruh'un kanıtlayıcı gücüne” dayanarak öğretmişti. İlan ettiği gerçekler kendisine Kutsal Ruh tarafından bildirilmişti, “çünkü Ruh her şeyi, Tanrı'nın derin düşüncelerini bile araştırır. İnsanın düşüncelerini, insanın içindeki ruhundan başka kim bilebilir? Bunun gibi, Tanrı'nın düşüncelerini de Tanrı'nın Ruhu'ndan başkası bilemez...” Pavlus devam etti: “Ruhsal kişilere ruhsal gerçekleri açıklarken, Tanrı'nın lütfettiklerini insan bilgeliğinin öğrettiği sözlerle değil, Ruh'un öğrettiği sözlerle bildiririz” (1. Korintliler 2:4, 10–13).

Pavlus hizmeti boyunca doğrudan yönlendirme almak için Allah'a bakmıştı. Aynı zamanda, Yeruşalim'deki genel kurulun kararlarına uygun bir şekilde çalışmaya çok dikkat etmişti, sonuç olarak da kiliselerin “imanı güçlen[miş] ve sayıları günden güne art[mıştı]” (Elçilerin İşleri 16:5). Şimdi de, bazılarının kendisine duygudaşlık göstermemelerine rağmen, kendi mühtedilerini sadakat, cömertlik ve kardeşçe sevgi ruhunda teşvik etmek için üzerine düşeni yerine getirdiğinin bilincinde olarak huzur bulmuştu, ki bu, Yahudi ihtiyarların önüne koymasının sağlandığı cömert bağışlar konusunda açıkça ortaya çıkmıştı.

Pavlus armağanları sunduktan sonra, “hizmetinin aracılığıyla Tanrı'nın öteki uluslar arasında yaptıklarını teker teker

anlattı.” Gerçeklerin bu şekilde anlatılması şüphe edenler dahil olmak üzere herkesin kalplerine göğün bereketinin onun çalışmalarına eşlik ettiği kanaatini yerleştirdi. “Bunları işitince Tanrı’yı yücelttiler.” Elçinin izlediği çalışma yöntemlerinin Göğün mührünü taşıdığını hissettiler. Önlerinde duran cömert bağışlar, elçinin Uluslar arasında kurulan yeni kiliselerin sadakatlerine dair tanıklığına ağırlık kazandırıyor. Yeruşalim’deki çalışmadan sorumlu olanların arasında ihtiyari kontrol önlemleri uygulanmasında ısrar eden kişiler, Pavlus’un hizmetini yeni bir ışık altında gördüler; ve kendi yollarının yanlış olduğuna, Yahudi adetlerinin ve geleneklerinin tutsağı olmuş olduklarına ve Yahudiler ile Uluslar arasındaki bölünme duvarının Mesih’in ölümüyle yıkılmış olduğunu fark edememeleri yüzünden, müjde çalışmasının büyük ölçüde engellenmiş olduğuna ikna oldular.

Bu, tüm önde gelen kardeşlerin, Allah’ın Pavlus aracılığıyla çalışmış olduğunu ve zaman zaman onun düşmanları tarafından çıkarılan haberlerin kendi kıskançlıklarını ve önyargılarını uyandırmasına izin vermekte yanılmış olduklarını açıkça itiraf etmeleri için altın bir fırsattı. Fakat incinmiş olana hakkını verme çabası içinde birleşmek yerine, ona, mevcut olan önyargıdan Pavlus’un büyük ölçüde sorumlu tutulması gerektiği duygusunu halen beslediklerini gösteren bir öğüt verdiler. Hoşnutsuz kişilere yanıldıkları noktayı göstermeye gayret ederek onu cesaretle savunmadılar, fakat ona kendi fikirlerince tüm yanlış anlaşılma nedenlerini ortadan kaldıracak olan bir yöntem izlemesini tavsiye ederek bir orta yol bulmaya çalıştılar.

Onun tanıklığına karşılık olarak, “ ‘Görüyorsun kardeş, Yahudiler arasında binlerce imanlı var ve hepsi Kutsal Yasa’nın candan savunucusudur’ dediler. ‘Ne var ki, duyduklarına göre sen öteki uluslar arasında yaşayan bütün Yahudiler’e, çocuklarını sünnet etmemelerini, törelerimize uymamalarını söylüyor, Musa’nın Yasası’na sırt çevirmeleri gerektiğini öğretiyormuşsun. Şimdi ne yapmalı? Senin buraya geldiğini mutlaka

duyacaklar. Bunun için sana dediğimizi yap. Aramızda adak adamış dört kişi var. Bunları yanına al, kendileriyle birlikte arınma törenine katıl. Başlarını tıraş edebilmeleri için kurban masraflarını sen öde. Böylelikle herkes, seninle ilgili duyduklarının asılsız olduğunu, senin de Kutsal Yasa'ya uygun olarak yaşadığını anlatsın. Öteki uluslardan olan imanlılara gelince, biz onlara, putlara sunulan kurbanların etinden, kandan, boğularak öldürülen hayvanlardan ve fuhuştan sakınmalarını öğöören kararımızı yazmıştık.' ”

Kardeşler, Pavlus'un önerilen yöntemi izleyerek kendisi hakkındaki yanlış haberleri kesin şekilde yalanlayabileceğini umuyorlardı. Önceki kurulun Uluslardan olan mühtedilerle ve törensel yasayla ilgili kararının halen geçerliğı olduğuna dair onu temin ettiler. Ancak şimdi verilen tavsiye bu kararlar tutarlı değildi. Bu yönergeyi Allah'ın Ruhı teşvik etmemişti; korkaklığın ürünüydü. Yeruşalim'deki kilisenin önderleri, Hristiyanların törensel yasaya uymadıkları takdirde Yahudilerin nefretini üzerlerine çekeceklerini ve kendilerini zulme maruz bırakacaklarını biliyorlardı. Sanhedrin, müjdenin ilerleyişini engellemek için her türlü çabayı gösteriyordu. Bu kurul tarafından elçileri, bilhassa da Pavlus'u izlemek ve mümkün olan her şekilde işlerine karşı koymak üzere adamlar seçilmişti. Mesih'in imanlıları Sanhedrin'in önünde yasayı çiğneyenler olarak mahkûm edilirlerse, Yahudi imanından çıkmış sapkınlar olarak hızlı ve sert bir şekilde cezaya çarptırılacaklardı.

Müjdeyi kabul etmiş olan Yahudilerin çoğı halen törensel yasaya sayğı besliyorlardı ve bilgece olmayan tavizler vermeye fazlasıyla istekliydiler, bu şekilde yurttaşlarının güvenini kazanmayı, önyargılarını gidermeyi ve onları dünyanın Kurtarıcısı olarak Mesih'e imana kazanmayı umuyorlardı. Pavlus, Yeruşalim'deki kilisenin önde gelen üyelerinin çoğunun kendisine karşı önyargı beslemeye devam ettikleri sürece, meydana getirdiğı etkiyi ortadan kaldırmak için sürekli olarak çalışacaklarını anladı. Onları makul bir taviz ile gerçe-

ğe kazandırabilirse, müjdenin diğer yerlerdeki başarısının önündeki büyük bir engeli ortadan kaldıracığını hissetti. Fakat onların istedikleri kadar taviz verebilmek için Allah tarafından verilmiş bir yetkisi yoktu.

Pavlus'un kardeşleriyle uyum içinde olmak için büyük arzusunu, imanda zayıf olanlara gösterdiği şefkati, Mesih'le birlikte bulunmuş olan elçilere ve Rabb'in kardeşi olan Yakup'a gösterdiği hürmeti, ve ilkeleri feda etmediği sürece herkes için her şey olma¹ amacını düşündüğümüzde—tüm bunları düşündüğümüzde, daha önce izlemiş olduğu katı ve kararlı yoldan ayrılmaya zorlanması daha az şaşırtıcı gelmektedir. Fakat onun uzlaştırma çabaları arzulan amaçları gerçekleştirecek yerde, sadece krizi hızlandırdı, öngörmüş olduğu sıkıntıları çabuklaştırdı ve kardeşlerinden ayrılmasına neden oldu, böylece kiliseyi en sağlam sütunlarından birinden mahrum bırakarak, her ülkedeki Hristiyanlar'ın yüreğine keder getirdi.

Ertesi gün Pavlus ihtiyarların tavsiyesini yerine getirmeye başladı. Adanmışlık yemini (Çölde Sayım 6) altındaki dört adam, adanmışlık sürelerinin bitimine yakın Pavlus tarafından, “arınma günlerinin ne zaman tamamlanacağını, her birinin adına ne zaman kurban sunulacağını bildir[mek üzere]” tapınağa götürüldüler. Arınma için bazı pahalı kurbanların da sunulması gerekiyordu.

Pavlus'a bu adımı atmasını tavsiye edenler, böylece maruz kalacağı büyük tehlikeyi iyice düşünmemişlerdi. Bu mevsimde Yeruşalim pek çok ülkeden gelen hacılarıyla dolu oluyordu. Pavlus, Allah tarafından kendisine verilen görevi yerine getirecek, müjdeyi Uluslardan olanlara taşımış olduğundan, dünyanın en büyük kentlerinden çoğunu ziyaret etmişti ve yabancı ülkelerden Yeruşalim'e gelerek bayrama katılanların binlercesi onu iyi tanıyordu. Bu adamlar arasında kalpleri Pavlus'a karşı şiddetli bir nefretle dolu olanlar da vardı, bu nedenle halka açık bir etkinlikte tapınağa girmesi, hayatını tehlikeye atmak

1 Bkz. 1. Korintliler 9:22.

anlamına geliyordu. Birkaç gün boyunca görünürde fark edilmeden ibadet edenlerin arasından girip çıktı; fakat belirlenen zamanın sonuna yakın, sunulacak kurbanlarla ilgili olarak bir rahiple konuşurken, Asya'lı bazı Yahudiler onu tanıdılar.

İblislerin öfkesiyle üzerine yürüyerek, “İsrailliler, yardım edin!” diye bağırdılar. “Her yerde herkese, halkımıza, Kutsal Yasa’ya ve bu kutsal yere karşı öğretiler yayan adam budur.” Halk yardım çağrısına karşılık verirken, başka bir suçlama daha eklendi: “Üstelik tapınağa bazı Grekler’i sokarak bu kutsal yeri kirletti.”

Kutsal yapının iç avlularına sünnetsiz birinin girmesi, Yahudi yasasına göre ölüm cezası gerektiren bir suçtu. Pavlus kentte Efesli olan Trofimos ile birlikte görülmüştü, dolayısıyla onu tapınağa getirdiği varsayılmıştı. Aslında böyle bir şey yapmamıştı; ve kendisi Yahudi olduğundan, tapınağa girmesi yasaya aykırı değildi. Ancak suçlama tamamen asılsız olsa da, halkın önyargısını uyandırma amacına hizmet etmişti. Bağırış adamdandan adama iletilerek tapınak avlularında yankılandığında, orada toplanmış kalabalıklar çılğınca bir heyecana kapıldı. Haber Yeruşalim’de hızla yayıldı “ve bütün şehir harekete geçerek halk birlikte koştu” (Kİ).

İsrailli bir sapkının, dünyanın dört bir yanından binlerce kişinin ibadete geldiği sırada tapınağı kirletmeye kalkışması, kalabalığın en acımasız duygularını uyandırdı. “Halk Pavlus’u tutup tapınaktan dışarı sürükledi. Arkasından tapınağın kapıları hemen kapatıldı.”

“Onlar Pavlus’u öldürmeye çalışırken, bütün Yeruşalim’in karıştığı haberi Roma taburunun komutanına ulaştı.” Klavdius Lisias uğraşmak zorunda olduğu kavgacı unsurları çok iyi tanıyordu ve “hemen yüzbaşılarda askerleri yanına alarak kalabalığın olduğu yere koştu. Komutanla askerleri gören halk Pavlus’u dövmeyi bıraktı.” Romalı komutan kargaşanın nedeninden habersizdi, ancak kalabalığın öfkesinin Pavlus’a yönelik olduğunu gördüğünde, onun haberini duyduğu ve şimdiye

dek yakalanmamış olan Mısırlı isyancı olduğuna kanaat getirdi. Bu nedenle onu “yakaladı, çift zincirle bağlanması için buyruk verdi. Sonra, ‘Kimdir bu adam, ne yaptı?’ diye sordu.” Bir anda pek çok ses şiddetle yükselerek suçlamalara başladı; “her biri ayrı bir şey bağıyordu. Kargaşalıktan ötürü kesin bilgi edinemeyen komutan, Pavlus’un kaleye götürülmesini buyurdu. Pavlus merdivenlere geldiğinde kalabalık öylesine azmıştı ki, askerler onu taşımak zorunda kaldılar. Kalabalık, ‘Öldürün onu!’ diye bağırarak onları izliyordu.”

Kargaşanın ortasında, elçi sakin ve serinkanlıydı. Zihni Allah’a sabitlenmişti ve göğün meleklerinin kendi çevresinde olduklarını biliyordu. Gerçeği yurttaşlarının önüne koymak için bir çaba göstermeden tapınaktan ayrılmayı istemiyordu. Kaleye götürülmek üzereyken komutana, “Sana bir şey söyleyebilir miyim?” dedi. Lisias karşılık verdi: “ ‘Grekçe biliyor musun?’ dedi. ‘Sen bundan bir süre önce bir ayaklanma başlatıp dört bin tedhişçiye çöle götüren Mısırlı değil misin?’” Pavlus yanıt olarak, “Ben Kilikya’dan Tarsuslu bir Yahudi, hiç de önemsiz olmayan bir kentin vatandaşıyım” dedi. “Rica ederim, halka birkaç söz söylememe izin ver.”

Ricası yerine getirildi ve “Pavlus merdivende dikilip eliyle halka bir işaret yaptı.” Bu hareket halkın dikkatini çekti, duruşu ise saygı telkin ediyordu. “Derin bir sessizlik olunca, İbrani dilinde konuşmaya başladı. ‘Kardeşler ve babalar, size şimdi yapacağım savunmayı dinleyin.’” Kalabalığa tanıdık gelen İbranice sözler duyulduğunda “daha derin bir sessizlik oldu,” ve Pavlus odayı saran sessizlik içinde sözlerine devam etti:

“Ben Yahudi’yim. Kilikya’nın Tarsus Kenti’nde doğdum ve burada, Yeruşalim’de Gamaliel’in dizinin dibinde büyüdüm. Atalarımızın yasasıyla ilgili sıkı bir eğitimden geçtim. Bugün hepinizin yaptığı gibi, ben de Tanrı için gayretle çalışan biriydim.” Elçinin sözlerini kimse inkar edemedi, zira bahsettiği gerçekler halen Yeruşalim’de yaşamakta olan pek çok kişi tarafından biliniyordu. Sonra Mesih’in elçilerine öldürmeye

varıncaya kadar zulmetmekte önceki gayretinden bahsetti; ihtidasına yol açan olayları anlattı, dinleyicilerine kendi gururlu kalbinin çarmıha gerilen Nasıralı'ya boyun eğmeye nasıl yönlendirildiğini söyledi. Karşıtlarıyla tartışmaya teşebbüs etseydi, inatçı bir şekilde sözlerini dinlemeyi reddedeceklerdi; fakat yaşadığı deneyimin anlatılmasına, kısa bir süre için onların kalplerini yumuşatıyor ve boyun eğdiriyor gibi görülen ikna edici bir güç eşlik ediyordu.

Sonra Uluslardan olanlar arasındaki çalışmasına isteyerek girmediklerini göstermeye çalıştı. O kendi ulusu için çalışmayı arzulamıştı; fakat tam o tapınakta Allah'ın sesi kutsal bir görümde kendisine konuşarak, onun yönünü "uzaktaki uluslara" çevirmişti.

Halk bu ana dek dikkatle dinlemişti, fakat Pavlus öyküsünde Mesih'in Uluslara elçisi olarak atandığı noktaya geldiğinde, öfkeleri yeniden patlak verdi. Kendilerini Allah'ın lütfettiği tek halk olarak görmeye alışkın olduklarından, hor görülen Ulusların daha önce kendilerine has olarak görülen ayrıcalıkları paylaşmalarına izin vermeye istekli değillerdi. Seslerini konuşmacının sesi üzerine yükselterek, "Böylesini yeryüzünden temizlemeli, yaşaması uygun değil!" diye bağırıyorlar.

"Onlar böyle bağırır, üstlüklerini sallayıp havaya toz savururken komutan, Pavlus'un kalenin içine götürülmesini buyurdu. Halkın neden Pavlus'un aleyhine böyle bağırıldığını öğrenmek için onun kamçılanarak sorguya çekilmesini istedi."

"Kendisini sınımlarla bağlayıp kollarını geriyorlardı ki, Pavlus orada duran yüzbaşıya, 'Mahkemesi yapılmamış bir Roma vatandaşını kamçılamamız yasaya uygun mudur?' dedi. Yüzbaşı bunu duyunca gidip komutana haber verdi. 'Ne yapıyorsun?' dedi. 'Bu adam Roma vatandaşımıyım.' Komutan Pavlus'un yanına geldi, 'Söyle bakayım, sen Romalı mısınız?' diye sordu. Pavlus da, 'Evet' dedi. Komutan, 'Ben bu vatandaşlığı yüklü bir para ödeyerek elde ettim' diye karşılık verdi. Pavlus, 'Ben ise doğuştan Roma vatandaşımıyım' dedi. Onu sor-

guya çekecek olanlar hemen yanından çekilip gittiler. Kendisini bağlatan komutan da, onun Roma vatandaşı olduğunu anlayınca korktu.

“Komutan ertesi gün, Yahudiler’in Pavlus’u tam olarak neyle suçladıklarını öğrenmek için onu hapisten getirtti, başkâhinlerle bütün Yüksek Kurul’un toplanması için buyruk verdi ve onu aşağı indirip Kurul’un önüne çıkardı.”

Elçi şimdi, ihtidasından önce üyesi olduğu mahkeme tarafından yargılanacaktı. Yahudi önderlerin önünde dururken sakın bir şekilde davranıyordu ve yüzünden Mesih’in huzuru okunuyordu. “Yüksek Kurul’u dikkatle süzen Pavlus, ‘Kardeşler’ dedi, ‘Ben bugüne dek Tanrı’nın önünde tertemiz bir vicdanla yaşadım.’ ” Bu sözleri duyduklarında nefretleri yeniden alevlendi; “başkâhin Hananya, Pavlus’un yanında duranlara onun ağzına vurmaları için buyruk verdi.” Pavlus bu insanlık dışı buyruğa karşı “Seni badanalı duvar, Tanrı sana vuracaktır!” diye haykırdı, “Hem oturmuş Kutsal Yasa’ya göre beni yargılıyorsun, hem de Yasa’yı çiğneyerek beni dövdürüyorsun.” “Çevrede duranlar, ‘Tanrı’nın başkâhinine hakaret mi ediyorsun?’ dediler.” Pavlus her zamanki nezaketiyle, “Kardeşler, başkâhin olduğunu bilmiyordum” diye karşılık verdi. “Nitekim, ‘Halkını yönetenleri kötöleme’ diye yazılmıştır.”

“Oradakilerden bir bölümünün Saduki, öbürlerinin de Ferisi mezhebinden olduğunu anlayan Pavlus, Yüksek Kurul’a şöyle seslendi: ‘Kardeşler, ben özbeöz Ferisi’yim. Ölülerin dirileceği umudunu beslediğim için yargılanmaktayım.’ ”

“Pavlus’un bu sözü üzerine Ferisiler’le Sadukiler çekişmeye başladılar, Kurul ikiye bölündü. Sadukiler, ölümden diriliş, melek ve ruh yoktur derler; Ferisiler ise bunların hepsine inanırlar.” İki grup kendi aralarında tartışmaya başladı, böylece Pavlus’a karşı düşmanlıklarının gücü kırıldı. “Ferisi mezhebinden bazı din bilginleri kalkıp ateşli bir şekilde, ‘Bu adamda hiçbir suç görmüyoruz’ diye bağırıyorlar. ‘Bir ruh ya da bir melek kendisiyle konuşmuşsa, ne olmuş?’ ”

Bunu izleyen kargaşada, Sadukiler elçiyi ölüme mahkûm edebilmek için ele geçirmeye çabılıyor; Ferisiler ise onu korumak için canla başla çalışıyorlardı. “Komutan, Pavlus’u parçalayacaklar diye korktu. Askerlerin aşağı inip onu zorla aralarından alarak kaleye götürmelerini buyurdu.”

Pavlus daha sonra günün zorlu deneyimleri üzerinde düşünürken, tuttuğu yolun Allah’ı hoşnut edici olmayabileceğinden korktu. Sonuç olarak Yeruşalim’i ziyaret etmekle hata yapmış olabilir miydi? Bu felaket sonuca kardeşleriyle birlik olmak için taşıdığı büyük arzu mu yol açmıştı?

Yahudilerin iman etmeyen bir dünya önünde Allah’ın halkı olma iddiasındaki tutumları, elçinin ruhunda büyük bir ızdıraba neden oluyordu. Bu putperest subaylar onlara nasıl bakacaklardı? Yehova’ya taptıklarını iddia ediyor, kutsal görev üstleniyorlar, ancak kendilerini kör ve mantıksız öfkenin denetimine veriyor, dinsel imanda kendilerine aykırı gitmeye cüret edenleri kardeşleri dahi olsa yok etmeye çalışıyor, ve en ciddi müzakere kurullarını çekişme ve vahşi kargaşa sahnesine çeviriyorlardı. Pavlus, putperestlerin gözünde Tanrısı’nın adına leke sürüldüğünü hissediyordu.

Şimdi ise hapisteydi ve düşmanlarının çaresiz fesatlıkları içinde kendisini ölüme mahkûm edebilmek için her yola başvurabileceklerini biliyordu. Artık kiliseler için yaptığı çalışmalar sona ermiş ve yırtıcı kurtların içeri girme zamanı gelmiş olabilir miydi? Mesih’in davası Pavlus’un kalbinin derinliklerinde yer alıyordu, etrafta yerleşik kiliselerin, tıpkı kendisinin Sanhedrin heyetinde karşılaştığı gibi adamların zulümlerine maruz kaldıklarında içine düşecekleri tehlikeleri derin bir endişe ile düşündü. Sıkıntı ve cesaretsizlik içinde ağladı ve dua etti.

Rab bu karanlık saatte kendi kuluna karşı aldırışsız değildi. Onu tapınağın avlularında öldürücü kalabalıktan korumuştü; Sanhedrin heyetinin huzurundayken onunla birlikte olmuştu; kalede onunla birlikteydi; ve elçinin kılavuzluk için ettiği içten dualara karşılık olarak kendisini sadık tanığına gösterdi.

“O gece Rab Pavlus’a görünüp, ‘Cesur ol’ dedi, ‘Yeruşalim’de benimle ilgili nasıl tanıklık ettinse, Roma’da da öyle tanıklık etmen gerekir.’ ”

Pavlus çoktan beridir Roma’yı ziyaret etmeye can atıyordu; orada Mesih’e tanıklıkta bulunmayı çok arzuluyordu, fakat tasarılarının Yahudilerin düşmanlığıyla boşa çıkarıldığını hissetmişti. Şimdi dahi, oraya ancak bir tutsak olarak gideceği neredeyse hiç aklına gelmemiştir.

Rab hizmetkârını yüreklendirirken, Pavlus’un düşmanları onu yok etmeyi planlıyorlardı. “Ertesi sabah Yahudiler aralarında gizli bir anlaşma yaptılar. ‘Pavlus’u öldürmeden bir şey yiyip içerse, bize lanet olsun!’ diye ant içtiler. Bu anlaşmaya katılanların sayısı kırkış aşırıyordu.” Burada Rabb’in Yeşaya aracılığıyla kınadığı bir oruç söz konusuydu – “kavgayla, çekişmeyle, şiddetli yumruklaşmayla” tutulacak bir oruç (Yeşaya 58:4).

Komplocular, “başkâhinlerle ileri gelenlerin yanına gidip şöyle dediler: ‘Biz, ‘Pavlus’u öldürmeden ağzımıza bir şey koyarsak, bize lanet olsun!’ diye ant içtik. Şimdi siz Yüksek Kurul’la birlikte, Pavlus’a ilişkin durumu daha ayrıntılı bir şekilde araştırıcakmış gibi, komutanın onu size getirmesini rica edin. Biz de, Pavlus daha Kurul’a gelmeden onu öldürmeye hazır olacağız.’ ”

Rahipler ile ileri gelenler bu zalim entrikayı kınayacak yerde, memnuniyetle kabul ettiler. Pavlus Hananya’yı badanalı bir mezara² benzettiğinde doğruyu söylemişti.

Fakat Allah kendi hizmetkârının hayatını kurtarmak için araya girdi. Pavlus’un kızkardeşinin oğlu, suikastçilerin “pusu kurduğunu” duyarak, “varıp kaleye girdi ve haberi Pavlus’a ilettiler. Yüzbaşılardan birini yanına çağırarak Pavlus, ‘Bu genci komutana götür, kendisine ileticeği bir haber var’ dedi. Yüzbaşı, genci alıp komutana götürdü. ‘Tutuklu Pavlus beni ça-

2 Pavlus’un Elçilerin İşleri 23:3’te kullandığı “badanalı duvar” ifadesi, İsa’nın Matta 23:27–28 ayetlerinde geçen “dıştan güzel görünen, ama içi ölü kemikleri ve her türlü pislikle dolu badanalı mezarlar[...]” sözlerini çağırıyor.

ğırıp bu genci sana getirmemi rica etti. Sana bir söyleyeceği varmış' dedi."

Klavdius Lisias genci nezaketle kabul etti ve onu bir kenara çekerek, "Bana bildirmek istediğin nedir?" diye sordu. Genç yanıt verdi: "Yahudiler sözbirliği ettiler' dedi, 'Pavlus'la ilgili durumu daha ayrıntılı bir şekilde araştırmak istiyorlarmış gibi, yarın onu Yüksek Kurul'a götürmeni rica edecekler. Ama sen onlara kanma! Aralarından kırktan fazla kişi ona pusu kurmuş bekliyor. "Onu ortadan kaldırmadan bir şey yiyip içerse, bize lanet olsun!" diye ant içtiler. Şimdi hazırlar, senden olumlu bir yanıt gelmesini bekliyorlar.'

"Komutan, 'Bunları bana açıkladığını hiç kimseye söyleme' diye uyardıktan sonra genci salıverdi."

Lisias hemen Pavlus'u kendi yetki alanından vali Feliks'in yetki bölgesine göndermeye karar verdi. Yahudiler tüm toplum olarak heyecan ve kızgınlık halindeydiler, sık sık kargaşa çıkıyordu. Elçinin Yerusâlim'deki varlığının sürmesi, kent için, hatta komutanın kendisi için tehlikeli sonuçlara neden olabiliyordu. Bu nedenle, "yüzbaşılardan ikisini yanına çağırıp şöyle dedi: 'Akşam saat dokuzda Sezariye'ye hareket etmek üzere iki yüz piyade, yetmiş atlı ve iki yüz mızraklı hazırlayın. Ayrıca Pavlus'u bindirip Vali Feliks'in yanına sağ salım ulaştırmak için hayvan sağlayın.'

Pavlus'u göndermek için zaman kaybedilmemeliydi. "Askerler, kendilerine verilen buyruk uyarınca Pavlus'u alıp geceleyin Antipatris'e götürdüler." Atlılar oradan tutukluyla birlikte Sezariye'ye devam ettiler, dört yüz askerse Yerusâlim'e geri döndü.

Müfrezenin başındaki subay tutuklusunu Feliks'e teslim etti, ayrıca komutan tarafından kendisine emanet edilen bir mektubu da sundu:

"Klavdius Lisias'tan, sayın Vali Feliks'e selam. Bu adamı Yahudiler yakalamış öldürmek üzereydiler. Ne var ki, kendisinin Roma vatandaşı olduğunu öğrenince askerlerle yetişip onu kurtardım. Kendisini neyle suçladıklarını bilmek istediğim için

onu Yahudiler'in Yüksek Kurulu'nun önüne çıkarttım. Suçlamanın, Yahudiler'in yasasına ilişkin bazı sorunlarla ilgili olduğunu öğrendim. Ölüm ya da hapis cezasını gerektiren herhangi bir suçlama yoktu. Bana bu adama karşı bir tuzak kurulduğu bildirilince onu hemen sana gönderdim. Onu suçlayanlara da kendisiyle ilgili şikâyetlerini sana bildirmelerini buyurdum.”

Feliks mektubu okuduktan sonra tutuklunun hangi vilayetten olduğunu sordu. Kilikyalı olduğunu öğrenince, “ ‘Seni suçlayanlar da gelsin, o zaman seni dinlerim’ dedi. Sonra Pavlus’un, Hirodes’in sarayında gözaltında tutulması için buyruk verdi.”

Pavlus’un durumu, Allah’ın bir hizmetkârının Yehova’nın halkı olma iddiasındakilerin kötülüğünden putperestler arasında sığınak bulduğu ilk olay değildi. Yahudiler Pavlus’a karşı öfkeleriyle, bu halkın tarihini damgalayan karanlık listeye başka bir suç eklemişlerdi. Kalplerini gerçeğe karşı daha da sertleştirmişler, böylece uğrayacakları felaketi daha da kesin hale getirmişlerdi.

Mesih’in Nasıra’daki sinagogda kendisini Meshedilmiş Kişi olarak ilan ettiğinde söylediği sözlerin tam anlamını çok az kişi kavrayabilmektedir. O, görevini acı çekenleri ve günahlı olanları teselli etmek, bereketlemek ve kurtarmak olarak beyan etmiş; dinleyicilerinin kalplerini gururun ve imansızlığın yönettiğini gördüğünde ise, onlara geçmişte Allah’ın kendi seçilmiş halkından imansızlıkları ve isyanları nedeniyle ayrıldığını, ayrıca kendisini putperest ülkelerde olup da göğün ışığını reddetmeyenlere gösterdiğini hatırlatmıştı. Sarefatlı dul kadın ve Suriyeli Naaman sahip oldukları tüm ışığa göre yaşamışlardı; bu sayede, Allah’tan uzaklaşmış olan ve rahatlık ve dünyasal şeref için ilkeleri feda eden Allah’ın seçilmiş halkından daha doğru sayılmışlardı.

Mesih Nasıra’daki Yahudilere, Allah’tan uzaklaşmakta olan İsrail arasında Allah’ın sadık habercisinin güvende olmadığını beyan ederek, korkutucu bir gerçeği haber vermişti. Onun de-

ğerini bilmeyecek, çalışmalarını takdir etmeyeceklerdi. Yahudi önderler Allah'ın şerefi ve İsrail'in iyiliği için büyük gayret gösterme iddiasında olsalar da, her ikisinin de düşmanıydılar. Öğretileriyle ve örneklikleriyle halkı Allah'a itaatten daha da uzaklaştırıyorlardı – sıkıntı zamanında O'nun onları savunamayacağı yere götürüyorlardı.

Kurtarıcı'nın Nasıralılara söylediği kınama sözleri, Pavlus'un durumunda, yalnızca inançsız Yahudiler için değil, Pavlus'un imanda kendi kardeşleri için de geçerliydi. Kilise-deki önderler elçiye karşı hoşnutsuz duygularını tamamen bırakmış olsalar ve onu müjdeyi Uluslardan olanlara taşımak üzere Allah tarafından özel olarak çağrılmış biri olarak kabul etselerdi, Rab onu kendilerine bağışlayacaktı. Allah Pavlus'un çalışmalarının bu kadar çabuk sonlanmasını takdir etmemişti, fakat Yeruşalim'deki kilisenin önderlerinin tuttukları yolun neden olduğu olaylar zincirini etkisiz hale getirmek için bir mucize de göstermedi.

Aynı ruh halen aynı sonuçlara yol açmaktadır. İlahî lütfun sağladığı bereketleri takdir etmenin ve geliştirmenin ihmal edilmesi, kiliseyi pek çok bereketten mahrum bırakmıştır. Rab, çalışmaları takdir edilseydi, sadık bir hizmetkârın işini ne kadar da çok uzatırdı! Fakat kilise canların düşmanının anlayışı saptırmasına izin verirse ve bu nedenle Mesih'in kulunun sözlerini ve işlerini yanlış yansıtıp yanlış yorumlayacak olurlarsa; onun yoluna engel olup, yararlı olmasını engellerlerse, Rab vermiş olduğu bereketi kimi zaman geri alır.

Şeytan, Allah'ın büyük ve iyi bir iş gerçekleştirmek üzere seçtiği kişilerin cesaretini kırmak ve onları yok etmek için temsilcileri aracılığıyla durmak bilmeden çalışmaktadır. Onlar Mesih'in davasını ilerletmek için hayatı bile feda etmeye hazır olabilirler, ancak büyük aldatıcı kardeşlerine onlar hakkında şüphe aşılayacaktır, buna kulak verilirse, karakterlerinin doğruluğuna olan güven sarsılacak, böylece yararlılıkları baltalanacaktır. Sıklıkla onların üzerine kendi kardeşleri aracılığıyla

öyle bir yürek acısı getirmeyi başarır ki, Allah hizmetkârına rahat vermek için merhametle araya girer. Eller kalbi atmayan göğsün üzerinde katlandığında, uyarı ve teşviğın sesi sustuğunda, o zaman taş kalpliler kendilerinden alınan bereketleri görmek ve takdir etmek üzere harekete geçirilebilirler. Ölüm-leri, yaşamlarının gerçekleştiremediği şeyi yerine getirebilir.

SEZARİYE'DEKİ MAHKEME

[Bu bölüm, Elçilerin İşleri 24. bölüme dayanmaktadır.]

Pavlus'un Sezariye'ye gelişinden beş gün sonra, onu suçlayanlar yanlarında danışmanları olarak görevlendirdikleri Tertullus adında bir hatiple birlikte Yeruşalim'den geldiler. Davanın hızla görülmesi onaylandı. Pavlus heyetin önüne getirildi ve Tertullus "suçlamalarına başladı." Yağcılığın Romalı vali üzerinde hakikat ve adaletin basit ifadelerinden daha etkili olacağını düşünen kurnaz hatip, konuşmasına Feliks'i överek başladı: " 'Ey erdemli Feliks!' dedi. 'Senin sayende uzun süredir esenlik içinde yaşamaktayız. Aldığın önlemlerle de bu ulusun yararına olumlu gelişmeler kaydedilmiştir. Yaptıklarını, her zaman ve her yerde büyük bir şükranla anıyoruz.'"

Tertullus burada düpedüz yalana başvurmuştu; zira Feliks adi ve aşağılık bir karaktere sahipti. Onun için, "her tür şehevi duygunun ve zalimliğin uygulamasında, bir kralın gücüyle ve bir kölenin mizacıyla davrandığı" söyleniyordu. — Tacitus, History (Tarih), 5. bölüm, 9. paragraf. Tertullus'u duyanlar onun gurur okşayıcı sözlerinin doğru olmadığını biliyorlardı, fakat Pavlus'u mahkûm ettirme arzuları gerçeğe olan sevgilerinden daha güçlüydü.

Tertullus konuşmasında Pavlus'u kanıtlanması halinde devlete karşı ağır ihanet suçundan mahkûm edilmesine ne-

den olacak suçlarla suçladı. Hatip şunları söyledi: “Biz şunu anladık ki, bu adam dünyanın her yanında bütün Yahudiler arasında kargaşalık çıkararak bir fesatçı ve Nasrani tarikatının elebaşlarından biridir. Tapınağı bile kirletmeye kalkıştı.” Tertullus sonra Yeruslaim'deki askerî birliğin komutanı Lisias'ın Pavlus'u Yahudilerin elinden onu kendi dinsel kanunlarına göre yargılamak üzerelerken zorla aldığı, böylece onları konuyu Felisk'in önüne getirmeye zorladığını belirtti. Bu ifadeler valiyi kandırarak Pavlus'u Yahudi mahkemesine teslim etmeye ikna etme niyetiyle söylenmişti. Tüm suçlamalar, tutukludan nefretlerini saklama gereği duymayan mevcut Yahudiler tarafından hararetle desteklendi.

Feliks, Pavlus'u suçlayanların mizaçlarını ve karakterlerini görmek için yeterli zekâya sahipti. Kendisini hangi nedenle övdüklerini biliyordu, ayrıca Pavlus'a yönelttikleri suçlamaları kanıtlayamadıklarını da görmüştü. Sanığa dönerek, kendisini savunması için işaret etti. Pavlus sözlerini övgülerle harcamadı, ancak kendisini Feliks'in önünde savunmaktan daha memnun olduğunu, zira onun uzun zamandır vali olduğunu ve Yahudilerin yasalarına ve geleneklerine ilişkin iyi bir anlayışa sahip olduğunu belirtti. Kendisine yöneltilen suçlamalarla ilgili olarak, bunlardan hiçbirinin doğru olmadığını açıkça gösterdi. Yeruslaim'in herhangi bir yerinde kargaşaya neden olmadığını, tapınağı da kirletmediğini beyan etti. “Beni ne tapınakta, ne havralarda, ne de kentnin başka bir yerinde herhangi biriyle tartışırken ya da halkı ayaklandırmaya çalışırken görmüşlerdir” dedi, “Şu anda bana yönelttikleri suçlamaları da sana kanıtlayamazlar.”

“Kendilerinin tarikat dedikleri Yol'un bir izleyicisi olarak” atalarının Tanrısı'na kulluk etmiş olduğunu ikrar ederek, “Kutsal Yasa'da ve peygamberlerin kitaplarında yazılı her şeye” her zaman inanmış olduğunu vurguladı; Kutsal Yazılar'ın açık öğretisine uygun olarak, ölümlerine dirileceğine iman ettiğini de belirtti. Ayrıca, hayatının başlıca ama-

cının “gerek Tanrı, gerek insanlar önünde vicdanı[nı] temiz tut[mak]” olduğunu da bildirdi.

Dürüst ve açık bir şekilde, Yerus̄alim’e ziyaretinin amacını ve tutuklanmasıyla yargılanmasının nedenlerini anlattı: “Uzun yıllar sonra, ulusuma bağışlar getirmek ve adaklar sunmak için Yerus̄alim’e geldim. Beni tapınakta adaklar sunarken buldukları zaman arınmış durumdaydım. Çevremde ne bir kalabalık ne de karışıklık vardı. Ancak orada Asya İli’nden bazı Yahudiler bulunuyordu. Onların bana karşı bir diyecekleri varsa, senin önüne çıkıp suçlamalarını belirtmeleri gerekir. Buradakiler de, Yüksek Kurul’un önündeki duruşmam sırasında bende ne suç bulduklarını açıklasınlar. Önlerine çıkarıldığımda, ‘Bugün, ölümlerin diriliş konusunda tarafınızdan yargılanmaktayım’ diye seslenmişim. Olsa olsa beni bu konuda suçlayabilirler.”

Elçi ciddiyetle ve belirgin bir içtenlikle konuşuyordu ve sözlerinde ikna edici bir güç vardı. Klavdius Lisias, Feliks’e gönderdiği mektubunda, Pavlus’un davranışıyla ilgi benzer bir tanıklıkta bulunmuştu. Ayrıca, Feliks’in kendisi Yahudi dinini çoğunun zannettiğinden daha iyi biliyordu. Pavlus’un davadaki gerçekleri açık şekilde ifade etmesi, Feliks’in Yahudileri elçiyi kışkırtıcılık ve ihanet suçlarından mahkûm etmeye teşebbüse iten güdüleri daha da net bir şekilde görmesini sağladı. Vali, bir Roma vatandaşını haksız yere mahkûm ederek onları sevindirmeyecekti, aynı zamanda onu adil bir şekilde yargılanmadan öldürülmesi için ellerine de vermeyecekti. Ancak Feliks kendi çıkarından daha güçlü bir güdü tanımiyordu ve övgü sevgisi ile terfi etme arzusu tarafından yönlendiriliyordu. Yahudileri gücendirme korkusu, onu masum olduğunu bildiği bir adama tamamen adil davranmaktan alıkoydu. Bu nedenle mahkemeyi Lisias’ın hazır bulunacağı zamana dek erteleyerek, şöyle dedi: “Davanızla ilgili kararımı komutan Lisias gelince veririm.”

Elçi tutuklu olarak kaldı, fakat Feliks Pavlus’u göz altında tutmak için görevlendirilmiş olan yüzbaşısıya “kendisine biraz

serbestlik tanınmasını, ona yardımda bulunmak isteyen dostlarından hiçbirine engel olmamasını buyurdu.”

Çok geçmeden Feliks ile karısı Drusilla, “Mesih İsa’ya olan inancı konusunda” özel olarak görüşmek için Pavlus’u çağırttılar. Bu yeni gerçekleri dinlemeye istekli, hatta hevesliydi – bunlar bir daha dinleme fırsatlarının olmayabileceği gerçeklerdi, üstelik, reddedilmeleri halinde, Allah’ın gününde aleyhlerinde hızlı bir tanıklıkta bulunacaklardı.

Pavlus bunu Allah tarafından verilen bir fırsat olarak gördü ve sadakatle geliştirdi. Kendisini ölüme gönderebilecek ya da özgür bırakabilecek bir kişinin huzurunda durduğunu biliyordu; ama yine de Feliks ile Drusilla’ya övgü ya da yağcılıkla hitap etmedi. Sözlerinin onlar için bir yaşam kokusu ya da ölüm kokusu olacağını biliyordu, böylece tüm bencilce düşünceleri unutarak onlara kendilerini bekleyen tehlikeyi hissettirmeye çalıştı.

Elçi, müjdenin onun sözlerini dinleyen herkes üzerinde bir hakka sahip olduğunu fark etti; onlar bir gün ya pak ve kutsal olanlarla birlikte büyük beyaz tahtın etrafında ya da Mesih’in kendilerine “Uzak durun benden, ey kötülük yapanlar!” diyeceği kişilerle birlikte duracaklardı (Matta 7:23). Dinleyicilerinin her biriyle göğün mahkemesinin önünde durması ve orada bir hesap vermesi gerektiğini biliyordu, yalnızca söylediği ve yaptığı her şey için değil, ayrıca sözlerini ve eylemlerini harekete geçiren güdü ve ruh için de.

Feliks’in davranış tarzı o kadar şiddet ve zulüm doluydu ki, ona karakterinin ve ahlâkının hatasız olmadığını ima etmeye dahi çok az kişi cüret edebilmişti. Fakat Pavlus’un insanlardan korkusu yoktu. Mesih’e olan imanını ve bu iman için nedenlerini açıkça beyan etti, böylece Hristiyan karakteri için zaruri olan, fakat karşısındaki kibirli çiftin belirgin bir biçimde yoksun oldukları erdemler hakkında konuşmaya yönlendirildi.

Feliks ile Drusilla’ya Allah’ın karakterini gösterdi – O’nun doğruluğunu, adaletini ve eşitlikçiliğini, ve O’nun yasasının niteliğini. İnsanın görevinin ağırbaşlı ve itidalli bir yaşam sür-

mek, tutkuları Allah'ın yasasına uygun olarak mantığın denetimi altında tutmak, ve fiziksel ve zihinsel güçleri sağlıklı bir halde korumak olduğunu açıkça gösterdi. Herkesin bedende yapılan işlere göre ödüllendireceği bir yargı gününün kesin olarak geleceğini, o gün zenginliğin, mevkinin ya da unvanların, insana Allah'ın hoşnutluğunu kazandırmak ya da kendisini günahın sonuçlarından kurtarmak için yetersiz kalacağını beyan etti. Bu hayatın, insanın gelecekteki hayata hazırlanma zamanı olduğunu gösterdi. İnsan mevcut ayrıcalıkları ve fırsatları dikkate almayacak olursa, ebedî bir kayba uğrayacaktı; kendisine yeni bir deneme süresi verilmeyecekti.

Pavlus özellikle Allah'ın yasasının geniş kapsamlı gerekleri üzerinde durdu. Bunun insanın ahlâkî niteliğinin derin sırlarına kadar nasıl uzandığını ve insanların görüşünden ve bilgisinden saklanmış olan şeyler üzerine nasıl bir ışık seli döktüğünü gösterdi. Ellerin yapabileceği ya da dilin söyleyebileceği şeyler –dıştan görünen yaşamın bildirdikleri– insanın ahlâkî karakterini ancak kısmen gösterebilir. Yasa onun düşüncelerini, güdülerini ve amaçlarını araştırır. İnsanların gözünden saklı olarak yatan karanlık tutkular, kıskançlık, nefret, şehvet, ve hırs, canın karanlık köşelerinde üzerinde düşünülen, ancak fırsat çıkmadığı için hiçbir zaman gerçekleştirilemeyen eylemler – Allah'ın yasası bunların tümünü mahkûm etmektedir.

Pavlus dinleyicilerinin zihinlerini günah için verilen büyük Kurban'a yönlendirmeye çalıştı. Gelecek olan iyi şeylerin gölgeleri olan kurbanlara işaret etti, sonra da tüm bu törenlerin aslı olan Mesih'i –kurbanların düşkün insanlık için tek hayat ve umut kaynağı olarak işaret ettikleri hedefi– sundu. Eski zamanlardaki kutsal adamlar Mesih'in kanına imanla kurtulmuşlardı. Kurban edilen hayvanların ölürken çektikleri ızdırabı gördüklerinde, çağların körfezinden öteye, dünyanın günahını ortadan kaldıracak olan Allah Kuzusu'na bakmışlardı.

Allah tüm yaratıklarının sevgisini ve itaatini haklı olarak talep eder. O kendi yasasında onlara doğruluğun mükemmel

standardını vermiştir. Fakat pek çokları Yaratıcıları'nı unutarak, O'nun iradesine aykırı biçimde kendi yollarını izlemeyi seçmektedir. Gök kadar yüksek ve evren kadar geniş sevgiye, düşmanlıkla karşılık vermektedirler. Allah kendi yasanının koşullarını kötü insanların standardını karşılaması için düşüremez; insan da kendi gücüyle yasanın gereklerini yerine getiremez. Günahkâr kişi yalnızca Mesih'e iman aracılığıyla suçlardan temizlenebilir ve Yaratıcısı'nın yasasına itaat edebilecek duruma getirilebilir.

Böylece tutuklu Pavlus ilahî yasanın gereklerini Yahudi'ye ve Uluslardan olana vurguladı ve İsa'yı, hor görülen Nasıralıyı, Allah'ın Oğlu ve dünyanın Kurtarıcısı olarak sundu.

Yahudi prenses utanmadan çiğnediği yasanın kutsal karakterini çok iyi anladı, fakat Golgota'da ölen Adam'a karşı duyduğu önyargı kalbini hayat sözüne karşı sertleştirdi. Fakat Feliks daha önce gerçeği hiç dinlememişti, Allah'ın Ruhunu canına ikna edici güçle dokunduğunda derinden heyecanlandı. Şimdi uyanmış olan vicdan, sesini duyuruyordu ve Feliks Pavlus'un sözlerinin gerçek olduğunu hissediyordu. Hafızası suçla dolu geçmişe döndü. Ahlâksızlıkla ve kan dökerek geçirdiği gençlik hayatı ve sonraki yıllarının suç kaydı, korkunç bir netlikle gözlerinin önüne geldi. Kendisini şehvet düşkünü, zalim ve açgözlü olarak gördü. Gerçek daha önce hiç bu kadar açık bir şekilde kalbine getirilmemişti. Canı hiçbir zaman bu kadar dehşetle dolmamıştı. Suç kariyerinin tüm sırlarının Allah'ın gözü önünde açık olduğu ve yaptıklarına göre yargılanması gerektiği düşüncesi korkuyla titremesine neden oldu.

Fakat kanaatlerinin kendisini tövbeye yönlendirmesine izin vermek yerine, bu davetsiz fikirleri kafasından atmaya karar verdi. Pavlus'la görüşmesini kısa kesti. "Şimdilik gidebilirsin" dedi, "Fırsat bulunca seni yine çağırırım."

Feliks'in tutumu ile Filipî'deki zindancının tutumu arasındaki tezat ne kadar büyük! Pavlus'un Feliks'e getirildiği gibi, Rabb'in hizmetkârları da bağlı olarak zindancıya getirilmiş-

lerdi. İlahî bir güç tarafından desteklendiklerine dair gösterdikleri kanıt, sıkıntı ve aşağılanma altında sevinçli olmaları, yeryüzü deprem şokuyla sersemleyen gösterdikleri korkusuzluk ve sahip oldukları Mesih'e yaraşır bağışlayıcılık ruhu, zindancının yüreğine ikna edici bir güçle dokunmuş, böylece titreyerek günahlarını itiraf etmiş ve af bulmuştu. Feliks titrediydi, fakat tövbe etmedi. Zindancı Allah'ın Ruhunu kalbine ve evine sevinçle davet etti; Feliks ise ilahî Haberci'ye gitmesini söyledi. Birisi Allah'ın çocuğu ve göğün mirasçısı olmayı seçti; diğeri ise kötülük işleyenlerin kaderine ortak oldu.

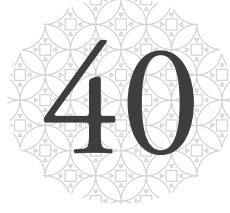
İki yıl boyunca Pavlus'a karşı başka bir işlem yapılmadı, yine de tutuklu olarak kaldı. Feliks kendisini birkaç kez ziyaret etti ve sözlerini dikkatle dinledi. Fakat görünürdeki bu dostluğu harekete geçiren gerçek güdü kazanç arzusuydü, Pavlus'un büyük miktarda para ödeyerek özgürlüğünü elde edebileceğini ima ediyordu. Ancak elçi kendisini rüşvetle serbest bıraktırmayacak kadar asil bir mizaca sahipti. Herhangi bir suç işlememişti ve özgürlüğünü elde etmek için haksızlık yapmaya tenezzül etmeyecekti. Dahası, kendisi istese bile böyle bir fidye ödeyemeyecek kadar fakirdi, ve ihtida etmesine aracılık ettiği kişilerin sempatisine ve cömertliğine kendisi için başvurmuyacaktı. Ayrıca kendisini Allah'ın ellerinde hissediyordu, bu nedenle kendisiyle ilgili ilahî tasarılar müdahale etmeyecekti.

Feliks sonunda Yahudilere karşı işlediği bariz haksızlıklar yüzünden Roma'ya çağrıldı. Bu çağrıya karşılık olarak Sezariye'den ayrılmadan önce, Pavlus'u hapisteye bırakarak "Yahudiler'in gönlünü kazanma[yı]" düşündü. Fakat Feliks Yahudilerin güvenini geri kazanma çabalarında başarılı olmadı. Gözden düşmüş olarak görevinden alındı ve Sezariye'deki karargâhta kendisinin yerine geçmek üzere Porkius Festus atandı.

Feliks'in üzerine, Pavlus kendisiyle doğruluk, itidal ve gelecek olan yargı konularında konuştuğu zaman, gökten bir

ışık huzmesi parlamasına izin verilmişti. Bu, günahlarının farkına varması ve bırakması için, onun gökten gelen fırsattı. Fakat o Allah'ın habercisine, “Şimdilik gidebilirsin, fırsat bulunca seni yine çağırırım” dedi. Kendisine sunulan son merhamet teklifini hafife almıştı. Bir daha Allah'tan başka bir çağrı almayacaktı.

PAVLUS SEZAR'A BAŞVURUYOR

[Bu bölüm, Elçilerin İşleri 25:1–12 ayetlerine dayanmaktadır.]

Eyalete vardıkdan üç gün sonra Festus, Sezariye'den Yerusâlim'e gitti. Başkâhinlerle Yahudiler'in ileri gelenleri, Pavlus'la ilgili şikâyetlerini ona açıkladılar. Festus'tan kendilerine bir iyilikte bulunmasını isteyerek Pavlus'u Yerusâlim'e getirtmesi için yalvardılar." Bu ricada bulunurken Pavlus'a Yerusâlim yolunda pusu kurarak onu öldürmeyi tasarlıyorlardı. Fakat Festus'un mevkiine karşı büyük bir sorumluluk duygusu vardı ve Pavlus'u getirtmeyi kibarca reddetti. "Herhangi bir sanığı, kendisini suçlayanlarla yüzleştirmeden, kendisine yöneltilen ithamlarla ilgili olarak savunma fırsatı vermeden, onu suçlayanların eline teslim etmek Romalılar'ın geleneğine aykırıdır" dedi. "Kendisinin de yakında [Sezariye'ye] gideceğini" belirtti. "Aranızda yetkili olanlar benimle gelsinler; bu adam yanlış bir şey yapmışsa, ona karşı suç duyurusunda bulunsunlar."

Yahudilerin istediği bu değildi. Sezariye'de daha önce uğradıkları bozgunu unutmamışlardı. Elçinin sakin tavrının ve kuvvetli tezlerinin aksine, kendi habis ruhları ve temelsiz suçlamaları çok kötü bir ışıktâ görünenecekti. Pavlus'un mahkeme

için Yerus alim'e getirilmesinde yine ısrar ettiler, ancak Festus Pavlus'u Sezariye'de adil biçimde yargılama tasarısında kararlıydı. Allah, koruyucu iradesi ile, elçinin hayatının uzaması için Festus'un kararını kontrol etti.

Tasarıları boşa ıkarılan Yahudi  nderler, valinin mahkemesinde Pavlus'a karşı tanıklık etmek üzere bir an önce hazırlandılar. Festus Yerus alim'de birkaç gün kalıp Sezariye'ye döndükten sonra, "ertesi gün yargı kürsüsüne oturarak Pavlus'un getirilmesini buyurdu." "Yerus alim'den gelen Yahudiler çevresini sardılar ve kanıtlayamadıkları birçok ağır suçlamada bulundular." Bu olayda avukatları olmayan Yahudiler, suçlamalarını kendileri sundular. Mahkeme devam ederken, sanık, sakinliği ve açık s zl l ği ile onların ifadelerinin yanlıŐlıėını açıkça gösterdi.

Festus tartıŐılan sorunun tamamen Yahudi öğretileriyle ilgili olduğunu ve doğru anlaŐıldıklarında Pavlus'a yöneltilen suçlamalarda, kanıtlanmış suçlamalarda bile, onun ölüm, hatta hapis cezasına çarptırılmasını gerektiren hiçbir Şey olmadığını anladı. Yine de, Pavlus'un mahkûm edilmemesi ya da ellerine verilmesi halinde ortaya çıkacak olan öfke fırtınasını açıkça görüyordu. Böylece, "Yahudiler'in gönlünü kazanmak isteyen" Festus Pavlus'a dönerek, Sanhedrin tarafından yargılanmak üzere kendi koruması altında Yerus alim'e gitmeyi isteyip istemediğini sordu.

Elçi, suçları ile kendi üzerlerine Allah'ın gazabını getirmekte olan ulustan adalet bekleyemeyeceğini biliyordu. İlyas peygamber gibi, gökten gelen ışığı reddeden ve kalplerini müjdeye karşı sertleŐtirenler arasında olmaksansa, putperestlerin arasında daha güvende olacağını biliyordu. ekiŐmelerden yorulmuş olan etkin ruhu, mahkemesinin ve tutukluluğunun bitmeyen gecikmelerine ve yorucu belirsizliğine daha fazla dayanamayacaktı. Bu nedenle bir Roma vatandaşı olarak sahip olduğu Sezar'a baŐvurma ayrıcalığını kullanmaya karar verdi.

Pavlus valinin sorusuna yanıt olarak Şunları söyledi: " 'Ben Sezar'ın yargı kürsüsü önünde durmaktayım' dedi, 'Burada

yargılanmam gerekir. Sen de çok iyi biliyorsun ki, Yahudiler'e karşı hiçbir suç işlemedim. Şayet suçum varsa, ölüm cezasını gerektirecek bir şey yapmışsam, ölmekten çekinmem. Yok eğer bunların bana karşı yaptığı suçlamalar asılsız ise, hiç kimse beni onların eline teslim edemez. Davamın Sezar'a iletilmesini istiyorum.' ”

Festus Yahudilerin Pavlus'u öldürmek için kurdukları komplolar hakkında hiçbir şey bilmiyordu, bu nedenle Pavlus'un Sezar'a başvurmasına şaşırıldı. Ancak elçinin sözleri mahkeme sürecini sona erdirdi. “Festus, danışma kuruluyla görüştüktan sonra şu yanıtı verdi: ‘Davayı Sezar'a iletin, Sezar'a gideceksin.’ ”

Böylece bir kez daha, bağnazlık ve kendini beğenmişlikten doğan nefretten ötürü, Allah'ın bir hizmetkârı, korunmak için putperestlere yönelmek zorunda bırakıldı. İlyas peygamberi yardım almak için Sarefatlı dul kadının yanına kaçmaya iten; müjdeyi duyuranların Yahudilerden dönerek, mesajlarını Uluslardan olanlara iletmeye zorlayan aynı nefretti. Ve bu çağda yaşamakta olan Allah halkı bu nefretle henüz karşılaşmamıştır. Mesih'in izleyicileri olma iddiasındaki pek çok kişi arasında, Yahudi kalbinde böylesi büyük bir yer edinmiş olan aynı gurur, şekilcilik ve bencillik, aynı baskı ruhu mevcuttur. Gelecekte, Mesih'in temsilcileri olduklarını iddia eden kişiler, rahiplerin ve yöneticilerin Mesih'e ve elçilere davranırken izlediklere yola benzer bir yol tutacaklardır. Çok yakında geçecek oldukları büyük krizde, Allah'ın sadık hizmetkârları aynı kalp katılığıyla, aynı zalim kararlılıkla ve aynı sert nefretle karşılaşacaklardır.

O şerli günde Allah'a vicdanın gerektirdiği gibi korkusuzca kulluk edecek olanların hepsi cesarete, dayanıklılığa, ve Allah'a ve O'nun sözüne ilişkin bilgiye ihtiyaç duyacaklardır; zira Allah'a sadık kalanlar zulme uğrayacak, amaçlarından şüphelenilecek, en iyi çabaları yanlış yorumlanacak ve adları kötüye çıkarılacaktır. Şeytan, kalbi etkilemek ve anlayışı karartmak, kötüyü iyi, iyiyi ise kötü gibi göstermek için tüm aldatıcı gü-

cüyle çalışacaktır. Allah'ın halkının imanı ne kadar güçlü ve ne kadar pak olursa, ve O'na itaat etmeye ne kadar kararlı olurlarsa, Şeytan, doğru kişiler olduklarını iddia etmelerine rağmen Allah'ın yasasını ayaklar altına alanların öfkesini onlara karşı kıskırtmak için o kadar şiddetli bir gayret gösterecektir. İlk ve son kez kutsallara emanet edilen imana sınımsız sarılmak için en sağlam itimat ve en kahramanca amaç gerekecektir.

Allah, halkının yaklaşmakta olan krize hazırlanmalarını arzular. Hazır olsalar da olmasalar da, tümü bununla karşılaşmalıdır; ve yalnızca hayatlarını ilahî standarda uygun hale getirenler sınav ve denenme zamanında kararlılıkla duracaklardır. Dünyasal yöneticiler din görevlileriyle birleşerek vicdana ait konularda tahakküm kurduklarında, gerçekten Allah'tan korkan ve O'na kulluk edenlerin kim oldukları görülecektir. Karanlık en derinken, tanrısal bir karakterin ışığı en parlak şekilde parlayacaktır. İtimat edilen diğer her şey boşa çıktığında, kimin Yehova'ya kalıcı bir güveni olduğu görülecektir. Ve gerçeğin düşmanları dört bir yanda, kötülük için Rabb'in hizmetkârlarını gözlerken, Allah da onları iyilik için gözetecektir. O, onlar için yorucu bir diyarda büyük kaya gölgesi gibi olacaktır.

“BİR AZ İLE BENİ HRİSTİYAN OLMAĞA İNANDIRMAKTASIN”

[Bu bölüm, Elçilerin İşleri 25:13–27 ayetleri ve 26. bölüme dayanmaktadır.]

Pavlus Sezar’a başvurmuştu ve Festus’un onu Roma’ya göndermekten başka çaresi yoktu. Ancak uygun bir gemi bulunana kadar biraz zaman geçti; ayrıca Pavlus’la birlikte başka tutuklular da gönderileceğinden, onların durumlarının değerlendirilmesi de gecikmeye yol açtı. Bu durum Pavlus’a imanının nedenlerini Sezariye’nin önde gelenlerinin ve Hirodesler’in¹ sonuncusu Kral II. Agrippa’nın önünde sunma fırsatı sağladı.

“Birkaç gün sonra Kral Agrippa ile Berniki, Festus’a bir nezaket ziyaretinde bulunmak üzere Sezariye’ye geldiler. Bir süre orada kaldılar. Bu arada Festus, Pavlus’la ilgili durumu krala anlattı. ‘Felix’in tutuklu olarak bıraktığı bir adam var’ dedi. ‘Yeruşalim’de bulunduğum sırada Yahudiler’in başkâhinleriyle

¹ Yeni Antlaşma’da 5 ayrı Hirodes’ten bahsedilir. Kutsal Kitap’ın sözlük bölümünde Hirodes maddesine, ayrıca birincisi için Matta 2:1–8, 16, ikincisi Arhelas için Matta 2:22, üçüncüsü için Matta 14:1–12 ve Luka 23:7–12, dördüncüsü için Elçilerin İşleri 12:1–4, 19–23, beşincisi ve burada sözü edilen II. Hirodes Agrippa için de Elçilerin İşleri 25:13–26:32 ayetlerine bakabilirsiniz.

ileri gelenleri, onunla ilgili şikâyetlerini açıkladılar, onu cezalandırmamı istediler.’ ” Tutuklunun Sezar’a başvurmasına yol açan olayları özetledi, Pavlus’un bir süre önce kendi huzunda yargılanışını anlatarak, Yahudilerin Pavlus’a karşı zannettiği konulardan hiçbir suçlama getirmediğini, fakat “kendi dinlerine ve ölmüş de Pavlus’un iddiasına göre yaşamakta olan İsa adındaki birine ilişkin” bazı sorunları olduğunu söyledi.

Festus hikâyesini anlatırken, konu Agrippa’nın ilgisini çekti ve “Ben de bu adamı dinlemek isterdim” dedi. İsteğine uygun olarak ertesi gün için bir görüşme ayarlandı. “Ertesi gün Agrippa ile Berniki büyük bir tantanayla gelip komutanlar ve kentin ileri gelenleriyle birlikte toplantı salonuna girdiler. Festus’un buyruğu üzerine Pavlus içeri getirildi.”

Festus ziyaretçilerin şerefine bu görüşmeyi etkileyici bir gösteriş olayına çevirmeye çalışıyordu. Valinin ve misafirlerinin şatafatlı giysileri, askerlerin kılıçları ve komutanlarının ışıltılı zırhı sahneye ihtişam veriyordu.

Ve şimdi Pavlus, halen kelepçeli olarak, topluluğun önünde durdu. Ne büyük bir tezat sergileniyordu! Agrippa ile Berniki güce ve mevkiye sahiptiler, bu nedenle dünyanın beğenisini kazanıyorlardı. Fakat Allah’ın kıymet verdiği karakter özelliklerinden yoksundular. O’nun yasasını çiğniyorlardı, kalplerinde ve hayatlarında yozlaşmışlardı. Hareket tarzları göğün iğrendiği bir şeydi.

Asker muhafızına zincirlenmiş olan yaşlı tutuklunun görünümünde, dünyayı ona saygı göstermeye yöneltecek hiçbir şey yoktu. Ancak görünürde dostları, zenginliği ya da mevki olmayan ve Allah’ın Oğlu’na imanını nedeniyle hapis tutulan bu adamlar tüm gök ilgileniyordu. Onun refakatçileri meleklerdi. O ışıltılı habercilerden birisinin görkemi parıldasaydı, kraliyet erkanının debdebesi ve gururu söner; kral ile saray mensupları Mesih’in mezarını bekleyen Romalı nöbetçiler gibi yere düşerlerdi.

Pavlus’u topluluğa Festus’un kendisi şu sözlerle sundu: “ ‘Kral Agrippa ve burada bizimle bulunan bütün efendiler’

dedi, ‘Yeruşalim’de olsun, burada olsun, bütün Yahudi halkının bana şikâyet ettiği bu adamı görüyorsunuz. “Onu artık yaşıtmamalı!” diye haykırıyorlardı. Oysa ben, ölüm cezasını gerektiren hiçbir suç işlemediğini anladım. Yine de, kendisi davasının İmparator’a iletilmesini istediğinden, onu göndermeye karar verdim. Ama Efendimiz’e bu adamla ilgili yazacak kesin bir şeyim yok. Bu yüzden onu sizin önünüze ve özellikle, Kral Agrippa, senin önüne çıkartmış bulunuyorum. Amacım, bu soruşturmanın sonucunda yazacak bir şey bulabilmektir. Bir tutukluyu İmparator’a gönderirken, kendisine yöneltilen suçlamaları belirtmemek bence anlamsız.”

Kral Agrippa bundan sonra Pavlus’a kendisini savunma fırsatı verdi. Elçi dinleyicilerinin parlak gösterişi ya da yüksek mevkileri karşısında telaşlanmadı; zira dünyasal zenginliğin ve konumun ne kadar az değeri olduğunu biliyordu. Dünyasal debdebe ve güç onun cesaretini bir an olsun kıramaz, kendisini özenetimden yoksun bırakamazdı.

“Kral Agrippa!” dedi, “Yahudiler’in bana yönelttiği bütün suçlamalarla ilgili olarak savunmamı bugün senin önünde yapacağım için kendimi mutlu sayıyorum. Özellikle şuna seviniyorum ki, sen Yahudiler’in bütün törelerini ve sorunlarını yakından bilen birisin. Bu nedenle beni sabırla dinlemeni rica ediyorum.”

Pavlus, inatçı inançsızlıktan Nasıralı İsa’yı dünyanın Kurtarıcısı olarak tanımaya giden ihtida öyküsünü anlattı. Baştan kendisini ifade edilemez bir dehşete düşüren, fakat sonradan en büyük tesellinin kaynağı olduğu anlaşılan göksel görümü tanımladı – ortasında, hor gördüğü ve nefret ettiği, üstelik o zaman izleyicilerini ortadan kaldırmaya çalıştığı Kişi’nin oturduğu, ilahî görkemin bir tezahürüydü. O saatten itibaren Pavlus yeni bir adam olmuştu, dönüştürücü güce sahip merhamet sayesinde İsa’ya içten ve coşkun bir imana sahip olmuştu.

Pavlus, Agrippa’nın önünde Mesih’in yeryüzündeki hayatıyla bağlantılı olan önemli olayları açık ve güçlü bir şekilde özetledi. Peygamberlik sözlerinde bahsedilen Meshedilmiş Kişi’nin

Nasıralı İsa'nın şahsında zaten gelmiş olduğuna tanıklık etti. Eski Ahit Yazıları'nın Meshedilmiş Kişi'nin insanlar arasında bir insan olarak ortaya çıkacağını nasıl bildirdiklerini ve Musa ile peygamberlerin belirttiği her bir ayrıntının İsa'nın hayatında nasıl yerine geldiğini gösterdi. Allah'ın ilahî Oğlu kayıp bir dünyayı kurtarmak amacıyla utancı hiçe sayarak çarmıhta ölüme katlanmış, ölüme ve mezara galip gelerek göğe yükselmişti.

Pavlus sordu, Neden Mesih'in ölümler arasından dirilmesi inanılmaz görünüyordu ki? Bir zamanlar kendisine de öyle görünmüştü, fakat kendi gözüyle gördüğü ve duyduğu şeyi nasıl inkâr edebilirdi? Şam kapısında gerçekten de çarmıha gerilmiş ve dirilmiş olan Mesih'e bakmıştı, aynı adam Yerusolim sokaklarında gezmiş, Golgota'da ölmüş, ölümün zincirlerini kırmış ve göğe yükselmişti. Kefas'ın,² Yakup'un, Yuhanna'nın ya da öğrencilerden herhangi birinin gördüğü kadar gerçek bir şekilde O'nu görmüş ve O'nunla konuşmuştu. Duyduğu Ses ona dirilmiş olan Kurtarıcı'nın müjdesini ilan etmesini buyurmuştu, buna nasıl itaatsizlik edebilirdi? Şam'da, Yerusolim'de, tüm Yahudiye'de ve uzak bölgelerde Çarmıha Gerilmiş Olan İsa'ya tanıklıkta bulunmuş, her sınıftan insanlara “tövbe edip Tanrı'ya dönme[leri] ve bu tövbeye yaraşır işler yapma[ları]” gerektiğini göstermişti.

Elçi, “Yahudiler'in beni tapınakta yakalayıp öldürmeye kalkmalarının nedeni buydu” dedi. “Ama bugüne dek Tanrı yardımcım oldu. Bu sayede burada duruyor, büyük küçük herkese tanıklık ediyorum. Benim söylediklerim, peygamberlerin ve Musa'nın önceden haber verdiği olaylardan başka bir şey değildir. Onlar, Mesih'in acı çekeceğini ve ölümden dirilenlerin ilki olarak gerek kendi halkına, gerek öteki uluslara ışığın doğuşunu ilan edeceğini bildirmişlerdi.”

Tüm topluluk Pavlus'un anlattığı harika deneyimlerini bü-yülenmiş gibi dinliyordu. Elçi en sevdiği konunun üzerinde

² Kefas: İsa'nın “Petrus” olarak bilinen elçisi Simun'un Grekçe “kaya” anlamına gelen lākabı Petrus'un orijinal Aramicesi. Bu lākab kendisine bizzat İsa tarafından verilmiştir (Bkz. Yuhanna 1:42).

duruyordu. Onu dinleyen hiç kimse samimiyetinden şüphe edemezdi. Fakat ikna edici belagatli konuşmasının en yoğun yerinde Festus sözünü kesip bağırdı: “Pavlus, çıldırmışsın sen! Çok okumak seni delirtiyor!”

Elçi yanıtladı: “ ‘Sayın Festus’ dedi, ‘ben çıldırmış değilim. Gerçek ve akla uygun sözler söylüyorum. Kral bu konularda bilgili olduğu için kendisiyle çekinmeden konuşuyorum. Bu olaylardan hiçbirinin onun dikkatinden kaçmadığı kanısındayım. Çünkü bunlar ücra bir köşede yapılmış işler değildir.’ ” Sonra Agrippa’ya dönerek doğrudan ona hitap etti: “Kral Agrippa, sen peygamberlerin sözlerine inanıyor musun? İnanıldığını biliyorum.”

Derinden etkilenen Agrippa, bir an için etrafındakileri ve konumunun saygınlığını unuttu. Yalnızca duymuş olduğu gerçeklerin bilincinde olarak, sadece karşısında Allah’ın elçisi olarak durmakta olan alçakgönüllü tutukluyu görerek, elinde olmadan yanıt verdi: “Biraz ile beni Hristiyan olmağa inandırmaktasın” [Kİ, derkenar notu].

Elçi içtenlikle yanıt verdi: “İster kısa ister uzun sürede olsun, Tanrı’dan dilerim ki yalnız sen değil, bugün beni dinleyen herkes... benim gibi olsun!” ve zincirlenmiş ellerini kaldırarak ekledi: “bu zincirler dışında.”

Festus, Agrippa ve Berniki, elçiye vurulmuş olan zincirleri takmış olabilirlerdi ve bu adil olurdu. Tümü büyük suçlar işlemişlerdi. Bu suçlular, o gün Mesih’in adı aracılığıyla sunulan kurtuluştan haberdar oldular. En azından biri, az kalsın teklif edilen lütfu ve bağışlanmayı kabul etmeye ikna olacaktı. Fakat Agrippa önerilen merhameti bir kenara attı ve çarmıha gerilmiş Kurtarıcı’nın haçını almayı reddetti.

Kralın merakı tatmin olmuştu, tahtından kalkarak görüşmenin sona erdiğini gösterdi. Topluluk dağılırken, birbirlerine “Bu adamın, ölüm ya da hapis cezasını gerektiren bir şey yaptığı yok” dediler.

Agrippa, Yahudi olmasına rağmen Ferisiler’in bağnazca gayretlerini ve kör önyargılarını paylaşmıyordu. Festus’a,

“Bu adam davasını Sezar’a iletmeseydi, serbest bırakılabilirdi” dedi. Fakat dava daha büyük bir mahkemeye sevk edilmişti ve şimdi ne Festus’un ne de Agrippa’nın yetki alanında değildi.

DENİZ YOLCULUĞU VE GEMİ KAZASI

[Bu bölüm, Elçilerin İşleri 27.
bölüme ve 28:1–10 ayetlerine dayanmaktadır.]

Pavlus sonunda Roma'ya doğru yola çıkmıştı. Luka şöyle yazıyor: “İtalya'ya doğru yelken açmamıza karar verilince, Pavlus'la öteki bazı tutukluları Avgustus taburundan Yulius adlı bir yüzbaşuya teslim ettiler. Asya İli'nin kıyılarındaki limanlara uğrayacak olan bir Edremit gemisine binerek denize açıldık. Selanik'ten Makedonyalı Aristarhus da yanımızdaydı.”

Hristiyanlık Dönemi'nin ilk yüzyılında deniz yolculuğunun kendine özgü bazı zorlukları ve tehlikeleri vardı. Gemiler rotalarını çoğunlukla güneşin ve yıldızların konumuna göre belirlerlerdi; bunlar görünmediğinde ve fırtına belirtileri olduğunda, gemi sahipleri denize açılma riskini göze almaya korkarlardı. Yılın bir kısmında denizde güvenli sefer yapabilmek neredeyse imkânsızdı.

Elçi Pavlus şimdi zincire vurulmuş bir tutuklu olarak İtalya'ya yapılacak uzun ve usandırıcı yolculukta payına düşecek olan zorlayıcı deneyimlere dayanmaya çağırılıyordu. Koşullardan biri payına düşen zorluğu büyük ölçüde hafifletti – Luka ile Aristarhus'un kendisiyle gelmesine izin verilmiş-

ti. Daha sonra Koloseliler'e yazdığı mektubunda kendisinden "hapisane arkadaşım" (Koloseliler 4:10) olarak bahsetti; fakat Aristarhus'un Pavlus'un zincirlerini paylaşması, sıkıntılı olduğu zamanda ona hizmet etme isteğinden kaynaklanan kendi seçimiydi.

Yolculuk başarılı bir şekilde başladı. Ertesi gün Sayda limanında demirlediler. Burada yüzbaşı Yulius "Pavlus'a dostça davran[dı]," ve orada Hristiyanlar'ın bulunduğundan haberdar olarak, "ihtiyaçlarını karşılamaları için dostlarının yanına gitmesine izin verdi." Bu izin, sağlığı zayıflamış olan elçi için çok makbule geçti.

Saydadan ayrıldıktan sonra gemi ters yönden esen rüzgârlarla karşılaştı; bu nedenle doğru rotadan saparak, yavaşça ilerleyebildi. Likya ilindeki Mira'da, yüzbaşı İtalya sahiline gidecek olan büyük bir İskenderiye gemisi buldu ve tutuklularını hemen bu gemiye aktardı. Fakat rüzgârlar halen tersten esiyordu, bu nedenle gemi güçlkle ilerleyebiliyordu. Luka şöyle yazıyor: "Günlerce ağır ağır yol olarak Knidos Kenti'nin açıklarına güçlkle gelebildik. Rüzgar bize engel olduğundan Salmone burundan dolanarak Girit'in rüzgar altından geçtik. Kıyı boyunca güçlkle ilerleyerek... Güzel Limanlar denilen bir yere geldik."

Güzel Limanlar'da uygun rüzgârları bekleyerek bir süre kalmaya zorlandılar. Kış hızla yaklaşıyordu; "o mevsimde deniz yolculuğu tehlikeli olacaktı;" gemiden sorumlu olanların, o yıl için deniz yolculuğu yapma mevsimi kapanmadan önce varacakları yere ulaşmaktan umudu kesmeleri gerekiyordu. Şimdi karar verilmesi gereken tek soru, Güzel Limanlar'da mı kalınacağı, yoksa kışı geçirmeye daha uygun bir yere ulaşmaya mı çalışılacağıydı.

Bu soru ciddiyetle tartışıldı ve sonunda yüzbaşı tarafından hem denizcilerin hem de askerlerin saygısını kazanmış olan Pavlus'a yöneltildi. Elçi tereddütsüz bir şekilde buldukları yerde kalmayı tavsiye etti. "Bu yolculuğun yalnız yük ve gemiye değil, canlarımıza da çok zarar ve ziyan getireceğini

görüyorum” dedi. Ancak “kaptanla gemi sahibi” ve yolcularla tayfaların büyük kısmı, bu öğüdü kabul etmeye isteksizdi. Demir atmış oldukları liman “kışlamaya elverişli olmadığından gemidekilerin çoğu, oradan tekrar denize açılmaya, mümkünse Feniks’e ulaşış kışı orada geçirmeye karar verdiler. Feniks, Girit’in lodos ve karayele kapalı bir limanıdır.”

Yüzbaşı çoğunluğun görüşüne uymaya karar verdi. Buna göre, “güneyden hafif bir rüzgar esmeye başlayınca,” istedikleri limana kısa sürede ulaşmayı umarak, Güzel Limanlar’dan yelken açtılar. “Ne var ki, çok geçmeden... bir kasırga koptu;” “kasırgaya tutulan gemi rüzgara karşı gideme[di].”

Fırtınayla sürüklenen gemi, Gavdos adlı küçük bir adanın yakınına geldi ve adanın korunaklıgındayken denizciler en kötüsüne hazırlandılar. Geminin batması halinde tek kaçış araçları olan cankurtaran sandalı yedekteydi ve her an parçalara ayrılabilirdi. İlk işleri bu sandalı gemiye çekmek oldu. Bundan sonra gemiyi güçlendirmek ve fırtınaya dayanabilmesi için hazırlamak üzere mümkün olan tüm önlemler alındı. Küçük adanın sağladığı yetersiz koruma onlara uzun zaman fayda sağlamadı, böylece çok geçmeden fırtınanın tüm şiddetine tekrar maruz kaldılar.

Fırtına tüm gece kızıştı, böylece alınan önlemlere rağmen gemi su aldı. “Ertesi gün gemiden yük atmaya başladılar.” Tekrar gece oldu, fakat rüzgâr hafiflemedi. Fırtınaya tutulmuş gemi, kırılmış direği ve yırtılmış yelkenleriyle, fırtınanın hiddetiyle ileri geri sallanıyordu. Her an, gemi fırtınanın sarsıntısı altında sallanıp titrerken, gıcırdayan tahtalar parçalanacakmış gibi duruyordu. Geminin aldığı su hızla artıyordu ve yolcularla mürettebat pompaların başında durmadan çalışıyordu. Gemide bulunan hiç kimse için bir an dahi dinlenme imkânı yoktu. Luka şöyle yazıyor: “Üçüncü gün geminin takımlarını kendi elleri[mizle] at[tık]. Günlerce ne güneş ne de yıldızlar görüldü. Fırtına da olanca şiddetiyle sürdüğünden, artık kurtuluş umudunu tümenden yitirmiştik.”

On dört gün boyunca güneşsiz ve yıldızsız gökyüzü altında sürüklendiler. Elçi, kendisi fiziksel olarak sıkıntı çekmesine rağmen, en karanlık saate teselli olacak sözler söyledi ve her acil durumda yardım elini uzattı. Sonsuz Kudret'in kolunu imanla yakaladı ve kalbini Allah'a bağlı bıraktı. Kendisi için hiçbir korkusu yoktu; Allah'ın Roma'da Mesih'in gerçeğine tanıklıkta bulunmak üzere kendisini koruyacağını biliyordu. Fakat kalbi, çevresindeki günahlı, aşağılanmış ve ölmeye hazırlıksız olan zavallı canlar için acımayla doluydu. Allah'a onların hayatlarını bağışlaması için samimiyetle yalvarırken, duasının kabul edildiği kendisine bildirildi.

Fırtınanın uğradığı bir kesintiyi fırsat bilen Pavlus, güverdede ayağa kalktı ve sesini yükselterek şöyle dedi: "Efendiler, beni dinleyip Girit'ten ayrılmamanız, bu zarar ve ziyana uğramamanız gerekirdi. Şimdi size öğüdüm şu: Cesur olun! Gemi mahvolacak, ama aranızda hiçbir can kaybı olmayacak. Çünkü kendisine ait olduğum, kendisine kulluk ettiğim Tanrı'nın bir meleği bu gece yanıma gelip dedi ki, 'Korkma Pavlus, Sezar'ın önüne çıkman gerekiyor. Dahası Tanrı, seninle birlikte yolculuk edenlerin hepsini sana bağışlamıştır.' Bunun için efendiler, cesur olun! Tanrı'ya inanıyorum ki, her şey tıpkı bana bildirildiği gibi olacak. Ancak bir adada karaya oturmamız gerekiyor."

Bu sözler üzerine umut yeniden canlandı. Yolcular ve mürettebat duyarsızlıklarından silkinerek uyandılar. Hâlâ yapılması gereken çok şey vardı, yıkımdan kaçınmak için ellerinden gelen her türlü çabayı göstermeliydiler.

Kabaran dev siyah dalgalarla sarsılmalarının on dördüncü gecesinde, "gece yarısına doğru," denizciler kıyıya vuran dalgaların sesini duyarak, "karaya yaklaştıklarını sezinlediler. Denizin derinliğini ölçtüler ve yirmi kulaç olduğunu gördüler. Biraz ilerledikten sonra bir daha ölçtüler, on beş kulaç olduğunu gördüler. Kayalıklara bindirmekten korkarak kıçtan dört demir attılar ve günün tez doğması için dua ettiler." Luka böyle yazdı.

Gün ağarırken fırtınalı kıyının ana çizgileri belli belirsiz görülebiliyordu, fakat tanıdık bir yer işareti görülüyordu. Görünüm o kadar kasvetliydi ki, tüm cesaretlerini kaybeden putperest denizciler “gemiden kaçma girişiminde bulundular,” ve “baş taraftan demir at[maya]” hazırlanır gibi yaparak cankurtaran sandalını çözmüşlerdi ki, Pavlus onların alçakça niyetlerini fark ederek, yüzbaşıya ve askerlere, “Bunlar gemide kalmazsa, siz kurtulamazsınız” dedi. Askerler hemen “ipleri kesip filikayı denize düşürdüler.”

En kritik saat halen onları bekliyordu. Elçi tekrar cesaret verici sözler söyledi ve herkese, hem denizcilere hem de yolculara biraz yemek yemelerini rica ederek şöyle dedi: “Bugün on dört gündür kaygılı bir bekleyiş içindesiniz, hiçbir şey yemeyip aç kaldınız.” “Bunun için size rica ediyorum, yemek yiyin. Kurtuluşunuz için bu gerekli. Hiçbirinizin başından tek kıl bile eksilmeyecektir.”

“Pavlus bunları söyledikten sonra ekmek aldı, hepsinin önünde Tanrı’ya şükretti, ekmeği bölüp yemeye başladı.” Böylece, Pavlus olmasa ümitsizliğe kapılacak olan, iki yüz yetmiş beş candan oluşan o yorgun ve cesareti kırılmış topluluk, yemek paylaşımında elçiye katıldı. “Herkes doyduktan sonra, buğdayı denize boşaltarak gemiyi hafiflettiler.”

Artık gün iyice doğmuştu, fakat buldukları yeri tespit edebilecek hiçbir şey göremiyorlardı. Ancak “kumsal olan bir körfez farkederek, mümkünse gemiyi orada karaya oturtmaya karar verdiler. Demirleri kesip denizde bıraktılar. Aynı anda dümenlerin iplerini çözüp ön yelkeni rüzgara vererek kumsala yöneltiler. Gemi bir kum yükseltisine çarpıp karaya oturdu. Geminin başı kuma saplanıp kımıldamaz oldu, kış tarafı ise dalgaların şiddetiyle dağılmaya başladı.”

Pavlus ve diğer tutuklular şimdi gemi kazasından daha korkunç bir kadere uğrama tehdidi altındaydılar. Askerler, karaya ulaşmaya çalışırken tutuklularını kontrol altında tutmanın imkânsız olacağını gördüler. Herkesin gücü ancak kendini

kurtarmaya yetecekti. Ancak tutuklulardan biri kaybolursa, onlardan sorumlu olanlar hayatlarını kaybedecekti. Bu nedenle askerler tüm tutukluları öldürmek istediler. Roma yasası bu zalimce uygulamayı onaylıyordu ve plan bir an önce uygulamaya konacaktı, fakat tümünün aynı nedenle derinden minnet duyduğu bir kişinin varlığı buna engel oldu. Yüzbaşı Yulius, Pavlus'un gemideki herkesin hayatının kurtulmasına vesile olduğunu biliyordu, dahası, Rabb'in onunla birlikte olduğundan hiçbir şüphesi olmayarak, ona zarar vermeye korkuyordu. Bu nedenle, "önce yüzme bilenlerin denize atlayıp karaya çıkmalarını, sonra geriye kalanların, kiminin tahtalara kiminin de geminin öbür döküntülerine tutunarak onları izlemesini buyurdu. Böylelikle herkes sağ salim karaya çıktı." Yoklama alındığında bir kişi bile eksik değildi.

Gemi kazasına uğrayan mürettebat, Malta'nın barbar halkı tarafından nezaketle karşılandı. Luka, "Hava yağışlı ve soğuk olduğu için ateş yakıp hepimizi dostça karşıladılar" yazıyor. Pavlus, diğerlerinin rahatı için etkin bir şekilde hizmet edenler arasındaydı. "Bir yığın çalı çırpı toplayıp ateşin üzerine attı," tam o sırada "ısıdan kaçan bir engerek onun eline yapıştı." Olayı izleyenler dehşete düştüler; Pavlus'un zincirinden onun bir tutuklu olduğunu anlayarak, birbirlerine "Bu adam kuşkusuz bir katil" dediler, "denizden kurtuldu, ama adalet onu yaşatmadı." Ancak Pavlus elini silkeleyerek yarattığı ateşe attı ve hiçbir zarar görmedi. Halk hayvanın zehirli olduğunu bildiğinden, Pavlus'un her an müthiş bir acıyla yere düşmesini beklediler. "Ama uzun süre bekleyip de ona bir şey olmadığını görünce fikirlerini değiştirdiler. 'Bu bir ilahdır!' dediler."

Gemi halkının Malta'da kaldığı üç ay boyunca, Pavlus ile çalışma arkadaşları müjdeyi duyurmak için pek çok fırsat değerlendirdiler. Rab dikkate değer bir biçimde onlar aracılığıyla çalıştı. Pavlus'un hatırına gemi kazasına uğrayan tüm topluluk büyük bir nezaket gördü; tüm ihtiyaçları karşılandı ve Malta'dan ayrılırken yolculukları için gereken her şey

cömertçe temin edildi. Orada kaldıkları sürede geçen önemli olaylar, Luka tarafından kısaca şöyle anlatılıyor:

“Bulduğumuz yerin yakınında adanın baş yetkilisi olan Publius adlı birinin toprakları vardı. Bu adam bizi evine kabul ederek üç gün dostça ağırladı. O sırada Publius’un babası kanlı ishale yakalanmış ateşler içinde yatıyordu. Hastanın yanına giren Pavlus dua etti, ellerini üzerine koyup onu iyileştirdi. Bu olay üzerine adadaki öbür hastalar da gelip iyileştirildiler. Bizi bir sürü armağanla onurlandırdılar; denize açılacağımız zaman gereksindiğimiz malzemeleri gemiye yüklediler.”

ROMA'DA

[Bu bölüm, Elçilerin İşleri 28:11–31 ayetlerine
ve Filimon'a Mektup'a dayanmaktadır.]

S efer mevsiminin açılmasıyla, yüzbaşı ile tutukluları Roma'ya yolculuklarına devam ettiler. “Kastor ve Polluks”¹ adlı bir İskenderiye gemisi batıya yolculuğunda kışı Malta'da geçirmişti, böylece yolcular buna bindiler. Ters yönden esen rüzgârlar nedeniyle biraz gecikseler de, yolculuk güvenle tamamlandı ve gemi İtalya sahillerindeki Puteoli adında güzel bir limanda demir attı.

Bu yerde birkaç Hristiyan vardı ve elçiye yedi gün boyunca kendileriyle kalmasını rica ettiler, yüzbaşı lütfederek bu ayrıcalığı verdi. İtalya'daki Hristiyanlar, Pavlus'un Romalılara yazdığı mektubu aldıklarından beri elçinin ziyaretini dört gözle bekliyorlardı. Onun bir tutuklu olarak geleceğini düşünmemişlerdi, fakat çektiği sıkıntılar onların onu daha da sevmelerini sağladı. Puteoli ile Roma arasındaki mesafe yalnızca iki yüz yirmi beş kilometre olduğundan ve liman sürekli olarak başkent ile iletişim halinde olduğundan, Romalı Hristiyanlar Pavlus'un yaklaştığından haberdar olmuş ve bazıları onu karşılamak üzere çıkmışlardı.

¹ Kastor ve Polluks: Grek baş tanrısı Zeus ile Aetolya kralının kızı Leda'nın ikiz oğulları. İkiz oğullar simgesi o dönemde gemilerde yaygın olarak kullanılan bir tür uğur simgesiydi.

Karaya çıktıktan sekiz gün sonra, yüzbaşı ile tutukluları Roma'ya doğru yola çıktılar. Yulius, elçiye yetkisi dahilinde bulunan her türlü iyiliği seve seve yapıyordu; fakat tutuklu olarak konumunu değiştiremez ya da onu asker muhafızına bağlayan zincirden kurtaramazdı. Pavlus, dünyanın başkentine bu çoktan beridir beklenen ziyaretini binbir güçlükle gerçekleştirdi. Şartlar umduğundan ne kadar da farklıydı! Zincire vurulmuş ve küçük düşürülmüş bir halde, müjdeyi nasıl ilan edecekti? Roma'da hakikate pek çok can kazanma umutları, yıkılmaya mahkûm gibi görünüyordu.

Yolcular sonunda Roma'dan altmış beş kilometre uzaklıktaki Appius Çarşısı'na ulaştılar. İşlek caddeyi dolduran kalabalıkların arasında yol alırlarken, bir grup kaşarlanmış suçluyla birlikte zincirlenmiş olan kır saçlı yaşlı adam pek çok kişinin küçümseyici bakışlarına maruz kaldı ve pek çok kaba ve aşağılayıcı alaylara konu oldu.

Birden bir sevinç çığlığı duyulur ve caddeden geçmekte olan kalabalığın arasından bir adam atılarak tutuklunun boynuna sarılır, onu bir oğulun çoktan beridir görmediği babasını karşıladığı gibi sevinç gözyaşlarıyla kucaklar. Pek çok kişi, sevgi dolu bir beklentiyle keskinleşmiş gözleriyle, Korint'te, Filipi'de, Efes'te kendilerine hayat sözlerini konuşmuş olan adamın farkına vardıklarında, bu sahne defalarca tekrarlanır.

Canayakın öğrenciler müjdedeki babalarının etrafında heyecanla toplandıklarında, tüm topluluk durgunlaşır. Askerler gecikmeden ötürü sabırsızdır, ancak bu mutlu toplantıyı yarıda kesmeye elleri varmaz; zira onlar da tutsaklarına saygı göstermeyi ve itibar etmeyi öğrenmişlerdir. O yorgun, acıyla muzdarip yüzde, öğrenciler Mesih'in suretinin yansıdığını görürler. Pavlus'u, kendisini unutmadıklarına, onu sevmekten vazgeçemediklerine dair temin ederler; hayatlarını canlandıran ve kendilerine Allah'a yönelik bir huzur veren sevinçli umut için ona borçlu olduklarını söylerler. Kendilerine bu ayrıcalık

verilseydi, sevgilerinin şevkiyle onu kente kadar tüm yol boyunca omuzlarının üzerinde taşırlardı.

Luka'nın, Pavlus kardeşlerini görünce "Tanrı'ya şükretti, yüreklendi" şeklindeki sözlerinin önemini çok az kimse fark etmektedir. Onun zincirlerinden utanmayan, ağlayan ve duygudaşlık gösteren imanlılar topluluğunun arasında, elçi yüksek sesle Allah'ı övdü. Ruhunun üzerine çöreklenen üzüntü bulutu dağılmıştı. Hristiyan hayatı peş peşe gelen denemelerle, sıkıntılarla ve hayal kırıklıklarıyla dolu olmuştu, fakat o saatte bunların karşılığını fazlasıyla aldığını hissetti. Daha kararlı adımlarla ve sevinçli bir yürekle yoluna devam etti. Geçmişten şikâyet etmeyecek, gelecekte de korkmayacaktı. Kendisini zincirlerin ve ızdırapların beklediğini biliyordu; fakat aynı zamanda canları sonsuz kere daha korkunç olan bir tutsaklıktan kendisinin kurtarmış olduğunu da biliyordu, ve Mesih'in uğruna çektiği sıkıntıları için de sevindi.

Roma'da, yüzbaşı Yulius tutuklularını imparatorun muhafızlarının komutanına teslim etti. Pavlus hakkında verdiği iyi rapor ve Festus'un mektubu, elçinin baş komutan tarafından iyi karşılanmasını sağladı ve hapse atılmak yerine kendi kiradığı evde kalmasına izin verildi. Bir askere sürekli zincirlenmiş durumda olmasına rağmen, dostlarını kabul etmekte ve Mesih'in davasının gelişimi için çalışmakta özgürdü.

Birkaç yıl önce Roma'dan sürgün edilmiş olan Yahudilerin çoğunun dönmesine izin verilmişti, böylece orada büyük sayıda Yahudi bulunuyordu. Pavlus ilk olarak, bu kişilere, düşmanlarının onları kendisine karşı galeyana getirme fırsatı bulmalarından önce, kendisiyle ve işiyle ilgili gerçekleri açıklamaya karar verdi. Bu nedenle Roma'ya varduktan üç gün sonra ileri gelenlerini bir araya getirerek, basit ve doğrudan bir şekilde, Roma'ya neden tutuklu olarak geldiğini anlattı.

"Kardeşler," dedi, "halkımıza ya da atalarımızın törelerine karşı hiçbir şey yapmadığım halde, Yeruşalim'de tutuklanıp Romalılar'ın eline teslim edildim. Onlar beni sorguya çektikten

sonra serbest bırakmak istediler. Çünkü ölüm cezasını gerektiren hiçbir suç işlememiştim. Ama Yahudiler buna karşı çıkınca, davamı Sezar'a iletmek zorunda kaldım. Bunu, kendi ulusumdan herhangi bir şikâyetim olduğu için yapmadım. Ben İsrail'in umudu uğruna bu zincire vurulmuş bulunuyorum. Sizi buraya, işte bu konuyu görüşmek ve konuşmak için çağırdım.”

Yahudilerin elinden çektiği sıkıntılardan ve kendisini öldürmek için sürekli olarak kurdukları planlardan hiç bahsetmedi. Sözleri dikkatle ve nezaketle işliydi. Dikkati üzerinde toplamaya ya da sempati kazanmaya çalışmıyordu, fakat gerçeği savunmak ve müjdenin şerefini korumak arzusundaydı.

Dinleyicileri karşılık olarak, ona karşı suçlama içeren genel ya da özel herhangi bir mektup almadıklarını, Roma'ya gelen Yahudilerin hiçbirinin kendisini herhangi bir suçla itham etmediklerini söylediler. Ayrıca, Mesih'e imanının nedenlerini kendisinden dinlemek için büyük bir arzu duyduklarını ifade ettiler. “Her yerde bu mezhebe karşı çıktıldığını biliyoruz” dediler.

Bunu kendileri arzu ettiklerinden, Pavlus onlardan müjdenin gerçeklerini kendilerine açıklayabileceği bir gün belirlemelerini istedi. Belirlenen zamanda pek çok kişi bir araya geldi ve “Pavlus sabahtan akşama dek onlara Tanrı'nın Egemenliği'ne ilişkin açıklamalarda bulundu ve bu konuda tanıklık etti. Gerek Musa'nın Yasası'na, gerek peygamberlerin yazılarına dayanarak onları İsa hakkında ikna etmeye çalıştı.” Kendi deneyimini anlattı ve Eski Ahit Yazıları'ndan sadelikle, içtenlikle ve kudretle deliller sundu.

Elçi, dinin ayinler ve törenlerden, iman ikrarları ve kuramlardan meydana gelmediğini gösterdi. Öyle olsaydı, doğal kişi² dünyasal şeyleri anladığı gibi, bunları da araştırarak anlayabilirdi. Pavlus, dinin pratik bir kurtarıcı enerji, tamamen Allah'tan gelen bir ilke ve Allah'ın can üzerindeki yenileyici gücünün kişisel olarak tecrübe edilmesi olduğunu öğretti.

2 Bkz. 1. Korintliler 2:14.

Musa'nın İsrail'in dikkatini dinlemeleri gereken peygamber³ olarak nasıl Mesih'e çektiğini; tüm peygamberlerin O'na Allah'ın günah için getirdiği büyük tedavi, suçluların günahlarını taşıyacak olan suçsuz Kişi olarak nasıl tanıklıkta bulduklarını gösterdi. Onların şekilleri ve törenleri yerine getirmelerinde kusur bulmadı, ancak onlara ayinsel ibadeti büyük bir kesinlikle korurlarken, tüm o sistemin örneklediği şeyin aslı olan Kişi'yi reddetmekte olduklarını gösterdi.

Pavlus, ihtida etmemiş halindeyken, Mesih'i kişisel tanışıklık yoluyla değil, yalnızca başkalarıyla ortak olarak beslediği gelecek olan Mesih'in karakterine ve işine ilişkin anlayışla tanıdığını bildirdi. Nasıralı İsa'yı sahtekâr olarak reddetmişti, çünkü O beklentisini karşılamamıştı. Fakat şimdi Pavlus'un Mesih'e ve O'nun görevine ilişkin görüşleri çok daha ruhsal ve yüksekti, zira o ihtida etmişti. Elçi, Mesih'i onlara bedene göre sunmadığını belirtti. Hirodes Mesih'i O'nun insan olduğu günlerde görmüştü; Hanan O'nu görmüştü; Pilatus, rahipler ve yöneticiler O'nu görmüşlerdi; Romalı askerler O'nu görmüşlerdi. Fakat onlar O'nu iman gözüyle görmemişlerdi; O'nu yüceltilmiş Kurtarıcı olarak görmemişlerdi. Mesih'i imanla anlamak, O'na dair ruhsal bilgi sahibi olmak, O'nunla yeryüzünde var olduğu zaman kişisel olarak tanışmaktan daha fazla arzu edilir olmalıydı. Pavlus'un şimdi tadını çıkardığı Mesih'le birlikteliği, salt dünyevi ve insanî bir yoldaşıktan daha yakın, daha kalıcıydı.

Pavlus, Nasıralı İsa hakkında bildiklerini anlattığında ve gördüklerine tanıklık ettiğinde, gerçeği samimiyetle arayanlar ikna oldu. Sözleri en azından bazı zihinler üzerinde hiçbir zaman silinmeyen bir etki bıraktı. Ancak diğerleri Kutsal Yazılar'ın açık tanıklığını kabul etmeyi, kendilerine Kutsal Ruh'un özel aydınlatmasına sahip biri tarafından sunulduğu halde, inatla reddettiler. Tezlerini çürütemiyorlardı, fakat ulaştığı sonuçları kabul etmediler.

3 Bkz. Yasanın Tekrarı 18:15.

Yeruşalimli Yahudilerin şahsen gelerek tutuklu hakkındaki suçlamalarını sunmaları, Pavlus'un Roma'ya gelişinden aylar sonra oldu. Tasarıları defalarca boşa çıkarılmıştı; ve Pavlus'un Roma İmparatorluğu'nun en yüksek mahkemesi tarafından yargılanacak olması nedeniyle, başka bir yenilgi riskini göze almaya niyetleri yoktu. Lisias, Feliks, Festus ve Agrippa, hepsi onun masum olduğuna dair kanaatlerini bildirmişlerdi. Düşmanları yalnızca imparatoru kendi lehlerinde etkilemek üzere entrika kurarak başarılı olmayı umut edebiliyorlardı. Gecikme olması onlara planlarını mükemmelleştirme ve uygulamak için zaman vereceğinden amaçlarına yardımcı olacaktı, bu nedenle elçiye karşı suçlamalarını bizzat yöneltmek üzere bir müddet beklediler.

Allah'ın takdiriyle bu gecikme müjdenin yayılmasına yaradı. Pavlus'u nezaret altında tutanların yaptığı iyilikle, onun dostlarıyla rahatça buluşabileceği ve her gün dinlemeye gelenlere gerçeği anlatabileceği geniş bir evde oturmasına izin verildi. Böylece iki yıl boyunca çalışmalarını sürdürdü, "hiçbir engelle karşılaşmadan Tanrı'nın Egemenliği'ni tam bir cesaretle duyuruyor, Rab İsa Mesih'le ilgili gerçekleri öğretiyordu."

Bu süre içinde pek çok ülkede kurmuş olduğu kiliseler unutulmadı. Yeni imana ihtida edenleri tehdit eden tehlikelerin farkında olan elçi, uyarı ve pratik yönergeler içeren mektuplarıyla ihtiyaçlarını mümkün olduğunca karşılamaya çalıştı. Ve yalnızca bu kiliseler için değil, kendisinin ziyaret etmemiş olduğu alanlarda da çalışmak üzere, Roma'dan kendini adanmış işçiler gönderdi. Bilge çobanlar gibi çalışan bu işçiler, Pavlus tarafından gayet iyi bir şekilde başlatılan işi güçlendirdiler; elçi de, onlarla sürekli iletişim halinde olarak bu kiliselerin durumlarından ve tehlikelerinden haberdar olduğundan, tümünü bilgece bir şekilde denetleyebiliyordu.

Böylece, etkin çalışmadan geri bırakılmış gibi görünse de, Pavlus geçmiş yıllarda olduğu gibi kiliseleri gezmek için özgür olmuş olsa bırakacağından çok daha geniş ve daha kalıcı bir

etki bıraktı. Rabb'in bir tutuklusu olarak, kardeşlerinin daha büyük sevgilerini kazandı; ve Mesih uğruna zincire vurulmuş olarak yazdığı sözler, bizzat yanlarındayken olduğundan daha fazla dikkat ve saygı telkin etti. İmanlılar, Pavlus aralarından ayrılıncaya kadar onun kendileri için taşıdığı yüklerin ne kadar ağır olduğunun farkına varmamışlardı. Bu zamana dek, onun bilgeliğine, inceliğine ve yılmaz enerjisine sahip olduklarından, sorumluluktan ve yük taşımaktan büyük ölçüde sakınmışlardı; fakat şimdi, tecrübesizlikleri içinde önceden kaçınmış oldukları dersleri öğrenmeye bırakılmış, onun uyarılarına, öğütlerine ve talimatlarına kişisel çalışmasına vermedikleri kadar değer veriyorlardı. Ve uzun süren hapis hayatı sırasında gösterdiği cesareti ve imanı öğrendiklerinde, içlerinde Mesih'in davasına daha büyük bir sadakat ve gayret uyandı.

Pavlus'un Roma'daki yardımcıları arasında eski yoldaşlarından ve çalışma arkadaşlarından pek çoğu vardı. Yeruslaim'e yolculuğunda, Sezariye'deki iki yıllık tutukluluğunda ve Roma'ya tehlikeli yolculuğunda ona eşlik eden "sevgili hekim" Luka, halen onunla birlikteydi. Timoteos da onun rahatlığı için hizmet ediyordu. "Rab yolunda emekta[ş]ı" ve güvenilir bir hizmetkâr olan sevgili karde[ş]i Tihikos da elçinin yanında mertçe duruyordu. Dimas ile Markos da kendisiyle birlikteydi. Aristarhus ile Epafras onun "hapishane arkadaş[ları]"ydı (Koloseliler 4:7-14).

Markos'un Hristiyan deneyimi, imanını ikrar ettiği ilk yıllardan beri derinleşmişti. Mesih'in hayatını ve ölümünü daha yakından incelediğinde, Kurtarıcı'nın görevi, bu görevin zahmetleri ve ortaya çıkardığı çatışmalar hakkında daha net görüşler edildi. Mesih'in ellerindeki ve ayaklarındaki yaralarda O'nun insanlık için verdiği hizmetin işaretlerini, ve özverinin kaybolanları ve mahvolanları kurtarmak için insanı nasıl bütün gücüyle çalışmaya yönlendirdiğini gördüğünde, Markos fedakârlık yolunda Efendi'yi izlemeye istekli olmuştu. Şimdi, tutuklu Pavlus'un kaderini paylaşarak, Mesih'i kazanmanın

sonsuz kazanç olduğunu, dünyayı kazanıp Mesih'in kanının kurtuluşu uğruna döküldüğü canı kaybetmenin sonsuz kayıp olduğunu eskisinden çok daha iyi anlıyordu. Ciddi denemeler ve düşmanlık karşısında Markos, elçinin bilge ve sevgili bir yardımcısı olarak kararlı bir şekilde yoluna devam etti.

Bir süre için sadık kalan Dimas, sonradan Mesih'in davasını terk etti. Pavlus, buna atfen şöyle yazdı: "Dimas bu dünyayı sevdiği için beni terk [etti]" (2. Timoteos 4:10). Dimas her yüce ve asil ödülü dünyasal kazançla değiştirdi. Ne kadar basiretsiz bir takas! Dimas yalnızca dünyasal servete veya şerefe sahip olarak, gururla kendisinin dediği ne kadar çok şeyi olsa da, gerçekte fakirdi; öte yandan Markos ise Mesih uğruna sıkıntı çekmeyi seçerek, ebedî zenginliklere sahip oldu, gökte Allah'ın bir mirasçısı ve O'nun Oğlu'yla ortak mirasçı sayıldı.

Pavlus'un Roma'daki çalışmaları aracılığıyla kalplerini Allah'a verenler arasında, Kolose'deki imanlı Hristiyanlardan biri olan efendisi Filimon'a haksızlık ederek Roma'ya kaçan, pagan bir köle olan Onisimos da bulunuyordu. Pavlus kalbinden gelen bir nezaketle bu zavallı kaçağın sefaletine ve sıkıntısına çare olmaya çalıştı, ve bundan sonra gerçeğin ışığını onun karanlık zihnine tutmaya uğraştı. Onisimos hayat sözlerini dinledi, günahlarını itiraf etti ve Mesih'in imanına ihtida etti.

Onisimos yalnızca elçinin rahatı için şefkatle çalışmasıyla değil, dindarlığı ve samimiyetiyle, ve müjde işini ilerletmek için gösterdiği gayretle de kendisini Pavlus'a sevdirdi. Pavlus onda müjdeleme çalışmasında yararlı bir yardımcı olmasını sağlayacak karakter özellikleri görmüştü, bu nedenle ona gecikmeden Filimon'a geri dönmesini, ondan af dilemesini ve gelecek için plan yapmasını öğütledi. Elçi, Filimon'dan çalınan miktarda parayı kendi borcu olarak üstlenmeye söz verdi. Tihikos'u Küçük Asya'daki çeşitli kiliselere mektuplarla göndermek üzere olduğundan, Onisimos'u da onunla birlikte gönderdi. Bu hizmetkâr için haksızlık ettiği efendiye kendisini

bu şekilde teslim etmek ciddi bir sınavdı; fakat o gerçek anlamda ihtida etmişti, bu yüzden görevinden dönmedi.

Pavlus Onisimos aracılığıyla Filimon'a bir mektup gönderdi, bu mektupta her zamanki inceliği ve nezaketi ile tövbekâr köleyi savundu ve gelecekte onun hizmetlerinden yararlanma arzusunu dile getirdi. Mektup, Filimon'a bir dost ve çalışma arkadaşı olarak sevgi dolu bir selamlayla başlıyordu:

“Babamız Tanrı'dan ve Rab İsa Mesih'ten sizlere lütuf ve esenlik olsun. Rab İsa'ya olan imanını ve bütün kutsallara beslediğin sevgiyi duydukça dualarımda seni anıyor, Tanrım'a sürekli şükrediyorum. Mesih'te sahip olduğumuz her iyiliğin bilincine vararak imanını başkalarıyla paylaşmakta etkin olman için dua ediyorum.” Elçi Filimon'a kendisinin sahip olduğu her iyi amacın ve karakter özelliğinin Mesih'in lütfundan dolayı olduğunu hatırlattı; yalnızca bu bile onu sapkınlardan ve günahkârlardan farklı hale getiriyordu. Aynı lütuf, aşağılık bir suçluyu Allah'ın bir çocuğu ve müjde için faydalı bir işçi haline getirebilirdi.

Pavlus Filimon'a bir Hristiyan olarak vazifesini empoze edebilirdi; fakat bunun yerine yalvarış dilini seçti: “Şimdi Mesih İsa uğruna tutuklu bulunan ben yaşlı Pavlus sana sevgiyle rica etmeyi yeğliyorum. Tutukluluğum sırasında kendisine ruhsal baba olduğum oğlum Onisimos'la ilgili bir ricam var. Bir zamanlar sana yararsızdı; ama şimdi hem sana hem de bana yararlıdır.”

Elçi Filimon'dan, Onisimos'un ihtida edişinin ışığında, tövbekâr köleyi kendi çocuğu gibi kabul etmesini, “artık köle değil, köleden üstün, sevgili bir kardeş olarak” sevgi göstermesini istedi, öyle ki, eski efendisinin yanında kalmayı seçecekti. Onisimos'u tutsaklığı döneminde kendisine hizmet etmek üzere (ki bunu Filimon'un kendisi de yapardı) alıkoyma arzusunu ifade etti, ancak Filimon'un köleyi kendi arzusuyla serbest bırakacak olması dışında onun hizmetlerinden faydalanmak istemedi.

Elçi efendilerin kölelerine ne kadar sert davrandıklarını biliyordu, ayrıca kölesinin davranışından ötürü Filimon'un çok öfkeli olduğunu de biliyordu. Ona, onun bir Hristiyan olarak en derin ve en müşfik duygularını uyandıracak şekilde yazmaya çalıştı. Onisimos'un ihtida etmesi onu imanda bir kardeş haline getirmişti ve bu yeni mühtediye verilecek herhangi bir ceza Pavlus tarafından kendisine verilmiş gibi kabul edilecekti.

Pavlus, suçlu olan Onisimos'un cezalandırılmanın utancından kurtulabilmesi ve kaybettiği ayrıcalıkları tekrar kazanabilmesi için, onun borcunu üstlenmeyi gönüllü olarak teklif etti. Filimon'a şunları yazdı: "Eğer beni yoldaşın sayıyorsan, kendisini beni kabul eder gibi kabul et. Sana herhangi bir haksızlık etmişse ya da bir borcu varsa, bunu benim hesabıma say. Ben Pavlus bunu kendi elimle yazıyorum, bedelini ben öderim."

Mesih'in tövbe eden günahkâra olan sevgisine ne kadar uygun bir örnek! Efendisini dolandıran kölenin, zararı geri ödeyecek hiçbir şeyi yoktu. Allah'ı soyarak yıllar boyu hizmetten sakınan günahkârın, borcunu ortadan kaldıracak hiçbir yolu yoktur. İsa Allah ile günahkâr kişinin arasına girerek, 'Borcu Ben ödeyeceğim. Günahkâr bağışlansın, onun cezasını Ben çekeceğim' der.

Pavlus, Onisimos'un borcunu üstlenmeyi teklif ettikten sonra, Filimon'a kendisinin elçiye ne kadar borçlu olduğunu hatırlattı. Ona kendi canını borçluydu, zira Allah Pavlus'u onun ihtida etmesi için araç olarak kullanmıştı. Sonra, müşfik ve samimi bir ricayla, Filimon'dan, kendisinin cömertliğiyle kutsalların yüreğini ferahlattığı gibi, kendisine bu sevinç sebebinin bahşederek elçinin yüreğini ferahlatmasını istedi. "Sözümü dinleyeceğinden emin olarak ve istediğimden fazlasını da yapacağını bilerek sana yazıyorum" diye ekledi.

Pavlus'un Filimon'a mektubu, müjdenin efendi ile hizmetkâr arasındaki ilişki üzerindeki etkisini göstermektedir. Köle sahipliği Roma İmparatorluğu'nun her yerinde yerleşik bir kurumdu ve Pavlus'un çalıştığı kiliselerin pek çoğunda hem efendiler hem de köleler bulunuyordu. Köle sayısının özgür nüfusu çoğunluk-

la büyük farkla geride bıraktığı kentlerde, onları itaat altında tutabilmek için korkunç sertlikte yasaların gerekli olduğu düşünülüyordu. Zengin bir Romalının çoğunlukla her sınıftan, her milletten ve her tür beceriye sahip yüzlerce kölesi oluyordu. Bu çaresiz varlıkların canlarına ve bedenlerine tam anlamıyla hükmederek, onlara istediği her tür sıkıntıyı çektirebiliyordu. İçlerinden birisi misilleme olarak ya da kendini savunmak için sahibine el kaldıracak olursa, suçlunun tüm ailesi gaddarca feda edilebilirdi. En küçük bir hata, kaza ya da dikkatsizlik, çoğunlukla merhametsizce cezalandırılıyordu.

Bazı efendiler diğerlerinden daha insancıl olduklarından kölelerine karşı daha hoşgörülüydüler; fakat zenginlerin ve asillerin büyük çoğunluğu şehvet düşkünlüğüne, tutkularına ve iştahlarına sınırsızca kapılmış olarak, kölelerini kaprislerinin ve zorbalıklarının zavallı kurbanları haline getiriyorlardı. Tüm sistem, korkunç bir alçaltıcılığa eğilimliydi.

Toplumun yerleşik düzenini keyfi bir şekilde ya da birdenbire altüst etmek elçinin işi değildi. Buna teşebbüs etmek, müjdenin başarısını engellemek demek olurdu. Ancak o, köleliğin temellerine vuran ve uygulamaya konulduğu takdirde tüm sistemi dinamitlemesi kaçınılmaz olan ilkeleri öğretti. “Rab’bin Ruhu neredeyse orada özgürlük vardır” diye beyan etti (2. Korintliler 3:17). Köle, ihtida ettiğinde Mesih’in bedeninin bir üyesi oluyordu ve böylece sevimli ve bir kardeş, efendisiyle birlikte Allah’ın bereketlerine ve müjdenin ayrıcalıklarına bir ortak mirasçı muamelesi görmeliydi. Öte yandan, köleler görevlerini “yanlız insanları hoşnut etmek isteyenler gibi göze hoş görünmek için [değil]... Mesih’in kulları olarak Tanrı’nın isteğini candan yerine getir[meliydiler]” (Efesliler 6:6).

Hristiyanlık efendi ile köle, kral ile tebaa, müjde hizmetkârı ile Mesih’te günahların temizliğini bulmuş olan aşağılanmış günahkâr arasında güçlü bir birlik bağı meydana getirir. Aynı kanda yıkanmışlar, aynı Ruh tarafından canlandırılmışlar; ve Mesih İsa’da birleşmişlerdir.

SEZAR'IN EV HALKI

Müjde en büyük başarısını her zaman alt sınıflar arasında elde etmiştir. “Bedene göre çağrılmış birçok bilgiler, birçok güçlüler, birçok soylular yoktur” (1. Korintliler 1:26 [Kİ]). Fakir ve dostlardan yoksun bir tutuklu olan Pavlus’un zengin ve unvanlara sahip Roma vatandaşlarının dikkatini çekebilecek olması beklenemezdi. Ahlâksızlık onlara tüm parlak cazibelerini sunuyor ve onları gönüllü esirler olarak tutuyordu. Fakat onların zulümlerinin bitkin ve muhtaç durumdaki kurbanları arasından, hatta fakir kölelerin içinden pek çoğu Pavlus’un sözlerini memnuniyetle dinliyor, ve Mesih’in imanında, paylarına düşen zorluklar altında kendilerini teselli eden bir umut ve huzur buluyorlardı.

Yine de, elçinin çalışması sıradan ve alt tabakadan insanlardan başlamış olsa da, etkisi imparatorun sarayına ulaşıncaya dek yayıldı.

Bu zamanda Roma dünyanın başkentiydi. Mağrur Sezarlar neredeyse yeryüzündeki her ulusa yasa koyuyorlardı. Kral ve maiyeti ya alçakgönüllü Nasıralı’dan habersizdi ya da O’na nefret ve alayla bakıyorlardı. Ve buna rağmen, iki yıldan az bir süre içinde müjde tutuklunun mütevazı evinden imparatorluk salonlarına dek ulaştı. Pavlus kötü biri gibi zincirlerle bağlıdır; fakat “Tanrı’nın sözü zincire vurulmuş değildir” (2. Timoteos 2:9).

Elçi önceki yıllarda Mesih’in imanını galip gelen bir güçle halka duyurmuştu ve belirtilerle ve mucizelerle onun ilahî ni-

telîğinin açık kanıtlarını sergilemişti. Grek ülkesinin bilgeleri önünde asil bir metanetle ayağa kalkmış, bilgisi ve belagatiyle gururlu felsefenin tezlerini susturmuştu. Kralların ve valilerin önünde yılmaz cesaretle ayakta durmuş, mağrur hükümdarlar Allah'ın gününün dehşetini şimdiden görür gibi titreyene kadar, doğruluğa, itidale ve gelecek olan yargıya ilişkin tartışmıştı.

Artık elçiye bu imkânlar sunulmuyordu, evine hapsedilmiş olduğundan gerçeği yalnızca kendisini orada arayanlara duyurabiliyordu. Musa ve Harun gibi, ahlâksız kralın huzuruna çıkıp yüce “BENİM”in¹ adıyla onun zalimliğini ve baskıcılığını kınamak için ilahî emir almamıştı. Ancak tam da bu zamanda, başlıca savunucusunun görünürde toplum içinde çalışmaktan alıkonulduğu zamanda, müjde adına büyük bir zafer kazanıldı; zira kralın kendi ev halkından kişiler kiliseye üye olarak katıldılar.

Hristiyanlık için Roma sarayından daha nahoş bir ortam hiçbir yerde mevcut olamazdı. Nero canından son ilahî, hatta insanî izleri de silmiş ve Şeytan'ın mührünü taşıyor gibiydi. Maiyetindekiler ve saray mensupları çoğunlukla onunla aynı karaktere sahiptiler – acımasız, aşağılık ve yozlaşmış. Görünüşe göre, Hristiyanlığın Nero'nun sarayında sağlam bir zemin bulması imkânsızdı.

Ancak bu durumda da, daha pek çok olayda olduğu gibi, Pavlus'un kendi savaşının silahlarının “kaleleri yıkan tanrısal güce sahip silahlar” olduğu savının gerçekliği kanıtlandı (2. Korintliler 10:4). Nero'nun ev halkından dahi çarmıha ganimetler kazanıldı. Aşağılık kralın aşağılık maiyetinden, Allah'ın oğulları olan mühtediler kazanıldı. Bu kişiler gizlice değil, açıkça Hristiyan oldular. Onlar imanlarından utanmıyorlardı.

Peki Hristiyanlığın girişinin bile imkân dışı görüldüğü bir yerde, onun için bir giriş kapısı ve sağlam temel hangi yolla elde edildi? Pavlus, Filipililere mektubunda Nero'nun ev halkından imana mühtediler kazanmaktaki başarısını, hapiste olmasına bağladı. Çektiği sıkıntıların müjdenin ilerlemesini

1 Bkz. Mısır'dan Çıkış 3:14, 15.

engellediğinin düşünülmesinden korkarak, onlara güvence verdi: “Kardeşler, şunu bilmenizi isterim: Başıma gelenler daha çok Müjde'nin yayılmasına yaramıştır” (Filipililer 1:12).

Hristiyan kiliseler Pavlus'un Roma'ya geleceğini ilk duyduklarında, müjdenin bu kentte parlak bir zafer kazanmasını sabırsızlıkla beklediler. Pavlus gerçeği pek çok ülkeye taşımıştı; onu büyük kentlerde ilan etmişti. Bu iman şampiyonu dünyanın başkentinde de Mesih'e canlar kazanmakta başarılı olamaz mıydı? Fakat Pavlus'un Roma'ya tutuklu olarak gittiği haberiyle umutları yıkıldı. Müjdenin, bir kez bu büyük merkezde sağlam şekilde yerleştikten sonra, hızla tüm uluslara yayılmasını ve yeryüzünde hakim bir güç olmasını büyük bir güvenle ummuşlardı. Hayal kırıklıkları ne kadar da büyük oldu! İnsanî beklentiler boşa çıkmıştı, fakat Allah'ın amacı değil.

Sarayın dikkati Hristiyanlığa Pavlus'un vaazlarıyla değil, zincirleriyle çekildi. O, pek çok canı kendilerini günahın esaretinde tutan zincirlerden, kendisi bir tutsakken kurtardı. Hepsi bu da değildi. Şöyle beyan etti: “Kardeşlerin çoğu da zincire vurulumdan ötürü Rab'be güvenerek Tanrı'nın sözünü korkusuzca söylemekte daha da cesur davranıyorlar” (Filipililer 1:14).

Pavlus'un uzun ve haksız hapis hayatı sırasındaki sabrı ve sevinci, cesareti ve imanı, sürekli bir vaaz gibiydi. Dünyanın ruhuna hiç mi hiç benzemeyen ruhu, dünyanın gücünden daha yüksekteki bir gücün kendisiyle birlikte olduğuna tanıklık ediyordu. Ve örneğiyle, Hristiyanlar daha büyük bir enerjiyle Pavlus'un kamu çalışmalarından çekilmiş olduğu davanın savunucuları olmaya sevk edildiler. Elçinin zincirleri bu şekilde etkili oldu, öyle ki gücü ve yararlılığı kesilmiş gibi görüldüğünde, ve görünürde elinden çok az şey geldiğinde, tamamen dışında kalmış gibi görüldüğü tarlalardan Mesih'e demetler topladı.

Pavlus, iki yıllık hapis hayatının bitiminden önce “bütün saray muhafızları dahil, herkes Mesih uğruna zincire vurduğumu öğrendi” diyebiliyordu, ve Filipililere selam gönde-

renler arasında özellikle “Sezar’ın ev halkından olanlar”dan bahsetmektedir (13. ayet; 4:22).

Cesaret gibi sabır da zaferler kazanır. Tıpkı girişimde cesur olmak gibi, denenmelerde alçakgönüllü olunarak Mesih’e canlar kazanılabilir. Yaslıyken ve sıkıntı çekerken sabır ve sevinç gösterebilen, ölümü bile sarsılmaz bir imanın huzuru ve sükunetiyle karşılayan Hristiyan, bu sayede müjde için, sadık çalışmayla geçen uzun bir hayatla gerçekleştirebileceğinden daha fazlasını başarabilir. Çoğu zaman Allah’ın hizmetkârı etkin hizmetten geri çekildiğinde, bizim kendi miyop öngörümüzün hayflanacağı akıl ermez takdirî ilahî, başka türlü asla gerçekleştirilemeyecek olan bir işi yerine getirmek üzere Allah tarafından tasarlanmıştır.

Mesih’in izleyicisi artık Allah ve O’nun gerçeği için açıktan ve etkin şekilde çalışamaz hale geldiğinde, yerine getirebileceği hiçbir hizmet olmadığını, alınacak hiçbir ödül olmadığını düşünmesin. Mesih’in gerçek tanıkları asla bir kenara atılmaz. Allah onları sağlıkta ve hastalıkta, hayatta ve ölümdede, halen kullanır. Şeytan’ın şerriyle Mesih’in hizmetkârlarına zulmedildiğinde, etkin çalışmaları engellendiğinde, hapse atıldıklarında ya da sürüklenerek darağacına veya kazığa götürüldüklerinde, bunlar gerçeğin daha büyük bir zafer kazanabilmesi için olmuştur. Bu sadık kişiler tanıklıklarını kanlarıyla mühürlediklerinde, daha önce şüphe ve kararsızlık içinde olan canlar Mesih’in imanına ikna olmuş ve O’nun için cesaretle ayağa kalkmışlardır. Şehitlerin küllerinden Allah için bereketli bir hasat fişkırmıştır.

Pavlus’un ve çalışma arkadaşlarının gayretleri ve sadakatleri, tıpkı Hristiyanlığa dönen bu mühtedilerin imanları ve itaatleri gibi, son derece zorlu şartlarda, Mesih’in hizmetkârının tembelliğini ve imansızlığını azarlamaktadır. Elçi ve çalışmasında ona yardımcı olanlar Nero’nun hizmetkârlarını tövbeye ve Mesih’e imana çağırmanın boşuna olduğunu iddia edebilirlerdi, zira bu kişiler zorlu ayartılara maruz kalıyorlardı,

etrafları korkunç engellerle çevriliydi ve sert bir düşmanlık görüyorlardı. Onlar gerçeğe ikna edilebilseler bile, nasıl itaat edebilirlerdi? Fakat Pavlus böyle düşünmedi; imanla bu canlara müjdeyi sundu, ve dinleyenler arasında ne pahasına olursa olsun itaat etmeye karar verenler oldu. Engellere ve tehlikelere bakmadan, ışığı kabul edecekler ve kendi ışıklarının başkalarına yansımaya yardımcı olması için Allah'a güveneceklerdi.

Sezar'ın ev halkından gerçeğe mühtediler kazanılmakla kalınmadı, bunlar ihtida ettikten sonra o evde kalmaya devam ettiler. Çevreleri artık kendilerine uygun olmadığı için görev yerlerini terk etmekte serbest olduklarını düşünmediler. Gerçek onları orada bulmuştu ve orada kaldılar, değişen yaşamları ve karakterleri ile yeni imanın dönüştürücü gücüne tanıklıkta bulundular.

İçinde bulunduğu şartları Mesih için tanıklıkta bulunamamanın mazereti yapmak isteyen kimseler var mı? Onlar, Sezar'ın ev halkından olan öğrencilerin durumlarını –imparatorun ahlâksızlığını, sarayın sefahatini– düşünsünler. Bu mühtedilerin kendilerini içinde buldukları şartlardan daha ziyade dinsel hayat için uygunsuz ve daha büyük fedakârlığa ya da düşmanlığa yol açan koşulları hayal bile edemeyiz. Ancak onlar zorlukların ve tehlikelerin arasında, sadakatlerini korudular. Aşılmaz gibi görünen engeller yüzünden, Hristiyan kendisini İsa'daki gerçeğe uymaktan muaf tutmaya çalışabilir; fakat araştırmaya dayanabilecek hiçbir mazeret sunamaz. Bunu yapabilecek olsa, Allah'ın, kendi çocukları için uyamayacakları kurtuluş şartları koymasından ötürü, adaletsiz olduğunu ortaya koymuş olurdu.

Kalbi Allah'a hizmet etmeye kararlı olan kişi, O'na tanıklıkta bulunmak için fırsat bulacaktır. Öncelikle Allah'ın krallığını ve O'nun doğruluğunu aramayı² kafasına koymuş olan kişiyi engellemek için zorluklar yetersiz kalacaktır. Dua ve sözün çalışılması yoluyla elde edilen güç ile, erdemi arayacak ve

2 Bkz. Matta 6:33.

kötülüğü terk edecektir. İmanlı, günahkârların kendisine yöneltiği aykırılıklara katlanan, imanın Yaratıcısı ve Tamamlayıcısı³ olan İsa'ya bakarak, aşağılamalara ve alaylara gönüllü olarak göğüs gerecektir. Ve sözü gerçek olan Kişi tarafından, her koşul için yeterli olan yardım ve lütuf vaat edilmiştir. O'nun sonsuza dek kalıcı kolları, yardım için kendisine dönen canı çevreler. O'nun gözetiminde iken, "Sana güvenirim korktuğum zaman" diyerek, güvenle dinlenebiliriz (Mezmun 56:3). Allah, O'na güvenen herkes için, vaadini yerine getirecektir.

Kurtarıcı, kendi örneğiyle izleyicilerinin dünyada olabileceklerini, fakat dünyadan olmayacaklarını göstermiştir. O, dünyanın aldatıcı zevklerinden pay almaya, geleneklerinin etkisi altında kalmaya ve uygulamalarını izlemeye değil, Babası'nın isteğini yaparak, kaybolanı aramaya ve kurtarmaya gelmiştir. Hristiyan, önünde bu hedefle, her tür koşul altında kirlenmeden ayakta durabilir. Toplumsal konumu veya içinde bulunduğu şartlar, ister yüksek ister alçak olsun, görevini sadakatle yerine getirerek gerçek dinin gücünü sergileyecektir.

Hristiyan karakteri, denenmeden özgür olarak değil, denenmenin ortasında gelişir. Ters cevaplara ve düşmanlığa maruz kalmak, Mesih'in izleyicisini daha uyanık olmaya ve kudretli Yardımcı'ya daha samimi bir şekilde dua etmeye yöneltir. Allah'ın lütfuyla göğüs gerilen sert denemeler, sabrı, uyanıklığı, metaneti ve Allah'a derin ve kalıcı bir itimadı geliştirir. İzleyicilerinin sıkıntı çekerek güçlü olmalarını; teslim olarak zafer kazanmalarını; bütün gün öldürülerek, yine de yaşamalarını; çarmıhı taşıyarak yücelik tacını kazanmalarını sağlama-sı, Hristiyan imanının zaferidir.

3 Bkz. İbraniler 12:2.

ROMA'DAN YAZILANLAR

[Bu bölüm, Koloselilere ve Filipililere Mektuplara dayanmaktadır.]

Elçi Pavlus'a Hristiyan deneyiminin başlangıcında Allah'ın İsa'nın izleyicileriyle ilgili isteğini öğrenmesi için özel fırsatlar verilmişti. "Üçüncü göğe götürülmüş," "cennete götürül[müş]... orada, dille anlatılamaz, insanın söylemesi yasak olan sözler işit[mişti]." Kendisine "Rab'bin" pek çok "görüm[ler] ve... vahiy[ler]" verildiğini kendisi de onaylamıştı. Onun müjde gerçeğinin ilkelerini anlayışı, "sözüm ona üstün elçiler[in]" anlayışına eşitti (2. Korintliler 12:2, 4, 1, 11). "Mesih'in sevgisinin ne denli geniş ve uzun, yüksek ve derin olduğunu anlıyor[, bilgiyi çok aşan bu sevgiyi" net olarak ve bütünüyle kavırıyordu (Efesliler 3:18–19).

Pavlus görümde gördüğü her şeyi anlatamazdı; zira dinleyicileri arasında sözlerini yanlış kullanabilecek olanlar vardı. Ancak kendisine açıklanan şeyler, onun bir önder ve bilge bir öğretmen olarak çalışabilmesini sağladı, ayrıca sonraki yıllarda kiliselere gönderdiği mesajları şekillendirdi. Görümdeyken aldığı etki her zaman onunla birlikteydi ve onun Hristiyan karakterini doğru şekilde temsil edebilmesini sağladı. Sözle ve yazıyla, o zamandan beri Allah'ın kilisesine her zaman yardım ve güç sağlamış olan bir mesaj ilettiler. Bu mesaj günümüzdeki imanlıla-

ra kiliseyi tehdit edecek olan tehlikeleri ve karşılaşmak zorunda kalacakları sahte öğretileri açık bir şekilde bildirmektedir.

Elçinin öğüt ve uyarı mektuplarında hitap ettiği kişiler için arzusu, “her öğretinin rüzgarıyla çalkalanıp öteye beriye sürüklenen çocuklar olma[maları];” fakat tümünün “imanda ve Tanrı Oğlu’nu tanımada birliğe, yetkinliğe, Mesih doluluğundaki olgunluk düzeyine eriş[meleri]” idi. Putperest toplumlarda yaşayan İsa’nın izleyicilerine, “diğer ulusların, kendi anlayışlarında kararlı... onların yüreklerinin katılığı nedeniyle, Allah’ın hayatına yabancılaşmış olarak, kendi fikirlerinin boşluğu içinde yürüdükleri gibi” yürümemeleri, fakat “bilge olmayan kişiler gibi değil, ama bilge kişiler olup fırsatı değerlendirecek, doğru bir şekilde” yürümeleri için ricada bulundu (Efesliler 4:14, 13, 17–18 [Kİ]; 5:15–16 [Kİ]). İmanlıları, “kiliseyi... sevip onun uğruna kendini feda e[den]” Mesih’in, “kiliseyi üzerinde leke, buruşukluk ya da buna benzer bir şey olmadan,” “kutsal ve kusursuz” bir kilise olarak “görkemli biçimde kendine suna[cağı]” zamana doğru bakmaya teşvik etti (Efesliler 5:25, 27).

İnsandan değil, Allah’tan gelen bir güçle yazılan bu mesajlar, herkes tarafından çalışılması gereken ve sıklıkla tekrarlanmasının yarar getireceği dersler içermektedir. Bunlarda pratik dindarlık özetlenmekte, her kilisede izlenmesi gereken ilkeler ortaya konulmakta ve ebedî hayata giden yol açıklanmaktadır.

Pavlus, halen Roma’da tutukluymışken “Kolose’de bulunan, Mesih’e ait kutsal ve sadık kardeşlere” yazdığı mektubunda, onların imandaki kararlılıklarından ötürü sevinç duyduğunu belirtmektedir, bu haber elçiye, hakkında “Ruhtan kaynaklanan sevginizi de bize o bildirdi” yazdığı Epafras tarafından iletilmişti. Mektubuna şöyle devam etti: “Bunu işittiğimiz günden beri biz de sizler için dua etmekten, tam bir bilgelik ve ruhsal anlayışla Tanrı’nın isteğini bütünüyle bilmenizi dilemekten geri kalmadık. Rab’be yaraşır biçimde yaşamanız, O’nu her yönden hoşnut etmeniz, her iyi işte meyve vererek

Tanrı'yı tanımakta ilerlemeniz için dua ediyoruz. Her şeye sevinçle katlanıp sabredebilmeniz için O'nun yüce gücüne dayanarak bütün kudretle güçlenmenizi diliyoruz.”

Böylece Pavlus Koloseli imanlılar için arzusunu sözlere döktü. Bu sözler Mesih'in izleyicisinin önüne ne kadar da yüksek bir ideal koymaktadır! Hristiyan hayatının harika imkânlarını göstermekte ve Allah'ın çocuklarının alabileceği bereketlerin hiçbir sınırı olmadığını açıkça ortaya koymaktadır. Allah bilgisinde sürekli olarak gelişerek, Hristiyan deneyiminde sürekli güçlenip sürekli yükselebilirler, ta ki “O'nun yüce gücüne dayanarak” “kutsalların ışıktaki mirasına ortak olmaya yeterli” hale getirilinceye kadar.

Elçi, kardeşlerinin huzurunda Mesih'i Allah'ın her şeyi aracılığıyla yarattığı ve kurtuluşlarını aracılığıyla sağladığı Kişi olarak yüceltti. Uzaydaki dünyaları idame ettiren ve Allah'ın evrenindeki her şeyin belirli düzenlerini ve yorulmak bilmeyen etkinliğini muhafaza eden elin, kendileri için çarmıha çivilenmiş olan el olduğunu bildirdi. Pavlus şöyle yazdı: “Yerde ve gökte, görünen ve görünmeyen her şey –tahtlar, egemenlikler, yönetimler, hükümlerlikler– O'nda yaratıldı. Her şey O'nun aracılığıyla ve O'nun için yaratıldı. Her şeyden önce var olan O'dur ve her şey varlığını O'nda sürdürmektedir.” “Yaptığınız kötülükler yüzünden bir zamanlar düşüncelerinizde Tanrı'ya yabancı ve düşmandınız. Şimdiyse Mesih sizi Tanrı'nın önüne kutsal, lekesiz ve kusursuz olarak çıkarmak için öz bedeninin ölümü sayesinde sizi Tanrı'yla barıştırdı.”

Allah'ın Oğlu düşmüş olanı kaldırmak için tenezzül etti. Bunun için O, günahsız dünyaları, kendisini seven doksan dokuzu,¹ yukarıda bıraktı ve “bizim isyanlarımız yüzünden onun bedeni değil[sin]” ve “bizim suçlarımız yüzünden o eziyet çek[sin]” diye bu dünyaya geldi (Yeşaya 53:5). O, her şeyde kardeşlerine benzer hale getirilmişti. Bizim gibi, etten bir insan oldu. Acıkmanın, susamanın ve yorulmanın ne demek

1 Bkz. Matta 18:12–14; Luka 15:3–7.

olduğunu biliyordu. Hayatını yiyeceklerle sürdürüyor ve uykuyla tazeleniyordu. O, yeryüzünde bir yabancı ve ziyaretçiydi; dünyadaydı, fakat dünyadan değildi; günümüzde yaşayan insanların ayartılarak denendikleri gibi ayartıldı ve denendi, fakat günahtan uzak bir hayat sürdü. Müşfik, sevecen ve duygudaştı, her zaman başkalarını düşünerek, Allah'ın karakterini temsil ediyordu. “Söz, insan olup aramızda yaşadı... lütuf ve gerçekle dolu” (Yuhanna 1:14).

Koloseli imanlılar, putperestliğin uygulamalarıyla ve etkileyle çevrelenmiş olduklarından, müjdenin sadeliğinden uzaklaşma tehlikesi altındaydılar, bu nedenle Pavlus onları bu tehlikeye karşı uyararak, onları tek güvenilir kılavuz olan Mesih'e yönlendirdi. Şöyle yazdı: “Gerek sizler, gerek Laodikyadakililer, gerekse sizler gibi yüzümü hiç görmemiş olanlar için ne denli büyük bir uğraş verdiğimi bilmenizi isterim. Yüreklarının cesaret bulmasını, sevgide birleşmelerini dilerim. Öyle ki, anlayışın verdiği tam güvenliğin bütün zenginliğine kavuşsunlar ve Tanrı'nın sırrını, yani bilginin ve bilgeliğin bütün hazinelerinin saklı olduğu Mesih'i tanısunlar.

“Kimse sizi kulağı okşayan sözlerle aldatmasın diye söylüyorum bunu... Bu nedenle Rab Mesih İsa'yı nasıl kabul ettinizse, O'nda öylece yaşayın. Şükranla dolup taşarak O'nda köklenin ve gelişin, size öğretildiği gibi imanda güçlenin. Dikkatli olun! Mesih'e değil de, insanların geleneğine, dünyanın temel ilkelerine dayanan felsefeyle, boş ve aldatıcı sözlerle kimse sizi tutsak etmesin. Çünkü Tanrılığın bütün doluluğu bedence Mesih'te bulunuyor. Siz de her yönetim ve hükümlüğün başı olan Mesih'te doluluğa kavuştunuz.”

Mesih, aldatıcıların ortaya çıkacağını, bunların etkisiyle “kötülüklerin çoğal[arak]” “birçoklarının sevgisi[nin] soğuyaca[ğın]” önceden bildirmişti (Matta 24:12). Öğrencileri, kilisenin bu kötülükten ötürü düşmanlarının zulmü altında olduğundan daha büyük bir tehlike içinde olacağına dair uyardı. Pavlus imanlıları defalarca bu sahte öğretmenlere karşı

uyardı. Bu tehlikeye karşı, diğerlerinden daha fazla tetikte olmalıydılar; zira sahte öğretmenleri aralarına alarak, düşmanın ruhsal anlayışlarını köreltmek ve müjde imanına yeni gelmiş olanların güvenini sarsmak için kullanacağı yanılığara kapı açmış olacaktı. Sunulan öğretileri denemeleri gereken standart Mesih'ti. O'nun öğretileriyle uyumlu olmayan her şeyi reddetmeleri gerekiyordu. Günaha karşılık olarak çarmıha gerilen Mesih, ölümden dirilen Mesih, göğe yükselen Mesih – öğrenmeleri ve öğretmeleri gereken kurtuluş bilgisi işte buydu.

Hristiyan kilisesini çevreleyen tehlikelere ilişkin Allah'ın sözünde yer alan uyarılar bugün bizim için geçerlidir. Elçilerin günlerinde, insanların Kutsal Yazılar'a olan imanı gelenek ve felsefe ile yıkmaya çalıştıkları gibi, bugün de doğruluğun düşmanı, ileri tenkit, evrim, ruhçuluk, teozofi ve panteizmin gönüle hoş gelen görüşlerini kullanarak, canları yasak yollara yönlendirmeye çalışmaktadırlar. Pek çok kişi için Kutsal Kitap yağı olmayan bir lambadır, zira onlar zihinlerini yanlış anlayış ve kargaşa getiren kuramsal inanç kanallarına çevrilmişlerdir. İleri tenkit çalışması, kesip parçalara ayırmasıyla, varsayımlarda bulunmasıyla ve yeniden yapılandırmasıyla, Kutsal Kitap'ın ilahî vahiy olduğuna imanını yıkmaktadır. Allah'ın sözünü, insanların hayatlarını denetleme, yüceltme ve ilham etme gücünden mahrum bırakmaktadır. Ruhçuluk yoluyla büyük kalabalıklara arzunun en yüce kanun olduğuna, ruh satın özgürlük demek olduğuna ve insanın yalnızca kendisine karşı sorumlu olduğuna inanmaları öğretilmektedir.

Mesih'in izleyicisi, elçinin Koloseli imanlıları uyardığı "ikna edici sözler" ile karşılaşacaktır. Kutsal Yazılar'ın ruhçuluk temelli yorumlarıyla karşılaşacaktır, fakat bunları kabul etmemelidir. Sesi, Kutsal Yazılar'ın ebedî gerçeklerini net bir şekilde tasdik ederken duyulmalıdır. Gözlerini Mesih'e dikerek, O'nun öğretisiyle uyumlu olmayan tüm fikirleri terk ederek, çizilmiş olan yolda kararlılıkla yürümelidir. Allah'a ilişkin hakikat, derin düşüncelerinin ve tefekkürlerinin konusu olmalı-

dır. Kutsal Kitap'ı Allah'ın kendisiyle doğrudan konuşan sesi olarak kabul etmelidir. Böylece ilahî olan bilgeliği bulacaktır.

Mesih'te açıklanan Allah bilgisi, kurtulan herkesin mutlaka sahip olmaları gereken bilgidir. Karakter dönüşümünü sağlayan işte bu bilgidir. Hayata kabul edildiğinde, canı Mesih'in suretinde yeniden yaratacaktır. Allah'ın kendi çocuklarını almaya davet ettiği bu bilgidir, geri kalan her şey beyhudelik ve hiçliktir.

Her nesilde ve her ülkede, karakter gelişiminin gerçek temeli aynı olmuştur – Allah'ın sözünde bulunan ilkeler. Tek güvenilir ve kesin kural, Allah'ın söylediğini yapmaktır. “Rab’bin kuralları doğrudur” ve “bunları yapan asla sarsılmayacaktır” (Mezmunlar 19:8; 15:5 [KM]). Elçiler kendi zamanlarındaki sahte kuramlarla Allah'ın sözü ile karşı koydular ve “hiç kimse atılan temelden... başka bir temel atamaz” dediler (1. Korintliler 3:11).

Koloseli imanlılar ihtida ederek vaftiz olduklarında, daha önce hayatlarının bir parçası olan inançları ve uygulamaları bir kenara atmaya ve Mesih'e bağlılıklarına sadık kalmaya kendilerini adadılar. Pavlus mektubunda onlara bunu hatırlatarak, sözlerini tutabilmeleri için kendilerini alt etmeye çalışacak olan kötülöklere karşı sürekli olarak gayret göstermeleri gerektiğini unutmamalarını rica etti. “Mesih'le birlikte dirildiginize göre,” dedi, “gökteki değerlerin ardından gidin. Mesih orada, Tanrı'nın sağında oturuyor. Yeryüzündeki değil, gökteki değerleri düşünün. Çünkü siz öldünüz, yaşamınız Mesih'le birlikte Tanrı'da saklıdır.”

“Bir kimse Mesih'teyse, yeni yaratıktır; eski şeyler geçmiş, her şey yeni olmuştur” (2. Korintliler 5:17). Mesih'in gücü ile insanlar günahkâr alışkanlıkların zincirlerini kırmışlardır. Bencilliği terk etmişlerdir. Kutsallara saygısızlar saygılı, ayaslar ayık, ahlâksızlar pak olmuşlardır. Şeytan'ın benzerliğini taşıyan canlar, Allah'ın suretine dönüştürülmüşlerdir. Bu değişiklik başlı başına mucizeler mucizesidir. Söz tarafından gerçekleştirilen bir değişim olarak, Söz'ün en derin sırlarından biridir. Bunu anlayamayız; yalnızca bunun, Kutsal Yazılar ta-

rafından bildirildiği gibi, “yücelik ümidi olan Mesih’in içinizde olması” olduğuna inanabiliriz (Kİ).

Allah’ın Ruhu zihni ve kalbi denetim altında tuttuğunda, ihtida eden can yeni bir ilahi söylemeye başlar; zira kendi deneyiminde Allah’ın vaaadinin yerine geldiğinin, suçunun bağışlandığının ve günahının üzerinin örtüldüğünün farkına varır. İlahî yasayı çiğnediğinden ötürü Allah’a tövbe ve insanın aklanması için ölen Mesih’e iman etmiştir. “İmanla aklandığı[na] göre, Rabbimiz İsa Mesih sayesinde Tanrı’yla barışmış o[lur]” (Romalılar 5:1).

Fakat Hristiyan, bu deneyimin kendisine ait olmasından ötürü, kendisi için gerçekleştirilenden tatmin olarak, kollarını kavuşturup beklememelidir. Ruhsal krallığa girmeye karar vermiş olan kişi, ahlâksız tüm güçlerin ve tutkuların, karanlığın krallığının kuvvetleri tarafından desteklenerek kendisine cephe aldıklarını görecektir. Her gün adanmışlığını yenilemeli, her gün kötülüğe karşı savaş vermelidir. Eski alışkanlıklar, kötülük yapmaya olan kalıtsal eğilimler denetimi ele geçirmek için savaşacaklardır, ve bunlara karşı her zaman tetikte olarak, zafer için Mesih’in gücüyle gayret etmelidir.

Pavlus Koloselilere, “bu nedenle bedeninin dünyasal eğilimlerini... öldürün” diye yazdı; “Geçmişte bunlarla iç içe yaşadığınız zaman siz de bu yollarda yürüdünüz. Ama şimdi öfke, kırgınlık, kötü niyet dahil, hepsini üzerinizden sıyrıp atın. Ağzınızdan hiçbir iftira ya da edepsiz söz çıkmasın. Öyleyse, Tanrı’nın kutsal ve sevgili seçilmişleri olarak yürekten sevecenliği, iyiliği, alçakgönüllülüğü, sabrı, yumuşaklığı giyinin. Birbirinize hoşgörülü davranın. Birinizin ötekinden bir şikâyeti varsa, Rab’bin sizi bağışladığı gibi, siz de birbirinizi bağışlayın. Bunların hepsinin üzerine yetkin birliğin bağı olan sevgiyi giyinin. Mesih’in esenliği yüreklerinizde hakem olsun. Tek bir bedeninin üyeleri olarak bu esenliğe çağıldınız. Şükredici olun!”

Koloselilere mektup Mesih’in hizmetinde yer alan herkes için en büyük değerde derslerle, Kurtarıcı’yı doğru bir şekilde

temsil eden kişinin hayatında görülecek olan amaçta kararlılığı ve yüce hedefi gösteren derslerle doludur. Yokuş yukarı yolda ilerlemekten kendisini alıkoyacak ya da başka birinin ayaklarını dar yoldan döndürecek olan her şeyi terk eden imanlı, günlük yaşantısında Mesih'in merhametini, nezaketini, alçakgönüllülüğünü, yumuşak huyluluğunu, müsamahasını ve sevgisini sergiler.

Daha yüce, daha pak ve daha asil bir yaşamın gücü en büyük ihtiyacımızdır. Dünya düşüncelerimizin çok fazla bir kısmını, göğün krallığı ise çok az bir kısmını meşgul etmektedir.

Allah'ın kendisi için koyduğu ideale ulaşma çabalarında, Hristiyan hiçbir şeyden umudunu kesmemelidir. Mesih'in lütfu ve gücüyle verilecek olan ahlâkî ve ruhsal mükemmellik herkese vaat edilmiştir. İsa güç kaynağı, hayat pınarıdır. O bizi sözüne getirir ve günahın hasta ettiği canları iyileştirmek için bize yaşam ağacından yapraklar sunar. O bizi Allah'ın tahtına yönlendirir ve ağızımıza bir dua koyar, ve bu dua aracılığıyla O'nunla daha yakın bir ilişki kurarız. O, bizim adımıza göğün her şeye gücü yeten araçlarını harekete geçirir. Her adımda O'nun yaşayan gücüne dokunuruz.

Allah, "tam bir bilgelik ve ruhsal anlayışla Tanrı'nın isteğini bütünüyle bil[meyi]" isteyenlerin ilerlemesine hiçbir sınır koymaz. Onlar, dua yoluyla, uyanık durarak, bilgide ve anlayışta gelişme yoluyla "O'nun yüce gücüne dayanarak bütün kudretle güçle[neceklerdir]." Böylece başkaları için çalışmaya hazırlanırlar. Kurtarıcı'nın amacı, insanoğullarının arındırılmış ve kutsal kılınmış olarak kendisinin yardımcı eli olmalarıdır. Bu büyük ayrıcalık için "bizi kutsalların ışıktaki mirasına ortak olmaya yeterli kılan" Kişi'ye şükürler sunalım; "O bizi karanlığın hükümranlığından kurtarıp sevgili Oğlu'nun ege-menliğine aktardı."

Pavlus'un Filipililere mektubu, Koloselilere mektubu gibi Roma'da tutukluken yazıldı. Filipi'deki kilise, Pavlus'un "muhtaç anımda bana yardım etmek üzere gönderdiğiniz

el[çi], omuz omuza mücadele verdiğim kardeşim ve emektaşım” dediği Epafroditus’un eliyle ona armağanlar göndermişti. Roma’dayken Epafroditus hastalanmıştı, Pavlus’un sözleriyle, “gerçekten de ölecek kadar hastaydı. Ama Tanrı ona acıdı; yalnız ona değil, acı üstüne acı duymayayım diye bana da acıdı.” Epafroditus’un hasta olduğunu duyan Filipili imanlılar onun için endişeyle dolmuşlardı, bu nedenle o, onlara geri dönme kararı verdi. Pavlus şöyle yazdı: “hepinizi özlüyor, hasta olduğunu öğrendiğiniz için çok üzülüyordunuz... İşte bu nedenle, onu tekrar görüp sevinesiniz diye kendisini daha büyük bir ıstakle yanınıza gönderiyorum. Böylelikle benim de kaygılarım hafifleyecek. Onu Rab’de tam bir sevinçle kabul edin, onun gibi kişileri onurlandırın. Çünkü sizin bana yapamadığınız yardımı yapmak için canını tehlikeye atarak Mesih’in işi uğruna neredeyse ölüyordu.”

Pavlus Epafroditus’un eliyle Filipili imanlılara, kendisine gönderdikleri armağanlar için teşekkür ettiği bir mektup ilettili. Tüm kiliseler arasında Pavlus’un ihtiyaçlarını karşılamakta en cömert davranan Filipili kilisesi olmuştu. Elçi mektubunda “Siz de bilirsiniz, ey Filipililer” dedi, “Müjde yayılmaya başladığında, Makedonya’dan ayrılışımdan sonra sizden başka hiçbir topluluk karşılıklı yardımlaşma konusunda benimle işbirliği yapmadı. Ben Selanik’teyken de, ihtiyacım olduğunda birkaç kez bana yardımda bulundunuz. Armağan peşinde değilim, ama ruhsal kazancın hesabınızda birikmesini istiyorum. Benim her şeyim var, bolluk içindeyim. Epafroditus’un eliyle gönderdiğiniz armağanları alınca bir eksikim kalmadı. Bunlar güzel kokulu sunular, Tanrı’nın beğenisini kazanan, O’nu hoşnut eden kurbanlardır.”

“Babamız Tanrı’dan ve Rab İsa Mesih’ten sizlere lütuf ve esenlik olsun. Sizi hatırladıkça Tanrım’a şükrediyorum. İlk günden şimdiye dek Müjde’nin yayılmasındaki işbirliğinizden dolayı her duamda hepiniz için her zaman sevinçle dilekte bulunuyorum. Sizde iyi bir işe başlamış olan Tanrı’nın bunu

Mesih İsa'nın gününe dek bitireceğine güvenim var. Hepiniz için böyle düşünmekte haklıyım. Her an yüreğimdesiniz. İster zincire vurulmuş, ister Müjde'yi savunup doğrulamakta olayım, hepimiz benimle birlikte Tanrı'nın lütfuna ortakınız. Hepinizi... nasıl özlediğime Tanrı tanıktır. Duam şu ki, sevginiz, bilgi ve her tür seziyle durmadan artsın. Öyle ki, üstün değerleri ayırt edebilesiniz ve böylece Tanrı'nın yüceltilip övülmesi için İsa Mesih aracılığıyla gelen doğruluk meyvesiyle dolarak Mesih'in gününde saf ve kusursuz olasınız.”

Allah'ın lütfu, Pavlus'u tutukluluğunda destekledi; bu sıkıntı zamanında onun sevinç duymasını sağladı. İman ve güvence ile, Filipili kardeşlerine tutuklu oluşunun müjdenin yayılmasına yaradığını yazdı. “Kardeşler” dedi, “şunu bilmenizi isterim: Başıma gelenler daha çok Müjde'nin yayılmasına yaramıştır. Sonuç olarak bütün saray muhafızları dahil, herkes Mesih uğruna zincire vurulduğumu öğrendi. Kardeşlerin çoğu da zincire vuruluşumdan ötürü Rab'be güvenerek Tanrı'nın sözünü korkusuzca söylemekte daha da cesur davranıyorlar.”

Pavlus'un bu deneyiminde bizim için bir ders vardır, zira Allah'ın çalışma biçimini ortaya koymaktadır. Rab, bize rahatsızlık ve yenilgi gibi görünen şeylerden zafer çıkarabilir. Allah'ı unutmak, iman gözüyle görülmeyen şeylere bakmak yerine görünen şeylere bakmak tehlikesi içindeyiz. Talihsizlik ya da felaket geldiğinde, Allah'ı ilgisizlik ya da zalimlik ile suçlamaya hazırız. O bir noktada bizim yararlılığımızı sonlandırmayı seçerse, durup Allah'ın bu şekilde bizim iyiliğimiz için çalışıyor olabileceğini düşünmeden, ağlaşmaya başlıyoruz. Cezalandırmanın da O'nun büyük planının bir parçası olduğunu ve Hristiyanların Efendi için sıkıntı değneği altındayken bazen etkin hizmette görev alırlarken yaptıklarından daha fazla şeyler yapabileceklerini öğrenmemiz gerekiyor.

Pavlus Filipililere Hristiyan yaşamında örnekleri olarak Mesih'i gösterdi, O “Tanrı özüne sahip olduğu halde, Tanrı'ya eşitliği sınıksız sarılacak bir hak saymadı. Ama kul özünü alıp

insan benzeyişinde doğarak ululuğunu bir yana bıraktı. İnsan biçimine bürünmüş olarak ölüme, çarmıh üzerinde ölüme bile boyun eğip kendini alçalttı.”

Şöyle devam etti: “Öyleyse sevgili kardeşlerim, her zaman söz dinlediğiniz gibi, yalnız ben aranızdayken değil, ama özellikle aranızda olmadığım şu anda da kurtuluşunuzu saygı ve korkuyla etkin kılın. Çünkü kendisini hoşnut edeni hem istemeniz hem de yapmanız için sizde etkin olan Tanrı’dır. Her şeyi söylenmeden ve çekişmeden yapın ki, yaşam sözüne sımsıkı sarılarak aralarında evrendeki yıldızlar gibi parladığınız bu eğri ve sapık kuşağın ortasında kusursuz ve saf, Tanrı’nın lekesiz çocukları olasınız. Öyle ki, boşuna koşmadığımı, boşuna emek vermediğimi görerek Mesih’in gününde övünecek bir nedenim olsun.”

Bu sözler gayret etmekte olan her cana yardım için kaydedildiler. Pavlus mükemmellik standardını ortaya koymakta ve buna nasıl ulaşılabileceğini göstermektedir. ‘Kurtuluşunuzu etkin kılın’ diyor, ‘çünkü sizde etkin olan Tanrı’dır.’

Kurtuluşa erişmek ortaklaşa yapılan bir iş, bir ortaklıktır. Allah ile tövbe eden günahkâr arasında bir işbirliği olmalıdır. Bu, karakterde doğru ilkelerin oluşması için gereklidir. İnsan, kendisini mükemmelliğe ulaştırmaktan alıkoyan şeyleri yenmek için samimiyetle çaba göstermelidir. Ancak başarı için bütünüyle Allah’a bağımlıdır. İnsanî çaba kendi başına yeterli değildir. İlahî gücün yardımı olmadan hiçbir işe yaramaz. Allah çalışır, insan da çalışır. Ayartıya karşı direnç insandan gelmeli, gücünü ise Allah’tan almalıdır. Bir yanda sınırsız bilgelik, şefkat ve kudret; diğer yanda ise zayıflık, günahkârlık, mutlak çaresizlik vardır.

Allah bizim kendimize hakim olmamızı ister. Fakat O bizim onayımız ve işbirliğimiz olmadan bize yardımcı olamaz. İlahî Ruh, insana verilmiş olan güçler ve yetiler aracılığıyla çalışır. Kendi başımıza amaçlarımızı, arzularımızı ve eğilimlerimizi Allah’ın iradesine uygun hale getirmeye yeterli de-

ğiliz; fakat “istekli hale getirilmeye istekli” isek, Kurtarıcı bu işi bizim için, “safsataları, Tanrı bilgisine karşı diklenen her engeli yı[karak], her düşünceyi tutsak edip Mesih’e bağımlı kı[larak]” gerçekleştirecektir (2. Korintliler 10:5).

Güçlü, dengeli bir karakter geliştirmek isteyen kişi, aklı başında bir Hristiyan olmak isteyen kişi, her şeyini Mesih’e vermeli ve her şeyi Mesih için yapmalıdır; zira Kurtarıcı bölünmüş hizmeti kabul etmez. Teslimiyetin anlamını günden güne öğrenmelidir. Allah’ın sözünü çalışmalı, anlamını öğrenmeli ve ilkelerine uymalıdır. Böylece Hristiyan mükemmellik standardına ulaşabilir. Allah gün be gün onunla birlikte çalışır, karakterini son sınav zamanında dayanabilecek ölçüde mükemmelleştirir. Ve imanlı, gün be gün insanların ve meleklerin huzurunda yüce bir deney gerçekleştirerek, müjdenin düşkün insanoğulları için neler yapabileceğini gösterir.

Pavlus, “Kendimi bunu kazanmış saymıyorum” yazdı; “Ancak şunu yapıyorum: Geride kalan her şeyi unutup ileride olanlara uzanarak, Tanrı’nın Mesih İsa aracılığıyla yaptığı göksel çağrıda öngörülen ödülü kazanmak için hedefe doğru koşuyorum.”

Pavlus pek çok şey yaptı. Bağlılığını Mesih’e verdiği zamandan itibaren, hayatı yorulmak bilmeyen hizmetle dolu oldu. Kentten kente, ülkeden ülkeye gezerek çarmanın öyküsünü anlattı, müjdeye mühtediler kazandı ve kiliseler kurdu. Bu kiliseleri sürekli olarak gözetti ve onları eğitmek için pek çok mektup yazdı. Zaman zaman gündelik ekmeğini kazanmak için kendi zanaatında çalıştı. Fakat Pavlus, hayatının tüm bu yoğun faaliyetleri arasında, en büyük amacı, yani çağrısının ödülüne doğru koşmayı hiçbir zaman gözden kaybetmedi. Bir hedefi kararlılıkla gözünün önünde bulundurdu: Şam kapısında kendisini ona gösteren Kişi’ye sadık kalmak. Onu bu hedeften döndürmeye gücü yeten hiçbir şey yoktu. Golgota’daki haçı yüceltmek – sözlerine ve eylemlerine ilham veren, herşeyi içine alan güdü işte buydu.

Pavlus'u zorlukların ve meşakkatlerin karşısında ilerlemeye zorlayan büyük amaç, her Hristiyan işçiyi kendini tamamen Allah'ın hizmetine adamaya yönlendirmelidir. Dikkatini Kurtarıcı'dan uzaklaştırmak için dünyasal çekicilikler sunulacaktır, fakat o, hedefe doğru koşarak, Allah'ın yüzünü görme umudunun, bu umudu elde etmek için gereken tüm çabalara ve fedakârlıklara değer olduğunu dünyaya, meleklerle ve insanlara göstermelidir.

Tutuklu olmasına rağmen Pavlus'un cesareti kırılmadı. Aksine, Roma'dan kiliselere yazdığı mektuplarda bir zafer ezgisi çınlamaktadır. Filipililere, "Rab'de her zaman sevinin" yazdı; "yine söylüyorum, sevinin! ... Hiç kaygılanmayın; her konudaki dileklerinizi, Tanrı'ya dua edip yalvararak şükranla bildirin. O zaman Tanrı'nın her kavrayışı aşan esenliği Mesih İsa aracılığıyla yüreklerinizi ve düşüncelerinizi koruyacaktır. Sonuç olarak, kardeşlerim, gerçek, saygıdeğer, doğru, pak, sevimli, hayranlık uyandıran, erdemli ve övülmeye değer ne varsa, onu düşünün."

"Tanrım da her ihtiyacınızı kendi zenginliğiyle Mesih İsa'da görkemli bir biçimde karşılayacaktır... Rab İsa Mesih'in lütfu ruhunuzla birlikte olsun."

ÖZGÜR

Pavlus'un Romadaki çalışmaları pek çok canın ihtida etmesi ve imanlıların güçlenerek cesaretlenmeleri sonuçlarını sağlayarak bereketlendsiyse de, yalnızca kendi güvenliğini değil, kilisenin refahını da tehdit eden bulutlar toplanıyordu. Roma'ya vardığında imparatorluk muhafızlarının komutanının gözetimine verilmişti, adil ve dürüst biri olan bu adamın müsamahası sayesinde müjde çalışmasını yürütmek için nispeten özgür kalmıştı. Fakat iki yıllık hapis hayatı bitmeden önce, bu adamın yerini elçinin kendisinden hiçbir özel iyilik bekleyemeyeceği bir görevli almıştı.

Yahudiler şimdi Pavlus'a karşı çabalarında her zamankinden daha etkindiler ve Nero'nun ikinci karısı yaptığı ahlâksız kadında kendileri için yararlı bir yardımcı buldular, Yahudiğe dönen birisi olarak bu kadın, onların Hristiyanlığın savunucusuna karşı canice tasarılarına destek olmak için tüm nüfuzunu kullanıyordu.

Pavlus, başvurduğu Sezar'dan çok az adalet umabilirdi. Nero, kendisinden önce gelen yöneticilere nazaran ahlâkî bakımdan daha aşağı, karakter bakımından daha havai, aynı zamanda daha vahşi zulümler işlemeye eğilimi olan birisiydi. Hükümetin dizginleri daha despot bir yöneticinin eline bırakılamazdı. Hükümdarlığının ilk yılı, tahtın yasal mirasçısı

olan üvey erkek kardeşinin zehirlenmesiyle tarihe geçmişti. Nero bir ahlâksızlık ve suç batağından diğerine alçalmış, en sonunda öz annesini, sonra da karısını öldürmüştü. İşlemeyeceği hiçbir vahşet, tenezzül etmeyeceği hiçbir rezillik yoktu. Tüm asil zihinlerde yalnızca nefret ve iğrenme uyandırıyordu.

Sarayında işlenen kötülüklerin ayrıntıları açıklanamayacak kadar aşığılayıcı ve korkunçtu. Çekinmez kötülüğü, suçlarına ortak olmaya zorlanan insanlarda dahi nefret ve tiksinti uyandırıyordu. Bundan sonra önereceği kötülüklerin ne olacağına dair sürekli bir korku içindeydiler. Ancak Nero'nun bu suçları dahi tebaasının bağlılığını sarsmıyordu. O tüm medeni dünyanın mutlak hükümdarı olarak kabul ediliyordu. Dahası, kendisine ilahî şerefler veriliyor ve bir tanrı gibi tapınılıyordu.

İnsanî adalet bakımından, Pavlus'un böyle bir yargıcın önünde mahkûm edilmesi kesindi. Fakat elçi, Allah'a sadık kaldığı sürece korkacak hiçbir şeyi olmadığını hissediyordu. Geçmişte kendisinin koruyucusu olan Kişi, onu Yahudilerin fesadından ve Sezar'ın gücünden halen koruyabilirdi.

Ve Allah kulunu korudu da. Pavlus'un soruşturulmasında kendisine yöneltilen suçlamalar desteklenmedi, ve yaygın beklentinin aksine, üstelik kendi karakterine tamamen aykırı bir adaletperverlik sergileyerek, Nero tutukluyu suçsuz ilan etti. Pavlus'un zincirleri çözüldü; yeniden özgür bir adamdı.

Duruşması daha ertelenseydi ya da herhangi bir nedenle ertesi yıla kadar Roma'da alıkonulsaydı, o zaman meydana gelen zulümde yok olacağı şüphesizdi. Pavlus'un hapis kaldığı süre içinde Hristiyanlığa ihtida edenlerin sayısı o denli artmıştı ki, yetkililerin dikkatini çekti ve düşmanlığını uyandırdı. İmparatorun öfkesi bilhassa kendi ev halkı üyelerinin ihtida etmesiyle alevlenmişti ve çok geçmeden Hristiyanları merhamsiz zulmüne hedef yapacak bir bahane buldu.

Bu sıralarda Roma'da korkunç bir yangın çıktı ve kentin neredeyse yarısını yaktı. Rivayete göre alevlerin tutuşturulmasını Nero'nun kendisi emretmişti, fakat şüpheyi uzaklaştırmak

için evsizlere ve fakirlere yardımcı olarak büyük bir cömertlik gösterisi sergiledi. Ancak bu suçla itham edildi. Halk heyecana ve öfkeye kapılmıştı, Nero kendisini temize çıkarmak ve aynı zamanda kenti korktuğu ve nefret ettiği bir sınıftan temizlemek için suçlamayı Hristiyanlara yöneltti. Tasarısı başarılı oldu, böylece binlerce Mesih izleyicisi –erkekler, kadınlar ve çocuklar– zalimce öldürüldü.

Pavlus bu korkunç zulümden kurtuldu, zira salıverildikten kısa bir süre sonra Roma'dan ayrılmıştı. Bu son özgürlük aralığını kiliseler arasında çalışarak özenle geliştirdi. Grek ve Doğu kiliseleri arasında daha sağlam bir birlik kurmaya ve imanlıların zihinlerini, imanını yozlaştırmak üzere içeri sızan sahte öğretilere karşı güçlendirmeye çalıştı.

Pavlus'un katlandığı denemeler ve endişeler onun fiziksel güçlerini yiyip bitiriyordu. Yaşlılığın getirdiği hastalıklara yakalanmıştı. Son çalışmasını yaptığını hissediyordu ve çalışma zamanı kısaldıkça çabalarını daha da yoğunlaştırdı. Gayretinin hiçbir sınırı yok gibi görünüyordu. Amaçta kararlı, eylemde hızlı, imanda güçlü olarak, pek çok ülkede kiliseden kiliseye gezdi ve elinden gelen tüm imkânlarla, İsa'ya canlar kazanma işinde sadakatle çalışabilmeleri ve daha o zamandan girmeye başladıkları deneme zamanlarında müjdeye sadık kalıp Mesih'e sadakatle tanıklık edebilmeleri için, imanlıların elini kuvvetlendirmeye çalıştı.

SON TUTUKLANMA

Pavlus'un Roma'da beraat etmesinden sonra kiliseler arasındaki çalışması düşmanlarının dikkatinden kaçamazdı. Nero'nun zulmünün başlangıcından beri Hristiyanlar her yerde yasaklanmış bir mezhep muamelesi görmüşlerdi. Bir süre sonra imansız Yahudiler Roma'nın yakılmasını kışkırtma suçunu Pavlus'a atma fikrini buldular. Hiçbiri onun suçlu olduğunu bir an olsun düşünmemişti; fakat böyle bir suçlamanın, az da olsa inandırıcı şekilde yapıldığı takdirde, onun kaderini tayin edeceğini biliyorlardı. Çabaları sonucunda Pavlus yeniden tutuklandı ve apar topar son kez gireceği hapse atıldı.

Roma'ya ikinci yolculuğunda Pavlus'a eski yoldaşlarından birkaçı eşlik ediyordu; diğerleri de onun kaderini paylaşmayı samimiyetle arzulamışlardı, ancak o hayatlarını bu şekilde tehlikeye atmalarına izin vermemişti. Önündeki manzara önceki tutukluluğuna göre çok daha elverişsizdi. Nero'nun zulmü Roma'daki Hristiyanların sayısını büyük ölçüde azaltmıştı. Binlercesi imanları için şehit olmuştu, pek çoğu kenti terk etmişti, kalanlar ise büyük sıkıntı ve yılgınlık içindeydiler.

Pavlus Roma'ya vardığında kasvetli bir zindana konuldu, yolu sona erene dek orada kalacaktı. Kente ve ulusa karşı işlenmiş en aşğılık ve en korkunç suçlardan birinin kışkırtıcısı olmakla suçlanıyor, dolayısıyla herkesin nefretini üzerinde topluyordu.

Elçinin yüklerini paylaşmış olan birkaç dost şimdi ondan uzaklaşmaya başlamıştı, bazıları onu terk etmiş, diğerleri ise çeşitli kiliselere hizmet için gitmişlerdi. Figelos'la Hermogenis ilk gidenler oldular. Bundan sonra zorluğun ve tehlikenin yoğunlaşan bulutlarından gözü korkan Dimas, zulme uğrayan elçiyi terk etti. Kriskis Pavlus tarafından Galatya kiliselerine, Titus Dalmaçya'ya, Tihikos da Efes'e gönderilmişti. Yaşadığı deneyimi Timoteos'a yazan Pavlus, "Yanımda yalnız Luka var" dedi (2. Timoteos 4:11). Elçi, yaşlılıktan, zahmetli çalışmalarından ve hastalıklardan zayıf düşmüş ve bir Roma zindanının rutubetli ve karanlık kuytularına hapsedilmiş olarak, kardeşlerinin hizmetlerine şimdi her zamankinden daha fazla ihtiyaç duyuyordu. Sevgili öğrenci ve sadık dost Luka'nın hizmetleri Pavlus için büyük bir teselli idi ve kardeşleriyle ve dış dünyayla iletişim kurmasını sağlıyordu.

Bu denenme zamanında Pavlus'un yüreği Onisiforos'un sık ziyaretleriyle ferahlıyordu. Bu cana yakın Efesli, elçinin tutsaklığındaki yükünü hafifletmek için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Sevgili öğretmeni gerçek uğruna zincire vurulmuştu, kendisi ise özgürdü, dolayısıyla Pavlus'un kaderini daha çekilir hale getirmek için hiçbir gayretten kaçınmadı.

Elçi yazdığı en son mektupta, bu sadık öğrenciden şöyle söz ediyor: "Rab, Onisiforos'un ev halkına merhamet etsin. Çünkü o çok kez içimi ferahlattı ve zincire vurulmuş olmamdan utanmadı. Tersine, Roma'ya geldiğinde beni gayretle arayıp buldu. O gün Rab'den merhamet bulmasını dilerim" (2. Timoteos 1:16-18).

Sevgi ve duygudaşlık arzusu kalbe Allah'ın kendisi tarafından aşılır. Mesih, Getsemani'deki ızdırap zamanında, öğrencilerinin duygudaşlığını arzuluyordu. Pavlus da, zorluklara ve çektiği sıkıntılara kayıtsız gibi görünse de, duygudaşlığı ve yoldaşlığı özlemlerle bekliyordu. Onisiforos'un yalnızlıkta ve herkesin terk ettiği zamanda sadık kaldığına tanıklık eden ziyareti, hayatını başkalarına hizmetle geçirmiş olan kişiye memnuniyet ve teselli getirdi.

PAVLUS NERO'NUN ÖNÜNDE

Pavlus mahkeme için imparator Nero'nun huzuruna çıkması için çağrıldığında, önündeki ihtimalin ölüm cezası olduğu neredeyse kesindi. İtham edildiği suçun ciddi niteliği ve Hristiyanlara karşı hüküm süren düşmanlık, lehte bir karar çıkması umudu için çok az zemin bırakıyordu.

Grekler ve Romalılar arasında, suçlanan bir kişinin mahkemeler önünde kendisi adına savunma yapması için bir avukat tutmasına izin vermek gelenektendi. Böyle bir avukat tezlerinin gücüyle, coşkun belagatiyle, ya da ricalar, dualar ve göz yaşlarıyla, çoğunlukla tutuklunun lehinde karar aldirabilir ya da bunu başaramadığında hükmün sertliğini azaltabilirdi. Fakat Pavlus Nero'nun huzuruna getirildiğinde, hiç kimse onun danışmanı ya da avukatı olmaya cüret edemedi; hatta kendisine yöneltilen suçlamaları veya kendisini savunmak için öne sürdüğü tezleri kayda alıp koruyacak bir dostu bile yakınında yoktu. Roma'daki Hristiyanlar arasında, o deneme saatinde ileri çıkıp onun yanında duran bir kişi bile yoktu.

Olaya dair tek güvenilir kayıt, Pavlus'un kendisi tarafından Timoteos'a yazdığı ikinci mektubunda verilmektedir. Elçi, "İlk savunmamda benden yana çıkan olmadı" yazdı, "hepsi beni terk etti. Bunun hesabı onlardan sorulmasın. Ama Tan-

rı bildirisini aracılığıyla tam olarak açıklansın, bütün uluslar bunu duysun diye Rab yardımına gelip beni güçlendirdi. Aslanın ağzından böyle kurtuldum!” (2. Timoteos 4:16, 17).

Pavlus Nero'nun huzurunda – ne kadar çarpıcı bir tezat! Allah adamının inancını savunmak üzere huzurunda durduğu kibirli hükümdar, dünyasal gücün, yetkinin ve zenginliğin zirvesine ulaşmış, ayrıca suç ve kötülüğün en derin çukurlarına inmişti. Güçte ve azamette rakipsizdi. Yetkisini sorgulayacak, iradesine karşı çıkacak hiç kimse yoktu. Krallar taçlarını onun ayakları dibine bırakıyorlardı. Kudretli ordular onun emriyle yürüyüşe geçiyordu, donanmalarının bayrakları zafere işaret ediyordu. Mahkemelerde heykeli dikilmişti, senatörlerin yürürlüğe koyduğu yasalar ile hakimlerin kararları onun isteğinin yankısından başka bir şey değildi. Milyonlarca kişi onun emirlerine itaatle baş eğiyordu. Nero adı dünyayı titretiyordu. Onun hoşnutsuzluğuna uğramak demek, mallarını, özgürlüğünü, hayatını kaybetmek demektir; onun kaş çatmasından öldürücü salgın hastalıklardan daha çok korkuluyordu.

Parası olmayan, dostları olmayan, yardımcısı olmayan yaşlı tutuklu, Nero'nun huzurunda duruyordu – imparatorun yüzü, içinde hiddetle köpüren ihtirasların utanç verici kaydını yansıtıyordu; sanığın yüzü ise Allah'la barış içindeki bir kalbi ifade ediyordu. Pavlus'un deneyimi fakirlik, özveri ve ızdırap olmuştu. Düşmanlarının sürekli olarak çarpıtmalarla, suçlamalarla ve suistimallerle kendisini yıldırırmaya çalışmalarına rağmen, çarmıhın bayrağını korkusuzca yükseltmişti. Efendisi gibi o da evsiz bir gezgin olmuştu, ve yine O'nun gibi, insanlığı bereketlemek üzere yaşamıştı. Kaprisli, ihtiraslı ve şehvet düşkün bir zorba olan Nero, Allah'ın bu oğlunun karakterini ve güdülerini nasıl anlayabilir ya da takdir edebilirdi ki?

Geniş salonda, meydana gelecek olan her şeyi görmek ve duymak için dalgаланan ve öne doğru baskı yapan hevesli ve sabırsız bir kalabalık toplanmıştı. Üst sınıflar ve alt sınıflar oradaydı, zenginler ve fakirler, eğitilmişler ve cahiller, gurur-

lular ve alçakgönüllüler, hepsi birbiri gibi hayat ve kurtuluş yolunun bilgisinden yoksundu.

Yahudiler Pavlus'a eski kışkırtıcılık ve sapkınlık suçlamalarını yönelttiler ve hem Yahudiler hem de Romalılar, onu kentin yakılmasını teşvik etmekle suçladılar. Kendisine bu suçlamalar yöneltirken, Pavlus dinginliğini aralıksız olarak korudu. Halk ve yargıçlar ona şaşkınlıkla baktılar. Pek çok davada bulunmuşlar ve pek çok suçlunun yüzüne bakmışlardı, fakat karşılarındaki tutuklunun görüldüğü gibi böylesi kutsal bir sükûnet içinde görünen hiçbir insan görmemişlerdi. Yargıçların tutukluların yüz ifadelerini okumaya alışmış zeki gözleri, Pavlus'un yüzünde boş yere bir suç belirtisi aradılar. Kendisini savunmak için konuşmasına izin verildiğinde, herkes şiddetli bir ilgiyle dinledi.

Pavlus bir kez daha hayret içindeki bir kalabalığın önünde çarmıhın bayrağını yüceltme fırsatı bulmuştur. Karşısında bulunan Yahudilerden, Greklerden, Romalılardan ve pek çok ülkeden gelen yabancılardan oluşan kalabalığa baktığında, canı onların kurtuluşu için yoğun bir arzuyla çalkalanır. İçinde bulunduğu ortamı, kendisini kuşatan tehlikeleri, çok yakın gözüken korkunç akıbeti gözden kaybeder. Yalnızca Allah'ın huzurunda günahkâr insan yararına aracılık etmekte olan İsa'yı, Arabulucu'yu görür. İnsanî belagat ve kudretin üzerinde bir güçle, Pavlus müjdenin gerçeklerini ortaya koyar. Dinleyicilerinin dikkatini düşkün insan nesli için verilen kurbanaya çeker. İnsanın kurtuluşu için sınırsız bir bedel ödendiğini beyan eder. Ona Allah'ın tahtını paylaşma imkânı verilmiştir. Melek haberciler aracılığıyla yeryüzü ile gök arasında bağlantı kurulmuş ve insanların tüm işleri, ister iyi ister kötü olsun, Sınırsız Adalet'in gözleri önünde açılmıştır.

Gerçeğin savunucusu böyle savunma yapar. İmansızların arasındaki imanlı, sadakatsizlerin arasındaki sadık, Allah'ın temsilcisi olarak durur ve sesi gökten gelen bir ses gibidir. Sözlerinde ya da görünüşünde korku, üzüntü ve cesaretsiz-

lik yoktur. Masum oluşunun bilinciyle güçlü, gerçeğin tam teçhizatıyla donatılmış olarak, Allah'ın bir oğlu olduğuna sevinmektedir. Sözleri, savaşın gürültüsünü bastıran bir zafer çığıdır. Hayatını adanmış olduğu davanın, hiçbir zaman başarısızlığa uğramayacak olan tek dava olduğunu beyan eder. Kendisi yok olsa da, müjde yok olmayacaktır. Allah yaşamaktadır, ve O'nun gerçeği galip gelecektir.

O gün ona bakanların pek çoğu, "yüzünün bir melek yüzüne benzediğini gördüler" (Elçilerin İşleri 6:15).

O topluluk daha önce hiç böyle sözler dinlememişti. Bu sözler, en katı olanların dahi kalplerinde titreşen bir tele dokundular. Gerçek, net ve ikna edici bir şekilde, yanlıgıyı devirdi. Pek çok kişinin zihnine ışık yansıdı, bunlar sonradan ışığın huzmelerini memnuniyetle izlediler. O gün konuşulan gerçekler ulusları sarsacak ve tüm zaman boyunca yaşayacak, onları dile getiren dudaklar şehidin mezarına girerek sustuktan sonra da insanların kalplerini etkilemeye devam edeceklerdi.

Nero daha önce gerçeği hiç bu olayda duyduğu gibi duymamıştı. Kendi hayatının muazzam suçu kendisine hiç böyle açıklanmamıştı. Göğün ışığı canındaki günahattan kirlenmiş bölmeleri delip geçti ve kendisinin, dünyanın hükümdarının, sonunda karşısına çıkarılacağı ve eylemlerine haklı karşılığının verileceği mahkemeyi düşünerek korkuyla titredi. Elçinin Tanrısı'ndan korktu ve kendisine karşı hiçbir suçlamanın desteklenemediği Pavlus'u mahkûm etmeye cüret edemedi. Huşu duygusu kana susamış ruhunu bir süreliğine engelledi.

Bir anlığına gök, suçlu ve sert yürekli Nero'ya açıldı ve onun huzuruyla paklığı çekici görüldü. O an, merhamet daveti ona dahi uzatıldı. Fakat bağışlama düşüncesi ancak bir an için kabul görebildi. Sonra Pavlus'un zindanına geri götürülmesi emri verildi; ve Allah'ın habercisinin üzerine kapı kapatıldığında, tövbe kapısı Roma imparatoruna karşı sonsuza dek kapatıldı. Bir daha göğün hiçbir ışığı onu kuşatan karanlıktan içeri işlemeyecekti. Çok geçmeden Allah'ın cezalandırıcı yargısına uğrayacaktı.

Bu olayın üzerinden kısa bir süre sonra, Nero gemiyle Yunanistan'a kötü şöhretli yolculuğunu yaptı, burada aşağılık ve rezil uçarılıklar işleyerek kendisini ve krallığını küçük düşürecekti. Büyük bir debdebe ile Roma'ya dönerek, etrafını saray erkanıyla çevreledi ve iğrenç sefahat eylemleriyle meşgul oldu. Bu sefahatin ortasında, sokaklarda kargaşa sesi duyuldu. Nedenini öğrenmek için gönderilen haberci korkunç bir haberle geri döndü: bir ordunun başındaki Galba Roma'ya doğru hızla yürüyüşe geçmişti, kentte şimdiden isyan patlak vermiş, sokaklar kızgın bir kalabalıkla dolmuştu, imparatoru ve tüm destekçilerini ölümle tehdit eden bu kalabalık hızla saraya yaklaşıyordu.

Bu tehlike anında, Nero'nun imanlı Pavlus gibi güveneceği kudretli ve merhametli bir Tanrısı yoktu. Kalabalığın ellerinden görmeye zorlanacağı eziyetten ve muhtemel işkenceden korkan sefil zorba, hayatına kendi eliyle son vermeyi düşündü, fakat kritik dakikada cesareti kırıldı. Tamamen adamsız kalmış bir halde, rezil bir şekilde kentten kaçtı ve birkaç kilometre ötedeki bir kır evinde sığınak aradı, fakat bunun hiçbir yararı yoktu. Saklanma yeri kısa sürede bulundu, ve izini süren atlılar yaklaştığında bir köleyi yardımına çağırarak kendisine ölümcül bir yara verdirdi. Böylece zorba Nero, henüz otuz iki yaşındayken can verdi.

PAVLUS'UN SON MEKTUBU

[Bu bölüm, Timoteos'a İkinci Mektup'a dayanmaktadır.]

Pavlus, kendisi için yalnızca kısa bir süre kazanmış olduğunun farkında olarak, Sezar'ın yargı salonundan hücre sine döndü. Düşmanlarının kendisinin ölmesini sağlayıncaya kadar dinlenmeyeceklerini biliyordu. Fakat gerçeğin bir süreliğine galip geldiğini de biliyordu. Kendisini dinleyen büyük kalabalığın önünde çarmıha gerilen ve dirilen Kurtarıcı'yı ilan etmiş olmak başlı başına bir zaferdi. O gün gelişecek ve güçlenecek olan ve Nero ile diğer tüm düşmanların engellemek ya da yok etmek için boşuna uğraşacakları bir çalışma başlamıştı.

Her gün kasvetli hücre sinde oturan ve Nero'nun bir sözü ya da işaretiyle hayatının feda edilebileceğini bilen Pavlus, Timoteos'u düşündü ve onu çağdırtmaya karar verdi. Efes'teki kilisenin gözetimi Timoteos'a verilmişti, dolayısıyla Pavlus Roma'ya son yolculuğunu yaptığında o geride kalmıştı. Pavlus ile Timoteos alışılmadık ölçüde derin ve güçlü bir sevgiyle birbirlerine bağlıydılar. Timoteos ihtida ettiğinden beri Pavlus'un çalışmalarına ve ızdıraplarına ortak olmuştu, ve ikilinin arasındaki dostluk gitgide daha fazla güçlenmiş, derinleşmiş ve kutsanmıştı, en sonunda sevilen ve saygı duyulan bir baba için oğlu ne ise, yaşlı ve bitkin elçi için de Timoteos öyle olmuştu. Pavlus'un yalnızlığı ve ıssızlığı içindeyken onu görmeyi arzu etmesi şaşırtıcı değildi.

En uygun koşullarda dahi, Timoteos'un Küçük Asya'dan Roma'ya ulaşabilmesi birkaç ay alacaktı. Pavlus hayatta kalıp kalamayacağını belirsiz olduğunu biliyordu ve Timoteos'un kendisini görmek için geç kalmasından korkuyordu. Çok büyük bir sorumluluğun emanet edildiği genç adama vereceği önemli öğütler ve talimatlar vardı; ve onu gecikmeden gelmeye teşvik ederken, dile getirmesine yetecek kadar yaşamayabileceği ölüm tanıklığını da yazdırıyordu. Canı müjdedeki oğlu ve onun gözetimindeki kilise için müşfik bir ilgiyle dolu olan Pavlus, Timoteos'a kutsal emanetine sadakatini önemini aşılamaaya çalıştı.

Pavlus mektubuna selamlamayla başladı: "Sevgili oğlum Timoteos'a selam! Baba Tanrı'dan ve Rabbimiz Mesih İsa'dan sana lütuf, merhamet ve esenlik olsun. Durmadan, gece gündüz dualarımda seni anarak atalarım gibi temiz vicdanla kulluk ettiğim Tanrı'ya şükrediyorum."

Elçi bundan sonra Timoteos'a imanda kararlılığın gerekliliğini aşıladı. Şunları yazdı: "Ellerimi senin üzerine koymamla Tanrı'nın sana verdiği armağanı alevlendirmen gerektiğini hatırlatıyorum. Çünkü Tanrı bize korkaklık ruhu değil, güç, sevgi ve özdenetim ruhu vermiştir. Bunun için Rabbimiz'e tanıklık etmekten de O'nun uğruna tutuklu bulunan benden de utanma. Tanrı'nın gücüyle Müjde uğruna benimle birlikte sıkıntıya göğüs ger." Pavlus Timoteos'tan, "yaşamı ve ölümsüzlüğü Müjde aracılığıyla ışığa çıkar[an]" Kişi'nin kudretini ilan etmek için "kutsal bir davetle"¹ çağrılmış olduğunu hatırlamasını rica etti. "Ben Müjde'nin habercisi, elçisi ve öğretmeni atandım" dedi. "Bu acıları çekmemin nedeni de budur. Ama bundan utanmıyorum. Çünkü kime inandığımı biliyorum. O'nun bana emanet ettiğini o güne dek koruyacak güçte olduğuna eminim."

Pavlus, uzun hizmet dönemi boyunca, Kurtarıcısı'na sadakatte hiçbir zaman sendelememişti. Her nerede olursa olsun –gerek çatık kaşlı Ferisilerin ya da Romalı yetkililerin önünde

1 2. Timoteos 1:9 (Kl).

olsun; gerek Listra'daki öfkeli kalabalığın ya da Makedonya zindanındaki mahkûm edilmiş günahkârların önünde olsun; gerek kaza geçiren gemideki paniğe kapılmış denizcilerle tartışırken ya da hayatını kurtarmak için Nero'nun huzurunda tek başına savunma yaparken olsun— savunduğu davadan hiçbir zaman utanmamıştı. Hristiyan hayatının en büyük hedefi, adının bir zamanlar kendisini nefretle doldurduğu Kişi'ye hizmet etmek olmuştı; ve hiçbir düşmanlık ya da zulüm onu bu hedeften döndürememişti. Çabayla güçlenen ve fedakârlıkla paklanan imanı, onu ayakta tutmuş ve güçlendirmişti.

Pavlus şöyle devam etti: “Oğlum, Mesih İsa'da olan lütufla güçlen. Birçok tanık önünde benden işittiğin sözleri, başkalarına da öğretmeye yeterli olacak güvenilir kişilere emanet et. Mesih İsa'nın iyi bir askeri olarak benimle birlikte sıkıntıya göğüs ger.”

Allah'ın gerçek hizmetkârı zorluklardan ya da sorumluluktan kaçınmaz. İlahî gücü samimiyetle arayanları asla hayal kırıklığına uğratmayan Kaynak'tan, ayartıya karşı durmasını ve onu yenmesini, ve Allah'ın kendisine verdiği görevleri yerine getirmesini sağlayan gücü alır. Aldığı lütfun niteliği, Allah'ı ve O'nun Oğlu'nu tanıma kapasitesini artırır. Canı, Efendi'ye makbul hizmette bulunmak için büyük bir arzu duyar. Ve Hristiyanlık yolunda ilerledikçe, “Mesih İsa'da olan lütüfta güç[lü]” olur. Bu lütuf onun duyduğu şeylere güvenilir bir tanık olmasını sağlar. Allah'tan aldığı bilgiyi küçümsemez ve göz ardı etmez, fakat bu bilgiyi kendileri de başkalarına öğretecek olan sadık kişilere teslim eder.

Timoteos'a bu son mektubunda, Pavlus genç işçinin önüne yüksek bir ideal koyarak, Mesih'in bir hizmetkârı olarak kendi üzerine düşen sorumluluklara dikkatini çekti. Elçi, “Kendini Tanrı'ya makbul, gerçeğin bildirisini doğru kullanan, alnı ak bir işçi olarak sunmaya gayret et” diye yazdı. “Gençlik arzularından kaç. Temiz yürekle Rab'be yakaranlarla birlikte doğruluğun, imanın, sevginin ve esenliğin ardından koş. Saçma, cahilce tartışmalara girmeyi reddet. Bunların kavga doğurdu-

ğunu bilirsin. Rab'bin kulu kavgacı olmamalı. Tersine, herkeşe şefkatle davranmalı, öğretme yeteneği olmalı, haksızlıklara sabırla dayanmalıdır. Kendisine karşı olanları yumuşak huyla yola getirmeli. Gerçeği anlamaları için Tanrı belki onlara bir tövbe yolu açar.”

Elçi, Timoteos'u kiliseye girmeye çalışacak olan sahte öğretmenlere karşı uyardı. “Şunu bil ki” dedi, “son günlerde çetin anlar olacaktır. İnsanlar kendilerini seven, para düşkünü, övüngen, kibirli, küfürbaz, anne baba sözü dinlemez, nankör, kutsallıktan ve sevgiden yoksun... Tanrı yolundaymış gibi görünüp bu yolun gücünü inkâr edenler olacaklar. Böylelerinden uzak dur.”

“Kötüler ve sahtekârlar, aldatarak ve aldanarak gittikçe daha beter olacaklar” diye devam etti. “Sense öğrendiğin ve güvendiğin ilkelere bağlı kal. Çünkü bunları kimlerden öğrendiğini biliyorsun. ... seni bilge kılıp kurtuluşa kavuşturacak Kutsal Yazıları da çocukluğundan beri biliyorsun. Kutsal Yazıların tümü Tanrı esinlemesidir ve öğretmek, azarlamak, yola getirmek, doğruluk konusunda eğitmek için yararlıdır. Bunlar sayesinde Tanrı adamı her iyi iş için donatılmış olarak yetkin olur.” Allah, dünyada var olan kötülüğe karşı başarıyla savaş vermek için bol miktarda araç sağlamıştır. Kutsal Kitap mücadele için teçhizat kuşanabileceğimiz silah deposudur. Belimiz gerçekte kuşanmış olmalıdır. Göğsümüzdeki zırh doğruluk olmalıdır. İman kalkanı elimizde, kurtuluş miğferi başımızda olmalıdır; ve Allah'ın sözü olan Ruh'un kılıcıyla, günahın koyduğu engelleri ve karmaşaları keserek yolumuzu açmalıyız.²

Pavlus kilisenin önünde büyük bir tehlike zamanı olduğunu biliyordu. Kiliselerden sorumlu olarak bırakılanların sadakatle ve samimiyetle çalışmaları gerektiğini biliyordu; ve Timoteos'a şunları yazdı: “Tanrı'nın ve dirilerle ölüleri yargılayacak olan Mesih İsa'nın önünde, O'nun gelişi ve egemenliği hakkı için sana buyuruyorum: Tanrı sözünü duyur. Zaman

² Bkz. Efesliler 6:14–17.

uygun olsun olmasın, bu görevi sürdür. İnsanları tam bir sabırla eğiterek ikna et, uyar, isteklendir.”

Timoteos kadar gayretli ve sadık birine bu kadar ciddi bir emir verilmesi, müjde hizmetkârının işinin önemine ve sorumluluğuna güçlü bir tanıklıktır. Timoteos'u Allah'ın yargı kürsüsü önüne çağıran Pavlus, ondan insanların deyişlerini ve geleneklerini değil, sözü ilan etmesini; ne zaman bir fırsat çıkarsa Allah'a tanıklıkta bulunmak için hazır olmasını istemektedir – büyük toplulukların huzurunda ve kapalı ortamlarda, yolda ve ocak başında, dostlara ve düşmanlara, gerek güvenlikte iken, gerekse zorluklara ve tehlikeye, kınanmaya ve kayıplara maruz kalmışken.

Timoteos'un ılımlı ve yumuşak başlı mizacının onu işinin zaruri bir bölümünden uzak durmaya yönlendireceğinden korkan Pavlus, onu günahı azarlamakta sadık olmaya, hatta büyük kötülükler işlemekten suçlu olanları sert bir şekilde azarlamaya teşvik etti. Ancak bunu “tam bir sabırla eğiterek” yapmalıydı. Mesih'in sabrını ve sevgisini sergilemeli, azarlamalarını sözün gerçekleriyle açıklayarak güçlendirmeliydi.

Günahattan nefret etmek ve onu kınamak, fakat aynı zamanda günahkâra merhamet ve şefkat göstermek zor bir beceridir. Kalpte ve yaşamda kutsallık kazanmak için çabalarımız ne kadar samimi olursa, günaha dair kavrayışımız o kadar duyarlı ve doğruluktan her türlü sapmayı kınayışımız o kadar karalı olacaktır. Günahkâr kişiye yersiz sertlik göstermemeye dikkat etmeli, fakat aynı zamanda günahın aşırı kötülüğünü de gözden kaybetmemeliyiz. Hata yapan kişiye Mesih'e yaraşır bir sabır ve sevgi göstermek gereklidir, ancak aynı zamanda hatasına haddinden fazla müsamaha göstererek, azarı hak etmediğini düşünmesine ve bunu yersiz ve haksız görerek reddetmesine neden olma tehlikesi de vardır.

Müjde hizmetkârları kimi zaman hata yapanlara gösterdikleri tahammülün yozlaşarak günahlara müsamahaya, hatta onlara ortak olmaya dönüşmesine izin vererek büyük zarara

neden olmaktadır. Böylece Allah'ın kınadığı şeye göz yummaya ve onu mazur görmeye sürüklenmekte, bir süre sonra ise Allah'ın kınamayı emrettiği kişileri övecek kadar körleşmektedirler. Allah'ın kınadığı kişilere karşı günahkârca bir hoşgörü göstererek ruhsal algılarını köreltenler, çok geçmeden Allah'ın onayladığı kişilere karşı sert ve acımasızca davranarak daha büyük bir günah işleyeceklerdir.

İnsanî bilgeliğin gururuyla, Kutsal Ruh'un etkisini küçümseyerek ve Allah'ın sözünün gerçeklerinden hoşlanmayarak, Hristiyan olma iddiasında bulunan ve başkalarına öğretmek için kendini yeterli gören pek çok kişi Allah'ın bildirdiği gerekliliklerden yüz çevirmeye sürükleneceklerdir. Pavlus Timoteos'a şöyle bildirdi: “öyle bir zaman gelecek ki, sağlam öğretiyeye katlanamayacaklar. Kulaklarını okşayan sözler duymak için çevrelerine kendi arzularına uygun öğretmenler toplayacaklar. Kulaklarını gerçeğe tıkayıp masallara sapacaklar.”

Elçi burada açıktan dinsiz olanlardan değil, hevesi kendilerine rehber edinen, böylece benliğin kölesi haline gelen sözde Hristiyanlardan bahsetmektedir. Böyleleri yalnızca günahlarını azarlamayan ya da zevk düşkünü yollarını kınamayan öğretmenleri dinlemeye isteklidirler. Mesih'in sadık hizmetkârlarının açık sözlerinden gücenirler ve kendilerini öven ve pohpohlayan öğretmenleri seçerler. Ve sözde hizmetkârlar arasında, Allah'ın sözü yerine insanların görüşlerini vaaz edenler vardır. Kendilerine verilen emanete ihanet ederek, ruhsal rehberlik için kendilerine bakanları yoldan saptırırlar.

Allah, kendi kutsal yasanının ilkelerinde mükemmel bir hayat kanunu vermiştir; ve bu yasanın zamanın sonuna dek, en küçük bir harfi ya da noktası bile değiştirilmeden, insanogulları üzerindeki yetkisini koruyacağını bildirmiştir. Mesih yasa-yı büyük ve yüce kılmaya³ gelmişti. Yasanın Allah sevgisinin ve insan sevgisinin geniş temeline dayandığını,⁴ ve ilkelerine itaa-

³ Bkz. Yeşaya 42:21.

⁴ Bkz. Matta 22:37-40.

tin insanın tüm görevini meydana getirdiğini⁵ gösterdi. Kendi hayatıyla, Allah'ın yasasına itaatın örneğini sergiledi. Dağdaki Vaaz'da yasanın koşullarının nasıl görünür davranışların ötesine geçtiğini ve düşünceler ile kalpteki amaçlara önem verdiğini gösterdi.

Yasa, itaat edildiğinde, insanları “tanrısızlığı ve dünyasal arzuları” inkâr etmeye ve “şimdiki çağda sağduyulu, doğru, Tanrı yoluna yaraşır bir yaşam sür[meye]” yönlendirir (Titus 2:12). Fakat doğru olan her şeyin düşmanı dünyayı esir almıştır ve insanları yasaya itaatsizliğe sürüklemiştir. Pavlus'un öngördüğü gibi, büyük kalabalıklar Allah'ın sözünün açık ve içe işleyen gerçeklerinden dönerek, kendilerine arzu ettikleri masalları sunan öğretmenleri tecih etmişlerdir. Hem din görevlileri hem de sıradan halk arasından pek çok kişi Allah'ın emirlerini ayakları altında çiğnemektedir. Böylece dünyanın Yaratıcısı aşağılanmakta ve Şeytan hilelerinin başarısına zafer kazanmışçasına kakhahalarla gülmektedir.

Allah'ın yasasının gitgide artan bir şekilde küçümsenmesiyle birlikte, dine karşı artan bir nefret, ayrıca gururun, zevk sevgisinin, anne–babaya itaatsizliğin ve benliğin arzularına düşkünlüğün arttığı görülmektedir; düşünceli zihinler ise her yerde ‘Bu ürkütücü boyuta ulaşan kötülüklerin düzeltilebilmesi için ne yapılabilir?’ diye endişe içinde sormaktadırlar. Yanıt Pavlus'un Timoteos'a tavsiyesinde bulunmaktadır: “Tanrı sözünü duyur.” Kutsal Kitap'ta en güvenli eylem ilkeleri bulunmaktadır. Kutsal Kitap Allah'ın iradesinin yazılı bir sureti ve ilahî bilgeliğin bir ifadesidir. Hayatın büyük sorunlarını insanın anlayışına açar ve ilkelerine uyanlar için yanılmaz bir rehber olacak, onları yanlış yönlendirilmiş çabaların içinde hayatlarını boşa harcamaktan koruyacaktır.

Allah kendi iradesini bildirmiştir ve insanın O'nun dudaklarından çıkanı sorgulaması akılsızlıktır. Sınırsız Bilgelik koştuktan sonra, insanın çözüme kavuşturacağı hiçbir şüpheli

5 Bkz. Vaiz 12:13.

soru, ayarlaması gereken hiçbir tereddütlü ihtimal olamaz. Ondan tek istenen, Allah'ın açıklanmış olan isteğiyle dürüst ve samimi olarak mutabık olmasıdır. İtaat, hem mantığın hem de vicdanın en yüce emridir.

Pavlus emrine devam etti: “Sen her durumda ayık ol, sıkıntıya göğüs ger, müjdeci olarak işini yap, görevini tamamla.” Pavlus yolunu tamamlamak üzereydi ve Timoteos’un kendi yerini alarak kiliseyi, düşmanın çeşitli şekillerde kullanarak müjdenin sadeliğinden uzaklaştırmaya çalışacağı masallardan ve sapkınlıklardan korumasını arzu ediyordu. Onu, kendisini Allah için yaptığı çalışmaya tamamen vermesine engel olacak tüm dünyasal uğraşlardan ve karmaşalardan sakınması; sadakatinin kendisini maruz bırakacağı düşmanlığa, kınanmaya ve zulme sevinçle tahammül etmesi; ve Mesih’in uğruna öldüğü kişilere iyilik etmek için elinden gelen her imkânı kullanarak hizmetini tamamıyla yerine getirmesi için uyardı.

Pavlus’un hayatı öğrettiği gerçeklerin bir örneklemeiydi, gücü de burada yatıyordu. Kalbi derin ve kalıcı bir sorumluluk duygusuyla doluydu ve adalet, merhamet ve gerçek pınarı olan Kişi’yle yakın birliktelik içinde çalışıyordu. Tek başarı güvencesi olarak Mesih’in çarmihına sarılıyordu. Kurtarıcı’nın sevgisi onu, benliğiyle çatışmalarında ve kötülüğe karşı mücadelelerinde, Mesih’in hizmetinde dünyanın sevgisizliğine ve düşmanlarının muhalefetine karşı yoluna devam ederken, ayağa kaldıran ölümsüz güdüydü.

Kilisenin bu tehlikeli günlerde ihtiyacı olan şey, Pavlus gibi kendisini yararlılık için eğitmiş, Allah’a dair şeylerde derin bir deneyimi olan ve samimiyetle ve gayretle dolu işçilerden oluşan bir ordudur. Kutsanmış ve fedakâr insanlara ihtiyaç vardır; denenmelerden ve sorumluluktan kaçınmayacak insanlara; cesur ve doğru sözlü insanlara; Mesih’in “yücelik ümidi”⁶ olarak kalplerinde olduğu insanlara; ve kutsal ateşle dokunulmuş dudaklarıyla “Tanrı sözünü duyuru[racak]” insanlara. Böyle işçile-

⁶ Bkz. Koloseliler 1:27 (Kİ).

rin eksikliği yüzünden Allah'ın davası aksamaktadır ve ölümcül hatalar, öldürücü zehir gibi, insan neslinin büyük bir bölümünün ahlâkî değerlerini bozarak umutlarını kırmaktadır.

Sadık ve yorgun bayraktarlar gerçeğin uğruna hayatlarını sunarken, onların yerini almak için kim öne çıkacak? Genç insanlarımız babalarının ellerinden kutsal emaneti alacaklar mı? Sadıklardan ölenlerin boşalttığı yerleri doldurmaya hazırlanıyorlar mı? Gençliği baştan çıkaran bencillige ve ihtirasa davetlerin arasında, elçinin emrine kulak verilecek, göreve çağrı işitilecek mi?

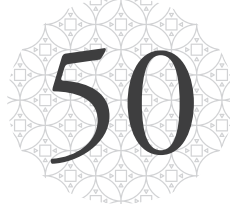
Pavlus mektubunu farklı kişilere şahsi mesajlarla bitirdi ve Timoteos'un çok yakında, mümkünse kış bastırmadan önce kendisine gelmesi için acil ricasını tekrarladı. Bazı dostlarının kendisini terk etmelerinden, diğerlerinin ise zaruri nedenle yokluklarından ötürü içinde bulunduğu yalnızlıktan söz etti; ve Timoteos'un Efes'teki kilisenin kendi çalışmalarına ihtiyacı olacağından korkarak tereddüt etmemesi için, Pavlus boşluğu doldurmak amacıyla Tihikos'u çoktan gönderdiğini belirtti.

Nero'nun önündeki mahkemesinin sahnesinden, kardeşlerinin kendisini terk edişlerinden ve antlaşmaya sadık kalan bir Allah'ın destekleyici lütfundan söz ettikten sonra, Pavlus mektubunu sevgili Timoteos'unu yardımcı çobanlar vurulup düşseler bile kendi sürüsünü gözetmeye devam edecek olan Baş Çoban'ın⁷ koruyuculuğuna emanet etmesiyle bitirdi.

7 "Baş Çoban": İsa Mesih. Bkz. 1. Petrus 5:4.

ÖLÜME MAHKÛM

Pavlus'un Nero'nun huzurundaki son duruşmasında imparator elçinin sözlerinden o kadar derinden etkilenmişti ki, davanın karara bağlanmasını erteleyerek Allah'ın suçlanmış hizmetkârını ne akladı ne de mahkûm etti. Ancak imparatorun Pavlus'a karşı garezi çok geçmeden geri döndü. Hristiyanlık dininin, imparatorun ev halkı arasında dahi, yayılışını kontrol altına alamamanın kızgınlığıyla, makul bir bahane bulunur bulunmaz elçinin öldürülmesi gerektiğine karar verdi. Çok geçmeden Nero, Pavlus'u şehit olarak ölüme mahkûm eden kararı bildirdi. Bir Roma vatandaşına işkence edilemeyeceği için, başının kesilmesine karar verildi.

Pavlus infaz yerine gizlice götürüldü. Birkaç izleyicinin hazır bulunmasına izin verildi; zira ona zulmedenler, etkisinin ulaştığı boyuttan telaşa kapılarak, ölümünün sahneleri sayesinde Hristiyanlığa mühtediler kazanılabileceğinden korkuyorlardı. Fakat ona eşlik eden katı yürekli askerler dahi sözlerini dinlediler ve ölümün karşısında güler yüzlü, hatta sevinçli olduğunu hayretle gördüler. Şehit oluşuna tanıklık edenlerden bazıları için, onun katillerine karşı gösterdiği bağışlayıcılık ruhu ve Mesih'e son ana dek sarsılmayan güveni, hayata götüren hayat kokusu oldu. Pavlus'un ilan ettiği Kurtarıcı'yı birden fazla kişi kabul etti ve çok geçmeden imanlarını korkusuzca kendi kanlarıyla mühürlediler.

Pavlus'un hayatı, son saatine kadar, Korintlilere söylediği sözlerin doğruluğuna tanıklık etti: "Işık karanlıktan parlacak' diyen Tanrı, İsa Mesih'in yüzünde parlayan kendi yüceliğini tanımamızdan doğan ışığı bize vermek için yüreklerimizi aydınlattı. Üstün gücün bizden değil, Tanrı'dan kaynaklandığı bilinsin diye bu hazineye toprak kaplar içinde sahibiz. Her yönden sıkıştırılmışız, ama ezilmiş değiliz. Şaşırmışız, ama çaresiz değiliz. Kovalanıyoruz, ama terk edilmiş değiliz. Yere yıkılmışız, ama yok olmuş değiliz. İsa'nın yaşamı bedenimizde açıkça görülsün diye İsa'nın ölümünü her an bedenimizde taşıyoruz" (2. Korintliler 4:6–10). Yeterliliği kendisinde değil, canını dolduran ve her düşüncüyü Mesih'in iradesine bağımlı kılan ilahî Ruh'un varlığında ve aracılığındaydı. Peygamber şöyle beyan ediyor: "Sana güvendiği için düşüncelerinde sarsılmaz olanı tam bir esenlik içinde korursun" (Yeşaya 26:3). Pavlus'un yüzünde açığa vurulan göksel huzur, müjdeye pek çok can kazandırdı.

Pavlus yanında göğün atmosferini taşıyordu. Onunla birlikte olan herkes, Mesih'le birliğinin etkisini hissediyordu. İlan ettiği gerçeği kendi hayatının örneklemiş olması, vaazlarına ikna edici bir güç veriyordu. Gerçeğin gücü burada yatar. Kutsal bir yaşamın üzerinde çalışılmamış, bilinç dışı etkisi, Hristiyanlıktan yana verilebilecek en ikna edici vaazdır. Tartışma tezi, karşı konulamaz dahi olsa, yalnızca düşmanlık yaratabilir; oysa dindar bir örneklik tamamen karşı konulması imkânsız bir güce sahiptir.

Elçi, önyargılarla ve nefretle ve zulümle başa çıkmak için geride bırakmak üzere olduğu kişiler için duyduğu kaygı yüzünden, yaklaşmakta olan kendi sıkıntılarını gözden kaçırdı. İnfaz yerine giderken kendisine eşlik eden birkaç Hristiyanı, doğruluk uğruna zulüm gören kişilere verilen vaatleri tekrarlayarak, güçlendirmeye ve cesaretlendirmeye çalıştı. Onlara, Rabb'in denenen ve sadık çocuklarına ilişkin söylediği tüm şeylerden hiçbirinin boşa çıkmayacağına dair güvence verdi. Bir süreli-

ğine çeşitli ayartılar nedeniyle kasvet içinde olabilir; dünyasal rahatlıklardan yoksun kalabilirlerdi; fakat “kime inandığımı biliyorum. O’nun bana emanet ettiğini o güne dek koruyacak güçte olduğuna eminim” diyerek, kalplerini Allah’ın sadakatiyle cesaretlendirebilirlerdi (2. Timoteos 1:12). Çok yakında denenme ve ızdırap gecesi bitecek ve selametın ve tam günün şafağı sökecekti.

Elçi büyük ahirete bakıyordu, belirsizlik ya da yılgınlıkla değil, fakat sevinçli umut ve özlem dolu beklenti ile. Şehitlik yerinde durduğunda, celladın kılıcını ya da çok yakında kanını içecek olan toprağı görmez; o yaz gününün sakın mavi gökyüzünden, Ebedî Olan’ın tahtına bakar.

Bu iman adamı, yeri göğe, sınırlı insanı sınırsız Allah’a bağlayan Mesih’i temsil eden, Yakup’un görümündeki merdivene¹ bakar. Ataların ve peygamberlerin, kendi desteğı ve tesellisi olan ve uğruna canını vermekte olduğu Kişi’ye nasıl güvendiklerini hatırına getirdiğinde imanı güçlenir. Yüzyıllar boyunca imanlarına tanıklık etmiş olan bu adamlardan, Allah’ın sadık olduğuna dair güvenceyi duyar. Mesih’in müjdesini duyurmak için dinsel bağınazlıkla ve putperestlerin batıl inançlarıyla, zulümle ve nefretle yüzleşmek üzere yola çıkan, sadakatsizliğin karanlık labirentlerinde çarmıhın ışığını taşıyabilmek için hayatlarını kendileri için değerli saymayan elçi dostlarının, İsa’ya Allah’ın Oğlu, dünyanın Kurtarıcısı olarak tanıklıkta bulduklarını duyar. İşkenceden, kazıktan, zindandan, yeryüzünün oyuklarından ve mağaralarından, kulağına şehidin zafer çığığı düşer. Yoksul, muzdarip ve işkence görmüş olmalarına rağmen, imana korkusuzca ve ciddiyetle tanıklık eden ve “Kime iman ettiğimi biliyorum” diyen sadık canların tanıklıklarını işitir. Bunlar, iman için canlarını teslim ederek, güvenmiş oldukları Kişi’nin tümüyle kurtaracak güçte² olduğunu dünyaya ilan ederler.

1 Bkz. Yaratılış 28:12.

2 Bkz. İbraniler 7:25.

Mesih'in kurbanıyla kurtarılmış, O'nun kanıyla günahattan yıkanmış ve O'nun doğruluğunu giyinmiş olan Pavlus, kendi canının Kurtarıcısı'nın gözünde değerli olduğuna bizzat kendisi tanıktır. Hayatı Mesih'le birlikte Allah'ta saklıdır³ ve ölümlü yenilgiye uğratan Kişi'nin kendisine emanet edileni saklayabileceğine ikna olmuştur. Zihni, Kurtarıcı'nın verdiği "son günde ben onu dirilteceğim" vaadini kavrar (Yuhanna 6:40 [Kİ]). Düşünceleri ve umutları Rabbi'nin ikinci gelişine odaklanmıştır. Ve celladın kılıcı inerken ve şehidin çevresine ölümün gölgeleri toplanırken, son düşüncesi, büyük uyanışta ilk düşüncesinin olacağı gibi, kendisini kutsanmış olanların sevincini paylaşmak üzere kabul edecek olan Yaşam Kaynağı'yla karşılaşmak olarak gözlerinin önünden geçer.

Yaşlı Pavlus'un kanını Allah'ın sözüne ve İsa Mesih'in şehadetine bir tanık olarak dökmesinin üzerinden neredeyse yirmi yüzyıl geçti. Bu kutsal adamın hayatının son sahnelerini gelecek nesillerin okuması için hiçbir sadık el kayda geçirmedi, ancak İlham Ruhu bizim için onun ölümlüken verdiği tanıklığı korudu. Sesi o zamandan beri tüm çağlar boyunca bir boru gürültüsü gibi çınlamakta, kendi cesareti ile Mesih'e binlerce tanığa ilham vermekte ve binlerce kederli kalpte kendi zaferli sevincini uyanırdırmaktadır: "Çünkü kanım adak şarabı gibi dökülmek üzere. Benim için ayrılma zamanı geldi. Yüce mücadeleyi sürdürdüm, yarışı bitirdim, imanı korudum. Bundan böyle doğruluk tacı benim için hazır duruyor. Adil Yargıç olan Rab o gün bu tacı bana, yalnız bana değil, O'nun gelişini özlemiş olanların hepsine verecektir" (2. Timoteos 4:6-8).

3 Bkz. Koloseliler 3:3.

SADIK BİR YARDIMCI ÇOBAN

[Bu bölüm, Petrus’un Birinci Mektubu’na dayanmaktadır.]

Elçilerin İşleri kitapçığında elçi Petrus’un sonraki çalışmalarından çok az bahsedilir. Pentikost Günü’nde Ruh’un dökülüşünü takip eden yoğun hizmet yılları sırasında, yıllık bayramlarda ibadet etmek üzere Yeruşalim’e gelmiş olan Yahudilere ulaşmak için yorulmak bilmeden çaba gösterenler arasındaydı.

Yeruşalim’de ve çarmıhın habercilerinin ziyaret ettiği diğer yerlerde imanlıların sayısı arttıkça, Petrus’un sahip olduğu yeteneklerin ilk Hristiyan kilisesi için tarifsiz değerde olduğu anlaşıldı. Nasıralı İsa’ya ilişkin tanıklığının etkisi uzaklara dek yayılmıştı. Üzerine çifte sorumluluk yüklenmişti. İmansızların önünde Meshedilmiş Olan’a ilişkin kesin tanıklıkta bulunuyor, ihtida etmeleri için ciddiyetle çalışıyordu; aynı zamanda imanlılar için de özel bir çalışma yapıyor, onları Mesih’in imanında güçlendiriyordu.

Petrus yardımcı çoban olarak çalışmak üzere çağrısını, kendini tamamen inkar etmeye ve ilahî güce tam bir itimada yönlendirildikten sonra aldı. Mesih, kendisini inkâr etmesinden önce Petrus’a “Geri döndüğün zaman kardeşlerini güçlendir”

demmişti (Luka 22:32). Bu sözler, elçinin gelecekte imana gelecek olanlar için yapacağı kapsamlı ve etkin çalışmayı ifade ediyordu. Bu çalışma için, Petrus'un kendi günah, ızdırap ve tövbe deneyimi onu hazırlamıştı. Kendi zayıflığını öğrenene kadar, imanlının Mesih'e bel bağlama ihtiyacının farkına varmazdı. Ayartı fırtınasının içinde, insanın yalnızca Kurtarıcı'ya tam bir kendine güvensizlikle bel bağlayarak güvenle yürüyebileceğini anlamıştı.

Mesih'in öğrencileriyle deniz kıyısında son buluşmasında, üç kez tekrarlanan "Beni seviyor musun?" (Yuhanna 21:15–17) sorusuyla denenen Petrus, Onikiler arasındaki yerine iade edilmişti. Görevi kendisine verilmişti; Rabb'in sürüsünü güdecekti. Şimdi, dönüştürülmüş ve kabul edilmiş olarak, yalnızca ağılın dışında olanları kurtarmaya çalışmakla kalmayacak, aynı zamanda koyunların bir çobanı da olacaktı.

Mesih Petrus'a hizmetin yalnızca bir şartını bildirdi: "Beni seviyor musun?" Bu başlıca niteliktir. Petrus diğer tüm niteliklere sahip olsa da, Mesih'in sevgisi olmadan Allah'ın sürüsünü gözetemeyen sadık bir çoban olamazdı. Bilgi, hayırseverlik, belagat, gayret – bunların tümü iyi çalışma için zaruridir; fakat kalpte Mesih'in sevgisi olmazsa, Hristiyan hizmetkârın çalışması başarısızlığa uğrar.

Mesih'in sevgisi değişken bir his değil, kalpte kalıcı bir güç olarak sergilenmesi gereken, yaşayan bir ilkedir. Çobanın karakteri ve davranışları savunuculuğunu yaptığı gerçeği örnekliyorsa, Rab çalışmaya kendi mührünü vuracaktır. Çoban ve sürü, Mesih'teki ortak umutlarında birleşerek, bir olacaklardır.

Kurtarıcı'nın Petrus'la ilgilenme tarzında, onun için ve kardeşleri için bir ders vardı. Petrus Rabbi'ni inkâr etmiş olmasına rağmen, İsa'nın onun için duyduğu sevgi hiçbir zaman azalmamıştı. Ve elçinin sözü başkalarına duyurma hizmetini üstlenmesi gerektiğinde, günahkâra sabırla, duygudaşlıkla ve bağışlayıcı sevgiyle yaklaşmalıydı. Kendi zayıflığını ve kusurunu hatırlayarak, gözetimine emanet edilmiş

olan koyunlarla ve kuzularla Mesih'in kendisiyle ilgilendiği kadar şefkatle ilgilenmeliydi.

İnsanoğulları, kendileri de kötülüğe teslim olmuş olduklarından, ayartıya uğrayanlara ve hata yapanlara nezaketsizce davranma eğilimindedirler. Kalbi okuyamazlar; onun mücadelesini ve acısını anlayamazlar. Sevgi olan azarı, iyileştirmek için yaralayan darbeyi, umuttan bahseden uyarıyı öğrenmeleri gerekmektedir.

Petrus hizmeti boyunca kendi gözetimine emanet edilmiş olan sürüyü sadakatle gözetti, böylece kendisine Kurtarıcı tarafından verilmiş olan göreve ve sorumluluğa layık olduğunu kanıtladı. Nasıralı İsa'yı her zaman İsrail'in Umudu ve insanoğullarının Kurtarıcısı olarak yüceltti. Kendi hayatını Usta İşçi'nin disiplini altına getirdi. Elinden gelen her türlü şekilde imanlıları etkin hizmet için eğitmeye çalıştı. Dindar örnekliği ve yorulmak bilmeyen faaliyeti, umut vadeden pek çok genç adama kendilerini tamamen hizmete adanmaları için ilham verdi. Zaman geçtikçe, elçinin eğitimci ve önder olarak etkisi arttı; ve bilhassa Yahudiler için çalışma yükünü hiçbir zaman kaybetmediyse de, tanıklığını pek çok ülkede verdi ve büyük kalabalıkların müjdeye olan imanlarını güçlendirdi.

Hizmetinin ileriki yıllarında, Petrus "Pontus, Galatya, Kapadokya, Asya İli ve Bitinya'ya dağılmış" olan imanlılara yazmak için ilham aldı. Mektupları, denenmelerle ve sıkıntılarla yüz yüze gelenlerin cesaretini yenilemek ve imanlarını güçlendirmek, ve çok çeşitli ayartılar nedeniyle Allah'a güvenlerini kaybetme tehlikesi içinde bulunanları yeniden iyi işlere yöneltmek için birer araçtı. Bu mektuplar, kendisinde Mesih'in ızdıraplarının ve ayrıca tesellisinin de çoğaldığı bir kişi; tüm varlığı lütufla dönüştürülmüş ve ebedî hayat umudu kesin ve sağlam olan bir kişi tarafından yazılmış olmanın izini taşımaktadırlar.

İlk mektubunun başlangıcında, yaşlı Allah hizmetkârı Rabbi'ne övgü ve şükranlarını sunmaktadır. "Rabbimiz İsa Mesih'in Tanrısı ve Babası'na övgüler olsun" diye haykırdı,

“Çünkü O büyük merhametiyle yeniden doğmamızı sağladı. İsa Mesih’i ölümden diriltmekle bizi yaşayan bir umuda, çürümez, lekesiz, solmaz bir mirasa kavuşturdu. Bu miras sizin için göklerde saklıdır. Zaman sona ererken açığa çıkarılmaya hazır olan kurtuluşa kavuşasınız diye iman sayesinde Tanrı’nın gücüyle korunuyorsunuz.”

İlk Hristiyanlar, yenilenmiş yeryüzünde kesin bir mirasa sahip olmanın umuduyla, sert denenme ve sıkıntı zamanlarında dahi seviniyorlardı. Petrus şöyle yazdı: “Bu nedenle şimdi kısa bir süre çeşitli denemeler sonucu acı çekmeniz gerekiyorsa da, sevinçle coşmaktasınız. Böylelikle içtenliği kanıtlanan imanınız, İsa Mesih görüldüğünde size övgü, yücelik, onur kazandıracak. İmanınız, ateşle arıtıldığı halde yok olup giden altından daha değerlidir. Mesih’i görmemiş olsanız da O’nu seviyorsunuz. Şu anda O’nu görmediğiniz halde... sözle anlatılmaz yüce bir sevinçle coşuyorsunuz. Çünkü imanınızın sonucu olarak canlarınızın kurtuluşuna erişiyorsunuz.”

Elçinin sözleri her çağdaki imanlıları eğitmek için yazılmıştı, ve bu sözlerin “her şeyin sonu[nun] yakın” olduğu zamanda yaşayanlar için özel bir önemi vardır. Onun teşvikleri ve uyarıları, iman ve cesaret sözleri, imanını “gevşemeden sonuna dek” sürdürmek isteyen her canın ihtiyaç duyduğu sözlerdir (İbraniler 3:14).

Elçi imanlılara zihni yasak konularla meşgul etmemenin veya enerjisini önemsiz şeylerle harcamaktan kaçınmanın ne kadar önemli olduğunu öğretmeye çalıştı. Şeytan’ın hilelerine esir düşmek istemeyenler, canın yollarını iyi korumalıdır; kirli düşünceleri akla getirecek şeyleri okumaktan, görmekten ya da dinlemekten kaçınmalıdırlar. Zihnin, canların düşmanının akla getirebileceği her konu üzerinde rastgele durmasına izin verilmemelidir. Kalp samimi bir şekilde gözlenmelidir, aksi halde dışarıdaki kötülükler içteki kötülükleri uyandıracak ve can karanlıkta başıboş bir halde dolaşacaktır. Petrus, “zihinlerinizi eyleme hazırlayın, ayık olun. Umudunuzu tümüyle

İsa Mesih'in görünmesiyle size sağlanacak olan lütfu bağlayın" yazdı, "... bilgisiz olduğunuz geçmiş zamandaki tutkularınıza uymayın. Sizi çağırın Tanrı kutsal olduğuna göre, siz de her davranışınızda kutsal olun. Nitekim şöyle yazılmıştır: 'Kutsal olun, çünkü ben kutsalıyım.' "

"Gurbeti andıran bu dünyadaki zamanınızı Tanrı korkusuyla geçirin. Biliyorsunuz ki, atalarınızdan kalma boş yaşayışınızdan altın ya da gümüş gibi geçici şeylerle değil, kusursuz ve lekesiz kuzuyu andıran Mesih'in değerli kanının fidyesiyle kurtuldunuz. Dünyanın kuruluşundan önce bilinen Mesih, çağların sonunda sizin yararınıza ortaya çıktı. O'nu ölümden diriltilip yücelten Tanrı'ya O'nun aracılığıyla iman ediyorsunuz. Böylece imanınız ve umudunuz Tanrı'dadır."

Altın ve gümüş insanların kurtuluşu için yeterli olmuş olsaydı, "Gümüş de, altın da benim" diyen Kişi tarafından ne kadar kolaylıkla gerçekleştirilebilirdi (Hagay 2:8). Fakat günahkâr kişi ancak Allah'ın Oğlu'nun değerli kanıyla kurtarılabilirdi. Kurtuluş planı kurbanda tasarlanmıştı. Elçi Pavlus, "Rabbimiz İsa Mesih'in lütfunu bilirsiniz. O'nun yoksulluğuyla siz zengin olabilirsiniz diye, zengin olduğu halde sizin uğrunuzda yoksul oldu" yazdı (2. Korintliler 8:9). Mesih bizi her suçtan kurtarmak üzere kendini bizim için feda etti.¹ Ve kurtuluşun en yüce bereketi olarak, "Tanrı'nın armağanı... Rabbimiz Mesih İsa'da sonsuz yaşamdır" (Romalılar 6:23).

Petrus şöyle devam etti: "Gerçeğe uymakla kendinizi arıttınız, kardeşler için içten bir sevgiye sahip oldunuz. Onun için birbirinizi candan, yürekten sevin." Allah'ın sözü –yani gerçek– Rabb'in kendi Ruhunu ve gücünü sergilediği kanaldır. Söze itaat, gereken nitelikteki meyveleri verir – "kardeşler için içten bir sevgi." Bu sevgi gökten gelir ve yüce güdüler ile özverili eylemlere götürür.

Gerçek yaşamda kalıcı bir ilke olduğunda, can "ölümlü değil, ölümsüz bir tohumdan, yani Tanrı'nın diri ve kalıcı

1 Blz. Titus 2:14.

sözü aracılığıyla yeniden do[ğar].” Bu yeniden doğuş Mesih’i Allah’ın Sözü olarak kabul etmenin sonucudur. Kutsal Ruh sayesinde ilahî gerçekler kalbin üzerine işlendiğinde, yeni kavrayışlar uyandırılır ve önceden cansız halde duran enerjiler Allah’la işbirliği yapmak üzere harekete geçer. Petrus ve onun öğrenci dostlarına da böyle olmuştu. Mesih gerçeği dünyaya bildiren Kişi’ydi. O’nun aracılığıyla çürümez tohum –Allah’ın sözü– insanların kalplerine ekilmişti. Fakat Büyük Öğretmen’in en değerli derslerinden pek çoğu, bunları o zaman anlamayanlara söylenmişti. Göğe yükselişinden sonra Kutsal Ruh O’nun öğretilerini öğrencilerinin hatırına getirdiğinde, uykudaki duyuları uyandı. Bu gerçeklerin anlamı yeni bir vahiy olarak zihinlerine ışık tuttu, ve gerçek, pak ve katıksız olarak kendine bir yer edindi. Sonra O’nun harika deneyimi onların oldu. Söz onlar aracılığıyla, kendi görevlendirdiği insanlar yoluyla tanıklıkta bulundu, ve onlar da şu yüce gerçeği ilan ettiler: “Söz, insan olup aramızda yaşadı... lütuf ve gerçekle dolu.” “Nitekim hepimiz O’nun doluluğundan lütuf üzerine lütuf aldık” (Yuhanna 1:14, 16).

Elçi imanlıları Kutsal Yazılar’ı incelemeye teşvik etti, bunların doğru şekilde anlaşılması sayesinde sonsuzluk için güvenilir bir çalışma yapabilirlerdi. Petrus, sonunda zafer kazanacak olan her canın deneyiminde kafa karışıklığı ve denenme sahneleri olacağına farkına varmıştı; fakat aynı zamanda Kutsal Yazılar’a dair bir anlayışın, ayartılan kişinin kalbi teselli edecek ve Kudretli Olan’a imanı güçlendirecek vaatleri aklına getirmesini sağlayacağını da biliyordu.

“İnsan soyu ota benzer” dedi, “bütün yüceliği kır çiçeği gibidir. Ot kurur, çiçek solar, ama Rab’bin sözü sonsuza dek kalır.’ İşte size müjdelenmiş olan söz budur. Bu nedenle her kötülüğü, hileyi, ikiyüzlülüğü, kıskançlığı ve bütün iftiraları üzerinizden sıyrıp atın. Yeni doğmuş bebekler gibi, hilesiz sütü andıran Tanrı sözünü özleyin ki, bununla beslenip büyüyerek kurtuluşa erişesiniz. Çünkü Rab’bin iyiliğini tattınız.”

Petrus'un mektuplarında hitap ettiği imanlıların pek çoğu putperestler arasında yaşıyordu ve çok şey iman ikrarlarının yüce çağrısına sadık kalmalarına bağlıydı. Elçi onlara Mesih İsa'nın izleyicileri olarak sahip oldukları ayrıcalıkları vurguladı. "Siz seçilmiş soy, Kral'ın kâhinleri, kutsal ulus, Tanrı'nın öz halkısınız" yazdı, "Sizi karanlıktan şaşılalı ışığına çağıran Tanrı'nın erdemlerini duyurmak için seçildiniz. Bir zamanlar halk değildiniz, ama şimdi Tanrı'nın halkısınız. Bir zamanlar merhamete erişmemiştiniz, şimdiyse merhamete eriştiniz.

"Sevgili kardeşler, size yalvarırım, cana karşı savaşan benliğin tutkularından kaçın. Çünkü bu dünyada yabancı ve konuksunuz. İnanmayanlar arasında olumlu bir yaşam sürün. Öyle ki, kötülük yapanlarmışsınız gibi size iftira etseler de, iyi işlerinizi görerek Tanrı'yı, kendilerine yaklaştığı gün yüceltsinler."

Elçi, imanlıların mülki idareye karşı nasıl davranmaları gerektiğini açıkça ortaya koydu: "İnsanlar arasında yetkili kılınmış her kuruma –gerek her şeyin üstünde olan krala gerekse kötülük yapanların cezalandırılması, iyilik edenlerin onurlandırılması için kral tarafından gönderilen valilere– Rab adına bağımlı olun. Çünkü Tanrı'nın isteği, iyilik yaparak akılsızların bilgisizliğini susturmanızdır. Özgür insanlar olarak yaşayın, ancak özgürlüğünüzü kötülük yapmak için bahane etmeyin. Tanrı'nın kulları olarak yaşayın. Herkese saygı gösterin. İmanlı kardeşlerinizi sevin, Tanrı'dan korkun, krala saygı gösterin."

Hizmetkârlara, efendilerine "yalnız iyi ve yumuşak huylu olanlarına değil, ters huylu olanlarına da tam bir saygıyla" bağımlı olmaları öğütleniyordu. Elçi bu konuyu şöyle açıkladı: "Haksız yere acı çeken kişi, Tanrı bilinciyle acıya katlanırsa, Tanrı'yı hoşnut eder. Çünkü günah işleyip dövüldüğünüzde dayanırsanız, bunda övülecek ne var? Ama iyilik edip acı çektiğinizde dayanırsanız, Tanrı'yı hoşnut edersiniz. Nitekim bunun için çağrıldınız. Mesih, izinden gidesiniz diye uğrunuza acı çekerek size örnek oldu. 'O günah işlemedi, ağızından hileli söz çıkmadı.' Kendisine sövüldüğünde sövgüyle karşılık

vermedi, acı çektiğinde kimseyi tehdit etmedi; davasını, adalette yargılayan Tanrı'ya bıraktı. Bizler günah karşısında ölelim, doğruluk uğruna yaşayalım diye, günahlarımızı çarmıhta kendi bedeninde yükledi. O'nun yaralarıyla şifa buldunuz. Çünkü yolunu şaşırmış koyunlar gibiydiniz, şimdiyse canlarınızın Çobanı'na ve Gözetmeni'ne döndünüz.”

Elçi imanlı kadınları konuşmalarında sade, giyim ve tavırlarında ölçülü olmaya teşvik etti. “Süsünüz örgülü saçlar, altın takılar, güzel giysiler gibi dışla ilgili olmasın” öğüdünü verdi; “Gizli olan iç varlığınız, sakin ve yumuşak bir ruhun solmayan güzelliğiyle süsünüz olsun. Bu, Tanrı'nın gözünde çok değerlidir.”

Bu ders her çağdaki imanlılar için geçerlidir. “Onları meyvelerinden tanıyacaksınız” (Matta 7:20 [Kİ]). Yumuşak huylu ve sakin bir ruhun iç süsü paha biçilemezdir. Gerçek Hristiyanın hayatında dış süsler her zaman içteki huzur ve kutsallıkla uyumludur. Mesih, “Ardımdan gelmek isteyen kendini inkâr etsin, çarmıhını yüklenip beni izlesin” dedi (Matta 16:24). Özveri ve fedakârlık Hristiyanın hayatında iz bırakacaktır. Beğenin dönüşüm geçirdiğine dair kanıt, Rab tarafından fidyeye kurtarılanlar için kurulan yolda yürüyen herkesin giyimlerinde görülecektir.

Güzelliği sevmek ve arzulamak doğrudur; ancak Allah bizim öncelikle bozulmaz olan en yüce güzelliği sevmemizi ve aramamızı ister. Hiçbir dış süs, yeryüzünün tüm kutsallarının giyeceği “sakin ve yumuşak... ruh”la, “beyaz, temiz, ince keten”le (Vahiy 19:14) değer ya da güzellik bakımından boy ölçüşemez. Bu giysi onları burada güzel ve değerli kılacak, ahirette ise Kral'ın sarayına giriş nişanları olacaktır. O'nun vaadi şudur: “Beyazlar içinde benimle birlikte yürüyecekler. Çünkü buna layıktırlar” (Vahiy 3:4).

Mesih'in kilisesinin gireceği çetin zamanlara peygamberlik gözüyle bakan elçi, imanlıları deneme ve sıkıntı karşısında kararlılıkla durmaya teşvik etti. “Sevgili kardeşlerim,” yazdı, “sınanmanız için size giydirilen ateşten gömleği, size garip bir şey oluyormuş gibi yadırgamayın.”

Denenme, Allah'ın çocuklarını dnyasallığın sprntlelerinden temizleyip arındırmak için, Mesih'in okulunda verilen eğitim bir parçasıdır. Allah çocuklarına önderlik ettiği için bu zorlu deneyimler onlara gelir. Denenmeler ve engeller O'nun seçtiği disiplin yöntemleri ve belirlediği başarı şartlarıdır. İnsanların kalplerini okuyan Kişi, onların zayıflıklarını kendi kendilerini bilebileceklerinden daha iyi bilir. O, bazılarının, doğru yönlendirildiği takdirde kendi işinin gelişiminde kullanılabilecek niteliklere sahip olduklarını görür. Koruyucu ynlendirilişiyle bu canları, kendi bilgilerinden gizlenmiş olan kusurları fark edebilmeleri için, farklı konumlara ve çeşitli koşullar altına getirir. Onlara bu kusurların üstesinden gelme ve kendilerini hizmete uygun hale getirme firsatı verir. Çoğunlukla arındırılmaları için sıkıntı ateşlerinin yanmasına izin verir.

Allah'ın kendi mirası üzerindeki gözetimi sürekli. ocuklarının zerine, şimdiki ve ebedi iyilikleri için gerekli olanlar hariç, hiçbir sıkıntı gelmesine izin vermez. Mesih'in yeryüzündeki hizmetinde tapınağı arındırdığı gibi, O da kendi kilisesini arındıracaktır. Halkının zerine sınav ve denenme olarak getirdiği her şey, onların çarmıhın zaferlerini devam ettirebilmeleri amacıyla daha derin bir takva ve daha büyük g kazanabilmeleri için gelir.

Petrus'un deneyiminde, Mesih'in çalışmasında çarmıhı görmeye isteksiz olduğu bir zaman olmuştu. Kurtarıcı ğrencilere çekeceği acılarını ve ölümünü bildirdiği zaman, Petrus, "Tanrı korusun, ya Rab! Senin başına asla böyle bir şey gelmeyecek!" diye haykırmiştı (Matta 16:22). Mesih'le sıkıntıda birliktelikten kaçan kendine acıma, Petrus'u itiraza sevk etmişti. Bu ğrenci için acı bir dersti ve Mesih'in yeryüzündeki yolunun ızdırap ve aşağılanmadan geçtiğini ancak yavaş yavaş ğrenebildi. Fakat ocak ateşinin kızgınlığında, bunun verdiği dersi öğrenecekti. şimdi, bir zamanlar etkin bir biçimde çalışan bedeni yılların ve yüklerin ağırlığıyla eğildiğinde, şunları yazabiliyordu: "Sevgili kardeşlerim, sınanmanız için size giydirilen ateşten gm-

leği, size garip bir şey oluyormuş gibi yadırgamayın. Tersine, Mesih'in acılarına ortak olduğunuz oranda sevinin ki, Mesih'in görkemi görüldüğünde de sevinçle coşasınız.”

Kilise ihtiyarlarına Mesih'in sürüsünün yardımcı çobanları olarak sorumlulukları hakkında hitap eden elçi, şunları yazdı: “Tanrı'nın size verdiği sürüyü güdün. Zorunluymuş gibi değil, Tanrı'nın istediği gibi gönüllü gözetmenlik yapın. Para hırsıyla değil, gönül rızasıyla, size emanet edilenlere egemenlik taslamadan, sürüye örnek olarak görevinizi yapın. Baş Çoban görüldüğü zaman yüceliğin solmaz tacına kavuşacaksınız.”

Yardımcı çoban konumunda bulunanlar, Rabb'in sürüsünü uyanık bir gayretle gözetmelidirler. Bu diktatörce değil, fakat cesaretlendirmeye, güçlendirmeye ve yükseltmeye hizmet eden bir uyanıklık olmalıdır. Hizmet vaaz etmekten daha fazlasıdır; samimi kişisel çalışma anlamına gelir. Yeryüzündeki kilise, bu hayatta kabul edilerek çalışabilmeleri ve gelecek hayatta yücelik ve ölümsüzlükle taçlandırılabilmesi için eğitilmeleri ve disiplin edilmeleri amacıyla sabırlı ve özenli bir çabaya ihtiyaç duyan, hatalı insanlardan meydana gelir. Allah'ın halkını ne pohpohlayacak ne de onlara sert davranacak, fakat onları hayat ekmeğiyle besleyecek pastörlere, yani sadık çobanlara – hayatlarında Kutsal Ruh'un dönüştürücü gücünü her gün hisseden ve kendileri için çalıştıkları insanlara karşı güçlü, özverili bir sevgi besleyen adamlara ihtiyaç vardır.

Yardımcı çoban kilisede yabancılaşmayla, acılıkla, kıskançlıkla ve hasetle karşılaşacağından, kendisini bekleyen ince düşünceli bir çalışma vardır ve işleri düzene koymak için Mesih'in ruhuyla çalışması gerekecektir. Yalnızca kürsüden yapılan vaaz çalışmalarıyla değil, fakat kişisel çalışmayla da samimi uyarılar verilmeli, günahlar azarlanmalı ve yanlışlar doğrultulmalıdır. Asi kalp mesaja itiraz edebilir ve Allah'ın hizmetkârı yanlış anlaşılabilir. O zaman şunu hatırlamalıdır: “gökten inen bilgelik her şeyden önce paktır, sonra barışçıldır, yumuşaktır, uysaldır. Merhamet ve iyi meyvelerle doludur. Kayır-

çılığı, ikiyüzlülüğü yoktur. Barış içinde eken barış yapımcıları doğruluk ürününü biçerler” (Yakup 3:17, 18).

Müjde hizmetkârının işi, “Tanrı’da öncesizlikten beri gizli tutulan sırrın nasıl düzenlendiğini bütün insanlara açıkla[mak]”tır (Efesliler 3:9). Bu işe giren birisi en az özveri gösterilmesi gereken kısmı seçer, kendisini vaaz vermekle sınırlar ve kişisel hizmeti başka birisine bırakırsa, çalışmaları Allah için makbul olmayacaktır. Mesih’in uğruna öldüğü canlar isabetli kişisel çalışma eksikliğinden dolayı mahvolmaktadır; ve hizmete girdiğinde sürünün gözetimi için gereken kişisel çalışmayı yapmaya istekli olmayan kişi, çağrısını yanlış anlamış demektir.

Gerçek çobanın ruhu, benliği unutmaktır. Allah’ın işlerini işleyebilmek için kendi benliğini gözden kaybeder. Sözü vaaz ederek ve insanların evlerinde kişisel hizmette bulunarak, onların ihtiyaçlarını, acılarını, denenmelerini öğrenir; ve büyük Yük Taşıyıcı ile işbirliği içinde, onların ızdıraplarını paylaşır, sıkıntılarını teselli eder, ruhsal açıklıklarını giderir ve kalplerini Allah’a kazanır. Hizmetkâra bu çalışmada göğün melekleri eşlik eder ve kendisi de kurtuluşa dair bilgelik kazandıran gerçekte eğitilerek aydınlatılır.

Elçi, kilisede güvenilir konumlarda bulunan kişilere verdiği talimatlarla bağlantılı olarak, kilise birlikteliğinde birleşen herkesin izlemesi gereken bazı genel ilkeleri ortaya koydu. Sürünün genç üyeleri, Mesih’e yaraşır alçakgönüllülükte kendilerinden yaşlı olanların örnekliliklerini izlemeye teşvik edildiler: “Ey gençler, siz de ihtiyarlara bağımlı olun. Hepiniz birbirinize karşı alçakgönüllülüğü kuşanın. Çünkü, ‘Tanrı kibirlilere karşıdır, ama alçakgönüllülere lütfeder.’ Uygun zamanda sizi yüceltmesi için, Tanrı’nın kudretli eli altında kendinizi alçaltın. Bütün kaygılarınızı O’na yükleyin, çünkü O sizi kayırır. Ayık ve uyanık olun. Düşmanınız İblis kükreyen aslan gibi yutacak birini arayarak dolaşiyor ... imanda sarsılmadan İblis’e karşı direnin.”

Petrus, kilisenin özellikle denenmeden geçtiği bir zamanda imanlılara böyle yazdı. Pek çok kişi şimdiden Mesih’in acı-

larından pay almışlardı, çok geçmeden kilise de korkunç bir zulüm döneminden geçecekti. Birkaç kısa yıl içinde, kilisede öğretmenler ve önderler olarak bulunan kişiler müjde uğruna canlarını vereceklerdi. Çok geçmeden yırtıcı kurtlar girerek, sürüyü esirgemeyeceklerdi.² Fakat bu şeylerin hiçbiri, umutlarını Mesih'e bağlamış olanların cesaretini kıramayacaktı. Petrus, cesaret verici ve yüreklendirici sözlerle imanlıların zihinlerini, mevcut denemelerden ve gelecekte olacak sıkıntı sahnelerinden “çürümez, lekesiz, solmaz bir mirasa” yönlendirdi. Coşkunlukla dua etti: “Sizleri Mesih’te sonsuz yüceliğine çağırın ve bütün lütfun kaynağı olan Tanrı’nın kendisi kısa bir süre acı çekmenizden sonra sizi yetkinleştirip pekiştirecek, güçlendirip temellendirecektir. Kudret sonsuzlara dek O’nun olsun! Amin.”

---

2 Bkz. Elçilerin İşleri 20:29.

SONUNA KADAR SADIK

[Bu bölüm, Petrus'un İkinci Mektubu'na dayanmaktadır.]

Petrus tarafından kendisiyle birlikte “eşdeğer bir imana” kavuşmuş olanlara yazılan ikinci mektupta, elçi Hristiyan karakterinin gelişimi için kurulan ilahî tasarımı ortaya koymaktadır. Şöyle yazar:

“Tanrı’yı ve Rabbimiz İsa’yı tanımakla lütuf ve esenlik artan ölçüde sizin olsun. Kendi yüceliği ve erdemiyle bizi çağırmanın tanrısal gücü, kendisini tanımamız sonucunda yaşamamız ve Tanrı yolunda yürümemiz için gereken her şeyi bize verdi. O’nun yüceliği ve erdemi sayesinde bize çok büyük ve değerli vaatler verildi. Öyle ki, dünyada kötü arzuların yol açtığı yozlaşmadan kurtulmuş olarak, bu vaatler aracılığıyla tanrısal özyapıya ortak olabilirsiniz.

“İşte bu nedenle her türlü gayreti göstererek imanınıza erdemi, erdeminize bilgiyi, bilginize özdenetimi, özdenetiminize dayanma gücünü, dayanma gücünüze Tanrı yoluna bağlılığı, bağlılığınıza kardeşseverliği, kardeşseverliğinize sevgiyi katın. Çünkü bu niteliklere artan ölçüde sahip olursanız, Rabbimiz İsa Mesih’i tanımakta etkisiz ve verimsiz olmazsınız.”

Bu sözler önemli öğretilerle doludur ve zaferin püf noktasını vurgulamaktadır. Elçi, imanlıların önünde Hristiyan gelişiminin merdivenini sunmaktadır, bunun her basamağı

Allah bilgisinde ilerlemeyi temsil etmektedir ve buna tırmanışta duraklama olmamalıdır. Merdivenin aşamaları iman, erdem, bilgi, özdenetim, sabır, Allah'a adanmışlık, kardeş-severlik ve sevgidir. Mesih'in bizim için belirlediği idealin yüksekliğine doğru aşama aşama tırmanarak, adım adım ilerleyerek kurtuluruz. Böylece O bizim için bilgelik, doğruluk, kutsanma ve kurtuluş olur.¹

Allah, halkını yüceliğe ve erdeme çağırmıştır, ve bunlar O'nunla gerçekten bağlantı kuranların hayatlarında açığa çıkacaktır. Göksel armağanın paydaşları olmuş, "iman sayesinde Tanrı'nın gücüyle korun[makta]" olarak, mükemmelliğe doğru ilerlemelidirler (1. Petrus 1:5). Çocuklarına kendi erdemini vermek Allah'ın yüceliğidir. O, insanların en yüksek standarda ulaştıklarını görmeyi arzular; ve imanla Mesih'in gücünü elde ettiklerinde, O'nun güvenilir vaatlerini rica ettiklerinde ve bunları kendilerinin olarak talep ettiklerinde, reddedilmeyecek bir ısrarla Kutsal Ruh'un gücünü aradıklarında, O'nda tamamlanmış olacaktırlar.

Müjde imanını almış olan imanlının bir sonraki işi, kendi karakterine erdem eklemek, böylece kalbini arındırarak zihnini Allah bilgisini almaya hazırlamaktır. Bu bilgi tüm gerçek eğitimin ve tüm gerçek hizmetin temelidir. Ayartıya karşı tek gerçek koruyucudur; ve insanı karakter bakımından Allah'a benzetebilecek tek şey budur. Allah'a ve O'nun Oğlu İsa Mesih'e ilişkin bilgiyle, imanlıya "yaşamamız ve Tanrı yolunda yürümemiz için gereken her şey" verilir. Allah'ın doğruluğunu elde etmeyi samimiyetle arzulayan kişiden hiçbir iyi armağan esirgenmez.

Mesih şöyle dedi: "Sonsuz yaşam, tek gerçek Tanrı olan seni ve gönderdiğin İsa Mesih'i tanımlarıdır" (Yuhanna 17:3). Ve Yeremya peygamber şöyle duyurdu: "Bilge kişi bilgeliğiyle, güçlü kişi gücüyle, zengin kişi zenginliğiyle övünmesin. Dünyada iyilik yapanın, adaleti, doğruluğu sağ-

¹ Bkz. 1. Korintliler 1:30.

layanın ben RAB olduğumu anlamakla ve beni tanımakla övünsün övünen. Çünkü ben bunlardan hoşlanırım' diyor RAB" (Yeremya 9:23, 24). İnsan zihni bu bilgiyi elde edenlerin ruhsal kazanımlarının genişliğini ve derinliğini ve yüksekliğini zorlukla anlayabilir.

Hiç kimsenin, kendi alanında, Hristiyan karakterinin mükemmeliyetine ulaşmaktan geri kalması gerekmez. Mesih'in kurbanlığıyla, imanının hayata ve Allah'a adanmışlığa ilişkin bütün şeyleri almasına imkân sağlanmıştır. Allah bizi mükemmellik standardına ulaşmaya çağırır ve Mesih'in karakterini önümüze örnek olarak koyar. O'nun kötülüğe sürekli olarak direnerek geçen hayatıyla mükemmelleştirilen insanî yönünde, Kurtarıcı insanların bu hayatta İlahî Olan'la işbirliği içinde karakterin mükemmelliğine ulaşabileceklerini gösterdi. Bu Allah'ın, bizim de tam zafer kazanabileceğimize dair bize verdiği güvencedir.

İmanlıya, yasanın tüm ilkelerine uyan Mesih gibi olmanın harika imkânı vaat edilir. Ancak insan kendi başına bu duruma ulaşmaktan tamamen acizdir. Allah'ın sözünün insanın kurtarılmasından önce sahip olması gerektiğini bildirdiği kutsallık, gerçeğin Ruh'unun disiplinine ve kısıtlayıcı etkilerine itaat ederek boyun eğdiğinde çalışan ilahî lütfun bir sonucudur. İnsanın itaati yalnızca her itaat eylemini hoş kokusuyla dolduran Mesih'in doğruluğunun buhuruyla mükemmel hale getirilebilir. Hristiyanın üzerine düşen, her hatayı yenmek için sebat etmektir. Günahın hasta ettiği canındaki bozuklukları iyileştirmesi için Kurtarıcı'ya sürekli olarak dua etmelidir. Galip gelecek bilgelige ya da güce sahip değildir; bunlar Rabb'e aittir ve O bunları kendini alçaltarak ve pişmanlıkla O'ndan yardım isteyenlere verir.

Kutsal olmayan halden kutsallığa dönüşüm, sürekli bir işittir. Allah günden güne insanın kutsanması için çalışır, ve insan da doğru alışkanlıkların gelişmesi için sebatkâr gayretlerde bulunarak O'nunla işbirliği yapmalıdır. Lütufa lütuf eklemelidir; böylece ekleme planında çalıştığında, Allah da onun için

katlayarak çoğaltma planında çalışır. Kurtarıcımız tövbekâr kalbin duasını işitmeye ve yanıtlamaya her zaman hazırdır, ve O'na sadık olanlar için lütuf ve selamet katlanarak çoğaltılır. O, kendilerini kuşatan kötülöklere karşı mücadelelerinde ihtiyaç duydukları bereketleri onlara memnuniyetle verir.

Hristiyan gelişiminin merdivenini tırmanmaya teşebbüs eden bazı kişiler vardır; ancak bunlar ilerledikçe insan gücüne güvenmeye başlar ve çok geçmeden imanlarının Yaraticısı ve Tamamlayıcısı olan İsa'yı gözden kaybederler. Sonuç yıkımdır – kazanılmış her şey kaybedilir. Yoldan yorularak, canların düşmanının kalplerinde ve hayatlarında gelişmekte olan Hristiyan lütuflarından kendilerini mahrum bırakmasına izin verenlerin durumu gerçekten de üzücüdür. Elçi, “Bu niteliklere sahip olmayan uzağı göremez, kördür. Eski günahlarından temizlendiğini unutmuştur” diyor.

Elçi Petrus'un Allah'a dair konularda uzun bir deneyimi olmuştu. Allah'ın kurtarıcı gücüne imanı yıllar geçtikçe güçlenmiş, sonunda imanla ilerleyerek, aşama aşama yükselerek, ta göğün kapılarına kadar ulaşan merdivenin en yukarı kısmına doğru her zaman ileri ve yukarı giden kişinin önünde başarısızlık ihtimali olmadığını tartışmasız şekilde kanıtlamıştı.

Petrus yıllardır imanlılara lütufta ve gerçeğin bilgisinde sürekli olarak gelişmenin önemini aşılyordu; şimdi de, imanı uğruna çok yakında şehitliğe çağrılacağını bildiğinden, her imanlının ulaşabileceği değerli ayrıcalıklara bir kez daha dikkat çekti. Yaşlı öğrenci, imanlının tam güvencesine sahip olarak, kardeşlerini Hristiyan hayatında kararlı bir amaca teşvik etti. “Çağrılmışlığınızı ve seçilmişliğinizi kökleştirmeye daha çok gayret edin” diye rica etti, “bunları yaparsanız, hiçbir zaman tökezlemezsiniz. Böylece Rabbimiz ve Kurtarıcımız İsa Mesih'in sonsuz egemenliğine girme hakkı size cömertçe sağlanacaktır.” Ne değerli güvence! İmanlı, Hristiyan mükemmelliğinin doruklarına doğru imanla ilerlediğinde, önündeki umut ne muhteşemdir!

Elçi şöyle devam etti: “Her ne kadar bunları biliyorsanız ve sahip olduğunuz gerçekle pekiştirilmişseniz de, bunları size her zaman anımsatacağım. Bu bedende yaşadığım sürece bunları anımsatarak sizi gayrete getirmeyi doğru buluyorum. Rab-bimiz İsa Mesih’in bana bildirdiği gibi, bedenden ayrılışımın yakın olduğunu biliyorum. Ben bu dünyadan göçtükten sonra da bunları sürekli anımsayabilmeniz için şimdi her gayreti göstereceğim.”

Elçi, Allah’ın insan nesline ilişkin tasarılarından bahsetmek için yeterli ölçüde nitelikliydi; zira Mesih’in yeryüzündeki hizmeti süresince Allah’ın krallığına ilişkin pek çok şey görmüş ve işitmişti. İmanlılara şunları hatırlattı: “Rabbimiz İsa Mesih’in kudretini ve gelişini size bildirirken uydurma masallara başvurmadık. O’nun görkemini gözlerimizle gördük. Mesih, yüce ve görkemli Olan’dan kendisine ulaşan sesle, ‘Sevgili Oğlum budur, O’ndan hoşnudum’ diyen sesle Baba Tanrı’dan onur ve yücelik aldı. Kutsal dağda O’nunla birlikte bulduğumuz için gökten gelen bu sesi biz de işittik.”

Ancak imanlının umudunun kesinliğine dair bu kanıt ne kadar ikna edici olsa da, peygamberlik sözünün tanıklığında daha ikna edici olanı da vardı, ki bunun aracılığıyla herkesin imanı doğrulanabilir ve emniyetli olarak sağlamaştırılabilir-di. Petrus, “Peygamberlerin sözleri bizim için daha büyük kesinlik kazandı” dedi, “gün ağarıp sabah yıldızı yüreklerinizde doğuncaya dek, karanlık yerde ışık saçan çıraya benzeyen bu sözlere kulak verirseniz, iyi edersiniz. Öncelikle şunu bilin ki, Kutsal Yazılar’daki hiçbir peygamberlik sözü kimsenin özel yorumu değildir. Çünkü hiçbir peygamberlik sözü insan isteğinden kaynaklanmadı. Kutsal Ruh tarafından yöneltilen insanlar Tanrı’nın sözlerini ilettiler.”

Elçi, ‘kesin peygamberlik sözünü’ tehlike zamanlarında güvenli bir rehber olarak yüceltirken, kiliseyi sahte peygamberlik sözlerinin fenerine karşı ciddiyetle uyardı, bu peygamberlik sözleri “Efendi’yi bile yadsıyarak gizlice aranızı yıkıcı öğretiler”

sokacak olan “sahte öğretmenler (Kİ)” tarafından savunulacaklardı. Elçi, kilisede ortaya çıkan ve imandaki kardeşlerinin pek çoğu tarafından gerçek sayılan bu sahte öğretmenleri “susuz pınarla[ra], fırtınanın dağıttığı si[se]” benzetti; ve “onları koyu karanlık bekliyor” dedi. “Son durumları ilk durumlarından beter olur” diye bildirdi. “Çünkü doğruluk yolunu bilip de kendilerine emanet edilen kutsal buyruktan geri dönmektense, bu yolu hiç bilmemiş olmak onlar için daha iyi olurdu.”

Çağlar boyunca zamanın sonuna dek bakan Petrus, Mesih’in ikinci gelişinden hemen önce dünyada meydana gelecek olan koşulları ana hatlarıyla açıklamak için ilham aldı. “Dünyanın son günlerinde kendi tutkularının ardından giden alaycı kişiler türeyecek. Bunlar, ‘Rab’bin gelişile ilgili vaat ne oldu? Atalarımızın ölümünden beri her şey yaratılışın başlangıcında olduğu gibi duruyor’ diyerek alay edecekler” yazdı. Fakat “insanlar, ‘Her şey esenlik ve güvenlik içinde’ dedikleri bir anda... ansızın yıkıma uğrayacak[lar]” (1. Selanikliler 5:3). Ancak düşmanın hileleriyle herkes tuzağa düşmeyecek. Dünyasal olan her şeyin sonu yaklaşırken, zamanların işaretlerini tanıyabilen sadık kişiler olacak. Sözde imanlıların büyük kısmı yaptıkları işlerle imanlarını inkâr ederken, sona kadar dayanarak kalan bir grup, bir bakiye olacak.

Petrus Mesih’in dönüşünün umudunu kalbinde canlı tuttu ve kiliseye Kurtarıcı’nın şu vaaadinin kesin bir şekilde gerçekleşeceğine dair güvence verdi: “Gider ve size yer hazırlarsam... yine gelip sizi yanıma alacağım” (Yuhanna 14:3). Denenmiş ve sadık olanlar için bu geliş çoktan beridir gecikiyor gibi görünebilirdi, fakat elçi onları temin etti: “Bazılarının düşündüğü gibi Rab vaadini yerine getirmekte gecikmez; ama size karşı sabrediyor. Çünkü kimsenin mahvolmasını istemiyor, herkesin tövbe etmesini istiyor. Ama Rab’bin günü hırsız gibi gelecek. O gün gökler büyük bir gürültüyle ortadan kalkacak, maddesel öğeler yanarak yok olacak, yer ve yeryüzünde yapılmış olan her şey yanıp tükenecek.

“Her şey böylece yok olacağına göre, sizin nasıl kişiler olmanız gerekir? Tanrı'nın gününü bekleyip o günün gelişini çabuklaştırarak kutsallık içinde yaşamalı, Tanrı yolunu izlemelisiniz. O gün gökler yanarak yok olacak, maddesel öğeler şiddetli ateşte eriyip gidecek. Ama biz Tanrı'nın vaadi uyarınca doğruluğun barınacağı yeni gökleri, yeni yeryüzünü bekliyoruz.

“Bunun için, sevgili kardeşlerim, mademki bunları bekliyorsunuz, Tanrı'nın önünde lekesiz, kusursuz ve barış içinde olmaya gayret edin. Sevgili kardeşimiz Pavlus'un da kendisine verilen bilgelikle size yazdığı gibi, Rabbimiz'in sabrını kurtuluş fırsatı sayın... Bu nedenle, sevgili kardeşlerim, ilke tanımayan kişilerin aldatmasıyla sürüklenip kararlılığınızdan sapmamak için bunları önceden bilerek sakının. Öte yandan Rabbimiz ve Kurtarıcımız İsa Mesih'in lütfunda ve O'nu tanımakta ilerleyin.”

Allah'ın takdiriyle, Petrus'un hizmetini Roma'da sonlandırmasına izin verildi, burada Pavlus'un son tutuklanması zamanında imparator Nero tarafından hapse atılması emredildi. Böylece yıllardan beri çalışmalarında birbirlerinden ayrı düşmüş olan iki kıdemli elçi, Mesih'e son tanıklıklarını dünyanın başkentinde yapacaklar ve kanlarını büyük bir kutsallar ve şehitler hasadının tohumu olarak bu kentin toprağına dökeceklerdi.

Mesih'i inkâr ettikten sonra yeniden kabul edilmişinden beri, Petrus tehlikeye gözünü kırpmadan meydan okumuş ve çarmıha gerilen, dirilen ve göğe yükselen Kurtarıcı'yı vaaz etmekte asil bir cesaret göstermişti. Hücresinde yatarken, Mesih'in kendisine söylediği sözleri hatırına getirdi: “Sana doğrusunu söyleyeyim, gençliğinde kendi kuşağını kendin bağlar, istediğin yere giderdin. Ama yaşlanınca ellerini uzatacaksın, başkası seni bağlayacak ve istemediğin yere götürecektir” (Yuhanna 21:18). İsa böylece öğrencisine nasıl öleceğini, hatta çarmıh üzerinde ellerini uzatacağını dahi, önceden bildirmişti.

Petrus bir Yahudi ve yabancı olarak kamçılanma ve çarmıha gerilme cezasına çarptırılmıştı. Bu korkunç ölümün kar-

şısında, elçi İsa'yı yargılandığı zaman inkâr edişindeki büyük günahını hatırladı. Bir zamanlar çarmıhı kabul etmeye son derece hazırlıksız olmasına rağmen, şimdi hayatını müjde uğruna vermeyi sevinç sayıyordu, ancak yalnızca Rabbi'ni inkâr etmiş olan kendisinin, Efendisi ile aynı şekilde ölecek olmasının taşıyamayacağı kadar büyük bir şeref olduğunu hissediyordu. Petrus o gûnahtan samimi bir şekilde tövbe etmişti, ve sürünün koyunlarını ve kuzularını gütmesi için kendisine verilen yüce görev ile de belli olduğu gibi, Mesih tarafından da bağışlanmıştı. Fakat kendisini hiçbir zaman affedememişti. Kederinin ve tövbesinin acısını son korkunç sahnenin ızdıraplarını düşünmek bile hafifletememişti. Cellatlarından son bir iyilik olarak, haça baş aşağı şekilde çivilenmesini rica etti. Ricası yerine getirildi, ve büyük elçi Petrus bu şekilde öldü.

SEVGİLİ YUHANNA

Yuhanna, “İsa’nın sevdiği öğrenci” olarak diğer öğrencilerin üzerinde seçkin bir yere sahiptir (Yuhanna 21:20). Mesih’in dostluğuna üstün bir ölçüde sahip olduğu anlaşılmaktadır, ve Kurtarıcı’nın güveninin ve sevgisinin pek çok işaretini almıştır. Mesih’in başkalaşım dağı üzerindeki yüceliğine ve Getsemani’deki acısına tanık olmasına izin verilen üç kişiden biriydi, ve Rabbimiz çarmıh üzerindeki ızdırabının son saatlerinde annesini onun gözetimine emanet etmişti.

Kurtarıcı’nın sevgili öğrenciye karşı sevgisine, coşkunun bağlılığın tüm gücüyle karşılık verilmişti. Yuhanna Mesih’e asmanın görkemli sütuna sarıldığı gibi sıkı sıkıya tutundu. Efendisi’nin uğruna mahkeme salonunun tehlikelerine göğüs gerdi ve çarmıhın yanında durdu, Mesih’in dirildiğini duyduğunda ise gayretle tez canlı Petrus’u dahi geride bırakarak mezara koştu.

Yuhanna’nın hayatında ve karakterinde sergilenen güvenli sevgi ve özverili bağlılık, Hristiyan kilisesi için paha biçilemez değerde dersler sunmaktadır. Yuhanna sonraki deneyiminin ortaya koyduğu sevecen karaktere doğal olarak sahip değildi. Mizacında ciddi kusurlar vardı. Hem gururlu, ısrarcı ve şeref düşkünüydü hem de tez canlı ve zarar gördüğünde kin tutan birisiydi. Ona ve erkek kardeşine “gökgürültüsü oğulları”¹ adı

¹ Bkz. Markos 3:17.

verilmişti. Kötü mizaç, intikam arzusu, tenkitçilik ruhu, bunların hepsi sevilen öğrencide bulunuyordu. Fakat ilahî Öğretmen tüm bunların altındaki gayretli, samimi, sevgi dolu kalbi fark etti. İsa bu çıkarıcılığı azarladı, tutkularını hüsrana uğrattı, imanını denedi. Fakat ona canının özlem duyduğu şeyi gösterdi – kutsallığın güzelliğini, sevginin dönüştürücü gücünü.

Yuhanna'nın karakterindeki kusurlar Kurtarıcı'yla kişisel birlikteliği sırasında birkaç kez belirgin biçimde ön plana çıktı. Bir keresinde Mesih Samiriyelilerin bir köyüne önünden haberciler göndererek, köylülerin kendisi ve öğrencileri için yiyecek-ıçecek hazırlamalarını rica etti. Fakat Kurtarıcı kasabaya yaklaştığında, Yeruşalim'e doğru yoluna devam etmek istemiş gibi göründü. Bu Samiriyelilerin kıskançlığını uyardırdı ve O'nu kendileriyle kalmaya davet edecekleri yerde, sıradan bir yolcuya dahi gösterecekleri nezaketi esirgediler. İsa hiçbir zaman kendi varlığını insanlara zorla kabul ettirmez, Samiriyeliler de böylece O'ndan misafirleri olmasını isteselerdi kendilerine bahşedilecek olan bereketi kaybettiler.

Öğrenciler, Mesih'in amacının kendi varlığıyla Samiriyelileri bereketlemek olduğunu biliyorlardı; ve Efendileri'ne gösterilen soğukluk, kıskançlık ve saygısızlık onları hayretle ve öfkeyle doldurdu. Bilhassa Yakup ile Yuhanna öfkeleniler. Büyük bir saygı gösterdikleri Kişi'ye böyle davranılması, onlara hemen cezalandırılmadan geçilemeyecek kadar büyük bir yanlış olarak görünmüştü. Coşkunlukla, “Ya Rab, ister misin ki İlyas'ın da yaptığı gibi, gökten ateş insin ve onları yiyip bitirsin diye emrederim?” dediler, İlyas peygamberi alıp götürmek üzere gönderilen Samiriyeli komutanların ve onların bölüklerinin yok edilışinden bahsediyorlardı. İsa'nın söyledikleri sözlerden ötürü acı çektiğini şaşkınlıkla gördüler, O'nun azarı kulaklarına düşüğünde ise daha da çok şaşırdılar: “Siz ne tür ruhtan olduğunuzu bilmiyorsunuz! Çünkü İnsanoğlu, insanların canlarını yok etmeye değil, ancak kurtarmaya geldi” (Luka 9:54–56 [Kİ]).

Mesih'in görevinin hiçbir yerinde insanları kendisini kabul etmeye zorlamak yoktur. Vicdanı zorlamaya çalışanlar yalnızca Şeytan ve onun ruhuyla harekete geçirilen insanlardır. Kimi zaman kötü meleklerle ittifak kurmuş olan insanlar, doğruluk için gayret gösterme bahanesi ile, insan kardeşlerini kendi din anlayışlarına döndürmek için başlarına sıkıntılar getirirler; fakat Mesih her zaman merhamet göstermekte, her zaman kendi sevgisinin açığa vurulmasıyla kazanmaya çalışmaktadır. Canda bir rakibe meydan veremez, ne de kısmi hizmeti kabul eder; fakat yalnızca gönüllü hizmeti, sevginin kısıtlaması altındaki kalbin isteyerek teslim olmasını arzular.

Başka bir sefer Yakup ile Yuhanna anneleri aracılığıyla Mesih'in krallığında en itibarlı mevkilerde bulunmalarına izin verilmesi için ricada bulundular. Mesih'in kendi krallığının niteliğine dair defalarca tekrarladığı öğretilere rağmen, bu genç öğrenciler halen insanların arzularına uygun bir tahta oturacak ve krallık gücüne sahip olacak bir Meshedilmiş Kişi'ye umut besliyorlardı. Oğullarıyla birlikte onlar için bu krallıktaki itibarlı mevkileri arzulayan anne, "Senin krallığında benim bu iki oğlum, biri sağında biri de solunda otursun diye emret" diye ricada bulundu.

Fakat Kurtarıcı şöyle yanıt verdi: "Siz ne dilediğinizi bilmiyorsunuz. Benim içmek üzere olduğum kâseyi içebilir misiniz? Ve vaftiz olduğum vaftizle vaftiz olabilir misiniz?" O'nun gizemli sözlerinin denemelere ve sıkıntıya işaret ettiğini hatırladılar, yine de kendilerinden emin bir şekilde, "Edebiliriz" yanıtını verdiler. Rableri'nin başına gelecek her şeyi paylaşarak sadakatlerini kanıtlamayı en yüce şeref sayacaklardı.

Mesih, "Benim kâsemi gerçekten içeceksiniz; ve vaftiz olduğum vaftizle vaftiz olacaksınız" dedi, ancak önünde taht yerine bir çarmıh bulunuyordu, sağında ve solunda ise yoldaşları olarak iki suçlu olacaktı. Yakup ile Yuhanna sıkıntıda Efendileri ile paydaş olacaklardı – biri kılıçla gelen çabuk bir ölümle ölecek; diğeri ise Efendisi'ni çalışmada, baskı ve

zulme uğrama yolunda en uzun süre izleyen öğrenci olacaktır. İsa şöyle devam etti: “Ama sağımda ve solumda oturmayı vermek bana ait değildir; ama Babam tarafından kendilerine hazırlanmış olanlara verilecektir” (Matta 20:21–23 [Kİ]).

İsa bu ricayı harekete geçiren güdüyü anlamıştı, bu nedenle iki öğrencinin gururunu ve ihtirasını kınadı: “Ulusların önderleri onlara egemen kesilir, ileri gelenleri de ağırlıklarını hissettirirler. Sizin aranızda böyle olmayacak. Aranızda büyük olmak isteyen, ötekilerin hizmetkârı olsun. Aranızda birinci olmak isteyen, ötekilerin kulu olsun. Nitekim İnsanoğlu, hizmet edilmeye değil, hizmet etmeye ve canını birçokları için fidiye olarak vermeye geldi” (Matta 20:25–28).

Allah’ın krallığında, mevki kayırmacılıkla kazanılmaz. Hak edilmez, keyfi bir bağışla da alınmaz. Karakterin bir sonucudur. Taç ve taht, ulaşılan bir durumun işaretleridir – Rabbimiz İsa Mesih’in lütfu aracılığıyla benlik üzerinde zaferin işaretleri.

Çok sonra, Yuhanna Mesih’in acılarına paydaş olarak O’nunla duygudaşlık kazandığında, Rab İsa ona kendi krallığına yaklaşmanın koşulunu açıkladı. Mesih, “Ben nasıl galip gelerek Babam’la birlikte Babam’ın tahtına oturdumsa, galip gelene de benimle birlikte tahtıma oturma hakkını vereceğim” dedi (Vahiy 3:21). Mesih’e en yakın duracak olan kişi, O’nun fedakâr sevgi ruhundan –“övünme[yan], böbürlenme[yan]... kendi çıkarını arama[yan], kolay kolay öfkelenme[yan], kötülüğün hesabını tutma[yan]” (1. Korintliler 13:4, 5) sevginin–Rabbimiz’i sevk ettiği gibi, öğrenciyi de insanlığın kurtuluşu için her şeyi vermeye, ölüme varıncaya kadar yaşamaya, çalışmaya ve fedakârlıkta bulunmaya sevk eden sevginin ruhundan en çok içmiş olan olacaktır.

Yakup ile Yuhanna müjdeleme çalışmalarının ilk zamanlarında başka bir kez, Mesih’in bilinen bir izleyicisi olmadığı halde O’nun adıyla cinleri çıkaran bir adamla karşılaştılar. Öğrenciler adamın çalışmasını engellediler ve böyle yapmalarının doğru olduğunu düşündüler. Fakat meseleyi Mesih’in önüne

getirdiklerinde onları azarladı ve şöyle dedi: “Ona engel olmayın! ... Çünkü benim adımla mucize yapıp da ardından beni kötüleyecek kimse yoktur” (Markos 9:39). Kendini herhangi bir şekilde Mesih’e dost olarak gösteren bir kimse geri çevrilmemelidir. Öğrenciler dar ve dışlayıcı bir ruh beslememeli, fakat Efendileri’nde gördükleri geniş kapsamlı anlayışı sergilemelidirler. Yakup ile Yuhanna, bu adamı engellediklerinde Rabb’in şerefini göz önünde bulundurdıklarını sanmışlardı; ancak kendi şerefleri için kıskançlık ettiklerini görmeye başladılar. Hatalarını itiraf ederek azarlanmayı kabul ettiler.

Mesih’in lütufta büyümek ve O’nun işine uygunluk için yumuşak huyluluğu, alçakgönüllülüğü ve sevgiyi vazgeçilmez önemde olarak ortaya koyan dersleri, Yuhanna için en yüce değerdi. Her dersin kıymetini bildi ve sürekli olarak hayatını ilahî örneğe uygun hale getirmeye çalıştı. Yuhanna Mesih’in yüceliğinin farkına varmaya başlamıştı – daha önceden umut etmesi aşılana dünyasal debdebe ve gücü değil, “Baba’dan gelen, lütuf ve gerçekle dolu biricik Oğul’un yüceliğini” (Yuhanna 1:14).

Yuhanna’nın Efendisi’ne muhabbetinin derinliği ve coşkunluğu Mesih’in ona sevgisinin nedeni değildi, fakat o sevginin etkisiydi. Yuhanna İsa gibi olmayı arzuluyordu, ve Mesih’in sevgisinin dönüştürücü etkisi altında yumuşak huylu ve alçakgönüllü oldu. Benlik İsa’da gizlenmişti. Tüm yoldaşlarından çok, Yuhanna kendisini bu harika hayatın gücüne teslim etti. Şöyle diyor: “Yaşam açıkça görüldü, O’nu gördük.” “Nitekim hepimiz O’nun doluluğundan lütuf üzerine lütuf aldık” (1. Yuhanna 1:2; Yuhanna 1:16). Yuhanna Kurtarıcı’yı tecrübeye dayalı bir bilgiyle tanıyordu. Efendisi’nin dersleri canı üzerine işlenmişti. Kurtarıcı’nın lütfuna tanıklıkta bulunduğu, basit olan dili tüm varlığını kaplayan sevgiyle belagatli hale dönüşmüştü.

Yuhanna’nın Mesih’e olan derin sevgisi, onu her zaman O’na yakın olmayı arzulamaya sevk ediyordu. Kurtarıcı

Onikiler'in hepsini seviyordu, fakat en kabul edici ruh Yuhanna'daydı. Diğerlerinden daha gençti ve çocuklara özgü saf bir güvenle kalbini İsa'ya açtı. Böylece Mesih'le daha fazla duygudaşlık kazandı ve Kurtarıcı'nın en derin ruhsal öğretileri onun aracılığıyla insanlara iletildi.

İsa Baba'yı temsil edenleri sever, ve Yuhanna Baba'nın sevgisinden diğer hiçbir öğrencinin yapamadığı şekilde söz edebiliyordu. Karakterinde Allah'ın niteliklerini yansıtarak, kendi canında hissettiklerini insan kardeşlerine açıkladı. Rabb'in yüceliği yüzünden okunuyordu. Kendisini dönüştüren kutsallığın güzelliği, Mesih'e yaraşır bir parlaklıkla çehresinden ışılıyordu. Mesih'e benzemek ve O'nunla birlikte olmak canının tek arzusu oluncaya dek, hayranlık ve sevgiyle Kurtarıcı'ya baktı, ve Efendisi'nin karakteri onun karakterinden yansıdı.

“Bakın” dedi, “Baba bizi o kadar çok seviyor ki, bize ‘Tanrı'nın çocukları’ deniyor! ... Sevgili kardeşlerim, daha şimdiden Tanrı'nın çocuklarıyız, ama ne olacağımız henüz bize gösterilmedi. Ancak, Mesih görüldüğü zaman O'na benzer olacağımızı biliyoruz. Çünkü O'nu olduğu gibi göreceğiz” (1. Yuhanna 3:1, 2).

SADIK BİR TANIK

[Bu bölüm, Yuhanna'nın Mektuplarına dayanmaktadır.]

Mesih'in göğe yükselişinden sonra Yuhanna, Efendi için çalışan sadık ve samimi bir işçi olarak öne çıkar. Diğer öğrencilerle birlikte Pentikost Günü'nde Ruh'un dökülüşünden faydalandı ve yenilenmiş bir gayret ve güçle insanlara hayat sözlerini söylemeye devam ederek, onların düşüncelerini Görünmeyen'e yönlendirmeye çalıştı. Güçlü bir vaizdi, coşkun ve son derece samimiydi. Güzel bir dille ve müzik gibi bir sesle Mesih'in sözlerini ve işlerini anlattı, kendisini dinleyenlerin kalplerinde etki bırakacak bir şekilde konuştu. Sözlerinin sadeliği, dile getirdiği gerçeklerin yüce kudreti ve öğretilerinin görünür niteliği olan coşkunluk, onun bütün sınıflara ulaşmasını sağladı.

Elçinin hayatı öğretileriyle uyum içindeydi. Kalbinde parlayan Mesih sevgisi onu insan kardeşleri için, özellikle de Hristiyan topluluğundaki kardeşleri için samimi ve yorulmak bilmeyen bir çalışma ortaya koymaya yönlendirdi.

Mesih ilk öğrencilere kendisinin onları sevdiği gibi birbirlerini sevmelerini emretmişti. Böylece yücelik umudu olan Mesih'in içlerinde oluştuğuna dair dünyaya tanıklıkta buluncaklardı. "Size yeni bir buyruk veriyorum" demişti: "Birbiri-

nizi sevin. Sizi sevdiğim gibi siz de birbirinizi sevin” (Yuhanna 13:34). Bu sözler söylendiğinde öğrenciler bunları anlayamamışlardı; fakat Mesih’in acılarına tanıklık ettikten sonra, O’nun çarmıha gerilişinden, dirilişinden ve göğe yükselişinden sonra, ve Pentikost Günü’nde Kutsal Ruh onların üzerine indikten sonra, Allah’ın sevgisine ve birbirlerine karşı sahip olmaları gereken o sevginin niteliğine dair daha net bir anlayışa kavuşmuşlardı. Bundan sonra Yuhanna öğrenci dostlarına şöyle diyebiliyordu:

“[Allah’ın] sevgi[sinin] ne olduğunu Mesih’in bizim için canını vermesinden anlıyoruz. Bizim de kardeşlerimiz için canımızı vermemiz gerekir.”¹

Kutsal Ruh’un inişinden sonra, öğrenciler yaşayan Kurtarıcı’yı duyurmaya başladıklarında, tek arzuları canların kurtuluşuydu. Kutsallarla birlikteliğin tatlılığında seviniyorlardı. Şefkatli, düşünceli ve özveriliydiler, gerçeğin uğruna her şeyi feda etmeye hazırdılar. Birbirleriyle günlük ilişkilerinde Mesih’in kendilerine emrettiği sevgiyi gözler önüne seriyorlardı. Bencillikten uzak sözlerle ve eylemlerle bu sevgiyi başkalarının kalplerinde de tutuşturmaya çalışıyorlardı.

İmanlıların böyle bir sevgiyi her zaman beslemeleri gerekiyordu. Yeni emre gönüllü itaatle ilerlemeliydiler. Mesih’le, O’nun tüm isteklerini yerine getirebilmeleri sağlanacak kadar sıkı sıkıya birleşmeliydiler. Hayatları, onları kendi doğruluğuyla aklayabilecek olan Kurtarıcı’nın gücünü yüceltmeliydi.

Fakat kademeli olarak bir değişim geldi. İmanlılar başkalarında kusur aramaya başladılar. Hatalar üzerinde durarak, yıkıcı eleştirilere yer vererek, Kurtarıcı’yı ve O’nun sevgisini gözden kaybettiler. Dışa dönük törenlerin uygulanması konusunda sertleştiler, imanın uygulanmasından daha ziyade kuramsal bilgi üzerinde titizleştiler. Başkalarını suçlu çıkarma gayreti içinde, kendi yanlışlarını gözden kaçırdılar. Mesih’in emretmiş olduğu kardeşlik sevgisini kaybettiler, en üzücüsü

¹ Bkz. 1. Yuhanna 3:16.

de, bu kaybın farkında değillerdi. Mutluluğun ve sevincin hayatlarından gitmekte olduğunu ve Allah'ın sevgisini kalplerinden çıkarmış olduklarından çok yakında karanlıkta yürüyeceklerini fark etmediler.

Yuhanna, kardeşlik sevgisinin kilisede zayıflamakta olduğunu fark ederek, imanlılara bu sevgiye olan sürekli ihtiyaçlarını hatırlattı. Kiliseye yazdığı mektuplar bu düşünceyle doludur. “Sevgili kardeşlerim, birbirimizi sevelim” yazıyor; “çünkü sevgi Tanrı’dandır. Seven herkes Tanrı’dan doğmuştur ve Tanrı’yı tanır. Sevmeyen kişi Tanrı’yı tanımaz. Çünkü Tanrı sevgidir. Tanrı biricik Oğlu aracılığıyla yaşayalım diye O’nu dünyaya gönderdi, böylece bizi sevdiğini gösterdi. Tanrı’yı biz sevmiş değildik, ama O bizi sevdi ve Oğlu’nu günahlarımızı bağışlatan kurban olarak dünyaya gönderdi. İşte sevgi budur. Sevgili kardeşlerim, Tanrı bizi bu kadar çok sevdiğine göre biz de birbirimizi sevmeye borçluyuz.”

Bu sevginin imanlılar tarafından sergilenmesine ilişkin özel anlam hakkında, elçi şunları yazıyor: “Size yeni bir buyruk yazıyorum. Bunun gerçek olduğu, Mesih’te ve sizde görülüyor. Çünkü karanlık geçiyor, gerçek ışık şimdiden parlıyor. Işıktaki olduğunu söyleyip de kardeşinden nefret eden hâlâ karanlıktadır. Kardeşini seven ışıktaki yaşar ve başkasının tökezlemesine neden olmaz. Ama kardeşinden nefret eden karanlıktadır, karanlıkta yürür ve nereye gittiğini bilmez. Çünkü karanlık gözlerini kör etmiştir.” “Başlangıçtan beri işittiğiniz buyruk şudur: Birbirimizi sevelim.” “[Kardeşini] sevmeyen ölümdedir. Kardeşinden nefret eden katildir. Hiçbir katilin sonsuz yaşama sahip olmadığını bilirsiniz. Sevginin ne olduğunu Mesih’in bizim için canını vermesinden anlıyoruz. Bizim de kardeşlerimiz için canımızı vermemiz gerekir.”

Mesih’in kilisesini en büyük tehlikeye atan şey, dünyanın düşmanlığı değildir. İmanlıların en acı verici felaketlerini meydana getiren ve Allah’ın davasının ilerleyişini kesinlikle geciktiren şey, kalplerinde besledikleri kötülüktür. Maneviyatı

zayıflatmak için kıskançlığı, şüpheyi, yericiliği ve kötü zanları beslemekten daha kesin bir yol yoktur. Öte yandan, Allah'ın kendi Oğlu'nu dünyaya gönderdiğine en güçlü tanık, O'nun kilisesini oluşturan farklı mizaçlara sahip kişiler arasında uyum ve birlik bulunmasıdır. Bu tanıklıkta bulunmak, Mesih'in izleyicilerinin ayrıcalığıdır. Fakat bunu yapabilmek için kendilerini Mesih'in denetimi altına vermelidirler. Karakterleri O'nun karakterine, istekleri O'nun isteğine uygun hale getirilmelidir.

Mesih, "Size yeni bir buyruk veriyorum" dedi: "Birbirinizi sevin. Sizi sevdiğim gibi siz de birbirinizi sevin" (Yuhanna 13:34). Ne kadar harika bir ifade; fakat ne yazık ki ne kadar yetersiz uygulanıyor! Günümüzde Allah'ın kilisesinde kardeşçe sevgi ne yazık ki eksiktir. Kurtarıcı'yı sevme iddiasında olan pek çok kişi birbirini sevmemektedir. İmansızlar, sözde Hristiyanların imanının hayatlarında kutsayıcı bir etki bırakıp bırakmadığını görmek için izlemekte; ve karakterdeki kusurlar ile eylemdeki tutarsızlıkları çabucak görmektedirler. Hristiyanlar, düşmanın kendilerine işaret ederek 'Bakin, Mesih'in bayrağı altında duran bu insanlar birbirlerinden nasıl nefret ediyorlar' demelerine fırsat bırakmamalıdır. Hristiyanların tümü aynı ailenin fertleridir, tümü aynı göksel Baba'nın çocuklarıdır, hepsi aynı kutlu ölümsüzlük ümidine sahiptirler. Onları birbirine bağlayan bağ çok sıkı ve şefkatli olmalıdır.

İlahî sevgi kalbe en dokunaklı ricalarını, bizi Mesih'in sergilediği müşfik merhameti sergilemeye çağırdığında yapar. Yalnızca kardeşine karşı özverili sevgi besleyen kişinin Allah'a karşı gerçek sevgisi vardır. Gerçek Hristiyan, tehlikede ve ihtiyaçta olan kişinin uyarılmamış, gözetilmemiş bir halde kalmasına razı olmayacaktır. Kendisini hata yapanlardan uzak tutmayacak, onların daha fazla mutsuzluğa ve cesaretsizliğe kapılmalarına ya da Şeytan'ın savaş meydanına düşmelerine izin vermeyecektir.

Mesih'in müşfik, kazanıcı sevgisini hiçbir zaman tecrübe etmemiş olanlar, başkalarını yaşam pınarına götüremezler.

O'nun kalpteki sevgisi kısıtlayıcı bir güçtür, insanları konuşmalarında, müşfik ve merhametli ruhta, ve ilişkide buldukları kimselerin hayatlarını yükseltmelerinde O'nu sergilemeye yönlendirir. Hristiyan işçiler çabalarında başarılı olmak için Mesih'i tanımalıdırlar; O'nu tanımak içinse, O'nun sevgisini bilmelidirler. Gökte onların işçi olmaya uygunlukları, Mesih'in sevebildiği gibi sevebilme ve O'nun çalıştığı gibi çalışabilme kabiliyetleriyle ölçülmektedir.

Elçi, "Sözle ve dille değil, eylemle ve içtenlikle sevelim" yazıyor. Hristiyan karakterinin tamlığına, içten sürekli olarak başkalarına yardım etme ve onları bereketleme güdüsü kaynaklandığında ulaşılır. İmanlıyı hayata götüren hayat kokusu yapan ve Allah'ın onun işini bereketlemesini sağlayan şey, canını kuşatan bu sevgi ortamıdır.

Allah için en üst derecede sevgi ve birbirimiz için özverili sevgi – göksel Babamız'ın bahşedebileceği en iyi armağan işte budur. Bu sevgi bir güdü değil, fakat ilahî bir ilke, kalıcı bir güçtür. Kutsanmamış kalp bunu meydana getiremez ve üretmez. Bu yalnızca İsa'nın hüküm sürdüğü kalpte bulunur. "Bizse seviyoruz, çünkü önce O bizi sevdi."² İlahî lütufla yenilenen kalpte, sevgi egemen olan eylem ilkesidir. Karakteri tadil eder, güdülerini yönetir, tutkuları denetim altında tutar ve eğilimleri asilleştirir. Canda beslenen bu sevgi, hayatı tatlılaştırır ve dört bir yana arındırıcı bir etki döker.

Yuhanna, imanlıların sevgi ruhunun çalışmasıyla kendilerine gelecek olan arttırılmış ayrıcalıkları anlamalarını sağlamaya çalıştı. Kalbi dolduran bu kurtarıcı güç, diğer her güdüyü kontrol edecek ve kendisine sahip olanları dünyanın yozlaştırıcı etkilerinin üzerine yükselterek koruyacaktır. Ve bu sevginin tamamen hüküm sürmesine izin verilerek hayatta yönlendirici güç olduğunda, Allah'a ve O'nun kendileriyle ilgilenmesine olan güvenleri ve inançları tamamlanmış olacaktır. O zaman imanın verdiği tam güvenceyle, şimdiki ve ebedî iyilikleri için

2 Bkz. 1. Yuhanna 4:19.

gerekli olan her şeyi O'ndan alacaklarını bilerek, O'na gelebilirler. “Yargı gününde cesaretimiz olsun diye sevgi böylelikle içimizde yetkin kılınmıştır” yazdı, “çünkü Mesih nasılsa, biz de bu dünyada öyleyiz. Sevgide korku yoktur. Tersine, yetkin sevgi korkuyu siler atar.” “Tanrı'nın önünde güvenimiz şu ki, O'nun isteğine uygun ne dilersek bizi işitir. ... bizi işittiğini bildiğimize göre, O'ndan dilediklerimizi aldığımızı da biliriz.”

“İçimizden biri günah işlerse, adil olan İsa Mesih bizi Baba'nın önünde savunur. O günahlarımızı, yalnız bizim günahlarımızı değil, bütün dünyanın günahlarını da bağışlatan kurbandır.” “Günahlarımızı itiraf edersek, güvenilir ve adil olan Tanrı günahlarımızı bağışlayıp bizi her kötülükten arındıracaktır.” Allah'tan merhamet almanın koşulları basit ve makuldür. Rab af elde etmemiz için bizden acı verici bir şey yapmamızı istemez. Canlarımızı göğün Allahı'na teslim etmemiz ya da günahımızın cezasını çekmemiz için uzun ve yorucu hac yolculukları yapmamız veya acılı kefaret cezalarına katlanmamız gerekmez. Günahını “itiraf edip bırakan, merhamet bulur” (Süleyman'ın Özdeyişleri 28:13 [KM]).

Yukarıdaki mahkemelerde Mesih kilisesi için yalvarmaktadır – kendi kanıyla kurtarma bedellerini ödediği kişiler için yalvarmaktadır. O'nun kefaret edici kurbanlığının etkinliği yüzyıllar, çağlar asla azaltamaz. Ne hayat, ne ölüm, ne yükseklik, ne derinlik bizi Rabbimiz Mesih İsa'da olan Allah'ın sevgisinden ayıramaz,³ biz O'na sımsıkı sarıldığımız için değil, fakat O bizi sımsıkı tuttuğu için. Kurtuluşumuz kendi çabalarımıza bağlı olsaydı kurtarılamazdık; fakat tüm vaatlerin arkasında duran Kişi'ye dayanmaktadır. O'na sarılışımız zayıf gibi görünebilir, fakat O'nun sevgisi ağabey sevgisidir; biz O'nunla birliğimizi sürdürdüğümüz sürece hiç kimse bizi O'nun elinden söküp alamaz.

Yıllar geçtikçe ve imanlıların sayısı arttıkça, Yuhanna kardeşleri için artan bir sadakatle ve samimiyetle çalıştı. Zaman kilise için

3 Bkz. Romalılar 8:38, 39.

tehlikelerle doluydu. Şeytani aldatmacalar her yerdeydi. Şeytan'ın temsilcileri çarpıtma ve yalancılıkla Mesih'in doktrinlerine karşı düşmanlık uyandırmaya çalışıyor, bunun sonucunda anlaşmazlıklar ve sapkınlıklar kiliseyi tehdit ediyordu. Mesih'e sözde iman eden bazı kişiler O'nun sevgisinin kendilerini Allah'ın yasasına itaatten özgür kıldığını iddia ettiler. Öte yandan, pek çok kişi Yahudi geleneklerini ve törenlerini yerine getirmenin gerekli olduğunu; Mesih'in kanına iman olmaksızın, yalnızca yasanın tutulmasının kurtuluş için yeterli olduğunu öğretiyorlardı. Bazıları Mesih'in iyi bir adam olduğunu kabul ediyor, fakat O'nun tanrısallığını reddediyorlardı. Allah'ın davasına sadık gibi görünen bazıları aldaticılardı ve gerçekte Mesih'i ve O'nun müjdesini inkâr ediyorlardı. Kendileri günah içinde yaşadıklarından, kiliseye de sapkınlıklar getiriyorlardı. Böylece pek çok kişi şüpheliğin ve aldatmacanın labirentlerine sürükleniyordu.

Yuhanna bu zehirli yanılgıların kiliseye girdiklerini gördüğünde üzüntüyle doldu. Kilisenin maruz kaldığı tehlikeleri gördü ve acil duruma hızla ve kararlılıkla müdahale etti. Yuhanna'nın mektupları sevgi ruhunu aşılımaktadır. Sanki bunları sevgiye batırılmış bir kalemle yazmış gibidir. Ancak Allah'ın yasasını çiğneyen, fakat günahsız yaşadıklarını iddia edenlerle karşılaştığında, onları içinde oldukları korkunç yanılgıya ilişkin uyarmakta tereddüt etmedi.

Müjde çalışmasında yardımcı olan itibarlı ve büyük nüfuz sahibi bir kadına yazarak, şunları söyledi: "İsa Mesih'in beden alıp geldiğini kabul etmeyen birçok aldaticı dünyanın her yanına yayıldı. Aldaticı, Mesih karşıtı olan bunlardır. Başardıklarınızı yitirmemek ve ödülünüzü eksiksiz almak için kendinize dikkat edin. Haddini aşıp Mesih'in öğretisine bağlı kalmayan hiç kimsede Tanrı yoktur. Bu öğretiyeye bağlı kalanda ise hem Baba, hem de Oğul vardır. Size gelip de bu öğretiyeyi getirmeyeni evinize almayın, ona selam bile vermeyin. Çünkü böyle birine selam veren, kötü işlerine ortak olur."⁴

⁴ Bkz. 2. Yuhanna 1:7-11.

Mesih'te kaldığını iddia ettiği halde Allah'ın yasasına itaatsizlik içinde yaşamakta olanları, sevgili öğrencinin gördüğü gibi görmeye yetkiliyiz. Bu son günlerde de ilk kilisenin refahını tehdit eden kötülöklere benzer kötölükler mevcuttur; ve elçi Yuhanna'nın bu noktalardaki öğretisine dikkatle kulak verilmelidir. 'Sevgiye sahip olmalısınız' çığlığı her yerde, bilhassa da kutsanmış olma iddiasındaki kişilerden duyulmaktadır. Fakat gerçek sevgi, itiraf edilmemiş bir günahı örtemeyecek kadar paktır. Mesih'in uğruna öldüğü canları sevmemiz gerekse de, kötölöğe karşı taviz vermemeliyiz. Asilerle birleşerek buna sevgi dememeliyiz. Allah, dünyanın bu çağında yaşayan halkının, Yuhanna'nın canları mahveden yanlışlara karşı durduğu gibi kararlılıkla doğruluğu savunmalarını ister.

Elçi, Hristiyan nezaketini sergilememiz gerekse de, günahla ve günahkârlarla açıkça ilgilenmek için yetkili olduğumuzu; bunun gerçek sevgiyle tutarsız olmadığını öğretmektedir. "Günah işleyen, yasaya karşı gelmiş olur" yazıyor, "çünkü günah demek, yasaya karşı gelmek demektir. Mesih'in, günahları kaldırmak için ortaya çıktığını ve kendisinde günah olmadığını bilirsiniz. Mesih'te yaşayan, günah işlemez. Günah işleyen O'nu ne görmüştür, ne de tanımıştır."

Mesih'in bir tanığı olarak, Yuhanna hiçbir çekişmeye, hiçbir yorucu tartışmaya girmedir. O bildiğini, görmüş ve duymuş olduğunu duyurdu. Mesih'le yakından bağlantılı olmuş, O'nun öğretilerini dinlemiş, kudretli mucizelerine tanık olmuştu. Mesih'in karakterindeki güzellikleri Yuhanna'nın gördüğü gibi pek az kişi görebilmiştir. Onun için karanlık geçip gitmişti; onun üzerine gerçek ışık parlıyordu. Kurtarıcı'nın hayatına ve ölümüne ilişkin tanıklığı net ve etkiliydi. Kurtarıcı'ya sevgiyle dolup taşan bir kalpten konuşuyordu; ve hiçbir güç sözlerinin gücüne karşı koyamıyordu.

"Yaşam Sözü'yle ilgili olarak" dedi, "başlangıçtan beri var olanı, işittiğimizi, gözlerimizle gördüğümüzü, seyredip ellerimizle dokunduğumuzu duyuruyoruz. ... Evet, sizin de biz-

lerle paydaşlığınız olsun diye gördüğümüzü, işittiğimizi size duyuruyoruz. Bizim paydaşlığımız da Baba'yla ve Oğlu İsa Mesih'ledir.”

Böylece her gerçek imanlı, kendi tecrübesi ile “Tanrı'nın gerçek olduğuna mührünü ba[sabilir]” (Yuhanna 3:33). Mesih'in gücünden gördüklerine, duyduklarına ve hissettiklerine tanıklıkta bulunabilir.

LÜTUFLA DÖNÜŞTÜRÜLMÜŞ

Öğrenci Yuhanna'nın hayatında gerçek kutsanma örneklenmektedir. Mesih'le yakın birliktelikle geçen yıllarda Kurtarıcı tarafından sık sık uyarılmış ve ikaz edilmişti; o da bu eleştirileri kabul etti. İlahî Olan'ın karakteri kendisine ifşa edildiğinde, Yuhanna kendi eksiklerini gördü ve bu vahiy onu alçalttı. Günden güne, kendi şiddet dolu ruhunun aksine, İsa'nın şefkatini ve tahammülünü gördü ve O'nun alçakgönüllülüğe ve sabra dair derslerini dinledi. Kalbi günden güne Mesih'e doğru çekildi, ta ki Efendisi'ne olan sevgiyle kendi benliğini gözden kaybedinceye dek. Allah'ın Oğlu'nun günlük hayatında gördüğü kudret ve hassaslık, yücelik ve alçakgönüllülük, güç ve sabır, canını hayranlıkla doldurdu. Kinci ve ihtiraslı mizacını Mesih'in şekillendirici gücüne teslim etti, böylece ilahî sevgi onda karakter dönüşümü gerçekleştirdi.

Yuhanna'nın hayatında gerçekleşen kutsanmaya, öğrenci dostu Yahuda'nın deneyimi çarpıcı bir tezat oluşturmaktadır. Dostu gibi, Yahuda da Mesih'in bir öğrencisi olma iddiasındaydı, fakat Allah'a adanmışlığı yalnızca şekilden ibaretti. Mesih'in karakterinin güzelliğine duyarsız değildi; ve sık sık, Kurtarıcı'nın sözlerini dinledikçe kendisine bir kanaat geliyordu, fakat yüreğini alçaltmıyor ve günahlarını itiraf etmiyor-

du. İlahî etkiye karşı direnerek, sevmeye iddiasında bulunduğu Efendi'ye saygısızlık gösteriyordu. Yuhanna onun hatalarına karşı samimiyetle savaştı; fakat Yahuda vicdanına karşı gelerek ayartıya boyun eğdi ve kendisini kötülük alışkanlıklarına daha da sıkı bağladı. Mesih'in öğrettiği gerçeklerin uygulanması kendi arzularına ve amaçlarına ters düşüyordu, bu nedenle gökten bilgelik almak için fikirlerini teslim etmeyi kendine yediremedi. Işıқта yürümek yerine karanlıkta yürümeyi seçti. Kötü arzuları, açgözlülüğü, kindar tutkuları, karanlık ve kasvetli düşünceleri besledi, en sonunda Şeytan onun üzerinde tam denetim elde etti.

Yuhanna ile Yahuda, Mesih'i izleme iddiasında olanların temsilcileridir. Bu öğrencilerin her ikisi de ilahî Örneği incelemek ve izlemek için aynı fırsatlara sahip olmuşlardı. Her ikisi de Mesih'le yakından ilişkilidiler ve O'nun öğretilerini dinleme ayrıcalığına sahip olmuşlardı. Her birinde ciddi karakter zaafı vardı; ve her ikisi de karakteri dönüştürebilecek olan ilahî lütfu ulaşabilirdi. Ancak biri alçakgönüllülük ile İsa'dan öğrenirken, diğeri kendisinin sözün uygulayıcısı değil, yalnızca işiticisi olduğunu ortaya koydu. Biri gündelik olarak benliğe ölüp günahı yenerek, gerçek aracılığıyla kutsanıyordu; diğeri ise lütfun dönüştürücü gücüne direnip bencilce arzuları besleyerek, Şeytan'ın esareti altına giriyordu.

Yuhanna'nın hayatında görülen bu karakter dönüşümü, her zaman Mesih'le birlikteliğin sonucudur. Bir kişinin karakterinde belirgin zaaf olabilir, ancak o kişi Mesih'in gerçek bir öğrencisi olduğu zaman ilahî lütfun gücü onu dönüştürür ve kutsar. Rabb'in yüceliğini aynada olduğu gibi görerek, yücelikten yüceliğe dönüştürülür ve en sonunda hayranlıkla tapındığı Kişi gibi olur.

Yuhanna kutsallığın bir öğretmeniymiş, kiliseye yazdığı mektuplarında da Hristiyanların davranışlarına dair yazılmaz kuralları ortaya koydu. "Mesih'te bu umuda sahip olan" yazdı, "Mesih pak olduğu gibi kendini pak kılar." "Tanrı'da

yaşıyorum' diyen, Mesih'in yürüdüğü yolda yürümelidir" (1. Yuhanna 3:3; 2:6). Hristiyan'ın kalbinde ve hayatında pak olması gerektiğini öğretti. Boş bir inanç açıklamasıyla asla tatmin olmamalıdır. Allah kendi ortamında kutsal olduğu gibi, düşkün insan da, Mesih'e iman aracılığıyla, kendi ortamında kutsal olmalıdır.

Elçi Pavlus, "Tanrı'nın isteği şudur:" yazdı, "kutsal olmanız" (1. Selanikliler 4:3). Kilisenin kutsanması, Allah'ın kendi halkıyla tüm ilişkilerinde hedefidir. O onları kutsal olabilmeleri için ezelden beri seçmiştir. Benliğin tüm yetersizliğinden özgür kılınarak, gerçeğe itaat yoluyla kutsanmaları için, kendi Oğlu'nu onlar uğruna ölmeye verdi. Onlardan kişisel bir çalışma, kişisel bir teslimiyet istemektedir. Allah, kendisine inanma iddiasında bulunanlar tarafından, ancak O'nun benzerliğine dönüştürüldükleri ve O'nun Ruhunu tarafından denetim altında tutuldukları müddetçe şerefliendirilebilir. Bundan sonra, Kurtarıcı'ya tanıklar olarak, ilahî lütfun kendileri için ne yaptığını duyurabilirler.

Gerçek kutsanma, sevgi ilkesinin işleyişi aracılığıyla gelir. "Tanrı sevgidir. Sevgide yaşayan Tanrı'da yaşar, Tanrı da onda yaşar" (1. Yuhanna 4:16). Kalbinde Mesih'in yaşadığı kişinin hayatı, pratik dindarlığı sergileyecektir. Karakter arındırılacak, yükseltilecek, asilleştirilecek ve yüceltilecektir. Pak öğreti doğruluk işleriyle kaynaşacak; göksel ilkeler kutsal uygulamalarla buluşacaktır.

Kutsanmanın bereketini almak isteyenler öncelikle fedakârlığın anlamını öğrenmelidir. Mesih'in çarmıhı, üzerine "ağırlıkta hiçbir şeyle karşılaştırılmayacak kadar büyük, sonsuz bir yücelik" asılı olan merkezi sütundur. Mesih, "Ardından gelmek isteyen kendini inkâr etsin, çarmıhını yüklenip beni izlesin" diyor (2. Korintliler 4:17; Matta 16:24). Allah'a olan sevgimizi ortaya koyan şey, insan kardeşlerimize olan sevgimizin hoş kokusudur. Cana rahat getiren şey hizmette sabırdır. İsrail'in refahı, alçakgönüllü, gayretli ve sadık çalışmayla

sürdürülebilir. Mesih'in yolunu izlemeye istekli olan kişiyi Allah destekler ve güçlendirir.

Kutsanma bir anlık, bir saatlik ya da bir günlük bir iş değil, hayat boyu süren bir çalışmadır. Mutlu bir duygu anında elde edilemez, fakat sürekli olarak günaha ölmenin ve sürekli olarak Mesih için yaşamanın sonucudur. Zayıf ve kesintili çabalarla yanlışlar düzeltilemez ve karakterde reform yapılamaz. Yalnızca uzun ve azimli bir çabayla, ağırlı disiplinle ve sert çatışmayla galip gelebiliriz. Bir gün, ertesi günkü çatışmamızın ne kadar güçlü olacağını bilmiyoruz. Şeytan hüküm sürdüğü müddetçe, boyun eğdirmemiz gereken benliğimiz ve yenmemiz gereken yeni peydahlanmış günahlarımız olacak; hayat devam ettiği sürece, hiçbir duraklama yeri, ulaşabileceğimiz ve 'Tamamen eriştim' diyebileceğimiz hiçbir nokta olmayacaktır. Kutsanma, hayat boyu itaatın sonucudur.

Elçilerin ve peygamberlerin hiçbiri günahsız olduğunu iddia etmedi. Allah'a en yakın yaşayan insanlar, bile bile yanlış bir eylem işlemektense hayatını feda etmeyi tercih edecek insanlar, Allah'ın ilahî ışıkla ve güçle şereflendirdiği kişiler, mizaçlarının günahlı niteliğini itiraf ettiler. Bedene güvenmediler,¹ kendi doğruluklarını ileri sürmediler,² fakat Mesih'in doğruluğuna tamamen itimat ettiler.

Mesih'i gören herkes de böyle olacaktır. İsa'ya ne kadar yaklaşırsak ve O'nun karakterinin paklığını ne kadar açık bir şekilde kavırsak, günahın aşırı kötülüğünü o kadar net görür ve kendimizi yüceltmeyi o kadar az isteriz. Can sürekli olarak Allah'a ulaşmaya çalışacak, günahlar sürekli olarak, samimiyetle ve acı verici şekilde O'nun önünde itiraf edilerek, kalp O'nun önünde alçaltılacaktır. Hristiyan deneyimimizde ileri doğru her adımımızda tövbemiz derinleşecektir. Yeterliliğimizin yalnızca Mesih'te olduğunu bileceğiz ve elçinin itirafını

1 Filipililer 3:3-4'te (KM ve Kl) yer alan bu ifade (Grekçe aslında ve İngilizce çevirilerde: "ete güvenme" olarak ifade edilmektedir), insan benliğine güvenmeyi belirtmektedir.

2 Bkz. Filipililer 3:9.

kendimizin gibi benimseyeceğiz: “İçimde, yani benliğimde iyi bir şey bulunmadığını biliyorum.” “Bana gelince, Rabbiniz İsa Mesih’in çarmıhından başka bir şeyle asla övünmem. O’nun çarmıhı aracılığıyla dünya benim için ölüdür, ben de dünya için” (Romalılar 7:18; Galatyalılar 6:14).

Kayıt edici melekler Allah’ın halkının kutsal mücadelelerinin ve çatışmalarının tarihini yazsın; onların dualarını ve göz yaşlarını kaydetsinler; fakat insanların dudaklarından çıkan ‘Ben günahsızım; ben kutsalım’ bildiriyle Allah’ın adına leke sürülmesin. Kutsanmış dudaklar hiçbir zaman böyle küstahça sözleri dile getirmezler.

Elçi Pavlus alınarak üçüncü göğe götürülmüş ve ifade olunamaz şeyleri görmüş ve işitmişti,³ ancak onun mütevazı ifadesi şöyledir: “Bunlara şimdiden kavuştuğumu ya da yetkinliğe eriştiğimi söylemiyorum. Ama... ödülü kazanmak için koşuyorum” (Filipililer 3:12). Göğün melekleri Pavlus’un iman uğruna yüce mücadelede⁴ kazandığı zaferleri yazsınlar. Gök onun göğe doğru kararlı yürüyüşüne ve ödülü gözönünde bulundurarak diğer her düşünceyi süprüntü saymasına sevinisin. Melekler onun zaferlerini sevinçle anlatır, ancak Pavlus kendi başarılarıyla hiç övünmemektedir. Pavlus’un tutumu, ölümsüz taç için mücadelede ileri doğru yoluna devam eden her Hristiyanın benimsemesi gereken tutumdur.

Büyük kutsallık iddiasında bulunmaya meyledenler, Allah’ın yasasının aynasına baksınlar. Onun geniş kapsamlı gereklerini gördüklerinde ve kalbin düşüncelerini ve niyetlerini ayırt edici⁵ görevini anladıklarında, günahsızlıkla böbürlenmeyeceklerdir. Yuhanna, kendisini kardeşlerinden ayırmadan, “Günahımız yok dersek” diyor, “kendimizi aldatırız, içimizde gerçek olmaz.” “Günah işlemedik dersek, O’nu yalancı duruma düşürmüş oluruz; O’nun sözü içimizde olmaz.” “Ama

3 Bkz. 2. Korintliler 12:2-4.

4 Bkz. 1. Timoteos 6:12.

5 Bkz. İbraniler 4:12.

günahlarımızı itiraf edersek, güvenilir ve adil olan Tanrı günahlarımızı bağışlayıp bizi her kötülükten arındıracaktır” (1. Yuhanna 1:8, 10, 9).

Kutsallık iddiasında bulunan, kendilerinin tamamen Rabb'e ait olduklarını bildiren, Allah'ın vaatlerinde hak iddia eden, ancak O'nun emirlerine uymayı reddeden kişiler vardır. Yasayı çiğneyen bu kişiler Allah'ın çocuklarına vaat edilen her şeyde hak iddia ederler; ancak bu onların kuruntusudur, zira Yuhanna bize Allah'a karşı gerçek sevginin O'nun emirlerine itaatle ortaya konulacağını söylemektedir. Gerçek kuramına inanmak, Mesih'e iman ikrarında bulunmak, İsa'nın sahtekâr olmadığına ve Kutsal Kitap'ın dininin kurnazca uydurulmuş bir masal olmadığına inanmak yeterli değildir. Yuhanna şöyle yazdı: “ ‘O’nu tanıyorum’ deyip de buyruklarını yerine getirmeyen yalancıdır, kendisinde gerçek yoktur. Ama O'nun sözüne uyan kişinin Tanrı'ya olan sevgisi gerçekten yetkinleşmiştir. Tanrı'da olduğumuzu bununla anlarız.” “Tanrı'nın buyruklarını yerine getiren Tanrı'da yaşar, Tanrı da o kişide yaşar” (1. Yuhanna 2:4, 5; 3:24).

Yuhanna kurtuluşun itaatle kazanılacağını değil; ancak itaatin iman ile sevginin meyvesi olduğunu öğretti. “Mesih'in, günahları kaldırmak için ortaya çıktığını ve kendisinde günah olmadığını bilirsiniz” dedi. “Mesih'te yaşayan, günah işlemez. Günah işleyen O'nu ne görmüştür, ne de tanımıştır” (1. Yuhanna 3:5, 6). Biz Mesih'te kalırsak, Allah'ın sevgisi kalpte yaşarsa, duygularımız, düşüncelerimiz, eylemlerimiz Allah'ın isteğiyle uyum içinde olur. Kutsanmış kalp Allah'ın yasasının ilkeleriyle uyumludur.

Allah'ın emirlerine uymaya çalışmalarına rağmen, huzuru ve sevinci az olan pek çok kişi vardır. Onların deneyimlerindeki bu eksiklik, imanı yaşayamamanın bir sonucudur. Tuzlada, kurak çölde yürür gibi yürürler.⁶ Çok az talepte bulunurlar, halbuki çok şey talep edebileceklerdir; zira Allah'ın vaatlerinin

⁶ Bkz. Yeremya 17:6.

sınırı yoktur. Böyleleri gerçeğe itaat yoluyla gelen kutsanmayı doğru şekilde yansıtmazlar. Rab tüm oğullarının ve kızlarının mutlu, huzurlu ve itaatkâr olmalarını ister. İmanlı, imanı yaşayarak bu bereketlere sahip olur. İman yoluyla her karakter zaafı giderilebilir, her kirlilik temizlenebilir, her hata düzeltilir, her üstünlük geliştirilebilir.

Dua, günahla savaşıta ve Hristiyan karakterinin gelişiminde göğün belirlediği başarı yoludur. İman duasına yanıt olarak gelen ilahî etkiler, duacının canında yalvardığı her şeyi gerçekleştirecektir. Günahın bağışlanmasını, Kutsal Ruh'u, Mesih'e yaraşır bir mizacı, O'nun işini yapmak için gereken bilgelik ve gücü, O'nun vaat ettiği herhangi bir armağanı isteyebiliriz; zira verilen vaat, "Alacaksınız" dır.⁷

Musa, Allah'ın yüceliğinin ikamet yeri olacak olan o muhteşem binanın örneğini Allah ile birlikte dağdayken gördü. Allah'ın insanlık için tasarladığı görkemli ideali, Allah ile birlikte dağdayken –gizli buluşma yerindeyken– düşünmeliyiz. Allah her çağda, gökle birliktelik aracılığıyla, kendi çocuklarının zihinlerine lütuf öğretisini kademeli bir şekilde açarak onlar için olan tasarısını gerçekleştirmiştir. O'nun gerçeği açıklama tarzı şu sözlerde örneklenmiştir: "onun çıkması tan gibi gerçektir" (Hoşea 6:3 [KM]). Kendisini Allah'ın onu aydınlatabileceği bir yere getiren kişi, tan vaktinin kısmi loşluğundan öğlenin tam parlaklığına erişildiği gibi ilerler.

Gerçek kutsanma, mükemmel sevgi, mükemmel itaat, Allah'ın isteğine mükemmel uyum anlamına gelir. Gerçeğe itaat yoluyla Allah'ın önünde kutsanmalıyız. Allah'a hizmet edebilmemiz için vicdanımız ölü işlerden arındırılmalıdır. Henüz mükemmel değiliz; fakat benliğin ve günahın engellerini aşarak mükemmelliğe doğru ilerleme ayrıcalığına sahibiz. Harika imkânlar, yüce ve kutsal idealler hepimizin erişebileceği yere konulmuştur.

Dünyanın bu çağında pek çoklarının ilahî yaşamda daha büyük ilerleme kaydedememelerinin nedeni, Allah'ın isteğini

7 Bkz. Matta 21:22.

kendi isteklerine uyacak şekilde yorumlamalarıdır. Kendi arzularını izlerken, Allah'ın isteğine uyduklarını düşünerek kendilerini kandırmaktadırlar. Bu kişiler benlikle mücadele etmemektedirler. Zevk ve rahatlık için duydukları bencilce arzulara karşı mücadelelerinde bir süreliğine başarılı olan başkaları da vardır. Bunlar samimi ve ciddidirler, ancak devam eden çabalardan, gündelik ölümden ve bitmek bilmeyen kargaşalardan yorulurlar. Tembellik cazip görünür, benliğe ölüm ise itici gelir; böylece uykulu gözlerini kapatarak, ayartıya karşı direnmek yerine onun gücüne teslim olurlar.

Allah'ın sözünde ortaya konan talimatlar, kötülüğe taviz vermek için hiçbir açık kapı bırakmamaktadır. Allah'ın Oğlu, tüm insanları kendisine çekmek için ortaya çıktı.⁸ O dünyayı uykuya yatırmaya değil, sonunda Allah'ın Kenti'nin kapılarına ulaşacak olan herkesin yürümesi gereken dar yolu göstermek üzere geldi. O'nun çocukları O'nun kılavuzluğunu izlemelidir; konfordan ya da rahatına düşkünlükten her ne fedakârlık yapılması gerekirse gereksin, ne kadar emeğe ya da sıkıntıya mal olursa olsun, benlikle devamlı savaşı sürdürmelidirler.

İnsanın Allah'a getirebileceği en büyük övgü, O'nun aracılığıyla çalışabileceği adanmış kanallar olmaktır. Zaman hızla sonsuza doğru geçmektedir. Allah'a ait olan şeyi O'ndan esirgemeyelim. Erdemle verilemese de, yıkım olmadan reddedilemeyen şeyi O'ndan saklamayalım. O bizden tüm bir kalbi istiyor; bunu O'na verin; hem yaratılış hem de kurtuluş itibarıyla zaten O'na aittir. O sizden zekânızı istiyor; bunu O'na verin; zaten O'nun. O sizden paranızı istiyor; bunu O'na verin; zaten O'nun. “Kendinize ait değilsiniz. Bir bedel karşılığı satın alındınız” (1. Korintliler 6:19, 20). Allah, kendisine hizmet etmek için, sevgiyle işleyen imanın yaşanması yoluyla kendini hazırlamış olan kutsanmış canın bağlılığını ister. O önümüze en yüksek ideali, hatta mükemmelliği koyar. O bizden, kendisinin bizim için Allah'ın huzurunda

⁸ Bkz. Yuhanna 12:32.

durduğu gibi, bu dünyada kesin olarak ve tamamen O'nun için durmamızı ister.

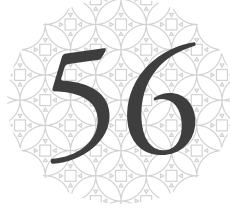
“Tanrı'nın” sizin için “isteği şudur: kutsal olmanız” (1. Selanıklılar 4:3). Bu sizin de isteğiniz mi? Günahlarınız önünüzde dağlar gibi görünebilir; fakat çarmıha gerilen ve dirilen Kurtarıcı'nın erdemlerine güvenerek yüreğinizi alçaltır ve günahlarınızı itiraf ederseniz, O sizi bağışlar ve tüm haksızlıklardan sizi temizler.⁹ Allah sizden yasına tamamen uymanızı ister. Bu yasa, O'nun size ‘Daha kutsal, evet, daha da kutsal’ diyen sesinin yankısıdır. Mesih'in lütfunun doluluğunu arzulayın. Kalbiniz O'nun doğruluğuna yoğun bir özlemle dolsun; Allah'ın sözü bu doğruluğun işinin selamet olduğunu bildiriyor, etkileri ise sonsuza dek huzur ve güvencedir.

Canınız Allah'ı özledikçe, O'nun lütfunun keşfolunmaz zenginliğini¹⁰ gitgide daha fazla bulacaksınız. Bu zenginlikleri düşündüğünüzde, onlara sahip olacaksınız ve Kurtarıcı'nın kurbanlığının erdemlerini, O'nun doğruluğunun koruyuculuğunu, O'nun bilgeliğinin doluluğunu ve sizi Baba'nın huzurunda “lekesiz, kusursuz” olarak sunma gücünü sergileyeceksiniz (2. Petrus 3:14).

⁹ Bkz. 1. Yuhanna 1:9.

¹⁰ Bkz. Efesliler 3:8.

PATMOS

Hristiyan kilisesinin örgütlenmesinin üzerinden yarım yüzyıldan fazla zaman geçmişti. Bu süre içinde müjde mesajı sürekli düşmanlık görmüştü. Düşmanları çabalarını hiçbir zaman azaltmamıştı ve sonunda Hristiyanlara karşı Roma imparatorunun gücünü yanlarına almayı başarmışlardı.

Takip eden korkunç zulüm döneminde, elçi Yuhanna imanlıların imanını sağlamlaştırmak ve kuvvetlendirmek için çok şey yaptı. Düşmanlarının çürütemeyeceği ve kardeşlerinin üzerlerine gelen denemeleri cesaret ve sadakatle karşılamalarına yardımcı olan bir tanıklıkta bulunuyordu. Hristiyanların imanı karşılaşmaya zorlandıkları sert düşmanlığın altında zayıflayacak gibi görüldüğünde, İsa'nın yaşlı ve denenmiş hizmetkârı çarmıha gerilen ve dirilen Kurtarıcı'nın öyküsünü güç ve belagatle tekrar ediyordu. İmanını sadakatle tuttu ve dudaklarından her zaman aynı mutlu mesaj duyuldu: “Yaşam Sözüyle ilgili olarak başlangıçtan beri var olanı, işittiğimizi, gözlerimizle gördüğümüzü, seyredip ellerimizle dokunduğumuzu duyuruyoruz. ... gördüğümüzü, işittiğimizi size duyuruyoruz” (1. Yuhanna 1:1-3).

Yuhanna çok yaşlı bir adam oluncaya dek yaşadı. Yeruşalim'in harap edilmesine ve görkemli tapınağın yıkımına tanık oldu. Kurtarıcı'yla yakından bağlantılı olan öğrencile-

rin son hayatta kalanı olarak, mesajının İsa'nın Mesih olduğu, dünyanın Kurtarıcısı olduğu gerçeğini ortaya koymakta büyük bir etkisi oldu. Hiç kimse samimiyetinden şüphe edemiyordu, ve onun öğretileri aracılığıyla pek çok kişi inançsızlıktan dönme yönlendirildi.

Yahudi önderleri Yuhanna'ya Mesih'in davasına sarsılmaz bağlılığından ötürü şiddetli bir nefretle doluydular. Yuhanna'nın tanıklığı halkın kulaklarında çınlamaya devam ettikçe, Hristiyanlara karşı çabalarının hiçbir fayda sağlamayacağını bildirdiler. İsa'nın mucizelerinin ve öğretilerinin unutulması için, cesur tanığın sesinin susturulması gerekiyordu.

Yuhanna bu plana göre iman için yargılanmak üzere Roma'ya çağrıldı. Burada, yetkililerin önünde, elçinin öğretileri çarpıtıldı. Yalancı şahitler onu kışkırtıcı sapkınlıklar öğretmekle suçladılar. Düşmanları bu suçlamalar sayesinde elçiye ölüme sürüklemeyi umuyorlardı.

Yuhanna kendisini net ve ikna edici bir şekilde savundu, ve sözleri bu sadelik ve dürüstlük sayesinde güçlü bir etkiye sahip oldu. Onu dinleyenler bilgeliğine ve belagatine hayret ettiler. Ancak tanıklığı ne kadar ikna edici olursa, düşmanlarının nefreti o kadar şiddetli oluyordu. İmparator Domitian küplere bindi. Mesih'in sadık savunucusunun ne mantığına karşı gelebiliyor ne de gerçeği söyleyişine eşlik eden güce yeti-şebiliyordu; ancak yine de onun sesini susturmaya karar verdi.

Yuhanna kaynayan yağ kazanına atıldı; fakat Rab sadık hizmetkârının hayatını, üç İbrani delikanlıyı kızgın fırında koruduğu gibi korudu. 'Nasıralı İsa Mesih adındaki o aldatıcıya inanan herkes işte böyle yok olur' sözleri söylenirken, Yuhanna şunları söyledi: 'Efendim Şeytan'ın ve meleklerinin kendisini aşağılamak ve O'na işkence etmek için tasarlayabildikleri her şeye sabırla dayandı. O, dünyayı kurtarmak için kendi canını verdi. O'nun uğruna acı çekmeme izin verildiği için şeref duyuyorum. Ben zayıf ve günahlı bir insanım. Mesih

kutsal, kusursuz ve lekesizdi.¹ O hiçbir günah işlemedi, ne de O'nun ağızında hile bulundu.²

Bu sözler etkisini gösterdi ve Yuhanna kazandan kendisini oraya atan adamlar tarafından çıkarıldı.

Tekrar, zulmün eli şiddetle elçinin üzerine indi. İmparatorun fermanıyla Yuhanna Patmos Adası'na sürüldü, "Tanrı'nın sözü ve İsa'ya tanıklık uğruna" mahkûm edildi (Vahiy 1:9). Düşmanları burada etkisinin artık hissedilmeyeceğini ve sonunda zorluklar ve sıkıntı nedeniyle öleceğini düşündüler.

Ege Denizi'ndeki ıssız, kayalık bir ada olan Patmos, Roma hükümeti tarafından suçlular için bir sürgün yeri olarak seçilmişti; fakat Allah'ın hizmetkârı için bu kasvetli ikametgâh göğün kapısı haline geldi. Burada, hayatın kalabalık sahnelerinden ve geçmiş yıllardaki etkin çalışmalarından uzaklaşarak, Allah'la, Mesih'le ve göksel meleklerle birliktelik fırsatı buldu, ve onlardan kilise için tüm gelecek zamanlara ilişkin talimatlar aldı. Bu dünyanın tarihinin kapanış sahnelerinde gerçekleşecek olan olaylar önünde ana hatlarıyla açıklandı; o da Allah'tan aldığı görüşleri kayda geçirdi. Sesi sevdiği ve hizmet ettiği Kişi'ye artık tanıklıkta bulunamadığı zaman, ona bu ıssız sahilde verilen mesajlar yanan bir meşale gibi ortaya çıkacak,³ Rabb'in yeryüzündeki her ulusa ilişkin kesin tasarısını ilan edecekti.

Yuhanna, Patmos'un uçurumları ve kayalıkları arasında Yaratıcısı'yla birliktelikte bulundu. Geçmiş yaşamını gözden geçirdi ve almış olduğu bereketlerin düşüncesiyle, kalbini huzur doldurdu. Tam bir Hristiyan hayatı yaşamıştı ve imanla "ölümden yaşama geçtiğimizi biliyoruz" diyebilirdi (1. Yuhanna 3:14). Onu sürgüne gönderen imparator için böyle değildi. O yalnızca savaş ve katliam alanlarına, boşaltılmış evlere, ağlayan dullara ve yetimlere, üstünlük için duyduğu ihtiraslı arzusunun meyvelerine geri dönüp bakabilirdi.

1 Bkz. İbraniler 7:26.

2 Bkz. 1. Petrus 2:22; Yeşaya 53:9.

3 Bkz. Yeşaya 62:1.

Yuhanna dünyadan uzak evinde, ilahî gücün doğa kitabında ve ilhamlı sayfalarda kayıtlı olan tezahürlerini her zamankinden daha yakından inceleme fırsatı buldu. Onun için yaratılış işi üzerinde düşünmek ve ilahî Mimar'a hayranlıkla tapınmak bir zevkti. Geçmiş yıllarda ormanlarla kaplı tepeler, yeşil vadiler ve bereketli ovalar gözlerini şenlendiriyordu; ve doğanın güzelliklerinde Yaratıcı'nın bilgeliğini ve becerisini aramak her zaman sevdiği bir uğraş olmuştu. Şimdi pek çok kişiye kasvetli ve yavan gelecek olan manzuralarla çevriliydi; ancak Yuhanna için böyle değildi. Çevresi ıssız ve boş olabilirdi, ancak başının üzerindeki mavi gökler sevgili Yeruşalim'inin üzerindeki gökler kadar parlak ve güzeldi. İssız, sarp kayalarda, derinliklerin gizemlerinde, göğün görkemlerinde önemli dersler görüyordu. Hepsi Allah'ın gücünün ve yüceliğinin mesajını iletiyordu.

Elçi dört bir yanında, sakinleri Allah'ın yzasını çiğneme-ye cüret ettikleri için yeryüzünü kaplayan Tufan'ın tanıklarını görüyordu. Suların kopup gelmesiyle engin derinliklerden ve yeryüzünden savrulan kayalar, Allah'ın gazabının korkunç dökülüşündeki dehşetleri canlı bir şekilde zihnine getiriyordu. Gürül gürül akan suların –enginine engine çağırın– sesinde, peygamber Yaratıcı'nın sesini duyuyordu. Amansız rüzgarlar nedeniyle kuduran deniz, ona göre kızgın bir Tanrı'nın gazabını simgeliyordu. Korkunç gürültüleriyle büyük dalgalar, görünmeyen bir elin belirlediği sınırlar dahilinde kalarak, sınırsız bir Kudret'in denetimini bildiriyorlardı. Ve bunun aksine ölümlülerin zayıflığını ve aptallığını fark etti; toprakta solucanlar gibi olmalarına rağmen, kendilerinde vehmettikleri bilgelik ve güçle övünerek, Allah sanki kendilerine benzer bir varlıkmiş gibi, evrenin Yaratıcısı'na karşı duruyorlardı. Kayalar ona Mesih'i, kendi gücünün Kayası'nı hatırlattı, O'nun korunağında korkmadan saklanabilirdi. Kayalık Patmos'ta sürgünde bulunan elçiden, canın Allah'a duyduğu en coşkun özelemler, en hararetleli dualar yükseldi.

Yuhanna'nın öyküsü, Allah'ın yaşlı işçileri kullanabileceği yola çarpıcı bir örnek teşkil etmektedir. Yuhanna Patmos Adası'na sürüldüğünde, onun hizmet zamanı geçmiş, her an düşebilecek eski ve kırık bir değnek olduğunu düşünen pek çok kişi vardı. Fakat Rab onu halen kullanmaya uygun görüyordu. Eski çalışma yerlerinden sürülmüş olsa da, gerçeğe tanıklıkta bulunmaktan geri kalmadı. Patmos'ta dahi dostlar ve mühtediler edildi. Onun mesajı bir sevinç mesajıydı, dirilen ve halkını kendisine almak için geri dönene dek onlar için gökte şefaet eden Kurtarıcı'yı ilan ediyordu. Ve Yuhanna, gökten hayatının tüm geçmiş yıllarında almış olduğundan daha fazla mesajı, Rabbi'nin hizmetinde yaşlandıktan sonra aldı.

Hayatının amacı Allah'ın işine bağlı olan kişilerin üzerine titrenmelidir. Bu yaşlı işçiler fırtınanın ve denenmenin ortasında sadakatle durmuşlardır. Zayıflıkları olabilir, fakat onlara Allah'ın davasındaki yerlerinde durmak için gerekli vasfı kazandıran becerilere halen sahiptirler. Yorgun olmalarına ve gençlerin taşıyabileceği ve taşımaları gereken ağır yükleri kaldıramayacak olmalarına rağmen, verebilecekleri öğüt en büyük değerdedir.

Hatalar yapmış olabilirler, fakat başarısızlıklarından, hatalardan ve tehlikelerden kaçınma dersini çıkarmışlardır, dolaşısıyla bilgece öğüt vermeye yetkin değil midirler? Sınav ve denenmeden geçmişlerdir, ve zindeliklerinin bir kısmını kaybetmiş olmalarına rağmen, Rab onları bir kenara atmaz. Onlara özel lütuf ve bilgelik verir.

İşler zorlaştığında Efendileri'ne hizmet etmiş olanlar, gerçeği savunan çok az kişi kaldığında fakirliğe dayanan ve sadık kalanlar şereflendirilmeli ve saygı görmelidirler. Rab, genç işçilerin bu sadık adamlarla işbirliği yaparak bilgelik, güç ve olgunluk kazanmalarını arzular. Genç adamlar aralarında böyle işçilerin bulunmasının kendilerine büyük ayrıcalık kazandırdığını unutmasınlar. Onlara kurullarında şerefli bir yer versinler.

Hayatlarını Mesih'in hizmetinde geçirmiş olanlar dünyasal hizmetlerinin sonuna yaklaştıklarında, Kutsal Ruh tarafından Allah'ın işinde yaşamış oldukları tecrübeleri anlatmaya yönlendirileceklerdir. O'nun halkıyla harika ilişkilerinin, onları denenmeden kurtarmada gösterdiği büyük iyiliğinin kaydı, imana yeni gelenlere tekrar edilmelidir. Allah yaşlı ve denenmiş işçilerin yerlerinde kalmalarını, insanları kötülüğün güçlü akımına kapılıp gitmekten kurtarmak üzere üzerlerine düşeni gerçekleştirmelerini arzular. Zırhlarını, çıkarmalarını onlara emredinceye dek üzerlerinde tutmalarını ister.

Elçi Yuhanna'nın zulüm altındaki deneyiminde, Hristiyan için harika bir güç ve teselli dersi vardır. Allah kötü adamların entrikalarını engellemez, fakat onların tasarılarının denenmelerde ve çatışmalarda imanlarını ve sadakatlerini koruyanların iyiliği için işlemesini sağlar. Müjde işçisi işini çoğunlukla zulüm fırtınaları, sert düşmanlık ve haksız suçlamalar arasında yürütür. Böyle zamanlarda, denenmenin ve sıkıntıların fırtınasında edinilen tecrübenin mal olduğu tüm acıya değdiğini hatırlasın. Allah böylece çocuklarını, onlara kendilerinin zayıflıklarını ve kendisinin gücünü göstermek için, yakınına getirir. Onlara kendisine güvenmelerini öğretir. Böylece onları acil durumları karşılamaya, güven mevkilerini doldurmaya ve güçlerinin kendilerine verilme nedeni olan büyük hedefi gerçekleştirmeye hazırlar.

Allah'ın görevlendirdiği tanıkları, tüm çağlarda gerçek uğruna kendilerini baskıya ve zulme maruz bırakmışlardır. Yusuf, namusunu ve dürüstlüğünü koruduğu için iftiraya ve zulme uğramıştı. Allah'ın seçilmiş habercisi Davut, düşmanları tarafından av hayvanı gibi kovalanmıştı. Daniel göğe bağlılığına sadık kaldığı için aslan çukuruna atılmıştı. Eyüp dünyasal varlıklarını kaybetmişti, ve bedeni o kadar çok hastalığa maruz kalmıştı ki, akrabaları ve dostları ondan iğrendi; yine de dürüstlüğünü korudu. Yeremya Allah'ın kendisine iletmesi için verdiği sözleri söylemekten caydırılamıyordu; ve tanıklığı

kralı ve önderleri o kadar kızdırdı ki, iğrenç bir çukura atıldı. İstefanos, Mesih'i ve O'nun çarmıha gerilişini duyurduğu için taşlandı. Pavlus, Allah'ın Uluslara sadık habercisi olduğu için hapse atıldı, değnekle dövüldü, taşlandı, ve sonunda idam edildi. Ve Yuhanna, "Tanrı'nın sözü ve İsa'ya tanıklık uğruna" Patmos Adası'na sürüldü.

İnsanî sebata dair bu örnekler, Allah'ın kalıcı varlığına ve destekleyici lütfuna dair vaatlerinin sadık oluşuna tanıklıkta bulunmaktadır. İmanın dünyanın güçlerine karşı koyabilecek gücüne tanıklıkta bulunmaktadırlar. Ne kadar çok yorulmuş ve fırtınalarla savrulmuş olsak da en karanlık saatte Allah'ta huzur bulmak, göksel Babamız'ın denetimi elinde bulundurduğunu hissetmek, imanın işidir. Yalnızca iman gözü zamana dair şeylerin ötesine bakarak ebedî zenginliklerin değerini doğru bir şekilde takdir edebilir.

İsa izleyicilerine dünyasal yüceliğe ve zenginliklere sahip olma umudunu, denenmelerden uzak bir hayat yaşama umudunu sunmaz. Bunun yerine O, onları kendini inkâr ve tekdir yolunda kendisini izlemeye çağırır. Dünyayı kurtarmaya gelen Kişi'ye kötülüğün birleşik güçleri tarafından karşı konuldu. Kötü insanlar ve kötü melekler, amansız bir ittifakta birleşerek, Selâmet Reisi'ne karşı cephe aldılar. O'nun her sözü ve davranışı ilahî şefkati açığa vuruyordu, dünyaya benzemezliği en sert düşmanlığı kışkırtıyordu.

Mesih İsa'da Allah'a adanmışlıkla yaşayanların hepsi için de öyle olacaktır. Kendisine Mesih'in Ruhu aşılınmış olan herkesi baskı ve zulüm beklemektedir. Zulmün niteliği zamana göre değişir, ancak temel ilkesi –altında yatan ruh– Habil'in zamanında Rabb'in seçilmişini öldürenin aynısıdır.

Şeytan her çağda Allah'ın halkına zulmetmiştir. Onlara işkence etmiş ve onları öldürmüştür, fakat onlar ölümden fatihler olmuşlardır. Şeytan'dan daha kudretli Biri'nin gücüne tanıklıkta bulunmuşlardır. Kötü adamlar bedene işkence ederek

öldürebilir, fakat Mesih'le birlikte Allah'ta saklı olan hayata⁴ dokunamazlar. İnsanları zindan duvarları arasında hapsedebilir, fakat ruhu bağlayamazlar.

Denenmeler ve zulümle, Allah'ın yüceliği –karakteri– O'nun seçilmiş olanlarında açığa çıkar. Dünya tarafından nefret edilen ve zulme uğrayan Mesih imanlıları, Mesih'in okulunda eğitilir ve terbiye edilir. Yeryüzünde dar yollarda yürür; sıkıntı ocağında arıtılırlar. Mesih'i şiddetli çatışmalarda izler; kendini inkâra katlanır ve acı hayal kırıklıkları yaşarlar; ancak böylece günahın verdiği suçluluk ve keder duygusunu öğrenir, bu nedenle günaha nefretle bakarlar. Mesih'in acılarına ortak olduklarından, kasvetin ardına bakarak yüceliği görebilir ve şöyle diyebilirler: “Kanım şu ki, bu anın acıları, gözümüzün önüne serilecek yücelikle karşılaştırılmaya değmez” (Romalılar 8:18).

⁴ Bkz. Koloseliler 3:3.

VAHİY

Elçilerin günlerinde Hristiyan imanlılar samimiyetle ve şevkle doluydular. Efendi için öyle yorulmaksızın çalıştılar ki, nispeten kısa bir zamanda, sert düşmanlığa rağmen, krallığın müjdesi yeryüzünün insan yaşayan tüm bölgelerinde duyuruldu. Bu zamanda İsa'nın izleyicileri tarafından gösterilen gayret, her çağdaki imanlıları teşvik etmesi için ilham kalemi tarafından kayda geçirildi. Rab İsa'nın elçilerin dönemindeki bütün Hristiyan kilisesinin simgesi olarak kullandığı Efes kilisesi hakkında, sadık ve gerçek Tanık şöyle bildirdi:

“Yaptıklarını, çalışkanlığını, sabrını biliyorum. Kötü kişilere katlanamadığını da biliyorum. Elçi olmadıkları halde kendilerini elçi diye tanıtanları sınadın ve onları yalancı buldun. Evet, sabırlısın, adım uğruna acılara dayandın ve yılmadın” (Vahiy 2:2, 3).

Efes'teki kilisenin deneyimi başlangıçta çocuklara mahsus bir sadelik ve coşkunlukla göze çarpıyordu. İmanlılar samimiyetle Allah'ın her sözüne itaat etmeye çalışıyordu ve hayatları Mesih'e karşı ciddi ve samimi bir sevgiyi sergiliyordu. Allah'ın isteğini yapmaktan sevinç duyuyorlardı, çünkü Kurtarıcı kalıcı mevcudiyetiyle kalplerinde ikamet ediyordu. Kurtarıcıları'na karşı sevgiyle dolu olarak, en büyük amaçları O'na canlar kazanmaktı. Mesih'in lütfunun değerli hazinesini kendilerine

saklamayı düşünmüyorlardı. Çağrılarının önemini hissediyorlardı; ve “Yeryüzünde O’nun hoşnut kaldığı insanlara esenlik olsun” mesajının ağırlığını yüreklerinde duyarak, kurtuluşun sevindirici haberini yeryüzünün en uzak sınırlarına dek taşımak için yanıp tutuşuyorlardı. Böylece dünya onların İsa ile birlikte bulduklarını fark etti.¹ Günahkâr insanlar, tövbe etmiş, bağışlanmış, temizlenmiş ve kutsanmış olarak, Oğlu aracılığıyla Allah’la birlikteliğe getirildiler.

Kilisenin üyeleri duygu ve düşüncede ve eylemde birdi. Mesih’e karşı sevgi, onları birbirine bağlayan altın zincirdi. Rabb’i daha iyi ve daha mükemmel bir şekilde tanımak için Rab bilgisinin ardına düştüler, ve hayatlarında Mesih’in sevinci ve selameti sergilendi. Yetimleri ve dulları sıkıntılarında ziyaret ettiler, kendilerini dünyanın lekelerinden uzak tuttular, zira böyle yapmamalarının iman ikrarlarına aykırı olacağını ve Kurtarıcıları’nı inkâr etmek anlamına geleceğini biliyorlardı.

İş her kentte ileri götürüldü. Canlar ihtida ettiler, onlar da almış oldukları paha biçilemez hazineyi başkalarına anlatmak zorunda olduklarını hissettiler. Kendi zihinlerini aydınlatmış olan ışığın başkaları üzerinde de parladığını görmeden rahat edemezlerdi. İmansızlardan oluşan büyük kalabalıklara Hristiyan umudunun nedenleri sunuldu. Hata yapanlara, dışlanmışlara ve bir taraftan gerçeği bildiğini iddia ederken diğer taraftan Allah’tan çok eğlenceyi seven² kişilere, sıcak, ilhamlı ve kişisel bir şekilde yaklaşıldı.

Ancak bir süre sonra imanlıların gayreti sönmeye başladı ve Allah’a ve birbirlerine olan sevgileri azaldı. Soğukluk kiliseye sızdı. Bazıları gerçeği ne harika bir şekilde aldıklarını unuttular. Eski bayraktarlar nöbet yerlerinde birer birer düştüler. Bu öncülerin yüklerini paylaşabilecek, dolayısıyla bilge önderliğe hazırlanabilecek olan bazı genç işçiler, sıklıkla tekrarlanan gerçeklerden sıkılarak usandılar. Yeni ve heyecan verici

1 Bkz. Elçilerin İşleri 4:13.

2 Bkz. 2. Timoteos 3:4.

bir şeyler arayışlarında, pek çok zihne daha hoş gelecek fakat müjdenin temel ilkeleriyle uyumlu olmayan yeni doktrinsel görüşleri getirmeye çalıştılar. Aşırı özgüvenleri ve ruhsal körlükleri nedeniyle, bu safsataların pek çok kişiyi geçmişteki deneyimleri sorgulamaya iteceğini, dolayısıyla kafa karışıklığına ve inançsızlığa neden olacağını fark edemediler.

Bu sahte öğretiler ileri sürülürken, farklılıklar başgösterdi ve pek çok kişinin gözleri İsa'yı imanlarının Yaratıcısı ve Tamamlayıcısı olarak görmekten döndürüldü. Önemsiz doktrinsel hususların tartışılması ve insan uydurması hoş masalların derin düşünülmesi, müjdeyi duyurmakla geçirilmesi gereken zamanın boşa harcanmasına neden oldu. Gerçeğin sadık bir şekilde sunulmasıyla ikna olabilecek ve ihtida edebilecek olan büyük kalabalıklar uyarılmadan bırakıldılar. Dindarlık hızla azalarak yok oluyordu, ve Şeytan Mesih'in izleyicisi olduklarını iddia edenler üzerinde üstünlük kazanacak gibi görünüyordu.

İşte Yuhanna kilise tarihinin bu kritik zamanında sürgüne gönderildi. Onun sesine kilisede hiç bu kadar ihtiyaç duyulmamıştı. Hizmetteki eski çalışma arkadaşlarının neredeyse hepsi şehit edilmişti. İmanlıların geri kalanları sert düşmanlıkla karşılaşıyordu. Görünüşe göre, Mesih'in kilisesinin düşmanlarının zafer kazanacağı gün çok uzak değildi.

Fakat Rabb'in eli karanlıkta görünmeden işliyordu. Allah'ın takdiriyle, Yuhanna Mesih'in ona kendisinin ve kiliseleri aydınlatmak için ihtiyaç duyulan ilahî gerçeğin harika bir vahyini verebileceği bir yere götürüldü.

Gerçeğin düşmanları Yuhanna'yı sürgün ederken Allah'ın sadık tanığının sesini sonsuza dek susturabileceklerini ummuşlardı; fakat Patmos adasında öğrenci, etkisiyle zamanın sonuna kadar kiliseyi güçlendirmeye devam edecek olan bir mesaj aldı. Yanlış hareketlerinin sorumluluğundan kurtulmamış olsalar da, Yuhanna'yı sürgün edenler Allah'ın elinde Gök'ün amacını yerine getiren birer araca dönüşmüşler; ışığı

söndürmek için gösterilen çabalar ise gerçeğin daha da net bir şekilde açığa çıkmasını sağlamıştı.

Yücelik Rabbi sürgündeki elçiye bir Sebt gününde göründü. Yuhanna Sebt gününü Yahudiye'nin kasabalarında ve kentlerinde halka vaaz ettiği zamanki gibi kutsal olarak tutuyordu. O günle ilgili olarak verilmiş olan değerli vaatleri kendisinin sayıyordu. Yuhanna şöyle yazıyor: “Rab’bin gününde Ruh’ta oldum ve arkamda boru sesi gibi yüksek bir ses işittim, şöyle diyordu: Alfa ve Omega, birinci ve sonuncu Benim... Ve benimle konuşan sesi görmek için döndüm; ve döndüğümde yedi altın şamdan, ve yedi şamdan ortasında, ayağa kadar uzanan giysiyle giyinmiş ve göğsüne altın kuşak kuşanmış İnsanoğlu’na benzer birini gördüm” (Vahiy 1:10–13 [Kİ, derkenar notu]).

Bu sevilen öğrenciye büyük lütf verilmişti. Efendisi’ni Getsemani’de, ızdırabın getirdiği kan damlaları yüzündeyken, görünümü “görünüşü insanınkinden, ve şekli adam oğullarıninkinden... bozulmuş” olarak görmüştü (Yeşaya 52:14 [KM]). O’nu Romalı askerlerin ellerinde, eski mor bir kaftan giydirilmiş ve başına dikenlerden bir taç takılmış olarak görmüştü. O’nu Golgota’daki çarmıhta asılı olarak, zalim alayların ve küfürlerin hedefi olarak görmüştü. Şimdi Yuhanna’ya Rabbi’ne bir kez daha bakması için izin verilir. Fakat O’nun görünümü ne kadar da değişmiştir! O artık insanlar tarafından hor görülen ve aşağılanan Elemler Adamı değildir. Göksel parlaklığa sahip bir giysi giyinmiştir. “Başı, saçı ak yapacağı gibi beyaz, kar gibi bembeyaz[dır]. Gözleri alev alev yanan ateş[tir] sanki. Ayakları, ocakta kor haline gelmiş parlak tunca ben[zer]” (Vahiy 1:14, 15). Sesi, gürül gürül akan suların müzikli sesi gibidir. Yüzü güneş gibi parlamaktadır. Elinde yedi yıldız vardır; ve ağzından, sözünün gücünü simgeleyen, iki ağızlı keskin bir kılıç çıkmaktadır. Patmos, dirilmiş olan Rabb’in görkemiyile göz kamaştırıcı bir yer haline gelir.

Yuhanna devam ediyor: “O’nu görünce, ölü gibi ayaklarının dibine yığıldım. O ise sağ elini üzerime koyup şöyle dedi: ‘Korkma!’ ” (17. ayet).

Yuhanna, yüceltilmiş Rabbi’nin huzurunda yaşayabilmek üzere güçlendirilmişti. Bundan sonra, hayret dolu bakışlarının önünde göğün görkemli yücelikleri açıldı. Allah’ın tahtını görmesine, ve yeryüzündeki çatışmaların ötesine bakarak, kurtarılanlardan oluşan, beyaz kaftanlar giymiş kalabalığı seyretmesine izin verildi. Göksel meleklerin müziğini ve Kuzu’nun kanı nedeniyle ve tanıklıklarının sözü nedeniyle³ galip gelenlerin zaferli ezgilerini işitti. Kendisine verilen vahiyde, Allah’ın halkının deneyimine ilişkin heyecan verici sahneler birbiri ardınca açıldı, ve kilisenin tarihi zamanın sonuna dek önceden bildirildi. Son derece önemli konular, benzetmeler ve simgeler aracılığıyla Yuhanna’ya sunuldu, o da, kendi döneminde ve gelecek dönemlerde yaşayan Allah

halkının kendilerini bekleyen tehlikeleri ve çatışmaları bilgelikle anlayabilmeleri için, bunları kaydetmeliydi.

Bu vahiy, Hristiyanlık dönemi boyunca kiliseye kılavuzluk ve teselli sağlamak için verilmişti. Yine de din öğretmenleri bunun mühürlü bir kitap olduğunu ve sırlarının açıklanamayacağını iddia etmişlerdir. Dolayısıyla pek çok kişi bu peygamberlik kaydından yüz çevirmiş, ona zaman ayırmayı ve sırlarını incelemeyi reddetmişlerdir. Fakat Allah halkının kitabı böyle ele almalarını arzulamaz. O, “İsa Mesih’in vahiyidir. Tanrı yakın zamanda olması gereken olayları kullarına göstermesi için O’na bu vahyi verdi.” Rab şöyle bildiriyor: “Bu peygamberlik sözlerini okuyana, burada yazılanları dinleyip yerine getirene ne mutlu! Çünkü beklenen zaman yakındır” (1. ve 3. ayetler). “Bu kitaptaki peygamberlik sözlerini duyan herkesi uyarıyorum! Her kim bu sözlere bir şey katarsa, Tanrı da bu kitapta yazılı belaları ona katacaktır. Her kim bu peygamberlik kitabının sözlerinden bir şey çıkarırsa,

3 Bkz. Vahiy 12:11 (Kl).

Tanrı da bu kitapta yazılı yaşam ağacından ve kutsal kentten ona düşen payı çıkaracaktır. Bunlara tanıklık eden, ‘Evet, tez geliyorum!’ diyor” (Vahiy 22:18–20).

Vahiy’de, Allah’ın derin şeyleri resmedilmektedir. İlhamla yazılmış sayfalarına verilen ad, “Vahiy,” yani açıklama,⁴ onun mühürlü bir kitap olduğu ifadesiyle çelişmektedir. Açıklama, bir şeyin ifşa edilmesi demektir. Rabb’in kendisi bu kitapta yer alan sırları kuluna açıklamıştır, ve bunların herkesin incelemesine açık olmalarını amaçlamaktadır. Onun gerçekleri, Yuhanna’nın zamanında yaşayanlar gibi, dünya tarihinin son zamanlarında yaşayanlara da bildirilmektedir. Bu peygamberlik sözünde resmedilen bazı sahneler geçmişte yaşanmıştır, bazıları şu anda meydana gelmektedir; bazıları karanlığın güçleri ile göğün Önderi arasındaki büyük çatışmayı gözler önüne sermekte, bazıları ise kurtarılanların yenilenen yeryüzünde yaşadıkları zaferleri ve sevinçleri ortaya koymaktadır.

Hiç kimse, Vahiy’deki her simgenin anlamını açıklayamadığından ötürü, içerdiği gerçeğin anlamını öğrenmeye çalışmak için bu kitabı araştırmasının gereksiz olduğunu düşünmesin. Bu sırları Yuhanna’ya açan Kişi, gerçeği gayretle araştırana göksel şeylerin önceden alınan bir tadını verecektir. Kalpleri gerçeği almak için açık olanların onun öğretilerini anlamaları sağlanacaktır, ve onlara “bu peygamberlik sözlerini okuyana, burada yazılanları dinleyip yerine getirene” vaat edilen bereket bahşedilecektir.

Vahiy’de, Kutsal Kitap’ın tüm kitapçıkları bir araya gelir ve sona erdirilirler. Burada, Daniel’in kitabının tamamlanışı vardır. Bu kitapçıklardan biri bir peygamberlik sözü; diğeri ise bir açıklamadır. Mühürlenmiş kitap Vahiy değil, Daniel’in peygamberlik sözlerinin son günlere ilişkin bölümüdür. Melek şöyle dedi: “Fakat sen, ey Daniel, sonun vaktine kadar bu sözleri sakla, ve kitabı mühürle” (Daniel 12:4 [KM]).

⁴ Vahiy kitapçığının İngilizce adı olan “Revelation,” “açığa çıkarma, ifşa etme” anlamlarına gelir. Bu kitapçığa daha pek çok dilde de “açma, açılım, açıklama” anlamlarına gelen adlar verilmiştir.

Elçiye gözü önünde açılanları kaydetmesini emreden Kişi Mesih'ti. "Gördüklerini kitaba yaz" dedi, "ve yedi kiliseye, yani Efes, İzmir, Bergama, Tiyatira, Sart, Filadelfiya ve Laodikya'ya gönder." "Diri Olan Ben'im. Ölmüştüm, ama işte sonsuzluklar boyunca diriyim. ... Bunun için gördüklerini, şimdi olanları ve bundan sonra olacakları yaz. Sağ elimde gördüğün yedi yıldızla yedi altın kandilliğin sırrına gelince, yedi yıldız yedi kilisenin melekleri, yedi kandillikse yedi kilisedir" (Vahiy 1:11, 18-20).

Yedi kilisenin adları, Hristiyanlık Döneminin çeşitli zamanlarındaki kiliseyi simgelemektedir. 7 rakamı tamlığı ifade eder ve mesajların zamanın sonuna dek uzandığı gerçeğini simgeler, kullanılan simgeler ise kilisenin dünya tarihinin çeşitli dönemlerindeki durumunu ortaya koyar.

Mesih'ten, altın şamdanların arasında yürür olarak bahsedilmiştir. Böylece O'nun kiliselerle olan ilişkisi simgelenmektedir. O, kendi halkıyla sürekli olarak iletişim içindedir. Onların gerçek durumunu bilir. Onların düzenlerini, takvalarını, adanmışlıklarını gözlemler. O, gökteki tapınakta rahip ve arabulucu olmasına rağmen, yeryüzündeki kiliseleri arasında gezinmekte olarak temsil edilmektedir. Yorulmak bilmez bir uyanıklıkla ve sürekli bir ihtiyatla, gözcülerinden herhangi birinin ışığının zayıflamakta ya da sönmekte olup olmadığını kontrol eder. Şamdanlar yalnızca insanların gözetimine emanet edilseydi, titrek alev zayıflayarak sönerdi; ancak O Rabb'in evinin gerçek nöbetçisi, tapınak avlularının gerçek muhafızıdır. O'nun sürekli gözetimi ve destekleyici lütfü hayat ve ışık kaynağıdır.

Mesih sağ elinde yedi yıldız tutarken resmedilmiştir. Bu bize, kendine emanet edilene sadık kalan hiçbir kilisenin başarısız olmaktan korkmaması gerektiğine dair güvence verir, zira Her Şeye Kadir Olan'ın koruması altındaki tek bir yıldız bile Mesih'in elinden sökülüp alınamaz.

"Yedi yıldız sağ elinde tutan... şöyle diyor" (Vahiy 2:1). Bu sözler kilisedeki öğretmenlere, yani Allah tarafından kendilerine

büyük sorumluluklar verilmiş olan kişilere söylenmiştir. Kilise de bol bulunması gereken tatlı etkiler, Mesih'in sevgisini sergilemesi gereken Allah'ın hizmetkârlarında bulunur. Göğün yıldızları O'nun denetimi altındadır. Onları ışıkla doldurur. Onlara rehberlik eder ve hareketlerini yönlendirir. Eğer O böyle yapmasaydı, onlar düşmüş yıldızlar olurlardı. O'nun hizmetkârları için de böyledir. Onlar yalnızca O'nun ellerinde araçlardır ve yaptıkları tüm iyi işler O'nun gücü aracılığıyla gerçekleştirilir. Onlar aracılığıyla O'nun ışığı parlayarak başkalarına yansımalıdır. Kurtarıcı onların ehliyeti olmalıdır. O'nun Baba'ya baktığı gibi O'na bakarlarsa, O'nun işini yapmaya yetkin hale getirilirler. Allah'a bağımlı hale geldiklerinde, O dünyaya yansıtılmaları için onlara kendi parlaklığını verecektir.

Kilise tarihinin ilk dönemlerinde, elçi Pavlus tarafından öngörülen yasa tanımazlığın gizli gücü,⁵ uğursuz işine başladı; Petrus'un, imanlıları kendilerine karşı uyardığı sahte öğretmenler sapkınlıklarını aşıladıklarında ise, pek çok kişi sahte öğretilerin tuzağına düştü. Bazıları denenmeler altında sendeledi ve imanı terk etmeye ayartıldılar. Yuhanna'ya bu vahiy verildiği zaman, pek çokları müjde gerçeğine karşı ilk sevgilerini kaybetmişlerdi. Ancak Allah merhametiyle, kilisenin kötü yola düşmüş bir halde devam etmesine izin vermedi. Sınırsız bir şefkat mesajıyla, onlara olan sevgisini açıkladı ve sonsuzluk için emin çalışmada bulunmaları arzusunu bildirdi. "Nereden düştüğünü anımsa!" dedi, "tövbe et ve başlangıçta yaptıklarını sürdür" (5. ayet).

Kilise kusurluydu ve sert kınama ve azara ihtiyacı vardı, Yuhanna'ya da müjdenin temel ilkelerini gözden kaybederek kurtuluş umutlarını tehlikeye atanlara verilecek uyarı, kınama ve rica mesajlarını kaydetmesi ilham edildi. Fakat Allah'ın göndermeyi gerekli bulduğu azarlama sözleri, her zaman şefkatli sevgiyle ve tövbe eden her imanlıya selamet vaadi ile söylenir. Rab, "İşte kapıda durmuş, kapıyı çalıyorum" diyor;

⁵ Bkz. 2. Selanikliler 2:7.

“biri sesimi işitir ve kapıyı açarsa, onun yanına gireceğim; ben onunla, o da benimle, birlikte yemek yiyeceğiz” (Vahiy 3:20).

Çatışmanın ortasında Allah’a olan imanlarını koruyanlar için ise, peygambere övgü ve vaat sözleri verildi: “Yaptıklarını biliyorum. İşte önüne kimsenin kapayamayacağı açık bir kapı koydum. Gücünün az olduğunu biliyorum; yine de sözüme uydun, adımı yadsımadın.” “Sözüme uyararak sabırla dayandın. Ben de yeryüzünde yaşayanları denemek için bütün dünyanın üzerine gelecek olan deneme saatinden seni esirgeyeceğim.” İmanlılar uyarıldı: “Uyan! Geriye kalan ve ölmek üzere olan ne varsa güçlendir.” “Tez geliyorum. Tacını kimse elinden almasın diye sahip olduğuna sımsıkı sarıl” (8., 10., 2. ve 11. ayetler).

Mesih kilisesine, kendi uğruna çekmeleri gereken sıkıntıları, kendisini “sıkıntıda... ortağınız ve kardeşiniz” (Vahiy 1:9) olarak tanıtan birisi aracılığıyla bildirdi. Karanlık ve batıl inançlarla dolu uzun yüzyılların ötesine bakan sürgündeki yaşlı adam, gerçeğe olan sevgileri nedeniyle şehit olan büyük kalabalıkları gördü. Fakat aynı zamanda ilk tanıklarının destekleyen Kişi’nin, sadık izleyicilerini zamanın sona erişinden önce geçmeleri gereken zulüm yüzyılları boyunca terk etmeyeceğini de gördü. Rab, “Çekmek üzere olduğun sıkıntılardan korkma!” dedi, “Bak, denenesiniz diye İblis içinizden bazılarını yakında zindana atacak... sıkıntı çekeceksiniz. Ölüm pahasına da olsa sadık kal, sana yaşam tacını vereceğim” (Vahiy 2:10).

Ve Yuhanna, kötülüğe karşı mücadele eden tüm sadıklar için verilen vaadi duydu: “Galip gelene Tanrı’nın cennetinde bulunan yaşam ağacından yeme hakkını vereceğim.” “Galip gelen böylece beyaz giysiler giyecek. Onun adını yaşam kitabından hiç silmeyeceğim. Babam’ın ve meleklerinin önünde o kişinin adını açıkça anacağım.” “Ben nasıl galip gelerek Babam’la birlikte Babam’ın tahtına oturdumsa, galip gelene de benimle birlikte tahtıma oturma hakkını vereceğim” (Vahiy 2:7; 3:5, 21).

Yuhanna, Allah’ın merhametinin, şefkatinin ve sevgisinin, O’nun kutsallığıyla, adaletiyle ve kudretiyle kaynaştığını gör-

dü. Günahkârların, kendi günahlarının O'ndan korkmalarına neden olduğu Kişi'de bir Baba bulduklarını gördü. Ve büyük çatışmanın doruk noktasının ötesine bakarak, Siyon üzerinde “zafer kazananlar[1], ellerinde Tanrı'nın verdiği lirlerle cam denizin üzerinde dur[muş]” ve “Musa'nın ve Kuzu'nun ezgisini” söylemekte iken gördü (Vahiy 15:2, 3).

Kurtarıcı, Yuhanna'nın gözleri önünde “Yahuda oymağın-
dan gelen Aslan” ve “boğazlanmış gibi duran bir Kuzu” simge-
leriyle gösterilmiştir (Vahiy 5:5, 6). Bu simgeler, her şeye gücü
yeten kudretin ve özverili sevginin birliğini temsil etmektedir.
Kendi lütfunu reddedenlere karşı korkunç olan Yahuda As-
lanı, itaatkâr ve sadık olanlar için Allah'ın Kuzusu olacaktır.
Allah'ın yasasını çiğneyenlere dehşet ve gazap anlamına gelen
ateş sütunu, O'nun emirlerini tutanlar için ışık, merhamet ve
kurtuluş işaretidir. İsyankârları vurmak için güçlü olan kol,
sadıkları kurtarmak için de güçlü olacaktır. Sadık kalan herkes
kurtarılacaktır. “Kendisi güçlü bir borazan sesiyle meleklerini
gönderecek. Melekler O'nun seçtiklerini göğün bir ucundan
öbür ucuna dek, dünyanın dört bucağından toplayacaklar”
(Matta 24:31).

Dünyanın milyonlarına kıyasla Allah'ın halkı, her zaman
oldukları gibi küçük bir sürü olacaklar; fakat O'nun sözünde
bildirdiği gerçeği savunurlarsa, Allah onların sığınağı olacak-
tır. Her Şeye Kadir Olan'ın geniş kalkanı altında dururlar.
Allah her zaman çoğunluktadır. Son borazanın sesi ölümlerin
zindanını delip geçtiğinde, ve doğrular, “Ey ölüm, zaferin
nerede? Ey ölüm, dikenin nerede?” (1. Korintliler 15:55)
diye haykırarak zaferle çıktıklarında, o zaman Allah'la bir-
likte, Mesih'le birlikte, meleklerle birlikte ve tüm çağlardan
sadık ve doğru olanlarla birlikte duran Allah'ın çocukları,
büyük çoğunlukta olacaklardır.

Mesih'in gerçek öğrencileri O'nu şiddetli çatışmalarda iz-
ler, kendini inkâra katlanır ve acı hayal kırıklıklarını yaşar-
lar; fakat bu deneyim onlara günahın getirdiği suçluluk ve

keder duygusunu öğretir, böylece ona nefretle bakmaya sevk edilirler. Mesih'in acılarına hissedarlar olarak, kaderlerinde O'nun yüceliğine hissedar olmak da yazılmıştır. Peygamber kutsal görümde Allah'ın bakiye kilisesinin nihaî zaferini gördü. Şöyle yazıyor:

“Ateşle karışık camdan deniz gibi bir şey gördüm... Zafer kazananlar, ellerinde Tanrı'nın verdiği lirlerle cam denizin üzerinde durmuşlardı. Tanrı kulu Musa'nın ve Kuzu'nun ezgisini söylüyorlardı: 'Her Şeye Gücü Yeten Rab Tanrı, senin işlerin büyük ve şaşılması işlerdir. Ey ulusların kralı, senin yolların doğru ve adildir' ” (Vahiy 15:2, 3).

“Sonra Kuzu'nun Siyon Dağı'nda durduğunu gördüm. O'nunla birlikte 144 000 kişi vardı. Alınlarında kendisinin ve Babası'nın adları yazılıydı” (Vahiy 14:1). Bu dünyada zihinleri Allah'a adanmıştır; akıllarıyla ve kalpleriyle O'na hizmet etmişlerdir; ve şimdi O, kendi adını 'alınlarına' yazabilir. “Ve sonsuzlara dek egemenlik sürecekler” (Vahiy 22:5). Kalacak yer dilenenler gibi girip çıkmazlar. Mesih'in kendilerine, “Gelin, ey sizler, Babam'ın kutluları, dünya kurulduğundan beri sizin için hazırlanmış olan krallığı miras alın” dediği kişiler arasındadırlar. O, onları Kendi çocukları olarak karşılar ve “Efendinin sevincine gir” der (Matta 25:34, 21 [Kİ]).

“Kuzu nereye giderse ardısına giderler. Tanrı'ya ve Kuzu'ya ait olacakların ilk bölümü olmak üzere insanlar arasından satın alınmışlardır” (Vahiy 14:4). Peygamberin görümü onları Siyon Dağı üzerinde, kutsal hizmet için kuşanmış ve kutsalların doğruluğu olan beyaz keten giysiler giyinmiş olarak tasvir etmektedir. Ancak Kuzu'yu gökte izleyen herkesin O'nu önce yeryüzünde izlemiş olması gerektir, huysuzlukla ya da kaprisle değil, fakat güvenli, sevgi dolu, gönüllü bir itaatle, sürünün çobanı izlediği gibi.

“Bir ses işittim. İşittiğim ses, lir çalanların çıkardığı sese benziyordu. Bu 144 000 kişi, tahtın önünde... yeni bir ezgi söylüyordu. Yeryüzünden satın alınmış olan bu kişilerden baş-

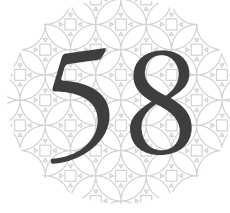
ka kimse o ezgiyi öğrenemedi. ... Ağzlarından hiç yalan çıkmamıştır. Kusursuzdurlar” (2–5. ayetler).

“Kutsal kentin, yeni Yeruşalim’in gökten, Tanrı’nın yanından indiğini gördüm. Güveyi için hazırlanmış süslü bir gelin gibiydi.” “Kentın ışıltısı çok değerli bir taşın, billur gibi parıldayan yeşim taşının ışıltısına benziyordu. Büyük ve yüksek surları ve on iki kapısı vardı. Kapıları on iki melek bekliyordu. Kapıların üzerine İsrailoğulları’nın on iki oymağının adları yazılmıştı.” “On iki kapı on iki inciydi; kapıların her biri birer inciden yapılmıştı. Kentin anayolu cam saydamlığında saf altındandı. Kentte tapınak görmedim. Çünkü Her Şeye Gücü Yeten Rab Tanrı ve Kuzu, kentin tapınağıdır” (Vahiy 21:2, 11, 12, 21, 22).

“Artık hiçbir lanet kalmayacak. Tanrı’nın ve Kuzu’nun tahtı kentın içinde olacak, kulları O’na tapınacak. O’nun yüzünü görecek, alınlarında O’nun adını taşıyacaklar. Artık gece olmayacak. Çıra ışığına da güneş ışığına da gereksinmeleri olmayacak. Çünkü Rab Tanrı onlara ışık verecek” (Vahiy 22:3–5).

“Melek bana Tanrı’nın ve Kuzu’nun tahtından çıkan billur gibi berrak yaşam suyu ırmağını gösterdi. Kentin anayolunun ortasında akan ırmağın iki yanında on iki çeşit meyve üreten ve her ay meyvesini veren yaşam ağacı bulunuyordu. Ağacın yaprakları uluslara şifa vermek içindir.” “Yaşam ağacından yemeye hak kazanarak kapılardan geçip kente girenlere ne mutlu!” (1., 2. ve 14. ayetler).

“Ve gökten büyük bir ses işittim, şöyle diyordu:
 ‘İşte, Allah’ın çadırı insanlarla birlikte;
 Ve kendisi onlarla birlikte oturacaktır;
 Ve onlar kendisinin halkı olacaklar;
 Ve Allah kendisi onlarla birlikte olacak,
 Onların Allah’ı olacak.’” Vahiy 21:3 (Kİ).

KİLİSE ZAFER KAZANIYOR

Elçiler işlerinden dinlendiklerinden beri on sekiz yüzyıldan uzun bir zaman geçti, ancak onların Mesih uğruna verdikleri zahmetli çalışmaların ve yaptıkları fedakârlıkların tarihçesi halen kilisenin en değerli hazineleri arasındadır. Kutsal Ruh'un yönlendirişiyile yazılan bu tarihçe, Mesih'in her çağdaki izleyicilerinin Kurtarıcı'nın davasında daha büyük bir gayrete ve samimiyete sevk edilmeleri için kayda geçirildi.

Öğrenciler, Mesih'in kendilerine verdiği görevi yerine getirdiler. Çarmıhın bu habercileri müjdeyi duyurmaya başladıklarında, Allah'ın görkemi ölümlü insanın daha önce hiç tanık olmadığı bir şekilde ifşa oldu. İlahî Ruh'un işbirliğiyle, elçiler dünyayı sarsan bir iş gerçekleştirdiler. Müjde, tek bir nesilde tüm uluslara götürüldü.

Mesih'in seçilen elçilerinin hizmetine eşlik eden sonuçlar görkemliydi. Hizmetlerinin başlangıcında aralarından bazıları eğitimsiz adamlardı, fakat Efendileri'nin davasına adanmışlıkları tamdı, ve O'nun eğitimi altında, kendilerine emanet edilen büyük iş için hazırlandılar. Kalplerinde lütuf ve gerçek hüküm sürdü, böylece güdülerini ilham ederek eylemlerini yönlendirdi. Hayatları Mesih'le birlikte Allah'ta saklıydı, böylece benlik gözden kaybedilerek, sınırsız sevginin derinliklerine batırıldı.

Öğrenciler samimiyetle konuşmayı ve dua etmeyi bilen, İsrail'in Yüce Tanrısı'nın¹ kudretine sınırsız sarılabilecek olan kişilerdi. Allah'ın yanında ne kadar yakın durmuşlar, ve kişisel şereflerini O'nun tahtına bağlamışlardı! Yehova onların Tanrısı'ydı. O'nun şerefi, kendilerinin şerefiydi. O'nun gerçeği, kendilerinin gerçeğiydi. Müjdeye yapılan her saldırı sanki ruhlarını derinden yaralıyordu, ve varlıklarının her bir gücüyle Mesih'in davası için savaş veriyorlardı. Hayat sözünü sunabiliyorlardı, çünkü göğün meshedişiyle mesholunmuşlardı. Çok şey bekliyorlardı, bu nedenle çok fazla çaba gösteriyorlardı. Mesih kendisini onlara göstermişti, onlar da kılavuzluk için O'na bakıyorlardı. Gerçek anlayışları ve düşmanlıklara karşı koyma güçleri, Allah'ın iradesine uymalarıyla orantılıydı. Allah'ın bilgeliği ve gücü olan İsa Mesih, her konuşmanın konusuydu. O'nun adı –göğün altında insanlara bağışlanmış olan ve aracılığıyla kurtulabilecekleri tek ad–² onlar tarafından yüceltiliyordu. Mesih'in, dirilmiş olan Kurtarıcı'nın eksiksizliğini ilan ettiklerinde sözleri kalpleri harekete geçiriyor, böylece insanlar müjdeye kazanılıyordu. Kurtarıcı'nın adına sövmüş ve O'nun gücünü hor görmüş olan büyük kalabalıklar, şimdi Çarmıha Gerilen Kişi'nin öğrencileri olduklarını ikrar ediyorlardı.

Elçiler görevlerini kendi güçleriyle değil, yaşayan Allah'ın gücüyle yerine getirdiler. İşleri kolay değildi. Hristiyan kilisesinin başlangıçtaki çalışmalarına zorluklar ve acı keder eşlik etti. Öğrenciler çalışmalarında sürekli olarak mahrumiyetle, iftirayla ve zulümle karşılaşılıyordu; fakat hayatlarını kendileri için değerli saymıyorlar ve Mesih uğruna sıkıntı çekmeye çağrıldıkları için seviniyorlardı. Kararsızlık, tereddüt, sebatsızlık, onların gayretlerinde yer bulmuyordu. Harcamaya ve harcanmaya istekliydiler. Üzerlerindeki sorumluluğun bilinci deneyimlerini arındırıyor ve zenginleştiriyordu, böylece Mesih adına kazandıkları zaferlerde göğün lütfu ortaya çıkıyordu. Allah

1 Bkz. 1. Samuel 15:29.

2 Bkz. Elçilerin İşleri 4:12.

sınırsız gücün kudretiyle onlar aracılığıyla çalışarak, müjdeye zafer kazandırıyor.

Elçiler Allah'ın kilisesini Mesih'in kendisinin attığı temel üzerine inşa ettiler. Kutsal Yazılar'da bir tapınağın kurulması örneği, sık sık kilisenin inşa edilmesini resimlemek için kullanılmıştır. Zekeriya Mesih'ten Rabb'in tapınağını kuracak olan Dal olarak söz eder. Uluslardan olanların çalışmada yardımcı olacağını söyler: "Uzaktakiler de gelip RAB'bin Tapınağı'nın yapımında çalışacak;" Yeşaya ise şöyle bildirir: "Yabancılar senin surlarını onaracak" (Zekeriya 6:12, 15; Yeşaya 60:10).

Bu tapınağın inşasıyla ilgili yazan Petrus, şunları söylüyor: "İnsanlarca reddedilmiş, ama Tanrı'ya göre seçkin ve değerli olan diri taş, Rab'be gelin. O sizi diri taşlar olarak ruhsal bir tapınağın yapımında kullansın. Böylelikle, İsa Mesih aracılığıyla Tanrı'nın beğenisini kazanan ruhsal kurbanlar sunmak üzere kutsal bir kâhinler topluluğu olursunuz" (1 Peter 2:4, 5).

Elçiler Yahudilerin ve Uluslardan olanların dünyalarının taş ocağında çalışarak, temele koymak üzere taşlar çıkardılar. Pavlus, Efes'teki imanlılara yazdığı mektubunda şunları söyledi: "Böylece artık yabancı ve garip değil, kutsallarla birlikte yurttaş ve Tanrı'nın ev halkısınız. Elçilerle peygamberlerden oluşan temel üzerine inşa edildiniz. Köşe taşı Mesih İsa'nın kendisidir. Bütün yapı Rab'be ait kutsal bir tapınak olmak üzere O'nda kenetlenip yükseliyor. Siz de Ruh aracılığıyla Tanrı'nın konutu olmak üzere hep birlikte Mesih'te inşa ediliyorsunuz" (Efesliler 2:19–22).

Korintlilere ise şöyle yazdı: "Tanrı'nın bana lütfettiği görev uyarınca bilge bir mimar gibi temel attım, başkaları da bu temel üzerine inşa ediyor. Herkes nasıl inşa ettiğine dikkat etsin. Çünkü hiç kimse atılan temelden, yani İsa Mesih'ten başka bir temel atamaz. Bu temel üzerine kimi altın, gümüş ya da değerli taşlarla, kimi de tahta, ot ya da kamışla inşa edecek. Herkesin yaptığı iş belli olacak, yargı günü ortaya çıkacak. Herkesin işi ateşle açığa vurulacak. Ateş her işin niteliğini sınavacak" (1. Korintliler 3:10–13).

Elçiler sağlam temel üzerine inşa ettiler, bu Çağların Kayası'ydı. Bu temele, dünyadan çıkardıkları taşları getirdiler. İnşaatçılar engelsiz olarak çalışamadılar. Çalışmaları Mesih'in düşmanlarının karşıtlıkları yüzünden son derece zorlaştı. Sahte bir temel üzerine inşa eden kişilerin bağınazlığına, önyargılarına ve nefretlerine karşı mücadele vermek zorundaydılar. Kilisenin inşaatçıları olarak çalışan pek çok kişi, Nehemya'nın zamanındaki duvarın inşaatçılarına benzetilebilir, bu kişiler hakkında şöyle yazılmıştı: "Duvarcılar, yükleri taşıyanlar, yükleyenler bir eliyle çalışıyor, bir eliyle silah tutuyordu" (Nehemya 4:17).

Krallar ve valiler, rahipler ve yöneticiler, Allah'ın tapınağını yıkmaya çalışıyorlardı. Fakat sadık adamlar hapse düşme, işkence ve ölüm tehlikesiyle karşı karşıyayken işi devam ettirdiler; böylece yapı güzel ve simetrik bir şekilde büyüdü. İşçiler zaman zaman kendilerini kuşatan batıl inanç sisleri yüzünden neredeyse körleşiyorlardı. Zaman zaman düşmanlarının şiddeti yüzünden neredeyse mağlup oluyorlardı. Fakat kararlı iman ve eksilmez cesaretle, iş için çaba harcamaya devam ettiler.

Yapıcıların önde gelenleri birbiri ardınca düşman eliyle düştüler. İstefanos taşlandı; Yakup kılıçla öldürüldü; Pavlus'un başı kesildi; Petrus çarmıha gerildi; Yuhanna sürgün edildi. Yine de kilise büyüdü. Düşenlerin yerini yeni işçiler aldı ve binaya birbiri ardınca taşlar eklendi. Böylece Allah'ın kilisesinin tapınağı yavaş yavaş yükseldi.

Hristiyan kilisesinin kuruluşunu yüzyıllarca süren sert zulüm dönemi izledi, fakat Allah'ın tapınağının inşasını kendi canlarından daha değerli sayan adamlar hiç eksilmedi. Bu adamlar için şöyle yazılmıştır: "Daha başkaları alaya alınıp kamçılındı, hatta zincire vurulup hapsedildi. Taşlandılar, tereyle biçildiler, kılıçtan geçirilip öldürüldüler. Koyun postu, keçi derisi içinde dolaştılar, yoksulluk çektiler, sıkıntılara uğradılar, baskı gördüler. Dünya onlara layık değildi. Çöllerde, dağlarda, mağaralarda, yeraltı oyuklarında dolanıp durdular" (İbraniler 11:36-38).

Doğruluğun düşmanı, Rabb'in yapıcılarına emanet edilen çalışmayı durdurma çabasıyla, elinden gelen her şeyi yapmaktan kaçınmadı. Fakat Allah, "kendini tanıksız bırakmadı" (Elçilerin İşleri 14:17). Kutsallara ilk ve son kez emanet edilmiş olan imanı³ yetkinlikle savunan işçiler ortaya çıktı. Tarih, bu adamların metanetine ve kahramanlığına tanıklıkta bulunuyor. Elçiler gibi, onların da pek çoğu görev yerlerinde düştüler, ancak tapınağın inşası durmadan devam etti. İşçiler öldürüldü, fakat çalışma ilerledi. Valdensler, John Wycliffe, Hus ve Jerome, Martin Luther ve Zwingli, Cranmer, Latimer, ve Knox, Huguenotlar, John ve Charles Wesley, ve daha pek çokları, temele sonsuzluk boyunca kalacak olan malzemeler getirdiler. Ve daha sonraki yıllarda, Allah'ın sözünün yayılmasını sağlamak için asilce çaba gösteren ve putperest ülkelerdeki hizmetleriyle son büyük mesajın ilanı için yol hazırlayan kişiler de, yapının yükseltilmesine katkıda bulundular.

Elçilerin zamanından beri geçen çağlar boyunca, Allah'ın tapınağının inşası işi hiçbir zaman durmadı. Yüzyılların ötesinden geri bakabilir ve yanılığalar ile batıl inançların karanlığının arasından ışık huzmeleri gibi parlayan, bu tapınağı oluşturan yaşayan taşları görebiliriz. Bu değerli mücevherler sonsuzluk boyunca artan bir ışıltıyla parlayarak, Allah'ın gerçeğinin gücüne tanıklıkta bulunacaklardır. Bu cilalı taşların parlayan ışığı, ışık ile karanlık arasındaki, gerçeğin altını ile yanılığın süprütüsü arasındaki çarpıcı çelişkiyi açığa çıkarmaktadır.

Pavlus ile diğer elçiler, ve o zamandan beri yaşamış olan tüm salihler, tapınağın inşasında kendi üzerlerine düşen görevi yerine getirdiler. Fakat yapı henüz tamamlanmamıştır. Bu çağda yaşayan bizlerin yapılacak bir işi, oynanacak bir rolü vardır. Temele ateşle denenmeyi geçecek malzemeler, altın, gümüş ve "sarayın oymalı sütunları gibi" değerli taşlar getirmeliyiz (Mezmun 144:12). Pavlus, bu şekilde Allah için inşa edenlere teşvik ve uyarı sözleri söylüyor: "Bir kimsenin inşa

³ Bkz. Yahuda 1:3.

ettikleri ateşe dayanırsa, o kimse ödülünü alacak. Yaptıkları yanarsa, zarar edecek. Kendisi kurtulacak, ama ateşten geçmiş gibi olacaktır” (1. Korintliler 3:14, 15). Hayat sözünü sadakatle açıklayan, insanları kutsallık ve selamet yoluna yönlendiren Hristiyan, temele kalıcı olan malzeme getirmektedir ve Allah’ın krallığında bilge bir yapıcı olarak şereflendirilecektir.

Elçiler için şöyle yazılmıştır: “Gidip Tanrı sözünü her yere yaydılar. Rab onlarla birlikte çalışıyor, görülen belirtilerle sözünü doğruluyordu” (Markos 16:20). Mesih öğrencilerini gönderdiği gibi, bugün de kilisesinin üyelerini göndermektedir. Elçilerin sahip olduğu gücün aynısı, onlar için de vardır. Allah’ı kendi güçleri olarak kabul ederlerse O da onlarla birlikte çalışacaktır, böylece boş yere emek vermeyeceklerdir. Dahil oldukları işin, Rabb’in kendi mührüyle mühürlediği bir iş olduğunun farkına varırlar. Allah Yeremya’ya şöyle dedi: “ ‘Gencim’ deme... seni göndereceğim herkese gidecek, sana buyuracağım her şeyi söyleyeceksin. Onlardan korkma, çünkü seni kurtarmak için ben seninleyim.” Sonra Rab elini uzattı ve hizmetkârının ağzına dokunarak şöyle dedi: “İşte sözlerimi ağzına koydum” (Yeremya 1:7-9). O, kutsal dokunuşunu kendi dudaklarımızda hissederek, bize verdiği sözleri ilan etmek üzere çıkmamızı emretmektedir.

Mesih, kiliseye kutsal bir görev vermiştir. Her bir üye, Allah’ın dünyaya kendi lütfunun hazinelerini, Mesih’in keşfolunmaz zenginliğini anlatabileceği bir vasıta olmalıdır. Kurtarıcı’nın kendi Ruhunu ve karakterini dünyaya temsil edecek araçlar kadar arzu ettiği hiçbir şey yoktur. Dünyanın, Kurtarıcı’nın sevgisinin insanlar aracılığıyla tezahüründen daha fazla ihtiyaç duyduğu bir şey yoktur. Tüm gök, Allah’ın kendileri aracılığıyla Hristiyanlığın gücünü ilan edebileceği insanları beklemektedir.

Kilise, Allah’ın özel bir iş gerçekleştirmek üzere güçlendirdiği, gerçeğin ilanı için O’nun aracısıdır; ve eğer O’na sadık kalır, O’nun tüm emirlerine itaatkâr olursa, içinde ilahî lütfun

görmekle ikâmet edecektir. Bağlılığına sadık kalırsa, İsrail'in Rab Allah'ı'nı şereflendirirse, ona karşı durabilecek hiçbir güç olmayacaktır.

Allah için ve O'nun davası için azimleri, öğrencileri müjdeye kudretli bir güçle tanıklık etmeye yönlendirdi. Benzer bir azim de bizim kalplerimizi kurtaran sevginin, Mesih'in ve O'nun çarmıha gerilişinin öyküsünü anlatmak için bir kararlılıkla ateşlememeli mi? Kurtarıcı'nın gelişini yalnızca beklemek değil, ayrıca hızlandırmak her Hristiyan'ın ayrıcalığıdır.

Eğer kilise Mesih'in doğruluğunun kaftanını giyinin, dünyayla her tür ittifaktan çekilirse, önünde parlak ve görkemli bir günün şafağı olacaktır. Allah'ın ona vaadi sonsuza dek kalacaktır.⁴ O, onu ebedî bir övünç kaynağı, bütün kuşakların sevinci yapacaktır.⁵ Gerçek, kendisini hor görenlerin ve reddedenlerin yanından geçip giderek zafer kazanacaktır. Zaman zaman gecikir gibi görünse de, ilerleyişine hiçbir zaman engel olunamamıştır. Allah'ın mesajı düşmanlıkla karşılandığında, O, daha fazla etki edebilmesi için ona ilave güç verecektir. İlahî enerjiyle güçlendirilmiş olarak, en güçlü bariyerlerin arasından yol açacak, her engelin üstesinden gelecektir.

Allah'ın Oğlu'nu, zahmetli çalışmayla ve fedakârlıkla dolu hayatında destekleyen neydi? O, kendi canının emeğinin se-meresini gördü ve hoşnut oldu.⁶ Sonsuzluğa doğru bakarak, O'nun kendini alçaltması aracılığıyla bağışlanma ve sonsuz hayat alan kişilerin mutluluğunu gördü. Kulağı kurtarılanların sesini duydu. Fidyeye kurtarılanların Musa'nın ve Kuzu'nun ezgisini söylediklerini işitti.⁷

Geleceğin bir görünümüne, yani göğün kutsanmışlığına sahip olabiliriz. Kutsal Kitap'ta gelecekteki görkemli görümleri, Allah'ın eliyle resimlenmiş sahneler gözler önüne serilmiştir, ve bunlar O'nun kilisesi için çok değerlidir. İmanla ebedî

4 Bkz. Mezmur 111:8. Çev.

5 Bkz. Yeşaya 60:15. Ed.

6 Bkz. Yeşaya 53:11. Çev.

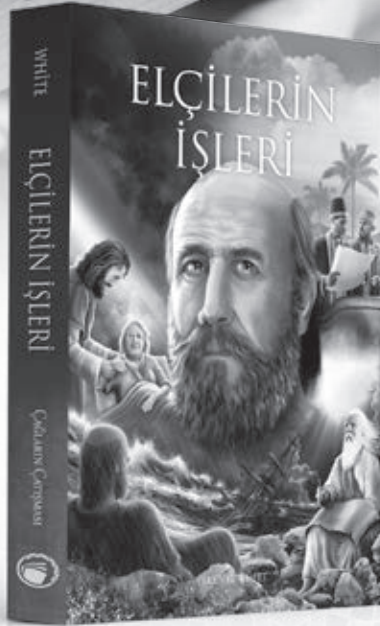
7 Bkz. Vahiy 15:3. Çev.

Kentin eşiğinde durabilir ve bu hayatta Mesih'le işbirliği yaparak O'nun uğruna sıkıntı çekmeyi şeref sayanlara gösterilen lütufkâr karşılamayı duyabiliriz. “Sizler, Babam'ın kutsadıkları, gelin!” sözleri söylendiğinde, taçlarını Kurtarıcı'nın ayakları dibine atarak, “Boğazlanmış Kuzu gücü, zenginliği, bilgeligi, kudreti, saygıyı, yüceliği, övgüyü almaya layıktır... Övgü, saygı, yücelik ve güç sonsuzlara dek tahtta oturanın ve Kuzu'nun olsun!” diye haykırırlar (Matta 25:34; Vahiy 5:12, 13).

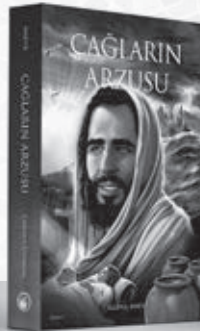
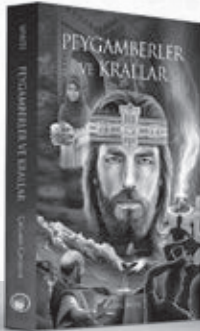
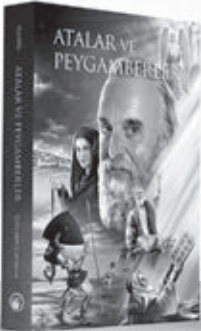
Orada, kurtarılanlar kendilerini Kurtarıcı'ya yönlendiren kişileri selamlarlar, ve tümü birlik olarak, insanoğullarının Allah'ın hayatına denk bir hayata sahip olabilmeleri için ölmüş olan Kişi'yi överler. Çatışma sona ermiştir. Sıkıntı ve çekişme bitmiştir. Zafer ilahileri tüm göğü doldururken, fidyeyle kurtarılanlar neşeli ezgiye devam ederler: Boğazlanmış olan Kuzu layıktır, layıktır, ve muzaffer fatih olarak yine yaşamaktadır.

“Gördüm ki, her ulustan, her oymaktan, her halktan, her dilden oluşan, kimsenin sayamayacağı kadar büyük bir kalabalık tahtın ve Kuzu'nun önünde duruyordu. Hepsi de birer beyaz kaftan giymişti, ellerinde hurma dalları vardı. Yüksek sesle bağıyorlardı: ‘Kurtarış, tahtta oturan Tanrımız'a ve Kuzu'ya özgüdür!’ ” (Vahiy 7:9, 10).

“Bunlar o büyük sıkıntıdan geçip gelenlerdir. Kaftanlarını Kuzu'nun kaniyla yıkamış, bembeyaz etmişlerdir. Bunun için, ‘Tanrı'nın tahtı önünde duruyor, tapınağında gece gündüz O'na tapınıyorlar. Tahtta oturan, çadırını onların üzerine gelecek. Artık acıkmayacak, artık susamayacaklar. Ne güneş ne kavurucu sıcak çarpacak onları. Çünkü tahtın ortasında olan Kuzu onları güdecek ve yaşam sularının pınarlarına götürecektir. Tanrı gözlerinden bütün yaşları silecek.’ ” “Artık ölüm olmayacak. Artık ne yas, ne ağlayış, ne de ıstırap olacak. Çünkü önceki düzen ortadan kalktı” (Vahiy 7:14–17; 21:4).

ÇAĞLARIN
ÇATIŞMASI

Daha aydınlatıcı kitaplar için lütfen ziyaret ediniz:

www.middle-east-publishers.com

MIDDLE EAST
PUBLISHERS

